

Xảo Linh

Editor Junie Trần & Vidia

CHỢC GIẬN CÔ VỢ NHỎ

ÔNG XÃ
TỔNG
GIÁM ĐỐC
KIỀU QUÁ
NGẠO

(D/P)

LE QUY DŨN

LE QUY DŨN

CHỌC GIẬN CÔ VỢ NHỎ: ÔNG XÃ TỔNG TÀI QUÁ KIÊU NGẠO

Xảo Linh

Ngôn Tình

Thể Loại: Hiện Đại

Số chương: Hơn 800 trang word

Editor: Junie

Cô chấp nhận làm người tình của anh vì một vụ giao dịch, cứ tưởng anh sẽ thả cô đi vì chán ghét cơ thể cô!

Thật không ngờ, hắn không những ăn cô sạch sành sanh, còn muốn chiếm lấy trái tim cô, quả thật là một ác ma!

"Lục Minh Hiên, tôi không yêu anh được đâu! Hãy thả tôi đi!"

"Em cho rằng tôi sẽ thả em dễ dàng đến thế sao? Càng là mặt hàng không chiếm được, tôi càng phải giành được! Sẽ có ngày em chịu phục tùng tôi, dù là trói chặt cả đời, tôi cũng buông tha cho em....."

Mục lục

- Chương 1: Tôi cần vai diễn này
- Chương 2: Kiểm tra kỹ thuật diễn xuất của tôi à
- Chương 3: Đồi khách làm chủ
- Chương 4: Tôi sẽ dịu dàng một chút
- Chương 5: Tôi đâu còn mặt mũi gặp anh?
- Chương 6: Ông chưa thể xuất viện được
- Chương 7: Đừng nhắc tới người này
- Chương 8: Cảm ơn ý tốt của anh
- Chương 9: Mặt người dạ thú
- Chương 10: Tôi quá mạnh bạo
- Chương 11: Rời khỏi căn phòng này
- Chương 12: Sinh lòng chán ghét
- Chương 13: Sư tử cái giận dữ
- Chương 14: Oan gia ngõ hẹp
- Chương 15: Tiềm năng
- Chương 16: Tại sao không quan tâm em?
- Chương 17: Đối với cô đã không còn cảm giác
- Chương 18: Thần sắc hoảng hốt
- Chương 19: Dịu dàng vuốt ve
- Chương 20: Có mới nới cũ
- Chương 21: Qua cầu rút ván
- Chương 22: Tự chăm sóc chính mình
- Chương 23: Đừng có giở trò
- Chương 24: Người phụ nữ ham hư vinh
- Chương 25: Lái xe kiểu gì
- Chương 26: Phòng hóa trang
- Chương 27: Vồ ếch
- Chương 28: Không cự tuyệt
- Chương 29: Cô rất kiên cường
- Chương 30: Kết quả như thế
- Chương 31: Anh có thể dịu dàng một chút là tốt rồi

Chương 32: Chưa từng có người phụ nữ muốn rời khỏi tôi

Chương 33: Một mình ở chung

Chương 34: Công phu chưa tới

Chương 35: Tìm người tốt dựa vào

Chương 36: Cô không xứng

Chương 37: Nụ hôn đầu của anh

Chương 38: Đột nhiên tắt máy

Chương 39: Cô uống say

Chương 40: Người phản bội cô

Chương 41: Tôi làm phiền anh rồi

Chương 42: Không diễn tả thành lời.... Dịu dàng

Chương 43: Sự thật tàn nhẫn

Chương 44: Ghê tởm, chán ghét

Chương 45: Cô đi theo tôi làm gì

Chương 46: Tôi giúp cô trang điểm lại

Chương 47: Cố ý cùng cô đối nghịch

Chương 48: Da quá nhạy cảm

Chương 49: Xin cho tôi thời gian ba ngày

Chương 50: Người phải còn sống

Chương 51: Không để em đợi quá lâu

Chương 52: Tôi muốn làm tình nhân của anh

Chương 53: Anh không phải sợ tôi mang thai sao?

Chương 54: Lùi một bước trời cao biển rộng

Chương 55: Cổ tức giận hùng hực

Chương 56: Vài phần kính trọng

Chương 57: Lần thứ hai cự tuyệt

Chương 58: Ông sẽ hiểu

Chương 59: Đòi người là một thước phim

Chương 60: Cười

Chương 61: Cô có bạn trai chưa?

Chương 62: Hủy dung nhan của cô ta

Chương 63: Tay anh bị thương

Chương 64: Mùi hương quen thuộc

Chương 65: Cậu quay lại với Diệp Phong rồi sao?
Chương 66: Chân tướng ngày đó
Chương 67: Tớ không khống chế được mình
Chương 68: Tớ đã mang thai!
Chương 69: Anh không thể khiêm tốn chút sao?
Chương 70: Tự cho mình thanh cao
Chương 71: Lấy lòng người đàn ông này
Chương 72: Vô cùng quyến rũ
Chương 73: Mạc Oánh đã ra một quyết định
Chương 74: Phá vỡ hết mọi thứ
Chương 75: Thấy rõ sự thật
Chương 76: Xa xỉ trắng lệ
Chương 77: Người đàn ông lý tưởng
Chương 78: Đúng là người phụ nữ âm hồn bất tán
Chương 79: Không tin thì cô thử xem
Chương 80: Lại diễn chung
Chương 81: Lấy lòng anh ta
Chương 82: Tình huống đặc biệt
Chương 83: Không người phụ nữ nào có thể khống chế anh ta
Chương 84: Không có mùi vị gì
Chương 85: Cô gái làm anh rung động
Chương 86: Uống rượu
Chương 87: Mặt em bị làm sao vậy
Chương 88: Chờ đợi anh ta cường bạo
Chương 89
Chương 90: Anh ấy đi công tác rồi
Chương 91: Phong sát
Chương 92: Có liên quan đến Lục Minh Hiên
Chương 93: Có chuyện xảy ra
Chương 94: Tại sao anh ấy lại ở đây?
Chương 95: Tôi không có tâm tình để đùa giỡn với anh
Chương 96: Hoài nghi em thì sao?
Chương 97: Tự giải quyết cho tốt

Chương 98: Anh ta đối xử với em có tốt không?
Chương 99: Cút trở về cho tôi
Chương 100: Mập mờ ôm nhau
Chương 101: Từ từ tra tấn em
Chương 102: Tôi sẽ thỏa mãn anh ta
Chương 103: Mất tích
Chương 104: Chỉ có cậu mới giúp được tôi
Chương 105: Không ai có thể thay thế được
Chương 106: Nội y quyến rũ
Chương 107: Vào khách sạn đặt phòng
Chương 108: Anh ta còn chưa về?
Chương 109: Không tới lượt em quan tâm
Chương 110: Gả cho nhà giàu
Chương 111: Anh đang đợi em
Chương 112: Nhân vị ái tình
Chương 113: Bảo bối trong mơ
Chương 114: Lên núi ngắm cảnh
Chương 115: Khu vườn bí mật
Chương 116: Suốt đêm không về
Chương 117: Anh đừng ép người quá đáng
Chương 118: Nhớ kỹ thân phận của em
Chương 119: Em cũng được thơm lây
Chương 120: Thân phận của Tô Quân
Chương 121: Anh thích đóng phim
Chương 122: Chụp lén
Chương 123: Em rất muốn sao?
Chương 124: Thích hợp cưới về làm vợ
Chương 125: Xương cũng mềm nhũn
Chương 126: Cố ý tách tôi ra
Chương 127: Đi chơi gặp phải chuyện không may
Chương 128: Cảm giác khó hiểu
Chương 129: Cô gái ngốc này
Chương 130: Chẳng lẽ anh ta thật sự đút cho tôi?

Chương 131: Một mặt dịu dàng
Chương 132: Ăn sung mặc sướng
Chương 133: Bản tính không thay đổi
Chương 134: Đêm nay anh ngủ với tôi
Chương 135: Sớm sinh một đứa bé
Chương 136: Nhất định phải đi chiếc xe này
Chương 137: Tôi nhịn rất khó chịu
Chương 138: Quần lót màu đỏ
Chương 139: Tôi muốn mua quần
Chương 140: Trả giá
Chương 141: Quần quá ngắn
Chương 142: Mua một tô mì đi
Chương 143: Ánh mắt mê luyến
Chương 144: Tôi không thích ăn thịt bò
Chương 145: Ý đồ Tham lam
Chương 146: Bạn gái mới
Chương 147: Anh có hận em không?
Chương 148: Kẹo bông giòn
Chương 149: Chẳng lẽ em không thấy lãng mạn?
Chương 150: Cả người nổi da gà
Chương 151: Kiểm tra đầu óc một chút
Chương 152: Chỉ là tình nhân mà thôi
Chương 153: Tối nay dẫn em đến một nơi
Chương 154: Có muốn thử không?
Chương 155: Em đã yêu anh rồi
Chương 156: Lại là người đàn ông này
Chương 157: Không cho đi đâu hết!
Chương 158: Thoát khỏi móng vuốt của anh ta
Chương 159: Không sợ có báo ứng sao?
Chương 160: Người đàn ông độc ác!
Chương 161: Một đôi cầu nam nữ
Chương 162: Mùi vị làm quả phụ
Chương 163: Đêm nay không dẫn theo bạn gái sao?

Chương 164: Muốn xem cảnh nóng sao?
Chương 165: Chết cho mấy người xem
Chương 166: Tô Quân, giúp em với
Chương 167: Giúp em rời đi
Chương 168: Tự mình xuống bếp
Chương 169: Phong sát
Chương 170: Sớm muộn gì cũng phải đối mặt
Chương 171: Em chưa bao giờ thấy cảm động sao?
Chương 172: Rốt cuộc anh muốn cái gì?
Chương 173: Tôi muốn kết hôn với em
Chương 174: Anh không thể ngang ngược như vậy!
Chương 175: Tôi nên làm thế nào mới phải?
Chương 176: Bất chấp tất cả giúp em
Chương 177: Anh thích em
Chương 178: Vượt ra ngoài dự đoán
Chương 179: Người đàn ông nào có thể thỏa mãn em
Chương 180: Trùng hợp hay là cố ý?
Chương 181: Về mặt mệt mỏi
Chương 182: Chúng ta hẹn hò đi
Chương 183: Em cũng muốn uống nước
Chương 184: Đi xem phim
Chương 185: Đáng vẻ tôi xấu xí sao?
Chương 186: Nhiệt huyết sôi trào
Chương 187: Thật sự không chịu nổi
Chương 188: Nụ cười yêu kiều
Chương 189: Lập tức ra ngoài gặp anh
Chương 190: Bị cưỡng hôn
Chương 191: Nụ hôn đầu trên màn ảnh
Chương 192: Anh ở chỗ này chờ
Chương 193: Em có ý gì?
Chương 194: Tôi muốn được bình đẳng
Chương 195: Đột nhiên xuất hiện tin vui
Chương 196: Anh cưỡng ép tôi kết hôn sao?

Chương 197: Tôi sẽ không để anh được như ý
Chương 198: Bà còn mặt mũi gặp chúng tôi sao?
Chương 199: Nói như vậy mà bà cũng tin sao?
Chương 200: Cầu xin ba hãy tha thứ cho con
Chương 201: Con vẫn là nên đi thôi
Chương 202: Tại sao lại muốn trốn tránh anh
Chương 203: Anh đừng nên xen vào
Chương 204: Anh ta đang chờ đợi cái gì?
Chương 205: Ai đến tìm tôi?
Chương 206: Bàn chuyện tổ chức lễ cưới
Chương 207: Giới hạn cuối cùng
Chương 208: Nước đổ khó hốt
Chương 209: Đã xảy ra chuyện gì?
Chương 210: Rốt cuộc bà đã gây ra chuyện gì?
Chương 211: Tôi sẽ không chừa chấp bà nữa
Chương 212: Tiền bạc và dục vọng
Chương 213: Muốn cũng không giúp được
Chương 214: Tôi chịu thua
Chương 215: Để tao trở về tay không sao?
Chương 216: Tôi sẽ báo cảnh sát
Chương 217: Âm thanh xe cứu thương
Chương 218: Bệnh cũ tái phát
Chương 219: Hợp đồng kết hôn
Chương 220: Điều khoản ngang ngược
Chương 221: Em rất cần tiền sao?
Chương 222: Đính hôn
Chương 223: Vị hôn thê của tổng giám đốc
Chương 224: Bởi vì ta yêu nàng
Chương 225: Anh ta thật sự đã thay đổi
Chương 226: Xem chút nữa đem bán tôi đi
Chương 227: Tuyên bố chuyện vui
Chương 228: Cậu ấy đối xử với con có tốt không?
Chương 229: Thiếu phu nhân

Chương 230: Em tìm người đàn ông kia làm gì?
Chương 231: Em thích vòng đeo tay như thế nào?
Chương 232: Muốn làm gì thì làm
Chương 233: Em luôn làm anh điên cuồng
Chương 234: Công chiếu phim!
Chương 235: Anh ta cũng uống say
Chương 236: Em có nổi khở tâm đúng không?
Chương 237: Đã sớm sắp đặt
Chương 238: Lần đầu gặp mặt
Chương 239: Giao dịch bản thủ
Chương 240: Tiền mừng
Chương 241: Có tiền mới có cảm giác an toàn
Chương 242: Đại hôn lễ
Chương 243: Hiện trường hôn lễ
Chương 244: Cả người đầy mùi rượu
Chương 245: Mau đi tắm
Chương 246: Anh muốn để em mang thai sao?
Chương 247: Người đàn bà này lại nói hư nói vượn
Chương 248: Chuyện ngoài ý muốn
Chương 249: Cô không có tư cách gả vào Lục gia
Chương 250: Cái cô ta muốn chính là tiền của con!
Chương 251: Ép vào trong cơ thể anh ta
Chương 252: Cảm giác ê ẩm
Chương 253: Lại đi ra ngoài lâu lóng?
Chương 254: Tỉ phú chủ tịch
Chương 255: Anh ấy không có gạt mẹ
Chương 256: Sớm muộn gì cũng đem con bán đi
Chương 257: Ba anh sẽ nói cái gì với tôi?
Chương 258: Ông ta coi tôi là cái gì?
Chương 259: Suy nghĩ cho kỹ
Chương 260: Anh đề lên người tôi thật khó chịu
Chương 261: Ai mới là người quá đáng?
Chương 262: Nụ cười dâm dăng

Chương 263: Không cho phép bàn tay bẩn thỉu của ông chạm vào người tôi
Chương 264: Bàn tay ghê tởm
Chương 265: Em không chịu nói phải không?
Chương 266: Ông tránh xa tôi ra
Chương 267: Để cho anh thường thức em
Chương 268: Cho anh năm trăm vạn
Chương 269: Tôi không bao giờ dám chạm vào nữa
Chương 270: Tại sao lại muốn giết anh ấy
Chương 271: Tôi cho bà một lựa chọn
Chương 272: Đừng hối hận
Chương 273: Anh có ghét bỏ tôi không?
Chương 274: Vậy anh yêu ai
Chương 275: Phương thức khác làm em dục tiên dục tử
Chương 276: Không đủ làm tôi thỏa mãn
Chương 277: Anh muốn giết tôi sao?
Chương 278: Anh có thể tự sướng
Chương 279: Phục hồi thể lực
Chương 280: Anh ta tới là để tặng tiền
Chương 281: Cô ấy là vợ tôi
Chương 282: Phải làm cái gì em mới chịu cười?
Chương 283: Cô nhi viện
Chương 284: Rất ngọt rất ngây thơ!
Chương 285: Tôi yêu cảm giác đó
Chương 286: Ý nghĩ nông nổi
Chương 287: Tặng quà cho em
Chương 288: Bắt đầu lại với anh lần nữa
Chương 289: Tối nay em muốn ăn cái gì?
Chương 290: Trong nhà bếp không thể làm chuyện đó
Chương 291: Em không thích như vậy!
Chương 292: Em không nên miễn cưỡng
Chương 293: Liệu anh ta có tìm bạn gái khác hay không?
Chương 294: Lại là mỹ nữ con lai!
Chương 295: Người phụ nữ anh từng yêu

Chương 296: Môi của cô ta rất đẹp
Chương 297: So với đàn ông, tôi yêu tiền hơn
Chương 298: Quý trọng người đàn ông này cho thật tốt
Chương 299: Mùi hoóc-môn
Chương 300: Em muốn cái gì anh cũng có thể cho em
Chương 301: Đàn ông giữ mình trong sạch
Chương 302: Anh sẽ làm em hạnh phúc
Chương 303: Nguy cơ phá sản
Chương 304: Đó cũng là tại vì cô!
Chương 305: Biết đau lòng vì anh ta
Chương 306: Bọn họ sẽ nối lại tình xưa sao?
Chương 307: Mùi nước hoa của phụ nữ
Chương 308
Chương 309
Chương 310
Chương 311
Chương 312
Chương 313
Chương 314: Có phải tôi mắc bệnh nan y rồi không?
Chương 315: Đứa bé có thể là quái thai
Chương 316: Một đêm bảy lần
Chương 317: Có nên phá thai không?
Chương 318: Loại phụ nữ nào có thể đùa giỡn
Chương 319: Cúi đầu thỏa hiệp thì như thế nào
Chương 320: Điện thoại di động của anh vang
Chương 321: Tôi ghét mình yếu ớt
Chương 322: Đơn ly hôn
Chương 323: Không muốn dây dưa nữa
Chương 324: Bữa tối cuối cùng
Chương 325: Tối nay chỉ có anh và em
Chương 326: Sao em còn không ăn đi?
Chương 327: Tôi không nữa rồi bỏ anh ta
Chương 328: Làm chuyện mà anh muốn làm

Chương 329: Em hấp dẫn hơn so với bình thường
Chương 330: Cảm giác này quá kỳ diệu
Chương 331: Em đừng mơ tưởng quên anh
Chương 332: Đến lúc phải đi rồi
Chương 333: Yêu thích Paris
Chương 334: Một mình cũng có thể sống rất tốt
Chương 335: Đừng né tránh anh
Chương 336: Sắc mặt của em thật kém
Chương 337: Tôi bị thương sao?
Chương 338: Không nhớ cái gì hết
Chương 339: Anh là chồng em
Chương 340: Hậu quả của việc đắc tội tôi
Chương 341: Yêu cầu to gan
Chương 342: Anh đóng vai nam chính?
Chương 343: Người anh muốn tìm
Chương 344: Nỗi niềm khó nói
Chương 345: Xin hãy trả con cho tôi
Chương 346: Tôi biết anh sao
Chương 347: Anh không phải là một người chồng tốt
Chương 348: Hành động kích động
Chương 349: Cô là vợ của ai?
Chương 350: Cho anh thêm một cơ hội
Chương 351: Coi như chính mình sinh ra
Chương 352: Anh muốn giúp em khôi phục trí nhớ
Chương 353: Huyện thành nhỏ lạc hậu
Chương 354: Hai tô mì thịt bò
Chương 355: Chúng ta lạc đường
Chương 356: Mau thả tôi xuống
Chương 357: Người phụ nữ ham tiền
Chương 358: Tại sao lại muốn giấu giếm anh
Chương 359: Là do anh quá tự tin
Chương 360: Tôi phải cứu con trai tôi (kết cục 1)
Chương 361: Nếu như anh bị mù (kết cục 2)

Chương 362: Nửa năm sau (kết cục 3)

Chương 363: Mãi mãi không rời (đại kết cục)

Chương 1: Tôi cần vai diễn này

Edit: Junie

Trong căn phòng Tổng thống xa hoa, dưới ánh đèn đỏ mờ ảo, mùi rượu tràn ngập cả căn phòng. Trong không khí còn ngập một mùi hoa cỏ nhàn nhạt.

Đó là mùi hoa hồng hảo hạng, mang theo công dụng kích tình, trong đó tràn ngập hơi thở ái muội không cần nói cũng biết.

Tôi mặc một bộ váy ren viền tơ thanh lịch đứng ngay trước mặt người đàn ông xa lạ, bình tĩnh mở miệng: “Tôi rất cần vai diễn này, chỉ cần có được nó, Lục tiên sinh muốn tôi làm gì đều được.”

Người đàn ông toàn thân tây trang hang hiệu tựa lưng vào ghế salon, vẻ mặt hơi mệt mỏi, giữa hai hàng lông mày chau lại, cả người toát lên khí phách cao thượng!!!

Khuôn mặt góc cạnh đẹp tuyệt mỹ, đôi môi bạc, cặp mắt đen sâu hun hút như chú báo săn mồi nhìn chăm chăm vào cô gái tỏ vẻ thích thú.

Chỉ chốc lát sau, khóe môi nhếch nhẹ, tròng mắt đảo quanh, ngón tay lật lướt từng trang tài liệu, tựa hồ đã sớm nhìn ra ý đồ của đối phương: “Cô cảm thấy bản thân đáp ứng được gì cho tôi?”

”Tôi đã nghe nói qua cách thức làm việc của Lục tiên sinh, tất nhiên tôi cũng hướng tới điểm này!” Dứt lời liền hít một hơi thật sâu kế đó lấy tay kéo dây áo sau lưng, ngay tức thì hiện ra một thân thể trắng

noãn không mảnh vải che thân.

Đôi mắt anh sáng lên dõi theo từng đường cong trên cơ thể cô gái, tựa như con sói đã nhìn trúng con thỏ trắng đang suy nghĩ nên thưởng thức như thế nào.....

Hơi thở từ lồng ngực nóng bừng, kéo theo cơn dục vọng cũng cháy bừng bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Cô cảm nhận được cái nhìn sắc bén của người đối diện, không khác gì con sói ẩn chứa sự bạo tàn sắp trỗi dậy xâu xé cô!

Người đàn ông này sẽ không dễ gì thưởng thức ngay.

Lục Minh Hiên – Tổng giám đốc tập đoàn Đông Á, vô số phụ nữ trăm phương ngàn kế muốn trèo lên giường hắn, ngay cả anh đưa bốn phụ nữ đếm cũng không hết, làm sao lại không có kinh nghiệm trong chuyện này?

”Cô rất trực tiếp!” Anh chậm rãi nói bên môi thoáng qua nụ cười giảo hoạt.

Đột nhiên đứng lên, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy vòng eo thon khiến thân thể mềm mại ngã vào lồng ngực anh.

Hơi thở đều dần dà gấp gáp, có loại kích thích càng làm cho hơi thở trở nên mập mờ hơn.

Khuôn mặt cô gái đỏ ửng, mặc dù đã sớm biết sẽ đến bước này để lấy lòng anh, nhưng ngay lúc này lại lo sợ run rẩy không ngừng.

Chương 2: Kiểm tra kỹ thuật diễn xuất của tôi à

“Thế nào? Cô sợ sao?” Tay anh ôm chặt bên eo tôi chậm rãi buông ra, “Bây giờ hối hận vẫn còn kịp, tôi không thích miễn cưỡng phụ nữ.....”

”Không!” Tôi đột nhiên ôm lấy anh, ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn anh: “Chuyện tôi đã quyết định thì chắc chắn sẽ không hối hận! Chỉ cần anh thực hiện đúng cam kết!”

Tôi thật sự rất cần vai diễn này!!!

Anh mím môi cười, ánh mắt nhìn tôi có chứa một loại cảm giác như thể đã bắt được con mồi, đôi môi bạc lợt từ xương quai xanh gợi cảm của tôi từ từ đi xuống, cuối cùng dừng lại ở trên bộ ngực.

”Không phải đàn bà nào dùng thủ đoạn này với tôi đều có tác dụng! Tuy nhiên — —”

Anh khẽ liếm môi dưới một chút, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt tôi: “Dáng dấp cô không tệ, thân hình cũng rất tuyệt! Loại báu vật như cô có khả năng hấp dẫn tôi cực kì hiếm thấy! Chỉ có điều, loại chuyện diễn xuất đó trừ diện mạo ra thì khả năng diễn xuất cũng quan trọng không kém. Nếu thiếu kỹ thuật diễn xuất thì cho dù tôi có bỏ tiền ra nâng đỡ, cũng chưa chắc có thể cho cô có chỗ đứng vững chắc!”

Cái này tôi đã biết!

”Nếu Lục tiên sinh muốn kiểm tra kỹ thuật diễn của tôi, cũng có thể

thử một lần.” Tôi đưa tay choàng vào cổ anh, chủ động dâng tới nụ hôn nóng bỏng.

Kĩ thuật còn non nớt nhưng cố dây dưa làm lão luyện, cố dùng hết khí sức toàn thân ma sát, nhằm khơi dậy dục vọng to lớn trong anh.

Đầu tiên là anh hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã phản ứng kịp, trong mắt thoáng qua thần sắc quý dị, bất chợt kéo khoảng cách giữa hai người ra!

Bị cự tuyệt rồi sao? Nội tâm tôi trầm xuống, thất vọng tràn trề, đủ loại tâm tình phức tạp dâng trào trong lòng, khẽ cắn môi không nói.

Thế nhưng anh lại cười nhẹ một tiếng, níu lấy cánh tay tôi nhấn xuống giường, bàn tay to thô bạo xé mở nội y của tôi: “Tôi cũng muốn nhìn thử, Mạc tiểu thư thanh thuần như nước sẽ làm thế nào để diễn một vai cô gái phong trần hấp dẫn, phong tình vạn chủng, nhớ biểu hiện tốt một chút, đừng để tôi thất vọng.....”

Tôi sợ ngây người, một hồi lâu mới phản ứng được, “Tốt, tôi sẽ cố hết sức.....” Vừa nói chuyện tôi vừa trở mình ngồi trên người anh, giống như biến thành người khác vậy, tháo cọng thun cột tóc ngay tức thì, mái tóc xõa dài quyến rũ.

Ánh đèn mờ mờ chiếu lên mặt, lưu lại nhiều điểm sáng. Tôi kéo tay anh đặt lên ngực mình, tay kia thì từ từ cởi từng nút áo sơ mi của anh.

Chương 3: Đổi khách làm chủ

Đầu ngón tay thon dài dờng trên da thịt của anh ta một lát, mang theo men say tê dại, mỗi động tác như lời cuốn quyến rũ, đôi môi đỏ mọng kêu gọi khế cắn, bộ dạng có chứa chút ngây ngô lại giả vờ thuần thực.

Chính bộ dạng ngây ngô đó đã thành công khơi dậy dục vọng trong anh!!!

Anh ta bị kích động xoay người đặt tôi nằm dưới thân, đôi tay kìm chặt hai bên.

Chẳng cần khúc dạo đầu, trực tiếp tiến vào bên trong cơ thể tôi.....

"Ừm....." Thật là đau!

Cảm giác thân thể như bị xé rách, đau đớn khó có thể chịu được ừn ừn kéo tới....

Tôi nắm chặt ga giường, cố gắng chịu đựng đây tất cả!

"Thế nào?" Anh ta dừng một chút, hô hấp dồn dập.

"Không có việc gì, anh cứ tiếp tục!" Tôi cố chịu đựng, giả vờ bình tĩnh nói.

"Ừ!"

Kể đó động tác càng thêm hung bạo, càng dùng thêm sức di chuyển

sâu vào, không khác gì dã thú muốn đòi lấy nhiều khoái cảm từ trên thân thể tôi, mỗi động tác dùng sức lực rất lớn, gần như muốn xé nát thân thể tôi.

Tôi cắn chặt hàm răng, nhất quyết không lên tiếng, mồ hôi cùng nước mắt rớt xuống từng giọt.

Dưới ánh đèn mù mờ, chiếc lắc thủy tinh trên cổ tay khúc xạ ra ánh sáng nhàn nhạt, trái tim tôi như bị ai níu lấy, đau đến không cách nào hô hấp, trong đầu liên tục lướt qua một vài hình ảnh, khuôn mặt tươi cười dưới ánh mặt trời đó khiến cho ánh mắt tôi lập tức mơ hồ.....

Mạc Oánh, anh thích em, tương lai anh muốn em làm vợ của anh.....

Mạc Oánh, bất kể xảy ra chuyện gì, anh đều bên cạnh em, anh sẽ không rời bỏ em.....

Mạc Oánh, cho anh ba năm, chờ anh ba năm được không? Anh sẽ cố gắng kiếm tiền, cho em cuộc sống hạnh phúc.....

Tất cả đã quá muộn, không trở về được nữa, tất cả, tất cả đã không thể trở về được.....

”Diệp Phong, thật xin lỗi.....”

Tôi nhỏ giọng tự lầm bầm, tuyệt vọng nhắm mắt lại, mồ hôi xen lẫn nước mắt chảy từ khóe môi vào trong miệng, mặn chát.....

Không biết trải qua bao lâu, người đàn ông phía trên than nhẹ một tiếng, rớt cuộc cũng phóng ra tinh hoa vào thân thể tôi.

Tôi không còn sức lực, cuối cùng một giọt nước mắt trực trào rơi, ý thức càng ngày càng mơ hồ.....

%%%%%%%%%

Ngay khi tôi tỉnh lại, người đàn ông bên gối đã sớm ăn vận chỉnh chu, đứng ở phía trước cửa sổ phì phèo điếu thuốc!

Khói sương lượn lờ, từng vòng khói đứt quãng bay lên, phác họa rõ nét ra ngũ quan của anh ta, thật giống như đồi núi nhấp nhô chập chùng.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Tôi sẽ dịu dàng một chút

Edit: Junie

Ánh mắt anh ta lạnh lẽo nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Một màn này có phần xa lạ lại có chút quen thuộc, xa lạ vì chưa bao giờ xảy ra với bản thân tôi, đây cũng là lần đầu tiên. Quen thuộc vì trong phim truyền hình thường có cảnh sau khi cầu nam nữ vụng trộm tỉnh lại đều là như vậy!

Tôi xoay người muốn ngồi dậy, lại phát hiện toàn thân đau đớn mỗi nhừ, thật vất vả ngồi dậy, chân lại không cẩn thận rơi xuống đất, thân thể trần trụi lộ ra trong không khí. Trong lòng luynes quýnh, thời điểm khom lưng nhặt chăn, ánh mắt vô tình lướt đến ga giường trắng tinh, phát hiện ở giữa có vết máu đỏ tươi rất chói mắt.

Tôi ngây ngẩn cả người! Theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt anh ta cũng vừa vặn dừng lại ở vết máu trên giường, trong mắt thoáng qua một chút thần sắc mà tôi không thấy rõ, rất nhanh liền tự nhiên quay mặt đi.

Khuôn mặt tôi ửng đỏ vì xấu hổ, không biết vì sao ngay cả thời điểm bị anh chiếm đoạt cũng không có loại cảm giác này!!!

”Tôi không biết cô là lần đầu tiên.” Anh nói.

”Không sao.....”

”Cô nên nói sớm cho tôi biết.”

”Nói cho anh biết thì thế nào?”

”Tôi sẽ dịu dàng một chút.”

Dịu dàng một chút? Tôi giật giật khoe miệng lộ ra nụ cười đắng chát.

Không phải đàn ông coi chuyện lên giường với xử nữ là rất vẻ vang sao? Hiện tại, anh ta hẳn là rất có cảm giác thành công đi! Thật vừa lòng mới đúng!

”Không còn chuyện gì thì tôi đi trước, về phần nữ chính trong phim, tôi hi vọng sớm nhận được lời đồng ý từ đạo diễn, tôi tin tưởng Lục tiên sinh là người hết lòng tuân thủ lời hứa.” Vừa nói tay vừa mặc quần áo, giữa hai chân còn có chút đau đành dựa vào tường mới có thể đứng vững.

”Chờ một chút!” Giọng nói của anh ta đột nhiên vang lên.

Tôi vừa bước chân tới cửa liền dừng lại.

”Một diễn viên có thể đảm nhận mọi loại nhân vật mới được gọi là diễn viên giỏi, Lục Minh Hiên tôi cũng không có bản lĩnh mới một lần đã tuyển chọn được nữ chính. Xem ra Mạc tiểu thư, cần thử nhiều lần mới được.....” Trong lời nói của anh ta mang theo ngụ ý là anh ta còn chưa đủ đâu!

Tôi cũng không vì thế mà tức giận, ngược lại bình tĩnh gật đầu: “Tốt, vậy lần sau, xin Lục tiên sinh hẹn trước địa điểm thời gian gặp mặt cùng nhân vật cần đóng, phương thức liên lạc đều nằm trong tư liệu của tôi. Quấy rầy Lục tiên sinh nghỉ ngơi, thật xin lỗi, tôi đi trước.”

Chương 5: Tôi đâu còn mặt mũi gặp anh?

Edit: Junie

Về đến nhà, tôi như bong bóng bị xì hơi, vô lực ngã xuống giường, hồi tưởng lại hình ảnh vừa rồi, đột nhiên cảm thấy bản thân thật bẩn. Tôi chạy vào phòng tắm, mở vòi sen, hung hăng cọ rửa thân thể mình.

Tôi cầm lấy khăn mặt, ở trên da thịt non mềm ra sức chà xát, nhìn làn da trắng dần chuyển sang hồng, gần như muốn bóc da nhưng tôi vẫn chưa chịu từ bỏ ý định chà lau.

Nước mắt cứ thế rơi xuống đất.....

Tôi tự nhủ với lòng, đây là lần cuối cùng rơi nước mắt, không thể khóc thêm nữa! Tôi phải kiên cường!

Đây là con đường tôi đã chọn, có quỳ cũng phải đi cho hết!

Dùng thân thể đổi lấy giá cao cũng do mình lựa chọn!

Không thể hối hận, càng không thể quay đầu lại, vì đã không còn đường quay đầu nữa rồi.....

Đột nhiên, hồi chuông quen thuộc truyền đến, tôi tiện tay lấy một chiếc khăn tắm cuốn trên thân, cầm di động đặt trên bàn lên. Liếc mắt nhìn dãy số trên màn hình liền ấn nút nghe, không đợi tôi mở miệng, đầu bên kia đã truyền đến tiếng nói của Cố Nhược Hi: “Mạc Oánh!

Chuyện của buổi chiều hôm nay cô làm như thế nào rồi? Có gặp được Lục Minh Hiên không?”

”Ừ, gặp được.”

”Chuyện vai nữ chính thành công rồi hả? Anh ta đồng ý giúp cậu chứ?”

”Tạm thời vẫn chưa thể xác định.”

”Vậy cậu có cùng anh ta hay không....” Đối phương chưa kịp nói xong, tôi liền cắt ngang: “Khi khác nói tiếp nhé? Hôm nay hơi mệt!”

Mọi thứ mới vừa xảy ra, đến bây giờ tôi vẫn chưa thể thích ứng nên không muốn nhắc tới chuyện không vui này!

”Vậy cũng tốt!” Cô ấy cũng nghe ra tôi không muốn nhắc tới chuyện này nên không hỏi thêm nữa: “Mệt thì nghỉ ngơi sớm, cần giúp gì cứ nói với tớ.”

”Ừ, tớ biết rồi. Không còn gì nữa tớ cúp trước.”

”Chờ một chút!” Cô ấy vội lên tiếng.

”Hả?” Tay định tắt điện thoại của tôi dừng lại.

”Mấy ngày nay Diệp Phong tìm cậu đấy, sao cậu không trả lời điện thoại của anh ta! Anh ấy nói gọi di động cho cậu cũng không được.....”

Dĩ nhiên không gọi được, tôi đã nhập số của anh vào danh sách đen rồi!

Thấy tôi hồi lâu vẫn không trả lời, cô ấy lại nói tiếp: “Cậu gọi điện cho Diệp Phong đi! Anh ấy rất lo lắng cho cậu.....”

”Ừ, tớ biết rồi, tớ cúp máy trước.”

Ngắt điện thoại, tôi cầm di động nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ, tóc ướt còn nhỏ vài giọt nước xuống, trái tim cũng đang rỉ máu. Mỗi khi nghĩ đến nụ cười tỏa nắng của Diệp Phong cùng khuôn mặt quen thuộc, mũi tôi liền chua xót.

Vào giờ phút này, tôi đâu còn mặt mũi gặp anh nữa?

Chương 6: Ông chưa thể xuất viện được

Đang lúc tôi do dự có nên gọi điện cho Diệp Phong hay không, thì điện thoại lại vang lên, nhìn xuống màn hình là số bệnh viện, trong lòng lại căng thẳng.

”Alo, xin chào!”

”Mạc tiểu thư, tôi là chủ nhiệm Lý của bệnh viện trung tâm.”

”Ông ngoại tôi xảy ra chuyện gì sao? Sức khỏe ông thế nào? Ông không sao chứ?” Tôi khẩn trương hỏi liên tục.

”Mạc tiểu thư, cô đừng khẩn trương, tạm thời ông không có gì, tuy nhiên hai ngày nay tâm tình của ông không được tốt lắm, có thời gian thì cô hãy tới thăm ông, với lại tiền viện phí — —”

”Tôi đang tìm cách, xin ông cho tôi thêm chút thời gian, tôi nhất định sẽ đóng đủ cho bệnh viện!”

”Tôi biết rõ. Một cô gái muốn gom một khoảng tiền lớn trong thời gấp rút như vậy, quả thật cực kì khó khăn, tôi cũng thông cảm cho cô, nhưng tôi không thể làm trái quy tắc bệnh viện, đành gọi nhắc nhở cô trước, nhưng cô đừng lo lắng, tôi sẽ cố hết sức giúp cô kéo dài thời gian một chút..”

”Cám ơn ông, chủ nhiệm Lý!” Tôi cảm kích nói, tay cầm điện thoại tại phát run.

”Có thời gian hãy tới bệnh viện thăm ông ngoại cô, mấy ngày nay ông cứ phát cáu không chịu uống thuốc, nhất quyết đòi ra viện.”

”Được, tôi biết rồi.”

Sau khi cúp máy, tôi liền thay quần áo nhanh chóng chạy đến bệnh viện.

Khu nội trú bệnh viện.

Còn chưa bước vào phòng đã nghe tiếng la hét quen thuộc “Tôi không có bệnh, không cần chích thuốc, không cần uống thuốc, tôi muốn về nhà! Tôi muốn xuất viện.....”

”Bác sĩ căn dặn ông chưa thể xuất viện.....” Y tá vội trả lời, kéo ông lại.

”Cô đừng đụng vào tôi.....”

”Ông ngoại!” Tôi từ xa chạy tới.

Ánh mắt già nua hướng về nơi phát ra giọng nói, thời điểm nhìn thấy tôi thì có phần kinh ngạc, hơn nữa, rất mừng rỡ, bên môi nâng lên nụ cười hiền hậu: “Oánh Oánh!”

Tôi mỉm cười, đi tới bên cạnh kéo cánh tay ông.

”Tốt lắm tốt lắm, cháu gái đến đón tôi xuất viện. Mau làm thủ tục cho ông ra viện, ông không muốn ở đây nữa.” Vừa nói vừa nhìn về phía y tá, “Oánh Oánh nói với bác sĩ cho ông xuất viện đi.”

Y tá nhìn tôi, hơi khó xử, tôi liếc mắt ra hiệu bảo cô rời đi trước, cô ấy gạt đầu đặt thuốc lên bàn rồi tránh đi.

”Lời của tôi, cô có nghe không — —” Ông ngoại còn muốn gọi cô y tá nói gì đó, thì tôi đã vội vàng cắt ngang: “Ông ngoại, sao không nghe lời? Tại sao không chịu uống thuốc?”

Chương 7: Đừng nhắc tới người này

“Ông không có bệnh!”

”Vâng, ông không có bệnh, thuốc kia giúp sức khỏe ông tốt hơn, ông ngoan ngoãn uống được không?”

”Ông muốn về nhà!”

”Chờ sức khỏe ông tốt hơn, cháu liền dẫn ông về nhà được không?”
Tôi dụi dằm nói.

Thật ra tôi rất muốn nói cho ông biết, chúng ta đã không có nhà để về. Tuy nhiên, tôi không thể nói ra, tuyệt đối không thể nói ra.

”Ông mặc kệ, ông muốn xuất viện! Mỗi ngày nơi này đều thu tiền thuốc men đắt vậy, nhà mình nào có tiền nhiều! Ông chết cũng không muốn chết ở chỗ này!” Ông ngoại càng nói càng kích động, ngồi dậy ho khan dữ dội.

Trong lòng tôi vô cùng khó chịu, bàn tay vỗ nhẹ lưng ông: “Chuyện tiền bạc, ông không cần phải lo lắng, cháu sẽ có biện pháp! Ông cứ nghỉ ngơi cho khỏe là được.”

”Cháu làm gì có tiền nhiều như vậy?”

”Cháu gần tốt nghiệp rồi, không lâu nữa sẽ đóng phim, làm minh tinh có thể kiếm rất nhiều tiền.” Đây chính là nguyên nhân năm đó tôi bất chấp tất cả để học nghệ thuật tôi biết rõ chỉ làm diễn viên mới có khả

năng kiếm được nhiều tiền, dù là — — phải theo quy tắc ngầm!

”Học phí cháu còn chưa thanh toán.....” Nhắc tới chuyện học phí, ánh mắt già nua của ông ngoại càng thêm âm đạm, “Đều tại mẹ cháu — —”

”Đừng nhắc tới người này!” Giọng nói của tôi trở nên lạnh lẽo.

Ông ngoại ngẩng đầu nhìn tôi một cái rồi thờ dài.

Qua lời khuyên nhủ vừa nãy, ông ngoại nghe lời rất nhiều, chấp nhận tiếp tục điều trị, tôi cho ông uống thuốc, y tá cũng tới chích thuốc cho ông, sau khi ông ngủ, tôi rón rén ra khỏi phòng, nhìn ông qua cánh cửa kính.

Ông ngoại, ông nhất định phải khỏe, biết không? Cháu sẽ cố gắng kiếm tiền, để cho cuộc sống sau này của ông tốt hơn.

Cháu muốn ông hạnh phúc, vui vẻ, an hưởng tuổi già.

”Mạc Oánh!”

Một thanh giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến.

Tôi hơi chấn động một lúc, quay đầu, thấy khuôn mặt quen thuộc, trong lòng đau nhói, trên mặt vẫn giữ vững nét lạnh lùng trước sau như một.

”Sao anh ở đây?”

”Mỗi ngày anh đều đến thăm ông ngoại, dù cho không gặp được em, rốt cuộc hôm nay cũng gặp lại em, mấy ngày nay em đi đâu vậy?” Diệp Phong nói một hơi rất dài, ánh mắt nóng nảy không chút che

giấu quan tâm tới tôi.

Tôi chú ý tới trong tay anh xách theo bình giữ nhiệt và túi hoa quả, còn có một chút đồ dùng hàng ngày, những thứ này đều mua cho ông ngoại tôi.

Chương 8: Cảm ơn ý tốt của anh

“Cảm ơn anh đã tới thăm ông ngoại, sau này, anh không cần tới nữa, em sẽ mượn y tá chăm sóc ông.”

“Em làm gì có nhiều tiền? Ngay cả nhà cũng bị ngân hàng tịch thu! Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?”

“Xuyt! Nhỏ tiếng một tí!” Tôi vội ngăn cản anh nói thêm, vì sợ ông ngoại nghe được.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ông ngoại vẫn chưa biết chuyện căn nhà, mong anh đừng nói cho ông nghe, hiện tại, sức khỏe của ông không thể chịu kích động.”

“Anh biết rồi.” Diệp Phong nắm lấy tay tôi: “Vậy bây giờ em ở chỗ nào?”

“Em thuê căn phòng nhỏ gần trường học.” Tôi vội rút khỏi tay anh.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao không đến tìm anh?”

“Chút chuyện nhỏ này, em có thể tự giải quyết!”

“Chuyện nhỏ? Cái này gọi là chuyện nhỏ sao?” Giọng điệu anh có phần tức giận, cuối cùng vẫn là than thở, vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng: “Em luôn kiên cường như vậy, chuyện gì cũng tự mình gánh vác, em có khả năng chịu được không, để anh giúp em một

chút không tốt sao?”

“Cám ơn ý tốt của anh, nhưng em không cần sự giúp đỡ của anh.”
Tôi xoay người rời đi, ngay sau đó, anh kéo tôi lại: “Em định đi đâu?”

“Em có việc phải đi trước.”

“Em đừng đi!” Anh vội vàng nói, ánh mắt dịu dàng lẫn chút đau buồn:
“Đi ăn bữa cơm với anh được không? Đã lâu chúng ta không ngồi ăn
cơm với nhau.”

Sự dịu dàng của anh, khiến tôi không đành lòng từ chối, thật sự,
không đành lòng từ chối.

Tôi vừa định gật đầu, điện thoại di động lại vang lên, là dãy số xa lạ.

“Alo, xin chào!”

“Xin hỏi có phải là Mạc tiểu thư?”

“Đúng vậy.”

“Tôi là thư ký của Lục tiên sinh. Ngài muốn hẹn cô cùng ăn tối, bây
giờ cô đang ở đâu?”

“Tôi đang ở bệnh viện.”

“Được, 10 phút nữa tôi sẽ tới đó, tôi đợi cô ở cửa chính.”

“Ừ!” Cúp điện thoại, tôi quay sang nhìn Diệp Phong nói: “Thật xin lỗi,
em có chút việc gấp phải đi, hẹn anh lần sau vậy.”

Ánh mắt của anh dịu dàng thoáng qua vài phần mất mát “Tối nay, em

có thể gọi điện cho anh được không?”

“Ừ.” Tôi đáp một tiếng, xoay người rời đi.

Vẫn là căn phòng tổng thống, mới vừa đẩy cửa vào, tôi lập tức nhớ lại một màn xảy ra vào buổi sáng, trong lòng dâng lên cảm giác xấu hổ, tôi xoay mặt tránh nhìn tới chiếc giường đôi rộng lớn bên kia!

Trên bàn ăn bày phong phú thức ăn, còn đốt thêm ba ngọn nến màu đỏ, tôi chưa kịp nhìn rõ thức ăn, bỗng nhiên đèn trong phòng chợt tắt!

Chương 9: Mặt người dạ thú

Edit: Junie

Tôi giật mình hoảng sợ, theo bản năng lui về sau một bước, sau lưng giống như đụng vào bức tường thịt, không đợi tôi phản ứng, cánh tay mạnh mẽ đã vòng qua eo tôi.

“Dạ cô sao?” Bàn tay của anh vuốt ve cơ thể tôi dọc theo làn váy ngay sau đó tiến sâu vào bên trong. Hơi thở ấm áp phả bên tai, một nụ hôn nhàn nhạt rơi trên cổ tôi.....

Nghe ra giọng nói của anh, tôi run rẩy nhắm mắt lại, chờ đợi một màn hành hạ giống như sáng nay, chỉ hy vọng lần này kết thúc nhanh một chút là được rồi.

“Đói bụng chưa?” Anh khẽ cắn vành tai của tôi, hỏi tôi cứ như trêu đùa.

“Anh hỏi tới phương diện nào?” Tôi học theo giọng điệu của anh, trêu đùa ngược lại.

Anh khẽ cười, không nhanh không chậm rút tay về, theo thói quen đặt bên hông tôi, khuôn mặt tiến gần tới tôi: “Tôi nghĩ là cô đang đói bụng, ăn một chút gì rồi tiếp tục!”

Mượn ánh sáng yếu ớt từ ngọn nến, tôi nhìn khuôn mặt mờ ảo của anh, như có thể cảm giác, ánh mắt thâm sâu của anh đang truyền tín hiệu về phía tôi, cả căn phòng tràn ngập hơi thở mập mờ.

Tôi nhíu chặt mày, tại sao dục vọng của người đàn ông này lại mạnh mẽ đến vậy? Hồi sớm gặp mặt đã làm chuyện đó, hiện tại lại.....

“Tới đây!” Anh đi tới cạnh bàn, ga lăng lịch sự ké ghế ra, mời tôi ngồi xuống.

Tôi đi tới ngồi xuống, anh sai bước tới bên kia bàn, ngồi xuống đối diện.

Anh vỗ tay mấy cái, cửa phòng được mở ra, một người ngoại quốc mặc đồng phục làm việc đẩy theo chiếc xe đựng thức ăn đi vào.

“Muốn ăn cái gì? Món ăn nước Pháp, món ăn nước Đức..... Hoặc là, cô muốn ăn món Tứ Xuyên, món ăn Quảng Đông...?” Anh hỏi tôi.

“Món nào cũng được, tôi không kén ăn.”

Anh suy nghĩ một lát, dùng ngôn ngữ Pháp tôi nghe không hiểu trao đổi vài tiếng, đầu bếp gật đầu liền có phần beefsteak thơm ngon đem tới bàn ăn của tôi.

Thật sự tôi rất đói bụng, cầm lên dao nĩa lên ăn ngay lập tức.

“Dùng với rượu vang đỏ 1982, mùi vị sẽ ngon hơn, cô nếm thử xem sao.” Khóe miệng anh cong lên, rót ly rượu đưa cho tôi, chẳng quan tâm tới cách ăn thiếu lịch sự của tôi.

“Cám ơn.” Tôi nhận lấy ly rượu đỏ, nhấp môi một miếng.

“Cô mới vừa ở bệnh viện ra?” Anh đột nhiên hỏi.

“Vâng.” Tay cầm dao nĩa của tôi hơi khựng lại, sau đó tiếp tục cắt miếng thịt bò.

“Là bởi vì tôi quá mạnh bạo?” Thời điểm nói câu này, trên mặt anh mang theo nụ cười trêu chọc.

Chương 10: Tôi quá mạnh bạo

Edit: Junie

Thiếu chút nữa tôi đã cắt vào tay, tôi ngẩng đầu lên, trong lòng âm thầm liếc anh một cái, rốt cuộc người đàn ông này đang suy nghĩ gì! Đầu óc không thể nghiêm chỉnh một chút sao?

“Tôi không có yếu đến vậy!”

“Vậy sao?” Khóe môi anh dâng lên nụ cười, cười như không cười. nhìn tôi: ngược

Tôi bị anh nhìn chăm chăm làm cho sợ hãi, thật sự chịu không nổi: “Anh có thể đừng dùng ánh mắt háo sắc đó nhìn tôi được không!”

“Háo sắc?” Anh mỉm cười, cười vô lại cực kì không đàng hoàng: “Lần đầu tiên có người phụ nữ hình dung về tôi bằng hai chữ này, đủ thẳng thắn, tôi thích thế!”

Đây có được gọi là bị coi thường không?

Tôi không còn lời nào để nói, không quan tâm đến thái độ của anh, càng không muốn đối diện ánh mắt háo sắc của anh, không thể làm gì khác là cố gắng cúi đầu thấp hơn!

Không khí có phần kì lạ, tôi cảm thấy ánh mắt háo sắc của anh đang nhìn tôi từ trên xuống dưới, thậm chí còn dừng lại ở một vị trí trên cơ thể tôi, cuối cùng, tôi không nhịn được, ngẩng đầu nhìn anh một cái, tôi dõi theo ánh nhìn của anh, lúc này mới phát hiện, hôm nay tôi mặc

chiếc đầm cổ chữ V!

Do động tác cắt thịt bò, nên cảnh xuân trước ngực lộ ra bên ngoài, tôi vội vã chỉnh lại cổ áo.

“Thân thể của cô rất đẹp, thật sự rất ít phụ nữ có thể hấp dẫn được tôi, cô là người thứ nhất.” Anh cầm ly rượu lên, khẽ nhấp một hớp, ánh mắt nhìn về tôi, vẫn nhìn trắng trợn như vậy, không chút che giấu sự quyến luyến đối với cơ thể của tôi.

“Anh — —” Tôi vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ, vị đầu bếp còn đứng bên cạnh, anh không thể nói chuyện khiêm tốn một chút sao? Mặc dù, có vẻ vị đầu bếp không hiểu tiếng Trung, nhưng lời nói như vậy, sao có thể tùy tiện nói ra chứ?

Hình như anh nhận ra sự lo lắng của tôi, quay sang nói vài câu tiếng Pháp với vị đầu bếp bên cạnh.

Đầu bếp rất lễ phép gật đầu một cái, đẩy xe đi ra ngoài.

Cửa mới vừa khép lại, tôi lập tức nói với anh: “Sau này, đừng nói với tôi những lời như thế có được không?”

“Tôi chỉ khen cô thôi.”

“Tôi không cần lời khen của anh!” Tôi hơi tức giận, giọng nói cũng có phần lớn tiếng, nghĩ đến mình còn đang cầu xin anh, hít sâu một hơi, dè thấp giọng nói: “Tôi không thích nghe những lời đó! Cũng không quen được khen ngợi!”

Khen kiểu đó, khiến tôi cảm thấy rất nhục nhã!

Anh mấp máy môi không nói lời nào, trên mặt vẫn phóng túng như

cũ, cười như không cười.

Tôi chịu hết nổi, đột ngột đứng dậy: “Tôi vào phòng rửa tay trước, xin phép vắng mặt một lát!” Nói xong, liền đi tới phòng vệ sinh.

Đóng cửa phòng vệ sinh, tôi liên tục hít sâu, cố gắng kiềm chế tức giận trong lòng!

Chương 11: Rời khỏi căn phòng này

Edit: Junie

Tôi cảm giác bản thân giống như kỹ nữ, hay là tiểu tam, đang cố gắng lấy lòng người đàn ông trước mặt, để anh thấy được nhiều điểm tốt của tôi hoặc là cho tôi nhiều tiền hơn, tôi thừa nhận hành vi của mình bây giờ không khác gì bán thân, tuy nhiên tôi cũng không có nghĩ đến làm chuyện này lại tổn thương đến lòng tự ái như vậy!

Tôi thật sự muốn rời khỏi căn phòng này biết bao nhiêu, tuy nhiên, tôi không thể!

Chỉ có người đàn ông này, mới có thể cho tôi vai diễn đó! Cố gắng lâu như vậy, không phải vì giờ khắc này sao? Một chút nữa là chạm tới thành công rồi, tại sao tôi lại bỏ nửa chừng chứ?

Dù khó chịu đến mức nào, tôi cũng phải nhẫn nại!

Nghĩ như vậy, tôi liền lấy lại tinh thần, sửa lại lớp trang điểm một chút, mở cửa phòng vệ sinh đi về phía cửa chính.

Chợt, một bóng đen che khuất đường đi.

“Ừm.....” Đôi môi bị che lấp, nụ hôn cuồng nhiệt giống như bão táp đánh dồn dập.

Tôi muốn giãy giụa, thế nhưng anh áp sát tôi vào tường, hung hăng xâm chiếm từng tấc da tấc thịt của tôi.

Sức lực của anh quá mạnh, cắn vào da làm tôi đau đớn, tôi không nhin được mà nhú mày, than nhẹ một tiếng: “Anh..... Nhẹ một chút.....”

Anh không đáp lại, lồng ngực phập phồng tựa như đang cực lực kiềm nén lửa dục của mình xuống, một tay ôm lấy tôi, nhẹ nhàng thả tôi lên giường, sau đó khẽ hôn trán của tôi, mặt, cổ, từ từ dời xuống dưới.

Lần này, anh dịu dàng rất nhiều, hôn khắp thân thể tôi.

Có lẽ mọi động tác dạo đầu đều được thực hiện đủ, cũng có lẽ do động tác của anh quá dịu dàng, làm tôi cảm thấy say mê, như thể bản thân bị mất phương hướng, đôi con ngươi nhắm lại hưởng thụ, nhưng khi anh tiến vào bên trong cơ thể tôi, loại đau đơn như xé rách lại bắt đầu.

Mồ hôi nóng hổi của anh chảy xuống, theo sự vận động thuần thực, tôi chỉ có thể cố chịu đau đớn, lặng lẽ chờ đợi kết thúc.

Tiếng thở hỗn hển.....

Tiếng than nhẹ mập mờ.....

Nhớ không rõ rốt cuộc kéo dài bao lâu.....

Bão táp đi qua, tất cả bình tĩnh trở lại.

Tôi mở mắt lần nữa, thấy ánh sáng mờ tối ở đầu giường, tôi nằm lỳ trên giường, cảm thấy rất mệt mỏi, nặng nề, muốn đi toilet giải quyết một chút, động đậy thân thể mới phát hiện trên lưng bị cơ thể khác đè lên

Khó trách thân thể lại nặng như vậy, tựa như cồng khối đá lớn trên lưng.

Tôi không muốn quấy rầy anh, nhưng anh vẫn bị tôi làm cho thức giấc.

Anh vẫn đề lên người tôi như cũ, đôi tay vòng chắc eo của tôi, khẽ cắn nhẹ bên tai tôi, giọng nói khêu gợi lẩm bẩm vài tiếng: “Thân thể của cô quá tuyệt vời.....”

Chương 12: Sinh lòng chán ghét

Edit: Junie

Lời anh vừa mới nói ra, rốt cuộc anh có nghe rõ không?

Một luồng khí tức giận xông lên đầu, tôi cố nhịn để không bùng nổ!

“Lúc nào tôi cũng cảm thấy không đủ, làm thế nào đây, tôi lại muốn em nữa rồi.....” Giọng nói phóng đảng của anh thoang thoảng bên tai tôi, dường như muốn quyến rũ tôi.

Đáng tiếc tôi không phải phụ nữ ong bướm lăng lơi, vì vậy không chịu phục tùng trước bộ dạng này của anh!!!

Những lời này của anh, chỉ làm tôi sinh lòng chán ghét!

“Còn đau phải không?”

“.....”

“Cảm thấy lần này tốt hơn lần trước không?”

“.....”

“Tại sao không trả lời?” Đầu ngón tay của anh lướt bên môi tôi chuẩn bị trêu đùa khuôn mặt của tôi.

Lời như thế bảo tôi làm sao trả lời?

“Tôi rất mệt mỏi, nên không muốn nói chuyện.”

“Nhanh như vậy đã mệt mỏi.” Anh cười khế, đầu lưỡi đảo quanh ở bên tai tôi: “Hiện tại có thể em không thích như vậy, nhưng rất nhanh, em sẽ thích loại ‘ vận động ’ này.....”

Tôi thật sự chỉ muốn che lỗ tai của mình, sợ nghe thêm nữa, tôi cảm thấy chính mình không khác gì phụ nữ dâm đấng.

“Tôi muốn đi vệ sinh.”

Rốt cuộc anh cũng trượt xuống khỏi người tôi.

Tôi gắng gượng thân thể đau nhức, bước vào phòng tắm tắm nước nóng, thời điểm tôi trở ra, anh đã thay xong quần áo, dáng vẻ vẫn giống như trước, đứng bên cửa sổ nhà khói thuốc lá.

Phải chăng người đàn ông nào cũng thích hút thuốc lá sau khi làm chuyện đó?

“Đã trễ thế này, muốn đi đâu sao?” Tôi nhìn đồng hồ treo trên tường, đã hơn mười một giờ! Anh đã tây trang đóng thùng, dáng vẻ hiển nhiên là muốn rời đi.

“Ừ, tôi còn có chút việc phải xử lý, cô có thể ở đây qua đêm.” Anh tao nhã đeo chiếc đồng hồ kim loại lên tay, rồi sửa lại cổ áo ngay ngắn.

Tôi đứng nhìn sau lưng anh, cảm giác sau khi anh mặc tây trang vào, cả người cũng trở nên trầm ổn hơn, mang bộ lịch sự phong độ, hoàn toàn không tưởng tượng nổi lúc anh ở trên giường lại thô bạo, cuồng dã, nói ra những lời thô tục như vậy.

Đây chính là mặt người dạ thú! Mặc quần áo chỉnh tề cùng với cời hết tây trang là hai con người khác nhau.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Chẳng biết lúc nào anh đã quay đầu lại, nhìn thẳng vào tôi.

Tôi lắc đầu một cái, vội vàng dời tầm mắt đi, trên người chỉ quấn chiếc khăn tắm, tôi nhặt quần áo của mình từ trên đất lên, đem vào phòng tắm chuẩn bị mặc vào.

“Việc này cô xem qua một chút.” Bất chợt, một văn kiện bị vút xuống giường, vừa đúng rơi tới chỗ tôi.

Chương 13: Sự tử cái giận dữ

Edit: Junie

Tôi cầm lên nhìn lướt qua, là một phần hợp đồng, còn có một phần kịch bản!

“Nếu như không có vấn đề gì, chiều nay ba giờ, trực tiếp đến công ty XX thử trang phục và tạo hình.” Anh bỏ lại câu nói sau cùng, liền rời khỏi phòng.

Cửa khép lại trong nháy mắt, tôi khẽ tựa vào tường, trong lòng cũng không có mừng rỡ như đã tưởng tượng, ngược lại có chút không nói nên lời.

Đây đều là tôi dùng thân thể đổi lấy!

Xế chiều hôm đó, tôi đã đến sớm chỗ thử trang phục.

Bởi vì thời gian tới quá sớm, nên nhiều diễn viên và thợ trang điểm vẫn chưa đến, tôi ngồi đọc kịch bản chờ ở sảnh.

Chợt, một đôi giày cao gót màu đỏ xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, hiện ra khuôn mặt trang điểm diêm dúa khiến tôi hơi cau mày, một hồi lâu bản thân mới nhận ra!

Đỗ Phi Phi, trong vai nữ diễn viên phụ, đồng thời là bạn học cùng lớp với tôi ở trường nghệ thuật.

“Vai nữ diễn viên chính là của cô sao?” Giọng nói mỉa mai có phần thù địch, ánh mắt khinh bỉ nhìn lướt qua tôi.

Tôi không nói gì, cũng không muốn trả lời vấn đề của cô ấy, cúi đầu tiếp tục xem kịch bản.

“Mạc Oánh! Tôi đang hỏi cô! Cô tỏ thái độ gì vậy! Cô thế này là không phải phép!” Cô ấy ghét nhất bị người khác coi thường.

“Vậy cô đang tỏ thái độ gì đây?” Ánh mắt tôi lạnh nhạt nhìn cô ấy hỏi ngược lại, “Cô như vậy là rất lễ phép sao”

Dường như cô ấy bị tôi chọc giận, đột nhiên giật cuốn kịch bản trong tay tôi, đôi mắt hung dữ trừng mắt với tôi: “Vai nữ chính là của tôi! Tại sao cô lại có nó!!”

“Đây là ý tứ của Lục tiên sinh.” Tôi giữ nét mặt lạnh lùng trước sau như một, lạnh nhạt nói.

“Cô— —” Cô ấy không nghĩ tới sao tôi có thể trực tiếp thừa nhận cùng Lục Minh Hiên có quan hệ, ánh mắt độc ác hận không thể nhào tới cắn tôi vài phát: “Đừng cho là tôi không biết cô chính là thông qua thủ đoạn bẩn thỉu để lấy được vai diễn này, Mạc Oánh tôi cho cô biết, dù cô có đóng vai nữ chính này, cô cũng không ngóc đầu lên nổi đâu!”

“Bẩn thỉu? À, chẳng lẽ Đỗ tiểu thư đã quên rồi sao? Tôi sử dụng thủ đoạn, đều là học được từ trên người cô.” Tôi nhíu mày, thấy đôi mắt cô ấy, cười như không cười: “Nói thật, tôi cũng lo lắng mình sẽ giống như cô vậy, đóng vài bộ phim nữ chính đã lâu còn chưa có tiếng tăm gì, kiểu nổi tiếng nửa vời đấy!”

“Mày, mày nói cái gì! Mày có gan lặp lại lần nữa xem!” Cô ấy hoàn

toàn bị tôi chọc giận, cầm kích bản trên tay đánh vào mặt tôi, cả người không khác gì con sư tử cái giận dữ, giương nanh vuốt móng muốn cùng tôi đánh nhau!

Chương 14: Oan gia ngõ hẹp

Edit: Junie

“Hai người đang làm gì đó!”

Một giọng nói nghiêm nghị đúng lúc vang lên.

Hai cánh tay của Đỗ Phi Phi nâng lên đã giữ lại giữa không trung.

Tôi nhìn theo chỗ phát ra âm thanh, người đàn ông trung niên đứng ngoài cửa, trên đầu đội mũ lưỡi trai, gương mặt uy nghiêm và khí thế dọa người.

Tôi nhanh chóng nhận ra, anh chính là nhà đạo diễn cùng biên kịch nổi tiếng, Trương Nghệ Mưu!

“Trương đạo diễn, ngài mạnh khỏe.” Tôi hơi lúng túng, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, cúi chào rất lễ phép.

Đạo diễn Trương Nghệ Mưu là người tôi thần tượng, tôi cực kì thích anh làm đạo diễn, cũng nghe nói anh không chấp nhận bất kỳ nữ minh tinh nào lấy lòng, công tư rất rõ ràng, đối với diễn viên yêu cầu rất cao!

Lần đầu tiên quay phim có thể đóng vai nữ chính của Trương đạo diễn, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh! Tuy nhiên, lần đầu tiên gặp mặt dưới tính huống như vậy, thật là mất mặt.

“Hai người có biết mình đang làm cái gì không? Có biết đây là chỗ

nào không?” Giọng nói của Trương đạo diễn trầm thấp tràn đầy uy nghiêm, “Nơi này là chỗ tôi làm việc, tôi không hy vọng thấy bất kì ai gây gổ đánh nhau ở đây, nếu chuyện này xảy ra lần nữa, xin cút ra ngoài! Loại diễn viên không có tố chất, không có tư cách đóng phim của tôi!”

“Rất xin lỗi!” Tôi cúi đầu, trong lòng tràn ngập áy náy, bị lời của Trương đạo diễn làm cho hoảng sợ.

“Hừ!” Đỗ Phi Phi dậm chân một cái, tức giận rời đi.

Trương đạo diễn cũng rời đi, tôi thờ phào nhẹ nhõm, vô lực ngồi tựa vào ghế, nhẹ nhàng xoa huyết Thái Dương.

Gần đây quá nhiều chuyện xảy ra, khiến tôi cảm giác mệt chết đi...

Mấy tháng tới đây, tôi còn phải ngày ngày đối mặt với đỗ Phi Phi, nghĩ thôi đã cảm thấy nhức đầu!

Bất tưng vai nữ chính cùng tôi không hợp, thời điểm ở trường học đi khắp nơi đã nhằm vào tôi, không nghĩ tới vai diễn nữ chính đầu tiên cũng tranh giành cùng cô ấy nữa, đúng là Oan Gia Ngõ Hạp, có tránh cũng không tránh được!

Chẳng qua làng giải trí nhỏ như vậy, mọi người làm ngành này đều nói, sớm muộn cũng phải tranh giành với nhau!

“Cô không sao chứ!” Tiếng nói trong trẻo truyền tới.

Tôi sững sốt, ngẩng đầu nhìn là dung nhan thanh tuấn, khôi ngô, sống mũi cao, đôi môi mỏngkhêu gợi vẻn thành đường cong, làn da trắng muốt không khác gì công tử, đôi mắt trong suốt lan tỏa nhàn nhạt sáng bóng.

Chương 15: Tiềm năng

Edit: Junie

“Anh là...?” Tôi cảm giác nhìn anh có chút quen mắt, chẳng qua nhất thời không nhớ ra anh là ai.

“Tôi tên Tô Quân.” Anh mỉm cười, nụ cười như tấm hơi thở mùa xuân, cho tôi một loại cảm giác tản mát tự nhiên.

“A! Anh là Tô Quân!” Tôi chợt nhớ, bừng tỉnh hiểu ra!

Anh thủ vai nam chính trong bộ phim, Tô Quân – ngôi sao mới sáng giá của làng điện ảnh và truyền thông, mới vào nghề một năm đã tỏa sáng khắp nơi. Bởi dáng dấp đẹp trai anh tuấn, hơn nữa còn ca hát hay, đóng phim cũng hay, bộ phim trước anh đóng vai quý ông lớn tuổi, lần này lại là vai nam chính! Khẳng định là mở màn cho đỉnh cao mới!

Chung quy mà nói, con đường về phía trước là một tương lai rộng mở! Tất cả mọi người đều kính trọng anh!

Tôi từng xem báo chí đưa tin về anh, chẳng qua người đàn ông này, cùng với hình khó để nhận ra là cùng một người, mà những bộ ảnh chụp cho phim truyền hình, tôi cũng chưa coi qua, bất quá chỉ nghe tới tên anh thôi.

Anh nhặt cuốn kịch bản từ dưới đất lên, đưa tới trước mặt của tôi:

“Cô chính là Mạc Oánh chứ? Người thủ vai nữ chính?”

Tôi cầm lấy kịch bản, có chút ngỡ ngàng gật đầu: “Lần đầu tiên tôi quay phim, vì vậy, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Anh là minh tinh sáng chói, còn tôi chỉ là người mới gia nhập hợp tác cùng anh, khẳng định sẽ phải thua thiệt nhiều chỗ! Tôi cảm giác mình chỉ làm nên cho anh thôi vậy.

“Tôi cũng mới vào nghề được một năm, hơn nữa chưa từng học qua trường lớp biểu diễn, còn cô tốt nghiệp từ trường nghệ thuật! Cô nên chỉ giáo tôi mới đúng!” Anh tươi cười thân thiện đưa tay ra: “Rất hân hạnh được biết cô, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!”

“Hợp tác vui vẻ.” Tôi cũng đưa tay ra bắt tay hữu nghị cùng anh.

Sau đó, chúng ta hàn huyên về kịch bản, anh truyền đạt cho tôi chút ít kinh nghiệm khi quay phim, chúng ta trò chuyện rất vui vẻ, thời gian cũng theo đó trôi qua mau.

Một lát sau, có người tới gọi chúng tôi đến phòng hóa trang, để bắt đầu tạo hình, trang điểm.

Lần này chụp là cho bộ phim dài tập sắp tới, do Internet cùng tên tiểu thuyết sửa đổi thành phim hiện đại đô thị tình cảm 《Giật mình, ông xã là người giàu có, tôi thủ vai nữ chính Doãn Thượng Nặc, Tô Quân vào vai nam chính Khương Trạch Ngôn, còn Đỗ Phi Phi diễn nữ phụ Dương Tuyết Mạc.

Do khung cảnh thời hiện đại đô thị, nên tạo hình cùng hóa trang đã nhanh chóng chuẩn bị xong, kể đó lại mở họp báo và kết thúc đã bảy giờ tối!

Chương 16: Tại sao không quan tâm em?

Edit&Beta: Junie

Tôi kéo thân thể mệt mỏi rời khỏi phòng thay đồ, cùng lúc điện thoại trong túi reo lên.

“Nhược Hi à.”

“Mạc Oánh, cậu đang ở đâu?”

“Hôm nay đến công ty thử vai cùng tạo hình, sắp tới sẽ có phim rồi.”

“Oa, thật a! Tuyệt vời quá, cậu vẫn chưa ăn cơm chứ? Tối nay tới nhà tớ, tớ chuẩn bị cho cậu một bữa ăn ngon, coi như ăn mừng cậu thắng lớn?”

“Được rồi! Nhưng tớ phải ghé ngang bệnh viện một chuyến, xem tình hình của ông ngoại, rồi mới qua tìm cậu, như vậy đi, trước khi đi sẽ gọi cho cậu!”

“Tốt, vậy tớ chờ điện thoại của cậu!”

Cúp điện thoại, nghĩ đến lập tức có thể nhìn thấy ông ngoại, đem chuyện đóng phim nói cho ông nghe, tâm tình trở nên tốt lên hẳn.

Chịu đựng bao nhiêu cực khổ, chỉ cần thấy được ông ngoại cười, tất cả đều đáng giá!

Nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng tôi vô thức lộ ra nụ cười.

“Chuyện gì vui vẻ như vậy?” Một thanh thanh âm quen thuộc vang lên.

Ta ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt điển trai của Tô Quân, mím môi mỉm cười.

“Tối nay, đoàn làm phim cùng nhau ăn cơm hát karaoke, cô đi cùng nha!” Cả người Tô Quân dựa vào tường, vài cọng tóc đen bay phấp phới trong không trung.

Nụ cười của anh luôn mang cho tôi cảm giác gần gũi, tôi ái ngại đáp: “Xin lỗi, tôi mới hẹn bạn, cho nên.....”

“Được rồi!” Anh vốn không thích làm người khác khó xử, thờ ơ nhún vai một cái: “Vậy thì lần sau đi!”

Mới ra tới cửa chính công ty, tôi lại nhận được một cú điện thoại:

“Xin chào, xin hỏi có phải là Mạc tiểu thư không?”

“Đúng vậy.”

“Tôi là thư ký của Lục tiên sinh, hiện tại ngài muốn gặp cô, bây giờ cô đang ở chỗ nào, tôi đến đón cô.”

“Không cần, tự tôi ngồi xe tới là được, địa chỉ là chỗ khách sạn lần trước sao?”

“Đúng, Lục tiên sinh đang đợi cô, mong cô có thể tới trong vòng ba mươi phút.”

Cửa thang máy mở ra ở lầu trên cùng, tôi đi về phía cửa 'phòng cho tổng thống', ngoài ý muốn phát hiện, cửa chính khép, thế nhưng không khóa?

Tôi nghi ngờ hơi nhú mày, đưa tay đang muốn đẩy ra, tay mới vừa chạm đến cửa, bên trong truyền đến một thanh rên rỉ quen thuộc:

“Ừ..... Muốn anh..... Mau.....”

Tay tôi đông cứng lại, tầm mắt không tự chủ xuyên thấu qua khe cửa nhìn vào.

Một người phụ nữ lộ nửa người đè trên người Lục Minh Hiên, ngón tay ngọc thon dài điên cuồng xoa lồng ngực anh, thanh âm yêu mị làm nũng: “Trước kia không phải anh rất thích em trêu đùa như vậy sao? Tại sao không quan tâm em? Anh nhịn được sao?”

Chương 17: Đối với cô đã không còn cảm giác

Edit&Beta: Junie

“Tôi đối với cô đã không còn cảm giác.” Giọng điệu Lục Minh Hiên lạnh lùng.

“Sẽ không, em cảm nhận phía dưới của anh có cảm giác!” Cô vừa nói vừa duỗi tay hướng tới đáy quần của anh, lại bị anh bắt lại!

“Không cần làm loại này để tôi thêm ghét!” Anh cau mặt không vui, nhăn đường mày, gương mặt đường cong vẫn tuấn mỹ như vậy, ánh mắt lại vô tình lạnh nhạt như cự tuyệt đối phương ngàn dặm.

“Ghét! Anh dám nói ghét!” Người phụ nữ bị chọc giận rồi, chọt đẩy anh ra “Lục Minh Hiên! Rốt cuộc người như anh có tình cảm hay không? Tôi theo anh năm năm! Năm năm đó! Anh nói chia tay liền chia tay, cũng không quay đầu lại liền bỏ đi! Bất kể tôi cầu xin anh thế nào, anh cũng không chịu để tôi trở lại bên cạnh, tại sao anh đối xử với tôi như vậy! Tại sao!”

“Không chỉ cô! Tôi đối với cô gái nào cũng vậy. Phụ nữ đã chơi chán, không đáng giá để tôi lưu luyến!” Lục Minh Hiên ưu nhã sửa sang lại cổ áo, giọng điệu hờ hững không mang theo một tia tình cảm: “Năm năm này, tôi chu cấp cô không ít, chỉ cần cô mong muốn, tôi đều thỏa mãn, cô còn bất mãn cái gì?”

“Vậy lần này là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng vai nữ chính thuộc về em, tại sao tạm thời thay đổi người! Chính anh đã đáp ứng yêu cầu của

em trước!”

“Tôi cảm thấy có người thích hợp đảm nhận nhân vật này hơn cô — —”

“Nói nhảm!” Cô cắt ngang lời anh, rống to: “Anh cùng con đó lên giường có phải không! Trên giường công phu của nó tốt hơn tôi phải không? Chúng ta chia tay mới bao lâu, anh đã nhanh chóng tìm vật sủng khác? Con đó đúng là cho anh niềm vui mới, ngay cả vai nữ chính của tôi cũng thay thế được! Thật nhìn không ra con tiện nhân Mạc Oánh, ở trường học ra dáng thanh thuần trong sáng, lên giường lại bộ dạng dâm dăng! Có thể để cho anh hài lòng đến mức đó, tôi càng khinh thường nó!”

“Đồ Phi Phi, không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi.” Sắc mặt Lục Minh Hiên ngày một u ám, giọng điệu trở nên đáng sợ “Tánh khí của tôi, cô đã biết, chọc giận tôi, cái gì cô cũng không còn, có khi ngày mai sẽ biến mất khỏi làng giải trí.”

“Thế nào? Nói đến cô ta, anh tức giận sao?” Cô nhếch khóe miệng kéo theo nụ cười lạnh nhạt, ngay sau đó gương mặt lập tức thay đổi, khóe mắt rưng rưng nhìn hắn, thanh âm hơi khàn khàn:

“Lục Minh Hiên, em thật sự yêu anh, chắc hẳn anh không tin..... nhưng em chưa từng yêu một người đàn ông nào như vậy. Nếu em không yêu anh, em sẽ không theo anh lâu như vậy, biết rõ bên cạnh người có vô số phụ nữ, em vẫn lựa chọn như cũ ở lại bên cạnh anh, chưa bao giờ nghĩ tới muốn rời khỏi..... Em không ngại bên cạnh anh có bao nhiêu phụ nữ..... Chỉ cần anh đừng vứt bỏ em là được rồi.....”

Chương 18: Thần sắc hoàng hốt

Edit&Beta: Junie

Cô nhào tới trong ngực anh, ôm lấy anh thật chặt, nước mắt thấm ướt vạt áo anh.....

Thở lộ chân tình như vậy, tôi nghe còn phải cảm động?

Sắc mặt Lục Minh Hiên lãnh khốc không có một tia biến hóa, vội đẩy cô ta ra “Hành động của cô nên dùng cho đóng phim mà nói đấy, chắc ảnh hậu Oscar đã sớm bị cô lấy rồi!”

“Em nói thật.....”

“Cô đi đi, bộ phim tiếp theo vai nữ chính sẽ là của cô,.”

“Minh Hiên.....”

“Về sau không cần tới tìm tôi nữa.”

“Anh!” Đỗ Phi Phi tức giận cắn răng trợn mắt, lông mày thiếu điều muốn dựng ngược “Lục! Minh! Hiên! Anh đối với tôi như vậy, có ngày anh phải hối hận!”

“Tôi đối với cô hết lòng giúp đỡ, đã cho cô nhiều cơ hội, do cô không biết bắt lấy phát huy, tôi đã vì cô vung bao nhiêu tiền, chính cô rõ ràng nhất!” Anh tao nhã rút ra một điếu thuốc, đốt hít một hơi “Phương diện tình cảm, chúng ta không thể nào hợp lại!”

Thái độ kiên quyết của anh, hiển nhiên không dễ gì quẹo cua hoặc thương lượng đường sống khác.

“Anh— — hừ!” Đỗ Phi Phi hoàn toàn nổi giận, chỉnh trang quần áo liền xoay người lao ra cửa chính.

Tôi chưa kịp phản ứng. Cửa đã bị cô ta kéo ra!

Thời điểm đôi bên nhìn nhau, có sừng sốt một chút.

Tôi vẫn nghiêm mặt ngược nhìn, nhưng thái độ vẫn lạnh lùng trước sau như một.

Trong mắt Phi Phi thoáng qua tia hoảng hốt, giống như chuyện mình làm vô tình bị người khác nhận ra, muốn tìm cái động chui vào!

Tôi chính là muốn cô ta phải mất mặt thế này!

Thật ra thì trước khi tiếp xúc cùng Lục Minh Hiên, tôi từng nghe qua, quan hệ giữa Đỗ Phi Phi và Lục Minh Hiên không hề đơn giản! Trong trường học cũng đồn ầm như thế, nói Đỗ Phi Phi được kim chủ bao nuôi, đưa đón ra vào đều là xe nổi tiếng!

Thì ra kim chủ đằng sau, thật sự là Lục Minh Hiên.

“Tiện nhân!” Cô ta nhỏ giọng mắng một câu, từ bên cạnh tôi xông ra ngoài, còn cố ý đụng tôi một cái, bả vai đau nhức không thôi, thiếu chút nữa đụng vào vách tường, thật may là tôi còn kịp đứng vững.

Chương 19: Dịu dàng vuốt ve

Edit&Beta: Junie

“Đến đây lúc nào?” Dường như anh đối với sự xuất hiện của tôi cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, trên mặt không chút kinh ngạc nào, bình tĩnh đến mức cứ như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý nhìn lén, chỉ là vừa đúng.....”

“Đóng cửa lại.”

Tôi đóng cửa lại, xoay người trong nháy mắt bị một lực nặng đè lại.

“Ừm.....” Miệng bị ngăn chặn, hôn kịch liệt khiến tôi không thở nổi, đôi môi bị hôn đến sưng lên.

Tôi chau mày, nhưng không có giấy giụa, mặc cho anh xé rách quần áo của tôi tan nát vút dưới đất.....

Tiếng rên rỉ phóng đãng, gương mặt ẩm ướt đỏ hồng, mồ hôi của đôi bên dính vào ga trải giường, hai bóng hình triền miên không nghỉ.

Lúc lại dịu dàng vuốt ve, trao nhau nụ hôn cháy bỏng, tiếng thở dốc dập, chờ đón họ chính là cuộc chạy đua đường dài.....

Kích tình đi qua, bầu không khí nóng ẩm, nhiệt độ phòng bắt đầu hạ xuống.

Tôi mệt mỏi mở mắt, chớp chớp lại nhắm.

Tôi nghĩ anh sẽ nhanh chóng rời đi, giống như trước hai lần, làm xong liền phải mông chạy lấy người.

Tuy nhiên lần này, tôi chờ thật lâu, cũng không thấy động tĩnh từ anh.

Chắc không phải vì quá sức mà không động đậy được chứ?

Chuỗi âm thanh rung động là điện thoại trong túi tôi, cũng may tiếng chuông tôi chọn vừa phải, không quá lớn, tôi nhẹ nhàng cầm lấy tay anh khoác bên eo để sang một bên, đi tới trên ghế sa lon nhận cuộc gọi tới.

Điện thoại vừa có tín hiệu, lập tức truyền đến giọng nói luyên thuyên của Nhược Hi: “Làm sao cậu còn chưa tới, thức ăn đã nguội hết trơn.”

Hông bét, tôi lại quên mình có hẹn với cô ấy!

“Thật xin lỗi, mới vừa rồi quên nói với cậu, tạm thời xảy ra chút chuyện, hiện tại đã muộn tới không thể qua chỗ cậu, cậu tự ăn cơm nha, ngày mai tại mình gặp nhau nha?”

“Trời, sao cậu không nói sớm, để tớ làm nhiều đồ ăn như vậy.....”

“Ngày mai tớ qua ăn hết cho.” Trong lòng tôi ngập tràn áy náy.

Nhược Hi thở dài: “Được rồi, chánh sự quan trọng hơn, cậu bận như vậy, ngày mai có thời gian gọi điện cho tớ.”

“Ừ.” Vừa cúp điện thoại, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Sát.....” Là tiếng bật lửa.

Tôi nhìn đến chỗ phát ra âm thanh, chẳng biết Lục Minh Hiên đã tỉnh lại từ lúc nào, đang ngồi ở đầu giường hút thuốc lá, đầu tóc rối bời chứa chút hương vị cuồng dã, màu khói trắng theo vòng nhà ra từ miệng anh, càng tăng thêm mấy phần nam tính.

Chương 20: Có mới nới cũ

Edit&Beta: Junie

Tôi chưa từng thấy, đàn ông nào hút thuốc lại đẹp trai đến vậy, mặc dù tôi cực kì dị ứng mùi thuốc lá, bất quá loại thuốc anh hút mùi rất nhạt, không đến mức sặc mũi.

“Rất xin lỗi, đã đánh thức anh.”

“Tới đây.” Anh nhìn tôi liền giang cánh tay ở chỗ trống bên cạnh.

Tôi hiểu ý tứ của anh, đi tới tựa lưng vào khuỷu tay anh.

Dường như đàn ông đều thích phụ nữ như vậy, tôi không khác gì con chim nhỏ rúc vào trong lòng anh.

Lòng ngực anh rắn chắc, làn da màu lúa mì thoát nhìn rất khỏe mạnh, trên cánh tay hiện lên bắp thịt cuồn cuộn, cũng không có vẻ khoa trương lắm, kiểu như tựa vào cánh tay này cảm giác rất an toàn, đáng tiếc, anh không phải là loại đàn ông mà tôi muốn cảm nhận.

Người đàn ông này, tới ngày nào đó tôi cũng phải rời đi.

Chỉ là không biết, mối quan hệ như vậy, duy trì được bao lâu? Vấn đề này, tôi không dám hỏi anh. Trước khi tôi chưa nổi tiếng, tôi không dám rời khỏi anh, cũng không thể rời khỏi anh.

“Đạo diễn nói, bộ phim sắp mở máy quay phim rồi.” Tôi thử tìm đề tài

để nói, không muốn không khí quá mức trầm lắng.

“Ừ.” Tựa hồ anh đối với chuyện này không mấy hứng thú, cũng không quá quan tâm.

Anh làm doanh nghiệp, bản thân đối với việc đầu tư cứ thờ ơ như vậy, chẳng lẽ không sợ lỗ vốn sao?

“Cô và Đỗ Phi Phi là bạn học?” Anh đột nhiên hỏi một câu.

“Vâng”

“Trước kia tôi từng gặp qua cô.....” Anh khẽ chau mày liếc, ánh mắt như có điều suy nghĩ, cứ như đang nhớ được điều gì.

Gặp qua tôi? Làm sao có thể.....

Cuộc sống của tôi rất đơn điệu, không giống Đỗ Phi Phi, thường xuyên ra vào chỗ sang trọng, hay tham gia các buổi party tư nhân, có cơ hội tiếp xúc với các ông chủ lớn.

Lần này vì tiếp xúc Lục Minh hiên, tôi đã phí hết tâm tư, cuối cùng vẫn là nhờ Nhược Hi giúp thay, tôi mới tra được số phòng của anh.

Anh chính là thuộc dạng có mới nới cũ, một ngày nào đó chán ghét thân thể tôi, sau đó tôi là Đỗ Phi Phi tiếp theo, bị anh lạnh nhạt bỏ rơi.

Người phụ nữ thông minh, tôi nhất định không yêu người đàn ông như vậy, nếu không, sẽ bị tổn thương rất sâu, rất sâu.....

Ngày thứ hai khi tỉnh lại, đã không thấy Lục Minh Hiên.

Trên tủ đầu giường treo bộ màu áo đầm trắng, được ủi theo nếp kĩ

càng, ngay cả bảng giá tiền cũng được tháo bỏ.

Chương 21: Qua cầu rút ván

Ngày thứ hai khi tỉnh lại, đã không thấy Lục Minh Hiên đâu.

Trên tủ quần áo treo bộ áo đầm màu trắng Lace (viền tơ), được ủi theo nếp phẳng phiu, ngay cả nhãn hiệu cũng được tháo đi.

Tối qua bộ trang phục của mình đã bị anh thô bạo xé rách, coi như anh có tỉ mỉ, chu đáo chuẩn bị bộ đồ mới cho cô.

Sau khi tắm rửa nhận điện thoại của Nhược Hi, cô mới thay đồ rời đi.

"Ah, hôm nay sao cậu đến sớm thế?" Nhược Hi mở cửa thấy cô hơi kinh ngạc, tóc vẫn bù xù chưa chải, trên người còn mặc bộ đồ ngủ bất cứ lúc nào cũng có thể thấy cảnh xuân bên trong.

"Cậu thân con gái ở một mình, có ý thức một chút đi? Ăn mặc thế này còn tùy tiện mở cửa, nếu là người xấu làm thế nào?" Mạc Oánh vừa nói vừa đóng cửa.

"Tớ buồn ngủ nào nghĩ nhiều như vậy! Bình thường hiếm khi có người gõ cửa vào giờ này lắm!" Nhược Hi đáp lại, gãi đầu nhìn tôi hỏi: "Tối qua cậu đi đâu?"

"Không phải có chuyện muốn nói sao?" Cô tránh né không dám nhìn ánh mắt dò xét của Nhược Hi, làm bộ như bề bộn nhiều việc mà đem trái cây vừa mua được sắp vào đĩa để trên bàn trà, tốt bụng nhắc nhở: "Nhớ ăn trái cây nhiều chút cho tốt sức khỏe, hạn chế ăn thức

ăn chiên như khoai tây, sẽ gây ung thư"

"Wey wey Wey, chớ lãng sang chuyện khác!" Cô ấy đoạt lấy quả táo trong tay Mạc Oánh, "Đừng nói là tối qua cậu ở cùng Lục Minh Hiên nha?"

Mạc Oánh định chối bỏ, nhưng lại không muốn nói dối, vì vậy lựa chọn im lặng.

Nhược Hi thấy cô trầm mặc, tưởng là cô ngầm thừa nhận!

"Anh ta còn liên lạc với cậu à?" Nhược Hi lo lắng nhíu mày "Sau khi có được vai nữ chính, nên mau mau phủi sạch quan hệ với anh ta đi."

"Cậu cho rằng qua cầu rút ván dễ dàng vậy sao?" Mạc Oánh muốn cười nhưng khóe miệng lại không thể nhếch lên.

"Duy trì loại quan hệ này không tốt đâu? Sau này anh ta cứ quẩn lấy cậu không buông thì làm thế nào?"

Lần này, cô nở nụ cười nhạt bên môi "Cậu cho rằng có thể xảy ra sao? Người như Lục Minh Hiên, chỉ là vui đùa một chút thôi, đến khi anh ta chán ghét, tự nhiên sẽ quăng tở qua một bên, đến lúc đó, tở muốn bên cạnh anh ta cũng khó khăn đấy!"

Nhược Hi nhìn tôi tràn đầy lo lắng, buồn hay vui khó phân biệt, dường như muốn nói gì với cô nhưng lại không mở miệng.

"Đang suy nghĩ gì đấy?" Cô ngồi bên cạnh Nhược Hi, vuốt lại mái tóc bù xù của cô ta.

"Tở, tở đang suy nghĩ. lần này tở giúp cậu là đúng hay sai. . . ."

.."

"Đứa ngốc!" Mạc Oánh đánh nhẹ vào trán Nhược Hi "Cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, cậu không có sai, chính tớ chọn con đường này, bất kể về sau có như thế nào, tớ đều mang ơn cậu đã giúp tớ lần này."

Chương 22: Tự chăm sóc chính mình

Nhược Hi đau lòng cầm tay cô "Cậu đã bước chân vào ngành này, tớ cũng không thể giúp được nhiều, nhưng nếu có khó khăn nhất định phải nói với tớ, biết không?"

"Ừ! Còn chưa có ăn điểm tâm, tớ vào bếp nấu chút ít cho cậu."

"Đừng đừng đừng, cậu ngồi đi, tớ làm là được rồi."

"Ừa, cậu mới rời giường, mau đi đánh răng rửa mặt đi." Mạc Oánh vừa nói vừa đẩy cô vào phòng vệ sinh, sau đó đến phòng bếp nấu mì.

Mười lăm phút sau, nồi mì đã chín, Nhược Hi cũng vừa vệ sinh cá nhân xong, thay bộ đồ mới đi ra.

"Oa, thơm quá a!" Cô đặt mông ngồi xuống, cầm đôi đũa gấp sợi mì bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Woa... Nóng quá...ngon quá. Mạc Oánh, tay nghề của cậu ngày càng tiến bộ."

"Ăn chậm một chút, coi chừng nóng!"

"Được rồi, cậu cũng mau ăn."

Nhược Hi ăn rất nhanh, mới hai ba đũa đã hết sạch chén mì, còn cô ăn chưa được nửa chén!

"Trong nồi còn mì, có muốn ăn thêm nữa không?"

"No chết rồi !" Cô ấy xoa cái bụng căng tròn.

Mạc Oánh cười cười, cúi đầu tiếp tục ăn.

"Cậu quen với chỗ ở mới chưa?" Nhược Hi đột nhiên hỏi.

"Ừ, tạm được, phương tiện đi lại cũng tiện."

"Nếu thấy không quen có thể chuyển qua ở cùng tớ, coi như tiết kiệm được chút ít tiền! Tớ không thu tiền còn bao ăn bao ở nha!" Hiện tại, nhà của Nhược Hi là do ba mua cho, tuy không lớn chỉ một phòng khách phòng ngủ nhưng đủ cho một người như cô ấy sống.

Nhược Hi là nhất gia chi tử, khi lên trung cấp ba mẹ đã ly hôn nên cô ấy độc lập rất sớm, hầu như hiếm khi về nhà, năm mười tám tuổi ba Cố đã mua căn nhà này làm quà sinh nhật tặng cô.

"Tớ biết rồi tớ tự biết chăm sóc chính mình ."

Đôi mắt đen láy của Nhược Hi nhìn chăm chăm cô, chớp chớp vài cái, giống như có lời muốn hỏi lại không dám hỏi.

"Cậu đang nghĩ gì thế? Muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi!" Mạc Oánh mở lời với cô trước.

"Ách. Cậu có gọi cho Diệp Phong không?" Cô đan chéo hai lòng bàn tay vào nhau, chậm rãi hỏi từng li từ tí.

"Không có." Nhắc tới Diệp Phong, cô lại nhớ tới hôm gặp anh ở bệnh viện, cô hứa tới về sẽ gọi cho anh, rốt cuộc mấy ngày cũng chưa liên lạc với anh, hiện tại cô còn đem số di động của anh liệt vào danh sách đen.

Chương 23: Đừng có giờ trò

Anh ấy tìm cậu à ? Có nói gì không?"

"Cũng không có nói gì á..., chẳng qua gọi cho cậu không được nên hơi lo lắng."

"Ừ, gần đây tương đối bận, nên thường tắt máy." Mạc Oánh viện cớ nói.

"Vậy sao? Vậy sao mỗi lần tớ gọi đều được?" Nhược Hi đen mặt hậm hực với tôi.

Mạc Oánh đỏ mặt lúng túng vì bị cô ấy nhìn ra sơ hở, khẩn trương đáp lại "Đó là do cậu may mắn, mỗi lần gọi tới đều đúng lúc tớ mở máy!"

"A, Đúng vậy a, cũng trùng hợp quài ha!" Nhược Hi giả vờ bày ra bộ dạng bình tĩnh, đôi mắt lóe sáng như nhìn thấu mọi vấn đề.

"Leng keng! Leng keng!" Chuông cửa vang lên.

"Giờ này có ai kiếm cậu vậy?" Mạc Oánh thuận miệng hỏi một câu.

"Để tớ đi mở cửa!" Nhược Hi chạy như bay.

Mạc Oánh cũng không nghĩ nhiều như vậy, dọn dẹp chén đĩa vào phòng bếp, khi cô trở ra phòng khách đã thấy một bóng dáng thân thuộc đứng từ xa nhìn cô thật sâu.

"Mạc Oánh." Ánh mắt Diệp Phong dịu dàng chất chứa một tia ưu thương, khi nhìn thấy cô liền trở nên vui vẻ, trên người luôn khoác bộ áo sơ mi trắng tinh sạch sẽ.

"Diệp Phong, sao anh lại tới đây?" Phản ứng đầu tiên Mạc Oánh — — quay sang Nhược Hi!

"Cái đó." Nhược Hi từ sau lưng Diệp Phong thò đầu ra, cười ranh mãnh: "Tối qua nấu hơi nhiều đồ ăn, dù sao chúng ta cũng ăn không hết, chi bằng gọi thêm người tới ăn cùng! Đúng không Mạc Oánh?"

"Người là do cậu kêu đến, tớ có thể nói được gì?" Mạc Oánh trầm nghĩ.

Bởi vì mới vừa ăn sáng xong, bây giờ là thời gian khá tốt để chúng tôi ngồi ở phòng khách tán gẫu mấy câu, không biết Nhược Hi cố tình hay vô ý cứ luôn viện cớ xuống bếp nấu ăn hoặc mua đồ để cô ngồi riêng với Diệp Phong, cũng may bị cô kéo chặt tay ngồi yên.

Mạc Oánh sử dụng ánh mắt cảnh cáo Nhược Hi, chớ ở trước mặt cô giờ trò rồi, nếu không, coi chừng cô.

Nhược Hi coi như biết điều, nhìn ra cảnh cáo của cô, cũng không làm loạn nữa.

Sau khi ăn xong bữa trưa, Mạc Oánh nói: "Tớ đi trước để thăm ông ngoại một chút, ngày mai bộ phim của tớ mở máy quay rồi, dự tính những ngày kế tiếp rất khó để thăm ông nữa."

"Như vậy a! Vậy cũng tốt! Diệp Phong, anh đưa Mạc Oánh đi bệnh viện đi!" Nhược Hi nháy mắt ra hiệu.

Nha đầu này lại giờ trò ranh mãnh!

Chương 24: Người phụ nữ ham hư vinh

"Không cần, tự tứ đi là được rồi." Mạc Oánh lườm cô một cái.

"Aizz..., dù sao cơm cũng ăn xong rồi, hai người cũng nên đi về. Một hồi tứ còn có chuyện phải làm, không tiện ha...! Đi mau, có gì liên lạc điện thoại sau!" Nhược Hi vừa nói vừa cô và Diệp Phong ra ngoài liền đóng cửa “Phanh” một tiếng!

Ý đồ của nha đầu đó cũng quá rõ ràng rồi!

Ánh mắt Diệp Phong dịu dàng nhìn cô "Chúng ta đi thôi."

"Ừ." Mạc Oánh gật đầu một cái.

Trên đường tới bệnh viện, không ai nói lời nào, cô thừa biết Diệp Phong có rất nhiều lời muốn nói, khi nãy ở chỗ Nhược Hi, nhiều lần nhìn tôi như có điều muốn nói nhưng ngại mở miệng.

"Ngày đó, em không gọi điện cho anh." Diệp Phong chột mở miệng đánh vỡ bầu không khí im lặng.

"Em quên mất."

"Anh chờ điện thoại em cả đêm rồi cuộc cũng không có cuộc gọi nào." Thanh âm của anh hơi mất mát, tiếc nuối.

Mạc Oánh cũng không dám nhìn mặt anh, cúi đầu nhìn về phía trước, "Rất xin lỗi, sau này đừng đợi em nữa."

"Mạc Oánh!" Anh khẩn trương nhìn cô với đôi mắt đau buồn.

Có mấy lời, cô nghĩ bản thân nên nói rõ sẽ hay hơn!

Mạc Oánh kìm nén bản thân không quay sang nhìn anh, hít một hơi thật sâu lấy can đảm để đáp lại: "Diệp Phong, anh không cần phải tốt với em như vậy, không đáng đâu!"

"Em nói thế là có ý gì? Mạc Oánh, trước kia em không phải như vậy, gần đây em khác quá? Đột nhiên lại thay đổi thành như vậy."
Diệp Phong có phần hoảng sợ, tay anh nắm chặt tay cô, giống như chỉ cần vừa buông tay, cô lập tức biến mất khỏi cuộc đời anh.

"Đúng vậy, em đã thay đổi, em đã không còn là Mạc Oánh của trước kia." Bây giờ, em là người phụ nữ ham hư vinh! Câu nói kể đó, Mạc Oánh không dám nói ra.

"Sao em lại nói vậy? Có phải gần đây em áp lực quá hay không? Mạc Oánh, anh biết thời gian này e nhiều việc, chắc hẳn em rất mệt mỏi, rất áp lực, anh lại không thể giúp được gì cho em, anh cảm thấy được mình rất vô dụng. Em cho anh chút thời gian được không? Anh sẽ trở nên mạnh mẽ Tương lai anh sẽ cho em cuộc sống tốt hơn, em đừng nói nhắc tới những lời đó có được không?" (Junie: không biết có ai giống Jun không, chứ Jun là ghét thể loại hứa hẹn này lắm, dù chưa biết nam phụ sao chứ kiểu này làm Jun thấy nản nản, nam phụ mờ nhạt quá)

Mạc Oánh kiên quyết lắc đầu "Thật xin lỗi, chúng ta không thể, em cũng không muốn đợi thêm nữa. Nếu anh muốn tốt cho em, hãy làm theo lời em, tìm cô gái tốt hơn và chăm sóc cho cô ấy, em không phải

người thích chờ đợi."

Chương 25: Lái xe kiểu gì

Dứt lời, Mạc Oánh hất tay anh ra đi nhanh về phía trước.

"Mạc Oánh, em đừng đi, đừng đi."

Diệp Phong chạy đuổi theo, ngay cả cái ngoảnh mặt lại cô cũng không có, Mạc Oánh cố gắng để bản thân không quay đầu lại, chỉ sợ nhìn anh chỉ thêm mềm lòng, bản thân không thể mềm lòng, bản thân phải cứng rắn hơn nữa, đối với anh như vậy mới tốt cho đôi bên.

Gần tới làn đường dành cho người đi bộ, còn 5 giây nữa đèn xanh chuyển sang đèn đỏ, chân Mạc Oánh vừa chạm vạch trắng, một chiếc Audi màu trắng A5 vọt tới — —

"Mạc Oánh cẩn thận!" Giọng nói của Diệp Phong vang lên sau lưng, tiếp đó cánh tay bị lực mạnh đẩy ngang.

Mạc Oánh té ngã xuống đất, nhưng lại không thấy đau, cảm thấy thân thể chạm vào vật mềm, giống như cái gối hơi.

Ven đường có người tốt bụng đỡ cho cô: "Nguy hiểm thật a, người nọ lái xe kiểu gì, rõ ràng là đèn đỏ còn đạp ga, muốn đụng chết người a!"

Mạc Oánh ngẩng đầu nhìn hướng chiếc Audi chạy, cô nhìn bảng số xe mơ hồ nhớ không lầm là bốn số tám....

"Cô gái, cô không sao chứ?"

Mạc Oánh quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra Diệp Phong đã té xuống đất, tay bị trầy, dường như rất đau.

"Diệp Phong, anh không sao chứ? Có chỗ nào không khỏe không? Tay đau lắm hả? Để em xem một chút." Cô luống cuống tay chân, muốn xem anh bị thương nặng không, nhưng không dám đụng vào.

"Anh không sao." Diệp Phong cố chịu đau đớn.

"Cô gái, phía trước có bệnh viện, mau đỡ anh ta đến đó khám, không chừng là trật khớp."

"Cám ơn anh!"

Người tốt bụng phụ cô đỡ Diệp Phong đi tới bệnh viện.

Ngày quay phim thứ nhất, Mạc Oánh tới trễ!

Thời điểm cô chạy thực mạng tới phim trường, sắc mặt đạo diễn đen không khác gì Bao Thanh Thiên.

"Rất xin lỗi, do kẹt xe nên tôi tới trễ." Mạc Oánh cúi đầu nhận tội, đã sớm nghe nói Trương đạo diễn là một người rất nghiêm khắc, ghét nhất diễn viên trễ nãi thiếu trách nhiệm nghề nghiệp!

Nay là ngày đầu tiên bấm máy cô lại lựa đúng ngày để đi trễ, khẳng định để lại cho ông ấn tượng xấu rồi.

Trương đạo diễn thấy mặt cô liền mắng một trận, cũng may chưa đuổi cô ra khỏi phim trường: "Còn không mau cút đi trang điểm!"

Chương 26: Phòng hóa trang

"Dạ, đạo diễn!" Mạc Oánh vội vàng gật đầu, chạy nhanh vào phòng hóa trang.

Vào tới đã đụng phải Đỗ Phi Phi đã sớm ăn vận chỉnh chu, cầm điện thoại di động lướt weibo, vừa thấy bộ dạng chật vật của cô tới trễ, khóe miệng nâng lên nụ cười hả hê, "Chen xe buýt để tới, tôi là lần đầu tiên mới thấy nữ chính chen xe buýt để tới phim trường! Chuyện này nếu truyền tới tai báo chí, còn tưởng rằng đoàn làm phim keo kiệt không trả lương cho diễn viên!"

"Oh, quên nữa không phải cô có kim chủ rồi sao ! Đi theo Lục Minh hiên, ngay cả xe đưa rước cũng không có? Mạc Oánh, xem ra sức quyến rũ của cô còn chưa đủ a!"

Tôi không nói gì, sau khi trang điểm, cầm quần áo đi thay.

Thay đổi trang phục xong, giày cũng được chuẩn bị từ sớm, không biết do cô hấp tấp chạy bộ khi nãy, hay đã xảy ra chuyện gì, khi mới vừa mang giày vào các đầu ngón chân đau vô cùng.

"A." Mạc Oánh cắn chặt môi, nhịn đau cởi giày ra đã thấy máu nhuộm đỏ chân.

Ngón chân bị xước một đường dài khiến máu chảy không ngừng, từng giọt đỏ chảy xuống đất.

Mạc Oánh úp ngược đôi giày liền rớt mảnh thủy tinh vụn, có miếng bị dính máu chiếu dưới ánh đèn giống như Hồng Phi Thúy .

"Rầm rầm rầm!" Tiếng gõ cửa truyền đến: "Mạc tiểu thư, Trương đạo diễn thúc giục, bảo cô nhanh lên một chút, tất cả mọi người đang chờ cô đấy!"

"Tôi lập tức tới ngay!" Mạc Oánh trả lời một câu, tiện tay cầm khăn giấy lau khô máu trên chân, rồi mang lại đôi giày, chân đau như bị xát muối khiến cô phải đổ mồ hôi hột.

Đi ngang gương chỉnh lại trang phục, liền chạy tới studio, bắt đầu quay phim rồi.

Trên đường đi, mồ hôi lạnh đổ không ngừng, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, thái độ lại như thường ngày, Mạc Oánh giả bộ rất tốt, diễn xuất rất có thần thái, lời thoại sớm thuộc lòng.

Có lẽ bản thân sớm có thiên phú với nghề, các cảnh quay hầu như không cần quay lại nhiều lần.

Mặc dù biểu hiện của cô cực kỳ xuất sắc, đạo diễn cũng không nhìn ra điểm khác thường, tuy nhiên lại bị Tô Quân phát hiện!

"Sắc mặt cô giống như không tốt lắm, nơi nào không thoải mái à?" Tô quân hỏi.

"Vậy sao? Có lẽ do hóa trang trắng quá, để tôi trang điểm lại."

Thừa dịp nghỉ ngơi, Mạc Oánh chạy đến phòng hóa trang trang điểm lại, đang muốn cởi giày ra xem vết thương, đúng lúc có người đẩy cửa tiến vào, cô vội vàng làm bộ trang điểm lại.

Chương 27: Vô ếch

Người đi vào là Đỗ Phi Phi, ánh mắt cô ta nhìn cô có chút kỳ lạ, Mạc Oánh cũng không để ý lắm, nhưng có thể cảm giác cô ta luôn dòm chừng mình.

Đỗ Phi Phi có đội ngũ trang điểm riêng, cộng thêm trợ lý đi theo, ba bốn người hùng hổ đi vào rồi lại đi ra!

Cửa phòng vừa khép lại, cô thở phào nhẹ nhõm, cái trán rịn mồ hôi lạnh.

Hiện tại đang không có người, Mạc Oánh cũng tháo bỏ lớp ngực trang lạnh lùng, hàng lông mày nhíu chặt, mím môi, nhẹ nhàng cởi giày ra.

Mùi máu thoang thoang cả căn phòng, thật may là đôi giày màu đen, máu chảy ra nhìn cũng không thấy, nhưng miếng lót giày đã dính đầy máu tươi.

Vết thương ở chân đã khô, máu ngưng tụ thành cục, nhẹ nhàng xoa từng ngón chân, đau nhức khiến cô muốn rơi nước mắt.

Vốn không phải ở phòng y tế nên cô không thể xử lý miệng vết thương.

Cuối cùng phải chịu đựng đau đớn thêm nữa. Mạc Oánh định mang giày vào liền có tiếng mở cửa.

Cô giật mình hoảng sợ, tâm quýnh lên, lật đật mang giày đã đung

phải chỗ bị thương đành than nhẹ kêu đau.

"Cô làm sao vậy?" Người tiến vào là Tô Quân bắt gặp vẻ mặt chịu đựng của cô, liền hỏi thăm.

"Tôi không sao, bụng có chút không thoải mái, ngồi một chút là không sao nữa !" Mạc Oánh vừa nói vừa đứng lên, chân mới vừa bước được một bước, đã loạng choạng, thiếu chút nữa vồ ếch, đúng lúc bên hông có vòng tay rắn chắc ôm lại.

"Chân cô thế nào?" Dường như anh đã phát hiện, nhìn chăm chăm chân phải của cô.

"Tôi. Thật. Không có việc gì." Mạc Oánh đau đến không nói ra lời.

Tô Quân đỡ cô ngồi lên ghế, kể đó tháo giày cô ra!

"Không cần!"

Nhìn anh một cái, muốn rút chân lại nhưng đã không kịp.

Mùi máu nồng nặc lan ra từ đôi giày, bản thân cô vừa ngửi cũng muốn choáng váng.

"Tại sao lại như vậy?" Anh cau mày.

"Trong giày có thủy tinh." Mạc Oánh cố chịu đựng tính mạng giày lại, thế nhưng anh lại đè tay cô: "Vết thương không xử lý sẽ nhiễm trùng ."

"Còn chưa diễn xong! Tôi không sao, khi nào quay phim xong sẽ xử lý sau, không có việc gì."

Chương 28: Không cự tuyệt

Không được, nếu để vết thương nhiễm trùng rất nghiêm trọng! Tôi đưa cô đi bệnh viện!" Anh nói xong, tựa muốn đem ta ôm đi lên!

"Không!" Mạc Oánh đẩy anh ra, "Buổi quay còn chưa hoàn thành, hôm nay tôi đi trễ đã để lại ấn tượng xấu cho đạo diễn, bây giờ lại đi bệnh viện, cả đoàn làm phim sẽ vì tôi mà chậm tiến độ. vai diễn lần này đối với tôi rất quan trọng, là lần đầu tiên tôi nhận vai nữ chính, tôi không muốn để lại hình ảnh xấu, anh giúp tôi một chút, chớ nói ra ngoài được không? Kết thúc buổi quay tôi lập tức tới bệnh viện ngay."

Mạc Oánh dùng ánh mắt khẩn cầu anh, còn chưa kịp quỳ xuống van xin.

Nhìn anh hồi lâu, cái gì cũng không nói, liền rời khỏi phòng hóa trang.

Cô thở phào nhẹ nhõm, đi giày vào, bước tới cửa chính phòng hóa trang liền khôi phục vẻ mặt lạnh lùng.

Khi đau đớn thành thói quen, liền từ từ chết lặng, cô không nhớ mình đã vượt qua buổi ghi hình thế nào, khi các cảnh hoàn thành, đạo diễn tuyên bố tan việc, ngày mai tiếp tục, cô cảm thấy trước mắt choáng váng, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Mạc Oánh gắng gượng trở vào phòng hóa trang thay trang phục, thời điểm đi xuống đại sảnh, dừng trước mặt cô là chiếc BMW màu lam.

Cửa sổ xe từ từ kéo xuống, xuất hiện gương mặt góc cạnh điển trai

của Tô Quân

"Lên xe."

Cô cũng không cự tuyệt, mở cửa xe, ngồi kế bên.

Anh đưa cô tới phòng khám tư nhân, để bác sĩ băng bó vết thương.

Bác sĩ nói: "Vết thương rất sâu, hạn chế mang guốc cao mấy ngày, lúc tắm phải chú ý tránh để thấm nước."

Mạc Oánh gật đầu một cái, bác sĩ lại dặn dò thêm về ăn uống sinh hoạt.

Vừa dứt lời, bác sĩ vỗ vai Tô Quân: "Tiểu tử, gần đây lại bận quay nữa à! Lâu như vậy không thấy tới thăm cậu!"

"Đúng vậy a, đang bấm máy với bộ phim mới." Tô Quân cười trả lời.

"Cô bé này là ai vậy? Mới kết giao bạn gái sao?" Vị bác sĩ đùa giỡn hỏi: "Nếu là bạn gái thì mang về nhà cho cha cậu nhìn một chút, để ông vui mừng! Dù sao ông cũng mong điều này mấy năm nay rồi."

"Không phải, chỉ là bạn bè, đóng phim cùng" Tô Quân cùng ông ta tán gẫu mấy câu, rồi dẫn cô rời đi.

Lúc mở cửa phòng khám, các y tá đều liếc trộm Tô Quân với ánh mắt vô cùng hâm mộ. Từng cái nhìn trân trân khiến cô đỏ tận mang tai, bộ dạng xấu hổ giống như thiếu nữ mới lớn, thậm chí cô lao công cũng nhìn chăm chăm theo.

Chương 29: Cô rất kiên cường

Tô Quân là minh tinh lớn, lại đưa cô đi tới bệnh viện nơi chốn đông người, một khi bị ký giả bắt gặp, lại được lên đầu đề rồi! Hiện tại nghĩ tới chuyện này lại khiến cho Mạc Oánh đau đầu.

Lên xe, cô nói với anh : "Hôm nay đã làm phiền anh, thật xin lỗi."

"Chuyện nhỏ thôi! Vị bác sĩ vừa rồi là cậu của tôi, dù sao đã lâu không gặp ông ta, coi như dẫn cô đi khám tiện đường ghé thăm vậy."

"Ừ." Cô đáp lời, không nói thêm nữa.

"Cô ở đâu?" Tô Quân đột nhiên hỏi.

Mạc Oánh vốn muốn nói, dừng xe phía trước, tự cô ngồi tắc xi trở về, nhưng suy nghĩ một chút, chắc chắn anh sẽ không dừng xe, cũng không cần phải làm điều dư thừa đi, liền nói địa chỉ nhà.

Trên xe bỗng trầm mặc lạ thường.

"Cô rất kiên cường." Bất chợt, Tô Quân mở miệng nói một câu.

Mạc Oánh hơi giật mình sửng sốt "Cám ơn."

"Tôi chưa từng thấy qua cô gái nào chịu đau giỏi như cô, hôm nay cô hù được tôi rồi đấy." Vừa nói anh vừa quay đầu nhìn cô.

Mạc Oánh mấp má môi, không đáp lại.

Đau đớn hơn thế này cô còn vượt qua, chút cón con này coi là cái gì? Cuộc sống chính là vậy, gặp khó khăn chỉ cần cắn răng chịu đựng liền qua đi, không có gì to tát cả .

Từ nhỏ đến lớn, Mạc Oánh cô chính là sống như vậy

Đến nơi, cô xuống xe, đưa tay chào tạm biệt Tô Quân.

Nhìn chiếc xe BMW ngênh ngang rời đi, cô xoay người, lại thấy một bóng dáng quen thuộc đứng cách đó không xa.

Màu áo sơ mi trắng thương sinh nổi bật trong đêm! Người này thoáng qua rất quen, cô nheo mắt lại, lúc này mới thấy rõ mặt của đối phương.

"Diệp Phong?" Mạc Oánh quả thật không dám tin, đó là anh ta sao?

Anh đi tới trước mặt cô, vẫn đôi mắt dịu dàng ấy không rời khỏi người tôi, đêm tối mù, ánh đèn hơi mờ ảo, cô cũng không rõ sắc mặt anh là thế nào.

"Sao anh ở đây?"

"Anh bắt ép Nhược Hi cho địa chỉ nhà em, cô ấy hết cách mới cho anh, đừng trách Nhược Hi." Giọng điệu của anh không khó nghe ra có vẻ thất vọng.

"Ừ." Ánh mắt của Mạc Oánh rơi vào cánh tay anh "Tay khá hơn chút nào chưa?"

"Đỡ nhiều rồi." Anh vừa đáp vừa đưa bình thủy ấm nóng cho cô:

"Đây là canh mẹ anh hầm, thấy em ít tới ăn cơm nên kêu anh đem qua cho em."

Chương 30: Kết quả như thế

Mạc Oánh do dự một lát, vẫn là nhận lấy bình thủy ấm nóng "Cám ơn ý tốt của anh, lần sau không cần đưa nữa, thương thế của anh còn chưa khỏe, nên nghỉ ngơi nhiều."

"Ừ." Diệp Phong cúi đầu đáp nhỏ "Này, anh đi nha."

Dứt lời, anh bước ngang qua cô.

"Chờ một chút." Mạc Oánh gọi với lại "Muốn lên lầu ngồi một chút không?"

Anh lưỡng lự vài giây "Không cần, em nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon."

Dõi theo thân hình cao gầy biến mất trong màn đêm, nội tâm cô dâng lên cảm giác không ổn.

Màn vừa rồi khi Tô Quân đưa cô về, anh đều thấy được, trong lòng anh nghĩ thế nào, cô không rõ, anh cũng không hỏi gì cả.

Cô không đoán được tâm tư của anh, cũng như không muốn đoán.

Hiểu làm cũng tốt, cái gì cũng được, Mạc Oánh chính là muốn kể quả như thế?

Sớm để anh chết tâm với cô, đối với anh đối với cô, đều tốt.
Lòng cô nghĩ như vậy nhưng mũi lại chua xót vô cùng.

Cô tự nhủ với mình, Mạc Oánh, mà không thể khóc, mà phải kiên cường! Tất cả mà đã chuẩn bị tốt rồi sao? Đã nói không đổ lệ, phải nhin được, nhin được.

Điện thoại di động trong túi vang lên, màn hình nháy sáng, là dãy số vừa quen thuộc lại xa lạ, ấn nút màu xanh liền truyền đến tiếng nói máy móc.

"Xin chào Mạc tiểu thư, tôi là thư ký của Lục tiên sinh."

Địa điểm gặp mặt lần này, cũng không phải 'phòng cho tổng thống' trước kia, mà là khu xa hoa sang trọng trên núi, oh không, phải gọi là biệt thự cấp cao!

Lần đầu tiên Mạc Oánh đặt chân tới chỗ hào nhoáng thế này, rộng rãi như sân vận động, lấp đặt đầy đủ các thiết bị hiện đại, sàn nhà lau bóng loáng sáng ngời, cơ hồ có thể soi sáng bóng người.

"Thiếu gia ở trên lầu chờ cô, xin đi theo tôi." Một người làm cung kính với Mạc Oánh, dẫn cô lên lầu hai.

Cô hầu đưa tới trước cửa phòng liền rời đi.

Mạc Oánh mở cửa phòng, bên trong một mảnh đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón.

Không phải nói anh đang chờ cô sao? Tại sao không có ai?

Đèn ở đâu? Mạc Oánh lần mò kiểm công tắc, chợt nghe "Rắc rắc" một tiếng, là tiếng khóa cửa.

Bất chợt đôi bàn tay rắn chắc ôm ngang hông Mạc Oánh, đem cô ép sát vào tường, trao cho cô nụ hôn nóng bỏng khiến cô không thở nổi

Chương 31: Anh có thể dịu dàng một chút là tốt rồi

Mạc Oánh dần dà thích nghi với sự thô bạo, cũng không phản kháng nữa, chỉ là hi vọng anh có thể dịu dàng một chút là tốt rồi.

Anh gấp gáp đến nỗi lúc bế cô lên để chân cô đứng phải vách tường.

"Ừm." Mạc Oánh đau đến cau mày, đổ mồ hôi hột.

"Thế nào?" Anh ngừng lại, tiếng hít thở nồng đậm đang cực lực đè nén ham muốn trong cơ thể.

"Không có việc gì." Cô lắc đầu một cái, anh lại vùi đầu tiếp tục, chỉ là so với vừa rồi dịu dàng rất nhiều, không hề lỗ mǎng nữa, nhưng tới khoảnh khắc cao trào, động tác lại bắt đầu bạo lực như muốn nghiền nát thân thể cô.

Mạc Oánh rất mệt mỏi, cộng thêm chân vừa đau, căn bản không tâm tình hưởng thụ khoái lạc, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, chờ thời gian trôi đi, cô bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Trong lúc ngủ chập chờn, Mạc Oánh cảm giác nhột ngứa ở mũi, giống như có chiếc lông ngoáy vào.

Cô theo bản năng vuốt vuốt lỗ mũi, đổi tư thế ngủ tiếp.

Sau đó, lỗ mũi lại ngứa tiếp.

Mạc Oánh cau mày, ý thức từ từ thức dậy, đập vào mắt là khuôn mặt

phóng đại điển trai, cánh môi bạc tình khẽ mím môi, bờ ngực màu đồng vững chắc khiến người ta đỏ mặt, đôi mắt thâm thúy nhìn cô không rời.

"Anh nhìn tôi làm gì?" Cô bị anh nhìn đến mất tự nhiên, gương mặt hơi nóng lên.

"Chưa từng có phụ nữ nào cùng tôi hoan ái lại ngủ thiếp đi! Cô hay lắm, ngủ ngon đến vậy, do tôi phục vụ chưa tốt sao?" Lục Minh Hiên dường như đối với việc này cực kì bất mãn.

"Rất xin lỗi, vì tôi hơi mệt mỏi." Mạc Oánh nhắm mắt lại, bộ dạng như không còn sức lực.

"Chân cô bị gì lại thành như vậy?" Bất chợt anh hỏi một câu.

"Không cần thận dẫm lên thủy tinh." Mạc Oánh không muốn nhắc lại chuyện này, dứt khoát vùi mặt vào trong chăn.

Bầu không khí yên tĩnh lạ thường, cô lại nghe có âm thanh bật lửa, sau đó ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Mạc Oánh nhận ra, mùi thuốc lá đối với cô mà nói có tác dụng hưng phấn tinh thần, cô ngủ không được, lại không biết có thể cùng anh tán gẫu hay không.

Cô đối với anh mà nói, chỉ có tình dục! Quan hệ giữa chúng tôi, vẫn là tình dục, còn có — — giao dịch!

Nói chuyện với nhau, căn bản là không cùng tư tưởng, cô không biết anh hứng thú cái gì, hoàn cảnh của anh một chút cũng không biết, chỉ biết anh là tổng giám đốc tập đoàn Đông Á, ngoài ra không biết gì thêm.

Chương 32: Chưa từng có người phụ nữ muốn rời khỏi tôi

Edit: Junie

Phụ nữ của anh rất nhiều, điểm này mọi người đều biết, còn cụ thể là người nào thì không rõ, nhưng chắc chắn một điều, Đỗ Phi Phi đã từng là tình nhân của anh!

Vừa nghĩ tới cô cùng Đỗ Phi Phi sử dụng chung một đàn ông, cảm giác bản thân vô cùng ti tiện, cảm giác nói không nên lời! Oh không, đúng hơn là Mạc Oánh cô chia sẻ đàn ông với cô ấy, bởi thứ tự trước sau nên anh được xem như đàn ông hiện tại của cô!

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Giọng điệu khàn khàn vang lên trong không khí xen lẫn mùi hương thuốc khói.

Tại sao mỗi lần cô đang nghĩ ngợi lung tung, anh luôn trùng hợp hỏi những lời này?

“Tôi đang suy nghĩ.....” Mạc Oác trầm mặc mấy giây, đáp lại: “Chúng ta quan hệ như vậy, muốn duy trì bao lâu?”

“Cô nhanh như vậy đã muốn kết thúc sao?” Lục Minh Hiên phà ra làn khói trắng, cúi đầu quan sát cô.

Mạc Oánh không nói gì, bản thân có muốn thì thế nào? Quyền quyết định luôn nằm trong tay anh, một khi chơi chưa chán thân thể này,

cũng sẽ không buồn tha cho cô! Chẳng qua cô hiểu kì, muốn biết thời gian anh vút bỏ người phụ nữ là bao lâu?

Mấy ngày? Một tháng? Nửa năm? Hay một năm? Hi vọng không thảm hại giống Đỗ Phi Phi là tốt rồi, cô không muốn ở bên cạnh người đàn ông này năm năm, cô cũng không có nhiều thanh xuân lãng phí cho người đàn ông này!!! Junie Tkn

Anh cong môi hỏi: “Chưa từng có người phụ nữ muốn rời khỏi tôi.”

Mạc Oánh nghĩ thầm, đó là đương nhiên, anh không khác gì con rùa vàng, biết bao phụ nữ ham muốn quấn lấy, cho dù cả đời không chiếm được lòng anh, lấy được tiền anh cũng tốt! Đỗ Phi Phi là một ví dụ, biết rõ bên ngoài Lục Minh Hiên có cả đồng ong bướm, thế mà vẫn hô hào được sủng ái đến tận trời!

Cô có nghèo cũng không muốn trở thành loại phụ nữ tham hư tiền tài như vậy! Càng không muốn đếm bao nhiêu phụ nữ chia sẻ cùng một người đàn ông, cũng không muốn vì tiền mà cả đời khuất phục một người đàn ông! Đối với cô mà nói, quá khổ sở, không còn niềm vui của cuộc sống!!!

Thứ cô muốn đã có được, vai nữ chính của bộ phim cô nhất định phải cố gắng! Về phần có thể một lần nổi tiếng hay không, phải xem may mắn lẫn thực lực!

Bản thân sẽ nỗ lực hết mình, chứng minh thực lực của mình, kiếm thật nhiều tiền hơn cho ông ngoại cuộc sống tốt hơn.

Chương 33: Một mình ở chung

Edit: Junie

Cô muốn dựa vào chính mình, từ nhỏ luôn nhắc nhở chính mình phải tự lập, không nên dựa dẫm vào người khác, càng không nên lười nhát ý vào đàn ông!

Lục Minh Hiên thấy cô thật lâu không lên tiếng liền nói tiếp: “Tôi cũng không miễn cưỡng bất kỳ người nào, cô cũng vậy.” Junie Dứt lời, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh “Rầm rầm” tiếng nước chảy từ bên trong truyền ra sau tiếng đóng cửa.

Kể từ đêm hôm đó về sau, Mạc Oánh cũng không nhận được điện thoại từ thư ký Lục Minh Hien, anh lại không có tìm qua cô.

Mạc Oánh nghĩ, quan hệ giữa chúng tôi, cắt đứt hẳn rồi!

Để dàng như vậy liền kết thúc sao? Còn nhanh hơn so với tưởng tượng của cô.

Mỗi lần nghĩ đến Lục Minh Hiên, tâm tình cô liền buông lỏng rất nhiều, có loại cả giác chim nhỏ được thả khỏi lồng tre.

Duy trì loại quan hệ bí mật đó, khiến cô mỗi thời khắc đều thờ không nổi, luôn dè chừng bản thân sớm muộn cũng bị phơi bày ra ánh sáng, trong lòng vô cùng áp lực.

Hiện tại loại sợ mất sợ có đã biến mất, nay có thể đem hết tâm trí lẫn thời gian dồn vào công việc.

Hầu như cả ngày của Mạc Oánh đều ở phim trường, có lúc một ngày chỉ ngủ được mấy tiếng, thỉnh thoảng rút chút ít thời giờ chạy đến thăm ông ngoại, mỗi lần cô đến đều toàn nửa đêm, lúc ông ngoại ngủ. Junie Tkn

Cách cửa phòng bệnh từ xa nhìn ông, Mạc Oánh tự nhủ, phải kiên cường hơn nữa, biến giấc mơ sớm thành hiện thực!

Lại tiếp tục một ngày bận rộn, cô đã sớm tới phòng hóa trang thay đổi trang phục lẫn trang điểm.

Mạc Oánh vốn không có trợ lý riêng, cũng không có người đại diện, tất cả đều chỉ dựa vào chính mình.

Thời điểm cô thay xong quần áo đi ra, Đỗ Phi Phi đã ngồi ở trước bàn trang điểm, cô ấy giống như thường ngày, bởi vì một chút chuyện nhỏ, lại đem trợ lý bên cạnh ra mắng xối xả. Junie Tkn

“Này sữa đậu nành lạnh thế! Bảo sao tôi uống..!!! Còn không mau cầm đi làm nóng!”

“Đúng, đúng.....”

Vài phút sau!

“Phi! Này sữa đậu nành nóng như vậy, bảo sao tôi uống...!! Muốn bỏng chết tôi à!”

“Thật xin lỗi Đỗ tiểu thư.....”

“Đi mua cho tôi lon cola, phải lạnh đấy! Nhanh đi!”

“Dạ.....”

Chứng kiến cảnh này tái diễn mỗi ngày, trong lòng Mạc Oánh vô cùng đồng cảm cho vị trợ lý đó.

Phục vụ cô ta, thật không dễ dàng a!

Sau khi trợ lý rời đi, phòng hóa trang chỉ còn mỗi cô và Đỗ Phi Phi!

Mạc Oánh không muốn một mình ở chung cùng cô ta, chỉ muốn mau mau rời khỏi phòng hóa trang, đi ra ngoài đọc thuộc lời thoại tốt hơn.

Chương 34: Công phu chưa tới

Edit: Junie

“Gần đây, Lục Minh Hiên không tìm cô à!” Giọng điệu chanh chua từ sau lưng truyền đến, Mạc Oánh chắc chắn cô đang cười nhạo dùng ánh mắt xem thường hướng vào cô.

Cô lườm đôi co với cô ta... tiếp tục nhìn vào gương trang điểm.

“Tối qua tôi bắt gặp anh ta ôm cô gái đang dùng cơm cùng đạo diễn bàn về vai diễn cho bộ phim mới! Dáng dấp cô ta còn rất thanh thuần, da dẻ trắng nõn không cần phấn son. Xem ra gần đây anh ta đổi khẩu vị, thích ăn đồ mộc.” (Ý là mộc mạc, không phấn son lòe loẹt)

“Mạc Oánh, xem ra công phu của cô chưa tới, mới nửa tháng liền bị vứt bỏ! Tôi còn tưởng cô rất có bản lĩnh! Hóa ra cũng chỉ như thế.”

Đỗ Phi Phi thấy cô không nói lời nào, cũng không tức giận, tiếp tục lầu bầu: “Người đàn ông ưu tú như Lục Minh Hiên, không khác gì con ngựa hoang, không người phụ nữ nào có thể trói được anh ta! Cũng chưa có người phụ nữ nào ở bên cạnh anh ta quá ba tháng, loại mặt hàng như cô, có thể leo lên giường anh ta, đã là vô cùng may mắn rồi! Trân trọng cơ hội lần này tới không dễ, bộ phim tiếp theo cũng không có vận may đảm nhiệm vai nữ chính nha.”

Đỗ Phi Phi nói xong, nhìn vào gương cười xinh đẹp, lắc cái mông rời đi.

Kết thúc buổi quay đã là trời tối.

Cô mang thân thể mệt mỏi, mua trái cây tươi tới thăm ông ngoại.

Hôm nay tan tầm sớm một chút, mới hơn chín giờ, ông ngoại ở trong phòng bệnh xem ti vi, vừa nhìn thấy Mạc Oánh đã vui mừng tươi cười, câu nói đầu tiên hỏi cô có ăn cơm không, mỗi lần tới thăm đều hỏi mỗi câu này, dường như việc ăn cơm đối với cô rất quan trọng.

Junie Tkn

Những lời này khiến lòng dạ cô ấm áp, cảm giác vô cùng ấm áp.

Ở trên thế giới này, ngoại trừ ông ngoại thương cô, người quan tâm cô không nhiều, nếu có chỉ có ông, ngay cả muốn cô báo đáp công ơn cũng chưa bao giờ. Thầm lặng yêu thương cô, đời này cô cảm nhận được mỗi tình thân này.

“Cháu ăn cơm ở đoàn phim rồi, ông thì sao? Thức ăn ở bệnh viện có hợp khẩu vị không?” Mạc Oánh biết ông không thích ăn đồ dưới căn tin, tuy nhiên vẫn không còn cách khác, cô đến trường quay suốt lấy đâu ra thời gian nấu cho ông.

“Cũng may, hôm nay Tiểu Phong mang canh cho ông. Tiểu tử kia tốt vô cùng, thường đưa cơm lại hoa quả cho ông, thật là để nó phiền toái. Ông kêu nó không cần khách khí như vậy cứ đưa hết cái này đến cái kia, hấn còn như vậy.....” Ông ngoại cắn nhẩn.

Mạc Oánh lặng lẽ nghe ông nói, tay gọt trái táo đỏ.

Chương 35: Tìm người tốt dựa vào

Edit: Junie

Ông ngoại thấy cô không nói lời nào liền hỏi: “Oánh Oánh, tuổi cháu cũng không nhỏ, đã hai mươi mốt nên tìm người yêu rồi, Tiểu Phong người này tốt vô cùng, cháu suy nghĩ thử xem sao?”

Lần đầu tiên ông ngoại khen Diệp Phong trước mặt cô.

“Ông ngoại, cháu mới hơn 20, ông gấp cái gì? Cuộc đời cháu mới bắt đầu, xã hội bây giờ rất khác trước kia, phụ nữ có thể chống cả bầu trời! Tương lai cháu muốn kiếm thật nhiều tiền chăm lo cho ông ngoại.”

“Phụ nữ đều muốn lập gia đình nha! Ông cũng già rồi, không còn nhiều thời gian cùng với cháu, chăm sóc cháu, hi vọng lúc còn sống, có thể nhìn cháu kết hôn, lập gia đình, tìm được người tốt dựa vào, có thể ông mới an tâm.....” Đột nhiên ông ngoại nói những lời này, lỗ mũi Mạc Oánh chua xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Junie Tkn

“Ông nói cái gì vậy? Không cho cháu nói tiếng nào! Ông ngoại, ông sẽ sống lâu trăm tuổi, thân thể cường tráng! Ông phải bồi bổ cho thân thể thật nhiều, cháu sẽ sớm xuất viện cho ông ngoại, nấu cho ông thật nhiều đồ ăn ngon, tương lai, ông còn phải chăm lo con của cháu, cháu sẽ sinh thật nhiều bảo bối cho ông.”

Ông ngoại cười haha mãn nguyện, nếp nhăn trên trán cũng dần ra.

Đã lâu không thấy nụ cười của ông, Mạc Oánh luôn hi vọng mỗi ngày ông đều cười vui vẻ như vậy, có thể nhìn đến nụ cười của ông, công việc mệt mỏi hơn nữa cũng đáng, chỉ cần có thể kiếm tiền, trang trải cuộc sống sung túc cho ông, cái gì cô cũng nguyện ý làm.

“Ah, Tiểu Phong đến rồi!” Ông ngoại nhìn cửa chọt nói.

Mạc Oánh quay đầu lại, bắt gặp Diệp Phong xách theo bình thủy đi tới, anh cũng nhìn về phía cô, trong mắt rõ ràng thoáng qua tia vui mừng “Mạc Oánh, em cũng ở đây a.”

“Ừ.” Cô gật đầu một cái.

“Mẹ anh nấu nồi cháo gà thật to, bảo anh đem đến cho ông, em ăn cùng nha.” Anh vừa nói vừa múc ra chén, đưa tới trước mặt Mạc Oánh, cô cũng không khước từ, nhận lấy canh mở miệng nói: “Cám ơn.”

Kể từ khi Diệp Phong đến, ông ngoại luôn bày ra bộ dạng vui vẻ, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, bình thường ông rất ít cười.

Đến hơn mười giờ, ông ngoại mệt mỏi muốn ngủ, kêu Diệp Phong đưa cô về.

Mạc Oánh mơ hồ cảm thấy, ông ngoại như đang làm ông tư cho chúng tôi?

Thấy ông ngoại vui vẻ như vậy, Mạc Oánh cũng không muốn làm ông mất hứng, nên không vạch trần ông, nhẹ giọng với Diệp Phong: “Vậy làm phiền anh đưa em về.”

Trên đường về nhà, ban đêm thời tiết có chút lạnh.

Mạc Oánh chỉnh lại áo, rụt cổ một cái.

Chương 36: Cô không xứng

Edit: Junie

Ngay sau đó, một chiếc áo rộng được khoác trên người cô, Mạc Oánh ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt dịu dàng trong veo như nước trong đêm đen, lóe lên như một loại mê dược tinh thần con người.

“Cám ơn.”

“Không cần.”

Hai người cứ như vậy sóng vai đi, luôn giữ khoảng cách thích hợp, cũng không có ai mở miệng nói chuyện.

Kể từ hôm Tô Quân đưa cô về nhà, đã không còn thấy mỗi đêm Diệp Phong đứng dưới lầu đợi cô.

Nhược Hi thỉnh thoảng cũng gọi cho cô, hỏi chuyện của Diệp Phong, Mạc Oánh cũng ậm ừ cho xong, Nhược Hi nhiều lần nhận ra có chỗ khác thường nên dần không hỏi tới anh nữa.

Mạc Oánh cho rằng Diệp Phong đã từ bỏ, nhưng lại không nghĩ tới, anh vẫn kiên trì tới thăm ông ngoại như cơm bữa... có lẽ anh đồng cảm với lão già cô đơn nên phát tâm chiếu cố! Trong lòng cô nghĩ thế.

“Gần đây quay phim rất bận.”

“Ừ.”

“Phải nhớ ăn cơm đủ bữa, biết không? Bữa sáng nhất định phải ăn, còn có.....” Diệp Phong thao thao bất tuyệt, đề cập từng li từng tí những việc sinh hoạt hàng ngày.

Diệp Phong rất biết cách chăm sóc người khác, tương lai người phụ nữ nào gả cho anh nhất định vô cùng hạnh phúc.

“Ừ.” Mạc Oánh gật đầu nói.

Anh giống như ý thức được điều gì có chút lúng túng: “Thật xin lỗi, không phải anh rất dài dòng?”

“Không có, em biết anh nói thế vì quan tâm cho em, cảm ơn anh.” Cô dùng giọng điệu chân thành đáp lại.

Diệp Phong hơi trầm mặc, dừng chân tại chỗ, ánh nhìn dịu dàng mờ hồ đang chất chứa nỗi niềm sâu kín hướng về phía cô. Junie Tkn

“Thế nào?”

“Mạc Oánh.....”

“Hả?” Cô dường như cảm giác được anh sắp nói điều gì, vội vàng trốn tránh ánh mắt của anh “Đã muộn rồi, anh trở về đi, em tự gọi taxi về nhà được rồi — —”

Không đợi cô nói hết, Diệp Phong đột nhiên dang tay ôm lấy cô.

Anh không nhớ được đã bao lâu không ôm cô thật chặt thế này.

Vẫn lồng ngực ấy vẫn mùi hương thoang thoảng ấy, Mạc Oánh nhất thời bị mê hoặc quên cả việc đẩy anh ra.

“Không nên như vậy?” Mạc Oánh sợ bản thân sẽ bị cuốn vào vòng tay ấm áp đó, không thể thoát khỏi anh. Bây giờ cô đã không còn xứng với anh.

Mạc Oánh cô đã không xứng, thật sự không xứng.

“Mạc Oánh, anh không muốn buông tay, anh không thể từ bỏ em, bất kể em thay đổi thế nào, em vĩnh viễn là cô gái trong lòng anh thích nhất, một cô gái luôn tươi cười hạnh phúc mỗi khi bên cạnh anh.”

Chương 37: Nụ hôn đầu của anh

Edit: Junie

“Hiện tại anh không chở em bằng xe BMW, không cho em ở biệt thự, nhưng tương lai, anh nhất định làm được, tất cả anh sẽ làm vì em, bất kể muốn em cái gì..... Em cho anh chút thời gian được không?”

Mạc Oánh vốn quen biết anh đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói lời như vậy, cũng là lần đầu tiên, ở trước mặt cô rơi lệ.

Đúng vậy, anh khóc! Nước mắt của anh thấm ướt cổ của cô, Mạc Oánh cảm giác những giọt nước mắt lạnh lẽo đang chảy xuống hõm cổ, khiến lòng dạ cô đau nhói.

“Phong.....” Cô cũng khóc, lỗ mũi chua xót ê ẩm, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Anh là người đàn ông hiền lành đơn thuần, trước 18 tuổi, giữa chúng tôi chỉ là nắm tay nhau, hôn má, ngay cả hôn môi anh cũng không dám, anh nói vì sợ không khống chế được chính mình, sợ làm chuyện sai lầm.

Năm cô sinh nhật mười tám tuổi, anh đã hôn cô đó là nụ hôn đầu của anh, cũng là nụ hôn đầu của cô, Mạc Oánh từng nói, muốn trao lần đầu tiên cho anh, Diệp Phong lại nói, anh muốn trở thành người đàn ông có trách nhiệm, đợi đến khi hai người kết hôn, anh mới có thể làm việc đó.

Khoảnh khắc ấy cô cảm động trước sự chân thành của anh, cũng từ lúc đó, trái tim cô luôn khắc sâu hình bóng anh.

Mạc Oánh từng quyết định đời này ngoài anh không gả cho ai cả, bản thân nhất định trở thành người phụ nữ của anh.

Tuy nhiên, gặp phải Lục Minh Hiên, chính mình thực hiện cuộc giao dịch, bán đứng thân thể của mình, cô đã..... Không thuần khiết nữa rồi, cô không xứng với anh.

Đôi môi chợt lạnh lẽo, Mạc Oánh mở mắt liền hiện ra gương mặt phóng đại của anh.

Anh nâng mặt cô khẽ nhắm mắt trao cho cô nụ hôn.

Nụ hôn của anh, rất nhẹ nhàng như sưởi ấm lòng cô. Dần dà Mạc Oánh đắm chìm trong nụ hôn của anh không có ý định thoát ra.

Không biết hôn bao lâu, anh mới rời khỏi đôi môi cô.

“Đừng rời khỏi anh có được không?” Thanh âm anh trầm ấm làm sao, giống như có ma lực rót vào lòng cô.

Mạc Oánh thật sự không nhẫn tâm cự tuyệt a!

“Phong, em thật sự không còn là Mạc Oánh trước kia nữa rồi.....” Cô không biết anh có hiểu được ý của cô hay không, Junie chính mình đã không còn là người con gái trong trắng.

“Anh nói rồi, bất kể em thay đổi thế nào, em mãi mãi là người trong tâm trí anh Mạc Oánh, dù cho trong lòng em có người đàn ông khác, chỉ cần em nguyện ý, anh vẫn đối với em như trước, ở lại bên cạnh em, che chở em cả đời.....”

Chương 38: Đột nhiên tắt máy

Edit: Junie

Lời đã nói đến mức này, không lẽ cô không hiểu được ý của anh?

“Diệp Phong, làm sao anh lại ngốc như vậy.....”

Cứ thế, cô cùng Diệp Phong hợp lại rồi, cũng chính thức tuyên bố ở chung một chỗ!

Ông ngoại biết cô cùng anh đang sống chung, cười đến không khép miệng, dặn dò Diệp Phong chăm sóc cô thật tốt, làm Mạc Oánh vô cùng cảm động, cứ như cô sắp phải xuất giá không bằng.

Mỗi ngày quay phim xong, anh đều tới đón cô, bất kể rất trễ, cũng đưa cô đến bệnh viện thăm ông ngoại xong lại đưa về nhà.

Mạc Oánh lém lỉnh chọc: “Đều đã vợ chồng già rồi, không cần đưa đón em!”

Hắn nói: “Cũng vì vợ chồng già, mới chịu tiếp tục tiếp tục giữ vững, cho đến khi chúng ta bảy tám mươi tuổi, chúng ta vẫn yêu thương như lúc này, em nghĩ có hạnh phúc không?”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, hai tay nắm thật chặt.

Khoảnh khắc đó, Mạc Oánh ngây ngô cho là hạnh phúc đã bắt đầu đến bên cô, nhưng không biết, đây mới là bắt đầu của sóng gió! Sau này những khốn khổ cô trải qua trong cuộc sống là những ngày

tháng tám tối nhất.....

Ngày đó sau khi quay phim xong, đã hơn mười một giờ khuya rồi, ta giống như thường ngày ra khỏi cửa chính công ty chờ Diệp Phong, ngay lập tức đã có điện thoại gọi tới.

“Này, hôm nay anh bận à, thế nào còn chưa có tới rước em? Em đang đứng trước cửa công ty đấy.” Mạc Oánh hết nhìn đồng hồ nhìn tây, cảm giác giống như lần anh cho cô một bất ngờ lớn, đột nhiên từ đâu nhảy ra cho cô cái ôm thắm thiết.

“Thật xin lỗi, Mạc Oánh, hôm nay anh có chút chuyện không thể tới đón em, em tự về nhà trước được không? Tối nay anh gọi điện cho em.” Giọng nói có vẻ gấp gáp, dường như đang rất vội vã làm việc.

Lúc ấy cô cũng không có hỏi tới, càng không có suy nghĩ nhiều liền trả lời: “Vậy cũng tốt, tự em về nhà, chờ điện thoại của anh vậy.”

“Ừ!” Anh đáp một tiếng liền cúp máy.

Sau khi ngắt điện thoại, Mạc Oánh nhớ tới Nhược Hi, kể từ khi đi quay tới giờ, đã lâu không gặp mặt cô, đều liên lạc với nhau qua điện thoại, gần đây cùng Diệp Phong ở chung một chỗ, ngay cả cuộc gọi cũng thừa dần!

Không biết dạo gần đây Nhược Hi bận rộn gì nữa?

Cô gọi điện cho cô ta nhưng đều ngắt kết nối? Nha đầu này luôn luôn mở máy 24/24, thế nào đột nhiên tắt máy chứ? Đoán chừng là điện thoại mất sóng!

Chương 39: Cô uống say

Edit: Junie

Mạc Oánh trực tiếp bắt taxi đi thẳng tới nhà của Nhược Hi.

Đi tới trước cửa, đang chuẩn bị nhấn chuông, lại phát hiện cửa chỉ khép nhẹ, cũng không có khóa.

Cô nên nhắc nhở Nhược Hi việc này, thế nào lại quên khóa cửa chứ?

Mạc Oánh thật sự không biết nên nói gì, đang suy nghĩ phải chỉnh đốn nha đầu đó như thế nào, đẩy cửa vào lại thấy cảnh tượng vô cùng bừa bộn.

Trên ghế sa lon và bàn trà vút đồ bừa bãi, giống như từng xảy ra tranh chấp kịch liệt.

Trên sàn nhà, giày cao gót vút mỗi nơi một chiếc, còn có một chiếc áo khoác đen, cùng với điện thoại di động và túi xách bị ném bừa trên đất!

Thậm chí — —

Cô nhặt được chiếc áo sơ mi và thắt lưng của đàn ông.....

Mạc Oánh phát hoảng!

Phản ứng đầu tiên nghĩ tới là — — Nhược Hi xảy ra chuyện!

“Nhược Hi!” Cô hô to một tiếng!

Một giây kế tiếp, Mạc Oánh vọt tới phòng ngủ chính, đẩy cửa ra — —

“Phanh!!!” một tiếng, cánh cửa mở ra liền xộc vào mũi mùi rược nồng nặc.

Cô thấy được cái gì?

Trên giường một đôi nam nữ lỏa thể đang dây dưa với nhau.

Nhược Hi đang rên rỉ, đôi tay đang bầu chặt vào da thịt người đàn ông, còn hấn ta đang ra sức vận động không hề phát hiện đang có người trong phòng.

“Dừng tay, anh ở đây làm cái gì!!” Mạc Oánh quát to, đang muốn xông lên đánh hấn, ngay sau đó người đàn ông quay đầu lại.

Khoảnh khắc cô thấy rõ mặt hấn, bản thân chết trân tại chỗ!

Đầu như có sấm sét đánh xuống, chỉ nghe được duy nhất tiếng “Oanh”, cả đầu như muốn nổ tung

“Diệp Phong.....” Cô cực nhọc kêu ra cái tên này.

Chính cô không thể tin vào mắt mình, người đang đứng trước mặt đến cùng có phải là Diệp Phong hay không?

Đây tất cả là thật sao? Không thể nào, cái này không thể nào, điều này sao có thể.....

Anh nhìn thấy cô, cũng khiếp sợ không kém, thậm chí kêu cả tên cô:

“Mạc Oánh!”

“Rắc rắc” một tiếng, Mạc Oánh nghe rõ tiếng lòng mình đang vỡ vụn.

Tiếng nói quen thuộc đến vậy, tuyệt đối là Diệp Phong, không thể là ai khác, chắc chắn không thể nào nhầm lẫn.....

Ngay tức khắc, Diệp Phong rời khỏi người Nhược Hi.

Còn đang đắm chìm trong hoan ái, lúc này Nhược Hi mới tỉnh táo tinh thần, dường như cô uống rất say, ánh mắt nhìn Diệp Phong cực kì mê ly, đến khi quay đầu nhìn Mạc Oánh liền tròn tròn mắt.

Chương 40: Người phản bội cô

Edit: Junie

“Mạc Oánh, sao cậu lại ở đây.....” Nhược Hi theo bản năng ngồi dậy, vội kéo tấm chăn che thân thể không mảnh vải của mình.

Mạc Oánh che miệng, không để cho mình khóc thành tiếng, nước mắt sắp sửa muốn ướt cả mi mắt, bản thân thức thoir xoay người bỏ chạy.....

“Mạc Oánh.....” Sau lưng vọng lại tiếng gọi đồng thanh của bọn họ, cô không muốn nghe, vĩnh viễn không muốn gặp lại họ.

Trong đời cô, hai người họ là bạn bè thân thiết nhất, hiện tại, lại thành người phản bội cô.....

Vì sao lại đối xử với cô như vậy, tại sao trở thành như vậy.....

Bầu trời đen tối mù mịt, chẳng biết lúc nào lại mưa trút xối xả, từng hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống người cô, giống như roi quất mạnh vào cô, Mạc Oánh khóc to, không người nào có thể nghe thấy, cũng không có ai nghe thấy.

Nước mắt hòa cùng nước mưa không ngừng tuôn rơi, không phân biệt đâu là mưa đâu là lệ.

Mạc Oánh chạy trốn trong mệt mỏi, bước chân dần chậm lại, bản thân cứ đi theo con lộ dài, cứ đi thẳng, không hề biết bản thân đi tới

chỗ nào, chỉ muốn chạy trốn càng xa càng tốt, cô không muốn thấy hai người họ.

Bản thân muốn biến mất, biến mất khỏi thế giới này, ngay lập tức, ngay lập tức.....

“Tin Tin!” Là tiếng kèn xe hơi.

Cô thấy hai bóng đèn chói sáng hướng tới mình, ánh sáng rất chói mắt, cô không thể mở mắt được, mơ hồ thấy một chiếc xe cường đã chạy hướng tới mình.

Mạc Oánh cảm thấy sinh mệnh mình đang từ từ biến mất.....

Tất cả đều kết thúc sao?

Tiếng kèn kèm theo tiếng thắng xe gấp, ý thức Mạc Oánh lâm vào tình trạng hỗn loạn.

Khi cô tỉnh lại lần nữa, liền thấy trần nhà xa lạ, vách tường trắng như tuyết, ga giường màu vàng nhạt bao bọc cả chiếc giường hình chữ nhật.

Nơi này là nơi nào? Mạc Oánh đưa tay day day huyệt thái dương, từ từ ngồi thẳng người, đầu cảm giác choáng váng trầm trầm.

Một thanh âm trầm thấp mà khêu gợi truyền đến:

“Cô đã tỉnh.”

Giọng điệu cực kì quen thuộc, cô nhú mày, tầm mắt còn có chút mờ lung, nhìn một hồi lâu mới nhìn rõ mặt của đối phương.

Lại là Lục Minh hiên? Mạc Oánh cứ nghĩ là mình đang nằm mơ, nhưng làm sao nằm mơ lại thấy người đàn ông này? Thật là lạ lùng.

“Đầu còn đau?” Anh lại hỏi một câu.

Mạc Oánh vẫn là không để ý tới anh, chỉ là nháy mắt hết nhìn đông tới nhìn tây, thế nào giấc mơ lại chân thật đến vậy chứ?

Chương 41: Tôi làm phiền anh rồi

Edit: Junie

“Tôi đang nói chuyện với cô, cô không nghe thấy sao?” Hiển nhiên anh hơi không cao hứng, mang bộ mặt tối sầm.

Mạc Oánh ngẩng đầu lên nhìn sâu vào đôi mắt thâm thúy của anh, sóng mũi thật cao, còn có mùi nước hoa nhàn nhạt, không thể nhầm ai khác ngoài Lục Minh Hiên?

“Anh thật sự là Lục Minh Hiên sao? Tôi không phải đang nằm mơ chứ?” Mạc Oánh lắc đầu, cơn đau đầu khiến cô trở nên tỉnh táo vài phần!

“Cô không phải nằm mơ!” Anh mở miệng nói cho cô biết, ngữ điệu tràn ngập sự khó chịu.

“A, vậy sao tôi ở đây?” Cô mơ hồ nhớ tới trước khi mình bất tỉnh, dường như có chiếc xe dừng tới, sau đó bản thân liền ngất đi.

“Cô có biết hay không mới vừa rồi cô rất nguy hiểm? Junie Tkn Hơn nửa đêm chạy trong mưa vui lắm sao?” Thanh âm anh trở nên nghiêm nghị, gương mặt nhìn cô cứ như tội phạm hình sự.

“Rất xin lỗi.” Mạc Oánh ngước đầu, nhỏ giọng: “Xin hỏi đây là chỗ nào? Tại sao tôi ở đây?”

Quan sát dáng vẻ anh cứ như rất bất lực, trách cứ cô cái gì, cuối

cùng vẫn là mềm lòng: “Cô ngất xỉu trên đường cái, là tôi đưa cô về.”

Ngất xỉu trên đường cái? Trong tâm trí thoáng qua hình ảnh một chiếc xe trước khi bản thân bất tỉnh, hẳn là xe của anh! Thật là trùng hợp a, thế nhưng lại đụng phải xe của anh.

“Thật xin lỗi, tôi làm phiền anh rồi.” Mạc Oánh vừa nói vừa vạch chân muốn xuống giường, thế nhưng anh lại đè lại tay cô.

“Cô làm gì đấy?”

“Tôi không sao, tôi muốn về nhà.....”

“Cô còn sốt, nóng tới 38 độ rồi, còn nói không có việc gì?”

Mạc Oánh đưa tay sờ trán mình, đúng là nóng như nước sôi, liền quay sang nói với anh: “Phát sốt mà thôi, không có chuyện gì, tôi trở về uống thuốc là tốt. Tôi thật sự phải về, ngày mai còn phải quay phim, tôi sợ ——”

“Tôi xin nghỉ giúp cô, vì vậy hãy ở nơi này nghỉ ngơi thật tốt.” Lục Minh Hiên cắt ngang lời cô.

“Không được!” Mạc Oánh khước từ, thái độ rất kiên quyết “Tôi không muốn bởi vì mình mà làm chậm tiến độ của bộ phim.”

“Cô không dưỡng bệnh cho tốt, làm sao có sức khỏe đóng phim, đến lúc đó bệnh tình nặng thêm, tiến độ bộ phim càng bị cô kéo chậm hơn!” Thái độ của Lục Minh Hiên so với Mạc Oánh kiên quyết hơn, không quan tâm đến phản đối của cô “Tốt nhất cô nên ở chỗ này nghỉ ngơi đến khi hạ sốt mới được rời đi!”

Lục Minh Hiên bỏ lại câu cuối cùng liền rời khỏi phòng.

Mạc Oánh vô lực nằm trên giường, hai mắt nhắm lại, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Chương 42: Không diễn tả thành lời.... Dịu dàng

Edit: Junie

Trong lúc ngủ mê, Mạc Oánh cảm thấy thân thể nóng rực, nóng quá, giống như đem thân vào lò lửa, ngay cả mở mắt cũng không nổi.

Bất chợt cái trán mát lạnh, giống như có băng tan trên đỉnh đầu, thật thoải mái, làm dịu đi cơn nóng lan tỏa trong thân thể, dần dà ý thức cô lâm vào mơ hồ.....

Bầu trời trong xanh, sân cỏ xanh ngát.

Một người đàn ông đứng dưới gốc cây đa to lớn, ăn vận chiếc áo sơ mi màu trắng tựa như tuyết, vạt áo bị gió thổi giơ cao lên, bóng lưng soi chiếu dáng dấp nghiêng nghiêng, lấy làm quen thuộc.

“Diệp Phong.....” Cô nhẹ nhàng gọi, anh quay đầu lại là đôi mắt dịu dàng như nước, khóe miệng từ từ nâng lên, giang hai tay hướng về phía cô.

Cô tươi cười, chạy vội về phía anh.

Chợt, bên cạnh lao ra một bóng dáng cùng lúc xô cô ngã xuống đất.

“A!” Mạc Oánh thất thanh kêu đau, tay cùng đầu gối đều chảy máu, cô ngẩng đầu lên, bắt gặp Diệp Phong ôm lấy cô gái khác với nụ cười rực rỡ, vốn đã từng thuộc về cô, nhưng giờ phút này lòng dạ cô rời bời đau thắt.

Cô gái kia quay đầu lại!

Là Cố Nhược Hi! Mạc Oánh khẳng định không hề nhận lầm!

Ánh mắt cô ta nhìn cô lấy làm kì lạ, mang theo ý cười châm chọc.

Hai người ôm chặt nhau thắm thiết, bọn họ vô tình, lạnh lẽo lướt qua người cô.

Trái tim Mạc Oánh rất lạnh lẽo, rất đau rất khổ sở.

Hai người này đã từng là bạn tốt, tại sao lại cùng nhau phản bội cô?

“Tại sao các người lại đối với tôi như vậy? Vì sao đối với tôi như vậy..... Huhuhu.....” Mạc Oánh bụm miệng khóc thật lớn, nước mắt theo mí mắt chảy xuống, đau lòng đến không cách nào hình dung.

Khóc khóc, bất chợt cô cảm giác có bàn tay vỗ vỗ vào mặt mình:

“Mạc Oánh tỉnh tỉnh.....” Là một thanh âm trầm thấp.

Cô chậm rãi mở mắt liền thấy mặt Lục Minh Hiên.

“Cô gặp ác mộng.” Anh bảo với cô.

Mạc Oánh đưa tay sờ mặt của mình, lòng bàn tay ươn ướt, chính mình chảy nước mắt?

“Thật xin lỗi, lại..... Phiền toái đến anh.” Tay vội lau nước mắt nước mũi.

Ngay sau đó vài tờ khăn giấy được đưa tới trước mặt cô, khiến cô

ngạc nhiên hết mức, ngẩng đầu nhìn Lục Minh Hiên.

Anh cũng không nhìn lấy cô chỉ quay đầu sang hướng khác.

“Cám ơn.” Mạc Oánh nhận lấy giấy lau chùi mặt sạch sẽ.

“Tỉnh ngủ rồi thì xuống lầu ăn một chút gì đi, nếu cô còn muốn ngủ, cứ ngủ thêm một chút.” Giọng điệu anh không còn nghiêm túc như hôm qua, có loại không diễn tả thành lời..... Dịu dàng?

Sau khi ăn sáng xong, cô xin phép về nhà.

Chương 43: Sự thật tàn nhẫn

Edit: Junie

“Đã hạ sốt, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.” Mặc dù nơi này được ăn ngon ở tốt, tuy nhiên cô vẫn không quen với điều này.

Lần này, anh không có ý giữ lại, chỉ nói: “Tôi đưa cô trở về.” Đồng thời đứng dậy đi ra ngoài, không có cho cô con đường cự tuyệt.

Lần này, Lục Minh Hiên tự mình lái xe, đây cũng là lần đầu tiên chỉ cô cùng anh ở chung khi đi ra ngoài

Trên đường về nhà, chúng tôi không ai nói lời nào.

Anh tập trung chuyên môn, cô nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ trôi nhanh trong tĩnh lặng, tâm tình vẫn cứ u buồn như thế, tuy nhiên từ hôm qua tới giờ, bi thương cùng đã kích đã vơi đi phần nào.

Bầu trời của cô mảnh đen tối, cả trái tim cũng bị nhốt trong thiên lao địa ngục, không thấy một tia nắng mặt trời.....

Nếu như có thể lựa chọn, chính mình tình nguyện cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nhìn thấy.

Nếu như ngày hôm qua cô không tìm Nhược Hi, thật tốt biết bao?

Nhưng trong cái thế giới này vô cùng tàn khốc, sự thật luôn đánh bại chúng ta một cách thảm hại.

“Đã đến.” Bất chợt nghe được tiếng của anh.

Bản thân từ từ hồi phục lại tinh thần, lúc này mới phát hiện chẳng biết lúc nào xe đã ngừng lại.

“Tốt, cảm ơn anh đã đưa tôi về, làm phiền anh.” Cô dùng giọng điệu khách khí, cởi seatbelt ra chuẩn bị xuống xe.

“Trở về nghỉ ngơi thật tốt, về phần quay phim, tôi đã xin phép nghỉ với đạo diễn.”

“Ừ, tôi rõ rồi.” Mạc Oánh xuống xe, chuẩn bị khép cửa xe lại, thế nhưng anh gọi với tên cô.

“Còn có việc gì sao?” Cô hỏi.

Dõi theo hành động của anh, từ trong túi tiền lấy ra một tờ danh thiếp, nét chữ rồng bay phượng múa viết chuỗi mã số, đưa tới trước mặt cô: “Đây là số điện thoại của tôi, có chuyện gì cần giúp đỡ, có thể trực tiếp liên lạc với tôi.”

Mạc Oánh hơi do dự, có lẽ nên nhận lấy danh thiếp, “Cảm ơn.”

Quan sát thấy xe Lục Minh Hiên đi xa dần, cô lấy điện thoại di động ra mở máy liền thấy 56 cuộc gọi nhớ, đều là của Diệp Phong lẫn Nhược Hi. Ngay cả tin nhắn cũng hơn 20 tin, đều là bọn họ gửi tới, thậm chí bấm xem cũng không muốn, trực tiếp ấn xóa!

Tiện tay đem hai dãy số này vào danh sách đen, Mạc Oánh không muốn nhận điện thoại cũng như không muốn gặp lại họ lần nào nữa.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng xoay người lại liền thấy người mà mình hận nhất lúc này!

Diệp Phong!

Anh đứng từ xa nhìn tôi, không khác gì lần Tô Quân đưa cô về.

Bất quá, lần này ánh mắt mang theo mấy phần áy náy, cô muốn nói cái gì, lại không mở miệng được.

“Mạc Oánh ——”

☆ời phụ nữ nào, là quyền tự do của anh, làm ơn đừng tìm tới tôi nữa!”

“Không, Mạc Oánh, không phải em rất tốt với anh sao? Cho anh một cơ hội được không? Mạc Oánh.....”

Cô không muốn nghe thêm lời nào nữa, bịt chặt lỗ tai đi lên giường, dùng chăn che kín mít thân thể.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, ngoài cửa tiếng ồn dần dà mất đi, toàn bộ thế giới trở nên tĩnh lặng.

Mạc Oánh mới buông lỗ tai ra, hồi tưởng lại quá khứ, những hình ảnh anh đối tốt với cô, nội tâm của cô sao lại đau như vậy, lần nữa khóc òa trong đau đớn, chiếc gối đã thấm ướt giọt lệ.

Cô tự nói với chính mình, đây là lần cuối cùng rơi lệ vì anh, cũng là lần cuối cùng rơi lệ vì đàn ông.

Từ đó về sau, cô sẽ không yêu bất kì kẻ nào!

Chương 44: Ghê tởm, chán ghét

Edit: Junie

“Được rồi, không cần phải nói cái gì cả, tôi không muốn nghe!” Mạc Oánh lướt qua anh thật nhanh, thế nhưng anh lại bắt được tay cô, ngay tức khắc liền giật tay ra: “Đừng đụng tôi!”

Hiện tại, anh giống như con ruồi, khiến cô ghê tởm chán ghét!

Mạc Oánh ghét chính mình, ban đầu sao có thể thích loại người như vậy?

“Mạc Oánh, em đừng như vậy, em nghe anh giải thích được không?”

“Giải thích? Còn muốn giải thích cái gì?” Thật nực cười, sự thật rành rành trước mắt, còn muốn giải thích sao?

“Anh và Nhược Hi không phải loại quan hệ như em nghĩ.....”

“A, vậy thì thế nào?”

“Nhược Hi uống say rồi.....”

“Vậy còn anh?”

“Anh.....” Diệp Phong nhất thời cứng họng, cũng có chút bối rối: “Anh cũng không biết tại sao mình lại như vậy.....”

“Được rồi!” Giải thích như vậy, đủ rồi, cô không muốn nghe thêm nữa!

Cô đẩy anh ra, ngăn khỏi bước đi của mình, liền chạy nhanh về phía trước.

“Mạc Oánh, Mạc Oánh.....”

Tiếng kêu của anh giống như tiếng gọi của ác ma, thúc giục cô bỏ chạy nhanh hơn, vội vàng mở khóa, “Phanh” một tiếng khép cửa lại, đem loại âm thanh đó cách li khỏi mình.

Anh ra sức đập cửa “Mạc Oánh, em mở cửa ra được không? Em đừng như thế..... Lần này là anh làm sai, là lỗi của anh, anh sai rồi..... Thật xin lỗi..... Tha thứ anh lần này thôi.....”

Tha thứ? Làm sao có thể?

Làm ra loại chuyện như vậy, còn muốn hưởng sự khoan hồng? Anh cho rằng cô là thánh nhân sao?

“Thật xin lỗi, tôi không phải cái loại phụ nữ bao dung, tôi không cách nào tha thứ cho hành động của anh! Anh yêu ai, lên giường cùng ngư

Chương 45: Cô đi theo tôi làm gì

Edit: Junie

Ngày lại qua ngày, trái đất vẫn quay tròn, mỗi ngày cô đều lấy sự bận rộn để tê dại chính mình, không bản thân không còn thời gian rảnh rỗi, một khi rảnh rỗi sẽ suy nghĩ lung tung, trong đầu lại hiện cảnh tượng hãi hùng đó.....

Kể từ ngày đó trở đi, Diệp Phong không phiền tới cô nữa, mỗi chiều tối tan việc về nhà, đều không tự chủ nhớ tới những lần anh đưa rước mình, bản thân cố gắng kìm chế không nhớ tới anh!!!

Mặc dù Mạc Oánh không gặp lại anh, nhưng không biết tại sao, luôn cảm giác sau lưng, có một đôi mắt đang lén nhìn về phía cô, cứ như núp ở một góc khuất.

Một hôm nọ vào buổi tối, cô tan việc trên đường về nhà, nhận thấy có người đang theo dõi, lúc đầu còn hoài nghi, chẳng lẽ là đám chó săn? Thận trọng suy nghĩ lại cảm thấy không thể nào, bộ phim còn chưa phát sóng lấy đâu ra chó săn chụp cô.

Cứ như vậy cô chạy một mạch về nhà, càng chạy lại càng thấy có chỗ không đúng.

“Là ai theo tôi? Ra mau!” Cuối cùng cô hết kiên nhẫn, trực tiếp xoay người rống lên.

Màn đêm vẫn tối mù, chợt xuất hiện bóng dáng chậm rãi đi ra, tóc

xõa dài, lúc nhìn Mạc Oán còn tưởng gặp ma, đến khi thấy rõ mặt, cô mới thở nhẹ.

“Mạc Oánh.....” Cô ta cúi đầu kêu tên cô, trong bóng tối, cô nhìn không rõ đôi mắt ẩn ý của cô ta.

“Cô đi theo tôi làm gì!” Mạc Oánh giương mắt lạnh lùng. (Junie: mình đối xứng hô nha vì bạn bè kiểu này mà “tớ cậu” gì chứ!!!)

Người phụ nữ này từng là chị em tốt, bạn tốt của cô - Cố Nhược Hi!

Từ khi chuyện đó xảy ra, cô ta chưa từng tìm tới Mạc Oánh, bản thân cô cũng không muốn đối mặt với cô ta

So với Diệp Phong, cô càng không muốn nhìn thấy Nhược Hi!

Tình yêu phản bội cô, ngay cả tình bạn bè cũng phản bội cô, tiếc rằng vài năm nay, vẫn coi cô ta như bạn thân, nay lại làm ra chuyện như vậy, Mạc Oánh thật sự không cách nào tha thứ cho cô ta, càng không cách nào đối mặt với cô ta.

“Tớ đi theo cậu một thời gian rồi, tuy nhiên, vẫn không dám nói với cậu.” Nhược Hi ngẩng đầu lên thật lén quan sát cô, lại cúi đầu, “Tớ biết, cậu rất hận tớ.”

Hận? Mạc Oánh giật giật khóe miệng, không biết nên dùng từ gì đến diễn tả sự thất vọng tràn trề cô dành cho cô ta.

“Đêm hôm đó, tớ uống say rồi, cậu..... Không nên trách Diệp Phong.”

“Cô nói xong chưa? Tôi còn phải đi.” Mạc Oánh lười phải nghe những lời này.

Nhược Hi cắn môi, tiếp tục nói: “Lần này tớ tới gặp cậu, cũng không cầu sự tha thứ từ cậu, chỉ là muốn với cậu một tiếng xin lỗi..... Thật, thật xin lỗi.....”

Dứt lời, liền quay người bỏ chạy biến mất trong đêm đen.

Gió thổi nhẹ trong đêm, bốn phía thật yên tĩnh làm sao, giống như chưa từng có người đến đây.

Mạc Oánh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, cảm giác chuyện gần đây xảy ra, tựa như một cơn ác mộng kinh hoàng, ác mộng như vậy liệu còn kéo dài đến bao lâu?

Chương 46: Tôi giúp cô trang điểm lại

Edit: Junie

Hôm nay là buổi quay cảnh ngoài trời.

Mới vừa đứng trước ống kính đã nói liên tục lời thoại, miệng đắng lưỡi khô làm Mạc Oánh uống một hơi gần nửa bình nước.

“Bảo cô rót cho tôi đi ly ấm lại đưa ly nước lạnh! Lỗi tai có vấn đề à!”
Đỗ Phi Phi dùng giọng điệu bèn nhọn cay nghiệt.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi.”

“Còn không mau đi đổi!”

“Dạ dạ.....”

Đáng thương cho cô trợ lý phải đi đi lại lại.

Tình huống thế này, mỗi ngày đều xảy ra, dường như đã là cảnh quen thuộc cho mọi người, đa phần đều thương cảm cho người trợ lý này, không phải chỉ làm công thôi sao? Nhưng Đỗ Phi Phi căn bản không xem người ta là như vậy, sai khiến không khác gì con chó giữ nhà.

Trong lòng Mạc Oánh muốn giúp đỡ cô trợ lý này nhưng sợ lo chuyện bao đồng, chỉ biết thương mà không giúp gì được!

“Mạc tiểu thư, tôi giúp cô trang điểm lại.” Thợ trang điểm Joy đi tới bên cạnh nói với cô.

JOY là thợ trang điểm cho đoàn phim, phụ trách hóa trang cho cả tổ diễn viên, cảnh quay làn này thuộc khung cảnh hiện đại, đồ trang sức trang nhã căn bản đều do diễn viên tự mình chuẩn bị được, chẳng qua JOY chỉ giúp họ chỉnh chu lại vài chỗ thiếu sót.

“Tốt, làm phiền cô.” Mạc Oánh khách khí đáp.

“Không phiền toái nha!” JOY vừa giúp cô trang điểm vừa nói chuyện phiếm “Da cô mịn như vậy, thường ngày có dùng mặt nạ dưỡng da chứ?”

“Không, loay hoay cả ngày đến thời gian ngủ còn không có, làm sao có thời giờ chăm sóc mặt?”

“Cũng đúng! Phụ nữ phải chăm sóc da thật tốt a, cô đã vào cái nghề này, phải dựa vào gương mặt kiếm cơm nên dưỡng da nhiều một chút, bình thường tôi hay dùng mặt nạ trên châu, rất có hiệu quả nha, hôm nay đúng lúc tôi mua dư mấy bịch để trong túi! Để tôi lấy cho cô vài bịch nha!!!”

“Không cần, tôi bị dị ứng đối với phần trên châu! Chỉ cần chút xiu trên châu dính trên da tôi liền bị dị ứng.”

“Như vậy a!” JOY suy nghĩ một chút “Vậy cô đối với mặt nạ khác sẽ không dị ứng chứ? Mặt nạ bùn thử qua chưa?”

“Cũng chưa, tôi hiếm khi dùng mặt nạ lắm.....”

Mạc Oánh và JOY trò chuyện vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng vừa nói vừa cười, chẳng qua tán gẫu thân mật như vậy cũng đủ để người

khác chương mắt!

“JOY! Tới đây trang điểm lại cho tôi!” Ngữ điệu Đỗ Phi Phi nhờ vả không khác gì ra lệnh.

“Đỗ tiểu thư không phải có thợ trang điểm chuyên nghiệp sao?” JOY chỉ tùy tiện hỏi một chút, chứ không có ý tứ gì khác.

Đỗ Phi Phi vừa nghe, vồ bàn mắng quát: “Tôi có thợ trang điểm chuyên nghiệp thì không thể bảo cô hóa trang cho tôi sao?”

“Không phải vậy, tôi đang giúp Mạc tiểu thư trang điểm gần xong rồi, mong cô chờ một chút — —”

Chương 47: Cố ý cùng cô đối nghịch

Edit: Junie

“Chờ? Cô bảo tôi chờ? Ý cô là gì đây! Tôi lập tức có cảnh quay kết tiếp! Cô đi nói với đạo diễn chờ một chút, xem ông ta có chịu hay không rồi hãy kêu đờ a!” Đỗ Phi Phi này được nhất là khí thế mắng chửi người, cả tổ quay đều nghe rõ mồn một, ai nấy cũng nhìn nhau lắc đầu.

Sắc mặt JOY ửng đỏ, lúng túng đứng yên tại chỗ.

Mạc Oánh cũng không muốn chuyện nhỏ xé ra to, vội vàng đẩy JOY đi: “Cô giúp cô ta trang điểm lại, tôi tự mình làm được rồi.”

“Đúng là không biết xấu hổ.”

“Không sao.”

Mặc dù trong lòng JOY không phục lắm, tuy nhiên lại không dám đắc tội với Đỗ Phi Phi, không thể làm gì khác hơn là đi qua giúp cô ta.

Mạc Oánh thừa hiểu Đỗ Phi Phi chính là cố ý cùng cô đối nghịch! Hơn nữa không lúc nào là không cùng cô đối nghịch.

Khi cô đã chỉnh chu mọi thứ, Đỗ Phi Phi cũng trang điểm xong, JOY giúp cô ta xong liền đi nhanh, chỉ sợ nán lại một giây, quý cô Đỗ Phi Phi lại gây thêm chuyện cho mình.

“Hừ!” Đỗ Phi Phi đi ngang qua Mạc oánh, thái độ ngạo mạn vài phần hả hê, kiểu như mới vừa đánh thắng trận vậy.

Cô cũng không muốn cùng cô ta so đo bằng những hành động ấu trĩ này, chỉ có thể giả ngơ giả điếc

Mùa hè nóng bức, nhiệt độ tương đối cao, lại không máy điều hòa, chỉ vừa quay mấy cảnh, mồ hôi đầm đìa, lớp phấn trên mặt cũng muốn chảy hết theo mồ hôi, đành phải trang điểm lại, Mạc Oánh không nhớ rõ hôm nay đã thoa mỹ phẩm lên mặt bao nhiêu lần.

Đúng như câu vật cực tất phản, trên mặt da bắt đầu ngứa ngáy. Mạc Oánh lại không dám lấy tay bôi đi, chỉ sợ bắt trang điểm lần nữa.

Bản thân phải khó chịu nhẩn nhẩn, mồ hôi trên mặt liên tục chảy.

“Mạc Oánh, cô làm sao vậy?” Tô Quân nhận thấy được chỗ khác thường của cô, lo lắng hỏi thăm “Cô không phải thoải mái sao? Có muốn tôi đi nói với đạo diễn nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần! Đã tới phân cảnh cuối rồi, chúng ta mau mau làm cho xong.” Mạc Oánh khế cắn răng, cố nén khó chịu trên mặt, tiếp tục quay phim.

“CUT!” Trương đạo diễn không vui hô to một tiếng, xông lại quát tháo: “Cô làm sao vậy? Vẻ mặt cứng ngắc như vậy! Cười so với khóc còn khó coi hơn, cảnh đơn giản như vậy lại quay hơn chục lần!”

“Thật xin lỗi đạo diễn, mặt của tôi..... Có chút không thoải mái.....” Mạc Oánh thật sự không chịu nổi, trên mặt lại nóng lại nhột, cắn bản cười không nổi, làm sao có thể cười tự nhiên trong khi da mặt ngứa như vậy?

Chương 48: Da quá nhạy cảm

Edit: Junie

JOY đi tới nhìn mặt cô, khẽ kêu một tiếng: “Trời ạ, trên mặt cô nổi nhiều chấm đỏ như vậy, mới vừa rồi đâu có đâu, thế nào liền nổi.....”

Trương đạo diễn cũng lại gần nhìn một chút, “Hình như là da quá nhạy cảm, cô nhanh đi khám bác sĩ, đợi khi gương mặt lành rồi quay lại, hôm nay cứ để người khác đóng thế.”

“Tốt, cảm ơn ông, đạo diễn.”

Trở lại phòng hóa trang, Mạc Oánh vội vàng lau sạch gương mặt, lúc này mới thấy rõ mặt của mình.

Quả nhiên chẳng chịt những vết đỏ, còn sưng phù, không khác gì với dị ứng trước kia cô từng bị.

JOY cũng đi vào, nhìn thấy mặt cô liền nhăn nhó: “Trời ạ, mặt của cô thế nào lại mẫn cảm đến vậy?”

“Tôi cũng không rõ nữa, chắc do khí trời quá nóng.”

“Hay do phấn lót không hợp với da của cô?”

“Làm sao biết chứ? Tôi vẫn luôn dùng loại phấn lót này mà, cũng dùng mấy năm rồi, không thể nào bây giờ mới dị ứng rồi.”

“Cũng có khả năng do má hồng của cô? Đưa tôi xem thử nhãn hiệu

hộp phấn hồng.....” JOY lục đục mở hộp hóa trang.

Mạc Oánh cũng tùy tiện để cô ấy kiểm tra, cầm quần áo vào phòng thử đồ thay đổi lúc đi ra, JOY cầm một hộp phấn bổ nhào tới cô: “Tại sao phấn cậu lại có bột trắng?”

“Cái gì bột trắng?” Mạc Oánh cầm xem thử phát hiện phía trên quả nhiên có dính một chút bột màu trắng, chắc chắn không phải phấn lót, phấn lót không thể nào lại trắng như vậy.

“Tôi cả giác đó là phấn trần châu?” Dường như JOY nhớ tới cái gì “Mới vừa rồi A Nhã bên đám trang điểm cho Đỗ Phi Phi chạy tới hỏi tôi mượn phấn trần châu, cô nói xem có phải hay không là.....”

JOY càng nghĩ càng khiếp sợ, thái độ cũng rất phức tạp.

Mạc Oánh đại khái đoán được suy nghĩ của cô ta, trong lòng bất ổn không yên, ngoài mặt vẫn cố trấn an: “Đang suy nghĩ gì đấy? Đừng nghĩ nhiều quá, có lẽ phấn của tôi không cẩn thận bị dính thôi! Tôi đi gặp bác sĩ ngay đây, không thềm nghe cô nói nữa.”

Sau khi khám tổng quát, da của cô đúng là quá nhạy cảm, bác sĩ kê cho toa thuốc, nhằm để vết mẩn cảm mau lặn, cô cho bác sĩ châm cứu.

Trên mặt bột sừng không ít, tuy nhiên vẫn còn chút chấm đỏ, cũng còn tương đối nhiều.

Chương 49: Xin cho tôi thời gian ba ngày

Edit: Junie

Lúc tiêm xong cô chuẩn bị ra về, nhận được một cuộc gọi khẩn cấp.

Trong đời Mạc Oánh lại bắt đầu mở ra cửa ải khó khăn.....

Bên trong phòng làm việc bệnh viện.

“Mạc tiểu thư, bệnh tình ông ngoại cô chợt chuyển biến xấu, trước mắt phải giải phẫu ngay, lần này gọi cô tới, chính là muốn nói với cô vấn đề này.”

“Tại sao có thể như vậy!” Lòng cô nhói đau “Sau cuộc giải phẫu, bệnh tình ông sẽ tốt hơn chứ?”

“Nay ông ngoại đã 75 tuổi, lớn tuổi tự nhiên sẽ mắc bệnh nhiều, rất nhiều vấn đề nhỏ cũng dẫn đến bệnh tình trở nên nghiêm trọng, sau cuộc giải phẫu, những di chứng di căn tạm thời được ngăn chặn, còn tế bào ung thư vẫn còn, nhưng sẽ không ảnh hưởng khỏe mạnh, chỉ cần nghỉ ngơi tốt, vẫn có thể sống thêm vài năm nữa, nếu như không làm giải phẫu, đoán chừng sống không tới ba tháng.....”

sống Không tới ba tháng? Làm sao sẽ.....

“Cuộc giải phẫu cần bao nhiêu tiền?”

“Lần giải phẫu này viện phí tương đối cao, đại khái hai mươi vạn!”

Bác sĩ nói xong, ngừng lại chút, tiếp lời: “Mạc tiểu thư, gia cảnh của cô, tôi hiểu, cô có thể lựa chọn không cần giải phẫu. Thân thể của ông lão khó tránh khỏi mắc căn bệnh đó, dù gì ông cũng lớn tuổi như vậy, sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, bây giờ tốn nhiều như vậy tiền, chữa khỏi chẳng qua là trì hoãn khỏi bệnh được mấy năm, kinh tế không cho phép, còn không bằng..... Cô còn trẻ lại mang trọng trách nặng như vậy, quả thật.....”

Mạc Oánh hiểu Lý chủ nhiệm nói những điều này là muốn tốt cho cô, tuy nhiên, cô nhất quyết không cho phép ông ngoại rời khỏi mình! Miễn là còn chút tia hi vọng, dù cho sống thêm một ngày, sống sống thêm một canh giờ, cô nguyện làm bằng bất cứ mọi giá!

“Ca giải phẫu này nhất định phải làm! Mong ông sớm thực hiện, tiền tôi nhất định sẽ trả!” Thanh âm Mạc Oánh dứt khoát, không dao động.

Lý chủ nhiệm nghe cô trả lời mà.... Chỉ biết thở dài: “Trừ này hai mươi vạn phẫu thuật ra, thêm tiền thiếu bệnh viện trước kia là hơn ba mươi vạn, tổng cộng gần hơn năm mươi vạn, khoản này tiền này quá lớn rồi, tôi không có cách giúp người thân cô kéo dài tiền viện phí, cho nên.....”

Ý tứ ông, cô hiểu.

“Phải thanh toán hết viện phí mới được giải phẫu?”

“Đúng vậy.....”

“Tốt, xin cho tôi thời gian ba ngày.”

Bên trong phòng bệnh, ông ngoại nằm trên giường ngủ.

Cô nhẹ nhàng đi tới bên giường, đã nhiều ngày không tới thăm ông, ông gầy rất nhiều, đôi lông mày tái nhợt nhú chặt, dường như ngủ không được yên giấc.

Chương 50: Người phải còn sống

Từ khi Diệp Phong cùng Nhược Hi phát sinh chuyện, cô cũng chưa gặp ông ngoại, bởi vì tâm tình cô không tốt, mặt mày tiều tụy nhiều, cô sợ ông ngoại phiền lòng với bộ dạng nhếch nhác của mình.

Nhưng Mạc Oánh lại quên, mỗi ngày trôi qua sinh mệnh của ông ngoại ngắn dần, nếu bản thân không biết quý trọng thăm ông thường xuyên, có thể sau này sẽ không được thấy nữa.

Ông ngoại, ông phải sống, ông còn phải ở căn nhà lớn, ông còn phải hưởng phúc, tất cả cháu đều làm chưa được, ông không thể rời khỏi cháu, biết không, biết không.

Bất tri bất giác, nước mắt thấm ướt khóe mi cô.

Bất chợt, ông ngoại nhúc nhích, giật mình tỉnh lại.

Cô giật mình hoảng sợ, mau mau lau khô mặt.

"Oánh Oánh, sao cháu lại tới đây? Đã trễ thế này." Ông ngoại nhìn thấy cô liền ngồi dậy, cô lại đè ông nằm xuống: "Đừng, cháu sẽ đi ngay, cháu qua thăm ông chuẩn bị về đây."

"Gần đây công việc rất bận sao?"

"Dạ, đúng vậy, rất bận, nên không có thời gian tới thăm cô."

"Cháu nhớ chăm sóc bản thân, nhớ ăn cơm đúng bữa, biết không?"

"Dạ, biết."

"Gần đây Tiểu Phong rất ít đến đây, mỗi lần đều là thừa dịp lúc ông ngủ, mang một ít thức ăn cho ông rồi để trên tủ lạnh, khi ông tỉnh lại, đã không thấy người đâu."

"." Mạc Oánh trầm mặc không biết nên nói gì, cô không muốn gặp ông ngoại còn có một nguyên nhân khác, chính là sợ ông nhắc tới người này.

Có vẻ Ông ngoại nhận thấy được cái gì, lo lắng hỏi: "Cháu và Tiểu Phong không cãi nhau chứ?"

"Không có, ông đừng nghĩ thế, chẳng qua cháu hơi bận rộn nên không có thời gian bận tâm đến anh." Cô không muốn tiếp tục chủ đề này "Gần đây thân thể ông không thoải mái sao?"

"Có chút chút, khẩu vị không tốt lắm, tim hơi mệt, azzz, bệnh cũ là do thói quen. Cháu đừng nghe bác sĩ nói lung tung, muốn ông tốn tiền làm giải phẫu, bọn họ cũng biết từ chúng ta nào có tiền nhiều như vậy, ông cũng lớn tuổi rồi, chết thì chết thôi!"

"Ông đừng nói những lời này, ông sẽ sống trăm tuổi, sẽ không chết!"
Lỗ mũi cô bắt đầu khụt khịt chua xót: "Thôi, cháu phải đi, ông nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai cháu quay lại thăm ông."

Sau khi rời khỏi phòng bệnh, Mạc Oánh không thể khống chế tâm tình của mình, nước mắt tuôn rơi như đê vỡ.

Chương 51: Không để em đợi quá lâu

Trước cửa tòa biệt thự xa hoa.

Mạc Oánh cầm điện thoại bấm dãy số trên tấm card lấy ra từ túi.

"Ai đó?" Không đợi cô mở miệng, đầu bên kia đã truyền đến âm thanh lạnh nhạt.

"Xin chào, Lục tiên sinh, tôi là Mạc Oánh."

"Có chuyện gì nói."

"Có một số việc, tôi muốn gặp mặt anh nói chuyện một chút."

Lúc này, bên đối phương phát ra giọng điệu nhẹ nhàng: "Lục tổng, bây giờ chúng ta đi đâu tốt nhỉ? Chi bằng trực tiếp tới khách sạn, chúng ta dùng cơm tối, có được không vậy."

"Câm miệng!" Lục Minh Hiên quát lại dường như rất không vui mừng.

"Nếu Lục tiên sinh đang bận, cũng không sao, em có thể chờ ngài, dù có trễ cũng được. Hay ngài cho em thời gian nhất định, ngày mai em đến tìm ngài, hi vọng ngài không để em đợi quá lâu."

Anh trầm mặc một hồi nói: "Bây giờ cô đang ở đâu?"

"Tôi. Ở tại bên ngoài cửa nhà anh."

"Cô vào nhà chờ tôi, tôi trở về ngay." Anh cúp điện thoại.

20 phút sau, một chiếc Ferrari màu đỏ xuất hiện trước mặt của cô.

Cửa kính xe quay xuống, hai bên gò má anh tuấn phản chiếu dưới ánh mặt trời tôn lên nét đẹp của anh

"Thế nào không vào chờ?"

"." Mạc Oánh không nói gì.

"Lên xe!"

Phòng ngủ chính rộng rãi xa hoa, Lục Minh Hiên cởi tây trang áo khoác, đứng ở phía trước cửa sổ hút thuốc lá.

"Chuyện gì, nói đi."

Lòng bàn tay Mạc Oánh đỏ mề hôi, cắn cắn môi, cứ như đang làm chuyện trọng đại không bằng, xông lên trước, không do dự vòng tay ôm sau lưng anh.

Thân thể anh bất chợt rụt lại "Cô làm gì đó?"

Cô không trả lời anh, ngón tay thon mềm xoa lồng ngực rắn chắc, sau đó từ từ di chuyển xuống dưới, ngay khi chạm tới thắt lưng anh, bất chợt bị chặn lại.

Lục Minh Hiên nín thở kinh ngạc, xoay người nhìn chằm chằm đôi mắt đen láy của cô: "Cô có biết mình đang làm — —"

Không đợi anh nói hết, cô chủ động che kín đôi môi bạc, trao cho anh nụ hôn nóng bỏng, tựa như lúc trước mình được anh hôn mãnh liệt

không kém, đôi tay kéo cà vạt của anh, xé áo sơ mi của anh.

Dường như Lục Minh Hiên hết sức kinh ngạc trước hành động của Mạc Oánh, một hồi lâu mới phản ứng lại, hai tay vây cô sát vào tường!

Cô cho là bước kế tiếp anh sẽ lột sạch sẽ quần áo của mình, kết quả hoàn toàn ngược lại, anh chỉ tỉnh táo nhìn cô, không nói tiếng nào, cứ như vậy dán chặt mặt vào người cô, hình như đang đợi cô mở miệng giải thích.

Mạc Oánh giật giật khóe miệng, "Xem ra anh đối với thân thể tôi đã không còn hứng thú."

"Cô tới không đơn thuần là vì theo tôi lên giường!" Lục Minh Hiên nheo mắt lại đầy nguy hiểm "Nói tôi biết, mục đích của cô."

Chương 52: Tôi muốn làm tình nhân của anh

"Tôi muốn làm tình nhân của anh!" Mạc Oánh trực tiếp nói thẳng ra, khoe miệng cố gượng nụ cười khổ sở "Hay là thân thể tôi đã bị anh chiếm đoạt, nên không còn tư cách làm tình nhân của anh nữa!"

Trong mắt anh thoáng qua ý tứ riêng "Cô muốn được cái gì?"

"Tiền!" Cô nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt kiên cường nhìn trực diện với anh "Tôi cần nhiều tiền hơn để cải thiện cuộc sống của tôi, tôi biết, anh có thể thỏa mãn cái tôi muốn!"

Lục Minh Hiên nhíu mày, đầu ngón tay vân vê cằm cô "Tình nhân, càng ngày càng tham lam."

Lòng tham, mọi người đều có, không phải sao?

"Tôi luôn là người phụ nữ tham lam!" Mạc Oánh thừa nhận, lần nữa ngẩng đầu nhìn ánh mắt anh lại mất đi vài phần tự tin: "Không biết hiện tại tôi đứng đây, có còn tư cách làm người phụ nữ của Lục Minh Hiên nữa hay không?"

Anh không trả lời mà dùng hành động cho cô biết đáp án.

Suốt cả một buổi tối, anh không khác gì cầm thú, điên cuồng ra vào trong cơ thể cô.

Thân thể cô vô số lần bị anh xuyên xỏ, đau đớn đến chết lặng, từ dịu dàng đến cao trào, giống như ngòi xe cáp treo, càng kéo càng cao rồi

lại kéo ngược trở về.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, cô không biết bản thân ngất đi bao nhiêu lần.

Lúc mới vừa bắt đầu còn cố gắng hợp tác, càng về sau chỉ biết vô lực chịu đựng, cô chỉ có thể mặc kệ cho anh định đoạt phóng túng trong cơ thể mình.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc anh cũng dừng lại, buông thả cả người đè lên cô.

Chân cô tê cứng đến co quắp, nửa người dưới mất cảm giác, một chút đau đớn cũng không cảm nhận được, cô không thể điều khiển bản thân được nữa.

"Thân thể cô không khác gì sơn hào hải vị, tôi thế nào ăn không đủ no, làm thế nào đây." Lục Minh Hiên liếm tai Mạc Oánh, dùng loại ngôn ngữ thấp kém bình phẩm khẩu vị trên người cô "Cũng chỉ có cô, mới khiến tôi trở nên điên cuồng như thế."

Mạc Oánh không thể nào tưởng tượng được bộ dạng anh lúc này, so với lúc khoác tây trang lịch lãm lạnh lùng kiêu ngạo là cùng một con người.

Cái này vốn là hai người hoàn toàn khác!

Khó trách trước kia thường nghe người khác nói, đàn ông một khi cởi quần áo chính là cầm thú.

"Anh không dùng biện pháp an toàn."

"Cô sợ mang thai?"

"Anh không phải sợ tôi mang thai sao?"

Anh kéo nụ cười bên môi, nắm cằm cô: "Cô là người phụ nữ thông minh, biết nên làm sao mà."

"Nhưng tôi cũng là người phụ nữ tham lam." Mạc Oánh không dám cam đoan mình sẽ không làm chuyện điên rồ gì, cố ý mang thai đứa bé của anh uy hiếp anh đạt được lợi ích nhiều hơn ... Chuyện!

Chương 53: Anh không phải sợ tôi mang thai sao?

"Vậy cô cứ thử xem sao." Ánh mắt hứng thú nhìn cô nói "Chưa có sự đồng ý của tôi không có người phụ nữ nào dám tự mình mang thai con của tôi, ngay cả việc sinh ra đứa nhỏ, cũng dám làm thì đã chán sống rồi."

"Nếu không cẩn thận mang thai thì sao?" Ép cô phá thai? Cô chắc chắn anh nhất định sẽ làm .

"Không nên hỏi loại vấn đề ngu xuẩn này, thay vì tốn hơi thảo luận chuyện này, không bằng để sức lực làm chuyện thực tế hơn đi, ví như ——"

Lục Minh che kín môi cô, lại một lần xâm nhập vào cơ thể cô.

Công sức Mạc Oánh bỏ ra, ngày sau liền có hồi báo xứng đáng!

Lục Minh Hiên ký chi phiếu cho cô một trăm vạn, còn có căn phòng hơn hai trăm mét vuông, và một chiếc Audi màu trắng.

Sau khi có tiền chuyện đầu tiên, Mạc Oánh đem thanh toán hết tiền viện phí, bệnh viện lập tức chuẩn bị cho ông giải phẫu.

Ông ngoại nghe nói cháu gái mình đóng đủ tiền khám bệnh, liền hỏi cô lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Mạc Oánh nói, kiếm được từ việc quay phim! Cũng không có nói thêm cái gì, ông ngoại cũng không hỏi gì nữa.

Ngày quay phim vẫn tiếp tục, mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc.

Theo tình tiết câu chuyện, nữ chính cùng nữ phụ đối chọi ngày một gay gắt.

Hôm nay là phân cảnh, nữ chính bị nữ phụ đánh!

Bình thường tới khúc này, chỉ cần đánh nhẹ một bên là được rồi! Kết quả lúc quay, Đỗ Phi Phi không đợi cô chuẩn bị đã giáng thẳng cái tát thật!

Mặt cô nhất thời nóng hừng hực, đầu óc trống rỗng, ngay cả lời thoại cũng quên sạch.

"Ngừng!" Đạo diễn hô to một tiếng, "Cô làm sao như vậy a, cứ thất thần hai ba ngày nay!"

"Thật xin lỗi đạo diễn, tôi." Cô không ngờ cô ta đóng giả làm thật, hơn nữa còn dùng sức như vậy, nhất thời không phản ứng kịp.

"Phản ứng chậm chạp!" Đỗ Phi Phi hả hê trong lòng.

"Còn cô nữa!" Đạo diễn trợn mắt nhìn Đỗ Phi Phi một cái, "Làm sao cô lại đánh thật! Bộ cô chưa từng đóng phim sao?"

"Tôi cảm thấy đánh thật sẽ gay cấn hơn tạo hiệu suất cho phim, mới vừa rồi không phải rất chân thật sao! Hơn nữa, chính cô ta không nhớ lời thoại, trách ai được? Phản ứng chậm như vậy."

"Làm lại!" Đạo diễn lớn tiếng ra lệnh, tất cả nhân viên lần nữa chuẩn bị!

"ac-tion(bắt đầu)!"

Mạc Oánh: "Khương Trạch Ngôn chắc chắn sẽ không chọn cô!"

Chương 54: Lùi một bước trời cao biển rộng

"Doãn Thượng Nặc, đồ tiện nhân!" Đỗ Phi Phi nói xong, một cái tát liền bay thẳng vào mặt cô lần nữa, "Chát" một tiếng, trên mặt Mạc Oánh đau điếng không thôi, cô đang chuẩn bị đáp lời thoại, cô ta lại hô to lên: "Đạo diễn chờ một chút, mới vừa ống kính quay không tốt, phiền quay lại lần nữa!"

Vì vậy — —

"ac-tion(bắt đầu)!"

Mạc Oánh: "Khương Trạch Ngôn chắc chắn sẽ không chọn cô!"

"Doãn Thượng Nặc, đồ tiện nhân!" Đỗ Phi Phi dứt lời, một cái tát giáng thẳng vào mặt cô lần thứ ba.

"Cô — —"

"Chờ một chút, mới vừa rồi tôi chưa chuẩn bị xong, một lần nữa thôi.
....."

"ac-tion(bắt đầu)!"

Mạc Oánh: " Khương Trạch Ngôn chắc chắn sẽ không chọn cô!"

"Doãn Thượng Nặc, đồ tiện nhân!" Đỗ Phi Phi nói xong, lại lần nữa tát mạnh lên mặt cô!

"Cô coi như — —"

"Ai yêu, tay tôi đau quá, không biết có phải hay không đã bị sưng rồi.
....."

"CUT!" Đạo diễn cũng không bình tĩnh được nữa "Nghỉ ngơi giữa giờ mười lăm phút!"

Trong phòng hóa trang, Mạc Oánh nhìn gò má mình trong gương, mí mắt chật môi, lấy trong túi xách lấy ra hộp phấn. Da quá đỏ, cần phải dặm chút phấn che lại.

Bỗng nhiên có người túm lấy cổ tay cô!

Chẳng biết Tô Quân từ lúc nào đứng ở bên cạnh cô, nhìn kĩ khuôn mặt cô, nhíu lông mày chật lại: "Người phụ nữ này ra tay nặng như thế, rõ chính là cố ý! Ở phim trường, họ đã trắng trợn nhắm vào cô như vậy, sau này còn làm ra loại chuyện gì nữa!"

Mạc Oánh trầm mặc một hồi, giật tay thoát khỏi anh "Có lẽ cô ta cũng vì muốn hiệu quả phim cao nên mới đánh thật như vậy."

"Đã bị đánh thành ra thế này, em còn giúp cô ta nói thay?" Tô Quân rất bực mình trước thái độ của cô "Vì cái gì cô lại nhịn như vậy?"

"Nhịn để sóng yên gió lặng, lùi một bước trời cao biển rộng, không phải sao?" Mạc Oánh lạnh nhạt đáp.

Chút chuyện nhỏ này không nhịn được lời nói, tương lai làm sao làm đại sự đây? Từ nhỏ đến lớn, bản thân luôn tập tính nhẫn nại, bất kể xảy ra chuyện lớn gì, chỉ cần có thể nhịn được, cô đều cắn răng chịu đựng.

Dường như, Tô Quân cảm nhận được ưu thương trong cô, trong mắt thoáng qua một tia đau lòng "Mạc Oánh, tôi biết em rất kiên cường, nhưng em kiên cường như vậy, làm cho người ta nhìn rất đau lòng."

"Không cần yêu thương tôi, tôi đã quen rồi." Mạc Oánh cười cười, giương mắt nhìn thẳng anh: "Tôi không hề kiên cường giống như anh tưởng tượng đâu, tôi cũng có lúc yếu đuối, chỉ là so với người khác tôi ngụy trang giỏi hơn họ!"

Chương 55: Cổ tức giận hừng hực

"Không cần như thế, em có thể thả lỏng bản thân khi ở bên cạnh tôi? Bờ vai của tôi luôn cho em dựa vào mỗi khi yếu đuối." Anh vỗ vai cô.

"Vốn quen mạnh mẽ nên không thể khóc được!" Mạc Oánh cảm thấy được mình càng nói càng xa, nhìn đồng hồ, quay sang nói với anh: "Tới giờ quay rồi, tôi không hàn huyên với anh nữa."

"Này!" Anh đè lại bả vai cô "Em định ra ngoài cho cô ta đánh nữa à? Tôi giúp em đi nói với đạo diễn một chút, đem phân đoạn này sửa lại một chút."

"Không được! Có chút chuyện như vậy liền đối kịch bản sao được? Ảnh hưởng tới cả nội dung bộ phim sẽ không hay đâu!"

"Vậy tôi đi nói chuyện với cô ta, để cô ta đừng làm quấy nữa! Tôi sẽ có biện pháp đối phó với cô ta!" Tô Quân vừa nói vừa hành động, Mạc Oánh vội vàng kéo anh lại.

"Anh đừng như thế, chút chuyện nhỏ này tôi có thể xử lý được, tin tưởng tôi nha." Ánh mắt Mạc Oánh trở nên cứng rắn hơn, vì sợ anh sẽ đi tìm Đỗ Phi Phi, người phụ nữ kia không dễ chọc, càng dính vào càng phiền toái.

Nhìn cô một hồi lâu, Tô Quân muốn nói gì lại thôi "Được rồi, vậy em cẩn thận một chút. Nếu không chịu được kêu ngừng lại, đạo diễn cũng không phải người mù, đã sớm nhìn ra cô ta đang nhắm vào em."

"Ừ! Tôi hiểu rồi." Mạc Oánh khẽ mỉm cười, gương mặt bị căng lên chột đau đớn.

"Ac-tion(bắt đầu)!" Đạo diễn hô to một tiếng.

Mạc Oánh: " Khương Trạch Ngôn chắc chắn sẽ không chọn cô!"

"Doãn Thượng Nặc, đồ tiện nhân!" Đỗ Phi Phi dứt lời, tiếp tục giương cái tát lần thứ năm!

"Coi như cô đánh chết tôi, anh ấy cũng sẽ không lựa chọn cô!" Mạc Oánh không chút sợ hãi nào ánh mắt nhìn trân trân vào cô!

"Vậy thì tốt, hôm nay tôi liền đánh chết tiện nhân như cô!" Đỗ Phi Phi giương một tay lên, lại muốn hương vào mặt cô nữa!

Câu thoại này trong kịch bản không có! Theo kịch bản, Đỗ Phi Phi nên tức giận xoay người rời đi mới đúng! Hiện tại lại muốn nhân cơ hội đánh cô nữa sao? Mẹ kiếp, được voi đòi tiên đúng không!

Đáy lòng cô nổi lên cỗ tức giận hừng hực!

Một giây kế tiếp, Mạc Oánh bắt được tay Đỗ Phi Phi đang nâng lên ở giữa không trung chuẩn bị vung tới má mình, hung hăng tát lại một cái!

Toàn phim trường nhân viên ai nấy đều hết hoảng, Liên đạo diễn diễn há hốc kinh ngạc, quên cả thở.

"Cô — —" Đỗ Phi Phi trợn to đôi mắt không thể tin nhìn cô!

Chương 56: Vài phần kính trọng

Ánh mắt Mạc Oánh đầy hung ác liếc cô ta, so với dáng vẻ cô ta vừa rồi hung hăng gấp trăm lần, gấp một vạn lần!

"Cô. Cô muốn làm cái gì!" Đỗ Phi Phi bị khí thế của Mạc Oánh làm cho hoảng sợ, hơi lùi bước lại.

"Dương Tuyết Mạc, tôi cảnh cáo cô, chớ khinh người quá đáng! Tôi nhịn lần thứ nhất không có nghĩa phải nhịn lần thứ hai, thứ ba!" Giọng điệu Mạc Oánh mang khí thế hung hãn vạn phần, khinh bỉ lườm cô ta nửa mắt, cười lạnh: "Cô cho rằng cô là ai? Khương Trạch Ngôn sẽ dễ dàng bị cô khống chế sao? Hừ, loại phụ nữ như cô, coi như không có sự tồn tại của tôi, cũng sẽ có người phụ nữ khác thay thế địa vị của tôi bây giờ!"

Mạc Oánh nói xong, bỏ tay cô ta xuống, bước nhanh rời đi!

"CUT!" Đạo diễn hô to một tiếng, vỗ tay kêu to: "Tốt! Diễn thật sự quất tốt, nay diễn khác xa so với kịch bản lại trở nên hiệu quả rất nhiều! Nữ chính cá tính trở nên mạnh mẽ hơn, về sau phải gây chiến nhiều hơn nữa! Tôi có chút ý tưởng, mấy phân cảnh sau này phải thay đổi vài chỗ, biên kịch một hồi tới tìm tôi, những người khác kết thúc công việc, hôm nay tới đây thôi!"

Kết thúc một ngày bận rộn! Nhân viên làm việc bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Đỗ Phi Phi hung hăng trợn mắt với cô, giận đến không thể nói thành

lời, dậm chân tức giận rời đi!

Mạc Oánh xoa bên má sưng phồng, thở phào nhẹ nhõm.

"Ba ba!" Âm thanh tiếng vỗ tay vang lên.

Mạc Oánh ngẩng đầu lên, Tô Quân giương mắt dõi phía cô nở nụ cười "Mới vừa rồi màn kia thật tuyệt vời, phân cảnh đóng lại hay đến vậy, thật làm cho tôi ngoài ý muốn."

"Cám ơn." Cô mấp máy môi, chỏ nóng này cũng sẽ nhảy tường, cô đã nhận nhin, nhưng cũng có giới hạn của nó, một khi đạt tới cực hạn, cô sẽ giống như lò xo bắn ngược trở lại.

"Em hành động như vậy khiến tôi vài phần kính trọng." Tô Quân cười thỏa mãn: "Cô không khác gì chiếc hộp huyền bí, mỗi lần mở ra lại cho tôi một phát hiện đầy mới mẻ."

"Có cần hình dung như vậy không?" Mạc Oánh cau mày, suy nghĩ một chút, : "Tôi cũng không huyền bí đến vậy đâu?"

Nếu cô là chiếc hộp huyền bí, cô hi vọng trong hộp đựng toàn vàng bạc châu báu.

Mạc Oánh cô chính là người phụ nữ thấp kém bình thường! Nhưng lại không cam lòng với cái gọi là bình thường, cho nên, rất mâu thuẫn.

"Dù sao, em ở trong mắt tôi là vậy!" Tô Quân vui vẻ nhún vai một cái, quay sang mời cô: "Tối nay tôi mời em ăn cơm! Cảm ơn em cho tôi một màn đặc sắc thế này!"

Chương 57: Lần thứ hai cự tuyệt

Edit: Junie

"Tối nay..... chắc không được." Mạc Oánh hơi do dự, một hồi còn phải đi thăm ông ngoại trong bệnh viện, ông mới vừa phẫu thuật xong, cần người chăm sóc nên cô muốn tranh thủ thời gian rảnh bên ông, vì bây giờ cô là người của Lục Minh Hiên, chỉ cần một cú điện thoại ngay lập tức cô phải chạy đi.

Mỗi lần kêu là có chuyện, thân làm tình nhân của anh tự khắc biết phải làm gì.

"Vây thôi, không sao!" Tô Quân thờ dài, tròng mắt sáng ngời hơi lóa qua tia thất vọng "Đây là lần thứ hai cô từ chối lời mời của tôi rồi đấy!"

"Lần thứ hai?" Mạc Oánh nói có vẻ như đang lục lại kí ức nhưng không thấy gì ấn tượng.

"Lần đầu tiên là lúc mới gặp mặt, tôi mời tất cả nhân viên trường quay đi ăn, cũng có mời cả cô, nhưng cô không đi, nhớ chưa?" Anh nhắc lại cho cô nhớ thử.

"A, hình như là....!" Lúc này, Mạc Oánh mới hơi nhớ chút chút.

"Giống như?" Tô quân lắc đầu bật cười, "Cô cứ như không để tâm lời tôi nói vậy. Tôi dễ dàng bị cô lãng quên thế à?"

"Không có, chẳng qua trí nhớ tôi không tốt lắm nên mới mau quên như vậy! Tôi không nhớ cũng không sao.., miễn là người phụ nữ bên cạnh anh nhớ lời anh nói là được rồi." Mạc Oánh trêu chọc anh.

Tô Quân nghe cũng hiểu ý vài phần, có chút dở khóc dở cười.

Trong bệnh viện, cô vô tình đụng phải người không muốn gặp!

"Oánh Oánh, sao hôm nay cháu về sớm thế! Tiểu Phong cũng ở đây nha, vừa đúng các cháu có thể trò chuyện, ha ha, đã lâu không thấy đông đủ thế này!" Ông ngoại vui vẻ tươi cười nói.

Cô nhìn Diệp Phong cuối đầu, coi như là chào hỏi, xoay người hỏi ông ngoại: "Hôm nay trong người ông thấy thế nào?"

"Rất tốt a! Ăn uống đi lại được nhiều, chẳng qua có hơi chán khi ở trong đây suốt hai tháng trời, không bệnh cũng vì buồn mà sinh ra bệnh đấy, không biết khi nào bác sĩ mới cho ông xuất viện nữa." Ông ngoại bất mãn oán trách.

Nhìn qua sắc mặt của ông có thể thấy tinh thần phấn chấn lên rất nhiều!

Mạc Oánh nhẹ nhàng khuyên bảo: "Lát nữa cháu sẽ đi gặp bác sĩ, cố gắng sắp xếp cho ông xuất viện sớm nhất có được không?"

"Tốt! Thật sự là quá tốt!" Ông ngoại vừa nghe đến xuất viện hai chữ, liền vui mừng hơn hờ không thôi, trong miệng làm bầm như nhớ tới chuyện gì: "A, rốt cuộc có thể xuất viện, lão già đây sắp được xuất viện nha....."

Mạc Oánh mỉm cười nhìn ông ngoại, nghe ông lặp đi lặp lại mỗi câu đó, Tiểu Phong cau mày lo lắng nhìn cô, dường như có điều muốn

nói, nhưng không mở miệng thành lời.

"Ông ngoại, cháu đi gặp bác sĩ hỏi thăm một chút, ông nằm ở đây chờ tin tức tốt của cháu nha."

Chương 58: Ông sẽ hiểu

Edit: Junie

"Được, Tiểu Phong, cháu cũng đi với Oánh Oánh đi, thuận tiện ăn cơm cùng nhau luôn, hai người lâu lâu mới gặp mặt một lần, nên tranh thủ thời gian cho nhau chứ." Ông ngoại như nguyệt lão nối tơ hồng cho hai người họ.

"Cháu biết rồi." Mạc Oánh đáp lại nghe lời ông rời khỏi phòng cùng Diệp Phong.

Đến cầu thang gần hành lang, Diệp Phong gấp gáp hỏi cô.

"Em muốn ông xuất viện sao?"

"Đúng vậy."

"Nhà thì sao? Ngân hàng đã tịch thu niên phong tài sản, em tính mượn phòng trọ cho ông ở sao? Việc này không dễ như vậy đâu? Lão nhân gia Ông ngoại cần người chăm sóc nay lại mượn nhà sẽ tăng thêm gánh nặng cho em, hay là để ông ở cùng anh? Anh có thể trở về thương lượng với mẹ."

Gia cảnh Diệp Phong cũng không thể gọi là giàu có, cha mất sớm chỉ để lại căn nhà, mẹ anh sống độc thân đến nay để nuôi dưỡng anh, cuộc sống hiện tại xem như đủ ăn đủ mặc.

"Không cần, tôi đã sắp xếp đâu vào đấy."

Diệp Phong nhìn nét mặt cô bình tĩnh đến lạ thường, hơi lưỡng lự nhưng vẫn tiếp tục hỏi "Nghe nói em đã thanh toán đủ tiền viện phí."

"Ừ!"

"Em làm sao có nhiều tiền như vậy?"

Mạc Oánh khựng lại, có chút tức giận lờm anh: "Đây là chuyện riêng của tôi, không nhất thiết phải thông báo rõ ràng với anh." Dứt lời liền cất bước rời đi.

Diệp Phong vội vàng đuổi theo: "Mạc Oánh, em đừng như vậy, vì anh lo lắng cho em nên mới hỏi thế thôi, anh sợ em đi mượn nợ cho vay nặng lãi....."

"Cám ơn đã quan tâm, nhưng tôi không có làm chuyện đại dột đó, tiền đều do tôi đánh đổi bằng sức lao động cả!" Phải nói là dùng thân thể đánh đổi thì đúng hơn, bất kể như thế nào, đều là cuộc giao dịch tiền trao cháo múc, miễn là không trộm cướp thì thôi.

"Anh thừa hiểu em có khả năng đó, anh biết em đã cật lực đóng phim để có số tiền lớn như vậy, tuy nhiên..... mà thôi, đều do anh không tốt, em không cần tức giận....."

"Đủ rồi!" Mạc Oánh không thể nhịn hơn nữa "Về sau chuyện của tôi, không tới phiên anh quản, tất cả đều không liên quan đến anh, chúng ta đường ai nấy đi không cần gặp lại."

"Mạc Oánh....."

"Đừng kêu tôi nữa!" Nhất thời cô không thể kiểm soát được tâm trạng của mình, lớn giọng quát tháo: "Kể từ ngày đó, tôi đã đem anh biến khỏi cuộc sống của tôi! Tôi và anh đã không còn quan hệ gì!"

Chuyện đã hứa lúc trước với ông ngoại, anh cũng không cần áy náy, tôi tự khắc giải thích rõ cho ông hiểu."

Chương 59: Đòi người là một thước phim

Edit: Junie

Mạc Oánh nói xong cũng không quay đầu lại nhìn anh.

Anh cũng không có dũng khí đuổi theo chỉ biết lặng im tại chỗ, cô đơn dõi theo bóng dáng khuất dần.

Cuộc triền miên trong đêm trôi qua.

Mạc Oánh vô lực rút người vào ngực anh, mới vừa vận động kịch liệt đến thân thể ướt đẫm mồ hôi.

Trong không khí còn tràn ngập hương vị hoan ái.

"Tôi muốn tắm." Cô không quen cảm giác rít rít trên cơ thể.

Thực tình, Minh Hiên còn chưa chịu buông tay vẫn muốn trêu chọc cô nữa "Nếu để tôi ôm xuống." Tay anh vuốt vài lọn tóc xù xòa bên má cô, chợt nheo mắt lại: "Mặt của cô bị gì?"

Bây giờ mới thấy sao? Suy nghĩ trong bụng là vậy, cô tính ngời dậy đi vào phòng tắm nhưng anh nhanh tay hơn túm cô trở ngược về giường, căn bản anh đâu nhất thiết quan tâm những chuyện này.....

"Không có việc gì." Mạc Oánh xoay người né tránh, lần này anh dùng sức bóp chặt khuôn mặt cô, thanh âm trầm thấp lại đầy hữu lực: "Là ai đánh?"

"Quay phim mới bị."

"Người nào ra tay?"

"....."

"Đỗ Phi Phi sao?"

Cô không nói cũng không phủ nhận, trong đầu không muốn tiếp tục đôi co vấn đề rối rắm này, đành nhắm mắt giả bộ ngủ.

Minh Hiên nhìn ra cô đang lảng tránh mình, cũng không hỏi nữa, chỉ là nhàn nhạt nói: "Quay hết bộ này không cần quay nữa."

"Không được!" Vừa nghe xong mắt cô mở to như hột đào.

"Đóng phim rất cực."

"Tôi chính là muốn theo đuổi nó!"

"Cô có thể chuyển qua kinh doanh."

"Tôi muốn làm diễn viên!"

"Vậy trong cuộc sống cô cũng thích 'Diễn' như vậy sao?" Minh Hiên bắt đầu giở thói lưu manh trêu chọc cô, đầu ngón tay lướt nhẹ qua mũi, qua đôi môi, sau đó đi xuống xương quai xanh, dần dần đi xuống dưới.....

"Đời người là một thước phim, không muốn diễn, cũng phải diễn."
Giống như lúc này đây!

Anh nhếch nhẹ khóe môi "Hình như tôi chưa bao giờ thấy bộ dạng lúc cô cười."

"....."

"Cười một cái cho tôi coi xem sao." (anh cũng bá đạo dễ sợ....)

Mỗi lần gặp mặt đều diễn ra trên giường, hỏi làm sao có thể cười? Cười thế nào đây?

"Cười không nổi."

"Dùng diễn xuất của cô, cười một lần cho tôi xem, cười tươi một chút."

"Đừng miễn cưỡng tôi có được không?" Mạc Oánh quay lưng sang chỗ khác liền bị anh kéo quay lại mặt đối mặt.

"Thân là diễn viên đây là việc cơ bản nhất!" Đôi mắt đen hun hút chăm chăm vào khuôn mặt cô.

Chương 60: Cười

Edit: Junie

Lúc này cô cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn ngoài miễn cưỡng nở nụ cười rạng rỡ theo ý anh, xong, thuận tiện trừng mắt!

"Thất bại! Làm lại."

Mạc Oánh cười, cười đến hai mép môi kéo thật cao.

"Xem ra cô không thích hợp diễn hài kịch, chỉ có thể diễn bi kịch."
Minh Hiên dùng giọng điệu nghiêm túc nói.

Lời của anh làm cô buồn cười hơn "VẬY CŨNG BỊ ANH PHÁT HIỆN?"

Minh Hiên nhếch nhẹ khóe môi, không nói gì, trầm mặc một hồi lâu, chợt lên tiếng: "Sau này, Đỗ Phi Phi cố ý gây khó dễ cho cô nữa, phải nói cho tôi biết."

Vốn là muốn giúp Đỗ Phi Phi nói tốt một chút, ví như cô cũng không cố ý, nhưng những lời thế này thì quá giả dối rồi, thôi thì cứ im lặng cho xong.

"Nghe lời tôi nói chứ?"

"Ừ!"

Chung đứng với anh một thời gian mới phát hiện, mỗi lần bên cạnh anh trôi qua rất nhanh, đã vậy rất mệt mỏi, hai mắt nhắm lại lúc nào

không hay, thế là hết một buổi tối.

Ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy, anh đã rời đi rồi, Mạc Oánh qua loa thay đổi trang phục để kịp chạy đến phim trường tiếp tục chuỗi ngày bận rộn.

Thật may hôm nay không có phân cảnh cùng Đỗ Phi Phi, miễn là không thấy sắc mặt thối của cô ta, bản thân như trút khỏi gánh nặng.

Chuyện xảy ra hôm qua, Mạc Oánh nghĩ thế nào hôm nay cô ta cũng kiểm chuyện với mình, kết quả lại trái ngược, cô ta lặng thinh suốt buổi khiến ai nấy đều không dám thở mạnh, ngay cả trợ lí cũng không mắng chửi câu nào.

Điềm tĩnh như thế mang cho cô dự cảm không lành.

Vì tập trung tinh thần quay phim nên Mạc Oánh không cho phép mình phân tâm, chỉ muốn mau mau kết thúc buổi diễn để chạy đến bệnh viện thăm ông ngoại, bác sĩ đã thông báo tình trạng sức khỏe của ông mấy ngày nay có tiến triển tốt, có thể xuất viện bất cứ lúc nào.

Bất chợt, chuông điện thoại reo lên, màn hình hiện lên cái tên quen thuộc – Lục Minh Hiên

Mạc Oánh nấp ở phía sau hậu trường để nghe máy.

"Sao bây giờ mới nghe điện thoại?" Thanh âm của anh chất chứa mấy phần bất mãn khó chịu.

"Tôi đang quay phim." Mạc Oánh nhỏ giọng đáp "Anh tìm tôi có việc ư? Lúc này tôi chưa thể đi gặp anh được!"

Mỗi lần nhận được điện thoại từ anh, phản ứng đầu tiên chính là

— — lại muốn làm.....?

"Bây giờ tôi chuẩn bị đi Mỹ, ba ngày sau mới trở về." Giọng điệu anh ngày một trầm lắng cứ như có vẻ không vui cho lắm.

Đây chính là tin tốt!

"Ừ, vậy anh đi sớm về sớm, không có việc gì tôi cúp máy trước."

Mạc Oánh ngấm đông nhìn tây vì sợ bị người khác phát hiện, dù sao giữa cô và anh có mối quan hệ khó nói thành lời, không may tới tai truyền thông, đối với anh lẫn cô đều là chuyện không hay ho gì.

Chương 61: Cô có bạn trai chưa?

Edit: Junie

"Chờ một chút!" Đầu phone bên kia, truyền đến giọng điệu tức giận!

"Có việc gì?"

"Cô cứ như vậy liền gác máy của tôi?"

"Tôi tới giờ quay rồi, đạo diễn đang tìm tôi." Thật ra Mạc Oánh đang nói dối, sau phân cảnh này mới tới lượt cô diễn, chẳng qua cô muốn mau mau kết thúc cuộc trò chuyện vô vị này.

Cứ có cảm giác trao đổi cùng anh qua điện thoại là một việc không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, nhất là ở nơi lăm thị phi này, tâm trạng cô càng thấp thỏm hơn!

"Tút...Tút...." Điện thoại bị cắt ngang!

Anh ta bị gì thế? Vô duyên vô cớ tức giận? Ngay cả cô cũng không giải thích được.

Mặc kệ, cứ cắt điện thoại trước đã, Mạc Oánh mới vừa xoay người, liền đụng vào bức tường thịt, làm cô giật cả mình.

"Cô trốn ở đây lén lén lút lút cái gì đó?" Tô Quân vượt cằm híp mắt nhìn cô.

"Con mắt nào của anh thấy tôi như vậy? Tôi đường đường chính chính gọi điện thoại không được sao?" Có hơi chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Vậy sao?" Tô Quân cười gian xảo.

"Về mặt của anh là ý gì đây, đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, rãnh rồi quá." Cô đẩy anh sang một bên liền đi thẳng về phòng hóa trang.

Quay phim xong đã là hai giờ sáng rồi.

Mạc Oánh đứng bên đường chuẩn bị đón taxi về nhà, mặc dù Lục Minh Hiên cho cô chiếc xe ô tô, nhưng bây giờ còn đang mướn phòng trọ cũ, có nhiều bất tiện nên không thể lấy dùng được. Đợi sau khi thủ tục xuất viện xong xuôi, liền thu xếp chỗ ở mới, lái xe mới đón ông về.

Một tháng trước, cô chỉ hai bàn tay trắng, một tháng sau, cái gì cô cũng có!

Đã trải qua tất cả, càng ngày càng hiểu vì sao loại tiểu tam hay tình nhân đều bất chấp dựa vào đàn ông có tiền, ít nhất cuộc sống sung túc hiện tại phải phấn đấu hơn cả đời người, nay cơ hội trước mắt đại đột gì không nắm bắt?

Hơn nữa, không phải ai cũng trở thành tiểu tam được, ít nhất ngoại hình phải đạt chuẩn!

"Tin Tin!" Tiếng kèn xe phát ra sau lưng làm cô hết hồn.

Ngước mắt nhìn, chẳng biết chiếc xe màu xanh dương BMW dừng trước mặt lúc nào! Sau kính là khuôn mặt tuấn tú của Tô Quân "Mỹ nữ, đang đợi xe sao? Có muốn quá giang không?"

Giọng điệu đùa giỡn khiến cô bật cười, cũng không có do dự, trực tiếp ngồi vào chỗ kế bên ghế lái.

"Vẫn địa chỉ lần trước à?" Anh hỏi cô.

"Ừ, đúng vậy."

Một lát sau, Tô Quân lại hỏi, "Cô có bạn trai chưa?"

Chương 62: Hủy dung nhan của cô ta

Edit: Junie

Mạc Oánh lấy làm lạ hỏi ngược lại: "Hỏi vấn đề này làm gì?"

"Để xem hôm nay ai gọi đến mà cô phải thập thò như vậy, có phải là bạn trai không?" Tay lái xe, mắt ngó sang cô tươi cười trêu chọc.

"Không nghĩ anh cũng mồm mép đến thế." Mạc Oánh lườm anh, không muốn trả lời câu hỏi này liền chuyển đề tài khác: "Tôi thấy anh có rất nhiều bạn gái thì phải?"

"Không có a! Những scandal trên báo đều là giả... viết bừa, cô cũng thấy tôi ngày ngày ở trường quay lấy thời gian đâu ra hẹn hò?"

Mạc Oánh cười cười, không đáp lại.

Ở bên cạnh Tô Quân mang cho cô cảm giác cực kì thoải mái, sau cảm giác chân thật đó, là một tư tưởng của Đại Nam Tử Hán, không hề giống như những gì báo chí lá cải viết.

Xuống xe sau, Mạc Oánh vẫy tay tạm biệt Tô Quân.

Tô Quân quan sát xung quanh chung cư tối om như mực, đến đèn cầu thang cũng không có, nhíu mày: "Nơi này xem ra không quá an toàn."

"Tôi vẫn ổn đấy thôi!" Mạc Oánh cười cười "Đã tìm được chỗ mới

sắp tới sẽ chuyển qua đó."

"Ừ, vậy thì tốt, cô một thân một mình phải chú ý một chút." Anh nói xong, liền lái xe rời đi.

Khí hậu ban đêm có hơi se lạnh khiến cô se lạnh ôm lấy hai tay nhanh chân chạy đi.

Chợt, sau lưng truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Cảm giác bất an lo lắng mãnh liệt chôn vùi trong đầu, cô vừa quay đầu lại đã bị hai nam thanh niên trùm bao bố.

"A....." Mạc Oánh hét to "Các anh là ai!"

Một trong hai tên xông lên trước, động tác rất lưu loát hai ba phát liền trói chặt được cô, một cánh tay giữ chặt cổ cô, một cái tay đem đôi tay cô cột sau lưng.

"Các anh muốn làm gì! Hai anh không cần làm loạn, muốn tiền tôi đều có thể cho!"

Hai người đàn ông trước sau không nói tiếng nào, bầu không khí trầm mặc đến đáng sợ, hù dọa cô đến luống cuống tay chân, đang muốn hô cứu mạng, chỉ thấy trước mắt mình là tên kia đang lấy từ trong balo ra một thứ gì đó.

Trong đêm tối, ánh sáng mờ ảo lấp lóe, là một con dao sắc bén!

Mạc Oánh ý thức được tính nghiêm trọng của tình huống, bọn họ không phải tới đây cầu tài!

"Hủy dung nhan của cô ta!" Tên trói cô truyền đến giọng nói lạnh

lùng.

Lòng dạ Mạc Oánh rối bời, tim như ngừng đập sau câu nói đó!

"Không — —" Cô vừa mở miệng hô to liền có bàn tay thô ráp bụm lại!

Mắt thấy ánh sáng từ con dao đưa lên không trung, liền hướng đến mặt cô vung xuống

Mạc Oánh thềm nghĩ, xong rồi.....

Đang ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc!

"Hoắc" một tiếng đá mạnh của bàn chân ai đó vung tới tên cầm dao.

Chương 63: Tay anh bị thương

Edit: Junie

Mạc Oánh dõi theo con dao rơi xuống đất, lúc này mới ngẩng đầu lên, tên nắm chặt cô cũng buông ra chạy về phía bên kia, trước mắt cô là ba thân hình đánh nhau mạnh mẽ.

Đêm quá tối, cô không thấy rõ khuôn mặt của bọn họ, chỉ nghe được tiếng đánh nhau đến kinh tâm động phách.

Âm thanh quyền cước liên tục, còn có tiếng rên đau vì bị đánh trúng, chỉ mấy phút ngắn ngủi đã phân được thắng bại, hai tên khi nãy đã ôm bụng bỏ chạy.

Mạc Oánh dần hồi phục tinh thần trong cơn hoảng sợ, tay chân như bùn nhão

"Em không sao chứ?" Một bóng dáng cao lớn thờ hỏn hển chạy đến trước mặt cô.

Mạc Oánh theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng từ từ nhìn rõ được khuôn mặt đối phương chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ.

"Diệp Phong?"

"Em vẫn ổn chứ? Không có bị thương chỗ nào chứ?" Ánh mắt anh dịu dàng hỏi thăm cô.

Mạc Oánh lắc đầu "Tôi không sao, còn anh?"

"Anh cũng vậy không có việc gì." Ngoài mặt thì nói như vậy, nhưng cô tinh mắt phát hiện trên cánh tay anh đang chảy máu.

"Tay anh bị thương!" Trên mu bàn tay là vết thương dài chừng 5cm, máu chảy không ngừng.

"Chuyện nhỏ thôi." Lúc này Diệp Phong cũng mới để ý thấy, vội vàng đem tay để ra sau lưng.

"Nơi này không an toàn, chúng ta vào nhà rồi nói."

Đây là lần đầu tiên cô đưa Diệp Phong đến chỗ ở của mình, Mạc Oánh dìu anh ngồi ở ghế salon, bản thân chạy đến tủ thuốc gia đình tìm hộp băng bó y tế.

"Sao anh còn xuất hiện vào giờ này?" Mạc Oánh vừa rửa vết thương vừa hỏi.

"Anh..... muốn đến xem em." Diệp Phong cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Thật ra thì cô mơ hồ cảm giác, mỗi lần nửa đêm về nhà, bất kể rất trễ, đều có một đôi mắt quen thuộc đang dõi theo mình, chỉ có thể là anh thôi. Mỗi ngày đều núp ở góc cây nhìn cô tan làm đi về, thấy cũng không gọi cô lại.

Chỉ là, hôm nay thật may mắn vì sự xuất hiện của anh, nếu không, hậu quả khó mà tưởng tượng!

"Mới vừa rồi, cảm ơn anh." Mạc Oánh chân thành biết ơn, bất kể như thế nào, ngay thời điểm nguy hiểm anh đã cứu cô một mạng.

Chương 64: Mùi hương quen thuộc

Edit: Junie

"Đám người đó là ai? Bọn họ không giống ăn cướp, gần đây em có đấ tội với người nào không?" Diệp Phong là người thông minh, nhìn qua đã rõ được sự tình.

"Tôi cũng không biết." Hiện tại đầu óc cô là một mảnh hỗn loạn, cái gì cũng nghĩ không ra, cũng không dám tưởng tượng.

Thật sự quá kinh khủng, rốt cuộc người lại đáng sợ như vậy, muốn hủy nhan sắc của cô?

"Tình cảnh của em bây giờ quá nguy hiểm!" Diệp Phong lo lắng nói.

"Không có việc gì, sau này tôi sẽ cẩn thận hơn, phòng trọ này cũng sắp trả cho người ta rồi, hai ngày tới liền dọn đi chỗ khác." Xảy ra chuyện như vậy, cô cũng không dám ở lại lâu hơn nữa.

"Mạc Oánh....." Đôi mắt Diệp Phong toát lên nét dịu dàng bi thương, cảm giác bản thân bất lực trước mọi hoàn cảnh lúc này.

Mạc Oánh cực kì sợ cái nhìn này từ anh, sẽ làm cô nhớ tới khoảng thời gian vui vẻ bên nhau, sẽ làm cô mềm lòng, đau lòng, hồi tưởng lại những đau thương vừa qua, lại khiến cho mắt cô đỏ hoe, lỗ mũi cay xè chua xót.

Không được, cô không thể như thế!

Mạc Oánh vội xoay mặt đi "Tôi tự biết chăm sóc tốt chính mình, anh không cần phải lo lắng, sau này đừng mạo hiểm như vậy, bản thân phải chú ý an toàn, một mình đầu hai mạng rất nguy hiểm."

"Cũng may, anh đã học võ từ nhỏ, em không nhớ sao?" (người gì mặt dày dễ sợ....)

Dĩ nhiên, Mạc Oánh nhớ chứ, vì anh đã từng nhắc tới, dù là chưa tận mắt thấy anh đánh quyền, nhưng trong ấn tượng của cô, anh vẫn là chàng trai thư sinh nho nhã dưới ánh mặt trời rực rỡ, bản thân không cách nào ghép anh thành vị võ sĩ vương quyền oai vệ được.

Sau khi băng bó vết thương xong trời cũng hừng sáng. Mạc Oánh cho anh lưu lại một đêm ở ghế salon, khi cô thức dậy anh đã rời khỏi nhà, cô không biết anh đã đi đâu, nhưng mọi thứ trên ghế được sắp xếp gọn gàng như chưa từng có người ngồi lên.

Mạc Oánh ngồi trên ghế salon, ôm lấy tấm chăn, mơ hồ có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc.

Mùi hương nam tính đầy lưu luyến, khiến lòng cô đau đớn vô cùng.

Nhớ tới tối qua anh dũng cảm cứu mình một mạng, trái tim cô đau thắt, lòng dạ không cách nào cứng rắn được nữa chỉ muốn tha thứ cho anh.

Nhưng nghĩ đến cảnh tượng kia, Mạc Oánh liền do dự, không muốn tha thứ, chính màn kịch đó cứ ám ảnh trong tâm trí cô, không cách nào xua tan đi được.....

Mấy ngày kế tiếp, mỗi lần ra khỏi nhà Mạc Oánh đều đề phòng ngó trước dòm sau, thấp thòm lo lắng hai tên đó sẽ quay trở lại hành

hung với mình, nhất là những hôm về khuya cô càng sợ hơn.

Chương 65: Cậu quay lại với Diệp Phong rồi sao?

Edit: Junie

Thật may là có Diệp Phong theo sau, từ sau buổi tối ấy, anh thường xuyên xuất hiện dưới lầu hoặc ở cửa công ty, đưa đón cô vừa như công việc trước đây từng làm.

Lúc mới bắt đầu cô còn từ chối, nhưng nhớ lại chuyện kinh hoàng hôm ấy, liền cảm thấy bản thân không khác gì đứa bé gái, gặp phải sự tình đó mà nói quá nguy hiểm.

Mấy ngày nay tương đối vội, tạm thời Mạc Oánh vẫn phải đi đi về về chỗ ở cũ.

Vì vậy, cô chấp nhận anh hộ tống mình.

Lắm lúc Mạc Oánh có suy nghĩ, dù không là người yêu cũng có thể là bạn bè bình thường, nhưng nói thì dễ chứ chính bản thân cô cũng không chắc rằng mình có bị luân hãm trong tình yêu đó lần nữa hay không.

Thời điểm cô còn đang do dự thì Nhược Hi lại xuất hiện!

Vào buổi trưa oi bức, Mạc Oánh đột xuất về nhà lấy đồ, ban ngày nhiều người nên cô không cần đề phòng có thể đi lại một mình được.

Bất chợt gặp Nhược Hi dưới nhà khiến cô rất bất ngờ, kể từ đêm đó chỉ xuất hiện nói một câu xin lỗi liền mất tích đến bây giờ, không gọi

điện không nhắn tin cho cô bất cứ điều gì, tựa như giữa họ chưa từng có quen biết, tựa như Nhược Hi chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô vậy.

Thực lòng mất đi người bạn này, so với mất đi người bạn trai như Diệp Phong, càng khiến cô đau lòng nhiều hơn.

Mạc Oánh vẫn tin rằng tình bạn là vĩnh cửu hơn cả tình yêu, nhưng không ngờ tới, Nhược Hi lại chọn cách tiêu cực này phản bội lại tình bạn giữa họ.

"Cậu tìm tở có chuyện gì?" Ánh mắt Mạc Oánh nhàn nhạt nhìn cô ta, thanh âm hơi lạnh lùng nhưng không giống với lần trước.

Trải qua khoảng thời gian lắng đọng này, bản thân cũng không hận Nhược Hi sâu đậm như đã tưởng, chẳng qua nhìn thấy cô ta, chỉ cảm thấy khổ sở vì trong đầu lại hiện lên những hình ảnh đó.

Bất quá lần này Nhược Hi xuất hiện, sắc mặt có vẻ không tốt lắm, so ngày trước tiêu tụy rất nhiều, bộ dạng như vậy, khiến Mạc Oánh có chút thương xót.

Dù sao cũng từng là bạn tốt của nhau, bản thân quan tâm cô ta là chuyện bình thường. Chẳng qua, ngàn vạn lần lại không nghĩ ra, sau câu hỏi của Nhược Hi, lại mang cho cô cảm giác khiếp sợ chưa từng có từ trước tới nay, vì Nhược Hi luôn đối xử hòa nhã với mình trong mọi hoàn cảnh.

"Cậu quay lại với Diệp Phong rồi sao?" Nhược Hi mở miệng nói nhưng ánh mắt đầy phức tạp.

Mạc Oánh cau mày liễu, vốn muốn trực tiếp phủ nhận, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy, không nhất thiết giải thích nhiều như vậy.

Chương 66: Chân tướng ngày đó

Edit: Junie

"Chuyện đó không liên quan đến cậu, nếu cậu tới chỉ để hỏi vấn đề này, xin lỗi, tớ không có thời gian, đi trước vậy." Cô xoay người rời đi

Nhược Hi quát to tên cô "Mạc Oánh!"

Cô vừa nhắc một chân liền dừng lại.

"Còn chuyện gì nữa?" Mạc Oánh đưa lưng về phía cô ta hỏi.

"Lần này là cậu thắng! Tớ đem toàn bộ sự thật nói cho cậu biết!" Nhược Hi dứt lời khiến cô lặng thinh trong giây lát.

Mạc Oánh hơi cứng người, Nhược Hi nắm bắt tình thế tiếp tục hỏi:

"Cậu muốn biết chân tướng ngày đó chứ?"

Cuối cùng cô cũng từ từ quay người lại với ánh mắt nghi ngờ: "Ý cậu là gì?"

Lòng dạ ngày một rối bời, bản thân Mạc Oánh dự cảm điều chẳng lành sắp xảy ra.

"Tớ thích Diệp Phong!" Vồn vện năm chữ, nhưng đủ khiến cô sửng sờ cả người.

Toàn thân đông cứng, đầu óc trống rỗng, chỉ ong ong lời nói của Nhược Hi.

Bắt đầu từ khi nào? Nhược Hi thích Diệp Phong? Tại sao cô không cảm giác được? Hơn nữa một chút cũng không nhìn ra chỗ nào.....

Dường như, Nhược Hi nhìn thấu tâm tư của cô, khòe môi khẽ nhếch "Từ ngày cậu tìm hiểu anh ấy, tớ cũng sớm động lòng, nhưng tớ chỉ thầm mến Diệp Phong, sau lại biết anh có người trong lòng, mà người đó chính là cậu, vì vậy, tớ mới làm quen với cậu, kết giao bạn bè để có thể ở gần bên anh ấy nhiều hơn."

Thì ra là như vậy..... Trái tim Mạc Oánh đau thắt đến không thở được.

Cô trước sau im lặng để Nhược Hi tiếp tục: "Vừa mới bắt đầu, tớ cũng không nghĩ sẽ cướp Diệp Phong từ tay cậu, chỉ là đơn thuần muốn gần gũi với anh, trò chuyện cùng anh, cho dù cả đời vẫn là mối quan hệ bạn bè này tớ cũng chấp nhận! Tuy nhiên, lòng người vốn tham lam, tớ thấy Diệp Phong đối xử tốt với cậu, giữa hai người tồn tại loại... yêu đương trai gái, khiến tớ ngày càng ganh tị phần nộ, cũng như ngày càng thích anh nhiều hơn, thậm chí không thể khống chế chính mình....."

Nói tới đây, Nhược Hi có hơi kích động lạ thường, tay cô nắm thành nắm đấm như đè nén mọi bức xúc vào vòng tay ấy.

"Tớ nghe cậu đang tìm kiếm về Lục Minh hiên, cũng như hiểu rõ cậu sẽ làm gì, lúc đầu tớ có suy nghĩ, cậu cùng Lục Minh Hiên quan hệ không rõ ràng như vậy, nhất định sau này cậu sẽ không đến với Diệp Phong nữa, tớ thừa biết với tính cách của cậu sẽ cảm thấy mình không xứng với anh ấy, chỉ có thể chia tay hoặc là từ bỏ, nên tớ đã ôm ý niệm ích kỉ đó, mà trợ giúp cậu!"

(lời thoại hơi dài nên để mình cắt qua chương kế nữa)

Chương 67: Tớ không khống chế được mình

Edit: Junie

"Vừa mới bắt đầu tớ có chút áy náy, cảm giác mình đang làm chuyện xấu phản bội bạn bè, tuy nhiên sau này, các người dù có gần nhau hay không cũng không vì chuyện này mà chia tay, tớ nhìn cậu như vậy, trong lòng rất thất vọng khổ sở khó nói thành lời."

"Có lẽ từ lúc tiếp xúc cùng cậu, nội tâm tớ đã mang nhiều ý đồ không tốt! Tớ muốn bên cạnh Diệp Phong, muốn cướp anh ấy làm riêng cho mình, mặc dù làm như vậy là có lỗi với cậu, nhưng tớ không khống chế được mình a, cho nên, liền gây nên sự tình này....."

Tai nghe mà lòng phát run trước thủ đoạn của người phụ nữ này.

"Đêm hôm đó..... Cậu cố ý?" Thanh âm Mạc Oánh khàn khàn ngắt quãng.

"Đúng!" Nhược Hi thẳng thừng thừa nhận, không hề áy náy chút nào "Tất cả đều là của kế hoạch tớ, tớ cố tình uống say, quyến rũ anh lên giường, tớ cũng biết anh là chính nhân quân tử, nên đã bỏ dục xuân vào ly rượu của anh, nên anh mới không kiềm chế được bản thân, cùng tớ xảy ra quan hệ."

Trái tim Mạc Oánh như rơi vào vực sâu thăm thẳm.

"Anh..... Biết không?" Chuyện phát sinh khác thường như thế, Diệp Phong lại không nhận ra sao?

"Anh không biết, anh cái gì cũng không biết! Cho tới bây giờ cũng cảm thấy có lỗi với tớ." Đôi môi đỏ hồng của Nhược Hi nhếch nhẹ, để lại nụ cười đầy đau thương "Kế hoạch diễn ra thuận lợi theo ý tớ, chỉ là không ngờ tới, cậu lại đột nhiên xuất hiện....."

"Rất xin lỗi, đã phá hỏng việc lớn của cậu."

"Không sao, chuyện biến thành như vậy cũng tốt, tớ cũng không cần nguy trang mình. Mỗi lần đối mặt với cậu, nội tâm tớ tràn đầy khổ sở, cậu vừa là bạn vừa là tình địch, rõ ràng tớ yêu người đàn ông của cậu, lại phải làm ra chuyện hòa hợp cho hai người, chính tớ cũng rất mâu thuẫn, rất đau lòng cậu biết không?"

Mạc Oánh cô đau lòng không thua gì cô ta, có loại cảm giác nói không thành lời, hô hấp ngưng trệ đến lấn át cả khí quản để mở miệng.

"Hôm nay, tớ quyết định nói ra tất cả, bất kể cậu nhìn nhận tớ thế nào, tớ cũng không quan trọng cũng không cần cậu tha thứ, đổi lại tớ là cậu, tớ cũng không cách nào tha thứ cho hành động ấy." Nhược Hi hít một hơi, tay vội lau đôi mắt đẫm lệ.

Chương 68: Tớ đã mang thai!

Edit: Junie

"Vậy cậu nói xong chưa?" Mạc Oánh chỉ có một suy nghĩ phải rời đi ngay lúc này, không thể đối mặt với người phụ nữ thâm sâu này, chuyện xảy ra quá đột ngột, tất cả đều nằm ngoài dự đoán của cô, bản thân cần thời gian để thông suốt mọi thứ.

Mạc Oánh xoay người rời đi, Nhược Hi chạy tới "Bụp" quỳ trước mặt cô.

"Cậu làm gì đấy?" Cô bị dọa sợ bởi hành động đó.

Nhược Hi lôi kéo tay cô khóc lóc: "Mạc Oánh, tớ xin lỗi cậu, thật sự tớ rất thích Diệp Phong, cậu đem anh ấy nhường cho tớ có được không, tớ van xin cậu, tớ van xin cậu....."

"Cậu đứng lên trước đi? Loại chuyện này không phải một mình tớ quyết định là được, Diệp Phong là con người, không phải món quà, cậu hiểu chứ?"

"Tớ hiểu!" Nhược Hi nước mắt lưng tròng nhìn cô, giọng nói đầy đau khổ "Chỉ cần cậu không quay lại, tự khắc anh ấy trở về bên tớ! Mạc Oánh, chỉ có cậu mới giúp được tớ, cậu biết nên làm thế nào, tớ tin cậu làm được, cậu giúp tớ chỉ một lần này thôi, chúng ta bạn bè nhiều năm như vậy, xin cậu giúp tớ....."

Bạn bè? Hai chữ này cô nói ra dễ dàng nhỉ? Cô có coi mình là bạn sao? Từ lúc bắt đầu đến hiện tại chỉ toàn vụ lợi!

"Thật xin lỗi, tớ không giúp được." Lúc này ngay cả cô còn chưa thuyết phục được chính mình, người phụ nữ này thật thâm độc, khiến cô phải sợ hãi né tránh.

Mạc Oánh có ý tứ bài xích với cô ta nên sai bước sang một bên.

Bất thành linh, Nhược Hi trở nên bình tĩnh lạ thường: "Tớ đã mang thai!"

Bốn chữ này như sét đánh ngang tai, lần nữa cả người Mạc Oánh tê cứng chết trân tại chỗ.

"Là đứa bé của Diệp Phong....." Ánh mắt của Nhược Hi đong đầy tình mẫu tử, ngón tay mảnh khảnh xoa chiếc bụng hơi nhô: "Cậu nhẫn tâm nhìn đứa bé vừa sinh ra đã không có cha sao? Mạc Oánh, đời này tớ có lỗi với cậu, tương lai muốn tớ làm gì cũng được cả, chỉ xin cậu nhường anh ấy lại cho tớ? Tớ cần người đàn ông này, đứa bé của tớ cũng cần baba....."

Mạc Oánh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cố nén giọt lệ chứa đựng nơi hốc mắt đỏ hoe "Tớ biết nên làm sao."

Chương 69: Anh không thể khiêm tốn chút sao?

Edit: Junie

Ông ngoại xuất viện!

Mạc Oánh đưa ông đến căn nhà Lục Minh Hiên cho, do nằm ngay khu đô thị nên phòng ốc rất lớn rất thoải mái, lầu dưới có hồ bơi cùng vườn hoa, ban công và cửa sổ nhìn ra đều là biển, các đồ dùng gia dụng đều lắp đặt đầy đủ, chỉ cần đem quần áo xếp vào là ở được ngay!

Ông ngoại chưa từng đặt chân tới nơi xa hoa như vậy, nét mặt có hơi kinh ngạc.

"Chúng ta ở nơi này?"

"Ừ, nơi này chính là nhà của chúng ta."

"Còn nhà cũ thì sao?"

"Cháu đã cho thuê, cháu mong ông được sống thoải mái hơn. Nơi này, ông không thích?"

Ông ngoại suy nghĩ một chút mới nói: "Thích....."

"Vậy thì tốt." Mạc Oánh cười.

"Nơi này rất đắt? Cháu mua luôn hả?"

"Ừ, cháu đã mua lại rồi, gần đây nhận được nhiều hợp đồng quay phim, quảng cáo, nên thu nhập rất cao!" Mạc Oánh ôm ông ngoại vui vẻ luyện thuyên: "Bắt đầu từ hôm nay, ông cứ an tâm dưỡng tuổi già, cháu sẽ kiếm thật nhiều tiền, cho ông ăn ngon, dẫn ông đi du lịch mỗi khi rảnh rỗi, ông ngoại, có thời gian cứ chơi đánh cờ cho đỡ nhàm chán, lâu dưới thì có công viên, thường ngày nhiều ông bà lão đến tập dưỡng sinh chơi cờ, nhất định ông sẽ thích."

Ông ngoại cười, cười đến thật hai bên nhãn nheo, từ trong mắt của ông nhìn thấy được niềm vui sướng mãn nguyện khi mong chờ về tương lai sắp tới.

Mạc Oánh thuê hai người bảo mẫu đến chăm sóc ông hàng ngày trong việc đi lại và ăn uống, sau khi sắp xếp đâu vào đấy, cô phải trở về phim trường ngay.

Ngày đó cô đang ở phòng hóa trang, Lục Minh Hiên gọi điện tới, vừa nhìn thấy số anh liền không dám chạm trể tay ấn nút màu xanh nhận cuộc gọi.

"Alo?"

"Đang làm gì đấy?"

"Mới vừa quay phim xong, đang ở phòng hóa trang thay đồ chuẩn bị về nhà."

"Mười phút sau, tôi tới đón cô." Anh nói xong trực tiếp cúp máy, không cho đối phương cơ hội trả lời.

Mạc Oánh từ cửa chính nhìn ra thấy một chiếc Ferrari màu đỏ phách lồi đã sớm chờ bên ngoài, cô vội vàng ngồi kế bên ghế lái, thúc giục

anh nhanh chóng rời đi.

Anh có vẻ đang khó chịu nhưng vẫn nổ máy chạy.

"Tự tôi tới đón, cô không vui sao?" Lục Minh Hiên lạnh lùng mở miệng, cô cảm giác nhiệt độ trong xe giảm đi rất nhiều.

"Anh không thể khiêm tốn chút sao? Bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ này, không sợ truyền thông bắt gặp à? Quan hệ giữa anh và tôi bị đám chó săn phát hiện, đối với chúng ta đều bất lợi cả?"

Chương 70: Tự cho mình thanh cao

Edit: Junie

"Sợ? Tại sao phải sợ? Loại chuyện này đối với tôi đã quen thuộc, hơn nữa, cô cũng cần một chút lảng xê, sau này ở Giới Điện Ảnh và Truyền Hình cô mới có chỗ đứng, không phải sao?"

"Loại lảng xê này, tôi không cần." Mạc Oánh kiên định bác bỏ.

"Nếu muốn tồn tại trong ngành này, tự cho mình thanh cao là không được! Có minh tinh nào lại không dựa vào lảng xê để nổi tiếng? Quả thật có số ít là dựa vào thực lực, nhưng phần lớn đều theo cách đó!" Cứ như anh rất rõ về quy tắc ngầm này, dù đạo lý rõ ràng như vậy nhưng cô không cách nào tiếp nhận được.

"Dù sao, tôi cũng muốn dùng tài năng diễn xuất của mình để được mọi người công nhận!"

Minh Hiên liếc nhìn cô kéo cong đường môi khẽ nói: "Cô còn non nớt lắm, ngành này vốn không thích hợp với cô."

"Vậy sao!" Mạc Oánh trừng mắt với anh "Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy điều tôi nói!"

Anh cũng không muốn nhiều lời, chỉ nhàn nhạt cười, cứ như chắc chắn rằng cô vốn không làm được như thế.

Trên chiếc giường trắng tinh sạch sẽ, hai thân thể dính chặt vào

nhau, cảnh xuân, mùi vị nhục dục lan tỏa cả căn phòng.

"Ừm..... Anh..... Chậm một chút....."

"Không được....."

"Đau quá..... A....."

Cuối cùng, Mạc Oánh rên rỉ theo tốc độ cao trào của cuộc vận động đang lên đỉnh.

Anh thỏa mãn dục vọng, ôm chặt cô vào lòng hôn lên đôi môi đỏ mọng.

"Thích không?" Minh Hiên thờ hơi hỗn hển, một cái tay khẽ vuốt dọc sống lưng cô, trong mắt dần biến mất ý đồ ham muốn.

Cô im lặng, những chuyện ngược ngùng thế này hỏi trắng trợn như vậy làm sao trả lời.

"Cùng tôi chung đụng lâu như vậy, kỹ thuật của cô không tiến bộ chút nào cả? Là tôi dạy dỗ chưa tới nơi tới chốn? Hay năng lực lĩnh ngộ của cô kém?" Tay anh vuốt lọn tóc rối bên tai cô.

"Anh dạy dỗ tôi không ít, hiện tại tôi đã thay đổi nhiều rồi mà." Mạc Oánh nhắm mắt lại, không muốn nhìn thẳng anh.

Mỗi lần đối mặt cùng anh đều mang cho cô cảm giác cực kì dâm dăng

Thật ra cô có thể kiềm chế bản thân không rên rỉ thành tiếng, nhưng cô nhận thức được, thời điểm hoan ái đàn ông rất thích phụ nữ rên rỉ, lay động kêu thành tiếng, như vậy có thể khiến cho họ có cảm giác

thỏa mãn!

Làm phụ nữ của hấn, cô có trách nhiệm cố gắng làm hài lòng anh, cho nên, cô đã miễn cưỡng mở miệng kêu lên, thật ra thì cũng không khó khăn, chỉ cần ở lúc vận động cao trào phát ra vài âm thanh mập mờ là được.

Chương 71: Lấy lòng người đàn ông này

Edit: Junie

Bỗng nhiên anh nâng cằm cô lên, với ánh mắt tà mị lạ thường.

"Làm gì đó?" Mạc Oánh muốn gạt tay anh ra nhưng không đủ mạnh bằng sức của anh.

"Mấy ngày nay có nhớ tôi không?" Minh Hiên thẳng thừng hỏi.

"Có!" Cô nhanh chóng trả lời, coi như không có, cô cũng nói có! Lấy lòng người đàn ông này, là chuyện cô phải làm.

"Vậy sao một cuộc gọi điện cũng không gọi cho tôi?"

"Lo quay phim, không có thời gian."

"Có thời gian nghĩ tới tôi, lại không thời gian gọi điện thoại?" Anh bắt mẫn lờm cô.

"Nhớ anh chỉ cần dùng đầu óc là được rồi, gọi điện thoại cần phải thời gian a!" Cô lẻo lự ghê gớm.

"Ngụy biện?" Minh Hiên chau mi tâm.

Mạc Oánh lật người, không muốn cùng anh tiếp tục chủ đề vô vị này.

"Rắc rắc!" là âm thanh của bật lửa, trong không khí xộc lên mùi thuốc

lá nhân nhạ.

Lại hút thuốc lá! Cô khó chịu vì đầu vào trong chăn, không muốn ngửi mùi này, mặc dù không nồng đậm như các loại thuốc hút ở nơi công cộng.

"Tối mai có tiệc rượu, cô đi cùng tôi." Anh chợt nói.

"Sẽ có truyền thông sao?"

"Không có."

Nghe anh nói như vậy, cô yên tâm vài phần. Minh Hiền nheo đôi mắt hỏi nữa: "Cô cứ như vậy không hy vọng quan hệ của chúng ta được phanh phui?"

"Chẳng lẽ anh hi vọng?"

Anh đưa mắt nhìn tôi, dùng giọng điệu từ tốn nói: "Mỗi người phụ nữ bên cạnh tôi, đều ao ước quan hệ giữa chúng tôi được phơi bày trên báo chí, như vậy mới nổi tiếng nhanh, có scandal tự khắc được chú ý nhiều hơn."

"Tôi không muốn như thế!" Mạc Oánh luôn khinh thường hành động rẻ tiền này.

"Cơ hội tốt như vậy, không nắm bắt lợi dụng tôi sao?" Minh Hiền vẫn bộ dạng phóng túng bất cần ấy.

"Tôi biết cái gì cũng có cái giá của nó! Nhưng không biết phải đánh đổi ra sao thôi!"

"Cô làm tôi cảm giác bất ngờ ngoài ý muốn....." Vô tình Minh Hiền lật

người đề lên người cô, khiến cô phải nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy quyến rũ đến hút hồn bay phách lạc.

Vì vậy, lại tiếp tục cuộc hoan ái dữ dội, mồ hôi ướt đầm cả ga giường, tiếng rên rỉ ngày một thán thót cả căn phòng, sắc xuân bay đầy trời.....

Tiệc rượu ngày đó, Lục Minh Hiên dẫn cô đến cửa hàng trang phục dạ tiệc, tự mình lựa đồ cho cô, có thể nói đây là lần đầu tiên cô đặt chân tới chỗ này mỗi chiếc đầm không dưới 10 vạn nhân dân tệ, cô nhìn bảng tiền sau áo, chỉ cảm giác mình đang đốt tiền.

Chương 72: Vô cùng quyền rũ

Edit: Junie

Loại trang phục này, chỉ người có tiền mới mua nổi, một bộ đầm mà mua được cả căn nhà!!!

Dường như nhân viên trong tiệm đều biết Lục Minh Hiên, núp cách đá không xa chụm đầu bàn tán với nhau, ánh mắt hướng để anh với bộ dạng hoa si, lâu lâu xấu hổ mỉm cười.

"Đó chính là Lục Minh hiên."

"Tổng giám đốc tập đoàn Đông Phương sao!"

"Rất đẹp trai a, so với mình tinh còn đẹp trai hơn nhiều!"

"Đó là đương nhiên, tài sản của gia tộc hơn 10 triệu tệ....."

"Oh, cô xem anh ấy bản lĩnh như thế, khuôn mặt anh tuần mê người, không chịu nổi a, tôi ước được làm vợ....."

Mạc Oánh nghe không sót chữ nào từ bọn họ, bản thân không khỏi cau mày, quay nhìn Lục Minh hiên, anh đang chú tâm lựa đồ cho cô, căn bản không nghe được đám hoa si ngây ngốc đang bàn tán về mình.

"Cô thử cái này xem sao." Anh chọn bộ váy dài trắng tinh khiết, đưa tới trước mặt cô dùng giọng ra lệnh như chủ tớ.

Dù sao cũng không phải cô thanh toán, nên cũng không nhất thiết nói nhiều làm gì, bản thân nghe theo mệnh lệnh đi vào phòng thử đồ.

Thời điểm Mạc Oánh mở cửa đi ra, chỗ nhân viên đứng khi nãy kẻ trầm trồ người tán thưởng: "Oa, thật là đẹp a, chiếc váy này thật hợp với tiểu thư, khoác lên người cô không khác gì tiên nữ....."

Cô chậm rãi đứng trước gương không khỏi giật mình, bản thân hiếm khi mặc váy suông thế này không ngờ lại đẹp đến vậy.

Mạc Oánh vốn thích màu trắng, thiết kế lại đơn giản nhưng sang trọng, cổ chữ V khoét sâu làm lộ ra phần ngực trông vô cùng quyến rũ, nhưng không phải lộ liễu toàn thân, kiểu như chỗ che chỗ hở nên cô tạm chấp nhận được.

Chất liệu tơ lụa mỏng nhẹ làm cô rất hài lòng, bả vai còn thắt thêm cái nơ cánh bướm, càng tôn lên vẻ đẹp dịu dàng ngọt ngào của Mạc Oánh. Làn váy bay nhẹ phấp phơ mỗi khi cô bước đi hay kéo tà váy lên.

Trang phục cứ như thiết kế cho riêng Mạc Oánh, từ màu sắc đến chất liệu đều đúng với sở thích của cô, dù để cô tự chọn chưa chắc cô có thể chọn được cái mình ưng ý như thế này.

Lục Minh Hiên dõi theo từng cử động của cô nhưng không mấy thể hiện cảm xúc ra ngoài, chậm rãi đi đến bên cạnh, gật đầu hài lòng "Tạm được."

"Chính anh chọn sao." Mạc Oánh khó tin anh lại có mắt thẩm mỹ đến vậy, thế nhưng anh thì thầm nhỏ bên tai cô, dùng giọng điệu mập mờ chỉ hai người nghe: "Đó là bởi vì, tôi hiểu rõ cơ thể cô muốn gì, không có ai so với tôi hiểu hơn cả."

Chương 73: Mạc Oánh đã ra một quyết định

Edit: Junie

"Anh— —" Mạc Oánh đỏ bừng mặt trước lời nói thiếu đứng đắn của Minh Hiên, lại không dám nổi giận trước mặt mọi người, đành hung hăng trừng mắt với anh.ê

Chợt, tiếng chuông điện thoại của cô reo.

Trên màn hình hiện lên dãy số dài, lúc này Lục Minh Hiên còn đang đứng bên cạnh, nghe được âm thanh lạ anh không khỏi cau mày khó chịu.

Mạc Oánh biết anh không thích mình nghe điện thoại riêng trước mặt anh, chính vì thế, mỗi lần ở cùng anh, cô tự giác đem máy chuyển sang chế độ rung.

Do số lạ mà cô cũng không biết ai gọi tới, tiếng chuông reo một hồi lâu cô mới miễn cưỡng nhận.

"Alo."

Đầu bên kia truyền đến giọng khàn khàn: "Mạc Oánh....."

Tiếng gọi quen thuộc này không ai khác ngoài Diệp Phong.

Đầu óc cô trở nên căng thẳng, trong đầu nhớ lại cuộc trò chuyện hôm đó cùng Nhược Hi:

Tớ thích Diệp Phong.....

Hôm nay, tớ quyết định nói ra tất cả, bất kể cậu nhìn nhận tớ thế nào, tớ cũng không quan trọng cũng không cần cậu tha thứ.....

Mạc Oánh, tớ xin lỗi cậu, thật sự tớ rất thích Diệp Phong, cậu đem anh ấy nhường cho tớ có được không, tớ van xin cậu, tớ van xin cậu.....

"Tìm tôi có việc gì?" Thanh âm Mạc Oánh lạnh lẽo đến cô cũng phát sợ.

"Mấy ngày nay em thế nào rồi? Tại sao dọn nhà cũng không nói cho anh biết một tiếng? Tại sao chặn số anh? Em có biết anh rất lo lắng cho em không?" Giọng điệu anh có vẻ rất vội vã, dường như đối với cô rất sốt ruột.

"Đúng vậy, tôi đã dọn nhà. Tôi rất khỏe, không cần anh phải lo." Mạc Oánh trả lời anh một cách ngắn gọn, thỉnh thoảng hướng tầm nhìn về Minh Hiên, thấy anh đứng cách đó không xa đang chọn đồ cho cô.

"Mạc Oánh, rốt cuộc em bị gì vậy? Sao lạnh lùng như vậy? Mấy ngày trước còn rất tốt, đột nhiên bây giờ liền....."

"Đối với anh, tôi vẫn thế." Cô cũng không muốn nhiều lời "Còn chuyện gì không? Nếu không tôi cúp máy."

"Anh muốn gặp em! Bây giờ em đang ở đâu?"

"Tôi rất bận."

"Em đang ở trường quay sao? Hiện tại anh chạy qua đó, dù cho có

trễ cỡ nào anh cũng chờ em cả."

"Không cần, 15 phút nữa gặp nhau ở quảng trường đi!" Dứt lời không đợi anh đáp liền ngắt điện thoại.

Mạc Oánh đã ra một quyết định liền đi tới bên cạnh Minh Hiên.

Chương 74: Phá vỡ hết mọi thứ

Edit: Junie

"Thử cái này nữa xem sao." Anh nghiêng mặt tuấn lãng nhìn cô thuận tay đưa thêm bộ đồ.

Cô cũng không nhìn qua liền nói với anh "Tôi muốn gặp một người, anh chờ tôi đi nha."

20 phút sau, chiếc xe chạy tới quảng trường rộng lớn.

Xa xa, cô thấy Diệp Phong ngồi đợi ở bể phun nước, cách anh vài mét là mấy bạn nhỏ đang chơi đùa, bầu trời có bầy bồ câu trắng bay lượn lờ.

Khung cảnh thật yên bình thật hài hòa, ngay khi cô bước ra đã "phá vỡ" hết mọi thứ!!!

Thời điểm cô đeo kính đen từ chiếc Ferrari đi xuống, ánh mắt Diệp Phong dành cho cô tràn đầy kinh ngạc hoảng hốt, dần biến thành sự mất mát, đau khổ, bi thương, loại cảm xúc khó nói thành lời.

"Mạc Oánh....." Diệp Phong nhẹ nhàng gọi tên cô, thanh âm ấy chất chứa cả đau buồn, giống như đã ý thức được, cô sẽ rời xa anh ngay lúc này và mãi mãi rời xa anh.

"Tôi nghĩ mình nên nói chuyện rõ ràng với nhau." Mạc Oánh tháo kính mát hiện ra khuôn mặt trang điểm sắc sảo khác với thường

ngày.

"Làm sao em....." Anh đánh giá một thân hàng hiệu từ trên xuống không khỏi cảm thấy xa lạ, ánh mắt dành cho cô cứ như chưa từng quen biết nhau, nhưng lại cho cô cảm giác rất hài lòng với hiệu quả này. (ý là cô mong anh hết hoảng, chán ghét trước con người xa lạ này để thành toàn cho Nhược Hi ở bên cạnh anh)

"Anh không có nhìn lầm, là tôi đây, chẳng qua Mạc Oánh của bây giờ đã khác xa với Mạc Oánh của trước kia." Cô lạnh nhạt từ lời nói đến đôi mắt.

"Mạc Oánh, em biết mình vừa nói gì không?" Diệp Phong mở to mắt như không thể tin người đứng trước mặt mình lúc này là Mạc Oánh mà anh từng quen biết.

"Nhà cửa, xe cộ, tiền bạc, ba thứ này đều cái tôi cần nhất lúc này, nhưng anh không có khả năng cấp tôi! Anh một mực kêu cho anh thời gian, kêu tôi chờ anh, nhưng thanh xuân tôi có hạn, vì vậy giữa chúng ta nên kết thúc tại đây, tôi không có thời gian để chờ đợi người như anh, tôi đã quen người đàn ông khác, sau này đừng liên lạc với tôi nữa." Cô vừa mở miệng đã nói lời dứt khoát triệt để.

Diệp Phong ngây người, sững sốt một hồi lâu mới phục hồi tinh thần, miễn cưỡng nở nụ cười khó coi "Đây không phải là sự thật, em đang trêu anh đúng không?"

"Chiếc Ferrai kia, anh cũng thấy đấy! Tôi không phải đang nói đùa, anh không cảm giác được sao?"

"Em không phải loại người này, Mạc Oánh, anh hiểu em rất rõ, em sẽ không bao giờ làm ra chuyện này, sẽ không vì lợi ích trước mắt mà ép mình ở cùng người đàn ông không thích."

Chương 75: Thấy rõ sự thật

“Anh sai rồi, từ trước tới giờ tôi vẫn đều như vậy! Anh nhìn tôi đi, túi xách Chanel hơn 3 vạn một cái, nhà ở, tiền phẫu thuật cho ông ngoại, còn có vai nữ chính, tất cả những thứ này đều là nhờ đàn ông cho, tôi mới được như ngày hôm nay!”

“Em....” Anh ta mở to mắt nhìn tôi, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc và khó tin, cuối cùng trở nên ủ rũ. dieendaanleequuydonn

“Mạc Oánh, anh biết là anh làm em bị tổn thương, anh biết là anh sai, em đừng đối xử với anh như vậy có được không? Em có thể đừng nói như vậy để đả kích anh không?”

“Tôi không phải chỉ vì đả kích anh nên mới nói như vậy, mà tôi thực sự là người như vậy, anh có tin hay không thì tùy, nhưng tôi không hy vọng anh sẽ xuất hiện để quấy rầy cuộc sống của tôi. Người đàn ông này rất quan trọng đối với tôi, tôi có nhiều thứ cần phải dựa vào anh ấy, cho nên anh nên hiểu mình cần phải làm gì, nếu anh thật sự thích tôi, thì hãy cách xa tôi một chút.” Die nd da nl e q uu ydo n

“Em” Anh ta hít sâu một hơi, vô lực lùi về phía sau, ánh mắt đầy bi thương, phải dựa vào tường mới có thể đứng vững được.

Qua một lúc sau, anh ta nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn: “Em quả nhiên là đã thay đổi, em không còn là Mạc Oánh mà anh từng biết nữa....”

Rốt cục thì cũng nhận ra rồi sao? die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

Tôi cong khóe miệng nở nụ cười, trong lòng có một loại đau đớn không hiểu được, như đang bị thứ gì không ngừng đâm vào, thật đau, đau đến nỗi tôi muốn khóc lên, nhưng không thể khóc được.

“Anh vẫn luôn nghĩ là do mình làm ra chuyện sai trái, luôn thật áy náy, cảm thấy có lỗi với em, xem ra hiện tại đều là dư thừa.” Anh ta nắm chặt nắm tay, hung hăng lau nước mắt, lớn tiếng nói: “Em đi đi, anh biết mình phải làm như thế nào.”

Lòng của tôi, thật đau, đau quá, nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện ra sự bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Cảm ơn anh.” Tôi xoay người, bước đi một bước, lại dừng lại, nghiêng mặt nói với anh ta: “Anh là một người đàn ông có trách nhiệm, tôi tin rằng anh sẽ phụ trách những việc mà mình đã gây ra.”

Nói xong, tôi cũng không thềm xoay đầu lại mà bước thẳng đi.

Xe của Lục Minh Hiên đậu ở phía trước, tôi bước lên xe, cũng không thềm nhìn anh ta, chỉ là nhìn ngoài cửa sổ rồi nhàn nhạt nói: “Lái xe đi.”

Chương 76: Xa xỉ tráng lệ

Nói xong, tôi cũng không thèm xoay đầu lại mà bước thẳng đi.

Xe của Lục Minh Hiên đậu ở phía trước, tôi bước lên xe, cũng không thèm nhìn anh ta, chỉ là nhìn ngoài cửa sổ rồi nhàn nhạt nói: “Lái xe đi.”

Xe chạy đi, cảnh vật ngoài cửa sổ không ngừng lùi về phía sau, bóng dáng của Diệp Phong nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Hốc mắt của tôi đầy nước mắt, nhưng vẫn không có rơi xuống.

Những việc nên nói, nên làm, tôi cũng đã làm xong hết rồi, sau này những chuyện đó không còn gì liên quan với tôi nữa.

Những chuyện đã xảy ra, sẽ bị tôi chôn sâu trong lòng, vĩnh viễn không nhắc lại, cũng sẽ không quên, tôi hy vọng thời gian sẽ nhanh chóng làm phai hết tất cả những thương tổn mà tôi đã phải chịu đựng.

Nội thương cần thời gian để chữa lành, tôi tin tưởng có một ngày tôi sẽ thoát ra được những tổn thương ấy.

Đến nơi tổ chức tiệc rượu, tôi xuống xe.

Lục Minh Hiên đi ở bên cạnh tôi, vẻ mặt lạnh lùng không có một tia cảm xúc: “Nếu em cảm thấy không thoải mái, có thể về nhà nghỉ ngơi.”

Lục Minh Hiên là một người thông minh, những chuyện xảy ra vừa rồi hẳn là anh ta đều thấy được, không biết là anh ta có nghe được đoạn đối thoại của tôi và Diệp Phong hay không, anh ta không hỏi tôi về chuyện của Diệp Phong, nhưng chắc là anh ta cũng sẽ đoán ra được.

“Tôi rất khỏe, không cần nghỉ ngơi, đi thôi.” Tôi khoác vào cánh tay anh ta, cùng anh ta tiến vào khách sạn.

Đó là một bữa tiệc vô cùng xa xỉ tráng lệ, xung quanh ánh vàng rực rỡ, khi vừa bước vào sẽ có cảm giác như đang bước vào cung điện.

Tám thảm đỏ sang trọng quý phái trải dài, nền gạch màu vàng ánh kim như được dát vàng lên, giá trị xa hoa.

Những người đến tham dự bữa tiệc này cũng đều là những người có thân phận địa vị cao, mặc những bộ trang phục cao quý, trên cổ tay những người đàn ông là đồng hồ hiệu đắt tiền, còn có những bộ trang sức quý giá của những người phụ nữ, thật không thể phủ nhận độ giàu có của họ.

Lục Minh Hiên xuất hiện tại bữa tiệc lập tức trở thành tiêu điểm của toàn hội trường, tất cả mọi người đều thay phiên tiến tới bắt tay chào hỏi cùng anh ta.

Khí thế mạnh mẽ, cao cao tại thượng của anh ta khi đến gần làm cho ngay cả chủ nhân bữa tiệc cũng phải cung kính mà đối đãi.

“Lục tiên sinh, ngài khỏe....”

“Lục tổng giám đốc, ngài khỏe....”

“Lục lão bản, ngài khỏe....”

Các loại xung hô cho thấy anh ta còn có nhiều hơn một thân phận.

Tôi giữ vững nụ cười trên mặt, cùng anh ta tiếp đón những người tiến lại chào hỏi.

Những người đàn ông nhìn Lục Minh Hiên với sự kính nể, còn những người phụ nữ thì nhìn anh ta bằng ánh mắt sùng bái và thương thức, thậm chí mê luyến, mà đến khi nhìn sang tôi thì chuyển thành hâm mộ, đổ kị hoặc mơ hồ có một tia địch ý ở trong đó.

Chương 77: Người đàn ông lý tưởng

Những người đàn ông nhìn Lục Minh Hiên với sự kính nể, còn những người phụ nữ thì nhìn anh ta bằng ánh mắt sùng bái và thường thức, thậm chí mê luyến, mà đến khi nhìn sang tôi thì chuyển thành hâm mộ, đổ kỵ hoặc mơ hồ có một tia địch ý ở trong đó.

Những cái này tôi đều nhìn thấy, cũng làm tôi mở mang kiến thức không ít.

Có người phụ nữ nào không hy vọng người đàn ông của mình ưu tú?

Càng là người đàn ông có bối cảnh cường đại thì càng hấp dẫn nhiều phụ nữ! Mà Lục Minh Hiên là hình mẫu lý tưởng của những người phụ nữ.

Từ trong ánh mắt của bọn họ, tôi có thể cảm nhận được rằng tôi rất may mắn, tôi đã chọn được một người đàn ông thật đáng giá!

Có thể được Lục Minh Hiên chú ý tới, tôi cũng cảm thấy thật ngoài ý muốn.

Người đàn ông này, tôi phải quý trọng thật tốt, giữ chặt anh ta, nếu muốn tìm một người đàn ông khác xuất sắc được như anh ta, xem ra rất khó, cũng rất ít.

“Lục tổng giám đốc khỏe!” Một giọng nói sang sảng truyền đến, tôi quay đầu lại, thấy một chàng trai khoảng hai mươi tuổi, trên tay đeo chiếc đồng hồ Thụy Sĩ đính kim cương phát ra ánh sáng lấp lánh, lộ

rõ vẻ giàu có cùng sức quyến rũ, như một quý công tử.

Anh ta thật cá tính, tóc màu nâu, dáng vẻ kiêu ngạo, nụ cười tự tin mà cuồng vọng, điển hình của những thiếu gia con nhà giàu!

“Thật hân hạnh được gặp anh, Lưu công tử.” Lục Minh Hiên mấp máy môi, nụ cười trên mặt trước sau vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Ồ, đây là bạn gái của anh? Lục tổng giám đốc gần đây đổi khẩu vị rồi nha!” Anh ta đánh giá tôi từ trên xuống dưới, không che dấu chút nào sự kinh ngạc đối với tôi.

Lục Minh Hiên cũng không tỏ ra tức giận, ngược lại rất lịch sự mà giới thiệu với anh ta: “Cô ấy tên là Mạc Oánh, nữ chính của bộ phim Tân Sinh.” Sau đó quay sang giới thiệu với tôi: “Vị này là Lưu Tử Khiêm, chủ tịch tập đoàn Thiếu Đông.”

“Lưu công tử, ngài khỏe!” Tôi mỉm cười với anh ta, chủ tịch tập đoàn chuyên về lĩnh vực bất động sản, chẳng trách vì sao lại nhiều tiền như vậy!

Lưu Tử Khiêm vẫn nhìn chăm chăm vào mặt tôi, giống như muốn nhìn thấu được điều gì, ánh mắt kia có chút kỳ quái, làm tôi cảm thấy mất tự nhiên.

“Lưu công tử không mang theo bạn gái sao?” Dường như Lục Minh Hiên đã nhận ra tôi không được tự nhiên, cố ý dời đi lực chú ý của anh ta.

“Đương nhiên là có!” Nhắc tới bạn gái, nụ cười của anh ta có chút quý dị, giống như sắp xảy ra chuyện thú vị, đột nhiên chỉ vào phía sau lưng tôi: “Anh nhìn xem, cô ấy đến rồi!”

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái mặc váy dài màu đỏ bó sát, vẫy tay đi tới bên cạnh anh ta.

Chương 78: Đúng là người phụ nữ âm hồn bất tán

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái mặc váy dài màu đỏ bó sát, vẫy tay đi tới bên cạnh anh ta.

Cô gái kia vừa nhìn thấy tôi, biểu tình trên mặt hơi cứng lại, mà đến khi tôi nhìn rõ cô ta, cũng thật bất ngờ.

Lại là..... Đỗ Phi Phi?

Mặt dù cô ta trang điểm đậm khiến cho người khác không nhìn ra được khuôn mặt thật, nhưng liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra cô ta.

Tôi nhìn sang Lục Minh Hiên, cho rằng anh ta sẽ mất tự nhiên hoặc lúng túng, nhưng kết quả không có, thái độ của anh ta vẫn trước sau như một, không có một tia biến hóa.

Đỗ Phi Phi phục hồi tinh thần lại, thật tự nhiên đi đến bên cạnh Lưu Tử Khiêm, khoác vào cánh tay anh ta, nhìn sang Lục Minh Hiên chào hỏi: “Lục tiên sinh khỏe, đã lâu không gặp!”

“Ừ, gần đây tôi rất bận.” Lục Minh Hiên lịch sự nâng ly chạm vào ly rượu của cô ta.

“Lục tổng giám đốc bận nhiều việc, có thể lý giải!” Tầm mắt của cô ta chuyển lên người tôi, lập tức trở nên bén nhọn: “Thật không nghĩ tới cô cũng đến đây.”

“Em cũng biết Mạc tiểu thư sao?” Lưu Tử Khiêm nhíu mày, vẻ mặt chờ xem kịch vui.

“Đương nhiên là biết. Lần trước em có nói với anh về vai nữ chính trong bộ phim mới.”

“À.....” Ánh mắt Lưu Tử Khiêm nhìn tôi càng thêm quý dị, nụ cười trên mặt mang ý vị sâu xa, giống như biết trước cái gì.

Tôi bị bọn họ nhìn chăm chú rất mất tự nhiên, liền nói: “Thật ngại, mọi người cứ trò chuyện đi, tôi đi vệ sinh một lát.” Nói xong tôi đi sang hướng nhà vệ sinh.

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh, tôi thấy người phụ nữ âm hồn bất tán Đỗ Phi Phi kia đang đứng ở bồn rửa tay.

Cô ta cố ý sao? Tại sao đi đến chỗ nào cũng gặp được cô ta!

Tôi đi đến bồn rửa tay, sửa sang lại trang phục của mình một chút, liền nghe thấy tiếng cô ta nói.

“Không thể tin được, cô và Lục Minh Hiên đi chung với nhau.”

Tôi không nói gì, chỉ mở vòi nước rửa tay.

“Thật ra, người ưu tú như Lục Minh Hiên, làm sao cô có thể buông tay được! Tôi thật là đã xem nhẹ năng lực của cô.....” Giọng nói chanh chua của cô ta lộ ra vẻ châm chọc.

Tôi lướt qua người cô ta, đang định mở cửa phòng vệ sinh ra, “ầm” một tiếng, cô ta đã đè cánh cửa lại! Cô ta đứng chắn ở trước cửa, rõ ràng là không muốn cho tôi đi ra ngoài!

“Có chuyện gì?” Tôi lạnh lùng nhìn cô ta.

“Tôi còn chưa có nói xong!” Ngữ khí kiêu ngạo của cô ta giống như một nữ vương, thật giống như nếu tôi không chịu nghe hết lời cô ta nói, thì đừng mơ tưởng đi ra khỏi cánh cửa này.

“Thật xin lỗi, tôi không có thời gian.”

“Hừ! Vội vàng đi lấy lòng Lục Minh Hiên sao?” Cô ta cười lạnh, dùng ánh mắt khinh bỉ quan sát tôi: “Trang phục này là anh ta mua cho cô sao? Loại người như cô cho dù có mặc quần áo đắt tiền, cũng biến thành đồ giá rẻ! Thật là đáng tiếc cho bộ trang phục này quá đi!”

Chương 79: Không tin thì cô thử xem

"Hừ! Vội vàng đi lấy lòng Lục Minh Hiên sao?" Cô ta cười lạnh, dùng ánh mắt khinh bỉ quan sát tôi: "Trang phục này là anh ta mua cho cô sao? Loại người như cô cho dù có mặc quần áo đắt tiền, cũng biến thành đồ giá rẻ! Thật là đáng tiếc cho bộ trang phục này quá đi!"

"Nếu cô muốn chế nhạo tôi thì thật xin lỗi, tôi không muốn nghe."

"Không muốn nghe cũng phải nghe!" Cô ta cất cao giọng: "Cô đừng cho rằng được làm người phụ nữ của Lục Minh Hiên là giỏi, nói cho cô biết, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày cô bị anh ta vứt bỏ."

"Bị vứt bỏ giống cô đúng không?" Tôi cong khóe miệng, cười lạnh: "Tôi đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi, không cần Đỗ tiểu thư phải quan tâm."

"Cô...."

Lời nói của tôi dễ dàng chọc giận cô ta.

"Mạc Oánh, cô đừng quá coi trọng bản thân mình! Cô đang nghĩ gì vậy? Không gia cảnh, không bằng cấp, nếu không phải nhờ khuôn mặt này để nhìn một chút, được Lục Minh Hiên nhìn trúng nên mới có được ngày hôm nay sao! Bây giờ cô còn trẻ nên kiêu ngạo, qua tám năm mười năm sau, lúc đó không còn trẻ đẹp nữa xem cô còn kiêu ngạo thế nào!"

"Nếu cô không chịu tránh ra, tôi sẽ gọi người đến đây!" Tôi lấy điện thoại di động ra, định gọi cho Lục Minh Hiên.

Cô ta cũng nhận ra ý đồ của tôi, đột nhiên cười lạnh: "Giữ cho tốt khuôn mặt này của cô, nếu không có nó, cô sẽ phải mất đi tất cả!"

Tôi hoảng sợ, đột nhiên nghĩ tới cái gì nên nhìn cô ta chăm chăm: "Lần trước là cô tìm người đến hủy nhan sắc của tôi đúng không?"

Cô ta cười nham hiểm: "Lần đó là cô gặp may, nếu có ai dám đắc tội với tôi, tôi sẽ trả lại gấp trăm lần cho người đó, lần trước cô tát tôi một cái, tôi sẽ khiến cô trả giá thật lớn!"

"Cô thật âm hiểm!" Tôi hung hăng trừng mắt nhìn cô ta, âm thầm nắm chặt nắm đấm, nhưng vẫn không có vung tay đánh cô ta.

Tôi không muốn trở thành người không biết phải trái như cô ta!

"Nếu cô dám làm vậy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Hả? Cô định đối phó tôi bằng cách nào? Làm nũng với Lục Minh Hiên sao?" Cô ta cười, mặt mày hớn hờ: "Ngoài việc làm nũng với anh ta, chắc là cô cũng không còn biện pháp nào khác đâu."

Vẻ mặt của cô ta rõ ràng là biết tôi sẽ không nói với Lục Minh Hiên!

"Tôi sẽ có biện pháp để đối phó với cô, không tin thì cô thử xem!" Tôi nói xong đẩy cô ta ra, mở cửa lao ra ngoài.

Lại diễn chung

"Tôi sẽ có biện pháp để đối phó với cô, không tin thì cô thử xem!" Tôi nói xong đẩy cô ta ra, mở cửa lao ra ngoài.

Đột nhiên đụng vào bức tường thịt, tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt của Lục Minh Hiên phóng đại ngay trước mắt.

Tôi giật mình, tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Bên cạnh anh ta còn có Lưu Tử Khiêm, anh ta khoanh tay dựa lên vách tường, khuôn mặt cười như không cười nhìn tôi.

"Anh...." Không đợi tôi nói xong, Lục Minh Hiên đã nói: "Sao em ở đây lâu vậy, có vài vị đạo diễn nổi tiếng anh muốn giới thiệu với em, đi theo anh." Nói xong, anh ta ôm thắt lưng tôi rồi rời đi.

Tôi không biết những lời nói vừa rồi Lục Minh Hiên có nghe được hay không, không biết anh ta có nghe những gì Đỗ Phi Phi nói hay không, cũng không biết ý cười như có như không của Lưu Tử Khiêm là có ý gì.

Những chuyện phát sinh hôm nay thật ngoài dự tính, trong khoảng thời gian ngắn tôi còn chưa phản ứng kịp.

Nhưng mặc kệ chuyện gì, hôm nay tôi cũng đã rõ ràng một việc.

Người lần trước muốn hủy gương mặt của tôi là do cô ta phái tới, cô gái này thật đáng sợ, thật không nên đắc tội cô ta!

Một tháng sau

Lịch quay phim càng ngày càng dày đặc, bộ phim sắp phải công chiếu rồi, cả tổ kịch luôn trong trạng thái khẩn trương làm việc, thêm vài ngày nữa là quay xong bộ phim này rồi!

Tôi cầm một bộ trang phục khác, vội vàng tiến vào phòng thay quần áo, thay xong sẽ tiếp tục quay cảnh tiếp theo, bởi vì thời gian cấp bách, tôi nhanh chóng mặc vào nên cũng không nhìn kỹ bộ trang phục.

Mặc quần áo xong, tôi cảm thấy bất thường, vì sao trên lưng lại có cảm giác đau giống như có cái gì ghim vào.

Vị trí bị ghim chắc là ở giữa lưng, tôi đưa tay ra phía sau sờ sờ, vậy mà rút ra được một cây kim!

Tôi hoảng hốt, tại sao trong quần áo lại có cây kim? May là bị đâm không quá sâu, nếu bị đâm sâu vào da thì không phải rất phiền phức rồi hay sao?

Lúc này có người gõ cửa:

"Mặc tiểu thư, đạo diễn đang thúc giục cô, nhanh lên....."

"Đến ngay!" Tôi cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, vội vàng sửa sang lại quần áo rồi bước ra ngoài.

Cảnh quay này là giữa nữ chính và nữ thứ vai phản diện.

Tôi và Đỗ Phi Phi sẽ có một trận tranh chấp, cãi nhau sau đó giận dữ rời đi.

Không cần đánh nhau nên tôi cũng hơi yên tâm! Mỗi lần đóng chung với cô ta, trong lòng tôi rất sợ, cô ta hay giở trò, làm tôi bị thiệt thòi không ít.

Cố gắng quay nhanh cho xong, tôi không muốn cùng cô ta xảy ra bất cứ chuyện gì, cái gì có thể nhịn được, tôi cố gắng nhường nhịn cô ta.

Chương 80: Lại diễn chung

"Tôi sẽ có biện pháp để đối phó với cô, không tin thì cô thử xem!" Tôi nói xong đẩy cô ta ra, mở cửa lao ra ngoài.

Đột nhiên đụng vào bức tường thịt, tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt của Lục Minh Hiên phóng đại ngay trước mắt.

Tôi giật mình, tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Bên cạnh anh ta còn có Lưu Tử Khiêm, anh ta khoanh tay dựa lên vách tường, khuôn mặt cười như không cười nhìn tôi.

"Anh...." Không đợi tôi nói xong, Lục Minh Hiên đã nói: "Sao em ở đây lâu vậy, có vài vị đạo diễn nổi tiếng anh muốn giới thiệu với em, đi theo anh." Nói xong, anh ta ôm thắt lưng tôi rồi rời đi.

Tôi không biết những lời nói vừa rồi Lục Minh Hiên có nghe được hay không, không biết anh ta có nghe những gì Đỗ Phi Phi nói hay không, cũng không biết ý cười như có như không của Lưu Tử Khiêm là có ý gì.

Những chuyện phát sinh hôm nay thật ngoài dự tính, trong khoảng thời gian ngắn tôi còn chưa phản ứng kịp.

Nhưng mặc kệ chuyện gì, hôm nay tôi cũng đã rõ ràng một việc.

Người lần trước muốn hủy gương mặt của tôi là do cô ta phái tới, cô gái này thật đáng sợ, thật không nên đắc tội cô ta!

Một tháng sau

Lịch quay phim càng ngày càng dày đặc, bộ phim sắp phải công chiếu rồi, cả tổ kịch luôn trong trạng thái khẩn trương làm việc, thêm vài ngày nữa là quay xong bộ phim này rồi!

Tôi cầm một bộ trang phục khác, vội vàng tiến vào phòng thay quần áo, thay xong sẽ tiếp tục quay cảnh tiếp theo, bởi vì thời gian cấp bách, tôi nhanh chóng mặc vào nên cũng không nhìn kỹ bộ trang phục.

Mặc quần áo xong, tôi cảm thấy bất thường, vì sao trên lưng lại có cảm giác đau giống như có cái gì ghim vào.

Vị trí bị ghim chắc là ở giữa lưng, tôi đưa tay ra phía sau sờ sờ, vậy mà rút ra được một cây kim!

Tôi hoảng hốt, tại sao trong quần áo lại có cây kim? May là bị đâm không quá sâu, nếu bị đâm sâu vào da thì không phải rất phiền phức rồi hay sao?

Lúc này có người gõ cửa:

"Mặc tiểu thư, đạo diễn đang thúc giục cô, nhanh lên....."

"Đến ngay!" Tôi cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, vội vàng sửa sang lại quần áo rồi bước ra ngoài.

Cảnh quay này là giữa nữ chính và nữ thứ vai phản diện.

Tôi và Đỗ Phi Phi sẽ có một trận tranh chấp, cãi nhau sau đó giận dữ rời đi.

Không cần đánh nhau nên tôi cũng hơi yên tâm! Mỗi lần đống chung với cô ta, trong lòng tôi rất sợ, cô ta hay giở trò, làm tôi bị thiệt thòi không ít.

Cố gắng quay nhanh cho xong, tôi không muốn cùng cô ta xảy ra bất cứ chuyện gì, cái gì có thể nhịn được, tôi cố gắng nhường nhịn cô ta.

Chương 81: Lấy lòng anh ta

Khung cảnh trong quán cà phê.

Tôi và Đỗ Phi Phi ngồi đối diện nhau.

Cô ta hút thuốc: "Tôi cho cô năm trăm vạn, cô hãy rời khỏi Khương Trạch Ngôn!"

Tôi thản nhiên nói ra ba chữ: "Không thể nào!"

Cô ta cười lạnh: "Chê ít? Muốn nhiều hơn sao? Nếu như cô muốn ở bên cạnh anh ấy để lấy được nhiều tiền hơn thì tôi cho cô biết, cô đừng có mơ!"

Tôi lạnh lùng nhìn cô ta: "Tôi ở lại bên cạnh anh ấy không phải vì tiền!"

Cô ta cười một cách khoa trương: "Vậy là vì cái gì? Yêu thật lòng sao? Doãn Thượng Nặc, tôi khuyên cô nên biết suy nghĩ một chút, cầm tiền, mang theo con của cô rời đi thật xa khỏi chỗ này! Bằng không, đừng trách tôi không khách khí!"

Tôi cong khóe miệng: "Người phụ nữ thông minh sẽ không cư xử ngây thơ như cô đâu. Thay vì ngồi đây uy hiếp tôi, không bằng cô hãy suy nghĩ biện pháp làm sao để lấy lòng anh ta đi!"

Cô ta nổi giận, trừng mắt: "Doãn Thượng Nặc, cô đúng là không biết tốt xấu!"

Tôi nhíu mày: "Cô cũng đừng tự cho là đúng, chỉ bằng năm trăm vạn đã muốn đuổi tôi đi? Doãn Thượng Nặc tôi không có rẻ tiền như vậy."

"Cô....." Cô ta đập bàn đứng dậy, nhìn thấy trên bàn có một ly nước lọc liền cầm lấy hất vào mặt tôi....

Đoạn này có trong kịch bản, tôi đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, theo bản năng nhắm mắt lại, nhưng mà, đó không phải nước lọc, mà là.....

"A....." Tôi đột nhiên đứng dậy, trên mặt nóng hừng hực.

Tại sao lại là nước sôi?

"CUT!" Đạo diễn hô to một tiếng, quay sang hỏi tôi: "Có chuyện gì vậy?"

"Nước này..... Là nước nóng....." Tôi che mặt, đau đến cắn răng, từng đợt đau rát truyền đến, giống như đang bị rất nhiều con kiến bâu cắn.

Đạo diễn cầm cái ly lên, nhíu mày: "Tại sao lại là nước nóng? Ai đã chuẩn bị ly nước này?"

"....." Không ai đáp lại.

Ánh mắt đạo diễn chuyển sang Đỗ Phi Phi: "Nước nóng mà cô cũng dám đổ?"

"Làm sao tôi biết được!" Bộ dạng Đỗ Phi Phi thật vô tội: "Tôi diễn quá nhập tâm, cầm lấy ly nước liền hất đi, làm sao biết là nước nóng được!"

"Cô....." Đạo diễn tức giận không biết nên nói cái gì.

“Anh đưa em đi bệnh viện.” Không biết Tô Quân đứng bên cạnh tôi từ lúc nào, nắm lấy cánh tay tôi, định dẫn tôi đi.

“A?” Tôi không chịu: “Còn chưa có diễn xong, em muốn ở lại quay cho xong.” Sau đó quay sang nói với đạo diễn: “Tôi nghỉ ngơi một chút sẽ không sao đâu, nước cũng không phải rất nóng, lát nữa trang điểm lại rồi quay tiếp cảnh sau.”

Chương 82: Tình huống đặc biệt

"A?" Tôi không chịu: "Còn chưa có diễn xong, em muốn ở lại quay cho xong." Sau đó quay sang nói với đạo diễn: "Tôi nghỉ ngơi một chút sẽ không sao đâu, nước cũng không phải rất nóng, lát nữa trang điểm lại rồi quay tiếp cảnh sau."

"Không được!" Về mặt đạo diễn nghiêm túc: "Khuôn mặt đối với diễn viên rất quan trọng, cô phải đi bệnh viện làm kiểm tra, Tô Quân, cậu mau đưa cô ấy đến bệnh viện, nếu cần thiết phải nghỉ một vài ngày, cứ nói với tôi, tôi cho cô nghỉ."

Đạo diễn đã nói như vậy rồi thì tôi cũng đi theo Tô Quân đến bệnh viện.

Lần này anh ta lại dẫn tôi đến phòng khám của cậu anh ta.

"Ồ, sao cháu lại tới đây?" Vị bác sĩ nhìn thấy Tô Quân thì hơi kinh ngạc: "Thật hiếm khi được nhìn thấy cháu lúc ban ngày, cháu không đi đóng phim sao?"

"Dạ, hôm nay là trường hợp đặc biệt, cô gái này bị tạt nước sôi, cậu xem xem có nghiêm trọng không, có cần đưa đến bệnh viện hay không?" Tô Quân đẩy tôi đến trước mặt vị bác sĩ.

Bác sĩ nhìn mặt tôi, nhíu mày: "May là không quá nghiêm trọng, tôi sẽ kê cho cô ít thuốc trị bỏng, hai ngày nữa sẽ không sao." Dừng một chút lại hỏi tiếp: "Cô chính là Mạc tiểu thư lần trước có đến đây rồi phải không? Tại sao lại không cẩn thận như vậy! Diễn viên đều cần

phải dựa vào khuôn mặt, phải bảo vệ thật tốt chứ!"

"Là do lỗi của nhân viên hậu cần thôi....." Tô Quân hàn huyên vài câu cùng cậu anh ta rồi cầm thuốc rời đi.

Trên đường về nhà, tôi nói với Tô Quân:

"Thật xin lỗi, hôm nay làm phiền đến anh."

"Mặt còn đau không?" Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi một cái.

"Đỡ hơn nhiều rồi." Lúc này bôi thuốc, trên mặt mát mát, thật dễ chịu, không còn nóng rát như vừa rồi.

"Ừ." Anh ta đáp một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, mày vẫn nhúu chặt, giống như có chuyện gì không vui.

"Đồ Phi Phi thật quá đáng." Đột nhiên anh ta lên tiếng.

Tôi sững sốt: "Không phải cô ta làm đâu."

"Không phải cô ta thì còn có thể là ai nữa chứ?"

"Có lẽ là do nhân viên hậu cần nhầm lẫn thôi....."

"Cho dù là nhân viên nhầm lẫn, lúc cô ta cầm ly nước không cảm thấy nóng sao? Biết rõ nước nóng còn cố ý hất đi, chắc chắn là cố ý!"

"....." Tôi trầm mặc.

"Chuyện Đồ Phi Phi ở đoàn làm phim cố tình nhắm vào em cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, càng ngày cô ta càng quá đáng! Thật sự là muốn lấy mạng người đây mà! Đạo diễn cũng nhìn

cô ta không vừa mắt nữa rồi, thật không hiểu làm sao cô ta có thể lặn được đến ngày hôm nay!"

Chương 83: Không người phụ nữ nào có thể khống chế anh ta

"Chuyện Đỗ Phi Phi ở đoàn làm phim cố tình nhắm vào em cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, càng ngày cô ta càng quá đáng! Thật sự là muốn lấy mạng người đây mà! Đạo diễn cũng nhìn cô ta không vừa mắt nữa rồi, thật không hiểu làm sao cô ta có thể lăn lộn được đến ngày hôm nay!"

Chính là nhờ có Lục Minh Hiên cô ta mới lăn lộn được tới ngày hôm nay! Tôi nghĩ trong lòng, nhưng không có nói ra, bởi vì tôi cũng giống như cô ta, phải dựa vào Lục Minh Hiên để có được địa vị như bây giờ.

Điểm bất đồng duy nhất là cô ta không biết quý trọng cơ hội của mình, không cố gắng hoàn thành thật tốt mỗi bộ phim, nếu không cô ta đã sớm nổi tiếng.

Thật ra là tôi cũng không cần phải nói ra, bởi vì hầu như tất cả mọi người ở đoàn phim đều biết mối quan hệ giữa Đỗ Phi Phi và Lục Minh Hiên, trước kia Lục Minh Hiên cũng từng dẫn theo cô ta xuất hiện ở một vài sự kiện như họp báo, vũ hội..... cố ý làm cho cánh nhà báo chụp hình, tung scandal!

Cho nên mối quan hệ giữa hai người họ cũng không phải là bí mật gì! Chắc là Tô Quân cũng biết, nhưng mà không nói ra thôi.

Tôi nghĩ, trong số những người phụ nữ từng ở bên cạnh Lục Minh

Hiên, chỉ có mình tôi là không thích lợi dụng anh ta để tạo scandal!
Tôi muốn là chính mình, dựa vào thực lực của chính mình để được mọi người biết đến.

Ở bên cạnh Lục Minh Hiên là để lấy được cơ hội, có cơ hội rồi, phải tự mình nỗ lực làm việc!

Tôi tin rằng nếu có cố gắng, nhất định sẽ được đền đáp, tôi sẽ thành công.

Tôi cũng không muốn cả đời dựa vào đàn ông, làm tiểu tam hoặc tình nhân để sống.

Những người đàn ông như Lục Minh Hiên, giống như con ngựa hoang, không có người phụ nữ nào có thể khống chế anh ta.

Người phụ nữ thông minh, sẽ đi theo anh ta để có được thứ mình muốn, sau đó rời đi, chứ không phải như Đỗ Phi Phi, đã bị người ta chơi chán, lại còn cứ mãi quấn lấy người ta không chịu buông.

Tôi phải làm một người phụ nữ thông minh! Một người phụ nữ độc lập không cần dựa dẫm vào người khác!

Xe dừng, tôi phục hồi lại tinh thần, đang định xuống xe thì phát hiện xe đang dừng ở trước cửa một nhà hàng Tây.

"Tại sao lại là ở đây?" Kỳ quái, không phải anh ta nói là đưa tôi về nhà sao?

"Chúng ta vẫn chưa ăn cơm trưa, ăn chút gì đi rồi anh đưa em về."
Anh ta nói xong bước xuống xe, còn thật lịch sự bước qua mở cửa xe cho tôi.

"Cám ơn." Tôi xuống xe, theo anh ta đi vào nhà hàng.

Đó là một nhà hàng Tây vô cùng nổi tiếng, có rất ít chi nhánh trên thế giới, nghe nói thân phận của chủ nhà hàng này vô cùng thần bí, trang trí nhà hàng theo phong cách Châu Âu, rất sang trọng, mang lại cho người ta cảm giác vừa yên tĩnh lại tao nhã.

Chương 84: Không có mùi vị gì

Đó là một nhà hàng Tây vô cùng nổi tiếng, có rất ít chi nhánh trên thế giới, nghe nói thân phận của chủ nhà hàng này vô cùng thần bí, trang trí nhà hàng theo phong cách Châu Âu, rất sang trọng, mang lại cho người ta cảm giác vừa yên tĩnh lại tao nhã

Ở giữa phòng ăn có bày một cái sân khấu nhỏ, một cô gái xinh đẹp ăn mặc theo phong cách châu Âu ngồi bên cây đàn piano, bên cạnh là một chàng trai anh tuấn đứng kéo violon.

Khung cảnh hài hòa làm người ta liên tưởng đến hoàng tử và công chúa, thật mộng ảo, thật đẹp.

Tôi bất giác nhìn chăm chăm vào cô gái và chàng trai trên sân khấu, đắm chìm trong tiếng nhạc, trong lúc nhất thời còn chưa có hoàn hồn lại.

"Muốn ăn cái gì?" Giọng nói của Tô Quân kéo tôi về với thực tại.

"Cái gì cũng được, có thịt là được rồi." Nghe tiếng nhạc, tôi đột nhiên cảm thấy thật thả lỏng, cách nói chuyện cũng không lạnh lùng như thường ngày.

Không biết vì sao mỗi khi đi chung với Tô Quân, tôi cảm thấy thật thân thiết, dường như ở trước mặt anh ta, tôi không cần phải ngại ngùng, tôi có thể được là chính mình.

Anh ta cười: "Em thích ăn thịt sao?"

"Đúng vậy!"

"Rất ít phụ nữ thích ăn thịt, em không sợ mập à?"

"Sợ! Nhưng mà lúc ăn thì không lo về vấn đề này, ăn xong rồi lại giảm cân, cùng lắm thì sau này ăn ít một chút." Tôi nhún vai.

Lúc này, người phục vụ đã đi tới, mở một chai rượu đỏ rồi rót ra hai ly đặt ở trước mặt chúng tôi.

"Ô tiên sinh, tiểu thư, mời dùng."

Đợi người phục vụ đi, tôi khó hiểu hỏi Tô Quân: "Rượu này là tặng sao?"

Chúng tôi vừa mới ngồi xuống, còn chưa có gọi món ăn, tại sao đã đem rượu lên rồi?

Tô Quân mỉm cười, không nói gì.

"Là tặng thật sao? Thật không ngờ nhà hàng này lại hào phóng như vậy....." Tôi cầm ly rượu lên uống một ngụm lớn, nhú mồm.

Rượu này xem ra rất đắt tiền, nhưng tôi lại không phải người sành điệu về rượu nên uống vào không thấy mùi vị gì, chỉ thấy thật đắng.

"Uống rượu như vậy là không đúng cách!" Tô Quân mỉm cười nhìn tôi.

"Vậy phải uống như thế nào?"

Anh ta cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng đong đưa, dưới ánh đèn nhu hòa,

chất lỏng màu đỏ trong ly rượu thủy tinh trong suốt, lóng lánh.

Đưa ly rượu đến bên môi, uống một ngụm nhỏ sau đó để xuống.

Anh ta nhìn tôi, cong khóe miệng: "Em cũng thử đi."

Tôi học theo cử chỉ của anh ta, thật nghiêm túc cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng đong đưa, sau đó nếm một chút.

Chương 85: Cô gái làm anh rung động

Tôi học theo cử chỉ của anh ta, thật nghiêm túc cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng đong đũa, sau đó nếm một chút.

"Thế nào?"

"Ừm, không có đắng như lúc nãy, còn có vị hơi ngọt."

"Đúng rồi." Anh ta nở nụ cười khích lệ tôi.

Tô Quân gọi người phục vụ đến để chọn món ăn, anh ta chọn cho tôi bít tết, còn có salad hoa quả....

Đột nhiên tôi cảm thấy Tô Quân là một người thật biết cách chăm sóc phụ nữ, hơn nữa rất thu hút, lại phong độ, không hề lảng nhãng như trên báo hay viết.

Không chừng trên báo viết như vậy cũng là do những nữ minh tinh kia muốn được lăng xê, cho nên cố ý tiếp cận anh ta.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Anh ta nâng cằm, nhu hòa nhìn tôi.

"Không có gì." Tôi phục hồi tinh thần, lại uống một ngụm rượu, không nhận được hỏi: "Anh có bạn gái à?"

Đột nhiên anh ta nở nụ cười: "Em có hứng thú với anh sao?"

"Không có!" Tôi nghiêm túc nhìn anh ta: "Nghe Jay nói anh vừa mới

chia tay với bạn gái sao?"

"Cô ấy nghe ai nói?"

"Không biết, cho nên mới hỏi anh!"

"Mấy cô gái có scandal với anh nhiều như vậy, làm sao anh biết được cô ta đang nói tới người nào!" Anh ta cười, uống một ngụm rượu: "Bạn là nữ thì rất nhiều, nhưng những người có thể làm anh thật sự rung động thì lại không có mấy người."

"Không có mấy người? Vậy là có đúng không?" Tôi không phải là người hay nhiều chuyện, nhưng lúc này cũng thật tò mò.

Bởi vì Jay thường nhắc đến Tô Quân ở trước mặt tôi, nói rằng gần đây anh ta đi với ai, ở chỗ nào, ăn cái gì, thấy anh ta lái xe đưa đón ai, cho rằng anh ta là một người đàn ông lãng nhãng, nhưng tôi lại phát hiện, mỗi lần đi cùng anh ta, di động của anh ta không hề reo, lúc quay phim cũng vậy, anh ta chỉ lặng lẽ ngồi một chỗ xem kịch bản, cũng không thấy anh ta cầm di động gửi tin nhắn bao giờ.

Thật không giống biểu hiện của một người lãng nhãng!

Tô Quân nghiêm túc ngồi suy nghĩ, ánh mắt chột lóe lên: "Từng có một cô gái làm anh rung động, anh nguyện ý vì cô ấy từ bỏ tất cả, nhưng cô ấy lại vì mong ước của mình, bỏ rơi anh, kể từ đó về sau không có cô gái nào có thể làm anh rung động được nữa."

"Câu chuyện này thật giống trong phim thần tượng." Tôi nhíu mày.

"Có hơi bi kịch một chút." Tô Quân cười khổ.

"Nếu cô ấy quay lại tìm anh, anh có tiếp nhận cô ấy không?"

"Sẽ không!"

"Vì sao?"

"Anh sẽ không thể nào chịu nổi nếu bị vứt bỏ lần thứ hai, hơn nữa, anh đã không còn cảm giác đối với cô ấy." Nói tới đây, ánh mắt Tô Quân ẩn chứa một tia ảm đạm.

Chương 86: Uống rượu

"Anh sẽ không thể nào chịu nổi nếu bị vớt bỏ lần thứ hai, hơn nữa, anh đã không còn cảm giác đối với cô ấy." Nói tới đây, ánh mắt Tô Quân ẩn chứa một tia ảm đạm.

"Thật xin lỗi, hỏi đến chuyện không vui của anh rồi." Tôi ngượng ngùng.

"Không sao đâu." Nụ cười của anh ta vẫn thân thiện như bình thường, chỉ là trong mắt có chút ưu thương.

Sau đó, chúng tôi nói sang chuyện khác, không khí sinh động hẳn lên.

Lúc trước tôi chưa bao giờ uống rượu, bây giờ uống hai ly, nhưng lại không có say, mà là càng tỉnh táo.

Đến lúc đứng lên, tôi mới cảm thấy choáng váng, thiếu chút nữa là bị ngã, may là Tô Quân vừa kịp lúc đỡ lấy thắt lưng của tôi.

"Em không sao chứ?"

Tôi lắc đầu: "Em không sao, chỉ là.... giày cao quá, hơi khó đi."

"Em say rồi."

"Không có! Em còn rất tỉnh táo....."

Tôi thật sự rất tỉnh, chỉ là cảm thấy đầu óc hơi choáng thôi.

"Anh đưa em về." Anh ta đỡ tôi đi về hướng bãi đỗ xe.

Đột nhiên di động vang lên, tôi vừa nhìn vào dãy số liền nhận ra, số của Lục Minh Hiên!

Tôi không có lưu số điện thoại của anh ta, nhưng đã thuộc lòng dãy số này, không lưu lại là vì sợ có người sẽ nhìn thấy ba chữ "Lục Minh Hiên" trong điện thoại của tôi.

Tôi cảm thấy quan hệ mờ ám giữa tôi và anh ta không thích hợp để nhiều người biết, nhất là ở làng giải trí!

Tôi đứng vững, đi sang một bên tiếp điện thoại của anh ta.

"Tại sao lâu như vậy mới nhận điện thoại?" Giọng nói trầm thấp của anh ta có chút không vui.

"Tôi đang ăn cơm cùng bạn." Tôi thấp giọng trả lời, sợ bị Tô Quân nghe được.

"Em ở đâu, tôi tới đón em."

"Không cần, tôi đón xe tới là được." Không cho anh ta có cơ hội nói chuyện, tôi vội vàng nói: "20 phút sau sẽ về đến nhà." Nói xong tôi nhanh chóng cúp máy.

"Ở nhà có việc sao?" Tô Quân nhìn thấy vẻ mặt bất an của tôi, lo lắng hỏi.

"Ừ. Em phải về ngay, bắt xe đi là được rồi, không cần phiền anh, hôm nay rất cảm ơn anh, tạm biệt." Tôi vội vàng chào tạm biệt anh ta, gọi taxi rồi rời đi.

Trở lại biệt thự của Lục Minh Hiên, anh ta còn chưa có về nhà.

Tôi thở dài một hơi, vô lực ngã vào trên ghế sofa, đầu óc choáng váng nặng nề, nhắm mắt lại rất nhanh liền ngủ mất.

Đang lơ mơ ngủ, đột nhiên cảm thấy trên môi thật mềm, có cái gì chui vào miệng tôi, triền miên quẩn quít.....

Tôi nhú mày, ý thức càng ngày càng rõ ràng, mở mắt ra vẫn thấy trước mắt một mảnh đen kịt, không thấy rõ, nhưng có thể cảm nhận được có một bàn tay ấm áp cách một lớp quần áo đang xoa nắn trên người tôi.

Chương 87: Mặt em bị làm sao vậy

Tôi nhú mày, ý thức càng ngày càng rõ ràng, mở mắt ra vẫn thấy trước mắt một mảnh đen kịt, không thấy rõ, nhưng có thể cảm nhận được có một bàn tay ấm áp cách một lớp quần áo đang xoa nắn trên người tôi.

Có lẽ là do uống rượu, cơ thể cũng nhạy cảm hơn, cả người tôi trở nên khô nóng, khát vọng, chủ động đáp lại nụ hôn của anh ta, hai tay dờn đến thắt lưng anh ta.....

"Em uống rượu....." Giọng nói của anh ta khàn khàn.

Anh ta đè lên người tôi, điên cuồng gặm cắn cổ tôi, khi anh ta hôn lên mặt, tôi khẽ kêu đau một tiếng.

"Chuyện gì vậy?" Dường như cảm nhận được cái gì, anh ta lập tức ngừng lại, mở đèn lên.

Trong phòng, đèn sáng trưng.

Tôi nằm trên sofa, quần áo xốc xếch, tay ôm má phải, vẻ mặt đau đớn.

Anh ta kéo tay tôi, mày nhú chặt: "Mặt em bị làm sao vậy?"

"Tôi không sao....." Tôi muốn rút tay lại, nhưng bị anh ta giữ chặt.

"Trả lời tôi." Khí thế mạnh mẽ của anh ta làm tôi không thể không nói

thật: "Bị tạt nước sôi."

"Tại sao lại bị tạt nước sôi?"

"Bởi vì..... " Tôi kể chuyện ở đoàn làm phim hôm nay cho anh ta nghe, anh ta càng nghe mặt càng đen, cuối cùng khi tôi kể xong, khuôn mặt anh ta đã đen như đáy nồi.

"Là nhân viên hậu cần nhầm lẫn thôi, anh đừng suy nghĩ nhiều." Tôi thật sự sợ anh ta suy nghĩ lung tung, không biết tại sao, trong lòng tôi có một dự cảm bất an.

Lục Minh Hiên là người đàn ông vô cùng nguy hiểm, nếu để cho anh ta biết chuyện này là do Đỗ Phi Phi làm, không biết anh ta sẽ định làm gì với cô ta. Tuy rằng, tôi đối với anh ta cũng không quan trọng, nhưng loại đàn ông cường thế như anh ta, hẳn là sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện người phụ nữ của mình bị ức hiếp, mặc dù người đó là phụ nữ, cùng là tình nhân cũ của anh ta.

Mọi người đều là người trong làng giải trí, tôi không muốn làm lớn chuyện này, có thể nhịn là được rồi, hướng chi còn mấy ngày nữa bộ phim sẽ được khởi chiếu.

Quay bộ phim này xong, tôi sẽ không cần gặp lại Đỗ Phi Phi.

Lục Minh Hiên không nói gì, chỉ hít sâu một hơi, sửa sang lại quần áo, định đưa tay chạm vào mặt tôi, cũng không dám chạm vào: "Đau không?"

Tôi lắc đầu: "Không đau lắm."

"Có muốn đi bệnh viện kiểm tra không?"

"Không cần, hôm nay có đồng nghiệp đi cùng tôi đến bệnh viện, bác sĩ nói chỉ cần bôi thuốc sẽ không sao." Bây giờ tôi mới nhớ là mình còn chưa bôi thuốc!

Tôi lấy thuốc trong túi xách, đang định vào nhà vệ sinh bôi thuốc, một bàn tay đè lên vai tôi, để tôi ngồi xuống ghế sofa.

Chương 88: Chờ đợi anh ta cường bạo

Tôi cầm túi xách lấy thuốc ra, đang định vào nhà vệ sinh bôi thuốc, một bàn tay đè lên vai tôi, để tôi ngồi trên ghế sofa.

"Anh định làm gì?" Định làm chuyện đó sao?

Lục Minh Hiên không nói gì, chỉ lấy thuốc mỡ trong tay tôi, chấm một ít lên ngón tay, nhẹ nhàng thoa lên mặt tôi.

Động tác của anh ta rất nhẹ nhàng, ôn nhu, giống như đang chạm vào vật trân quý, chỉ cần mạnh tay một chút sẽ làm nó vỡ vụn.

Cảm giác mát lạnh trên mặt truyền đến thật dễ chịu, tôi từ từ nhắm mắt lại, để mặc cho ngón tay anh ta nhẹ nhàng xoay vòng tròn trên mặt, cho tới bây giờ tôi mới phát hiện, anh ta cũng có một mặt dịu dàng như thế này.

Bôi thuốc xong, anh ta ôm tôi lên giường, tôi cho rằng anh ta sẽ tiếp tục chuyện đang làm lúc nãy nên nhắm mắt lại, chờ đợi anh ta cường bạo..... Nhưng tại sao không có gì xảy ra hết?

Anh ta chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, rồi nằm bên cạnh, khẽ ôm lấy tôi, không có làm gì tiếp theo.

Dễ dàng bỏ qua cho tôi như vậy sao?

Tôi có chút khó tin, thật không giống tác phong thường ngày của anh ta!

Cầm thú cũng sẽ có ngày không ăn thịt?

Tôi tò mò mở to mắt nhìn anh ta, anh ta nhắm chặt hai mắt, lông mi thật dài, xinh đẹp dưới ánh đèn nhu hòa.

Dường như anh ta không cần mở mắt cũng biết tôi đang nhìn anh ta, thản nhiên nói: "Hôm nay mệt rồi, ngủ sớm một chút." Nói xong ôm chặt tôi hơn.

Biểu hiện khác thường như vậy thật là làm cho tôi thụ sủng nhược kinh.

Một lát sau, anh ta cũng không có động đậy, tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền đến, giống như đang ngủ.

Tôi nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, đây là lần đầu tiên tôi nhìn kỹ khuôn mặt anh ta như vậy, lần nào ngủ chung cũng là làm chuyện đó, sau một hồi dây dưa thì tôi lại ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại, anh ta đã không còn ở đây.

Người đàn ông trước mắt này, bá đạo, lạnh lùng, cường thế, kiêu ngạo, vừa ưu tú lại cường ngạo không kiềm chế được, phải là dạng phụ nữ như thế nào mới có thể nắm giữ được trái tim anh ta?

Có đôi khi, nghe được một ca khúc, sẽ nhớ đến một người;

Có đôi khi, đi qua một con đường quen thuộc, sẽ nghĩ đến bóng dáng của một người;

Có đôi khi, trong lòng đau nhói, chỉ muốn cô đơn lẳng lẳng một mình;

Có đôi khi, trong lòng có nhiều lời muốn nói, nhưng không biết phải biểu đạt ra sao;

Đó là tình trạng hiện giờ của tôi, tôi thường xuyên bị lâm vào trạng thái này, hầu như ngày nào cũng nhớ tới khuôn mặt quen thuộc kia, nụ cười ấm áp, còn có ánh mắt dịu dàng nhìn tôi.

Chương 89

Đó là tình trạng hiện giờ của tôi, tôi thường xuyên bị lâm vào trạng thái này, hầu như ngày nào cũng nhớ tới khuôn mặt quen thuộc kia, nụ cười ấm áp, còn có ánh mắt dịu dàng nhìn tôi.

Kể từ lúc gặp nhau ở quảng trường đến bây giờ, anh ấy không có tìm tôi, tôi cũng không có tin tức gì của anh ấy.

Ông ngoại thường hay nhắc tới anh ấy, lần nào tôi cũng lấy cớ là anh ấy bận, có chuyện gấp.

Lâu ngày, dường như ông ngoại cũng ý thức được giữa chúng tôi xảy ra vấn đề, nên cũng không hỏi nữa.

Bộ phim cũng sắp được công chiếu rồi, vài ngày nữa tôi sẽ phải cùng đạo diễn đi khắp cả nước để tiến hành hoạt động tuyên truyền.

Thừa dịp mấy ngày nay rảnh rỗi, tôi dành tất cả thời gian để chăm sóc ông ngoại, vừa vặn mấy ngày này Lục Minh Hiên cũng có việc, không có tìm đến tôi, tôi cũng thật nhẹ nhõm.

Lâu rồi không có được tự do như vậy.

Mỗi sáng thức dậy, tôi đưa ông ngoại đi tản bộ ở vườn hoa, nhìn ông đánh cờ, cùng ông đi mua đồ ăn, nấu cơm cho ông ăn, mặc dù ông không cười nhiều lắm, nhưng ánh mắt đau buồn thường ngày lại tăng thêm vài phần vui vẻ.

Ông ngoại tôi là một người không hay nói những lời văn vẻ, bình

thường rất ít cười, không biết viết chữ, ngay cả tên mình cũng không biết viết, nhưng ông lại viết được tên của tôi.

Trí nhớ của ông không phải rất tốt, nhưng lại có thể nhớ số điện thoại của tôi, ngày sinh nhật của tôi, còn có những món ăn mà tôi thích.

Tôi cảm thấy, Thượng Đế thật công bằng!

Tuy rằng khi còn nhỏ tôi không có được tình yêu thương của cha mẹ, nhưng lại có được một người ông ngoại rất tốt với tôi. Tuy rằng ông không cho tôi của cải vật chất, nhưng tình thương của ông đều dành cho tôi.

Ông ngoại thật sự rất thương tôi, ông làm tất cả mọi thứ vì tôi nhưng không bao giờ đòi hỏi được đền đáp, không nghĩ lợi dụng tôi một thứ gì.

Ở cái xã hội như bây giờ, còn có ai đối xử tốt với tôi như vậy? Tôi nghĩ, cả đời này cũng không gặp được một người nào khác nữa.

Tôi không hy vọng xa vời rằng sẽ có một người hết mực yêu thương tôi, cuộc đời này, có thể có được một người yêu thương mình, vì mình mà trả giá mọi thứ, đã là thật may mắn, tôi cũng mãn nguyện rồi.

"Oánh Oánh." Đột nhiên ông ngoại gọi tên tôi.

"Dạ?" Tôi trả lời.

"Hôm nay thời tiết đẹp quá, chúng ta đi tản bộ đi."

"Dạ được." Tôi cầm lấy quả táo gọt vỏ, vỏ quả táo xoay một vòng, lại một vòng rồi buông xuống như dải ruy băng.

Ông ngoại trầm mặc một hồi rồi nói: "Hôm nay là chủ nhật, con gọi điện thoại cho Tiểu Phong, kêu nó đến ăn bữa cơm đi! Chúng ta ở đây lâu như vậy rồi mà nó còn chưa đến đây, cũng nên gọi nó đến chơi một chút."

Chương 90: Anh ấy đi công tác rồi

Nghe thấy cái tên đó, tay tôi run lên, vỏ quả táo bị cắt đứt.

"Hình như hôm nay anh ấy phải tăng ca." Đầu óc tôi nhanh chóng hoạt động, muốn viện một cái cớ, nhưng cái cớ này hình như đã dùng qua rồi.

"Tăng ca cũng phải ăn cơm chứ, hiếm khi con rảnh được mấy hôm, gọi nó qua đây nói chuyện phiếm với ông, lâu rồi ông cũng chưa được gặp nó." Ông ngoại đưa điện thoại cho tôi, ý bảo tôi gọi điện thoại.

Tôi không còn cách nào khác, đành phải nhận lấy điện thoại, bấm vào dãy số: 13800138000.....

"Alo, Diệp Phong hả? Ừ, hôm nay anh có rảnh không? Qua đây ăn bữa cơm đi! Ông ngoại muốn gặp anh! Hà? Anh đi công tác hả? Ừm, vậy được rồi, khi nào anh về sẽ gọi anh, ừm, cúp máy trước!"

Thật không thể không thừa nhận, kể từ sau khi đi đóng phim, kỹ năng diễn xuất của tôi ngày càng tiến bộ, ngay cả loại kịch chỉ có một người tôi cũng có thể diễn hay như vậy, đã đạt đến trình độ nói dối không chớp mắt. Cứ tiếp tục cái đà này, đến buổi lễ Oscar sắp tới, tôi sẽ bắt được cái giải ảnh hậu thôi!

Cúp điện thoại, tôi quay sang nói với ông ngoại: "Anh ấy đi công tác rồi!"

Ông ngoại thất vọng: "VẬY THÔI, ĐỂ LẦN SAU ĐI."

"Dạ!" Tôi cắt quả táo làm hai, đưa một nửa cho ông ngoại.

Ông ngoại ngồi trên ghế dựa, cắn một miếng táo, nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt nhớ tới cái gì.

"Hôm nay hình như là sinh nhật của mẹ con."

Động tác cắn quả táo của tôi chợt khựng lại, một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, tiếp tục cắn quả táo, trầm mặc.

"Con có tin tức của nó không? Nó không có quay lại tìm con không?" Ông ngoại hỏi tôi.

"Không có." Nhắc tới người này, giọng nói của tôi tự nhiên trở nên lạnh như băng.

Ông ngoại "Ừ" một tiếng, không nói gì, sau đó lại hỏi: "Có khi nào nó đến nhà cũ tìm chúng ta không? Lỡ không tìm được thì sao? Chúng ta chuyển nhà, nó trở về không tìm thấy chúng ta thì phải làm sao bây giờ?"

"Ông ngoại, bà ta lớn như vậy rồi, ông còn lo lắng cho bà ta làm gì? Bà ta đã nhẫn tâm bỏ lại hai người chúng ta, còn trở về tìm chúng ta làm gì? Nếu thật lòng muốn tìm, lẽ nào lại không tìm được?"

Tôi thật sự rất muốn nói với ông ngoại, bà ta chắc chắn là sẽ không trở về tìm chúng tôi, cũng không dám trở về đâu! Làm ra những chuyện quá đáng như vậy rồi, bà ta còn mặt mũi quay lại tìm ông ngoại sao?

"Chắc nó có nỗi khổ riêng!" Ông ngoại thở dài một hơi: "Mặc kệ thế

nào, nó vẫn là mẹ của con, bây giờ cuộc sống cực khổ của chúng ta cũng đã qua, nếu nó trở về, hãy bỏ qua cho nó đi. Dù gì cũng là người một nhà mà....."

Tôi không nói gì, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, người mẹ này, tôi sẽ không thừa nhận.

Chương 91: Phong sát

Tôi không nói gì, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, người mẹ này, tôi sẽ không thừa nhận.

"Ngày mai có thời gian, chúng ta quay về nhà cũ một chuyến đi!"

Tôi dừng lại một chút: "Để ngày mai nói sau."

"Chuyện đó....."

"Thời gian không còn sớm, con đi nấu cơm chiều đây." Tôi không muốn lại tiếp tục nói chuyện này, vội vàng đứng dậy đi xuống bếp.

Ngày hôm sau, tôi nhận được điện thoại của đoàn làm phim, yêu cầu tôi lập tức đến công ty họp.

Nghe giọng nói của đối phương, đột nhiên tôi cảm thấy như đã có chuyện gì quan trọng xảy ra.

Cúp điện thoại xong, tôi vội vàng đến công ty.

Cuộc họp thông báo về việc thay đổi kế hoạch hoạt động tuyên truyền, nhưng kỳ lạ là, tại sao tôi không nhìn thấy Đỗ Phi Phi?

Thật là kỳ lạ, cuộc họp quan trọng như vậy tại sao không có mặt cô ta? Lúc sắp xếp lịch hoạt động sắp tới, đạo diễn cũng không có nhắc đến Đỗ Phi Phi, ngay cả diễn viên tham dự hoạt động tuyên truyền lần này cũng chỉ có tôi và Tô Quân.

Tôi cảm thấy chuyện này thật không bình thường. Nói thế nào đi nữa vai diễn của Đỗ Phi Phi cũng là vai nữ thứ chính, hơn nữa cô ta đã đóng mấy bộ phim, cũng coi như là diễn viên có tiếng tăm, tại sao cô ta lại không có tham dự?

Trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng tôi không có hỏi đạo diễn, dường như những nhân viên công tác khác cũng biết chuyện gì, không có ai đề cập đến cái tên Đỗ Phi Phi.

Trong phòng hóa trang, tôi đang ngồi trang điểm, Tô Quân đi vào, dựa lên gương trang điểm ở trước mặt tôi.

"Em biết gì chưa? Đỗ Phi Phi xảy ra chuyện rồi!"

Động tác trên tay tôi dừng lại một chút, tôi nhíu mày: "Cô ta xảy ra chuyện gì?"

"Lúc nãy trong cuộc họp em không nghe thấy gì sao?" Tô Quân trừng to mắt nhìn chăm chăm tôi.

"Nghe thấy cái gì?"

"Đỗ Phi Phi bị phong sát! Hoạt động tuyên truyền lần này không có sự góp mặt của cô ta, ngay cả cảnh diễn trong phim của cô ta cũng bị cắt rất nhiều."

"Không thể nào?" Trong lòng tôi hoảng loạn, thật không dám tin vào sự thật này.

"Không chỉ là bộ phim này, nghe nói công ty đại diện của cô ta cũng hủy hợp đồng rồi, còn có mấy bộ quảng cáo lúc trước ký hợp đồng với cô ta cũng bị đổi người. Chuyện này huyền não rất lớn, ai cũng đều biết hết rồi, chỉ còn có mình em là chưa biết!"

"....." Tôi thật sự không biết, mấy ngày nay đều ở nhà chăm sóc ông ngoại.

"Cô ta cũng coi như xứng đáng, không biết đố tội phải người nào, bị phong sát thành ra như vậy, sau này chắc là không còn khả năng hoạt động trong làng giải trí nữa rồi....."

Tôi nghe Tô Quân nói, phản ứng đầu tiên trong lòng nghĩ đến là, một người có ánh mắt âm trầm như loài báo đen săn mồi - Lục Minh Hiên!

Là Lục Minh Hiên sao? Là anh ta làm sao?

Chương 92: Có liên quan đến Lục Minh Hiên

Là Lục Minh Hiên sao? Là anh ta làm sao?

Có lẽ là cả làng giải trí, cũng chỉ có mình anh ta có thể làm được thôi!

Nhưng không có khả năng, nói như thế nào Đỗ Phi Phi cũng là tình nhân cũ của anh ta, làm sao anh ta có thể đối xử với cô ta như vậy?

"Em có biết Lục Minh Hiên không?" Đột nhiên Tô Quân hỏi như vậy làm tôi giật mình.

"Đương nhiên biết, chủ tịch tập đoàn Đông Phương, nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim này." Tôi nhìn anh ta: "Tại sao lại đột nhiên hỏi cái này?"

"Nghe nói chuyện không may của Đỗ Phi Phi có liên quan đến Lục Minh Hiên." Lúc anh ta nói những lời này, ánh mắt nghi hoặc nhìn tôi.

"Làm sao anh biết? Thật đúng là không nhận ra, anh so với Jay còn bà tám hơn!" Tôi nhìn vào gương, tiếp tục trang điểm: "Thay vì tốn thời gian đi buôn chuyện, không bằng đọc nhiều sách một chút, nâng cao kỹ năng diễn xuất của mình, phim cũng quay xong rồi, chúng ta hẳn là nên chờ mong khán giả đánh giá bộ phim này như thế nào, chứ không phải chú ý vào mấy tin đồn tình cảm vớ vẩn, có phải hay không?"

"Em định quay bộ phim nào tiếp theo?" Anh ta hỏi.

"Tạm thời còn chưa nghĩ đến, có vài công ty nhỏ muốn ký hợp đồng với em, nhưng em còn chưa muốn ký, chờ bộ phim này được công chiếu, chắc là sẽ có đạo diễn tìm đến em thôi!"

"Ừ, cũng đúng, phải chờ thời cơ tốt, chọn một bộ điện ảnh thật hoành tráng, còn hơn là đóng mười bộ phim bình thường."

"Còn anh? Đại minh tinh như anh chắc là đã bố trí xong lịch quay cho bộ phim tiếp theo rồi phải không? Chắc là lịch trình đã sắp xếp đến năm sau rồi?"

Anh ta cười: "Cũng may, thừa dịp tuổi còn trẻ, còn sức khỏe, làm nghề này thường xuyên phải thức suốt đêm quay phim, lớn tuổi rồi sẽ không làm được nữa."

"Không lẽ anh mới có chừng này tuổi đã nghĩ đến chuyện của ba mươi bốn mươi năm sau sao? Anh định đóng phim cả đời? Không có ý định đổi nghề sao?" Tôi tò mò hỏi.

"Anh thích đóng phim! Nếu đã quyết định đi theo con đường này, anh sẽ không từ bỏ nó, hơn nữa, phải làm hết sức mình." Anh ta nói, ánh mắt sáng rực.

"Em ủng hộ anh!" Tôi mỉm cười, sự tự tin trong mắt anh ta không giống như của người tự cao tự đại, mà là dùng thực lực để chứng minh cho sự tự tin của bản thân, tôi rất thích anh ta ở điểm này.

"Đi, anh mời em đi ăn cơm, chúc mừng bộ phim đầu tiên của em đã được hoàn thành, mong là bộ phim này sẽ đạt được thành tích tốt ở phòng bán vé!"

Tôi do dự một chút, cảm thấy nếu từ chối sẽ rất thất lễ.

"Được." Tôi đáp ứng.

Anh ta thật cao hứng: "Anh đi lấy xe trước, em ra cửa chờ anh."

"Ừm, được rồi."

Chương 93: Có chuyện xảy ra

Anh ta thật cao hứng: "Anh đi lấy xe trước, em ra cửa chờ anh."

"Ừm, được rồi."

5 phút sau, tôi ra đến cửa, Tô Quân còn chưa có quay lại đây, tôi đứng chờ anh ta.

Đột nhiên, một giọng nói nham hiểm vang lên từ sau lưng tôi:

"Con đàn bà tiện nhân này....."

Lúc tôi quay đầu lại, một thanh dao găm lóe sáng đang vung lên hướng vào mặt tôi, theo bản năng tôi đưa tay đỡ lấy.....

Cảm giác đau từ mu bàn tay truyền đến, có một dòng chất lỏng ấm áp nhỏ giọt trên mặt tôi, mùi máu tươi lan tràn trong không khí.

Đến khi nhìn rõ người trước mặt, tôi mới thật sự hoảng sợ.

Một người phụ nữ tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, một hồi lâu tôi mới nhận ra, là Đỗ Phi Phi!

Trước giờ lúc nào cô ta cũng trang điểm trau chuốt, ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, chưa từng để mặt mộc ra đường, hôm nay lại giống như người điên, tóc tai bù xù, trong tay cầm một con dao găm, trên lưỡi dao còn dính máu của tôi, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

"Cô điên rồi!" Tôi lùi về phía sau.

Cô ta bước lại gần tôi, tinh thần hoảng loạn, rống to: "Đúng vậy, tôi điên rồi, tôi bị người ta bức điên! Ngày hôm nay tôi mất đi tất cả, đều là tại vì cô! Mạc Oánh, cô là đồ tiện nhân! Rốt cuộc cô đã nói gì với Lục Minh Hiên! Cô là con hồ ly tinh, cô hại tôi....."

"Tôi không có nói cái gì hết." Tôi muốn chạy, nhưng lại bị dồn đến vách tường, không thể lùi được nữa.

"Chắc chắn là cô đã nói gì đó với anh ấy, anh ấy mới có thể đối xử với tôi như vậy! Tất cả đều là tại vì cô nên bây giờ tôi mới bị mất tất cả..... Hahahaha..... Tôi bị mất tất cả rồi..... Cô có hài lòng không, có vui vẻ không?" Đột nhiên cô ta cười như điên, trừng to đôi mắt, ánh mắt âm hiểm đáng sợ: "Nếu tôi có chết, tôi cũng muốn kéo cô xuống địa ngục..... "

Giây tiếp theo, cô ta bắt được tay tôi, một tay cầm dao găm, nhắm ngay mặt tôi đâm vào.....

Xong rồi!

Hành động bất ngờ của cô ta làm tôi hoàn toàn không phản ứng kịp, mắt thấy con dao càng lúc càng gần, tôi chỉ có thể tuyệt vọng nhắm mắt lại.....

"Phanh" một tiếng, là âm thanh con dao rơi xuống đất.

Sau đó tôi nghe được giọng nói của Tô Quân: "Mạc Oánh!"

Lúc tôi mở mắt ra đã bị Tô Quân ôm vào trong ngực gắt gao bảo vệ.

Đỗ Phi Phi té trên mặt đất, còn chưa kịp đứng lên, vài nhân viên bảo vệ đã chạy vào, nhanh chóng bắt lấy cô ta.

"Các người mau buông ra....." Cô ta liều mạng giã giụa, nhìn tôi bằng ánh mắt đầy thù hận: "Mạc Oánh, con tiện nhân này, cô sẽ không được chết tử tế..... Một ngày nào đó Lục Minh Hiên sẽ vứt bỏ cô, cô sẽ bị giống như tôi bây giờ, hai bàn tay trắng, không thể chết già..... Cô sẽ không được sống yên ổn..... Đồ tiện nhân..... Cô sẽ gặp báo ứng.... Báo ứng...."

Chương 94: Tại sao anh ấy lại ở đây?

À tiện nhân này... Cô sẽ gặp báo ứng... Báo ứng..."

"Đưa cô ta đến đồn cảnh sát!" Tô Quân lạnh lùng nói.

Bảo vệ đến dẫn cô ta đi.

Giọng nói hung dữ của cô ta dần dần đi xa, nhưng cảm xúc của tôi vẫn chưa thể hồi phục, máu trên tay không ngừng chảy xuống, nhưng tôi không hề cảm thấy đau một chút nào.

Đầu óc tôi trống rỗng, không biết mình đang suy nghĩ gì, mãi đến khi hồi phục lại tinh thần thì tôi đã ở bệnh viện.

Vết thương đã băng bó xong, tôi đang ngồi trên ghế bên ngoài bệnh viện.

Tôi không biết mình đang chờ ai, cũng không biết là ai đã đưa mình đến bệnh viện.

Nhìn băng gạc quấn trên vết thương, tình hình hỗn loạn vừa rồi lại một lần nữa hiện lên rõ mồn một trước mắt tôi.

Đột nhiên có một cái ly đưa đến trước mặt tôi, tôi ngẩng đầu:

"Uống một ly cà phê nóng cho bình tĩnh lại." Tô Quân nhìn tôi nói.

Tôi không nói gì, chỉ nhận lấy ly cà phê, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, lại

ngắn người.

Tô Quân nhấp một ngụm cà phê, nói: “Lúc này đồn cảnh sát có gọi điện thoại, kêu chúng ta dành thời gian đi lấy khẩu cung. Hiện giờ cảm xúc của em còn chưa bình phục, ngày mai anh đi với em.”

“Ừm.” Tôi gật đầu.

Tô Quân nhìn tôi, giống như có lời gì muốn nói, nhưng không có nói ra.

“Anh muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.” Tôi cúi đầu không nhìn anh ấy.

Tô Quân do dự một chút, “Những gì Đỗ Phi Phi nói có phải là sự thật không?”

“Ý anh là muốn hỏi về mối quan hệ của em và Lục Minh Hiên sao?”

Anh trầm mặc, tôi quay đầu nhìn anh ấy: “Nếu như là thật, anh có khi để em không? Có coi thường em không?”

“Sẽ không!” Anh ấy kiên định nhìn tôi, ánh mắt trong suốt sáng ngời: “Anh chỉ sợ em bị tổn thương.”

Tổn thương? Nếu như không có Lục Minh Hiên, tôi còn phải chịu nhiều tổn thương hơn nữa.

Tôi thu hồi ánh mắt, thở dài: “Con đường đi vào làng giải trí thật là không dễ dàng.”

Mặc dù tôi đã cẩn thận, cố gắng không đắc tội người khác nhưng vẫn xảy ra chuyện.

“Mạc Oánh.....” Dường như anh muốn nói gì để an ủi tôi, tôi đưa ngón trỏ lên chặn môi anh ấy: “Không cần an ủi, những lời này cũng vô ích với em thôi, em muốn an tĩnh một chút.”

Ngồi một lúc, Tô Quân nói: “Anh đưa em về nhà.”

“Ừm.” Tôi đứng lên, đang tính đi, chợt thấy một bóng dáng quen thuộc đang đi về phía tôi.

Khi anh ta từ từ đến gần, tôi mới nhìn thấy rõ mặt anh ta.

Là Lục Minh Hiên! Tại sao anh ấy lại ở đây?

Chương 95: Tôi không có tâm tình để đùa giỡn với anh

Khi anh ta từ từ tới gần, tôi mới nhìn thấy rõ mặt anh ta.

Là Lục Minh Hiên! Tại sao anh ta lại ở đây?

Môi anh ta mím chặt, dường như đang rất tức giận, anh ta thấy tôi đứng bên cạnh Tô Quân, cũng không thèm chào hỏi, túm lấy cánh tay tôi rồi kéo tôi đi.

Khi tôi bị anh ta ném vào trong xe, tôi mới kịp nhớ ra là mình còn chưa nói lời tạm biệt với Tô Quân.

Chiếc xe chạy đi.

Lục Minh Hiên trầm mặc lái xe, giống như bởi vì bị tôi chọc giận nên anh ta mới không vui như vậy.

Đọc đường đi, anh ta không nói một lời nào, tôi cực kỳ khó chịu, cuối cùng không nhịn được, tôi nói:

“Chuyện của Đỗ Phi Phi là do anh làm!” Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

“Không cần em quan tâm!” Giọng nói trầm thấp của anh làm cho người khác cảm thấy lạnh lẽo.

Lửa giận trong lòng tôi lập tức bùng lên.

“Anh không cảm thấy phá hủy tiền đồ của người khác là rất thất đức sao? Bây giờ cô ta bị biến thành như vậy, anh không có một chút áy náy nào sao? Dù sao thì anh và cô ta cũng từng ở bên nhau, tại sao anh lại đối xử với cô ta như vậy?”

“Chuyện này không liên quan đến em, tôi không cần phải nói cho em biết!” Anh ta cũng nổi giận, bàn tay cầm chặt tay lái, các khớp xương trở nên trắng bệch.

“Tại sao không liên quan đến tôi?” Xem chút nữa tôi đã phải chết trong tay cô ta, còn nói là không liên quan đến tôi.

Rõ ràng là anh không xử lý chuyện tình cảm của mình cho tốt, mới có thể làm cho Đỗ Phi Phi có bao nhiêu hận thù đều đổ hết lên đầu tôi.

Hơn nữa cô ta còn đi tìm tôi để trả thù, khiến cho tôi bị thương như thế này, còn nói là không liên quan đến tôi!

Quên đi, tôi không muốn tranh luận cùng anh ta nữa.

“Dừng xe cho tôi!” Tôi la lớn, bây giờ tôi chỉ muốn xuống xe, nếu còn ngồi chung với anh ta, chắc chắn tôi sẽ điên mất!

Ánh mắt của anh ta nồng đậm lửa giận, đạp mạnh chân ga, xe nhanh chóng chạy đi...

“Ầm” một tiếng, cánh cửa bị đá văng!

Lục Minh Hiên lôi cánh tay tôi, một tay đẩy tôi ngã trên giường.

Tôi tức giận ngồi dậy, định đi ra ngoài, nhưng anh ta nhanh hơn một bước khóa cửa lại, đứng chắn ở trước cửa, không cho tôi đi ra.

“Anh tránh ra!” Tôi rống to.

“Em là người phụ nữ của tôi, còn muốn chạy đi đâu?” Ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm vào tôi, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh lẽo.

“Tôi không có tâm tình để đùa giỡn với anh, anh tránh ra!” Tôi đưa tay đẩy anh ta, nhưng anh ta lại bắt được cổ tay của tôi, thân hình cao lớn của anh ta ép sát tôi đến vách tường.

“Em càng ngày càng to gan, lại dám nổi giận với tôi!” Anh ta dùng sức nắm cầm tôi thật mạnh, tôi còn có thể nghe được âm thanh “răng rắc” từ các khớp xương vang lên.

Chương 96: Hoài nghi em thì sao?

"Em càng ngày càng to gan, lại dám nổi giận với tôi!" Anh ta dùng sức nắm cằm tôi thật mạnh, tôi còn có thể nghe được âm thanh "răng rắc" từ các khớp xương vang lên.

Tôi đau đến cắn răng, cũng không muốn cầu xin anh ta.

"Lục Minh Hiên, anh thật quá đáng!" Tuy rằng tôi là người phụ nữ của anh ta, nhưng không có nghĩa tôi là món đồ chơi của anh ta, tôi cũng là một con người có cảm xúc riêng, là tôi tự nguyện chấp nhận làm người phụ nữ của anh ta!

Nếu anh ta làm ra chuyện gì khiến tôi không thể chấp nhận được, tôi cũng có quyền từ chối làm người phụ nữ của anh ta!

"Quá đáng? Em là người phụ nữ của tôi, còn ở cùng với người đàn ông khác, lại còn dám nói tôi quá đáng?"

"Tôi ở cùng người đàn ông khác khi nào chứ?"

"Những chuyện em đã làm, em phải rõ ràng hơn người khác chứ, tôi mặc kệ trước đây em có bao nhiêu người đàn ông, nhưng hiện tại em là người phụ nữ của tôi, phải giữ mình cho thật tốt!"

"Tôi đã làm cái gì đâu!" Tôi thật sự nổi giận, cảm thấy mình bị oan uổng.

Đàn ông từng chạm vào người tôi cũng chỉ có mình anh ta, tôi khi

nào thì có nhiều đàn ông? Ngay cả Diệp Phong với tôi cũng chỉ là nắm tay, hôn môi thôi!

"Người đàn ông lần trước, còn có người đàn ông lúc nãy! Tôi đều tận mắt nhìn thấy, em còn muốn giải thích cái gì nữa?" Giọng nói chắt vắn kia của anh ta giống như là tôi bị anh ta bắt gian trên giường!

Thật nực cười!

"Người đàn ông lúc nãy là Tô Quân, nam chính trong phim."

"Vậy thì sao? Phim giả tình thật, diễn viên thường hay phát sinh tình cảm với nhau!"

"Tôi bị Đỗ Phi Phi làm bị thương, anh ta đưa tôi đi bệnh viện, vừa lúc bị anh nhìn thấy thôi! Thái độ của anh bây giờ là sao? Rõ ràng là chuyện giữa anh và tình nhân cũ không xử lý tốt, tất cả tai họa đều đổ lên đầu tôi, anh lại còn đi hoài nghi tôi!"

"Hoài nghi em thì sao? Em không đáng hoài nghi sao? Vậy người đàn ông lần trước là ai? Đừng nói với tôi, quan hệ giữa hai người chỉ là bạn bình thường!"

Người đàn ông đó chính là Diệp Phong!

"Đúng, đó là bạn trai cũ của tôi, nhưng ngày hôm đó, tôi đã chia tay với anh ta!" Tôi giải thích xong, lại cảm thấy không phục: "Lục Minh Hiên, bây giờ anh đang muốn đếm xem tôi có bao nhiêu người đàn ông sao? Tôi có bao nhiêu người đàn ông thì có liên quan gì đến anh? Không phải anh ở bên ngoài cũng có rất nhiều phụ nữ sao? Nhưng tôi chưa bao giờ chắt vắn anh cái gì hết!"

"Tôi là đàn ông!" Giọng nói ngang ngược của anh ta như muốn

chiếm đoạt tôi.

"Đàn ông thì sao? Đàn ông thì có thể có nhiều phụ nữ, còn phụ nữ thì chỉ có thể có một người đàn ông sao?"

"Đúng vậy!"

Shit, đây là loại tư tưởng kiểu gì vậy!

Chương 97: Tự giải quyết cho tốt

Shit, đây là loại tư tưởng kiểu gì vậy!

Tôi hoàn toàn bị chọc giận!

"Lục Minh Hiên, tôi cho anh biết, anh không có tư cách xen vào chuyện của tôi! Quan hệ giữa tôi và anh chỉ là một cuộc giao dịch, tôi chỉ cần thỏa mãn anh lúc ở trên giường là đủ rồi! Còn chuyện riêng của tôi, anh không có quyền quản, tôi cũng sẽ không quản anh!"

"Vậy thì em sai lầm rồi!" Anh ta cầm tay tôi chặt hơn, cơ hồ muốn bóp nát tay tôi, ánh mắt làm người khác hoảng sợ: "Làm người phụ nữ của tôi, tôi không chỉ muốn cơ thể của em, tôi còn muốn trái tim của em!"

Trái tim? Còn muốn có được tình yêu?

Tôi cười lạnh: "Anh nằm mơ đi, tôi sẽ không đi yêu người đàn ông không tim không phổi như anh!"

"Em..... " Anh ta giận đến nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên giơ lên quả đấm, vung đến trên mặt tôi!

Tôi nhắm mắt lại, lại không cảm thấy đau, chỉ nghe bên tai một âm thanh khó chịu, tôi mở to mắt, nhìn thấy quả đấm của anh ta đấm thật mạnh vào vách tường, tôi thậm chí còn nghe được tiếng vỡ vụn.

Người đàn ông này bạo lực như một con dã thú!

Tôi muốn thoát ra khỏi ngực anh ta, nhưng lại đẩy không ra.

Anh ta nắm áo của tôi, dùng sức xé rách.....

"Roẹt" một tiếng, chiếc váy của tôi đã bị anh ta ném xuống đất.

"Anh muốn làm gì!" Tôi hoảng sợ, không phải trước kia anh ta đã nói là sẽ không cưỡng bức phụ nữ sao? Vậy bây giờ anh ta đang làm gì với tôi?

"Làm chuyện tôi thích làm, chuyện mà em cần phải làm!" Anh ta hung hăng gặm cắn môi tôi.

"Anh..... Buông....." Tôi giãy giụa, nhưng không làm được gì.

Sức lực của đàn ông, trời sinh đã mạnh mẽ hơn phụ nữ! Một tay anh ta xé rách nội y của tôi, trực tiếp đâm thẳng vào.

Phía dưới khô khốc đau đớn làm tôi khế kêu ra tiếng.

"Anh..... Khốn kiếp!" Một loại cảm xúc chán ghét nảy sinh trong lòng, theo bản năng tôi chống cự thân thể anh ta.

Anh ta trói chặt hai tay tôi, động tác càng thêm thô bạo làm tôi đau đến không thở nổi.

"Cầu xin tôi! Cầu xin tôi thả em!" Giọng nói của anh ta giống như đến từ địa ngục.

Tôi cắn chặt răng, không chịu yếu thế trước mặt anh ta.

Anh ta nhìn chăm chăm tôi, mạnh mẽ dùng sức va chạm bên trong

cơ thể tôi.

"Ừm....." Tôi nhin không được kêu lên, nước mắt tràn ra từ trong khóe mắt.....

Đêm hôm đó, tôi không biết mình bị anh ta chiếm đoạt bao nhiêu lần, mãi đến khi phía dưới không còn cảm giác, vẫn còn bị anh ta điên cuồng đòi hỏi.

Sáng sớm khi tôi tỉnh lại, anh ta đã ăn mặc chỉnh tề, lạnh lùng nói một câu: "Tự giải quyết cho tốt!"

Cánh cửa "Rằm" một tiếng đóng lại.

Chương 98: Anh ta đối xử với em có tốt không?

Công việc bận rộn lại bắt đầu, ngày nào tôi cũng theo đoàn làm phim đi khắp nơi trên cả nước để quảng bá cho bộ phim mới. Mỗi lần đến nơi chỉ ở lại khoảng một tiếng đồng hồ, lại tiếp tục lên máy bay đến thành phố khác.

Đã vài ngày tôi chưa được ngủ đàng hoàng, cũng không có tẩy trang, khi ngủ cũng để khuôn mặt vẫn còn trang điểm.

Lẽ ra mắt bộ phim là ở thủ đô, chúng tôi đến đó trước một ngày.

Trên khoang hạng nhất của máy bay, tôi ngồi bên cạnh Tô Quân.

Tiếp viên hàng không rất lễ phép hỏi tôi: "Cô có muốn uống gì không?"

Tôi lắc đầu, Tô Quân nói: "Cho tôi hai ly cà phê!"

"Được." Nữ tiếp viên gật đầu một cái, rời đi.

Tôi mệt mỏi dựa lên ghế, mí mắt dính lại, không mở lên nổi.

"Mệt lắm phải không" Anh ta nhẹ nhàng hỏi tôi.

"Ừm." Ngay cả sức lực trả lời tôi cũng không có.

Đột nhiên tôi cảm thấy có cái gì quấn lên người, mở mắt ra, thì ra là áo khoác của Tô Quân.

"Cảm ơn." Tôi lạnh nhạt nói.

Kể từ ngày Lục Minh Hiên kéo tôi rời đi trước mặt anh ta, tôi cũng không nói chuyện nhiều với Tô Quân nữa. Bởi vì tôi cảm thấy chuyện mất mặt của mình đã bị anh ta biết, nên lúc nói chuyện với anh ta không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Dường như Tô Quân cũng cảm giác được sự thay đổi của tôi, anh ta cũng không chủ động nói chuyện với tôi, nhưng vẫn quan tâm tôi như trước.

Có lẽ là tôi nghĩ hơi nhiều, Tô Quân không phải loại người như vậy, sẽ không bởi vì quan hệ giữa tôi và Lục Minh Hiên mà khi dễ tôi, nhưng tôi vẫn không khỏi cảm thấy hổ thẹn với anh ta.

Thôi cứ thuận theo tự nhiên đi, xong bộ phim này, chúng tôi sẽ không gặp nhau nữa.

Mặc dù tôi nhắm mắt lại, nhưng vẫn không thể nào ngủ yên.

Rất nhanh, tiếp viên hàng không bưng đến hai ly cà phê, Tô Quân nhận lấy, đưa một ly cho tôi: "Uống ly cà phê cho tỉnh táo đi, dù sao em cũng không ngủ được."

"Sao anh biết em không ngủ được?" Tôi mở to mắt, nhận lấy ly cà phê trong tay anh ta.

Anh ta cười: "Em cứ lăn qua lăn lại như vậy làm sao mà ngủ được."

Nghe anh ta nói như vậy, tôi cũng không giả bộ ngủ nữa. Phong cảnh ban đêm ngoài cửa sổ thật đẹp, đèn đường giống như con rồng ngoằn ngoèo vẽ trên mặt đất.

Trầm mặc một hồi, giọng nói của Tô Quân lại vang lên.

"Anh ta đối xử với em có tốt không?"

Tôi khó hiểu nhìn anh ta, không rõ tại sao anh ta lại hỏi vấn đề này? Tuy rằng không muốn trả lời, nhưng tôi vẫn trả lời anh ta một câu: "Tốt lắm." Suy nghĩ một chút lại hỏi thêm: "Tại sao anh hỏi như vậy?"

"Hôm đó nhìn bộ dạng anh ta đối với em rất hung dữ, cho nên....."

Chương 99: Cút trở về cho tôi

Tôi không nói gì, nụ cười khổ trên mặt dần biến mất.

Quả thật hôm đó Lục Minh Hiên có chút kỳ lạ, tôi cũng không biết vì sao anh ta lại như vậy. Chắc là mọi người đều như vậy, ở chung lâu ngày sẽ dần dần lộ ra bản chất thực sự của mỗi người.

Tôi lại nhớ đến câu nói kia của anh ta: Làm người phụ nữ của tôi, tôi không chỉ muốn cơ thể của em, tôi còn muốn có trái tim của em!

Câu nói này thật là ngang ngược! Người đàn ông này hiển nhiên là đã bị phụ nữ làm hư, mới có thể nói như vậy.

Những người phụ nữ trước kia của anh ta, tất cả đều dễ dàng bị anh ta mê hoặc, cam tâm tình nguyện yêu anh ta, yêu đến chết đi sống lại.

Nhưng thật đáng tiếc, tôi không phải là loại người như vậy, từ đầu tới giờ giữa tôi và anh ta chỉ là một cuộc giao dịch, tôi cũng tự nói với chính mình, tuyệt đối sẽ không yêu một người đàn ông như vậy, cho nên tôi chắc chắn sẽ không giao trái tim mình cho anh ta.

Lẽ ra mắt bộ phim tiến hành thật thuận lợi, mấy ngày sau, bộ phim chính thức được công chiếu tại các rạp, nhận được phản hồi rất tích cực, lập tức có vài vị đạo diễn đến mời tôi đi đóng phim.

Đối với vai diễn mới, tôi rất cẩn thận, bộ phim sau tôi muốn thử sức đóng phim truyền hình, sau khi xem kịch bản của một vị đạo diễn, tôi muốn nhận lời đóng bộ phim này, tôi sẽ diễn vai chính, nhưng còn

chưa tìm được nam chính, đạo diễn nói sẽ tìm cho tôi một nam chính phù hợp.

Hôm đó tôi đang dùng cơm cùng với đạo diễn, bàn bạc một chút về bộ phim sắp tới, tâm tình tôi thật tốt nên uống một chút rượu, đang lúc cao hứng, chợt một cuộc điện thoại gọi đến, phá hỏng tâm trạng của tôi.

Là điện thoại của Lục Minh Hiên!

Trong điện thoại, anh ta chỉ nói một câu "Cút trở về cho tôi!" sau đó liền cúp máy.

Nghe giọng nói của anh ta, tôi có một dự cảm bất thường, khẳng định đã xảy ra chuyện gì không hay.

Vội vàng nói lời tạm biệt với đạo diễn, tôi trở về biệt thự của Lục Minh Hiên.

Không tìm thấy anh ta trong phòng ngủ chính, tôi đi ra khỏi phòng, một người giúp việc nói với tôi: "Tiên sinh chờ cô ở phòng làm việc."

Phòng làm việc sao?

Dường như mỗi lần chúng tôi gặp nhau đều là trong phòng ngủ, hơn nữa luôn là cùng nhau..... lên giường!

Đẩy cửa phòng làm việc ra, tôi nhìn thấy Lục Minh Hiên đang ngồi trên bàn làm việc.

Phòng làm việc rất rộng, có hai cái giá sách cực lớn dựa vào vách tường, bên trên bày rất nhiều loại sách, có sách tiếng Trung, tiếng Pháp, tiếng Anh, còn có một ít sách tôi không biết đọc.

Dường như âm thanh mở cửa đã dẫn tới sự chú ý của anh ta, anh ta nhìn về phía tôi.

Chương 100: Mập mờ ôm nhau

Dường như âm thanh mở cửa đã dẫn tới sự chú ý của anh ta, anh ta nhìn về phía tôi.

Tôi đóng cửa lại, đi đến trước mặt anh ta.

"Về rồi sao? À, tôi còn tưởng rằng đại minh tinh đã quên, bản thân mình rốt cuộc là nữ nhân của ai!" Anh ta nhìn tôi, ánh mắt mang theo sự lạnh lùng và giễu cợt.

"Vội vã kêu tôi về nhà, có chuyện gấp sao?" Tôi cố gắng làm cho giọng nói của mình nhiệt tình một chút, nhưng vẫn có điểm lạnh lùng.

"Chuyện gì sao?" Anh ta hừ lạnh một tiếng, ném ra một xấp hình.

Mấy tấm hình văng đầy dưới đất, tôi ngồi xổm xuống, cầm lấy vài tấm lên xem.

Tất cả ảnh chụp đều là hình của tôi, còn có một người đàn ông..... là Tô Quân! Cảnh trong hình là ở nhà hàng và bãi đậu xe. Đây là lần trước, Tô Quân định đưa tôi về nhà sau khi dùng bữa ở nhà hàng.

Sau khi nhìn thấy mấy tấm ảnh, phản ứng đầu tiên của tôi là.....

"Anh tìm người theo dõi tôi?"

"Đại minh tinh còn cần tôi tự mình tìm người theo dõi sao?" Anh ta trừng mắt liếc tôi một cái, ném quyển tạp chí đến trước mặt tôi.

Tôi nhật quyển tạp chí lên, đọc tiêu đề: Tô Quân và Mạc Oánh phim giả tình thật, liên tục đi chung xe.

Nhìn ngày phát hành của quyển tạp chí, là mới xuất bản hôm nay!

Thì ra là bị paparazzi theo dõi, bọn họ cũng thật thức thời, mấy tháng trước đã chụp sẵn hình, bây giờ bộ phim vừa được công chiếu liền đăng lên báo, quả nhiên là có ý tứ, lúc bộ phim còn chưa quay xong, tôi chỉ là người mới vào nghề, nếu đăng báo cũng không tạo thành ảnh hưởng gì lớn, nhưng bây giờ bộ phim đã ra rạp, tôi có chút danh tiếng rồi, lúc này mới đăng báo, hiệu quả tăng lên so với trước kia gấp mấy lần!

"Mấy tấm ảnh này em định giải thích như thế nào?" Anh ta bình tĩnh nhìn tôi, đợi tôi trả lời.

"Tôi không có gì để giải thích." Tôi lạnh lùng nói.

"Em không cảm thấy có gì muốn giải thích với tôi sao?" Anh ta sa sầm khuôn mặt, âm u đến dọa người.

"Tôi và Tô Quân chỉ là bạn, bạn bè bình thường, không hơn, nếu như anh tin những gì trong tạp chí viết, tôi cũng không còn cách nào."

Anh ta nổi giận, chọt vỗ bàn, vọt đến trước mặt tôi, lấy một tấm hình đưa cho tôi: "Giữa bạn bè cũng sẽ ôm chặt như vậy sao?"

Bức ảnh được chụp tại nhà hàng, Tô Quân ôm chặt thắt lưng tôi, còn tôi nằm trong ngực anh ta, cặp mắt tôi khép hờ, giống như rất say mê anh ta, còn Tô Quân nhìn tôi bằng cặp mắt dịu dàng, trong mắt đầy yêu thương.

Có lẽ là do góc chụp, ngay cả tôi cũng cảm thấy cảnh ôm như vậy rất mập mờ.

Chương 101: Từ từ tra tấn em

Có lẽ là do góc chụp, ngay cả tôi cũng cảm thấy cảnh ôm như vậy rất mập mờ.

"Đó là lúc tôi thiếu chút nữa bị té, Tô Quân đỡ tôi." Lúc đó tôi còn uống rượu, cho nên mặt hơi hồng, bộ dáng giống như đang thẹn thùng.

Bây giờ nghĩ lại, chắc là lúc đó tôi đang say.

"Nói những lời đó với tôi, em cảm thấy tôi sẽ tin sao?" Ánh mắt hàm chứa sự tức giận của anh ta chiếu thẳng vào tôi, giống như một con mãnh thú tùy thời bộc phát.

"Nếu anh đã không tin, thì cần gì phải hỏi? Tôi cũng không cần phải giải thích gì thêm nữa!" Tôi quăng tầm ảnh sang một bên, xoay người muốn rời đi.

"Em đứng lại cho tôi!" Anh ta nổi giận gầm lên một tiếng, hơi thở lạnh thấu xương làm cho người ta không rét mà run.

Tôi không tự giác dừng bước, chờ anh ta lên tiếng.

"Mạc Oánh, em đừng tưởng rằng bây giờ có một chút danh tiếng, đã nghĩ qua cầu rút ván!" Anh ta hừ lạnh: "Đừng quên, em vẫn còn là người phụ nữ của tôi, nếu không có sự đồng ý của tôi, em đừng mơ tưởng rời khỏi đây!"

"Tôi không nghĩ sẽ rời khỏi đây." Ít nhất thì hiện tại sẽ không, tôi biết

là anh ta còn chưa có chơi chán, anh ta sẽ không thả tôi đi.

"Tôi có thể làm cho em nổi tiếng, cũng có thể khiến em mất đi tất cả."

Anh ta đang uy hiếp tôi sao? Tôi âm thầm nắm chặt nắm tay, biểu tình trên mặt vẫn lạnh lùng.

Tôi chậm rãi xoay người: "Bản lĩnh của Lục tiên sinh, tôi đương nhiên là biết, vậy anh nghĩ tôi sẽ làm gì tiếp theo?"

"Em là người phụ nữ thông minh, nên biết phải làm thế nào. Kết cục của Đỗ Phi Phi, em cũng thấy đấy, nếu như không muốn biến thành cô ta thì tốt nhất là đừng nên chọc giận tôi, nếu không, đừng nói là em, những thứ có liên quan đến em, tôi đều phá hủy hết thảy." Ánh mắt tàn nhẫn của anh ta làm người khác hoảng sợ.

Những thứ có liên quan đến tôi? Tôi nhíu mày: "Tôi không rõ ý tứ của anh."

"Không rõ sao? Được, tôi nói cho em biết, cơ thể của em là của tôi, trái tim cũng là của tôi, cả đời em phải thuộc về tôi! Nếu em dám ở cùng người đàn ông khác, làm ra chuyện gì phản bội tôi, tôi trước tiên sẽ hủy diệt tên đàn ông kia, sau đó sẽ từ từ tra tấn em!"

Nói được những lời độc ác như vậy, cũng chỉ có một mình Lục Minh Hiên!

Trong lòng tôi sợ hãi, người đàn ông này thật đáng sợ.

"Tôi và Tô Quân chỉ là bạn bình thường, anh không cần phải làm loạn!" Tôi không nhịn được la lớn.

"Có phải là bạn bình thường hay không, em hãy tự lo liệu đi." Anh ta

lạnh lùng cười, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn.

Chương 102: Tôi sẽ thỏa mãn anh ta

"Có phải là bạn bình thường hay không, em hãy tự lo liệu đi." Anh ta lạnh lùng cười, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn.

"Đỗ Phi Phi hiện tại như thế nào rồi?" Đột nhiên tôi nhớ đến người phụ nữ này, từ sau lần trước bị đâm, tôi cũng không có gặp lại cô ta, đồn cảnh sát cũng không có kêu tôi đi lấy khẩu cung, cả đoàn làm phim cũng bình thường, toàn bộ đều không có nhắc đến Đỗ Phi Phi, mà ngay cả thợ trang điểm bà tám Jay cũng không có đề cập đến cô ta.

Đỗ Phi Phi giống như bị bốc hơi khỏi làng giải trí.

"Em sẽ không phải gặp lại cô ta." Giọng nói của Lục Minh Hiên giống như tử thần đến từ địa ngục, chỉ cần một câu nói liền sẽ quyết định được sự sống chết của cô ta!

Trong lòng tôi run lên, bước lùi lại, giống như đang nghĩ đến chuyện gì rất đáng sợ.

Chẳng lẽ anh ta khiến Đỗ Phi Phi..... Tôi thật không dám tưởng tượng.

"Nếu em còn muốn tiếp tục làm việc ở làng giải trí, nên biết phải làm như thế nào, nhớ kỹ, đừng chọc giận tôi, nếu không, tôi cũng không biết mình sẽ làm những gì đối với em, tính tình của tôi, em hẳn là biết rõ."

Trong lòng tôi hỗn loạn, không nói gì.

Tham muốn chiếm hữu của người đàn ông này thật sự quá mạnh mẽ.

Tôi biết anh ta muốn cái gì, tôi sẽ thỏa mãn anh ta!

Sau một tuần công chiếu tại các rạp, bộ phim của tôi đạt được danh hiệu quán quân phòng bán vé, tốt hơn vài lần so với dự kiến, điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Từ bây giờ đến lúc quay bộ phim tiếp theo còn một khoảng thời gian, tôi cố gắng dành tất cả thời gian chăm sóc ông ngoại.

Chờ đến khi bộ phim tiếp theo bắt đầu quay, tôi lại phải bận rộn làm việc! Ban ngày tôi dành toàn bộ thời gian chăm sóc ông ngoại, buổi tối nhận được điện thoại của Lục Minh Hiên, tôi lại vội vã rời đi.

Quan hệ giữa tôi và Tô Quân càng ngày càng nhạt, tôi cố ý giữ khoảng cách với anh ta, không đi ăn cơm riêng với anh ta nữa, cũng rất ít khi chủ động nói chuyện với anh ta, sợ lại bị paparazzi theo dõi.

Lúc Tô Quân đang xem tạp chí liền gọi điện thoại cho tôi.

"Hôm nay em có xem tin tức giải trí không?"

"Có, thấy rồi."

"Thật không ngờ lúc trước chúng ta bị chụp lén nhiều như vậy."

"Ừ, em cũng thật không ngờ."

"Chuyện này chắc là không có ảnh hưởng gì lớn đối với em đâu, trên báo viết cái gì, em không cần để ý tới, scandal là như vậy, không cần quan tâm, một thời gian nữa sẽ chìm xuống thôi."

"Ừ, em biết rồi, em sẽ không để bụng."

Có lẽ là giọng nói của tôi quá mức lạnh lùng, không giống tôi thường ngày, dường như Tô Quân cũng đã nhận ra, chỉ nói mấy câu xin lỗi, sau đó không nói gì nữa.

Chương 103: Mất tích

Có lẽ là giọng nói của tôi quá mức lạnh lùng, không giống tôi thường ngày, dường như Tô Quân cũng đã nhận ra, chỉ nói mấy câu xin lỗi, sau đó không nói gì nữa.

Không có nhiều người bên cạnh, cuộc sống của tôi cũng thật bình thản.

Nhưng đột nhiên chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.

Sáng sớm hôm đó, tôi vừa đi mua bữa sáng về, mở cửa ra liền nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, tôi nhất thời chưa nhận ra người kia, trong lòng nghi hoặc.

Thật kỳ lạ, tôi không có bạn bè, cũng chưa bao giờ dẫn ai về nhà, làm sao có người tìm đến được?

Ông ngoại ngồi trên ghế, nhìn thấy tôi liền vẫy tay: "Oánh Oánh, con về rồi sao, mau lại đây nhìn xem, có bạn tốt đến thăm này....."

Bạn tốt? Tôi nhíu mày, người kia xoay mặt lại, tôi giật mình.

Là Cố Nhược Hi?

Tại sao cô ấy biết chỗ này? Cô ấy tới đây làm gì?

Sự xuất hiện của cô ấy làm tôi thật kinh ngạc, càng làm cho tôi ngạc nhiên hơn là, cô ấy đã tiêu tụy đi rất nhiều, xem chút nữa tôi không nhận ra cô ấy.

Hình như là già hơn vài tuổi.

Mới có hai tháng không gặp, cô ấy đã thay đổi nhiều như vậy rồi sao?

"Mạc Oánh....." Cô ấy cúi đầu kêu tên tôi, không dám nhìn thẳng mặt tôi.

"Sao cậu lại tới đây?" Tôi lạnh lùng nhìn cô ấy, chợt nhớ đến chuyện cô ấy mang thai, nhìn vào bụng cô ấy.

Mới hai tháng nên bụng còn chưa to, nhưng tôi biết bên trong có một sinh mạng nhỏ, là con của Diệp Phong.

"Tôi có chuyện muốn nói với cậu....." Cô ấy nhìn tôi bằng đôi mắt trong veo, giống như có chuyện gấp muốn nói với tôi, lại không tiện nói ra, tôi biết, những lời cô ấy muốn nói khẳng định có liên quan đến Diệp Phong.

Tôi cũng không muốn để ông ngoại biết nhiều về chuyện của Diệp Phong nên tiến lên kéo tay Nhược Hi: "Chúng ta ra ngoài nói đi." Sau đó quay sang nói với ông ngoại: "Tụi con ra ngoài nói chuyện một chút, lát nữa quay lại."

Không đợi ông ngoại trả lời, tôi đã kéo Nhược Hi ra ngoài.

Ngoài vườn hoa, có cậu bé đang nhảy hip hop cạnh hồ nước.

Tôi và Nhược Hi ngồi trên băng ghế đá.

"Lần này tìm tôi lại có chuyện gì?" Tôi nhìn về phía trước, lạnh lùng nói: "Những chuyện cần nói tôi đều đã nói hết rồi, Diệp Phong muốn

làm gì là chuyện của anh ấy, cậu có tìm tôi cũng vô ích, tôi không giúp được đâu."

"Tôi tới tìm cậu không phải vì chuyện này!" Đột nhiên cô ấy bắt lấy tay tôi, vẻ mặt khẩn trương: "Mạc Oánh, Diệp Phong mất tích rồi."

Chương 104: Chỉ có cậu mới giúp được tôi

"Tôi tới tìm cậu không phải vì chuyện này!" Đột nhiên cậu ấy bắt lấy tay tôi, vẻ mặt khẩn trương: "Mạc Oánh, Diệp Phong mất tích rồi."

"Cái gì?" Tôi bị lời nói của cậu ấy làm cho kinh ngạc: "Diệp Phong mất tích? Đã xảy ra chuyện gì, từ khi nào?"

"Tôi cũng không rõ nữa." Nhược Hi mơ màng lắc đầu, rưng rưng nước mắt: "Tôi cũng mới biết chuyện anh ấy mất tích gần đây thôi, lúc trước tôi gọi điện thoại thì anh ấy không nhận, đến nhà cũng không thấy đâu, ngay cả mẹ anh ấy cũng không tìm được, mãi đến nửa tháng trước, tôi tìm được mẹ anh ấy, bà nói anh ấy đã mất tích, không biết là đã đi đâu....."

"Tại sao có thể như vậy....."

"Mạc Oánh..... cậu có biết anh ấy đang ở đâu không, mau nói cho tôi..... Cậu nói cho tôi biết được không?" Bỗng nhiên cậu ấy khóc lớn, nước mắt giàn giụa.

"Làm sao tôi biết anh ấy đang ở đâu chứ!" Tôi cũng nóng nảy, từ ngày nói rõ mọi chuyện với anh ấy ở quảng trường, cũng chưa từng gặp lại anh ấy, tại sao đột nhiên lại mất tích?

Tôi còn tưởng rằng, anh ấy đã quyết định ở bên cạnh Nhược Hi, hai người đang sống hạnh phúc, không nghĩ tới.....

"Mạc Oánh, làm sao bây giờ..... Tôi không biết nên làm cái gì bây

giờ..... Tôi không tìm thấy anh ấy..... Tôi nên làm cái gì bây giờ.....
hu hu....."

Nước mắt cô ấy tuôn xối xả: "Tôi không còn cách nào mới phải tìm đến cậu..... Cậu đổi số điện thoại di động, tôi hỏi xung quanh rất vất vả, mới tìm được chỗ ở hiện tại của cậu..... Cậu giúp tôi đi..... Giúp tôi đi....."

"Tôi phải giúp cậu thế nào đây? Cậu đứng lên trước rồi nói được không? Hay là tôi với cậu đến đồn cảnh sát báo án?" Đây là biện pháp duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến.

Cô ấy khóc lóc lắc đầu: "Vô ích thôi, tôi và mẹ anh ấy đã sớm báo án rồi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được người..... Báo án cũng vô dụng thôi..... "

"Vậy phải làm sao bây giờ" Tôi cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể an ủi cô ấy: "Chắc là không sao đâu, anh ấy cũng là người lớn rồi, cũng có suy nghĩ riêng, chắc là đi đâu cho khuây khỏa, qua một thời gian nữa sẽ trở lại thôi."

"Sẽ không đâu, mẹ anh ấy nói phòng của anh ấy không có gì thay đổi, quần áo vẫn còn y nguyên, không có khả năng là đi du lịch giải sầu, tôi chỉ sợ trong lòng anh ấy nghĩ quẩn, làm ra chuyện gì không tốt....."

Trong lòng tôi cũng run lên: "Chắc là không đâu, Diệp Phong là một người có lý trí, sẽ không làm ra chuyện như vậy đâu."

"Mạc Oánh, cậu giúp tôi đi, chỉ có cậu mới có thể giúp tôi." Nhược Hi cầm tay tôi, rưng rưng nước mắt, kiên định nhìn tôi.

Chương 105: Không ai có thể thay thế được

"Mạc Oánh, cậu giúp tôi đi, chỉ có cậu mới có thể giúp tôi." Nhược Hi cầm tay tôi, rưng rưng nước mắt, kiên định nhìn tôi.

"Tôi phải giúp cậu như thế nào đây?" Tôi cũng không phải là thám tử, người đã mất tích rồi làm sao tôi tìm được?

"Lục Minh Hiên! Bằng năng lực của anh ta, nhất định sẽ có biện pháp để tìm ra Diệp Phong!" Nhược Hi nói một câu, làm tôi chột bưng tỉnh.

Tại sao tôi lại không nghĩ ra chứ?

Khó trách vì sao Nhược Hi lại tìm tôi để nhờ giúp đỡ, thì ra là vậy.

Muốn nhờ tôi cầu xin Lục Minh Hiên sao? Cầu xin anh ta tìm Diệp Phong?

"Chuyện này....." Tôi khó xử, chuyện này tôi phải nói như thế nào đây? Lục Minh Hiên đã từng gặp qua Diệp Phong, cũng biết mối quan hệ của chúng tôi lúc trước, nếu nhờ anh ta tìm Diệp Phong, liệu anh ta có giúp không?

Người đàn ông như Lục Minh Hiên, không thừa cơ hội bỏ đá xuống giếng đã là may lắm rồi, nếu như muốn nhờ anh ta giúp một tay..... Tôi cảm thấy chuyện này thật không có khả năng.

"Mạc Oánh, van xin cậu, giúp tôi được không..... Tôi biết mình không còn mặt mũi nào để nhờ cậu giúp đỡ, nhưng Diệp Phong dù gì cũng

từng là bạn cũ của cậu, làm sao cậu có thể thấy chết mà không cứu.....”

Thấy chết mà không cứu? Những lời này cứ như là tôi rất vô tình.

“Tôi không phải là thấy chết không cứu, chỉ là.....”

“Tôi xin cậu đấy, Mạc Oánh....” Nhược Hi quỳ xuống đất.

Tôi sợ hết hồn: “Cậu đừng như vậy..... Mau đứng lên đi.....”

“Nếu cậu không đồng ý giúp tôi, tôi sẽ không đứng lên.....” Cô ấy quỳ trên mặt đất không chịu đứng dậy.

Tôi thật sự không có biện pháp: “Tôi..... sẽ cố gắng giúp cậu, cậu đứng lên trước đi.”

“Cậu thật sự sẽ giúp tôi sao?” Nhược Hi dùng ánh mắt đau khổ nhìn tôi, giống như tôi là tia hy vọng cuối cùng của cô ấy.

“Tôi..... Ừ” Tôi gật đầu.

Tôi thừa nhận là mình mềm lòng!

“Thật tốt quá.... Cảm ơn cậu Mạc Oánh.....”

“Không cần cảm ơn tôi.” Chuyện này có thể giúp được hay không, tôi còn chưa có chắc đâu!

“Tôi biết là cậu sẽ giúp tôi mà Mạc Oánh.” Nhược Hi lau nước mắt, ánh mắt nhìn tôi có chút quái dị.

Trong điện thoại của mỗi người, đều sẽ có một dãy số, bạn vĩnh viễn không gọi vào dãy số đó, nhưng cũng sẽ không xóa;

Trong lòng của mỗi người, đều sẽ có một người, mặc dù bạn không bao giờ nhắc tới, nhưng cũng không bao giờ quên được người đó;

Có vài người chúng ta không biết họ tốt ở điểm nào, nhưng không ai có thể thay thế họ được;

Số điện thoại của Diệp Phong vẫn còn lưu trong điện thoại tôi, nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ gọi điện thoại cho anh ta, cũng không muốn xóa đi, trong lòng thường xuyên nghĩ tới anh ta, nhưng không muốn nhắc đến, cũng không muốn quên đi.

Tôi cố lấy hết dũng khí nhấn nút gọi trên màn hình, nhưng chỉ nghe thấy một giọng nói cứng nhắc: “Số máy quý khách vừa gọi.....”

Chương 106: Nội y quyến rũ

Tôi cố lấy hết dũng khí nhấn nút gọi trên màn hình, nhưng chỉ nghe thấy một giọng nói cứng nhắc: “Số máy quý khách vừa gọi.....”

Tôi mất mát thờ dài, nhìn dãy số trên màn hình điện thoại, tâm tình thật phức tạp.

Rốt cuộc là anh ấy đã đi đâu? Tôi phải mở lời với Lục Minh Hiên như thế nào đây?

Ngay lúc tôi đang hết sức phiền não, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Tôi nhanh chóng bỏ điện thoại vào túi xách, tiến lên đón anh ta.

Lục Minh Hiên vừa nhìn thấy tôi thì kinh ngạc: "Sao em lại ở đây?"

Trước giờ đều là anh ta gọi thì tôi mới đến nhà anh ta, nhưng hôm nay tôi lại chủ động đến đây, ngay cả áo ngủ cũng đã thay xong.

Tôi mặc một cái váy ngủ màu hồng giống như sườn xám, nhưng ngắn hơn, còn có nội y quyến rũ, chiếc váy xẻ một đường từ trên đùi xuống, gợi cảm làm người ta không nhin được mà bị mê hoặc.

Đây cũng là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy tôi mặc loại quần áo như thế này, có hơi kinh ngạc, chân mày tuy rằng hơi nhíu lại, nhưng đáy mắt lại lóe lên một tia dự vọng, ánh mắt nóng bỏng như hai cục lửa.

Tôi hít sâu một hơi, tiến lên chủ động ôm hôn anh ta, hai tay chuyển qua trước ngực anh ta, đầu tiên cởi caravat, sau đó mở từng cái nút

áo.....

Anh ta không có cự tuyệt hành động của tôi, ngược lại rất hưởng thụ nụ hôn của tôi, còn luồn tay vào bên trong áo tôi sờ soạng khắp nơi.

Tôi vừa tắm lúc này, mùi sữa tắm thoang thoảng thơm mát, giống như quả đào đang tỏa hương thơm, chờ anh ta tới thưởng thức.

Anh ta càng hôn càng sâu, dần dần không kiềm chế được nữa, đẩy tôi ngã xuống giường.....

Lại một đêm thật dài trôi qua, không biết đã hoan ái triền miên bao nhiêu lần.

Tinh lực của anh ta luôn tràn đầy như vậy, tôi mệt đến không thở nổi, nhưng anh ta còn chưa có dừng lại, vẫn tiếp tục làm việc không mệt mỏi.

Đến khi anh ta dừng lại, tôi đã mờ mắt không nổi.

Dường như tâm tình của anh ta rất tốt, anh ta vuốt ve, hôn lên mặt tôi, hỏi tôi: "Tại sao hôm nay em lại chủ động như vậy?"

"Chủ động thì không được sao?" Tôi vô lực trả lời.

"Hôm nay em không giống như bình thường." Đường như anh ta rất hiểu tôi.

"Vậy bình thường thì như thế nào?" Tôi hỏi lại.

"Không nghe lời, lúc nào cũng muốn làm trái ý tôi." Anh ta cầm lấy lọn tóc của tôi, chơi đùa trong lòng bàn tay: "So với những người phụ nữ trước kia của tôi, em là khó đối phó nhất."

"A, tôi khó đối phó lắm sao?" Trong đầu tôi bắt đầu tính toán, không biết mở miệng như thế nào để nhờ anh ta tìm Diệp Phong.

Chương 107: Vào khách sạn đặt phòng

"A, tôi khó đối phó lắm sao?" Trong đầu tôi bắt đầu tính toán, không biết mở miệng như thế nào để nhờ anh ta tìm Diệp Phong.

"Cực kỳ khó đối phó." Anh ta nhìn chăm chăm tôi, mím môi cười.

"Chuyện này.... Nếu như anh muốn, tôi có thể nghe lời anh, nhưng anh có thể đáp ứng tôi một việc này không?" Tôi cẩn thận hỏi anh ta.

"Việc gì?" Ánh mắt anh ta trầm xuống, nụ cười bên môi dần biến mất.

"Tôi có người bạn bị mất tích, tôi tin là anh sẽ có biện pháp tìm được người đó."

"Thì ra là vì chuyện này." Anh ta cong khóe môi, đưa tay nâng cằm tôi, tiến lại gần: "Khó trách vì sao tối nay em lại ra sức lấy lòng tôi nhiệt tình như vậy, thì ra là muốn nhờ tôi giúp, chắc là người này rất quan trọng với em."

"Không!" Tôi kiên định nhìn anh ta: "Không có ai quan trọng hơn anh, nếu không có anh, tôi chỉ có hai bàn tay trắng."

Nói xong những lời này, ngay cả chính tôi cũng không thể tin nổi.

Anh ta có vẻ thật cao hứng: "Em cũng biết sao?"

Tôi không nói gì, chỉ nhìn anh ta.

Anh ta cong môi cười, đầu ngón tay lưu luyến trên mặt tôi, vuốt ve qua lại, giống như đang thưởng thức.

“Anh có thể giúp tôi không?” Có việc cần nhờ anh ta, giọng nói của tôi cũng tự nhiên thấp xuống, không cứng nhắc như bình thường.

“Ngày mai đem tư liệu liên quan đến người đó đưa cho tôi.”

“Anh đồng ý rồi?” Dễ dàng như vậy? Tôi có hơi khó tin.

“Còn chưa chắc chắn.” Anh ta cười khế: “Phải xem biểu hiện của em nữa!”

Anh ta cười tà mị, thân hình cao lớn đè ép lên cơ thể tôi, lại tiếp tục một hồi triền miên yêu thương.....

Kể từ đêm hôm đó, tôi trở nên nghe lời hơn rất nhiều, cố gắng không làm trái ý anh ta, anh ta muốn cái gì, tôi đều hết lòng thỏa mãn anh ta.

Bất kể là lúc ở trên giường, hay là không ở trên giường, tôi cũng đều thật ngoan ngoãn nghe lời, dường như anh ta cũng rất hài lòng với sự thay đổi của tôi, anh ta thường xuyên dẫn tôi đến những bữa tiệc sang trọng, giới thiệu tôi với người quen của anh ta, có khi cũng đề cử tôi với vài vị đạo diễn nổi tiếng.

Sự giúp đỡ của anh ta đối với tôi thật sự rất lớn, bởi vì quan hệ rộng rãi của anh ta, tôi cũng được nhờ không ít, nhận được mấy cái hợp đồng quay quảng cáo, cũng kiếm được kha khá tiền.

Nhưng còn chuyện tìm người, tôi không dám thúc giục anh ta, tránh cho anh ta suy nghĩ nhiều, lại hoài nghi về mối quan hệ giữa tôi và Diệp Phong.

Mãi đến một ngày, tôi vô tình đi ngang qua quầy bán báo, chợt nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đăng trên bìa báo tin tức giải trí, tiêu đề in thật to phía trên: “Chủ tịch tập đoàn Đông Phương hẹn riêng người mẫu Dương Tử Huyền, vào khách sạn đặt phòng không kiêng dè!”

Chương 108: Anh ta còn chưa về?

Mãi đến một ngày, tôi vô tình đi ngang qua quầy bán báo, chợt nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đăng trên bìa báo tin tức giải trí, tiêu đề in thật to phía trên: “Chủ tịch tập đoàn Đông Phương hẹn riêng người mẫu Dương Tử Huyền, vào khách sạn đặt phòng không kiêng dè!”

Ảnh chụp xác thực là Lục Minh Hiên đang ôm mỹ nữ chân dài mảnh khảnh đi vào cửa khách sạn, khách sạn đó còn là nơi lần đầu tiên tôi gặp anh ta.

Tôi nghĩ, phòng bọn họ ở chắc cũng là căn phòng tổng thống đó!

“Tiểu thư, mua một tờ báo đi!” Bà chủ sạp báo đưa vài tờ báo đến trước mặt tôi, toàn bộ đều đưa tin về Lục Minh Hiên và Dương Tử Huyền, ngay cả tạp chí kinh tế tài chính cũng đưa tin này.

Hai người đó, thật là nổi tiếng!

Nếu như cô gái này cố ý tung scandal để lăng xê tên tuổi, thì quả thực cô ta đã thành công rồi!

Tôi tùy tiện chọn một tờ báo để mua, không phải vì cái gì, chỉ là cảm thấy bà chủ đã có lòng tốt chào hàng như vậy, không mua một tờ, tôi thật sự cảm thấy ngượng ngùng.

Trở về biệt thự của Lục Minh Hiên, anh ta còn chưa có về.

Kể từ ngày chủ động quyến rũ anh ta tới bây giờ, tối nào tôi cũng tới đây đúng giờ, thay sẵn áo ngủ chờ anh ta về nhà, hôm nay cũng không ngoại lệ, nhưng đã đợi đến mười hai giờ rồi, sao anh ta còn chưa về?

Bình thường đều là mười một giờ về, sao hôm nay đã trễ như vậy rồi còn chưa về? Chắc là đi với người mẫu rồi chứ gì!

Tôi cũng không nghĩ gọi điện thoại cho anh ta, nên đi ngủ sớm một chút.

Buổi sáng tôi tỉnh dậy, anh ta còn chưa có trở về.

Tôi thay quần áo, xuống lầu ăn điểm tâm, rốt cuộc cũng nhìn thấy anh ta.

Anh ta mới vừa vào cửa, vẻ mặt mệt mỏi, anh ta ngẩng đầu nhìn thấy tôi từ trên cầu thang đi xuống, không đợi anh ta mở miệng, tôi đã nói trước:

“Về rồi sao, đã ăn sáng chưa?”

“Còn chưa có ăn.”

“Lên lầu rửa mặt đi rồi xuống đây ăn sáng!”

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt có chút kỳ quái, lông mày nhíu lại, một hồi lâu mới “Ừ” một tiếng, sau đó đi lên lầu.

Người giúp việc đã nấu xong bữa sáng, dọn sẵn lên bàn.

Tôi lấy tờ báo mua hôm qua ra, nhàn nhạt lướt xem, chờ anh ta xuống cùng ăn điểm tâm.

Lục Minh Hiên thay một bộ quần áo thoải mái, từ trên cầu thang đi xuống, bước đi ưu nhã, phong thái thanh tao, ánh mặt trời chiếu lên mặt anh ta, nhu hòa đẹp mắt, khí thế bất phàm, anh ta luôn chói lọi như vậy.

Anh ta ngồi đối diện tôi, thấy anh ta, tôi để tờ báo qua một bên.

Chương 109: Không tới lượt em quan tâm

Anh ta ngồi đối diện tôi, thấy anh ta, tôi để tờ báo qua một bên.

Trên bìa tờ báo là tin tức của anh ta, ánh mắt của anh ta rơi xuống tờ báo nằm bên cạnh tôi, mày nhíu chặt, có vẻ không vui.

"Trong phạm vi tầm mắt của tôi, tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ tờ báo nào." Giọng nói của anh ta trầm thấp lạnh lẽo.

"A!" Tôi đáp một tiếng, tiện tay ném tờ báo vào sọt rác: "Thật xin lỗi, tôi không biết là anh ghét nhìn thấy mấy tờ báo, sau này tôi sẽ không mua nữa."

Giọng nói của tôi bình thản, khéo léo.

Ánh mắt anh ta nhìn tôi càng thêm kỳ quái, dường như có chút hoang mang: "Em không có gì muốn nói với tôi sao?"

Tôi nuốt một ngụm cháo, ngẩng đầu nhìn anh ta: "Anh cảm thấy là tôi có gì muốn nói với anh sao?"

"Chuyện tối hôm qua tôi không có về, em không có gì bất mãn sao?"

"Đó là do anh có việc bận." Tôi chủ động tìm cái cớ cho anh ta, người bận rộn như anh ta, ban đêm không về nhà là chuyện hoàn toàn có thể lý giải!

"Tin tức đăng trên báo, em không có gì muốn hỏi tôi sao?" Chân mày

anh ta nhíu lại càng chặt hơn.

"Scandal thôi, tôi cũng từng bị rồi, không nên để ý tới." Tôi lạnh nhạt nói, ăn xong một chén cháo, tôi ăn thêm chén nữa, khẩu vị hôm nay thật tốt.

"Suốt buổi tối hôm qua em cũng không có gọi điện thoại cho tôi!" Những lời này của anh ta giống như đang oán trách.

Tôi nhìn anh ta, nhíu mày: "Anh hy vọng tôi gọi cho anh?"

"Em phải nên gọi điện thoại cho tôi!"

"Tôi cảm thấy không cần thiết phải gọi cho anh!"

"Em cứ như vậy không quan tâm đến tôi sao?" Anh ta nheo lại đôi mắt như của loài báo săn mồi nhìn chăm chăm vào tôi, đợi tôi trả lời.

Sao tôi lại cảm thấy anh ta giống như một đứa trẻ to xác đang cực kỳ bất mãn mà oán trách tôi?

Tôi cong khóe môi, buông cái muỗng trong tay ra, nói với anh ta: "Tôi làm sao quản anh đây? Người phụ nữ có thể tự chăm sóc bản thân mình đã là tốt lắm rồi, người đàn ông tốt không cần phụ nữ quản, người đàn ông hư, muốn quản cũng không quản được, người đàn ông đối xử tốt với mình không cần mình phải bận tâm, đàn ông đối với mình không tốt, sẽ không để cho mình xen vào chuyện của anh ta, người đàn ông yêu mình, sẽ không muốn mình lo lắng, người đàn ông không yêu mình, không đến lượt mình quan tâm."

Anh ta nghe xong, có chút ngoài ý muốn, khuôn mặt lạnh lùng có một tia cười yếu ớt: "Vậy em cảm thấy tôi thuộc loại người nào? Muốn quản cũng không quản được? Không cần người khác xen vào? Hay

là, không tới lượt em quan tâm?"

"Tất cả!" Tôi ăn xong một ngụm cháo cuối cùng, lau miệng nói: "Tôi ăn no rồi, anh cứ từ từ mà ăn." Nói xong đứng lên, chợt nghĩ tới cái gì: "Đúng rồi, nếu lần sau anh không về, hy vọng là anh sẽ gọi điện thoại báo cho tôi biết."

Chương 110: Gả cho nhà giàu

"Tất cả!" Tôi ăn xong một ngậm cháo cuối cùng, lau miệng nói: "Tôi ăn no rồi, anh cứ từ từ mà ăn." Nói xong đứng lên, chợt nghĩ tới cái gì: "Đúng rồi, nếu lần sau anh không về, hy vọng là anh sẽ gọi điện thoại báo cho tôi biết."

Nếu anh ta không về, tôi cũng không cần ở nơi này, một người ở trong căn phòng lớn như vậy, lạnh lẽo đáng sợ, để tôi dành thời gian chăm sóc ông ngoại không phải là tốt hơn sao!

"Em nói xong chưa?" Khuôn mặt anh ta âm trầm, giống như là tôi đã nói cái gì làm anh ta mất hứng.

Tính tình anh ta sao lại thất thường như vậy chứ? Tôi có nói cái gì làm anh ta mất hứng sao?

"Ừ, tôi nói xong rồi, mời anh chậm dùng." Tôi cũng lười quan tâm anh ta, trở về phòng thay một bộ quần áo, rời khỏi biệt thự.

Bộ phim chiếu rạp thật ăn khách, đạo diễn rất cao hứng, tự bỏ tiền mời tất cả nhân viên công tác và diễn viên trong đoàn làm phim đi ăn.

Đạo diễn mời khách, mọi người cũng nể mặt, tất cả mọi người đều có mặt đông đủ.

Mọi người bàn luận về những cảnh hài hước trong quá trình quay chụp của bộ phim, cười đến nghiêng ngả, không khí thật sôi động, tôi cũng là lần đầu tiên cùng ngồi nói chuyện phiếm với mọi người. Cơ hội như vậy, sau này sẽ không có nữa.

Một bộ phim kết thúc, tất cả mọi người đều giải tán đi, không biết khi nào mới lại có cơ hội hợp tác cùng nhau nữa.

Thật mong chờ sẽ lại được làm việc cùng nhau trong tương lai.

Chủ đề nói chuyện phiếm từ hài hước đến chính sự, lại còn chuyển qua scandal.

Cũng không biết là ai đã mở đầu, bỗng nhiên nói một câu: "Vị trí nổi bật trên bìa báo gần đây đều là tin tức của Dương Tử Huyền!"

"Đúng vậy, cô gái đó gần đây được rất nhiều người chú ý đến! Scandal cùng chủ tịch Lục Minh Hiên huyền náo rất xôn xao."

"Lục tổng giám đốc dường như có rất nhiều scandal, các cậu đoán thử xem, Dương Tử Huyền có cơ hội gả vào nhà giàu hay không?"

"Làm sao có thể, giống như cậu nói đó, Lục tổng có nhiều scandal với các cô gái như vậy, Dương Tử Huyền cũng chỉ là một trong số đó thôi, làm sao có thể gả vào nhà giàu được! Người đàn ông giống như Lục tổng, sẽ không có cô gái nào có thể giữ chân anh ta được!"

"Cũng chưa chắc đâu, nghe nói Dương Tử Huyền cũng xuất thân trong gia đình giàu có, gia cảnh trong sạch, cùng Lục tổng coi như là môn đăng hộ đối, không giống với những cô gái dính scandal lúc trước đâu."

"A, cậu đúng là biết không ít chuyện nha, chẳng lẽ cậu ở trong nhóm paparazzi sao?"

"Tôi có bạn thân là paparazzi, là anh ta nói cho tôi biết đó."

Chương 111: Anh đang đợi em

"Khụ khụ!" Đạo diễn Trương rốt cuộc không nhịn được nữa ho một tiếng, cắt đứt đề tài này: "Lục tổng là nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim lần này, không nên ở đây thảo luận về anh ta, tất cả mọi người đã ăn no rồi phải không, có ai muốn đi hát karaoke không, lát nữa bao một phòng KTV đi!"

"Được...." Mọi người cao hứng vỗ tay hoan hô.

Tôi nhàn nhạt cười, cũng vỗ tay theo mọi người.

Tô Quân ngồi bên cạnh tôi, ánh mắt của anh ta vẫn luôn hướng về phía tôi, nhất là vừa rồi khi nhắc đến Lục Minh Hiên, ánh mắt nhìn tôi có chút lo lắng.

Mặc dù tôi biết anh ta nhìn tôi, nhưng cũng không nói gì.

Trong phòng KTV, mọi người đều đang tranh giành micro để được hát, tôi đi ra từ trong toilet thì thấy Tô Quân đang đứng ngoài cửa chờ tôi.

Tôi nói: "Không phải là anh trùng hợp đi ngang qua đây đó chứ?"

"Anh đang đợi em." Anh ta trực tiếp thừa nhận.

"Tìm em có việc gì?" Tôi hỏi.

"Không có việc gì thì không thể tìm em sao?" Anh ta hỏi lại.

Tôi cười cười, không nói gì.

Chúng tôi sóng vai nhau đi, chợt anh ta thở dài: "Bộ phim này quay nhanh quá, mới nháy mắt đã xong rồi, sao trước kia anh lại cảm thấy quay bộ phim thật sự rất lâu, sao bây giờ lại nhanh như vậy chứ?"

"Điều đó chứng tỏ bộ phim này diễn rất tốt, hơn nữa, lúc anh diễn rất nhập tâm, cho nên cảm thấy thời gian trôi qua có vẻ nhanh hơn thôi." Tôi mỉm cười nhìn anh ta.

"Quay phim xong rồi, về sau chúng ta sẽ rất ít có cơ hội gặp mặt." Lúc anh ta nói những lời này trông có vẻ hơi mất mát.

Tôi vỗ vai anh ta: "Bữa tiệc nào rồi cũng sẽ kết thúc thôi! Nếu như anh muốn gặp em, vẫn có thể gặp được mà, chỉ cần gọi điện thoại hẹn nhau là được rồi không phải sao!"

"Nhưng sao anh lại cảm thấy rất khó hẹn được em? Lần nào mời em ra ngoài ăn cơm cũng đều bị em từ chối." Anh ta cười khổ, thở dài, lấy lại tinh thần: "Chúng ta nói đến chuyện gì vui đi! Nghe nói từ sau khi bộ phim công chiếu, em được rất nhiều đạo diễn mời đi đóng phim nha!"

"Đúng vậy! Có vài vị đạo diễn đưa kịch bản cho em xem."

Mắt anh ta sáng lên: "Không tệ, vậy em đã chọn được kịch bản nào chưa? Đã ký hợp đồng chưa?"

Tôi gật đầu: "Rồi, em chọn được một bộ, vừa mới ký hợp đồng, là một bộ phim cổ trang lấy bối cảnh cung đình."

Chương 112: Nhân vị ái tình

Tôi gật đầu: “Rồi, em chọn được một bộ, vừa mới ký hợp đồng, là một bộ phim cổ trang lấy bối cảnh cung đình.”

"Tên là gì?"

"Một bộ phim truyền hình dài tập, tên là "Nam Man Vương Phi", chuyển thể từ bộ tiểu thuyết cùng tên trên internet, nội dung rất mới mẻ, tình tiết không tẻ, em cảm thấy kịch bản này cũng rất được, mấy hôm trước đi ăn cùng đạo diễn đã ký hợp đồng rồi, đạo diễn nói chờ anh ta tìm được nam chính, sẽ bắt đầu quay phim ngay!"

"À!" Tô Quân nghĩ tới cái gì, trong mắt thoáng hiện một tia lém lỉnh, đột nhiên tâm tình trở nên thật tốt, vươn tay ra nói với tôi: "Chúc bộ phim sắp tới của em nhanh chóng khởi quay, cũng mong là sau này chúng ta sẽ lại được đóng phim cùng nhau."

Tôi lễ phép vươn tay bắt tay với anh ta, cười nói: "Hợp tác với anh rất vui, mong là lần sau sẽ lại có cơ hội được làm việc chung với anh."

Trở lại phòng karaoke, đạo diễn đang bị mọi người ép hát một bài.

Đạo diễn nói: “Giọng tôi không được hay đâu, nếu tôi mà hát hay, thì bây giờ đâu có đi làm đạo diễn!”

Mọi người cười to, không biết ai đột nhiên đưa ra đề nghị: “Để Tô Quân và Mạc Oánh hát chung một bài đi!”

“Đúng vậy, Tô Quân ra album rồi, nhưng chúng ta còn chưa được nghe anh ấy hát live! Thừa dịp này hát một bài đi!”

“Mạc Oánh xinh đẹp như vậy, giọng hát nhất định cũng rất hay!”

“Được được, muốn hát bài gì đây?”

“Hát bài “Nhân vị ái tình” đi, bài hát nay năm nay rất được ưa chuộng.....”

“Ừ, đúng vậy, hát “Nhân vị ái tình” đi.....”

Bọn họ bàn bạc xong, không cần hỏi lại ý kiến đương sự, liền trực tiếp nhét micro vào tay tôi và Tô Quân, âm nhạc vang lên.....

Tôi hết ý kiến.

Bọn họ cũng không cần biết là tôi có biết hát hay không, cứ như vậy đẩy tôi lên phía trước.....

Tô Quân nhìn tôi mỉm cười, cầm lấy micro, giọng hát trầm thấp gợi cảm vang lên: “Đưa cho em một chiếc CD ngày trước, hãy lắng nghe tình yêu của chúng ta ngày ấy, có lúc anh bỗng nhiên quên mất mình vẫn còn yêu em.....”

Giọng hát của anh ta so với Trần Dịch Tấn còn dễ nghe hơn, vừa dịu dàng vừa cuốn hút.

Tôi đưa micro lên, nhẹ nhàng cất giọng hát: “Không hát lên được bài hát ấy nữa, mỗi lần nghe đến em đều đỏ mặt trốn tránh, nhưng vẫn thường quên mất rằng em vẫn còn yêu anh như trước.....”

Giọng hát của tôi vừa vang lên, tất cả mọi người đều hết sức kinh

ngạc.

Chương 113: Bảo bối trong mơ

Giọng hát của tôi vừa vang lên, tất cả mọi người đều hết sức kinh ngạc.

Có lẽ không ai đoán được, người như tôi mà lại sở hữu một giọng hát tinh tế giống như Vương Phi, âm sắc hài hòa giàu cảm xúc, trong vắt mà có chiều sâu, làm người nghe cảm động.

Tôi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người cũng không có làm ra vẻ gì đặc ý, ngược lại chỉ chuyên tâm hát, giống như đang xuất thần vào những ca từ của bài hát.

Giọng hát hoàn hảo làm rung động lòng người.

Tô Quân cũng bị tôi làm cho kinh ngạc, nhưng anh ta rất nhanh hồi phục lại tinh thần, tiếp tục song ca một cách ăn ý với tôi.

Giọng hát của anh ta trầm thấp mà khêu gợi, kết hợp với giọng hát trong trẻo của tôi làm cho bài hát này có vẻ còn hay hơn bản gốc.

Khi tôi hát đến một câu cuối cùng, mọi người phải mất đến mười giây sau mới kịp phản ứng lại.

Một tràng vỗ tay như sấm vang lên.

"Hay quá.... Thật sự hát quá hay!"

Đạo diễn kích động đứng lên nói với tôi: "Mạc Oánh, nếu sớm biết giọng hát của cô hay như vậy thì tôi đã để cho cô hát ca khúc chủ đề

của bộ phim rồi! Sao cô không chịu nói sớm chứ! Cô hát lên thật sự rất là hay!"

"Đúng vậy đúng vậy.... " Mọi người phụ họa gật đầu.

"Cảnh quay trong phim của cô làm tôi rất vừa ý, nếu như lần sau có vai diễn hợp với cô, tôi nhất định sẽ mời cô diễn, đến lúc đó cho cô hát ca khúc chủ đề phim! Tuyệt đối sẽ trở thành hit!"

"Cám ơn đạo diễn....."

Đêm nay không khí thật tốt, tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

Đã qua mười hai giờ, tôi định trở về nhà, sau khi chào tạm biệt đạo diễn, tôi đi ra khỏi KTV.

Tôi mới vừa đi được không bao lâu, Tô Quân đã đuổi theo.

"Mạc Oánh."

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta: "Sao anh lại tới đây?"

"Anh đưa em về nhà."

"Không cần đâu, nếu để cho paparazzi nhìn thấy thì ngày mai chắc lại phải trở thành tiêu điểm scandal nữa rồi." Tôi lo lắng.

"Em cứ yên tâm!" Tô Quân cười lém lỉnh: "Paparazzi gần đây đều đi theo Dương Tử Huyền cả rồi, danh tiếng đã sớm áp đảo chúng ta, cho nên chúng ta rất an toàn."

Cũng có lý! Tôi cười: "Vậy được rồi."

Anh ta đã nói như vậy rồi, tôi còn cự tuyệt cái gì nữa chứ? Chỉ là tôi không nghĩ đến, như thế nào ở chỗ này cũng thật trùng hợp gặp phải một người..... Lục Minh Hiên!

Là anh ta sao?

Lúc đầu tôi còn nghĩ là mình nhìn nhầm, chờ đến khi anh ta đi gần lại đây, tôi thật không thể tin vào hai mắt của mình.

Quả nhiên là Lục Minh Hiên!

Mà bên cạnh anh ta, là một cô gái dáng người cao gầy đường cong chữ S quyến rũ, đang kéo tay anh ta, cười thật rạng rỡ, đôi môi đỏ mọng kêu gọi, tóc xoắn gọn sóng, tuyệt đối là bảo bối mà tất cả đàn ông đều mơ ước!

Chương 114: Lên núi ngắm cảnh

Mà bên cạnh anh ta, là một cô gái dáng người cao gầy đường cong chữ S quyến rũ, đang kéo tay anh ta, cười thật rạng rỡ, đôi môi đỏ mọng khêu gợi, tóc xoăn gọn sóng, tuyệt đối là bảo bối mà tất cả đàn ông đều mơ ước!

Anh ta nhìn thấy tôi, nhưng không có gọi tôi, cũng không nhìn tôi lâu, chỉ nhìn về phía trước, đi lướt qua bên cạnh tôi.

Tôi cũng không có gọi anh ta, mà là cúi đầu, chờ sau khi anh ta đi qua, tôi mới quay đầu lại, nhìn theo.

Trong lòng tôi có một loại cảm giác khó hiểu, giống như nhìn thấy tương lai không lâu sắp tới, tôi và anh ta sẽ trở thành người xa lạ, mặc dù đã từng rất quen thuộc, nhưng sau khi tách ra, sẽ không có liên lạc với nhau nữa, cho dù đi ngang qua, gặp thoáng qua cũng sẽ không dừng lại chào hỏi.

Một ngày nào đó, chúng tôi sẽ biến thành như vậy, chỉ là không nghĩ tới, hiện tại cũng đã là như vậy rồi.

Nhìn thấy bóng dáng Lục Minh hiên cùng mỹ nữ biến mất ở cuối hành lang, tôi mới thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu lại nhìn thấy ánh mắt Tô Quân dừng trên khuôn mặt tôi, phản phát có chút ưu thương.

"Mạc Oánh..... " Dường như anh ta muốn an ủi tôi, ánh mắt u buồn chứa một tia đau lòng.

Tôi cười: "Đi thôi!"

Không đợi anh ta nói chuyện, tôi dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Xe chạy an tĩnh trên đường, tôi nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, cứ lẳng lẳng như vậy, không ai nói gì.

Tôi không biết mình đang nghĩ gì, đầu óc trống rỗng, mông lung, đến khi xe dừng lại, thần trí tôi mới quay trở về.

"Đã tới chưa?" Tôi nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ: "Đây là đâu?"

Đỉnh núi thật cao, giống như đang ngồi trên máy bay nhìn xuống, đèn đường ngoằn ngoèo giống như con rồng trải dài trên mặt đất.

"Lên núi ngắm cảnh, anh đưa em lên đây là muốn cho em thả lỏng một chút." Tô Quân nhẹ nhàng nói, nhìn tôi: "Thật xin lỗi, chưa có sự đồng ý của em mà đã đưa em đến đây."

Tôi không nói gì, cũng không có xuống xe, chỉ nhàn nhạt nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Lúc này tôi không có tâm tình gì để ngắm cảnh, nhưng vẫn lịch sự nói: "Cảm ơn anh."

"Xuống xe tham quan một chút đi." Anh ta xuống xe, mở cửa xe cho tôi.

Tôi xuống xe, cùng anh ta đứng trước hàng rào, nhìn ra xa, cảm giác từ trên cao nhìn xuống giống như thu hết cả thành phố vào mắt.

Phong cảnh đẹp như vậy, gió đêm yên tĩnh thổi qua, tâm tình phức tạp theo đó cũng chậm chậm giãn ra.

Chương 115: Khu vườn bí mật

Phong cảnh đẹp như vậy, gió đêm yên tĩnh thổi qua, tâm tình phức tạp theo đó cũng chậm chậm giãn ra.

Chợt anh ta vươn vai, hỏi tôi: "Thế nào, có cảm thấy tốt hơn không?"

Tôi mấp máy môi: "Ừm, phong cảnh ở đây rất đẹp, nhìn rất thoải mái."

"Đúng vậy đó!" Tô Quân thở dài một hơi, nhìn lên bầu trời đầy sao: "Mỗi khi trong lòng anh có chuyện gì không vui, sẽ một mình lái xe đến chỗ này ngắm cảnh, cảm nhận gió đêm thổi qua, tâm tình sẽ từ từ tốt lên."

Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng lắng nghe.

Anh ta bỗng nhiên quay đầu cười với tôi: "Đây là khu vườn bí mật của anh đó, em chính là người đầu tiên được anh chia sẻ nơi này."

Tôi cười: "Em thật là vinh hạnh, cảm ơn anh."

"Không cần khách khí như vậy được không? Cứ cảm ơn tới cảm ơn lui, ở trước mặt anh không cần nói cảm ơn." Anh ta trầm mặt một lát, chăm chú nhìn tôi: "Tuy rằng em rất kiên cường, không cần bất kỳ ai bảo vệ, nhưng chính là bởi vì sự kiên cường này của em, lại làm cho anh rất muốn được bảo vệ em."

Lời của anh ta khiến cho tôi hơi chấn động, tôi mấp máy môi: "Ngoài hai chữ "cảm ơn" ra, em không biết nên nói cái gì hơn."

Đối với tôi, kiên cường đã là một thói quen, là một loại ngụy trang, nếu có thể, tôi cũng không muốn phải kiên cường như vậy, nhưng mà để có thể sinh tồn trong hoàn cảnh này, tôi cần thiết phải thật mạnh mẽ.

"Vậy thì không cần phải nói gì hết!" Anh ta quay đầu, nhìn về phía trước: "Cho dù em là một người mạnh mẽ, nhưng cũng sẽ có lúc cần sự giúp đỡ của người khác, anh hy vọng khi em gặp khó khăn, sẽ nhớ tới anh. Anh sẽ cố hết sức để giúp em."

Lần đầu tiên có người nói với tôi như vậy, trong lòng tôi thật cảm động.

Tôi nhìn anh ta, nhất thời không biết phải nói cái gì.

"Mạc Oánh, khi nào em cần giúp đỡ, đến tìm anh được không? Không cần lúc nào cũng phải gánh vác hết mọi thứ, bờ vai của em đơn bạc yếu ớt như vậy, nếu chịu áp lực lớn quá sẽ sụp đổ mất, để cho anh chia sẻ bớt gánh nặng với em có được không?" Anh ta thật nghiêm túc nhìn tôi.

Lời nói của anh ta làm cái mũi tôi hơi cay, không có từ ngữ nào có thể biểu đạt tâm tình của tôi bây giờ.

Cuộc sống có rất nhiều áp lực, tôi không thể không thừa nhận, không có ai giúp tôi, mà cho tới bây giờ tôi cũng không nghĩ sẽ nhận được sự giúp đỡ của người khác, hoặc muốn nhận được trợ giúp từ người nào, tất cả đều phải dựa vào chính bản thân, cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Tôi chính là một người cô đơn như vậy, chỉ có một mình, lúc ủy khuất cũng chỉ có thể tìm một góc tối không người, lén lút khóc, khi

nào khóc xong thì lau khô nước mắt, lại một lần nữa đứng lên.

Chương 116: Suốt đêm không về

Tôi chính là một người cô đơn như vậy, chỉ có một mình, lúc ủ rũ khuất cũng chỉ có thể tìm một góc tối không người, lén lút khóc, khi nào khóc xong thì lau khô nước mắt, lại một lần nữa đứng lên.

Ở trước mặt người khác, tôi không thể không ngụy trang kiên cường, một khi mặt yếu ớt bị người khác nhìn thấy, bọn họ sẽ chỉ biết giễu cợt tôi.

Từ nhỏ đến lớn tôi đều bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, tôi biết trong cái xã hội này, nếu không cố gắng nỗ lực, sẽ chỉ có thể bị người khác cười nhạo, sẽ không ai hiểu cho mình hoặc giúp đỡ mình.

Tô Quân là người đầu tiên nói như vậy với tôi, tôi cảm nhận được, anh ta là thật tình muốn giúp đỡ tôi.

"Mạc Oánh....." Anh ta nhẹ nhàng gọi tên tôi, kéo suy nghĩ của tôi quay về với thực tại.

Tôi phục hồi lại tinh thần, gật đầu: "Ừ, em biết rồi, bất kể như thế nào, thật sự....."

"Không cần nói hai chữ kia." Anh ta cắt đứt lời tôi.

Tôi mím môi cười, trong đêm tối, đôi mắt tôi lóe lên giọt nước mắt cảm động, nhưng anh ta không thấy được, tôi cũng sẽ không để cho anh ta nhìn thấy.

Một đêm vui vẻ trôi qua thật nhanh, nháy mắt trời đã gần sáng.

Tôi quay lại biệt thự, mặc dù biết rõ hôm nay anh ta sẽ không về nhà, mà tôi cũng không muốn về nhà quá sớm tránh quấy rầy đến ông ngoại, nên định quay về đây rửa mặt đánh răng một chút.

Nhưng lại không nghĩ đến, vừa vào đến cửa đã nhìn thấy khuôn mặt đen như đáy nồi của Lục Minh Hiên!

Anh ta ngồi an tĩnh trên ghế sofa, trên người vẫn mặc bộ tây trang màu lam hôm qua.

"Sao anh về sớm vậy?" Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, trong lòng nghi hoặc, tại sao anh ta lại về sớm như vậy? Hay là tối hôm qua anh ta đã sớm đã trở lại?

Anh ta không nói lời nào, khuôn mặt âm trầm làm tôi có dự cảm xấu.

"Tôi lên lầu thay quần áo." Tôi nói xong định lên lầu, lại nghe thấy giọng nói âm trầm của anh ta truyền đến: "Em đứng lại cho tôi!"

Tôi hoảng sợ bởi giọng nói của anh ta, bước chân mắc kẹt tại chỗ.

"Suốt đêm qua em không về nhà, không muốn giải thích gì với tôi sao?" Giọng nói trầm thấp của anh ta có chút tức giận.

"Thật xin lỗi, anh không có gọi điện thoại cho tôi, tôi không biết tối hôm qua anh sẽ về nhà."

"Tôi không gọi cho em, thì em cũng sẽ không gọi cho tôi sao? Nhất định phải là tôi gọi điện thoại cầu xin em trở về sao?" Anh ta cố ý lên giọng hai chữ "cầu xin", giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ý của tôi không phải như vậy."

"Vậy em có ý gì?" Anh ta hung hăng: "Tôi không có ở đây thì cả đêm em sẽ không về nhà sao?"

Chương 117: Anh đừng ép người quá đáng

"Thật xin lỗi, tối hôm qua là ngoài ý muốn, về sau sẽ không như vậy nữa." Tôi hạ thấp giọng nói xin lỗi anh ta.

"Ngoài ý muốn? Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?" Anh ta tức giận, hơi thờ mang tính chiếm đoạt: "Em dám ở sau lưng tôi yêu đương với người đàn ông khác! Ai cho phép em làm như vậy?"

"Tôi và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường, không phải như anh nghĩ đâu." Tôi cảm thấy mình thật oan uổng, không muốn nói chuyện với anh ta nữa, nhưng anh ta cũng không định buông tha tôi.

"Bạn bè bình thường sao? Trai đơn gái chiếc ở cùng nhau suốt cả đêm, chẳng lẽ không có làm cái gì? Ai mà tin em chứ? Em cho rằng tôi là một đứa con nít 3 tuổi sao? Tôi dễ dàng lừa gạt như vậy?"

"Anh đã nghĩ như vậy rồi, tôi cũng không còn cách nào." Tôi không muốn nói nữa, xoay người rời đi, anh ta lại chặn trước người tôi:

"Thế nào? Chột dạ? Bị tôi nói trúng rồi sao?"

Anh ta cười lạnh: "Thật không thể ngờ ham muốn tình dục của em lại mạnh như vậy, ngay cả tôi cũng không thỏa mãn được em."

Những lời này thật khó nghe, giống như tôi ngoại tình ở ngoài bị anh ta bắt được, tôi thật sự không nghe nổi nữa, trừng mắt nhìn anh ta:

"Lục Minh Hiên, anh đủ rồi đó! Anh chất vấn tôi, vậy còn anh thì sao? Không phải anh cũng ở cùng người phụ nữ khác sao?"

"Em là người phụ nữ của tôi!" Anh ta đưa tay giữ cằm tôi, ép tôi nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của anh ta.

"Nhưng tôi lại không phải người phụ nữ duy nhất của anh!"

"Nhưng mà tôi phải là người đàn ông duy nhất của em!" Anh ta nheo cặp mắt nguy hiểm lại, gắt gao nhìn chăm chăm tôi: "Tôi có thể tìm người phụ nữ khác, nhưng em thì không thể!"

"Tại sao tôi lại không thể" Tôi không cam lòng chịu yếu thế, trừng anh ta: "Anh có thể có người phụ nữ khác, vì sao tôi lại không thể có người đàn ông khác?"

"Bởi vì em là người phụ nữ được tôi bao nuôi! Là tôi bao nuôi em! Chẳng lẽ em đã quên thân phận của mình rồi sao? Em có được ngày hôm nay là nhờ ai? Đừng tưởng rằng bộ phim thành công, em được nổi tiếng rồi thì hay lắm! Ha, tôi chỉ cần nói một câu thôi cũng có thể làm cho em thân bại danh liệt, em có tin hay không?"

"Anh....."

"Những gì tôi nói với em lần trước có phải em đã quên rồi đúng không? Xem ra tôi cần phải lặp lại một lần nữa! Lần này là lần cuối cùng, em nghe cho rõ, tôi có thể đưa em lên thiên đàng, cũng có thể đẩy em xuống địa ngục! Không muốn trở lại như lúc trước, thì ngoan ngoãn nghe theo lời tôi, nếu em dám qua lại với người đàn ông khác, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho em!"

Tôi tức giận đến toàn thân phát run: "Lục Minh Hiên, anh đừng ép người quá đáng!"

Chương 118: Nhớ kỹ thân phận của em

Tôi tức giận đến toàn thân phát run: "Lục Minh Hiên, anh đừng ép người quá đáng!"

Đúng, tôi là người phụ nữ được anh ta bao nuôi, tôi phải nghe lời anh ta, anh ta có thể có người phụ nữ khác, còn tôi thì không thể có người đàn ông khác, tôi bị coi thường, tôi hèn mọn, thân phận của tôi cũng bị anh ta coi thường! Thân phận của tôi và anh ta không giống nhau.

Nhưng chuyện này sẽ không kéo dài vĩnh viễn, rồi sẽ có một ngày tôi thoát khỏi cái thân phận này.

"Cái gì gọi là ép người quá đáng? Anh ta cười lạnh: "Cái này chỉ là khởi đầu thôi, nếu em không nghe lời, cuộc sống của em sau này đảm bảo sẽ rất khó khăn!"

Tôi không muốn cùng anh ta tranh luận nữa, dứt khoát nhắm mắt lại.

Anh ta cởi quần áo tôi ra: "Rất thèm muốn đàn ông sao? Tôi sẽ thỏa mãn em....."

Lúc đó mặt trời vừa mọc, mãi đến khi cuộc hoan ái qua đi, mặt trời đã sớm lên cao.

Rèm cửa sổ bị kéo ra một cách thô bạo, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng vào mặt tôi.

Theo bản năng tôi nhú mày, không có mở to mắt, qua một hồi lâu mới chậm rãi nâng lên mí mắt.

Một bóng dáng cao lớn đang đứng trước cửa sổ hút thuốc lá, mùi khói thuốc tràn ngập căn phòng.

Anh ta vừa mới tắm xong, đầu tóc ướt sũng nhỏ từng giọt nước dưới ánh mặt trời trong suốt, phía dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm, vòm ngực rắn chắc màu lúa mạch gợi cảm.

Cơ bắp cùng với đường cong trên người anh ta thật hoàn mỹ.

Tôi xoay đầu sang chỗ khác, không muốn nhìn thấy anh ta.

Dường như anh ta thật hiểu rõ suy nghĩ của tôi, tiếng bước chân trầm ổn ngày càng tới gần, rất nhanh, một đôi bàn tay to ôm lấy tôi, thân hình cao lớn đè ép lên người tôi.

"Ừm...." Tôi bị đè thật không thoải mái, khó chịu thấp giọng kêu lên.

Anh ta hoàn toàn không có ý tứ muốn đứng dậy, ngược lại ôm chặt tôi hơn.

"Biểu hiện vừa rồi của tôi, em có hài lòng không?" Giọng nói giễu cợt của anh ta truyền đến từ phía sau.

"....." Tôi không nói gì, không muốn trả lời câu hỏi của anh ta.

Đột nhiên anh ta xoay mặt tôi, ép tôi nhìn thẳng vào anh ta, động tác thô bạo khiến tôi đau đến cắn răng.

"Nghe lời tôi, không được qua lại với người đàn ông kia nữa, có biết không?"

"Cũng không được tái phạm chuyện như ngày hôm qua nữa, nếu không....." Anh ta không nói thêm gì nữa, đáy mắt hiện lên một tia hung ác, làm cho người ta không rét mà run.

Mặc dù trong lòng tôi có rất nhiều bất mãn, nhưng tôi không muốn nói gì hết, một chữ cũng không muốn nói!

Dường như anh ta cũng nhận ra tôi không muốn nói chuyện với anh ta, bỏ lại một câu: "Nhớ kỹ thân phận của em!" Rồi đứng dậy thay quần áo, sau đó ra khỏi phòng.

Chương 119: Em cũng được thơm lây

Đạo diễn trong văn phòng, tôi đang ngồi trên sofa chờ.

Hôm nay đột nhiên tôi nhận được điện thoại của đạo diễn, dường như ông ta đang rất hưng phấn, nói là bộ phim mới đã tìm được nam chính rồi, hôm nay ký hợp đồng, muốn tôi đến để gặp mặt, nhân tiện bàn bạc về một số vấn đề của bộ phim.

Vì thế nên từ sớm tôi đã ngồi chờ ở đây.

Một lát sau, cánh cửa văn phòng mở ra, đạo diễn đi lại, khuôn mặt tươi cười: "Mặc tiểu thư, cô đến thật sớm!"

"Chào buổi sáng, đạo diễn." Tôi lễ phép bắt tay với ông ta.

Tâm tình của ông ta thật tốt, cười như hoa nở: "Nam chính sắp tới rồi, lát nữa ký hợp đồng xong, chúng ta bàn bạc một chút về bộ phim, sau đó sẽ cùng nhau đi ăn cơm!"

"Được." Tôi tò mò hỏi: "Nam chính lần này là ai vậy?"

Tuy rằng sẽ được nhìn thấy trong chốc lát, nhưng tôi lại rất tò mò, đại minh tinh nào có thể làm cho đạo diễn cao hứng như vậy?

"Hahaha, nam diễn viên này rất là nổi tiếng nha! Tôi không nghĩ có thể mời được anh ta, lúc trước có liên lạc với công ty của anh ta, nhưng người đại diện của anh ta nói lịch quay phim đã kín rồi, không ngờ lại được anh ta chủ động liên hệ, nói có thể sắp xếp tham gia bộ

phim của tôi, hôm nay có thể ký hợp đồng, tôi thật sự hạnh phúc quá đi..... Đúng rồi, người này rất quen thuộc với cô!"

Đại minh tinh rất quen thuộc với tôi? Trong đầu tôi chỉ nghĩ đến một người, chẳng lẽ là.....

"Vừa nói Tào Tháo, Tào Tháo đến, cô nhìn đi, anh ta đến rồi kìa....."
Đột nhiên đạo diễn nói.

Cửa bị đẩy ra, một người đàn ông tuấn tú tiêu sái bước vào, có vài bảo tiêu đi theo phía sau, gương mặt đẹp trai xán lạn như ánh mặt trời kia, không phải Tô Quân thì còn ai vào đây?

"Thật tốt, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Tô Quân hướng về phía tôi vẫy tay.

Tôi mỉm cười, vươn tay bắt tay với anh ta.

Đạo diễn ở bên cạnh cười ha ha: "Hai người kết hợp với nhau trong bộ phim trước rất thành công, khán giả phản ứng rất tốt, đều mong hai người sẽ lại xuất hiện cùng nhau, không ngờ nhanh như vậy đã có cơ hội rồi! Tôi có thể mời được hai người đóng phim thật sự rất là vinh hạnh!"

"Có thể tham gia bộ phim của đạo diễn Lý, chúng tôi cũng rất hân hạnh, kịch bản tôi đã xem qua rồi, nội dung rất hay, tôi rất có lòng tin bộ phim này sẽ trở thành phim truyền hình hot nhất năm nay. Mạc Oánh, em thấy có đúng không?"

"Đương nhiên rồi, có vị đại minh tinh như anh, em cũng được thơm lây!"

"Đừng nói như vậy, cô cũng là đại minh tinh, quay xong bộ phim này,

tất cả mọi người đều sẽ trở thành đại minh tinh, sự nghiệp lên như
điều gặp gió." Đạo diễn hớn hử nói, tâm tình cực kỳ vui vẻ.

Chương 120: Thân phận của Tô Quân

"Đừng nói như vậy, cô cũng là đại minh tinh, quay xong bộ phim này, tất cả mọi người đều sẽ trở thành đại minh tinh, sự nghiệp lên như điều gặp gió." Đạo diễn hớn hờ nói, tâm tình cực kỳ vui vẻ.

Sau khi tiến hành xong nghi thức ký hợp đồng, chúng tôi bàn bạc một số chi tiết trong bộ phim, thời gian quay phim cũng sắp xếp xong, khoảng nửa tháng sau.

Tất cả mọi thứ đều thương lượng xong xuôi, đạo diễn muốn mời chúng tôi đi ăn cơm, đột nhiên lại nhận được điện thoại, có việc gấp cần phải xử lý.

"Anh có việc rồi thì để lần sau đi!" Tôi nói.

"Chỉ là ăn một bữa cơm thôi, lần sau còn có cơ hội, hôm nay không vội." Tô Quân cũng nói.

Đạo diễn áy náy, vội vàng nói lời xin lỗi sau đó nhanh chóng rời đi.

Chờ đến sau khi đạo diễn đi, Tô Quân nói với tôi: "Bữa cơm này đạo diễn không ăn được, vậy thôi anh mời em đi ăn cơm! Ăn mừng chúng ta lần nữa hợp tác!"

Tôi sáng khoái đáp ứng: "Được!" Lời vừa ra khỏi miệng, tôi đã lập tức hối hận, nhớ tới những lời của Lục Minh Hiên, nếu anh ta biết tôi và Tô Quân cùng nhau ăn cơm, không phải lại tự chuốc lấy phiền phức sao?

"Làm sao vậy?" Dương như Tô quân nhìn ra tôi có tâm sự, lo lắng hỏi tôi.

"Không có việc gì." Tôi cong khóe miệng, nếu lỡ đáp ứng rồi, vậy thì đi thôi, dù sao về sau vẫn còn phải diễn chung với anh ta, tiếp xúc nhiều một chút, lúc quay phim mới ăn ý.

Còn về Lục Minh Hiên thì mặc kệ anh ta! Hy vọng không bị paparazzi chụp được là tốt rồi.

Lần này cũng đến nhà hàng Tây lần trước, anh ta vừa dẫn theo tôi vào cửa, đã thấy người phục vụ trong nhà hàng xếp thành hai hàng nghênh đón chúng tôi, ngay cả quản lý cũng chạy đến bắt tay với anh ta, giọng nói thật cung kính:

"Tô tổng, ngài khỏe, chúng tôi đợi ngài đã lâu....."

Khuôn mặt nghiêm túc của Tô Quân có chút mất hứng: "Cậu là người mới tới?"

"Đúng vậy, tôi vừa nhận việc tại chi nhánh nhà hàng này, nghe nói hôm nay Tô tổng sẽ đến, nên tôi đã cố ý an bài....."

"Được rồi!" Tô Quân cắt đứt lời anh ta: "Tôi không thích phô trương như vậy, lần sau không cần làm những chuyện này."

Quản lý tựa hồ ý thức được Tô Quân không vui, sợ đổ mồ hôi, không dám nói thêm cái gì, vội vàng nói: "Tôi đã chuẩn bị phòng VIP tốt nhất cho Tô tổng."

"Tôi không thích ngồi trong phòng VIP." Tô Quân nói: "Chuẩn bị bàn ở đại sảnh đi!"

"Hay là cứ vào phòng VIP đi!" Tôi nói, Tô Quân nhìn tôi một cái, sau đó nói với quản lý: "Vậy thì phòng VIP!"

Quản lý dẫn chúng tôi đến phòng ăn VIP, sau khi thu xếp ổn thỏa, cẩn thận lui ra ngoài.

Anh ta vừa đi ra, tôi hỏi Tô Quân: "Bọn họ gọi anh là Tô tổng sao?"

Chương 121: Anh thích đóng phim

Anh ta vừa đi ra, tôi hỏi Tô Quân: "Bọn họ gọi anh là Tô tổng sao?"

Tô Quân mấp máy môi: "Đây là chuỗi nhà hàng do anh sáng lập từ vài năm trước."

Tôi ngạc nhiên: "Thì ra anh chính là ông trùm giấu mặt à?"

Nhà hàng này có mặt ở khắp nơi, quy mô vô cùng to lớn, tôi luôn nghĩ người đứng sau nhà hàng này hẳn là một thương nhân ít nhất đã ngoài năm mươi tuổi, không ngờ.....

"Hứng thú của anh không phải là kinh doanh nhà hàng, lúc ấy mở nhà hàng, anh cũng không có nghĩ nhiều, chỉ là muốn tạo nên chút thành tích cho ba anh nhìn thấy, nếu không, ông ấy sẽ không cho anh gia nhập làng giải trí."

"Ba anh không muốn anh gia nhập làng giải trí sao?" Lòng tò mò của tôi trỗi dậy.

"Ừ, ba anh hy vọng anh sẽ tiếp nhận công ty từ tay ông ấy."

"Ba anh mở công ty sao? Vậy chắc là nhà anh rất có tiền, vậy sao anh còn làm việc trong giới giải trí làm gì?" Tôi nghĩ không ra, có nhiều tiền thì còn đi đóng phim làm gì? Trong ấn tượng của tôi, chỉ có những người không có nhiều tiền, mới phải lao vào cái vòng hỗn độn trong giới giải trí.

Giống như tôi vậy, nhưng mà, tôi là thật sự thích đóng phim. Cũng chỉ có con đường này mới có thể nhanh chóng kiếm được nhiều tiền.

“Lúc trước không phải anh đã nói với em rồi sao? Anh rất thích đóng phim!” Tô Quân nhìn ra cửa sổ, giống như nhớ đến cái gì, nhẹ nhàng nói: “Lúc đóng phim, anh có thể trở thành một con người khác, được làm những việc mà bình thường mình không được làm. Trong hiện thực, anh bị rất nhiều hạn chế, có những chuyện rất muốn làm, nhưng lại không thể nào làm được.”

“Ba anh đối xử với anh rất nghiêm khắc sao?” Tôi nhận ra trong mắt anh ta có chứa một tia âm ỉm ưu thương.

“Ừ, ngay từ khi anh còn nhỏ đã rất nghiêm khắc, mỗi một bước đi của anh đều được ba anh an bài chu đáo, anh không thích ba nhúng tay vào cuộc đời của anh, nhưng không có cách nào khác, đó là ba anh, anh không thể cãi lại, chỉ có thể làm theo, nhưng chuyện anh gia nhập làng giải trí thì anh rất kiên trì, lúc đầu ba anh có phản đối, nhưng cuối cùng cũng bị anh thuyết phục! Đây là lần đầu tiên trong đời anh được làm theo ý mình.”

“Vậy trong tương lai anh có quay lại tiếp quản công ty không?”

“Chắc là có, ba anh có rất nhiều sản nghiệp, một khi tiếp quản, anh sẽ phải buông tha cho giấc mộng của mình, thối lui khỏi làng giải trí, anh thật sự không muốn như vậy.” Anh ta thấp giọng rầu rĩ.

Thật không thể tin nổi Tô Quân còn có thân phận như vậy!

Tự nhiên tôi lại có cảm giác anh ta giống như một con chim bị giam trong lồng, không có tự do riêng, tự do của hiện tại chỉ là tạm thời, một khi tiếp nhận công ty của ba anh ta, anh ta sẽ lại giống như lúc trước, tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo sự sắp đặt của ba.

Chương 122: Chụp lén

Tự nhiên tôi lại có cảm giác anh ta giống như một con chim bị giam trong lồng, không có tự do riêng, tự do của hiện tại chỉ là tạm thời, một khi tiếp nhận công ty của ba anh ta, anh ta sẽ lại giống như lúc trước, tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo sự sắp đặt của ba.

Khó trách vì sao anh ta lại thích đóng phim, bởi vì cuộc đời của nhân vật trong phim không giống như thân phận ngoài đời thật của anh ta, rốt cuộc cũng là vì muốn theo đuổi sự tự do thôi!

"Đừng mất hứng như vậy, anh là người thừa kế đó! Là công tử nhà giàu! Bao nhiêu người mơ ước được như anh đó!" Tôi chọc anh ta: "Giống như em này, năm mơ cũng muốn trở thành người có tiền, bây giờ em đã trưởng thành, phải luôn cố gắng làm việc vất vả để kiếm thật nhiều tiền! Không còn cách nào khác, ba mẹ em không có của cải, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà nỗ lực đi lên."

Tô Quân nở nụ cười: "Em thích ngồi phòng VIP sao?"

"Đúng vậy!" Tôi cảm thấy ngồi trong phòng VIP sẽ không dễ dàng bị chụp lén, an toàn hơn rất nhiều! "Anh không thích ngồi ở phòng VIP à?"

"Anh thấy ngồi trong phòng không có không khí, ngồi ngoài đại sảnh không khí tốt hơn! Lúc anh đi ăn ở nhà hàng khác cũng không thích đặt phòng riêng." Tô Quân nhìn tôi, lại nói: "Nhưng nếu như em thích thì về sau chúng ta sẽ đặt phòng ăn riêng."

"Anh thật là khiêm tốn nha!" Rất ít người có tiền lại khiêm tốn như Tô

Quân: "Bây giờ anh là đại minh tinh, ngồi ăn ở đại sảnh không sợ bị cánh nhà báo chụp lén sao?"

Tô Quân giống như nhớ tới cái gì, nở nụ cười: "Thì ra là em sợ bị chụp lén giống như lần trước!"

"Có một chút!" Tôi ngượng ngùng thừa nhận.

"Yên tâm đi, sau vụ việc lần trước, anh đã ra quy định mới, vào nhà hàng này thì không được chụp ảnh, từ chối phục vụ paparazzi!" Tô Quân đắc ý như sóng mào với tôi.

"Ơ, không tệ nha!" Tôi che miệng nở nụ cười.

Ăn xong một bữa cơm, chúng tôi thật vui vẻ, tôi lại hiểu thêm được rất nhiều điều về Tô Quân.

Anh ta thật sự là một người rất yêu thích tự do! Chỉ là trên thực tế có quá nhiều hạn chế, làm cho anh ta rất áp lực, hình như những người có tiền đều như vậy, rất coi trọng sự tự do!

Ba mẹ của anh ta ở thành phố A có thế lực không nhỏ, gia tộc cũng rất lớn, gia thế hiển hách, mà Tô Quân lại là con trai độc nhất nên gia đình có vẻ quản thúc anh ta rất nghiêm khắc. Người có thân phận, địa vị cùng gia cảnh giàu có như anh ta mà lại gia nhập làng giải trí, nếu như chuyện này mà để cánh nhà báo biết được, khẳng định sẽ trở thành tiêu điểm của giới truyền thông.

Nhưng với thân phận đặc thù của ba anh ta, chắc hẳn không có tòa soạn nào dám tùy tiện đưa tin về bối cảnh gia đình anh ta đâu!

Sau khi ăn cơm xong, Tô Quân muốn đưa tôi về nhà, nhưng tôi nhẹ nhàng từ chối.

Nhân lúc Lục Minh Hiên còn chưa có gọi điện thoại cho tôi, tôi nhanh chóng trở về Lục gia, thật may là anh ta còn chưa có về.

Tôi nhẹ nhõm thở dài một hơi, cầm quần áo lên định đi tắm, vừa lúc anh ta về nhà.

Chương 123: Em rất muốn sao?

Tôi nhẹ nhõm thở dài một hơi, cầm quần áo lên định đi tắm, vừa lúc anh ta về nhà.

"Hôm nay về sớm vậy?" Ánh mắt trêu ghẹo của anh ta nhìn tôi.

Tôi không thèm để ý đến anh ta, ngồi xuống bàn trang điểm sấy tóc.

Âm thanh máy sấy tóc vang lên, tôi giả vờ như không nghe thấy gì hết, chỉ tập trung sấy tóc, mãi đến khi tóc đã khô cũng không muốn dừng lại.

Đột nhiên có một bàn tay nắm lấy cổ tay tôi.

Anh ta cướp máy sấy từ trong tay tôi, một tay đẩy tôi xuống giường.

Tôi tưởng rằng dục hỏa của anh ta đã bùng phát nên nhắm mắt lại chờ anh ta thực hiện bước tiếp theo.

Vậy mà không có gì xảy ra, anh ta cong khóe môi, lạnh lùng cười châm chọc: "Em rất muốn sao?"

Tôi mở to mắt, liếc anh ta một cái, xoay người sang chỗ khác mặc kệ anh ta, nhưng anh ta lại ôm chặt lấy tôi, ép tôi nhìn thẳng vào anh ta.

"Doanh thu của bộ phim điện ảnh lần trước rất thành công, tôi đã bắt đầu chuẩn bị đầu tư cho bộ phim tiếp theo, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, đến lúc đó cho em làm diễn viên chính." Anh ta vừa nói, đầu

ngón tay vừa lướt trên mặt tôi, rồi đến môi, giống như đang trêu ghẹo.

Tôi hiểu ý của anh ta, chính là ngoan ngoãn nghe theo những gì anh ta nói, tương lai không lo không có phim để đóng!

"Nữ chính trong bộ phim tiếp theo không phải là Dương Tử Huyền sao?" Tôi thờ ơ hỏi lại anh ta một câu.

Tôi biết mình không nên nhắc đến tên của cô gái này, nhưng vẫn là không nhịn được mà nói ra.

Anh ta im lặng một chút, vậy mà không có tức giận, ngược lại nở nụ cười: "Em ghen ị?"

"Ai thèm ghen với loại người như anh!" Tôi liếc anh ta.

Phụ nữ bên cạnh anh ta quá nhiều, nếu cứ nổi lòng ghen với những người phụ nữ đó, nhất định là tôi sẽ tức chết!

"Ồ, thật không?" Tâm tình của anh ta đột nhiên trở nên thật tốt, nhéo chóp mũi của tôi: "Ngày mai tôi có hẹn với vài người bạn đi leo núi, em cũng đi theo đi, dù sao gần đây em cũng không có chuyện gì làm."

Ai nói tôi không có chuyện gì làm? Tôi còn phải học thuộc kịch bản cho bộ phim, chỉ có điều chuyện ký hợp đồng cho vai diễn mới tạm thời tôi không muốn để anh ta biết.

Dù sao cũng còn nửa tháng nữa mới quay phim, thời gian cũng không gấp, thôi thì đi theo anh ta vậy.

Tôi nhẹ gật đầu, coi như là đồng ý. Anh ta đã muốn tôi đi theo rồi, dù

tôi có muốn hay không cũng phải đi.

Tôi hôm đó anh ta tha cho tôi, không có tra tấn tôi, điều này làm tôi có hơi bất ngờ.

Sáng sớm ngày hôm sau chúng tôi bắt đầu khởi hành, anh ta không gọi tài xế, cũng không an bài vệ sĩ đi theo, mà là tự mình lái xe đưa tôi đi.

Chương 124: Thích hợp cưới về làm vợ

Sáng sớm ngày hôm sau chúng tôi bắt đầu khởi hành, anh ta không gọi tài xế, cũng không an bài vệ sĩ đi theo, mà là tự mình lái xe đưa tôi đi.

Đến chỗ hẹn đã thấy mấy người bạn của anh ta đứng chờ.

Mọi người trò chuyện một hồi, sau đó bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc hành trình.

Bạn bè của anh ta đều là những thương nhân giàu có, có vài người đã lớn tuổi, nhưng cũng có vài người xem ra chỉ lớn hơn anh ta một chút, nói tóm lại, Lục Minh Hiên là trẻ nhất trong số những người ở đây, nhưng vẻ bề ngoài tuyệt đối không non một chút nào, ngược lại có vẻ thành thực lão luyện, khi nói chuyện làm cho người ta cảm nhận được một loại khí phách vương giả, khí thế không hề thua kém những bậc trung niên.

Mọi người xem ra rất tán thưởng Lục Minh Hiên, hết lời khen ngợi anh ta tài giỏi, trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau, tôi đại khái nghe được ba mẹ của Lục Minh Hiên đã có ý định di cư sang nước ngoài sinh sống, công ty toàn quyền giao cho Lục Minh Hiên tiếp quản, mà anh ta cũng điều hành công ty rất tốt, còn xuất sắc hơn so với ba anh ta.

Mọi người đều khen anh ta thật tuổi trẻ tài cao, có được một người con trai như vậy đúng là tu luyện mấy đời.

Không có ai mang theo phụ nữ, chỉ có mình Lục Minh Hiên dẫn theo tôi. Mọi người nhìn thấy tôi đều rất kinh ngạc. Có người hỏi:

"Đây là bạn gái của cậu sao?"

"Đúng vậy."

"Cô gái này cũng không tệ, vừa thanh lịch lại điềm đặn, rất thích hợp cưới về làm vợ!"

Người đàn ông dùng ánh mắt tán thưởng nhìn tôi, còn Lục Minh Hiên mỉm cười.

Trong ấn tượng của tôi, đây là lần đầu tiên Lục Minh Hiên thừa nhận tôi là bạn gái của anh ta, lúc trước chỉ nói tôi là người phụ nữ của anh ta.

Người phụ nữ và bạn gái là hai khái niệm có sự khác biệt rất lớn! Chỉ là tôi cũng không cảm thấy cao hứng vì anh ta thừa nhận.

Bất kể là phụ nữ hay bạn gái thì anh ta cũng có rất nhiều! Loại đàn ông như vậy, sau này khi cưới về cũng sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt, tình nhân đầy đường cho mà xem! Chỉ có điều loại đàn ông thông minh như anh ta, hẳn là sẽ không thích bị hôn nhân trói buộc!

"Tít tít!" Một chiếc xe limousine chạy đến.

Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi từ trên xe bước xuống, sau đó là bóng dáng cao gầy của một vị mỹ nữ tóc dài cũng bước xuống theo. Thân hình cô gái vừa cao vừa gầy, trên người mặc bộ quần áo thể thao bó sát, đường cong hoàn mỹ nóng bỏng, hai cái đùi thon dài thật đẹp.

Bộ dạng này nhìn thật quen mắt, giống như đã từng gặp qua ở đâu rồi?

Tôi đang nhíu mày nhớ lại thì vị mỹ nữ kia đã đỡ người đàn ông trung niên chậm rãi đi tới, tôi từ từ nhìn rõ khuôn mặt cô gái..... là Dương Tử Huyền?

Chương 125: Xương cũng mềm nhũn

Tôi đang nhíu mày nhớ lại thì vị mỹ nữ kia đã đỡ người đàn ông trung niên chậm rãi đi tới, tôi từ từ nhìn rõ khuôn mặt cô gái..... là Dương Tử Huyền?

Lục Minh Hiên vừa nhìn thấy Dương Tử Huyền xuất hiện, ánh mắt cũng thật kinh ngạc.

Người đàn ông trung niên vừa rồi nói chuyện với chúng tôi cười hớn hở nói: "Lục Minh Hiên, tôi giới thiệu cho cậu một vị bằng hữu, vị này là bạn thân của tôi hơn hai mươi năm rồi, tên là Dương Thừa Trung, cậu nên gọi là chú Dương, cô gái bên cạnh chính là con gái của ông ta, chắc là tôi cũng không cần giới thiệu với cậu rồi, cậu còn thân thiết với con bé hơn tôi nữa mà đúng không! Lúc trước trên báo toàn là tin tức của cậu với con bé rất huyền ảo, không giấu gì cậu, chú Dương biết tôi và cậu có quan hệ rất tốt, lại biết hôm nay tôi hẹn cậu đi leo núi nên cố tình muốn tôi giới thiệu cậu cho ông ấy."

"Ba thật là xấu quá đi!" Giọng nói nũng nịu của Dương Tử Huyền làm cho người ta nghe xong xương cũng mềm nhũn.

Tôi vẫn luôn nghĩ giọng của Lâm Chí Linh đã là ngọt ngào, hôm nay nghe được giọng của Dương Tử Huyền mới biết, trên đời này còn có cô gái khác sở hữu giọng nói còn đặc biệt dẻo ngọt hơn như vậy!

Dương Thừa Trung nhìn con gái mình một cách cưng chiều, nhưng ánh mắt nhìn Lục Minh Hiên thì thật nghiêm túc quan sát, giống như là ba vợ đang đánh giá con rể tương lai!

"Chú Dương khỏe." Lục Minh Hiên lễ phép vươn tay bắt tay với đối phương.

Dương Thừa Trung uy nghiêm, so với khí phách mạnh mẽ của Lục Minh Hiên, hai loại khí tròng cường đại giống như hai cao thủ đang đối chiến trong phim kiếm hiệp.

Mặc dù tuổi nhỏ hơn gấp đôi so với đối phương, nhưng khí thế của Lục Minh Hiên cũng không hề thua kém Dương Thừa Trung.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, không ai nhường ai!

Đột nhiên Dương Thừa Trung cười ha hả: "Ha ha! Tốt, chưa từng có người nào có thể đối mặt với tôi lâu như vậy mà không bị luống cuống, cậu chính là người đầu tiên đó! Cậu thanh niên, cậu tên là Lục Minh Hiên phải không?"

"Đúng vậy."

"Không tệ, cậu rất có tiền đồ, còn có tầm nhìn, tuyệt đối là nhân tài! Tôi rất xem trọng cậu." Dương Thừa Trung khẳng định, sau đó quay đầu sang nói với Dương Tử Huyền: "Cậu ta được qua cửa."

Dương Tử Huyền nghe xong cực kỳ hưng phấn: "Ba đồng ý rồi sao?"

"Ừ!"

"Thật tốt quá, ba, con yêu ba...." Dương Tử Huyền cao hứng ôm lấy ba cô ta, lại nghịch ngợm quay sang thè lưỡi với Lục Minh Hiên, còn vươn hai ngón tay ra làm tư thế chiến thắng.

Chuyện này thật..... Tôi nhú mày, lén nhìn sang Lục Minh Hiên,

nhưng khuôn mặt anh ta vẫn lạnh lùng như vậy, không có vẻ gì vui mừng, cũng không có tức giận, không rõ anh ta đang nghĩ gì.

Chương 126: Cố ý tách tôi ra

Chuyện này thật..... Tôi nhíu mày, lén nhìn sang Lục Minh Hiên, nhưng khuôn mặt anh ta vẫn lạnh lùng như vậy, không có vẻ gì vui mừng, cũng không có tức giận, không rõ anh ta đang nghĩ gì.

Mà Dương Tử Huyền cũng làm như không nhìn thấy tôi, hoặc có lẽ là, căn bản cô ta không thèm để tôi vào mắt, dù sao cũng sẽ không xem trọng tôi.

Mọi người nói chuyện phiếm một hồi sau đó bắt đầu leo núi.

Dương Thừa Trung cùng mấy người đàn ông trung niên khác đi ở phía trước, vừa leo núi vừa trò chuyện với nhau, còn Dương Tử Huyền cứ bám lấy Lục Minh Hiên, ôm lấy cánh tay anh ta, mới đi một chút đã kêu mệt, không chịu đi nữa, muốn Lục Minh Hiên phải cõng cô ta hoặc là đỡ cô ta đi, vừa làm nũng, vừa cố tình tỏ vẻ nghịch ngợm đáng yêu, thật là làm cho người ta chịu không nổi.

Tôi giống như kẻ thứ ba xen vào, đi ở sau lưng bọn họ, Lục Minh Hiên không tỏ thái độ gì, không có kêu cô ta bỏ tay ra, cũng không thèm nói với cô ta tôi là người phụ nữ của anh ta.

Tôi thật không biết mình đi theo làm cái gì! Quả thật là dư thừa mà!

"Minh Hiên, em khát nước." Dương Tử Huyền lại bắt đầu làm nũng.

"Tôi đi lấy nước cho cô." Lục Minh Hiên xoay người đi, cô ta vội vàng kéo lại: "Đừng, việc này tại sao anh lại phải đi chứ, kêu cô ta đi không được sao?"

Lúc cô ta nói chuyện, ánh mắt liếc về phía tôi một cái.

"Tôi?" Tôi chỉ vào cái mũi của mình, hơi nghi ngờ khả năng nghe hiểu của chính mình, vì sao lại muốn tôi đi lấy nước? Cô ta xem tôi là cái gì?

"Không phải nói cô thì nói ai? Không phải cô là trợ lý sao?" Cô ta kiêu ngạo nhìn tôi, giống như rất bất mãn với thái độ của tôi.

Tôi là trợ lý? Cô ta cho rằng tôi là trợ lý việc vặt của Lục Minh Hiên sao? Phụ trách bưng trà dâng nước sao?

Nói tôi là trợ lý cũng xem như còn chừa cho tôi chút mặt mũi, cô ta không nói tôi là người giúp việc là may lắm rồi, chỉ có điều công việc của trợ lý và người giúp việc là giống nhau.

"Tôi đi lấy là được rồi." Lục Minh Hiên nói.

"Không, cứ để tôi đi lấy đi!" Tôi cắt ngang lời anh ta: "Nước khoáng để ở cốp xe đúng không? Đưa chìa khóa cho tôi." Tôi nói xong, cũng không chờ anh ta đồng ý, đoạt lấy chìa khóa trong tay anh ta, xoay người rời đi.

Tôi tình nguyện đi lấy nước chứ cũng không muốn đi theo sau lưng hai người bọn họ làm người dư thừa, cô gái Dương Tử Huyền kia, thật là làm cho người khác chịu không nổi! Chỉ có điều đã leo lên núi được một nửa, bây giờ tôi lại quay lại cầm theo bình nước, lại phải leo lên núi lại từ đầu. Đợi đến khi tôi quay lại chỗ lúc nãy, chắc bọn họ cũng đã xuống núi hết rồi!

Kêu tôi đi lấy nước chỉ là một cái cớ thôi, chắc chắn là cô ta cố ý muốn tách tôi ra! Cũng dễ hiểu thôi, hai người bọn họ muốn có thể

giới riêng, tôi tác thành cho bọn họ là được chứ gì!

Chương 127: Đi chơi gặp phải chuyện không may

Kêu tôi đi lấy nước chỉ là một cái cớ thôi, chắc chắn là cô ta cố ý muốn tách tôi ra! Cũng dễ hiểu thôi, hai người bọn họ muốn có thế giới riêng, tôi tác thành cho bọn họ là được chứ gì!

Không cần theo chân hai người gây cản trở, tôi còn thoải mái hơn!

Quay lại chân núi, tôi nhẹ nhõm thở dài một hơi, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đột nhiên nghe "bộp" một tiếng, tôi cảm thấy hình như có cái gì rớt ra từ trong túi, quay đầu lại nhìn, thì ra là rớt cái chìa khóa xe, vừa vặn nằm ngay ở sườn dốc thẳng đứng, tôi sốt ruột, men theo sườn dốc đi xuống nhặt chìa khóa, bỗng nhiên một chân bị trượt, cả người mất thăng bằng lăn xuống dốc.

"Cẩn thận!" Đang lúc hỗn loạn, tôi nghe được có một giọng nói kêu lên, tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy Lục Minh Hiên đang chạy về phía tôi, một phát bắt được tay tôi, nhưng cũng không kéo lại được, ngược lại anh ta còn bị mất thăng bằng, ôm tôi lăn xuống sườn dốc.....

Sau đó, cả thế giới quay cuồng, chờ đến lúc dừng lại, tôi đã không biết mình đang ở đâu.

Tôi bị ôm vào một vòng tay rắn chắc, cũng không có vết thương nào nghiêm trọng, ngược lại trên mặt và tay của Lục Minh Hiên đều là bị nhánh cây hoặc những vật nhọn làm cho bị thương khắp nơi, chỗ nào cũng có vết máu, nhưng may mắn tất cả đều là vết thương nhẹ.

"Anh có sao không?" Tôi lo lắng hỏi anh ta.

"Em đoán đi?" Anh ta trừng mắt liếc tôi một cái, tức giận rống lên:
"Cô gái ngu ngốc này, đi đứng thôi mà cũng bị té, em là ngu như heo sao? Không đâu tự nhiên đi xuống dốc làm gì? Muốn chết sao?"

"Chìa khóa xe bị rớt, tôi muốn nhặt....."

"Nhặt cái đầu em á, nhặt xong mạng cũng mất!" Anh ta thật sự rất tức giận, lần đầu tiên tôi thấy anh ta tức giận đến như vậy, nhưng lại không lạnh lùng tàn nhẫn giống như lúc trước, mà tôi lại cảm thấy anh ta có chút lo lắng khẩn trương.

Chắc là tôi nghĩ sai rồi, làm sao Lục Minh Hiên lại đi lo lắng cho tôi?

"Thật xin lỗi....." Tôi cuối đầu xin lỗi anh ta.

"Xin lỗi thì có ích gì?" Anh ta liếc tôi một cái, rồi nhìn bốn phía xung quanh, ở đây rừng núi hoang dã, cây cối um tùm, bây giờ muốn đi lên theo hướng đã lặn xuống đây thì không thể nào, rất cao! Phải tìm đường khác đi lên trên thôi.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Tôi nhìn xung quanh hoang tàn vắng vẻ, hơi sợ.

Tất cả cũng tại mấy người có tiền này, đi leo núi thôi cũng tìm một chỗ hẻo lánh như vậy, hình như chỗ này có rất ít người tới, cho nên cũng an toàn, nghe nói phong cảnh trên đỉnh núi rất đẹp, nhưng bởi vì đường xa xa xôi nên rất ít người sẵn lòng lái xe mấy tiếng đồng hồ tới đây.

Mấy người có tiền thật ăn no rồi việc, không có chuyện gì làm bèn

tìm đến chỗ khi ho cò gáy này để du ngoạn!

Bây giờ thì hay rồi, đi chơi lại gặp phải chuyện không may, có chết ở chỗ này cũng không có ai biết!

Chương 128: Cảm giác khó hiểu

Bây giờ thì hay rồi, đi chơi lại gặp phải chuyện không may, có chết ở chỗ này cũng không có ai biết!

Tâm tình Lục Minh Hiên đã khôi phục lại như cũ, đứng lên phủi lá cây trên người nói: "Đi lên phía trước thử xem, hẳn là có đường để đi lên, nếu không thì chỉ có thể chờ mọi người phát hiện chúng ta mất tích rồi tới tìm chúng ta."

Tôi "ừ" một tiếng, đứng lên đi theo anh ta, nhưng chân còn chưa có đứng vững đã cảm thấy dưới chân đau đau, tôi khẽ kêu lên, xém chút nữa lại té xuống, may mắn, một đôi tay mạnh mẽ kịp thời ôm lấy thắt lưng tôi.

"Em lại làm sao nữa?" Giọng nói trầm thấp không vui của anh ta vang lên, giống như tôi lại gây thêm phiền toái cho anh ta.

Thật ra thì, tôi đúng thật là gây thêm phiền toái cho anh ta.

"Tôi..... Chân tôi đau quá....." Tôi ngưng ngưng nói xong, cúi đầu.

Tôi không dám nói với anh ta, chân tôi giống như bị trật khớp rồi, thật là xui xẻo, trong hoàn cảnh này lại còn bị trật chân nữa! Tôi tự trách mình thật vô dụng!

"Em...." Anh ta rất không bình tĩnh nhìn tôi, giống như muốn mắng cái gì lại mắng không được.

Tôi cúi đầu giống như đứa nhỏ đang xấu hổ, không dám ngược nhìn khuôn mặt đen như đáy nồi của anh ta.

Đột nhiên anh ta ngồi xổm xuống trước mặt tôi.

"Anh làm gì vậy?" Tôi khó hiểu hỏi anh ta.

"Anh ta quay đầu trừng mắt với tôi: "Còn không mau leo lên!"

Tôi kinh ngạc, anh ta đang muốn cõng tôi sao?

"Nếu còn không chịu leo lên tôi sẽ bỏ mặc em!" Anh ta uy hiếp tôi, tôi nuốt nước bọt, cúi người nằm sấp lên tấm lưng rộng rắn chắc của anh ta.

Anh ta dễ dàng cõng tôi lên, đi bộ một cách nhẹ nhàng, giống như sức nặng của tôi đối với anh ta chỉ là một khối bọt biển, một chút áp lực cũng không có, trời sinh đàn ông đều mạnh mẽ hơn phụ nữ, điểm này phụ nữ cho dù có mạnh mẽ cỡ nào thì so ra cũng kém hơn.

Đây là lần đầu tiên tôi được một người đàn ông cõng trên lưng, trong lòng nổi lên một cảm giác khó hiểu, anh ta đã đi một quãng đường rất dài, nhưng bước chân vẫn thật nhẹ nhàng, hô hấp vẫn đều đặn. Tuy nhiên cái trán đã đổ đầy mồ hôi.

Tôi nghĩ là anh ta đã mệt, nhưng lại không bỏ tôi xuống, tôi nói: "Anh bỏ tôi xuống đây đi, chắc là chân tôi không còn đau nữa rồi, tôi tự đi một đoạn thử xem sao."

Anh ta không thèm để ý đến tôi, tiếp tục đi về phía trước, tôi nhìn một bên gò má cương nghị của anh ta, trong lòng có một loại cảm xúc nói không nên lời.

Người đàn ông này, tuy rằng rất độc tài, không phân rõ phải trái, la mắng người khác rất hung dữ, động một chút là tức giận, nhưng lúc tôi bị thương, anh ta vẫn cố tôi, săn sóc tôi, điều này khiến tôi thật bất ngờ.

Thì ra cảm giác được người khác cố lại thoải mái như vậy, tôi tựa vào vai anh ta, chậm rãi khép lại hai mắt, sau đó ngủ thiếp đi.

Khi tôi mở mắt ra, mọi thứ xung quanh đều thay đổi! Cảnh vật còn vắng vẻ hơn!

Chương 129: Cô gái ngốc này

Khi tôi mở mắt ra, mọi thứ xung quanh đều thay đổi! Cảnh vật còn vắng vẻ hơn!

"Đây là đâu vậy?" Tôi khẩn trương hỏi.

"Không biết, hình như càng đi càng xa rồi." Khuôn mặt Lục Minh Hiên vẫn giữ bình tĩnh, nhưng trong giọng nói rõ ràng có chút ngưng trọng.

"Nguy rồi, nếu như đến trước lúc trời tối mà chúng ta vẫn còn chưa tìm được đường quay lại, đêm nay chúng ta phải làm sao bây giờ?" Tôi sốt ruột, chợt nhớ tới điện thoại di động: "A, có rồi! Gọi điện thoại cầu cứu!"

Tôi nhanh chóng lấy di động ra, gọi không được, nhìn lại màn hình thì thấy..... Ở đây không có sóng?

"Lần này thì chết chắc rồi, địa phương quái quỷ này ngay cả sóng điện thoại cũng không có!" Tôi dường như tuyệt vọng, đêm nay phải làm sao bây giờ, cho dù có sóng sót qua được đêm nay, vậy còn đêm mai?

Chắc là bây giờ bọn họ cũng phát hiện ra chúng tôi bị mất tích rồi chứ? Hẳn là đang đi tìm chúng tôi rồi!

"Sẽ có cách thôi!" Lục Minh Hiên nhú mày, giống như đang suy nghĩ tiếp theo nên làm cái gì.

"Anh cũng tôi đi lâu như vậy cũng mệt rồi, bỏ tôi xuống đây đi." Tôi nói.

Hiện tại tình huống như thế nào còn không rõ, cũng không biết còn phải đi bao lâu, anh ta cứ cõng tôi như vậy sẽ mệt chết mất.

"Tôi không sao." Anh ta không có ý tứ muốn thả tôi xuống, tiếp tục cõng tôi đi về phía trước. Tôi thấy anh ta kiên trì như vậy cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục dựa lên lưng anh ta.

Một trận gió nhẹ thổi qua, tôi cảm thấy thật lạnh, rùng mình một cái, mí mắt lại bắt đầu nặng trĩu.

Trong lúc đang mơ màng, hình như tôi nghe thấy có người gọi tôi: "Mạc Oánh, mau tỉnh dậy..... Cô gái ngu ngốc này....."

Tôi muốn mở to mắt, lại không mở lên nổi, đầu thật đau, cả người mềm nhũn, không động đậy nổi, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, tôi cảm thấy có dòng nước ấm chảy vào trong miệng, đặng đặng, chát chát, tôi khó chịu nhíu mày, ý thức cũng dần dần khôi phục.

Chậm rãi mở mắt ra, tôi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Lục Minh Hiên đang phóng đại trước mắt.

Anh ta nhìn thấy tôi tỉnh lại, chân mày đang nhíu chặt cũng giãn ra.

"Cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi!" Anh ta đưa tay sờ trán tôi, lòng bàn tay lạnh lẽo, tôi thoải mái nhắm mắt lại.

"Tôi bị làm sao vậy? Nơi này là chỗ nào?" Tôi yếu ớt hỏi, cả người giống như bị rút hết sức lực, mệt lả.

"Em bị sốt!" Anh ta lo lắng nhìn tôi: "Nơi này chỉ có một căn nhà có người ở, tôi xin họ cho ở nhờ một đêm, bọn họ tốt lắm, thấy em bị bệnh còn cho em uống thuốc."

"Thật vậy sao?" Tôi sờ trán mình, quả thật nóng muốn phỏng tay.

Chương 130: Chẳng lẽ anh ta thật sự dứt cho tôi?

"Thật vậy sao?" Tôi sờ trán mình, quả thật nóng muốn phỏng tay.

"Em nghỉ ngơi cho tốt, ráng nhịn đói chút nữa sẽ có cơm ăn." Anh ta thật hiếm khi nói chuyện dịu dàng với tôi như vậy, làm tôi hơi sợ!

"Thật xin lỗi, lại làm phiền đến anh rồi!"

"Tôi quen rồi!" Anh ta bắt đắc dĩ nói: "Nếu em không muốn lại gây thêm phiền phức cho tôi thì mau chóng khỏi bệnh đi!"

"Ừ, tôi biết rồi." Tôi vô lực nhìn anh ta, cảm thấy trong người thật mệt mỏi.

Lúc này, cửa bị đẩy ra, một người phụ nữ trung niên bưng cái khay đi vào.

"Cô gái, cô tỉnh rồi sao!"

Tôi gắng gượng hồi phục lại tinh thần, kêu một tiếng: "Chào dì."

Người phụ nữ thân thiện nói: "Haha, có đói bụng chưa, đến ăn chút cháo đi!"

Tôi muốn ngồi dậy, lại phát hiện mình một chút sức lực cũng không có, Lục Minh Hiên phải đỡ cánh tay tôi, ôm tôi ngồi dậy

Tôi vươn tay nhận cái chén trong tay người phụ nữ, cảm thấy hai tay

mình mềm nhũn.

Người phụ nữ thấy tôi không có sức lực, trực tiếp đưa chén cháo cho Lục Minh Hiên: "Cậu dứt cho cô ấy đi!"

"Hả? Không cần....." Tôi còn chưa kịp nói xong, anh ta đã nhận lấy cái chén.

Tôi hoảng sợ, chẳng lẽ anh ta thật sự dứt cho tôi?

Kết quả thực sự là như vậy!

Anh ta nhẹ nhàng thổi một chút, đưa cái muỗng đến ngay miệng tôi, động tác thật dịu dàng cẩn thận, không giống một chút nào so với lúc anh ta cật lực ngang ngược với tôi!

Tôi hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không!

"Há miệng ra!" Giọng nói trầm thấp của anh ta truyền đến, giống như mất kiên nhẫn.

Tôi vội vàng há mồm ăn, anh ta lại múc một muỗng đưa qua.....

Hình ảnh hài hòa ấm áp như vậy, tôi hoàn toàn không thể tin nổi, thật giống trong mơ.

Cảm giác khó hiểu trong lòng lại bắt đầu rung động.

Người phụ nữ vẫn đứng bên cạnh nhìn, nở nụ cười hoà nhã, để một chén cơm khác lên bàn, nói với Lục Minh Hiên: "Cái này là chuẩn bị cho cậu, lát nữa nhớ ăn." Nói xong đi ra ngoài.

Anh ta rất thiếu kiên nhẫn, vậy mà cũng dứt xong một bát cháo cho

tôi rồi.

"Muốn ăn nữa không?" Anh ta hỏi.

Tôi lắc đầu nói: "Không cần." Tôi cẩn thận quan sát sắc mặt anh ta, chỉ sợ giây tiếp theo anh ta sẽ lại thay đổi thái độ.

"Vậy thì em nghỉ ngơi cho tốt đi." Anh ta đỡ tôi nằm xuống, còn cẩn thận kéo chăn đắp cho tôi.

Tôi trơ mắt nhìn anh ta, vẫn còn hơi hoài nghi đây là cảnh trong mơ, Lục Minh Hiên làm sao có thể dịu dàng như vậy được chứ?

Chương 131: Một mặt dịu dàng

Tôi trơ mắt nhìn anh ta, vẫn còn hơi hoài nghi đây là cảnh trong mơ, Lục Minh Hiên làm sao có thể dịu dàng như vậy được chứ?

Anh ta bị tôi nhìn chằm chằm có chút mất tự nhiên, ra lệnh cho tôi: "Nhắm mắt lại!"

Giây tiếp theo, tôi liền nhắm mắt lại.

Có lẽ tôi thật sự rất mệt mỏi, nhắm mắt lại không bao lâu thì ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ mơ màng, dường như tôi cảm thấy có người đang vuốt ve cái trán tôi, sau đó có một cảm giác lạnh lẽo trên trán, thật thoải mái quá.....

Tôi muốn mở mắt ra nhìn, nhưng mệt quá.....

Mãi đến lúc tôi tỉnh lại, trời đã sáng rồi.

Tôi cảm thấy đỡ hơn hôm qua rất nhiều, lúc mở mắt ra cũng không thấy đau đầu nữa, nhưng thật ra cánh tay có hơi nặng, giống như có cái gì đè lên.

Cúi đầu xuống thì nhìn thấy, thì ra là Lục Minh Hiên! Anh ta đang dựa lên cánh tay tôi ngủ.

Ánh nắng buổi sáng chiếu vào gương mặt nằm nghiêng xinh đẹp của anh ta, phác họa một đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt. Cái cằm vừa cương nghị vừa nhu hòa càng làm cho gương mặt thêm phần

tuấn tú.

Không biết tại sao, thời khắc này, trong mắt tôi anh ta lại càng đẹp trai hơn lúc trước.

Người đàn ông ngang ngược này thì ra cũng có một mặt dịu dàng như vậy.

Đột nhiên anh ta hơi nhíu mày, hàng lông mi dài như cánh bướm chậm rãi mở ra.

Trong lòng tôi nhảy lên, ánh mắt hơi bối rối, giống như đang làm chuyện gì mờ ám bị người phát hiện.

"Em dậy rồi sao?" Anh ta vừa nhìn thấy tôi, phản ứng đầu tiên là đưa tay sờ lên trán tôi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Em hạ sốt rồi."

Tôi sờ sờ trán mình: "Hình như là vậy."

"Đầu còn đau không?"

"Không đau."

"Ừ, vậy là tốt rồi." Anh ta nhẹ nhõm thở dài một hơi, trông hơi uể oải, hẳn là hôm qua ngủ không được.

"Tối qua anh không có ngủ sao?" Tôi cẩn thận hỏi, quan sát gương mặt anh ta.

Anh ta không nói gì, lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gọi.

Người phụ nữ đẩy cửa đi vào, thấy chúng tôi đã dậy, cười nói: "Hai người đã dậy rồi à! Mau ra ngoài ăn sáng đi!"

Phòng khách đơn sơ, có mấy cái ghế gỗ vây quanh một cái bàn vuông, trên bàn để bốn chén cháo và vài món rau dưa.

Tôi nhìn quanh bốn phía, lúc này mới nhìn rõ nơi mình đang ở.

Là một căn nhà đắp bằng đất, mái ngói, căn nhà đơn sơ như vậy tôi còn chưa bao giờ ở qua đâu!

Tôi đột nhiên cảm thấy thật kinh ngạc, loại người xuất thân từ gia đình quý tộc như Lục Minh Hiên, nhà cửa đều là biệt thự cao cấp, anh ta ở đây nguyên buổi tối, có thể chịu đựng được sao?

Chương 132: Ăn sung mặc sướng

Tôi đột nhiên cảm thấy thật kinh ngạc, loại người xuất thân từ gia đình quý tộc như Lục Minh Hiên, nhà cửa đều là biệt thự cao cấp, anh ta ở đây nguyên buổi tối, có thể chịu đựng được sao?

"Ăn cơm ăn cơm đi!" Người phụ nữ nhiệt tình mời mọi người ăn, người ngồi bên cạnh bà ấy hẳn là chồng bà, là một người đàn ông trung niên, nhìn qua vẻ ngoài chắc là nông dân, chất phác, chân chất, nụ cười trên mặt không nhiều nhưng ánh mắt rất hiền lành.

"Được, cảm ơn dì đã tiếp đãi." Tôi lễ phép gật đầu, bưng chén lên ăn.

Tôi nghĩ người có tiền như Lục Minh Hiên vậy, khẳng định rất kén ăn, sẽ ăn không vô mấy thứ này đâu! Tôi lén liếc anh ta một cái, thấy anh ta ăn rất lịch sự, không chút nào ghét bỏ, cũng không làm ra vẻ giống như người đã quen ăn sung mặc sướng.

Điều này làm cho tôi rất bất ngờ.

Tôi vẫn luôn nghĩ Lục Minh Hiên là một người rất khó hầu hạ, hơn nữa được sinh ra trong gia đình giàu có, loại công tử như vậy, nếu một ngày bị ném đến nông thôn, chắc chắn sẽ đói chết!

Giống như có một người trước giờ vẫn luôn sống trong nhung lụa, đột nhiên phải sống như một người nghèo khổ đi làm thuê làm mướn, sớm muộn cũng không sống nổi! Nhưng loại người giàu có như Lục Minh Hiên, thật đúng là làm cho tôi thêm vài phần kính trọng.

Người phụ nữ thấy tôi đang nhìn Lục Minh Hiên, đột nhiên người ha ha, quay sang nói với người đàn ông: "Lão già, ông nhìn xem hai người trẻ tuổi này liếc mắt đưa tình, giống như chúng ta hồi trẻ vậy."

Liếc mắt đưa tình? Gương mặt tôi cứng đờ, mím môi, định mở miệng giải thích, lại nghe người phụ nữ nói: "Bạn trai cô đối xử với cô rất tốt, suốt đêm qua thức trông chừng cô, mắt cũng không nhắm lại, liên tục thay khăn lông cho cô, lại còn đút cho cô ăn, bộ dạng khẩn trương kia thật giống như lão già nhà tôi hồi trẻ chăm sóc tôi, tôi nhìn hai người mà giống như nhìn lại mình lúc trước vậy, hahaha....."

"A....." Cái trán tôi đổ mồ hôi, theo bản năng tôi muốn giải thích anh ta không phải bạn trai tôi, nhưng ngẫm lại, chuyện nên hay không nên làm chúng tôi cũng đã trải qua hết rồi, cũng coi như là người yêu chứ.

Tuy rằng tôi chưa bao giờ thừa nhận anh ta là bạn trai tôi, nhưng quả thật anh ta là người đàn ông thân cận nhất với tôi.

Nghĩ lại chuyện anh ta chăm sóc tôi suốt buổi tối, cũng không dễ dàng gì, trong lúc tôi ngủ mơ cũng có cảm giác hình như có người đắp khăn cho tôi, tôi tưởng mình nằm mơ, không ngờ lại là thật, trong lòng hơi cảm động.

Lục Minh Hiên không nói gì, chỉ yên lặng ăn cơm, giống như không nghe thấy.

Chương 133: Bản tính không thay đổi

Lục Minh Hiên không nói gì, chỉ yên lặng ăn cơm, giống như không nghe thấy.

"Ngày hôm qua lúc cậu ta ôm cô xông vào, chúng tôi đều rất sợ, lúc đó cô sốt rất cao, cậu ta rất khẩn trương, tôi bảo cậu ta bình tĩnh, uống thuốc tôi sắc sẽ hạ sốt thôi, không cần lo lắng, nhưng cậu ta lại không yên lòng, suốt buổi tối đều thức chăm sóc cho cô, thay khăn đắp cho cô.... Tôi nhìn thấy mà cảm động, người đàn ông tốt như vậy thời nay rất khó tìm được đó!"

Người phụ nữ càng nói càng cao hứng, nhìn tôi bằng ánh mắt hâm mộ, cười rạng rỡ.

Tôi cảm giác hình như Lục Minh Hiên hơi khựng lại một chút, quay sang nhìn anh ta, khuôn mặt anh ta vẫn lạnh lùng như thường, nhưng mà..... lỗi tai hơi đỏ lên?

Tôi không nhịn được "xì" một tiếng cười lên.

"Tôi no rồi!" Lục Minh Hiên đứng lên, đi ra ngoài.

Không phải là tức giận đó chứ? Tôi thu hồi nụ cười, thấy anh ta rời đi, nhanh chóng bùng chén cháo lên uống hết, sau đó nói với người phụ nữ: "Tôi cũng no rồi, dì cứ từ từ ăn." Sau đó đuổi theo.

Dưới một gốc cây đại thụ, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh ta.

Gió nhẹ nhàng thổi bay phất phất góc áo của anh ta, tóc ngắn mềm mại xù xù bay lên, anh ta đứng thẳng tắp ở đó, nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tôi đi lên phía trước, cẩn thận hỏi anh ta: "Anh tức giận sao?"

"Có cái gì đáng để tức giận sao?" Anh ta hỏi lại tôi, giọng điệu lại kiêu ngạo như lúc trước.

Lục Minh Hiên chính là Lục Minh Hiên, bản tính vẫn không thay đổi. Tôi âm thầm thở dài trong lòng.

"Tiếp theo chúng ta phải làm sao đây? Có biện pháp nào có thể đi khỏi chỗ này hay không? Ở xung quanh đây không có xe bus, điện thoại cũng không gọi được....."

"Tôi nghe nói, ở đây có một thị trấn nhỏ, từ nơi này đi đến nội thành rất xa, đi bộ cũng khoảng mười mấy tiếng mới tới, nhưng mà nếu ngồi xe thì khoảng hai ba tiếng đồng hồ thôi.

"Vậy thì chúng ta có thể ngồi xe về rồi!" Tôi nhìn xung quanh, hoang vắng đến đáng sợ, thật không giống chỗ có xe chạy ngang!

"Lúc này dì có nói, mỗi tuần đều có một chiếc xe chạy ngang qua đây, vừa vặn ngày mai là chủ nhật, sẽ có xe đi ngang, lúc đó chúng ta sẽ lên chiếc xe kia, đợi đến thị trấn lại đi một chiếc khác vào nội thành."

Nghe qua thật phức tạp, nhưng dù sao cũng rõ ràng một chuyện là ngày mai có xe về rồi!

Tâm tình tôi lập tức vui vẻ, trên mặt cũng nở lên nụ cười.

Chương 134: Đêm nay anh ngủ với tôi

Nghe qua thật phức tạp, nhưng dù sao cũng rõ ràng một chuyện là ngay mai có xe về rồi!

Tâm tình tôi lập tức vui vẻ, trên mặt cũng nở lên nụ cười.

Đã lâu không được gặp ông ngoại, đợi đến lúc trở về sẽ chăm sóc ông ngoại thật tốt, lần này xem như gặp phải đại nạn mà không chết, té xuống địa phương quý quái này, nếu lúc đó Lục Minh Hiên không có té xuống sườn dốc cùng tôi, thì bây giờ tôi sẽ chỉ có một mình, lúc đó cũng không biết tôi sẽ ra sao nữa, nếu có chết chắc cũng không ai biết!

"Chân em không sao chứ?" Đột nhiên anh ta hỏi tôi, nhìn chăm chăm chân tôi.

Bây giờ tôi mới nhớ hôm qua chân tôi bị thương, cử động cổ chân một chút, vậy mà không thấy đau nữa!

"Không có việc gì nữa rồi." Tôi cười vui vẻ.

Anh ta nhìn tôi cười, ánh mắt ánh lên tia sáng dịu dàng, giống như nghĩ tới cái gì, nói: "Sao tôi lại cảm thấy nụ cười này của em đối với tôi thật xa lạ? Hình như ở trước mặt tôi, em chưa bao giờ cười vui vẻ như vậy."

Tôi im lặng một chút, cẩn thận nhớ lại, hình như trước giờ tôi không có cười trước mặt anh ta.

Mỗi lần ở cùng với anh ta, ngoài làm tình ra, còn lại thì cũng là làm tình, hơn nữa anh ta thô bạo như vậy, mỗi lần đều làm tôi rất đau, không khóc là may rồi, làm sao mà cười nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, nụ cười trên mặt tôi nhạt đi, rồi dần dần trở nên ưu thương.

Dường như anh ta nhìn ra được tâm trạng buồn bã của tôi, nói với tôi: "Em cười rất đẹp, về sau cười nhiều một chút."

Tôi cười khổ trong lòng, căn bản không có chuyện gì vui, làm sao cười được?

Nháy mắt, trời lại tối rồi! Qua một đêm này nữa, là có thể rời khỏi đây rồi! Ôm theo tâm trạng vui sướng, tôi lên giường ngủ sớm.

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra, Lục Minh Hiên đi vào.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta: "Sao anh lại vào đây?"

"Tôi không vào đây làm sao ngủ được?"

"Đêm nay anh ngủ với tôi?" Tôi lại nghĩ đến những chuyện đáng sợ trong lòng, lỡ nửa đêm ham muốn của anh ta lại bộc phát phải làm sao đây? Chỗ này chật chội, cách âm cũng không tốt, lỡ bị dì và chú nghe được thì mắc cỡ chết!

Sắc mặt tôi càng ngày càng kém.

"Biểu tình của em như vậy là sao đây?" Đường như anh ta đã nhìn

thấu suy nghĩ của tôi, không vui nhìn chăm chăm tôi: "Em không muốn ngủ chung với tôi sao?"

"Ở đây có phòng khác không?" Tôi hỏi.

Sắc mặt anh ta càng khó nhìn, tức giận trừng mắt nhìn tôi.

Chương 135: Sớm sinh một đứa bé

"Ở đây có phòng khác không?" Tôi hỏi.

Sắc mặt anh ta càng khó nhìn, tức giận trừng mắt nhìn tôi.

"Được rồi, vậy ngủ chung đi!"

Lục Minh Hiên đi tới, anh ta vừa nằm xuống, tôi liền ngồi dậy.

Anh ta nhíu mày nhìn tôi, tôi do dự một hồi, thẹn thùng nói với anh ta: "Đêm nay anh..... Có thể đừng đụng tới tôi không?"

"Tôi có nói là muốn đụng vào em sao?" Mặt anh ta đen như đáy nồi.

Anh đụng vào tôi cũng cần phải nói sao? Anh phải chờ tôi đồng ý trước rồi mới đụng vào người tôi sao? Tôi bất mãn trong lòng, nhưng cũng không dám nói ra, cong cong khóe miệng, gượng gạo cười: "Dù sao đêm nay anh cũng không nên đụng vào tôi, anh biết đó, dù sao ở đây cũng là nhà người khác, không thích hợp để..... làm chuyện đó, đúng không?"

Anh ta mất kiên nhẫn, một phát bắt được tay tôi, nhét tôi vào trong ngực.

Tôi cho rằng cơn thịnh nộ của anh ta lại sắp xuất hiện rồi! Nhắm mắt lại chờ đợi, tôi nghĩ, đêm nay dù có đánh chết tôi cũng không phát ra âm thanh!

Vậy mà không có gì xảy ra hết!

Anh ta vậy mà không có làm gì tôi?

Tôi cẩn thận mở một con mắt lên nhìn anh ta, thấy gương mặt anh ta lúc ngủ, còn có tiếng hít thở đều đều, hình như đã ngủ say rồi.

Cánh tay anh ta mạnh mẽ khoác lên hông tôi, tôi muốn dời đi, nhưng không dám chạm vào anh ta, sợ làm anh ta tỉnh giấc.

Tâm tư của người đàn ông này thật là khó đoán, có đôi khi độc tài chuyên chế, ham muốn mãnh liệt như một con dã thú, nhưng đôi khi lại là một bộ dạng trong sáng thanh tao!

Tôi càng ngày càng không hiểu nổi anh ta! Nhưng cũng tốt, dù sao đêm nay anh ta không làm chuyện xằng bậy là được rồi. Tôi cũng không muốn ở trong nhà người khác lại làm ra chuyện gì không tốt.

Một buổi tối cứ như vậy trôi qua, sáng sớm hôm sau tôi tỉnh lại.

Người phụ nữ tốt bụng lắm, luôn dặn dò chúng tôi trên đường phải chú ý an toàn, trên xe có rất nhiều kẻ móc túi trộm đồ, còn nói với tôi: "Cậu thanh niên này tốt lắm, sau khi trở về thì nhanh chóng kết hôn đi, người tốt như vậy phải biết quý trọng, sớm ngày sinh một đứa bé....."

Tôi miễn cưỡng lễ phép cười: "Được được....."

Cho dù tôi có nguyện ý cùng anh ta kết hôn, hẳn là Lục Minh Hiên cũng không muốn kết hôn với tôi đâu, người đàn ông phong lưu này, tôi không có bản lĩnh để trói buộc anh ta.

"Xe đến rồi! Mau ra ngoài đi....." Người đàn ông đứng ngoài cửa kêu

lên.

Tôi và Lục Minh Hiên nhanh chóng đi ra ngoài, đến khi nhìn thấy chiếc xe màu xanh lá cây kia chạy đến thì có chút kinh ngạc không phản ứng kịp.

Đây là xe của niên đại nào vậy chứ?

Chương 136: Nhất định phải đi chiếc xe này

Người phụ nữ tốt bụng lắm, luôn dặn dò chúng tôi trên đường phải chú ý an toàn, trên xe có rất nhiều kẻ móc túi trộm đồ, còn nói với tôi: "Cậu thanh niên này tốt lắm, sau khi trở về thì nhanh chóng kết hôn đi, người tốt như vậy phải biết quý trọng, sớm ngày sinh một đứa bé....."

Tôi miễn cưỡng lễ phép cười: "Được được....."

Cho dù tôi có nguyện ý cùng anh ta kết hôn, hẳn là Lục Minh Hiên cũng không muốn kết hôn với tôi đâu, người đàn ông phong lưu này, tôi không có bản lĩnh để trói buộc anh ta.

"Xe đến rồi! Mau ra ngoài đi....." Người đàn ông đứng ngoài cửa kêu lên.

Tôi và Lục Minh Hiên nhanh chóng đi ra ngoài, đến khi nhìn thấy chiếc xe màu xanh lá cây kia chạy đến thì có chút kinh ngạc không phản ứng kịp.

Đây là xe của niên đại nào vậy chứ?

Là một chiếc xe ba bánh, phía trước một bánh, đằng sau hai bánh, một người đàn ông lớn tuổi đầu trọc lóc ngồi ở đầu xe, gương mặt bóng lờng, kêu to: "Muốn đi xe thì lại đây mua vé!"

Phía sau xe nhét một đống người, có cả người già và trẻ em, giống như xe buôn bán người trái phép.

Tôi hơi sợ, nhỏ giọng nói với Lục Minh Hiên: "Chúng ta nhất định phải đi chiếc xe này sao?"

"Không đi cũng được thôi, em muốn đi bộ sao?"

Lục Minh Hiên đi tới trước mặt tài xế, lấy ra tờ 100 nguyên đưa ông ta: "Không cần thôi!"

Hai mắt ông chú đầu trọc sáng ngời, cầm tiền nhét vô túi.

"Mau mau lên xe!"

Lục Minh Hiên đi đến trước mặt hai người chủ nhà, rất lễ phép cúi chào: "Cảm ơn hai người đã tiếp đón, hai người sẽ nhận được đền đáp xứng đáng!" Anh ta nói xong, cũng không quản người khác có nghe hiểu được không, liền túm tôi lên xe.

Vừa lên xe, một mùi hôi thối liền xông vào mũi.

Có mùi mồ hôi của đàn ông, mùi nước tiểu của mấy đứa trẻ, còn có mấy mùi hương kỳ quái. Tôi nghĩ mình sẽ ngất đi mất.

Trong xe thật chật chội, lại không có chỗ vịn, tôi đứng cũng không vững, vài lần xém bị té, may là có Lục Minh Hiên kịp thời đỡ tôi, tôi mới đứng vững được.

Chắc là sắc mặt tôi bây giờ rất khó coi, muốn ói lại ói không ra.

Dường như anh ta nhìn ra tôi khó chịu, dịu dàng nói với tôi: "Ráng chịu đựng một chút đi, sắp tới rồi." Nói xong, bàn tay bên hông dùng lực kéo tôi vào trong ngực anh ta.

Mùi hương nước hoa nhàn nhạt bay vào trong mũi, là mùi của anh ta, làm cho tôi thật lưu luyến, trước đây chưa từng nhận ra thì ra anh ta lại thơm như vậy, mặt dù xung quanh đủ loại mùi hôi, nhưng anh ta vẫn giữ một mùi hương thơm ngát.

Tôi nhịn không được ôm lấy thắt lưng anh ta, dán mặt vào lồng ngực anh ta, tham lam hít thở, cũng không quản những người xung quanh thấy thế nào, giống như cả thế giới chỉ còn lại hai người.

Chương 137: Tôi nhịn rất khó chịu

Tôi nhịn không được ôm lấy thắt lưng anh ta, dán mặt vào lồng ngực anh ta, tham lam hít thở, cũng không quản những người xung quanh thấy thế nào, giống như cả thế giới chỉ còn lại hai người.

Tim tôi đập nhanh, lần đầu tiên có loại cảm giác rung động này, có chút quen thuộc, lại hơi xa lạ, đầu óc tôi đã không còn chỗ trống để suy nghĩ đây là cảm giác gì nữa rồi, chỉ muốn lẳng lặng như vậy, ngửi mùi hương của anh ta, tựa vào trong ngực anh ta.....

Xe chạy một đường lung la lung lay, trên xe rất nhiều người, chen lấn tôi đến không có chỗ để đứng!

Tôi rất ghét tiếp xúc thân thể với người khác, luôn tránh chạm vào bọn họ, nhưng xe chạy không tránh khỏi va chạm, tôi chỉ có thể cố gắng nép sát vào trong người Lục Minh Hiên.

Đột nhiên tôi thấy sắc mặt anh ta có chút đau khổ, giống như đang chịu đựng cái gì, nhìn tôi muốn nói lại thôi: "Em....."

"Làm sao? Anh thấy không thoải mái sao?" Tôi lo lắng hỏi anh ta.

Anh ta cúi đầu nói vào tai tôi: "Tôi nhịn rất khó chịu....."

Nhịn rất khó chịu? Đầu tiên tôi sửng sốt, rất nhanh phản ứng theo kịp, mặt đỏ lên, xấu hổ ghé vào tai anh ta nhỏ giọng nghiến răng nghiến lợi nói: "Trong hoàn cảnh như vậy mà anh lại còn muốn làm chuyện đó sao?"

"Tôi....."

"Câm miệng!" Mặt tôi nóng lên, trợn mắt liếc anh ta.

"Em đang nghĩ cái gì vậy chứ!" Anh ta nhin không được gầm nhẹ:
"Em đạp lên chân tôi!"

Tôi sừng sốt, cúi đầu nhìn thấy..... thì ra là tôi đang đứng lên mấy ngón chân của anh ta, tôi còn nghĩ rằng, cái xe này sao lại gồ ghề như thế, thì ra là chân anh ta!

"Thật xin lỗi!" Tôi vội vàng lấy chân ra, ngại ngùng nhìn anh ta.

"Em xem tôi là cái gì?" Anh ta liếc tôi: "Lúc nào rồi mà em còn nghĩ ra mấy chuyện vớ vẩn đó nữa? Thật không biết trong đầu em rốt cuộc có cái gì trong đó!"

Tôi không dám phản bác lại anh ta, thầm nghĩ, đều không phải do anh mà ra sao? Ai kêu lúc nào anh cũng làm chuyện đó với tôi làm gì?

Ba tiếng đồng hồ, một ngày dài như là một năm, may là vượt qua được rồi!

Xe dừng lại, tôi vội vàng nhảy xuống.

Bên ngoài xe không khí thật trong lành, thế giới này thật đẹp biết bao! Tôi tham lam hít thở không khí trong lành, cảm thấy cả người đều là mùi hôi trên xe, ghê muốn chết, tôi cũng không dám cúi đầu xuống, sợ người thấy mùi hôi trên người mình.

Hiện tại, chúng tôi đã vào đến thị trấn, nơi này vô cùng đơn sơ, cũng

không rộng lắm. Còn phải đổi một chiếc xe nữa mới đến được nội thành.

"Chắc là ở đây có sóng điện thoại. Tôi gọi điện thoại thử xem sao!"
Tôi hưng phấn sờ sờ túi tiền, sau đó gương mặt tái nhợt!

Chương 138: Quần lót màu đỏ

Hiện tại, chúng tôi đã vào đến thị trấn, nơi này vô cùng đơn sơ, cũng không rộng lắm. Còn phải đổi một chiếc xe nữa mới đến được nội thành.

"Chắc là ở đây có sóng điện thoại. Tôi gọi điện thoại thử xem sao!" Tôi hưng phấn sờ sờ túi tiền, sau đó gương mặt tái nhợt!

"Làm sao vậy?" Anh ta thấy khuôn mặt tôi có biến hóa, mày nhíu lại.

"Không có điện thoại....." Tôi cúi đầu nhìn thấy túi tiền trống rỗng.

Lục Minh Hiên giật mình, nhanh chóng đưa tay sờ túi quần, sắc mặt cũng trắng bệch!

"Không phải anh cũng bị móc túi rồi chứ?" Một dự cảm bất thường nổi lên trong lòng tôi.

Chỉ thấy Lục Minh Hiên lẳng lặng cúi đầu, hai túi quần đằng sau hông anh ta vậy mà lại có thêm hai cái lỗ! Túi quần bị người ta dùng dao rạch, quần lót màu đỏ cùng cặp hông trắng như tuyết cũng lộ ra ngoài!

Tôi hút một ngụm khí, muốn cười nhưng không dám cười.

Anh ta thấp giọng mắng một câu, xấu hổ đưa tay che hai cái lỗ trên hông.

Bộ dạng chật vật của anh ta thành công chọc tôi cười, tôi nhin không

được lớn tiếng cười to: "Hahahahahaha..... Cái mông của anh kia..... Còn mặt quần lót màu đỏ nữa chứ..... hahahaha..... "

"Câm miệng, em còn cười nữa!" Lục Minh Hiên vừa nóng vừa giận, bộ dạng che mông nhìn giống như con khỉ, lúng túng chật vật, vô cùng đối lập với vẻ ngoài bình tĩnh khí phách thường ngày!

"Hahahahaha..... thật ngại quá.... Tôi.... Tôi nhịn không được..... Để cho tôi cười một chút..... Một chút thôi là được rồi.... Hahaha.... "

"Em.... Đáng chết.... " Anh ta nổi giận đùng đùng, lại không làm gì được tôi: "Còn không mau kiếm một cái quần khác cho tôi!"

"Tìm quần ở đâu bây giờ?" Tôi miễn cưỡng nhịn cười, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, xung quanh không có chỗ nào bán quần áo, suy nghĩ nói: "Anh cởi áo ra rồi cột vào mông không được sao?"

Anh ta cúi nhìn nửa người trên của mình, sau đó nhìn tôi: "Tôi chỉ có một cái áo này, cởi ra sẽ phải ở trần nửa người làm sao đây?"

"Anh là đàn ông, mặc áo sát nách có sao đâu! Dù gì cũng không phải phụ nữ...." Tôi vừa nói vừa chỉ một ông chú bán trái cây ven đường, ông chú kia cũng để trần nửa người, trên vai khoác một cái áo cũ rách, trong miệng ngậm một cọng cỏ, điển hình bộ dạng của người lưu manh!

Trong đầu tôi liền tưởng tượng đến hình ảnh, nếu Lục Minh Hiên cũng mặc áo sát nách, miệng ngậm cọng cỏ, ngồi xổm ven đường, không biết trông như thế nào? Nghĩ một hồi tôi lại cười lên!

Chắc lúc đó cũng không còn phong thái quý-sờ-tộc nữa đâu! Cho dù có khuôn mặt đẹp trai này, nhưng không có xe Ferrari cùng tây trang hàng hiệu, ngồi ở ven đường, thì cũng chỉ là người bình thường thôi!

"Em còn dám cười nữa!" Anh ta liếc nhìn ông chú kia một cái, xấu hổ
trùng tôi: "Tôi mới không thèm mặt giống ông ta!"

Chương 139: Tôi muốn mua quần

"Em còn dám cười nữa!" Anh ta liếc nhìn ông chú kia một cái, xấu hổ trừng tôi: "Tôi mới không thèm mặc giống ông ta!"

"Không còn cách nào khác!" Tôi nhún vai.

"Em.... " Anh ta thở hển hển, sờ soạng lung tung không biết đang tìm cái gì, nói với tôi: "Ví tiền và di động của tôi đều bị trộm rồi! Trên người em còn bao nhiêu tiền?"

Ví tiền của tôi cũng bị trộm, tìm trong tất cả các túi, vậy mà may mắn còn được mười lăm đồng tám!

"Chỉ có nhiều đây thôi sao?" Vẻ mặt Lục Minh Hiên suy sụp.

"Anh còn chê ít nữa hả? Có được nhiều đó là không tệ rồi!" Tôi cầm mười lăm đồng tám trong tay nâng niu trong lòng bàn tay: "Bây giờ hai chúng ta phải dựa vào mười lăm đồng tám này mà sinh sống đó!"

"Chút tiền này mua cái quần lót cũng không đủ!" Anh ta liếc tôi một cái, đột nhiên đoạt hết tiền trong tay tôi bỏ đi.

"Này, anh làm sao vậy?" Tôi nhanh chóng đuổi theo.

Chúng tôi đi thẳng một đường về phía trước, thật vất vả mới tìm được khu chợ, chỗ này bán đủ thứ, tôi thấy bên kia có bán mì sợi và bánh bao, bụng sôi ùng ục.

Đang định kêu Lục Minh Hiên đưa tiền cho tôi mua đồ ăn, quay đầu lại đã không thấy anh ta đâu, mà anh ta đã đi vào một quầy hàng bán quần áo nam rồi.

Tôi vọt vào trong tiệm, liền nhìn thấy Lục Minh Hiên đang cầm một cái quần bò rẻ tiền nhất hỏi: "Cái quần này bao nhiêu tiền?"

"Ba trăm!" Bà chủ hét một cái giá trên trời.

Tôi vừa nghe xong, chạy lại: "Chất lượng như vậy mà bán giá ba trăm đồng sao"

Ba trăm đồng cũng có thể mua hàng hiệu rồi, loại quần áo rẻ tiền này, bỏ ra mười mấy đồng là mua được! Ba trăm sao? Chi bằng quên đi, cho dù bà ta có ra giá ba mươi tôi cũng không mua!

"Có loại nào giá rẻ hơn không?" Anh ta ngại ngùng mở miệng, có lẽ với anh ta mà nói, ngay cả cái quần ba trăm đồng cũng không có tiền mua là một chuyện rất mất mặt!

Cũng đúng thôi, anh ta có nhiều tiền như vậy, chỉ mua một cái quần lót thôi cũng mất mấy trăm đồng, toàn là hàng thiết kế, may theo số đo! Bây giờ ngay cả mua một cái quần rẻ tiền có ba trăm đồng cũng không mua nổi, đối với anh ta quả là một chuyện vô cùng xấu hổ!

"Loại rẻ nhất ở bên kia, ba mươi đồng một món!" Bà chủ chỉ qua đống quần áo giống như đồ bỏ chất bên kia. Toàn là mấy cái quần đùi bị đứt chỉ và quần ngủ, chất lượng kém muốn chết.

"Đi thôi, chúng ta không mua nổi đâu!" Tôi kéo Lục Minh Hiên ra ngoài cửa.

Ra khỏi sạp quần áo, Lục Minh Hiên dùng sức hất tay tôi ra.

"Anh làm sao vậy?" Tôi khó hiểu nhìn anh ta.

"Tôi muốn mua quần!" Anh ta giống như một đứa con nít, giận dữ với tôi.

Chương 140: Trả giá

"Tôi muốn mua quần!" Anh ta giống như một đứa con nít, giận dữ với tôi.

"Không có tiền làm sao mua được?"

"Tôi mặc kệ!" Tính cách ngang ngược bốc đồng của anh ta lại bộc phát!

Thấy anh ta kiên trì như vậy, tôi cũng bó tay, nếu còn không chịu mua quần cho anh ta, không chừng anh ta sẽ đi cướp của người khác mất!

Tôi lôi kéo tay anh ta: "Đi, dẫn anh đi mua quần!"

Thật vất vả tìm được một chỗ bán quần áo vỉa hè, tôi ngồi xổm xuống, chọn một cái quần hoa văn đủ màu sắc: "Cái quần này bao nhiêu tiền?"

"Ba mươi lăm đồng!" Người bán hàng nói.

"Cái quần này mà ba mươi lăm đồng gì chứ! Chất lượng như thế này, tám đồng là được rồi!" Tôi tùy tiện nói, Lục Minh Hiên trợn mắt nhìn tôi, hiển nhiên là bị tôi làm cho kinh ngạc.

Tôi liếc một cái, không thèm để ý tới anh ta.

"Cô gái này thật biết nói đùa! Tám đồng bây giờ muốn mua cái quần lót còn không đủ nữa, cái quần lớn như vậy làm sao bán tám đồng

tiền được!" Giọng nói của người bán hàng tăng cao thêm vài lần.

"Loại quần như vậy đều là giá này thôi, tôi mua hoài còn không biết sao! Cho thêm năm xu nữa, tám đồng rưỡi, muốn bán cũng được, không bán thì thôi!" Tôi bỏ lại một câu, kéo Lục Minh Hiên đi.

Còn chưa đi được vài bước, người bán gọi tôi lại từ phía sau: "Này này này, cô gái quay lại đây đi, tám đồng rưỡi thật sự không được đâu! Thêm mấy đồng nữa đi, mười lăm đồng bán cho cô!"

Lục Minh Hiên vừa nghe đến mười lăm đồng liền nắm chặt tay tôi, giống như muốn nói với tôi: Mười lăm đồng kia, có nghe thấy không, chúng ta đủ tiền đó! Còn không mau đi trả tiền đi!

Tôi mặc kệ, tiếp tục kéo anh ta đi!

"Mười hai đồng được không!"

Tôi cũng mặc kệ, tiếp tục đi!

"Giá thấp nhất mười đồng tiền! Muốn thì lấy, không mua thì thôi vậy!"

Tôi dừng bước lại, ừm, chính là cái giá này, quay lại trước mặt người bán hàng, đưa qua mười đồng tiền.

"Cô gái này thật là biết trả giá, bán cho cô cái quần này cũng lỗ vốn, bây giờ buôn bán không dễ dàng gì.... "

Tôi thầm nghĩ trong bụng, mấy người bán cái gì mà chả lỗ vốn, mỗi lần trả giá xong đều sẽ nói mấy câu này, tôi nghe nhiều cũng chán rồi. Làm ăn lỗ vốn thì sẽ không có người làm! Đã là bán hàng, thì nhất định sẽ kiếm được lãi, chỉ là nhiều hay ít mà thôi!

Anh ta cầm cái quần lên nhìn tới nhìn lui, cau mày: "Cái quần này xấu quá!"

Chương 141: Quần quá ngắn

Anh ta cầm cái quần lên nhìn tới nhìn lui, cau mày: "Cái quần này xấu quá!"

"Chê xấu à? Vậy thì đừng mặc!" Tôi đưa tay định lấy lại, anh ta vội vàng né qua một bên.

Tôi liếc anh ta: "Có quần mặc là tốt lắm rồi, còn chê xấu, có biết hiện giờ mười đồng đối với tôi rất quý giá không! Bây giờ trong người còn có năm đồng tám, muốn mua một tô mì cũng không đủ!"

Dường như anh ta hơi ngượng ngùng, cố tình nói sang chuyện khác: "Sao em trả giá lợi hại quá vậy?"

"Rèn luyện!" Tôi thường xuyên mua đồ ngoài vỉa hè, thích nhất là trả giá! Sau khi trả giá thành công sẽ cảm thấy mình rất có thành tựu, những người có tiền không hiểu được cảm giác này đâu!

"Sao em lại không biết xấu hổ mà nói tám đồng tiền chứ? Giá này cũng quá thấp rồi đó. Ba mươi lăm đồng đã là rẻ lắm rồi..... " Đường như anh ta rất đồng tình với người bán hàng lúc này, giống như người ta bán cái quần này là lỗ vốn lắm.

"Anh thì biết cái gì? Tiền vốn quần áo căn bản cũng không cao, nhất là loại quần áo hàng chợ bán ven đường này! Chỉ đáng cái giá này thôi! Mấy người có tiền các anh mua một món đồ cũng mất hơn cả ngàn đồng, tiền vốn cũng không có bao nhiêu hết, chỉ là có chút danh tiếng do nhà thiết kế sản xuất nên bán mắc hơn thôi! Giống như mấy người hát rong ngoài đường, quăng mấy đồng bạc lẻ là được!

Nhưng nếu muốn xem Vương Phi hát, phải mua tấm vé hơn một ngàn đồng, lại cũng không phải dễ mua!"

Lục Minh Hiên cẩn thận suy nghĩ, đồng ý gật đầu: "Cũng đúng!"

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc kia, đột nhiên cảm thấy anh ta cũng thật đáng yêu, bên môi không tự giác nở nụ cười.

Tìm một chỗ thay quần áo, Lục Minh Hiên xấu hổ đi ra.

"Cái quần này ngắn quá!" Anh ta kéo kéo quần.

"Tại vì anh cao quá!"

"Mặc vào rất không thoải mái."

"Nhưng vẫn tốt hơn cái quần có hai cái lỗ!"

Anh ta trừng mắt liếc tôi, không kêu ca nữa.

Tôi nhìn về mặt anh ta, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Quần đùi hoa vẫn đủ màu sắc rất có cảm giác Hawai, chỉ là chất lượng hơi kém một chút, nhìn hơi rẻ tiền, dù sao thì cũng là đồ giá rẻ mà! Không thể yêu cầu quá cao được!

Về phần ngắn thì, đúng thật là anh ta quá cao! Hơn nữa quần may công nghiệp, chắc chắn là không vừa theo số đo rồi.

Bình thường nhìn anh ta toàn mặc hàng hiệu, đột nhiên bây giờ mặc quần áo rẻ tiền, đúng là không quen! Nhưng cũng không thể không thừa nhận, dáng dấp của anh ta quá đẹp trai, có khí chất, dáng người chuẩn, cao lớn, mặc quần áo giá rẻ vào vẫn rất đẹp!

Chương 142: Mua một tô mì đi

Bình thường nhìn anh ta toàn mặc hàng hiệu, đột nhiên bây giờ mặc quần áo rẻ tiền, đúng là không quen! Nhưng cũng không thể không thừa nhận, dáng dấp của anh ta quá đẹp trai, có khí chất, dáng người chuẩn, cao lớn, mặc quần áo giá rẻ vào vẫn rất đẹp!

Nếu anh ta mà cời trần đi trên bãi cát, với lồng ngực rắn chắc kia, còn có khuôn mặt anh tuấn, mái tóc rối bời cuốn hút, nhất định sẽ làm mấy cô gái chết mê chết mệt!

Ôi! Tôi đang nghĩ cái gì vậy chứ?

"Đi thôi!" Lục Minh Hiên gọi tôi một tiếng.

Tôi phục hồi tinh thần lại, hỏi: "Bây giờ đi đâu đây? Chúng ta không có tiền, chỉ có năm đồng tám, làm sao đủ đi xe."

Anh ta suy nghĩ một chút, "Đi tìm một chỗ ăn cái gì trước đi, không phải em đói bụng sao?"

Năm đồng tiền, ăn được cái gì chứ? Tôi lẩm bẩm trong đầu, còn chưa kịp nói ra, anh ta đã đi về phía trước, tôi chạy nhanh đuổi theo anh ta.

Giữa chợ, xung quanh người qua người lại.

"Muốn ăn cái gì?" Anh ta hỏi.

"Có thể ăn được cái gì?" Tôi hỏi lại.

"Không phải em muốn ăn mì sao? Vậy thì mua một tô mì đi!"

"Ai nói tôi muốn ăn mì?" Tôi nói lúc nào chứ?

"Không phải em mới vừa nói mua một tô mì cũng không đủ sao?"

"..." Tôi không còn lời gì để nói.

Được rồi, kỳ thật tôi muốn ăn mì, tôi muốn ăn mì thịt bò, nhưng ở nội thành, một tô mì thịt bò cũng bán 8 đồng, bây giờ chỉ có 5 đồng, có thể mua được sao?

Tuy rằng ở đây là thị trấn nhỏ, nhưng hàng hóa cũng không phải rẻ!

Tôi nhìn sang cách đó không xa, nghe được mùi thịt bò, nuốt nước miếng: "Hay là mua mấy cái bánh bao đi, 5 đồng không đủ mua mì đâu."

Dường như Lục Minh Hiên biết rằng tôi rất muốn ăn mì, đoạt lấy tiền trong tay tôi: "Để tôi thử xem." Nói xong đi qua tiệm mì.

"Này này này, anh chờ tôi một chút!" Tôi nhanh chóng chạy theo.

Chủ tiệm là một người đàn bà giọng nói chanh chua đang ra lệnh cho nhân viên làm việc.

"Còn ngần người ra đó làm gì, mau mau đi lau bàn..."

"Khách ở bàn số 5 đi rồi, còn không mau đi dọn dẹp..."

"Sàn nhà bẩn như vậy cũng không lau... Tôi bỏ tiền ra mướn các người để làm cái gì? Thật là tức chết mà..."

Người đàn bà thở phì phò không ngừng la mắng, quơ tay chỉ trỏ liên tục, hiển nhiên là đang rất tức giận!

Tôi hơi sợ, theo bản năng trốn ra sau lưng Lục Minh Hiên, người đàn bà này giống như đại ca xã hội đen, không mang theo tiền trong người thật đúng là không dám tiến vào cửa hàng của bà!

Chương 143: Ánh mắt mê luyến

Tôi hơi sợ, theo bản năng trốn ra sau lưng Lục Minh Hiên, người đàn bà này giống như đại ca xã hội đen, không mang theo tiền trong người thật đúng là không dám tiến vào cửa hàng của bà!

"Xin chào, cho hỏi mì thịt bò bao nhiêu một tô vậy?" Lục Minh Hiên làm mặt dày, lễ phép hỏi bà chủ.

"Bảy đồng một tô." Bà chủ quán trả lời xong ngẩng mặt lên, ánh mắt đảo qua người Lục Minh Hiên, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời: "Anh chàng đẹp trai này muốn ăn mì sao? Muốn ăn mấy tô đây?"

Lục Minh Hiên ngại ngùng nói: "Thật xin lỗi, bây giờ trong người tôi chỉ còn có năm đồng tám xu thôi, có thể hay không....."

"Không mang theo đủ tiền chứ gì?" Bà chủ quán vừa nghe đã hiểu, cười ha ha: "Tướng mạo của cậu đẹp trai như vậy, bán cho cậu năm đồng một tô là được rồi!"

Lục Minh Hiên vừa nghe xong, vui vẻ nở nụ cười: "Cảm ơn bà chủ, bà thật tốt bụng quá."

Đây là lần đầu tiên tôi nghe Lục Minh Hiên nói cảm ơn, còn nói người ta tốt bụng nữa chứ? Những lời này trước đây anh ta chưa bao giờ nói, mà tôi cũng không nghĩ rằng người như anh ta lại còn có thể khen người khác tốt.

Trong ấn tượng của tôi, ngoài la mắng tức giận với người khác, tôi

chưa bao giờ nghe anh ta nói lời ngon tiếng ngọt với bất kỳ người nào!

"Ôi dào anh chàng đẹp trai này nói chuyện cũng thật dễ nghe!" Bà chủ được khen nên tâm trạng vô cùng tốt, nhìn thấy tôi đang đứng sau lưng Lục Minh Hiên liền hỏi: "Cô gái nhỏ này chắc là em gái của cậu phải không?"

Cô gái nhỏ? Em gái? Tôi có nhỏ như vậy sao?

"Cô ấy là....." Lục Minh Hiên còn chưa kịp nói xong đã bị bà chủ ngắt lời.

"Hai người ăn một tô làm sao đủ no được, tôi tặng thêm hai người một tô nữa, lần sau lại ghé quán tôi ăn mì!" Bà chủ quán nói xong, quay qua nói với nhà bếp: "Hai tô mì thịt bò, làm nhanh một chút!"

"Cám ơn bà chủ....."

Tìm chỗ ngồi xuống, tôi nhận thấy bà chủ đang dùng ánh mắt mê luyến nhìn chằm chằm Lục Minh Hiên.

Anh ta cũng không thêm để ý, giống như đã sớm quen với ánh mắt của người khác.

"Sở hữu vẻ ngoài đẹp trai thật là tốt, ăn mì cũng có thể mua một tặng một!" Lúc nói những lời này, tôi vừa hâm mộ vừa ghen tị, không ngờ đẹp trai cũng có thể kiếm ra tiền!

Lục Minh Hiên liếc tôi một cái: "Còn không phải vì em nên tôi mới phải hy sinh "nhân sắc" sao? Có mì ăn mà còn nói móc tôi hả?"

"Cái này không phải nói móc mà là nói thật!" Tôi nhịn không được

đấu võ mồm cùng anh ta.

Rất nhanh, người phục vụ bung mì lên.

Mì thịt bò thơm quá, chỉ là có hơi ít thịt. Tôi vội vàng gấp một khối thịt bỏ vô miệng.

"Hà..... Nóng quá..... Ngon quá đi..... " Chắc lúc này tôi thật sự rất đói bụng rồi, đây là tô mì thịt bò ngon nhất mà tôi từng được ăn!

"Coi chừng nóng." Anh ta nhắc nhở tôi, trên mặt hiện lên nét dịu dàng.

Chương 144: Tôi không thích ăn thịt bò

"Coi chừng nóng." Anh ta nhắc nhở tôi, trên mặt hiện lên nét dịu dàng.

Một tô mì chỉ có mấy miếng thịt bò, tôi gấp từng miếng thịt lên ăn, hai ba gấp là hết rồi, liếm liếm môi, tôi còn muốn ăn nữa cơ!

Đột nhiên, Lục Minh Hiên đổi tô mì của anh ta cho tôi.

"Sao vậy?" Tôi nhìn anh ta, lại nhìn xuống tô mì chưa có ăn vẫn còn nguyên thịt bò, mấy miếng thịt bò hấp dẫn nằm trên mặt, làm tôi thêm chảy nước miếng.

"Tôi không thích ăn thịt bò." Anh ta lạnh lùng nói, sau đó ăn tô mì không có thịt bò của tôi.

"Ơ....." Tôi cắn cắn đôi đũa, ánh mắt lấp lánh nhìn anh ta, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời.

"Còn không mau ăn đi?" Anh ta đưa mắt liếc tôi.

"Ừm!" Tôi nhanh chóng ăn.

Ăn mì xong, tôi thỏa mãn vươn vai một cái, không ngờ có năm đồng cũng có thể ăn no như vậy!

Ra khỏi tiệm mì, tôi lại bắt đầu hoang mang.

"Tiếp theo phải làm cái gì đây? Chúng ta chỉ còn có tám xu." Tôi đếm tám xu tiền trong tay, thờ dài.

"Được tới đâu hay tới đó đi!" Lục Minh Hiên nhìn về phía trước: "Bây giờ đi dọc theo đường quốc lộ đi, hy vọng có thể tìm được một chiếc xe có thể cho chúng ta đi nhờ."

"Chuyện anh mất tích lớn như vậy, sao còn chưa có người đi tìm chúng ta chứ?" Tôi buồn bực, dù gì cũng đã mất tích hai ngày nay rồi.

Lục Minh Hiên trừng mắt nhìn tôi: "Em không thấy nơi này lạc hậu đến nỗi tín hiệu điện thoại cũng không có sao? Chỗ hẻo lánh như vậy, trên bản đồ còn không có, làm sao bọn họ có thể tìm được chúng ta?"

Ờ, cũng đúng! Tôi thờ dài, chỉ có thể nghe theo anh ta tiến lên phía trước.

Nếu không rời khỏi nơi quỷ quái này, nếu có chết cũng không ai biết.

Dường như anh ta nhìn ra sự mất mát trong lòng tôi, an ủi tôi: "Chỉ cần đến nội thành là tôi có thể liên hệ với thư ký của tôi rồi, kêu cô ấy cho người đến đón chúng ta."

"Ừ."

Chúng tôi cứ như vậy đi dọc theo quốc lộ, ở đây giống như cái thôn trang, hai bên đường đều là đồng ruộng, trồng các loại cây hoa màu, nhìn ra xa chỉ thấy đồng ruộng mênh mông, rất có hương vị nông thôn.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo hương thơm thoang thoảng.

Phong cảnh xinh đẹp như vậy, nhưng tôi lại không có tâm trạng nào mà thưởng thức, đi nhiều nên có hơi đau chân.

Tôi chân thấp chân cao bước đi, mấy ngón chân truyền đến cảm giác đau buốt, chân mày không tự giác nhíu lại.

"Làm sao vậy?" Lục Minh Hiên quay đầu lại thấy tôi đi không bình thường, cũng biết là tôi đau chân, đi lại trước mặt tôi ngồi xổm xuống: "Tôi cũng em."

Chương 145: Ý đồ Tham lam

"Làm sao vậy?" Lục Minh Hiên quay đầu lại thấy tôi đi khập khiễng, cũng biết là tôi đau chân, đi lại trước mặt tôi ngồi xổm xuống: "Tôi cõng em."

"Không cần đâu!" Lại phải phiền đến anh ta, tôi làm sao không biết xấu hổ chứ?

"Leo lên!" Giọng nói không cho phép người khác cự tuyệt.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể nằm sấp lên lưng anh ta, để mặc anh ta cõng đi.

Mọi thứ xung quanh thật tĩnh lặng, xe chạy trên con đường này đúng là ít đến đáng thương, cơ hồ không có chiếc xe ô tô nào chạy ngang, lâu lâu có vài người chạy xe đạp, hoặc là mấy chiếc xe chở hàng phóng vụt qua, chúng tôi còn chưa kịp ngoắc tay, xe đã chạy đi rồi.

Đường còn thật dài, nhìn xa không thấy điểm kết thúc, nhưng tôi lại không lo lắng một chút nào, ngược lại rất hưởng thụ giờ khắc này.

Thì ra cảm giác được người khác cõng lại tốt như vậy, tựa vào trên lưng anh ta cảm thấy thật an toàn, còn có thể ngửi được mùi hương thuộc về anh ta.

"Anh có sợ không?" Chợt tôi hỏi anh ta.

"Sợ cái gì?"

"Nếu có một ngày, anh chỉ còn hai bàn tay trắng, đến sống ở vùng nông thôn lạc hậu này, anh có sợ không?"

"Không có gì phải sợ hết." Anh ta lạnh nhạt nói: "Nếu như thực sự sẽ có một ngày như vậy, cũng là con đường mà tôi đã lựa chọn, tôi sẽ rất hưởng thụ mà đối mặt với tất cả. Con người sống không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, đôi khi sẽ xuất hiện những chuyện ngoài ý muốn, giống như lúc này vậy!"

"Vậy anh có hối hận lúc đó đã cứu tôi hay không? Nếu anh không cứu tôi, thì đâu phải gặp tình trạng như bây giờ."

"Không có gì phải hối hận hết! Chuyện này chỉ là tạm thời thôi, chúng ta sẽ nhanh chóng được trở về nhà." Anh ta dừng lại một chút lại nói: "Lần này coi như là một trải nghiệm khó quên trong đời."

"Vậy anh có cảm thấy xui xẻo không?" Tôi tò mò hỏi, bên môi nở nụ cười tinh nghịch.

"Có!" Anh ta nghiêng mặt: "Em là người phụ nữ đầu tiên mang đến xui xẻo cho tôi!"

Tôi nở nụ cười: "Vậy anh mau chóng cách xa tôi ra đi, bằng không anh lại càng xui xẻo hơn!"

"Không!" Anh ta cười âm hiểm: "Tôi sẽ giữ em lại bên cạnh, sau đó đổi khách thành chủ, khiến cho em trở thành cô gái xui xẻo nhất thế giới!"

"Anh thật là ác độc quá đi!"

"Bây giờ em mới biết sao?"

Tôi cười vui vẻ, đây là lần đầu tiên nói chuyện gần gũi với anh ta như vậy, cảm giác lúc này anh ta thật bình dị, dễ gần, nếu có thể giữ nguyên như vậy mãi thì tốt biết mấy.

Bỗng nhiên tôi có ý nghĩ.... muốn thời gian ngừng lại, để khoảnh khắc vui vẻ này có thể kéo dài thêm một chút, nhưng mỗi khi tôi có ý đồ tham lam như vậy thì hạnh phúc ngắn ngủi đó lại kết thúc.

"Tít tít!" Tiếng kèn xe dồn dập vang lên.

Chúng tôi quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ đang chạy như bay tới.

Đó là một chiếc Aston Martin hơn ba trăm vạn, ở nông thôn lạc hậu như vậy, mà lại có một chiếc xe thể thao đắt tiền đi qua? Chủ nhân của chiếc xe này làm tôi thật tò mò.

"Này này!" Tôi hưng phấn kêu to, không ngừng vẫy hai tay.

Chương 146: Bạn gái mới

"Này này!" Tôi hưng phấn kêu to, không ngừng vung vẩy hai tay.

Dường như chủ nhân chiếc xe đã nhìn thấy tôi, giảm tốc độ xe lại, dừng bên cạnh chúng tôi.

Cửa sổ thủy tinh màu đen chậm rãi hạ xuống, một người phụ nữ tóc xoăn màu vàng hiện ra trước mắt tôi.

Tuyệt nhiên là một mỹ nữ con lai vô cùng xinh đẹp, làn da trong suốt trắng muốt như tuyết, vô cùng mịn màng, sống mũi cao đĩnh lấy một cặp kính mát cỡ lớn, hầu như che khuất nửa khuôn mặt, tôi nhìn không rõ ánh mắt của cô ta.

Không đợi chúng tôi mở miệng, mỹ nữ đã nói trước, dùng tiếng trung lưu loát tuôn ra năm chữ: "Anh là Lục Minh Hiên?"

Tôi hoảng sợ! Nhìn mỹ nữ trên xe, lại nhìn sang Lục Minh Hiên. Không ngờ cô ta cũng biết Lục Minh Hiên?

"Cô là?" Biểu tình trên mặt Lục Minh Hiên cũng thật kinh ngạc, nhíu mày nhìn mỹ nữ trong xe, giống như không nhận ra cô ta.

"Mới đó mà anh đã quên em rồi sao?" Đôi môi đỏ mọng hơi hé ra, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn tháo mắt kính xuống.

Một đôi mắt mê người màu lam lấp lánh như ánh sao, xinh đẹp làm cho tôi muốn ngừng thở.

Đôi mắt này quả thực là quá đẹp! Tôi nghĩ ai đã gặp qua cô ta, chắc hẳn sẽ không quên được ánh mắt này!

Quả nhiên, ánh mắt Lục Minh Hiên vụt qua một tia sáng lạ thường:
"Thì ra là cô."

"Đúng vậy, lâu rồi không gặp." Mỹ nữ cười đắc ý, đẹp hút hồn.

Thì ra hai người họ thật sự quen biết nhau? Mỹ nữ xinh đẹp như vậy sao lại xuất hiện ở chỗ này? Tôi vừa tò mò vừa nghi vấn.

"Tại sao anh lại ở đây?" Mỹ nữ quan sát anh ta: "Sao anh lại ăn mặc như vậy? Xe của anh đâu?"

"Chuyện này rất dài dòng, có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không?"

"Đương nhiên là được rồi, lên xe đi!" Mỹ nữ sáng khoái đáp ứng.

Lục Minh Hiên ngồi vào ghế bên cạnh cô ta, tôi ngoan ngoãn ngồi ghế phía sau. Mỹ nữ nhìn xuyên qua gương chiếu hậu liếc tôi một cái, sau đó hỏi Lục Minh Hiên: "Đây là bạn gái mới của anh sao?"

".... Ừ." Anh ta ừ một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

"Anh đổi khẩu vị rồi sao, thích mấy cô gái hàng xóm nhỏ tuổi à?" Mỹ nữ trêu chọc.

"Cô về nước từ khi nào?" Lục Minh Hiên chột nói sang chuyện khác.

"Mới về, còn chưa đầy một tuần." Mỹ nữ nhìn anh ta, cười: "Chúng ta đúng là có duyên nha, ở chỗ này mà cũng có thể chạm mặt."

Chương 147: Anh có hận em không?

"Mới về, còn chưa đầy một tuần." Mỹ nữ nhìn anh ta, cười: "Chúng ta đúng là có duyên nha, ở chỗ này mà cũng có thể chạm mặt."

"Sao cô lại ở đây?" Anh ta hỏi.

"Lúc em còn nhỏ có một bà vú em rất yêu thương em, bây giờ đã về hưu, chuyển đến chỗ này an hưởng tuổi già, ít khi em được về nước một chuyến, cố tình muốn đến đây thăm bà." Mỹ nữ nói xong, lại hỏi Lục Minh Hiên: "Còn anh? Sao anh lại ở đây?"

"Tôi gặp xui xẻo nên mới rớt xuống chỗ này. Di động của cô đâu, cho tôi mượn gọi điện thoại."

"Tín hiệu ở đây không tốt, vào nội thành rồi gọi."

"Ừ."

Hai người đột nhiên trầm mặc, tôi có một loại cảm giác kỳ quái nói không nên lời, trong lòng hơi khó chịu, nhưng cũng không hiểu vì sao mình lại khó chịu. Thật kỳ lạ, tôi chưa từng bị như vậy, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Tôi buồn bực, chợt nghe thấy mỹ nữ nói một câu làm khiếp sợ.

"Anh có hận em không?"

"Không có hận." Anh ta vẫn lạnh lùng như cũ.

Mỹ nữ cong khoe miệng, nụ cười có chút chua xót: "Vậy anh, có còn yêu em không?"

Thân hình anh ta cứng đờ, nhú mày: "Vấn đề này, cô không thấy dư thừa sao?"

"Anh quả nhiên vẫn như trước....."

Vài câu đối thoại ngắn ngủi, tôi đại khái có thể hiểu được quan hệ của hai người rồi!

Phụ nữ của Lục Minh Hiên quả thực có mặt ở khắp mọi nơi, chỗ nào cũng có! Là một người đàn ông phong lưu như vậy, thật sống không uổng phí, nếu so với Trần Quán Hy, anh ta chỉ có hơn chứ không có kém!

Chỉ hy vọng tôi không phải rơi vào lưới tình của anh ta là tốt rồi!

Dọc theo đường đi, bọn họ cũng không nói gì thêm, ba giờ sau, xe chạy đến thành thị đông đúc.

Nhìn mấy tòa nhà cao tầng kia, tôi cảm thấy như mình được hồi sinh, thật nhớ cảm giác sống ở thành phố!

Ngắn ngủn hai ngày sống ở nông thôn, lại như trải qua một khoảng thời gian khó khăn thật dài, đây là trải nghiệm khó quên nhất của tôi, nhưng không sao vì tôi sẽ không bao giờ phải trở lại nơi đó nữa!
(Sau này sẽ quay lại thôi chị Oánh à:v)

Xuống xe, Lục Minh Hiên gọi điện thoại cho thư ký, sau đó trả điện thoại cho mỹ nữ: "Hôm nay cảm ơn cô."

"Không cần cảm ơn." Mỹ nữ nhận lấy điện thoại: "Nếu muốn cảm ơn em, thì lần sau mời em đi ăn cơm đi, dù gì đã một thời gian dài không gặp, chúng ta cũng nên ăn một bữa cơm."

"Được."

Mỹ nữ đưa danh thiếp cho Lục Minh Hiên, viết xuống một dãy số:
"Đây là số điện thoại của em, lần sau nhớ gọi số này."

Lục Minh Hiên nhận lấy danh thiếp, vẫy tay tạm biệt với mỹ nữ, chiếc Aston Martin màu đỏ từ từ rời đi.

Chương 148: Kẹo bông gòn

Lục Minh Hiên nhận lấy danh thiếp, vẫy tay tạm biệt với mỹ nữ, chiếc Aston Martin màu đỏ từ từ rời đi.

"Phụ nữ của Lục tổng giám đốc thật là nhiều quá đi, tùy tiện đi trên đường cũng có thể đụng phải." Tôi nhin không được chằm chọc anh ta.

"Như thế nào? Em lại ghen sao?"

"Không cần nói những lời vô nghĩa như vậy có được không? Nếu như tôi vì anh mà ghen, chắc đã sớm ghen chết!" Tôi liếc anh ta.

Anh ta cũng không tức giận, mà nhìn quảng trường đối diện rồi nói: "Chúng ta qua bên kia đợi một chút đi, lập tức sẽ có người đến đón chúng ta."

Lại là cái quảng trường này, chính là bên cạnh....đài phun nước này, tôi đã nói những lời khiến Diệp Phong bị tổn thương.

Diệp Phong, tôi lại nhớ tới anh ấy. Tôi nghĩ không biết đã bao lâu rồi mình không nhớ tới anh ấy!

Xem ra, thời gian thực sự có thể xóa mờ mọi thứ, khoảng thời gian lúc mới chia tay, dường như mỗi một khắc, một giây tôi đều nhớ anh ấy, vì để mình không phải đắm chìm trong nỗi nhớ nhung, tôi vùi đầu vào công việc để quên đi chuyện tình cảm. Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi đã dần dần bỏ quên anh ấy.

Hiện giờ anh đang ở đâu? Đã về nhà chưa? Chuyện nhờ Lục Minh Hiên điều tra, tôi không có hỏi, cũng không dám thúc giục anh ta, mà Cố Nhược Hi cũng không có tìm đến tôi.

Có lẽ, anh ấy đã về rồi.

Bên cạnh đài phun nước có một đám thanh niên đang nhảy hip hop náo loạn, trong đó có một người bạn nhỏ đang cầm trong tay một que kẹo bông gòn, ăn thật ngon, một cô gái bên cạnh nhìn thấy, chu môi làm nũng với bạn trai: "Anh, em cũng muốn ăn kẹo bông gòn....."

"Đi, anh dẫn em đi mua...." Chàng trai nắm tay cô gái, mua một que kẹo bông gòn, ngồi trên thành hồ nước, anh một ngụm em một ngụm cắn, nhìn nhau cười.

Nụ cười kia, thật là vui vẻ, hồn nhiên!

Cảnh này làm tôi nhớ tới thật lâu trước kia, tôi cũng từng làm nũng với Diệp Phong đòi ăn kẹo bông gòn, lần nào anh ấy cũng có cách kiếm được tiền, sau đó dẫn tôi đi mua kẹo bông gòn.

Mùi vị kẹo bông gòn thế nào tôi cũng đã quên rồi, bây giờ lại đột nhiên rất muốn ăn.

Nếu như lúc này, có ai đó mua kẹo bông gòn cho tôi thì thật là tốt biết bao! Tôi thầm nghĩ trong lòng, trước mắt bỗng nhiên bị một mảng trắng xóa làm cản trở tầm nhìn.

Một hồi lâu tôi mới nhìn rõ, quả nhiên là một que kẹo bông gòn? Mà đằng sau que kẹo, là khuôn mặt trong trẻo đẹp trai nhưng lạnh lùng của Lục Minh Hiên, nhưng hình như có một tia nhu hòa trên khuôn mặt ấy.

"Cho em." Anh ta lạnh lùng nói, trực tiếp đem que kẹo nhét vào trong tay tôi.

"Anh lấy tiền ở đâu ra?" Có tám xu tiền, làm sao đủ mua kẹo bông gòn? Một que kẹo ít nhất cũng phải mất ba đến năm đồng cơ mà.

"Tự tôi có cách, em cứ ăn là được."

Chương 149: Chẳng lẽ em không thấy lãng mạn?

"Tự tôi có cách, em cứ ăn là được."

Tôi cảm động trong lòng, ngoại trừ Diệp Phong ra, chưa có người đàn ông nào từng mua kẹo bông gòn cho tôi.

"Cám ơn."

Anh ta không nói gì, chỉ nhìn về phía trước.

Tôi nhẹ nhàng liếm một chút, đầu lưỡi vừa chạm đến, nó liền tan chảy ra, cảm thấy còn chưa có ăn cái gì, nhưng trong miệng thật ngọt, tôi cắn một ngậm rồi lại thêm một ngậm, trong lòng thật thích thú, giống như một đứa trẻ.

Anh ta nhìn tôi ăn vui vẻ, khó hiểu nhíu mày: "Cái này ăn ngon như vậy sao?"

"Anh chưa từng ăn à?"

"Tôi không ăn đồ ngọt!"

"Vậy ăn thử một miếng đi." Tôi đưa que kẹo đến trước mặt anh ta, anh ta quay mặt sang chỗ khác nói: "Không cần!"

"Chỉ ăn thử một miếng thôi, ngon lắm đó, anh ăn thử đi!" Tôi không chịu buông tha, ép anh ta ăn cho bằng được.

Anh ta bị ép, hoài nghi nhìn tôi: "Thật sự ngon sao?"

"Tất nhiên rồi!"

"Sẽ không bị đau bụng chứ?"

"Hỏi thừa!"

Anh ta do dự một hồi lâu, mới cẩn thận vươn đầu lưỡi, liếm một chút.

"Thế nào, ăn có ngon không?"

"Không ăn được gì hết!" Anh ta liếm liếm môi.

"Anh không thấy trong miệng có vị ngọt sao? Không thấy cảm giác này rất thú vị sao?" Tôi vui vẻ cười, cầm kẹo bông trong tay vừa cắn vừa liếm, nụ cười tươi rói bên môi.

Anh ta kinh ngạc nhìn chăm chăm tôi, tôi chú ý tới, hỏi anh ta: "Sao anh lại nhìn tôi như vậy?"

"Tôi muốn nếm thử vị ngọt trong miệng em."

"Cái gì?" Tôi còn chưa kịp phản ứng, khuôn mặt anh ta đã tiến lại gần, đôi môi lạnh lẽo dán chặt lên môi của tôi, vươn đầu lưỡi cạy hàm răng tôi ra, hút lấy hương vị ngọt ngào trong miệng.

Tôi sửng sò đứng ngây ngốc ở đó, kẹo bông gòn trên tay nhè nhẹ lay động trong gió.

Nụ hôn của anh ta thật sâu, tôi không có cự tuyệt, cũng không đẩy anh ta ra, thời gian như dừng lại ở khoảnh khắc đó, tim tôi đập thật nhanh.

Đây là lần đầu tiên anh ta hôn tôi ở nơi công cộng, cũng là lần đầu tiên tôi rung động trước nụ hôn của anh ta.

Mặt của tôi nóng quá, thật nóng.....

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc anh ta cũng buông tôi ra, liếm liếm miệng: "Ừ, đúng là có vị ngọt khuếch tán trong miệng, mùi vị cũng không tệ."

Tôi vừa kịp phản ứng, xấu hổ trừng mắt nhìn anh ta: "Anh.... Tại sao anh lại làm vậy, không thèm quan sát xung quanh đã loạn hôn..... Anh chơi xấu!"

"Em đỏ mặt rồi kìa." Anh ta cười đắc ý: "Cũng không phải lần đầu tiên hôn nhau, em làm gì tức giận như vậy? Chẳng lẽ em không thấy lãng mạn?"

Chương 150: Cả người nổi da gà

"Em đỏ mặt rồi kìa." Anh ta cười đắc ý: "Cũng không phải lần đầu tiên hôn nhau, em làm gì tức giận như vậy? Chẳng lẽ em không thấy lãng mạn?"

"Lãng mạn cái gì chứ, nhiều người nhìn như vậy....."

"Về sau có thể hôn nhiều một chút, mùi vị cũng không tệ." Ý niệm tà ác trong đầu anh ta lại bắt đầu trỗi dậy.

"Anh....." Tôi giả bộ làm mặt tức giận, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

Đột nhiên tiếng còi xe vang lên.

Hơn mười chiếc xe nhanh chóng chạy đến, toàn bộ vây quanh quảng trường, vừa vặn ở xung quanh đài phun nước, vây hai chúng ở chính giữa, khí thế thực hùng hổ, giống như đang quay phim.

Xe dừng lại, đồng loạt tắt máy xe, sau đó một đám vệ sĩ mặc quần áo màu đen nhanh chóng lao xuống, trong đó có thư ký của Lục Minh Hiên.

"Lục tổng giám đốc, ngài không sao chứ?" Về mặt thư ký khẩn trương, nhìn thấy Lục Minh Hiên không có vấn đề gì, nhẹ nhõm thở dài một hơi.

"Ngài mất tích hai ngày nay, tất cả mọi người đều đang tìm ngài, ông

cụ rất sốt ruột, ông nói nếu đêm nay còn không tìm được ngài, ông ấy sẽ tự mình gấp rút trở về đây lo liệu mọi chuyện, mặc kệ vận dụng bao nhiêu mối quan hệ, tốn bao nhiêu tiền cũng nhất định phải tìm được người về."

"Ông cụ đã biết rồi sao?"

"Đúng vậy....." Thư ký cúi đầu.

Lục Minh Hiên có chút không vui: "Lập tức liên lạc cho ông cụ, báo với ông ấy là tôi không sao, còn về chuyện công ty, lập tức phát thông báo, một giờ sau triệu tập hội nghị khẩn cấp, hai ngày này tôi không có ở đây, công ty xảy ra chuyện gì, toàn bộ đều phải báo cáo cho tôi biết."

"Dạ được....."

Lúc này Lục Minh Hiên lại khôi phục lại khí phách thường ngày, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, mỗi một cử chỉ giơ tay nhắc chân cũng làm nổi bật lên phong thái uy nghiêm của người lãnh đạo.

Tôi cảm thấy anh ta thật xa cách, loại cảm giác khó hiểu này làm tôi có chút mất mát.

"Hiên Hiên!" Một giọng nói uốn éo đầy lo lắng truyền đến.

Tôi quay đầu, chỉ thấy một bóng dáng mảnh khảnh chạy vọt đến, nhào vào trong lòng Lục Minh Hiên.

"Hai ngày nay anh đi đâu vậy, anh có biết em lo cho anh lắm không, người ta ăn không ngon suốt hai ngày nay đó..... Hu hu....." Cô ta khóc nức nở.

Hai chữ "Hiên Hiên" làm cả người tôi nổi da gà, cô gái này cũng thật là khoa trương quá đi.

"Sao cô cũng tới đây?" Lục Minh Hiên nhú mày.

"Là thư ký của anh nói cho em biết, em vừa nghe được tin tức của anh, lập tức liền đến đây."

Chương 151: Kiểm tra đầu óc một chút

"Sao cô cũng tới đây?" Lục Minh Hiên nhíu mày.

"Là thư ký của anh nói cho em biết, em vừa nghe được tin tức của anh, lập tức liền đến đây."

Ánh mắt sắc bén của Lục Minh Hiên chuyển qua người thư ký, thư ký chột dạ cúi đầu: "Chuyện này.... Tiểu thư đây thực sự rất lo lắng cho Lục tổng, một ngày gọi đến mười mấy lần, lúc này khi vừa cúp điện thoại của ngài xong thì Dương tiểu thư lại gọi đến, vì thế.... Tôi đã nói cho cô ấy."

"Hiên Hiên, em thật sự rất lo lắng cho anh, anh không nên trách thư ký." Dương Tử Huyền chớp chớp đôi mắt ngấn nước, trông có vẻ điềm đạm đáng yêu.

"....." Lục Minh Hiên không nói gì, trầm mặc một hồi mới nói: "Tôi không sao rồi, cô về đi."

"Anh còn chưa có nói với em hai ngày nay anh đã đi đâu!" Lúc nói những lời này, cô ta mới chú ý đến tôi ở sau lưng Lục Minh Hiên: "Này, tại sao cô lại đứng đây? Hôm đó kêu cô đi lấy nước, vậy mà cô đi luôn không quay lại!"

Tôi không muốn nói chuyện cùng anh ta, Lục Minh Hiên cũng nhận ra nên nói thay tôi: "Cô ấy bị trượt chân lăn xuống sườn dốc, tôi cứu cô ấy nên bị ngã theo."

"Cái gì? Lăn xuống sườn dốc? Vậy anh có bị thương không? Vết thương chỗ nào để em xem xem." Dương Tử Huyền khẩn trương la lên, cầm lấy tay anh ta, nhìn thấy mấy vết xước trên tay, khoa trương hô to: "Ôi trời ơi, anh bị thương rồi, có đau hay không, cần đi bệnh viện không? Sườn dốc cao như vậy mà lăn xuống không biết có bị thương tổn gì bên trong không nữa, tốt nhất nên đi bệnh viện kiểm tra thôi..... "

Tôi có chút không chịu nổi tiếng hét của cô ta, thật muốn che lỗ tai.

Không phải chỉ là vết xước do cành cây thôi sao, bị thương ngoài da thôi, máu cũng không chảy một giọt, khẩn trương như vậy làm gì? Thật là khoa trương! Bị thương bên trong sao? Không chừng cũng bị chấn thương sọ não rồi đó, tốt nhất nên đi kiểm tra lại đầu óc một chút!

"Tôi không sao, chỉ bị thương ngoài da mà thôi." Lục Minh Hiên rút tay lại.

Cô ta bĩu môi không vui, đột nhiên trừng mắt nhìn tôi, mắng: "Cô gái này sao lại ngu ngốc như vậy chứ, kêu cô đi lấy có bình nước thôi mà cũng trượt chân lăn xuống dốc! Té một mình là được rồi, còn muốn kéo Hiên Hiên theo! Hẳn cô là cố tình đi! Nếu Hiên Hiên có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ là người thứ nhất hỏi tội cô!"

Tôi im lặng, không biết phải nói cái gì.

Cô gái này là đang lấy tôi ra để trút giận đây mà, trong lòng không thoải mái liền đem người khác ra mắng sao? Cho dù Lục Minh Hiên có chết thì cũng có quan hệ gì với cô ta chứ?

Mặc dù rất bất mãn trong lòng, nhưng tôi cũng nhịn xuống không có mắng lại cô ta, ăn nói khép nép: "Thật xin lỗi, lần này là tôi không tốt,

lần sau sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa."

Chương 152: Chỉ là tình nhân mà thôi

Mặc dù rất bất mãn trong lòng, nhưng tôi cũng nhịn xuống không có mắng lại cô ta, ăn nói khép nép: "Thật xin lỗi, lần này là tôi không tốt, lần sau sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa."

Cô ta nhìn thấy thái độ khiêm nhường của tôi, càng mắng càng hăng: "Cô có chắc không? Cô dùng cái gì để cam đoan với tôi chứ! Vị trí trợ lý của cô không xứng! Làm cho Hiên Hiên phải gánh chịu cực khổ cùng với cô, cô tính phải làm sao đây? Nếu tôi mà là cô, tôi sẽ tự động từ chức, còn ở lại đây mặt dày thật là xấu hổ quá đi mất...."

"Đủ rồi đó!" Lục Minh Hiên gầm lên một tiếng, mọi người đều giật thót tim, ngay cả Dương Tử Huyền cũng hoảng sợ.

"Hiên Hiên, anh bị làm sao vậy?" Dương Tử Huyền lập tức biến hình lại làm người phụ nữ yếu đuối, đưa cặp mắt đáng thương nhìn Lục Minh Hiên.

Lục Minh Hiên đưa tay ôm lấy thắt lưng tôi, sức lực mạnh mẽ làm tôi giật mình.

"Cô ấy không phải trợ lý, mà là người phụ nữ của Lục Minh Hiên tôi, cô không có tư cách trách cứ cô ấy!"

Những lời này vừa thốt ra, sắc mặt Dương Tử Huyền tái mét.

Trong nháy mắt, tim tôi đập lỗ mảy nhịp, kinh ngạc nhìn sang gương mặt lạnh lùng tuấn tú kia.

"Hiên Hiên, anh....." Dương Tử Huyền tức giận nói không nên lời.

"Nếu không còn gì để nói, mời Dương tiểu thư trở về, tôi còn có việc đi trước!" Anh ta nói xong ngang ngược ôm thắt lưng tôi tiêu sái bước lên xe.

Xe chạy đi, tôi nhìn thấy Dương Tử Huyền đứng tại chỗ giận đến nghiêng rãnh, bóng dáng mảnh khảnh kia dần dần trở nên xa xôi, mờ nhạt rồi biến mất trong tầm mắt tôi.

Tôi thu hồi tầm mắt, liếc sang Lục Minh Hiên một cái, anh ta đang chăm chú lái xe, gương mặt cương nghị hoàn mỹ, quá đẹp trai, trong lòng tôi loạn cả lên.

Đáng chết, sao tim lại đập nhanh như vậy?

Từ sau khi phát sinh sự kiện lần trước, quan hệ giữa tôi và Lục Minh Hiên có sự biến hóa một cách rõ rệt.

Buổi tối anh ta sẽ dành thời gian ăn cơm cùng tôi, buổi sáng cũng ở nhà ăn sáng với tôi, sau đó đưa tôi về nhà ông ngoại, buổi chiều có thời gian cũng sẽ đón tôi về biệt thự.

Bởi vì mối quan hệ với anh ta, nên tôi cũng ký được vài hợp đồng quảng cáo tốt, mỗi ngày đều phải tranh thủ đến công ty đóng quảng cáo, lúc tan tầm, anh ta sẽ đợi tôi ở trước cửa công ty, làm cho tôi bất ngờ, thậm chí còn chuẩn bị hoa cho tôi, hoặc đôi khi còn tặng tôi một hộp sô cô la.

Cảm giác của tôi đối với anh ta cũng dần dần thay đổi, thật ra anh ta

cũng không phải là người xấu, sửa lại tính tình một chút, đối xử với tôi dịu dàng một chút, cũng có thể được coi là một tình nhân ưu tú, nhưng chỉ là tình nhân mà thôi.

Chương 153: Tối nay dẫn em đến một nơi

Cảm giác của tôi đối với anh ta cũng dần dần thay đổi, thật ra anh ta cũng không phải là người xấu, sửa lại tính tình một chút, đối xử với tôi dịu dàng một chút, cũng có thể được coi là một tình nhân ưu tú, nhưng chỉ là tình nhân mà thôi.

Hôm đó, cũng như thường lệ, sau khi quay xong một cảnh cuối cùng, quảng cáo coi như thành công.

Mệt mỏi đi ra khỏi công ty, xa xa liền nhìn thấy một chiếc Ferrari màu đỏ kiêu ngạo đậu ở ven đường.

Khóe miệng tôi không tự giác vẽ lên một đường cong, đi thẳng lại gần, anh ta vừa nhìn thấy tôi liền xuống xe, cầm một bó hoa hồng màu đỏ, tựa lên chiếc xe chờ tôi đến gần, sau đó đưa bó hoa đến trước mặt tôi: "Tặng em."

"Anh dựa vào thủ đoạn như vậy mà mê hoặc cướp lấy trái tim của ngàn vạn thiếu nữ sao?"

"Không phải người phụ nữ nào cũng có thể được anh tự tay tặng hoa đâu."

"Hả?"

"Hầu hết đều do thư ký an bài, để tiệm hoa đính kèm theo một bức thư nhỏ trên bó hoa rồi ghi tên anh lên thôi."

"Thì ra là vậy!" Tôi nhận bó hoa, ôm trong ngực: "Vậy bó hoa này cũng là thư ký chuẩn bị giúp anh sao?"

"Đó là lúc anh đi ngang tiệm hoa nên tiện đường mua!" Anh ta nhìn tôi, có chút khó hiểu: "Vì sao phụ nữ đều thích được tặng hoa vậy?"

"Bởi vì phụ nữ thích những thứ xinh đẹp, hoa là một trong số đó! Ai mà lại không thích những thứ đẹp chứ? Không phải đàn ông các anh cũng rất thích phụ nữ đẹp sao?"

"Cũng đúng!" Anh ta nở nụ cười, mở cửa xe: "Lên xe đi, tối nay dẫn em đến một nơi."

Anh ta dẫn tôi đến một chỗ giống như khu du lịch, đây là một chỗ nghỉ mát tư nhân rất xa hoa, có hồ bơi rất to, sân bóng rổ, vườn cây ăn quả, vườn hoa, còn có một ngôi biệt thự mộc mạc cổ kính nằm ở giữa, phong cảnh xung quanh đẹp không sao tả xiết.

Mọi thứ ở đây đều làm cho tôi thật kinh ngạc.

"Anh thuê chỗ này sao?" Tôi hỏi anh ta.

"Mua lâu rồi, chỉ là chưa có dùng tới." Anh ta cong môi, tự mình mở cửa xe cho tôi.

Tôi xuống xe, nhìn ra bãi cỏ xanh biếc, giống như đang lạc vào một vùng đồng cỏ rộng lớn, gió nhẹ thổi qua thơm mùi trái cây chín, làn váy tôi bay lất phất trong gió.

"Thích không?" Anh ta ôm tôi từ phía sau

"Thích." Tôi không chút nào che giấu vẻ vui sướng trong ánh mắt, nụ cười ngọt ngào treo trên môi.

Anh ta nhẹ nhàng hôn lên mặt tôi: "Biết ngay em sẽ thích mà! Bên trong còn có nhiều bất ngờ hơn nữa, mau vào trong xem đi."

Quả nhiên, thiết kế và trang trí bên trong càng làm cho tôi yêu thích hơn, cửa sổ màu trắng trên mái nhà, sàn gỗ cũng màu trắng, ghế sofa màu hồng, rèm hoa tinh tế, trên trần nhà còn treo một bộ đèn chùm lung linh.... Tất cả nội thất ở đây đều theo đúng như phong cách tôi thích, giống như là được làm riêng cho tôi, làm tôi cực kỳ vừa ý.

Chương 154: Có muốn thử không?

Tất cả nội thất ở đây đều theo đúng như phong cách tôi thích, giống như là được làm riêng cho tôi, làm tôi cực kỳ vừa ý.

"Sao anh biết em sẽ thích nơi này?"

"Anh đoán." Đầu ngón tay anh ta nhẹ nhàng điểm lên cái trán tôi:
"Tâm tư của mấy cô gái như em, anh chỉ cần động ngón chân một chút là biết em thích cái gì rồi."

"Em không tin!"

"Không tin thì thôi." Anh ta giữ chặt tay tôi: "Còn có một bất ngờ khác cho em."

Anh ta dẫn tôi ra sau vườn, ở đó có một cái hồ nước trang trí vô cùng tinh xảo, trên mặt nước bốc lên hơi nóng, bốn phía phủ đầy đá cuội, còn có trồng các loại hoa cỏ xung quanh.

"Cái này là hồ nước nóng sao?"

"Đúng vậy!" Anh ta nhìn tôi, tiếp tục giới thiệu: "Nước ở đây là nước nóng thiên nhiên lấy từ suối nước nóng ở trên núi xuống."

"Anh đúng là biết cách hưởng thụ."

"Có muốn thử một chút hay không?"

"Bây giờ sao?"

"Đương nhiên!"

"Nhưng em không có mang theo áo tắm."

"Đã chuẩn bị xong rồi." Anh ta chỉ vào phòng thay quần áo bên cạnh.

Quả nhiên, bên trong phòng thay quần áo, áo và khăn tắm đều đã chuẩn bị xong đầy đủ.

Thay áo tắm xong, tôi ngâm mình trong nước, thoải mái nhắm hai mắt lại, anh ta cũng chậm rãi đi tới, ôm tôi từ phía sau, cúi đầu nói nhỏ vào tai tôi: "Thoải mái không?"

"Ừm, rất thoải mái."

"Thích chỗ này không?"

"Thích."

"Anh vì em làm ra nhiều chuyện như vậy, em có cảm động không?"

"Hả?" Tôi mở to mắt: "Anh làm những chuyện này, là muốn làm em cảm động sao?"

Anh ta cười xấu xa, cánh tay ôm hông tôi siết chặt: "Anh muốn làm em cảm động, làm em yêu anh, sau đó sẽ bắt lấy trái tim em, để cả thể xác và tâm hồn em đều thuộc về anh."

"Sau đó thì sao?" Tôi tiếp lời anh ta: "Sau khi đạt được mọi thứ, sẽ rời bỏ em, sau đó lại tìm một người phụ nữ khác đúng không!"

"Không, anh sẽ giữ em lại bên cạnh anh." Anh ta hôn lên vành tai tôi, giọng nói gợi cảm: "Em là người phụ nữ đầu tiên anh muốn giữ lại bên mình, anh cũng không hiểu vì sao mình lại có cảm giác này với em."

"Cảm giác gì?"

"Không muốn để em rời xa anh....." Anh ta nói xong, lấp kín đôi môi của tôi, hôn triền miên.

Đêm đó, là lần đầu tiên tôi thả lỏng bản thân như vậy, hưởng thụ cảm giác hoan ái cùng anh ta.

Anh ta không thô bạo như lúc trước, động tác ôn nhu nóng bỏng chạm lên khắp người tôi, dây dưa hôn hít làm tôi thờ gập liên tục, đưa tôi một lần lại một lần lên đỉnh cao trào.

Kể từ khi quen biết anh ta tới nay, đêm nay là lần đầu tiên anh ta mang đến cho tôi cảm giác thoải mái, cũng là lần đầu tiên tôi hưởng thụ trải nghiệm sung sướng này.

Chương 155: Em đã yêu anh rồi

Kể từ khi quen biết anh ta tới nay, đêm nay là lần đầu tiên anh ta mang đến cho tôi cảm giác thoải mái, cũng là lần đầu tiên tôi hưởng thụ trải nghiệm sung sướng này.

Tôi phát hiện, thì ra làm chuyện yêu lại thoải mái như vậy.

Kích tình qua đi, anh ta hỏi tôi: "Có thoải mái không?"

"Ừm." Tôi ngượng ngùng trả lời, đây là lần đầu tiên tôi trả lời vấn đề này trước mặt anh ta, trước kia anh ta đã từng hỏi qua rất nhiều lần, nhưng lần nào tôi cũng thấy ghét bỏ, cảm thấy anh ta đang vũ nhục tôi! Nhưng lần này tôi không thấy ghét bỏ chút nào.

Anh ta hài lòng cười, đột nhiên nói: "Em có phát hiện hay không, em đã yêu anh rồi."

Trong lòng tôi nổ "oanh" một cái, nhưng trên mặt vẫn giữ bình tĩnh: "Sao anh lại nghĩ vậy?"

"Anh cảm nhận được, cộng thêm phản ứng vừa rồi của em nữa." Ngón tay thon dài của anh ta xẹt qua đôi môi của tôi, nở nụ cười tự tin: "Em biết không? Cơ thể của phụ nữ là thành thật nhất."

"Em mới không thêm tin lời anh." Tôi xoay mặt không nhìn anh ta.

Anh ta nâng mặt tôi: "Có lẽ em còn chưa có nhận ra, nhưng một ngày nào đó, rồi em sẽ nhận ra thôi, lúc đó em không cần phải sợ hãi,

cũng không cần hoảng loạn, em không giống với những người phụ nữ khác, anh sẽ đối xử với em thật tốt, em muốn làm cái gì, anh cũng sẽ thỏa mãn em...."

Lời của anh ta làm tôi thật ấm áp, giống như có một dòng nước ấm xẹt qua trong cơ thể.

Tôi cứ nghĩ đây sẽ là một khởi đầu tốt!

Tôi tưởng rằng những chuyện tốt đẹp vẫn sẽ còn tiếp tục!

Nhưng sự thật lại không phải như vậy, mỗi khi tôi nghĩ ông trời đối xử với mình thật tốt, thì những chuyện không vui lại xảy ra.....

Mười ngày nhanh chóng trôi qua, bộ phim truyền hình sắp tới chỉ còn có năm ngày nữa sẽ bắt đầu khởi quay.

Mấy ngày gần đây vội vàng tiến hành các hoạt động tuyên truyền cùng đạo diễn, quay trailer, thử quần áo, chuẩn bị trang phục diễn, đủ các loại bận rộn.

Vừa vặn mấy ngày nay Lục Minh Hiên cũng rất bận, căn bản không có thời gian ở cùng với tôi, tôi cũng có thể chuyên tâm vùi đầu vào công việc. Đột nhiên một hôm, anh ta đợi tôi trước cửa công ty.

Tôi thấy hơi kỳ lạ, bình thường ban ngày anh ta bận rất nhiều việc, làm sao lại có thời gian đến đây đón tôi.

"Lên xe!" Sắc mặt anh ta có chút khó coi, biểu tình lạnh lẽo như băng.

Tôi có một dự cảm không bình thường, cũng không nói cái gì, chỉ ngồi lên xe.

Trở lại Lục gia, anh ta đuổi tất cả những người giúp việc về nhà, trong đại sảnh chỉ còn lại mình tôi và anh ta.

"Em không muốn giải thích với anh điều gì sao?" Giọng nói mất kiên nhẫn của anh ta lạnh như băng.

Chương 156: Lại là người đàn ông này

Em không muốn giải thích với anh điều gì sao?" Giọng nói mất kiên nhẫn của anh ta lạnh như băng.

"Giải thích cái gì?" Tôi khó hiểu.

"Còn muốn anh phải nói ra sao?" Anh ta tức giận nhìn tôi, ánh mắt bốc lên ngọn lửa: "Em ký hợp đồng phim mới cũng không nói anh biết?"

"Chỉ vì vậy thôi sao?" Tôi bình tĩnh nhìn anh ta: "Chẳng qua chỉ là một bộ phim truyền hình thôi mà, đây là công việc của em, anh cũng không phải quản lý của em, hẳn là không cần thiết phải thông báo với anh mọi chuyện chứ? Hơn nữa, trước đây anh có bao giờ hỏi tới chuyện công việc của em đâu."

"Em....." Anh ta tức giận nói không ra lời.

"Có cần phải tức giận như vậy không?" Tôi nhíu mày: "Nếu như anh muốn tìm hiểu công việc của em, thì lần sau ký hợp đồng, em nói cho anh biết là được."

Dường như anh ta bị thái độ thờ ơ của tôi chọc giận, ném một quyển tạp chí đến trước mặt tôi.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Tôi nhặt quyển tạp chí lên, trên bìa là ảnh tôi và Tô Quân ở buổi lễ

khai mạc bộ phim, trong ảnh, chúng tôi đang cầm tay nhau cắt heo quay, nụ cười rạng rỡ, trên tựa đề bài báo còn viết: Tô Quân và Mạc Oánh lần nữa hợp tác, nghi vấn phim giả tình thật.

"Cái này thì có vấn đề gì?" Tôi cảm thấy ảnh chụp rất đẹp, nhìn không có vấn đề gì, mà ảnh này cũng không phải ảnh scandal linh tinh, có gì không thích hợp sao?

"Vai nam chính tại sao lại là người đàn ông này?" Anh ta tức giận chất vấn.

Chẳng lẽ bởi vì Tô Quân đóng vai nam chính mà tức giận? Tôi hết nói nổi.

"Tô Quân bây giờ là diễn viên nổi tiếng, đạo diễn mời anh ta đóng phim thì có gì sai? Hướng chi bộ phim trước rất được yêu thích, mọi người cũng hy vọng em và anh ta lại hợp tác."

"Hừ, em là vì người đàn ông này nên mới không nói cho anh biết chuyện ký hợp đồng chứ gì!" Ánh mắt tóe ra lửa của anh ta nhìn tôi chăm chăm.

Tôi thừa nhận, có một chút là vì lý do này, hình như ấn tượng của anh ta đối với Tô Quân không tốt lắm, nếu để anh ta biết tôi lại diễn chung với Tô Quân, chắc chắn sẽ lại hiểu lầm.

Tình huống bây giờ là như vậy, chuyện tôi lo lắng đã xảy ra.

"Em và Tô Quân là bạn, chỉ là bạn diễn, anh đừng nên suy đoán lung tung."

"Anh không quan tâm giữa em và anh ta có quan hệ gì, dù sao anh cũng không muốn thấy em tiếp xúc với anh ta!" Anh ta ngang ngược

rống to, tiếng hét đinh tai nhức óc.

Lỗ tai tôi thật không chịu nổi.

"Vậy anh muốn sao đây?"

"Rút khỏi bộ phim này!"

Chương 157: Không cho đi đâu hết!

"Vậy anh muốn sao đây?"

"Rút khỏi bộ phim này!"

"Không được!" Tôi cự tuyệt: "Em đã ký hợp đồng rồi, bây giờ rút lui, phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng!"

"Anh trả cho em!" Giọng nói khí phách của anh ta không cho tôi cự tuyệt.

Có tiền cũng không được! Tôi bất mãn trong lòng.

"Bộ phim này là em tự nhận, bây giờ rút lui sẽ để lại ấn tượng xấu cho đạo diễn, em không muốn như vậy, cũng sẽ không bồi vì chuyện nhỏ này mà đắc tội đạo diễn, ảnh hưởng đến công việc!"

"Em sợ đắc tội đạo diễn mà không sợ đắc tội với anh sao?" Anh ta nheo cặp mắt nguy hiểm hung hăng nhìn chăm chăm tôi.

"Anh...." Tôi cũng tức giận, tại sao lại ngang ngược không hiểu chuyện như vậy chứ? Sao có thể sao sánh anh ta với đạo diễn được, chuyện công việc của anh ta tôi đâu có xen vào, cũng là không có quyền xen vào!

Mặc dù tôi là tình nhân của anh ta, nhưng tôi cũng có tự do của mình!

"Bất kể như thế nào, em cũng sẽ quay bộ phim này! Em sẽ không bởi vì chuyện anh cố tình gây sự mà từ bỏ công việc của mình!" Tôi kiên quyết nói.

"Em nói anh cố tình gây sự?" Anh ta đột nhiên vỗ bàn một cái, xem chút nữa bề kính.

Tôi sợ hết hồn, theo bản năng lùi về phía sau.

"Mạc Oánh, em đừng cho rằng anh đối xử với em tốt hơn trước, thì em có thể được voi đòi tiên! Sự nhẫn nại của anh cũng có giới hạn!"

"Được voi đòi tiên cái gì chứ? Kiên trì công việc của mình chẳng lẽ là sai sao?"

"Làm người phụ nữ của anh, còn cần phải đi làm sao? Chẳng lẽ anh không nuôi nổi em? Em quay bộ phim này được bao nhiêu tiền? Một trăm vạn? Hai trăm vạn? Anh cho em một trăm ngàn, ngoan ngoãn ở nhà, không cho đi đâu hết!"

"Anh...." Tôi giận đến mức có mấy giây không nói ra lời: "Em không muốn làm một người phụ nữ sống dựa vào đàn ông, anh có thể nuôi em bao lâu? Một năm? Hai năm? Dù sao cũng không phải là cả đời! Em muốn có công việc của mình, sự nghiệp của mình! Tương lai nếu không có anh, em cũng có thể tự mình kiếm sống!"

Đây chính là suy nghĩ của tôi, không giống với suy nghĩ của những người phụ nữ khác ở bên cạnh anh ta! Máy cô gái kia đều muốn được anh ta trói chặt, để có thể được ở bên anh ta cả đời, có anh ta nuôi, mà tôi mới không thèm có cái suy nghĩ ngu xuẩn như vậy, thay vì nghĩ biện pháp đi trói chặt người đàn ông này, không bằng tự mình kiếm tiền!

"Cô gái này, em đang cố tình đối nghịch với anh có phải không!" Lục Minh Hiên nổi giận, vọt tới trước mặt tôi, ép tôi lên vách tường:

"Không phải chỉ là kêu em rút lui khỏi một bộ phim thôi sao? Em lại cãi lời anh, hẳn là em không bỏ được người đàn ông kia! Em lại dám vì anh ta mà cãi nhau với anh! Thật không ngờ em diễn kịch hay như vậy, anh cứ tưởng là em đã ngoan ngoãn nghe lời anh, bây giờ vừa nhắc tới người đàn ông này, em lại trở mặt với anh!"

Chương 158: Thoát khỏi móng vuốt của anh ta

Thật không ngờ em diễn kịch hay như vậy, anh cứ tưởng là em đã ngoan ngoãn nghe lời anh, bây giờ vừa nhắc tới người đàn ông này, em lại trở mặt với anh!"

"Anh đừng lúc nào cũng nhắm vào Tô Quân, em với anh cãi nhau không phải vì anh ta! Rõ ràng là tại anh ngang ngược, cái gì cũng muốn ép em phải làm theo ý của anh! Lại còn suy đoán lung tung, anh cho rằng ai cũng lảng nhãng như anh sao? Em có thể không cần có đàn ông, nhưng còn anh, Lục Minh Hiên, nếu như một ngày không có phụ nữ thì anh sẽ không sống nổi...."

"Chát!" Tiếng bạt tai vang vọng trong đại sảnh.

Má phải của tôi nhanh chóng sưng lên.

Lục Minh Hiên điên tiết, một tay anh ta xiết cổ tôi, sức lực mạnh mẽ, tôi còn nghe được tiếng khớp xương kêu "răng rắc".

"Ừm...." Tôi nhanh chóng cảm thấy khó thở, liều mạng vỗ lên tay anh ta: "Anh.... Buông tay ra... Buông ra..."

Lúc tôi sắp tắt thở, anh ta buông cổ tôi ra, nắm cằm tôi, khóe miệng cong lên nụ cười lạnh lẽo: "Em không cần đàn ông? Được, nếu như em thanh cao như vậy, anh sẽ thành toàn cho em! Bắt đầu từ bây giờ, em không cần phải đi đâu hết!"

Nói xong, anh ta ném tôi vào một căn phòng tối, "ầm" một tiếng đóng

cửa lại.

Tôi nghe được âm thanh khóa cửa, còn có giọng nói của Lục Minh Hiên: "Coi chừng thật cẩn thận cho tôi, không có mệnh lệnh của tôi, không ai được mở cửa, không cho cô ấy bước ra khỏi phòng nửa bước!"

"Dạ, Lục tiên sinh..."

Tiếng bước chân phẫn nộ dần dần rời đi, tôi lò mò ngồi dậy, mở đèn, đứng trước gương, nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình, bên má phải sưng thật to, nhô lên thành một cục, trên cổ hiện lên dấu ngón tay đậm màu, tôi đưa tay nhẹ nhàng lau mặt, trong lòng mơ hồ hơi đau.

Tôi đã sớm đoán sẽ có ngày này, nhưng không nghĩ nó lại tới nhanh như vậy.

Tính cách của tôi và anh ta tuyệt đối là không hợp nhau, tôi luôn nhắc nhở bản thân, không được làm anh ta tức giận, ráng chịu đựng một thời gian, chờ anh ta chơi chán rồi, tôi có thể rời đi.

Tôi lại rất kiên quyết, cuối cùng vẫn là không nhịn được. Mà anh ta tức giận, cũng làm tôi tổn thương.

Là lỗi của tôi, hay là lỗi của anh ta?

Có lẽ tôi thực sự không nên chống đối anh ta, nhưng muốn tôi bỏ việc, thì tôi không thể nào làm được!

Bất kể như thế nào, tôi nhất định phải kiên trì đến cùng. Tôi không muốn tiếp tục như vậy nữa, không muốn sống cam chịu như thế này!

Tôi muốn bỏ trốn! Đột nhiên tôi rất muốn chạy trốn, thoát khỏi móng

vuốt của anh ta, bất kể phải trả cái giá nào, tôi phải rời đi, tôi không muốn ở bên cạnh anh ta nữa.

Tôi không chịu nổi tính cách ngang ngược bạo lực của anh ta! Tiếp tục thế này, sớm muộn gì tôi cũng bị anh ta đánh chết!

Chương 159: Không sợ có báo ứng sao?

Tôi muốn bỏ trốn! Đột nhiên tôi rất muốn chạy trốn, thoát khỏi móng vuốt của anh ta, bất kể phải trả cái giá nào, tôi phải rời đi, tôi không muốn ở bên cạnh anh ta nữa.

Tôi không chịu nổi tính cách ngang ngược bạo lực của anh ta! Tiếp tục thế này, sớm muộn gì tôi cũng bị anh ta đánh chết!

Tôi nhất định phải rời khỏi đây, nhất định!

Tôi bị giam giữ! Suốt một ngày một đêm, Lục Minh Hiên cũng không thèm đến tìm tôi.

Như vậy cũng tốt, tôi tình nguyện muốn anh ta không đến tìm tôi, chứ không muốn anh ta lại đến đây cãi nhau với tôi.

Anh ta không có ý định muốn bỏ đói tôi, đến giờ cơm, sẽ có người giúp việc đem đồ ăn đến, sau đó khóa cửa lại.

Tôi nghĩ rồi, muốn rời khỏi đây có hai cách, một là leo cửa sổ, hai là thừa dịp người giúp việc mở cửa đưa cơm vào, tôi sẽ xông ra, chỉ có điều hai cách này đều không thực tế.

Nếu leo cửa sổ, mặc dù chỉ là tầng hai, nhưng cũng tương đối cao, phía dưới là nền xi măng, té xuống không chết cũng què! Cho nên biện pháp này tạm thời không tính.

Còn cách thứ hai, coi như đánh người giúp việc bất tỉnh xong chạy ra

khỏi phòng, ở ngoài có nhiều vệ sĩ như vậy, hẳn là không ra khỏi cửa nổi.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến âm thanh mở khóa.

Một bóng dáng cao lớn đi vào, tiếng bước chân trầm ổn kia, tôi không cần ngẩng đầu cũng biết là ai.

Trừ Lục Minh hiên, còn ai vào đây chứ!

"Sau một ngày một đêm suy nghĩ, em đã thông suốt chưa?" Giọng nói của anh ta cao ngạo, từ trên cao nhìn xuống, giống như tất cả mọi người đều bị anh ta dẫm dưới chân.

"Tôi không có làm cái gì sai, phải thông suốt cái gì chứ?" Tôi không chịu yếu thế ngẩng cao đầu.

"Em vẫn cứng đầu như vậy!" Anh ta nheo cặp mắt nguy hiểm: "Nếu đã như vậy thì em cứ ngoan ngoãn sống ở chỗ này đi, đến chừng nào suy nghĩ thông suốt thì thôi! Đừng mơ tưởng bước ra khỏi cánh cửa này nửa bước, xem em có thể cứng đầu được bao lâu!"

"Giám giữ người khác là phạm pháp!" Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: "Bọn họ sẽ tìm được tôi!"

Tôi nói bọn họ, là chỉ những người trong đoàn làm phim, đến lúc quay phim, chắc chắn đạo diễn sẽ tìm tôi khắp nơi. Bây giờ cách ngày khởi quay chỉ còn có ba ngày.

"Mọi người? Em đang nói đến người đàn ông kia sao?" Anh ta lại suy đoán, trong mắt tán ra một tia tàn nhẫn: "Đúng là không có lúc nào em không nhớ đến anh ta hết!"

Tôi lười phải giải thích, anh ta càng tức giận hơn: "Không ai tìm được em đâu, coi như có tìm được thì thế nào? Có ai dám làm cái gì anh chứ? Anh có thể để cho em tiến vào giới giải trí, cũng có thể trong nháy mắt làm cho em biến mất!"

Tôi cũng nổi giận: "Lục Minh Hiên, anh quá đáng như vậy, không sợ có báo ứng sao?"

Chương 160: Người đàn ông độc ác!

Tôi cũng nổi giận: "Lục Minh Hiên, anh quá đáng như vậy, không sợ có báo ứng sao?"

"Báo ứng? Báo ứng cái gì đây?" Anh ta cười như không cười nhìn tôi: "Anh tự nhận mình không có bạc đãi em, em muốn thứ gì anh cũng cho! Em muốn vai chính, anh cho em vai chính, em muốn làm người phụ nữ của anh, anh cũng để cho em làm! Ngược lại, em được voi đòi tiên, đã có anh làm chỗ dựa rồi, lại còn dám quyến rũ người đàn ông khác! Quay phim chẳng qua chỉ là cái cớ thôi, trên thực tế là hai người đã ước hẹn sẵn! Em chính là muốn cùng anh ta sớm tối được ở bên nhau!"

"Anh nói bậy!" Tôi tức giận rống to, có cảm giác oan uổng, trong lòng thật ủy khuất, khó chịu, suy nghĩ của người đàn ông này sao lại cực đoan như vậy chứ?

"Sự thật ở ngay trước mắt, anh có nói sai cái gì sao? Lúc trước anh đã nói bộ phim tiếp theo sẽ để vai nữ chính cho em, vì sao em lại còn muốn chọn một bộ phim khác? Chẳng lẽ đi theo anh thì không được đóng phim sao?"

"Tôi không thể cả đời đều phải dựa vào anh!"

"Đúng vậy! Em không định cả đời đều dựa vào anh, em biết sẽ có một ngày anh chơi chán em, sau đó vứt bỏ em, cho nên bây giờ em đã lo tìm đường lui cho mình, mà Tô Quân chính là mục tiêu kế tiếp của em! Anh nói có sai sao?"

"..." Suy nghĩ của anh ta làm tôi phải hoảng loạn.

"Như thế nào? Chột dạ sao?" Anh ta thấy tôi không nói lời nào, coi như tôi thừa nhận, nở nụ cười âm lãnh đáng sợ.

"Mạc Oánh ơi Mạc Oánh, em thật là thông minh, nhưng, em lại làm ra một chuyện ngu xuẩn rồi!" Anh ta đưa mặt tiến lại gần, dường như sắp dán lên mặt tôi, hơi thở ấm ấm phả lên lỗ tai tôi: "Chưa từng có người phụ nữ nào dám coi thường anh, mà em, lần nào cũng xúc phạm đến điều cấm kỵ của anh! Em càng muốn đi, anh sẽ càng không để cho em đi, cho dù anh có chán em, cũng sẽ cột em ở bên người, anh muốn để cho em nhìn thấy cảnh anh chơi đùa cùng người phụ nữ khác, mà em, lại phải cô đơn một mình.. ."

Thật là một người đàn ông độc ác! Tôi tức giận nhìn chằm chằm anh ta, hai tay theo bản năng nắm chặt quả đấm, chợt có một loại cảm giác hối hận xông lên đầu.

Có lẽ từ khi bắt đầu tôi đã sai rồi.

Tôi không nên chọc đến người đàn ông này!

Tôi có dự cảm, những ngày tháng sau này, nhất định sẽ không vui vẻ gì. Bây giờ chỉ là vừa bắt đầu, đằng sau còn có con đường rất dài phải đi, tôi nghĩ tôi sẽ phải đi một cách rất cực khổ.

Không biết sau này tôi sẽ như thế nào, nhưng hiện tại, tôi nhất định phải rời khỏi người đàn ông này.

"Hiên Hiên..."

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói yêu kiều mềm mại, một đôi

chân thon dài là lướt đi vào.

Chương 161: Một đôi cầu nam nữ

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói yêu kiều mềm mại, một đôi chân thon dài lả lướt đi vào.

Là Dương Tử Huyền, cô ta đã đổi kiểu tóc, mái tóc xoăn gợn sóng nhìn qua rất quyến rũ, mặc một chiếc váy cúp ngực bó sát người, hơn phân nửa bộ ngực đầy đặn phơi bày ra ngoài, dưới chân đi đôi giày cao gót mười ba centimet, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp như hòn lửa làm người ta kim lòng không được mà muốn nhào tới dập tắt lửa trên đôi môi ấy.

Vẻ ngoài lẳng lơ như vậy, có người đàn ông nào có thể chịu nổi?

Cô ta vừa nhìn thấy tôi, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lục Minh Hiên ngồi bên kia, dường như cũng đoán ra được cái gì, đôi môi đỏ khẽ mở:

"Hiên Hiên, sao anh lại để em chờ ở ngoài lâu như vậy?" Cô ta vừa nói chuyện, vừa đưa cánh tay trắng như tuyết để lên người Lục Minh Hiên, vóc dáng bốc lửa như muốn quấn chặt anh ta.

Lục Minh Hiên đột nhiên trở tay, mạnh mẽ ôm cô ta vào trong ngực: "Không phải bảo em chờ ở ngoài sao? Vào đây làm gì?" Anh ta nói như vậy, nhưng trong lời nói một chút bất mãn cũng không có.

Dương Tử Huyền cười, nép vào trong ngực anh ta: "Người ta đợi lâu quá, nên muốn vào thử xem sao thôi mà." Vừa nói vừa liếc tôi một cái: "Sao cô ta vẫn còn ở đây?"

"Cô ấy ở đây không tốt sao?" Lục Minh Hiên ôm cô ta, ánh mắt khiêu khích quét qua mặt tôi, mập mờ nói bên tai cô ta: "Để cô ấy nhìn chúng ta ngọt ngào ân ái, em không cảm thấy kích thích à?"

Trong lòng tôi dâng lên một cảm xúc phức tạp, không rõ là gì, bàn tay theo bản năng nắm chặt quả đấm.

Anh ta nhìn thấy sắc mặt khó coi của tôi, câu lên nụ cười lạnh lùng bên môi, đột nhiên thô bạo đè Dương Tử Huyền lên tường, điên cuồng trao một nụ hôn sâu nóng bỏng...

Ngay trước mặt tôi hôn môi với người phụ nữ khác? Anh ta cố ý làm vậy, là muốn chọc giận tôi sao? Còn muốn dùng cách này để làm nhục tôi?

"Ừm... Anh nhẹ một chút... Anh cắn em đau quá... Ừm..."

Dương Tử Huyền cau mày, hờn thụ phát ra tiếng rên rỉ, cô ta cũng không thèm quan tâm ở đây có mặt tôi, phóng đấng vươn cao bộ ngực cỡ 36 cúp D, cố gắng trêu chọc người đàn ông trước mặt, kích thích ham muốn của anh ta.

Một đôi cầu nam nữ này, bọn họ không có liêm sỉ sao? Cho nên mới có thể làm những chuyện này?

Sắc mặt của tôi càng ngày càng khó coi, thật sự không chịu nổi, dứt khoát xoay mặt qua một bên, nếu như có thể, tôi thật muốn lao ra khỏi căn phòng này, chỉ tiếc là không được, cửa phòng đã bị khóa.

"Ừ...A... Đứng..."

Chương 162: Mùi vị làm quả phụ

Sắc mặt của tôi càng ngày càng khó coi, thật sự không chịu nổi, dứt khoát xoay mặt qua một bên, nếu như có thể, tôi thật muốn lao ra khỏi căn phòng này, chỉ tiếc là không được, cửa phòng đã bị khóa.

"Ừ...A... Đừng..."

Có âm thanh rên rỉ của Dương Tử Huyền, tiếng quần áo bị xé rách, còn có tiếng thờ dốc của đàn ông.

Hơi thở mập mờ tràn ngập mỗi một góc trong căn phòng, ham muốn nguyên thủy nhất của con người đã trỗi dậy, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Mặc dù tôi không có nhìn, nhưng trong đầu lại không nhịn được liên tưởng đến cảnh dâm ô của bọn họ, trong lòng tôi như bị xé rách, cảm giác đau đớn khó hiểu.

Chẳng lẽ anh ta thật sự muốn diễn cảnh lửa lò trên giường ở trước mặt tôi?

"Lục Minh Hiên, anh đủ rồi đó!" Tôi không nhịn được rống to, tức giận địa nhìn chăm chăm bọn họ: "Muốn làm thì đi ra ngoài mà làm, đừng có ở trước mặt tôi làm mấy chuyện dâm dục hèn hạ này!"

Lục Minh Hiên buông mỹ nữ trong ngực ra, ánh mắt lạnh lùng: "Thật xin lỗi em, anh không nhịn được, giống như em nói đó, một ngày không có phụ nữ anh sẽ không sống nổi. Còn em, nếu đã nói mình

không cần đàn ông, vậy thì tốt, anh sẽ cho em nếm thử mùi vị làm quả phụ!"

Anh ta nói xong, ôm người phụ nữ vào trong ngực, đi ra ngoài cửa.

Dương Tử Huyền quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt tỏ vẻ thắng lợi như muốn nói với tôi: Thấy chưa? Người đàn ông này mới là của tôi, cô thua rồi...

"Ầm" một tiếng, cánh cửa đóng lại.

Tôi vô lực ngã ngồi trên ghế sofa, ngược nhìn trần nhà trống rỗng, trong lòng khó chịu một cách kỳ lạ, giống như đang bị cái gai nhọn đâm vào, cảm giác này, giống như lúc đó nhìn thấy cảnh Diệp Phong và Cố Nhược Hi ở trên giường, nhưng lần này, càng làm cho tôi thấy khó chịu hơn.

Quả nhiên đàn ông trên thiên hạ đều là cùng một loại, đều là động vật nửa người dưới, không cưỡng lại được sức hút tình dục, chỉ cần phụ nữ chủ động quyến rũ, họ đều sẽ giống như dã thú mà nhào tới.

Phụ nữ khi yêu, luôn là người chịu đau khổ, mà tôi không có yêu Lục Minh Hiên, tại sao cũng cảm thấy đau khổ như thế?

Một giọng nói giống như ác ma vang vọng bên tai tôi.

Em có phát hiện hay không, em đã yêu anh rồi...

Anh cảm nhận được, cộng thêm phản ứng vừa rồi của em nữa...

Em biết không? Cơ thể của phụ nữ là thành thật nhất...

"Không...." Tôi điên cuồng la to, che hai tai mình lại.

Không đâu, không thể nào, làm sao tôi lại đi yêu Lục Minh Hiên? Làm sao tôi lại thích cái tên ngang ngược dã man này chứ?

Tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận chuyện này, chắc chắn đây không phải là sự thật.

Chương 163: Đêm nay không dẫn theo bạn gái sao?

Thời gian trôi qua như chớp mắt.

Hôm nay là ngày dự tính khởi quay, tôi vẫn còn bị nhốt.

Suốt năm ngày nay, tôi không có bước ra khỏi cửa phòng nửa bước, mỗi ngày đều vắt óc suy nghĩ làm thế nào để thoát ra khỏi chỗ quái quỷ này, bao nhiêu lần nằm mơ thấy mình thành công trốn thoát, mở mắt ra nhìn thấy trần nhà quen thuộc, mọi thứ lại trở về với hiện thực.

Cứ mỗi một buổi tối Lục Minh Hiên sẽ dẫn theo một cô gái khác đến trước mặt tôi khoe khoang, thậm chí chế nhạo tôi, vũ nhục, chê cười tôi, làm mấy chuyện khiến tôi khó chịu.

Giống như lần trước, anh ta và bạn gái hôn nhau kích tình nóng bỏng, sau đó cởi hết quần áo cô ta, chỉ kém không có làm đến bước cuối cùng. Hành vi của anh ta càng ngày càng quá đáng, càng ngày càng càn rỡ, giống như còn chưa làm tôi nhục nhã sẽ thề không bỏ qua!

Hành động này của anh ta trong mắt tôi thật ngậy thơ, nhưng cũng đồng thời làm tổn thương tôi, hết lần này tới lần khác anh ta làm tôi bị tổn thương, mỗi lần nhìn thấy cảnh dâm đăng kia, vừa đau lòng, vừa khó chịu, còn có cảm giác hết sức thất vọng đối với anh ta.

Tôi cảm thấy chán ghét tất cả mọi thứ ở đây, tôi rất muốn rời khỏi đây, thật nhanh chóng rời khỏi đây.

Tôi rất nhớ ông ngoại, mấy ngày nay không có gặp, ông ngoại không thấy tôi, chắc là rất lo lắng. Còn chuyện đóng phim nữa, nếu đạo diễn không tìm thấy tôi thì phải làm sao bây giờ? Liệu có làm theo hợp đồng, thay nữ chính khác hay không?

Tình yêu đã không có được rồi, tôi không thể để mất luôn sự nghiệp!

"Rắc rắc" Âm thanh mở khóa truyền đến.

Tôi biết, chắc chắn là Lục Minh Hiên đến, rất đúng giờ, mỗi ngày đúng mười hai giờ khuya sẽ dẫn theo phụ nữ đến trước mặt tôi diễn cảnh nóng, tôi cũng quen rồi.

Tôi rất hiếu kỳ, nếu để cho Dương Tử Huyền biết ngày nào Lục Minh Hiên cũng dẫn mấy cô gái khác nhau về nhà, liệu cô ta có cảm giác bị thất bại hay không? Tôi rất muốn nói với cô ta, cô đánh bại được tôi, cũng không đánh bại được ngàn ngàn vạn vạn những cô gái khác trên thế giới này, người đàn ông này, không người phụ nữ nào có thể độc quyền sở hữu!

Lục Minh hiên đi vào, anh ta đứng trước mặt tôi, lạnh lùng nhìn tôi.

Thật bất ngờ, đêm nay không dẫn theo bạn gái sao?

"Bạn gái anh đâu? Hôm nay không diễn cảnh ân ái nữa à?" Tôi ngồi trước bàn trang điểm, xuyên qua gương nhìn anh ta.

"Em rất muốn xem sao?"

"Đúng vậy, đêm nào cũng xem, thành thói quen rồi, đột nhiên không được xem nữa, có chút không quen." Tôi nhàn nhạt nói, giống như đang nói chuyện không có liên quan với mình.

"Vậy sao?" Giọng nói tức giận trầm thấp, ánh mắt lạnh lùng của anh ta xẹt qua một tia sáng, chợt anh ta xông lên, dùng sức giữ tay tôi lại, đè tôi lên giường.

Chương 164: Muốn xem cảnh nóng sao?

Vậy sao?" Giọng nói tức giận trầm thấp, ánh mắt lạnh lùng của anh ta xẹt qua một tia sáng, chợt anh ta xông lên, dùng sức giữ tay tôi lại, đè tôi lên giường.

Tôi bị hành động bất ngờ của anh ta dọa sợ: "Anh làm gì vậy!"

"Không phải em muốn xem cảnh nóng sao? Đêm nay anh cho em đóng vai nữ chính!" Anh ta vừa nói, vừa xé nát áo ngủ của tôi, da thịt trắng như tuyết lộ ra ngoài, cảm giác lạnh lẽo xông lên đỉnh đầu tôi.

"Anh muốn tôi làm quả phụ mà?" Tôi cố giữ bình tĩnh đối diện anh ta.

"Thì em cũng được làm mấy ngày rồi đó." Ngón tay thon dài của anh ta ma sát trên gò má của tôi, khóe miệng cong lên: "Đêm nay, ngược lại anh rất muốn nếm thử cảm giác trên người quả phụ. Không phải em rất thích đóng phim sao? Vai diễn của em đêm nay là một người phụ nữ góa chồng, nhiều năm không được chạm vào đàn ông, hiếm khi được một người đàn ông thương xót, cho nên em phải tận tình thỏa mãn người ta đi, rên càng lớn tiếng anh càng thích..."

Anh ta nói xong, cắn lên cổ tôi, dùng sức gặm cắn, giống như dã thú bắt được con mồi, vừa hung mãnh, vừa bạo lực.

"Không...A..." Tôi nhin đau không nổi kêu lên, ra sức vùng vẫy, muốn thoát khỏi anh ta.

Anh ta lại cắn mạnh hơn, dường như sự vùng vẫy của tôi càng kích

thích dục vọng của anh ta, bàn tay điên cuồng chà đạp thân thể tôi, muốn có thêm cảm giác kích thích.

"Buông tôi ra... Tên khốn kiếp này..." Tôi mắng to, lại không kiềm chế được sự thô bạo của anh ta.

Anh ta lấn xuống phía dưới, ra sức tiến vào trong cơ thể tôi, cảm giác tê liệt đau đớn làm tôi không cầm được nước mắt, nước mắt tuôn lã chã....

Đêm dài vô tận, tôi bị hành hạ, cắn chặt hàm răng, cố chịu đựng, mặc cho nước mắt trên mặt thấm ướt gối nằm.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc anh ta cũng dừng lại, tóc bết dính vào cái trán ướt mồ hôi của anh ta, hơi thở dồn dập cùng từ từ ổn định.

Ánh mắt anh ta sáng ngời, nâng cằm tôi lên, ép tôi nhìn anh ta: "Thế nào? Biểu hiện của anh có làm em hài lòng không? Có muốn thêm một lần nữa không?"

"..." Tôi nhắm mắt lại, không muốn nói chuyện với anh ta.

"Thật đáng tiếc, biểu hiện của em làm anh thất vọng quá!"

"..." Tôi vẫn không nói gì.

"Kỹ thuật diễn như vậy, nếu không có người làm chỗ dựa cho em, làm sao em có thể đóng vai nữ chính được! Nếu anh mà là em, anh sẽ vô cùng nghe lời chủ nhân của mình, chứ không phải đi lấy lòng một tên diễn viên quên để làm đường lui!"

Chương 165: Chết cho mấy người xem

"Kỹ thuật diễn như vậy, nếu không có người làm chỗ dựa cho em, làm sao em có thể đóng vai nữ chính được! Nếu anh mà là em, anh sẽ vô cùng nghe lời kim chủ của mình, chứ không phải đi lấy lòng một tên diễn viên quèn để làm dự bị!"

Tôi hiểu ý tứ của anh ta, không phải là muốn nhắc nhở tôi, lấy lòng anh ta quan trọng hơn so với Tô Quân chứ gì? Tự xưng là chủ nhân sao? Đúng vậy, chủ nhân ngang ngược giống như anh ta, ai mà chịu nổi?

Anh ta thấy tôi không nói gì, tiếp tục nói: "Diễn viên chính là diễn viên, có nổi tiếng mấy thì cũng chỉ là diễn viên thôi, bộ phim này ăn khách, cũng không có nghĩa bộ phim tiếp theo sẽ được nhiều người yêu thích! Nhưng nếu bộ phim tiếp theo được yêu thích, cũng không phải là sẽ vĩnh viễn được yêu thích! Có thể một giây sau sẽ không thể đóng phim nữa rồi, nhưng nếu lấy lòng người chủ nhân như anh, anh bảo đảm em vĩnh viễn sẽ luôn được đóng những vai nữ chính, không sợ không có phim để đóng, em thấy anh nói có đúng không?"

Tôi không muốn cùng anh ta tranh luận cái gì, chỉ là vô lực mở miệng: "Những thứ anh muốn có, anh cũng đã lấy được, anh còn muốn cái gì nữa đây? Nếu như anh hành hạ tôi chỉ bởi vì muốn có được lòng của tôi, vậy thì tôi chỉ có thể nói cho anh biết, Lục Minh Hiên, tôi sẽ không yêu anh, bỏ qua cho tôi đi!"

"Em cho rằng anh sẽ bỏ qua cho em dễ dàng như vậy sao?" Anh ta cười lạnh: "Càng là thứ khó chiếm được, anh lại càng muốn chiếm

giữ lấy! Một ngày nào đó em sẽ phải khuất phục anh, cho dù phải trói em lại bên cạnh cả đời, anh cũng sẽ không buông tha cho em..."

"Anh...." Tôi nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn chăm chăm anh ta: "Rốt cuộc anh muốn tôi phải làm sao mới bằng lòng bỏ qua cho tôi!"

"Em có làm gì anh cũng không bỏ qua cho em!"

"Anh muốn bức tôi chết sao?"

"Anh tình nguyện bức em chết, cũng sẽ không để cho em có cơ hội rơi vào vòng tay của người đàn ông khác!"

Anh ta nói xong, mặc quần áo vào, không thèm quay đầu lại rời khỏi phòng.

Ghê tởm!

Lục Minh Hiên, tôi sẽ không để cho anh được như ý!

Tôi nhất định phải sống sót rời khỏi đây, anh cứ chờ mà xem!

"Răng rắc" một tiếng, cửa bị đẩy ra, một người giúp việc bung bữa trưa vào.

Thừa dịp cô ta đang để thức ăn lên bàn, tôi nhanh chóng vọt ra ngoài.

"Đứng lại, đừng chạy!" Lúc hai người vệ sĩ ngoài cửa phản ứng kịp, tôi đã chạy ra.

Đến khi tôi chạy ra phòng khách, ngoài cửa lại tràn vào thêm mấy người vệ sĩ và bảo vệ, vây xung quanh tôi.

Tôi không có đường chạy, cũng không có đường lui!

Nhìn thấy bọn họ từng bước đến gần, tôi lui về phía sau, gấp gáp hô to: "Mấy người không được tới đây, còn tiến lên nữa tôi sẽ, tôi sẽ..."

"Xoảng" một tiếng, tôi không cẩn thận đụng phải chậu hoa, bình hoa trị giá trăm vạn bể tan tành.

Tôi chợt nghĩ tới cái gì, cầm một mảnh vỡ bình hoa dưới đất lên để ngay cổ họng: "Mấy người còn tiến tới, tôi sẽ chết cho mấy người xem."

Chương 166: Tô Quân, giúp em với

Tôi chợt nghĩ tới cái gì, cầm một mảnh vỡ bình hoa dưới đất lên để ngay cổ họng: "Mấy người còn tiến tới, tôi sẽ chết cho mấy người xem."

Bọn họ bị hành động của tôi dọa sợ, khuyên tôi bình tĩnh không nên làm loạn.

Tôi hô to: "Tất cả lùi về phía sau!"

Bọn họ từ từ lùi về đằng sau, nhường ra một con đường, tôi nhanh chóng chạy ra ngoài...

Bầu trời u ám, đổ xuống một cơn mưa phùn, một mình tôi đi trên đường, hai tay khoanh lại, không khí thật là lạnh quá, lạnh quá đi, rõ ràng đã mùa hè rồi mà, sao còn lạnh quá vậy chứ.

Tôi không dám về nhà ông ngoại, sợ bộ dạng nhếch nhác của tôi sẽ làm ông lo lắng, nhưng nếu không về, sẽ không có chỗ nào để đi. Tối nay phải ngủ ngoài đường hay sao?

Tôi ngồi xổm ở một góc tối, lặng lẽ giống như chờ cái gì, chợt nghe thấy một giọng nói sốt ruột.

"Mạc Oánh?" Giọng nói càng ngày càng gần: "Thật sự là em sao? Mạc Oánh..."

Tôi chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt Tô Quân, nước mắt

mãnh liệt tuôn ra.

"Ô Quân..." Tôi khóc rống lên, nhào vào trong ngực anh ta, oa oa khóc thật to, Ô Quân luống cuống, vội vàng vỗ vỗ vai tôi: "Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước đừng khóc, nói cho anh biết có được không?"

Tôi khóc lóc lắc đầu, vào giờ phút này, ngoài khóc ra, tôi không nghĩ được cái gì nữa. Chảy nước mắt là một phương thức để phát tiết, bây giờ tôi chỉ muốn lấy những bất mãn và đè nén trong lòng, toàn bộ đều khóc hết ra bên ngoài.

Dường như Ô Quân nhìn thấu suy nghĩ trong lòng tôi, cũng không có ngăn cản tôi nữa, chờ đến khi tôi khóc xong, dịu dàng lau khô nước mắt trên mặt tôi, dẫn tôi lên xe...

Đến nhà Ô Quân, tôi đã khóc mệt, ngồi trên ghế salon ở phòng khách, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước.

Anh ta rót cho tôi ly nước, đưa đến trước mặt tôi: "Uống chút nước đi!"

Tôi hoàn hồn, nhận ly nước: "Cám ơn."

Anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, trầm mặc một hồi mới nói: "Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bộ phim cũng phải bắt đầu quay rồi, mấy ngày nay không tìm được em, đạo diễn rất nôn nóng."

"Em... Rất xin lỗi." Tôi khẽ cắn môi, cuối đầu.

"Em có liên lạc với đạo diễn không?" Anh ta hỏi.

"Không có." Tôi vừa mới trốn ra, bây giờ không có cái gì trong người,

làm sao liên lạc với đạo diễn được?

Với thể lực của Lục Minh Hiên, rất nhanh sẽ tìm được tôi thôi, sớm muộn gì tôi cũng bị anh ta bắt trở về, mà tôi không muốn bị giam giữ, tôi không muốn trở lại đó nữa.

"Tô Quân, giúp em với." Tôi đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn anh ta, bây giờ người có thể giúp tôi, chỉ có Tô Quân.

Chương 167: Giúp em rời đi

"Tô Quân, giúp em với." Tôi đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn anh ta, bây giờ người có thể giúp tôi, chỉ có Tô Quân.

Mặc dù Tô Quân là diễn viên, nhưng anh ta cũng không phải diễn viên bình thường, anh ta còn có một thân phận khác, lúc trước tôi đã từng nghe Jay nói qua, Tô Quân là đại thiếu gia của một tập đoàn, ba anh ta là người có thế lực trong giới chính trị, Tô Quân có thể bắt được vai nam chính trong bộ phim đầu tiên cũng là nhờ ba anh ta, cộng thêm thực lực của bản thân anh ta nữa, nên mới có thể nhanh chóng nổi tiếng trong giới giải trí!

Vốn là tôi cũng chỉ nghe qua thôi, không có suy nghĩ gì nhiều, lần trước Tô Quân cũng nói qua, ba anh ta muốn anh ta phải tiếp quản công ty, vì vậy nên tôi càng thêm xác định thân phận của anh ta.

Hôm nay gặp được Tô Quân, cũng không phải là tình cờ, mà là tôi cố ý! Tôi biết ngày nào anh ta cũng lái xe ngang qua con đường này, cho nên tôi đợi ở đây, chờ anh ta đi ngang, nhất định sẽ nhìn thấy tôi.

Kết quả, thật không nằm ngoài mong đợi.

Tô Quân là người duy nhất có thể chống lại Lục Minh Hiên, chỉ có anh ta mới có thể giúp tôi thoát khỏi móng vuốt của Lục Minh Hiên.

"Mạc Oánh..." Tô Quân khó hiểu nhìn tôi.

Tôi đột nhiên cầm tay anh ta, đôi mắt ngấn nước: "Giúp em rời đi."

Tô Quân hoảng sợ: "Mạc Oánh, em làm sao vậy?"

"Đưa em đi đi, em không muốn ở lại bên cạnh anh ta nữa." Một giọt lệ từ khóe mắt tôi rơi xuống, tôi nhẹ cắn môi, ánh mắt mờ hồ ướt lệ này, làm người khác đau lòng.

"Mạc Oánh, em đừng như vậy, đừng khóc." Tô Quân luống cuống, đưa tay lau nước mắt của tôi.

Tôi nức nở, càng khóc càng thương tâm, nước mắt rơi lã chã...

"Anh sẽ giúp em, em đừng khóc nữa, chỉ cần có thể giúp được em, anh nhất định sẽ làm, Mạc Oánh, em đừng khóc có được hay không, đừng khóc..." Anh ta gấp đến nỗi không biết phải làm cái gì bây giờ.

Nước mắt của phụ nữ, tuyệt đối có tác dụng với đàn ông.

Tôi lau nước mắt, miễn cưỡng ngừng khóc thút thít.

Tô quân thấy tôi không khóc nữa, cũng thở phào nhẹ nhõm: "Có đói bụng hay không, anh làm đồ ăn cho em."

Anh ta là người thông minh, cũng không có lập tức hỏi thăm tình huống của tôi.

Tôi gật đầu một cái, mấy ngày nay không có ăn ngon, vừa mới trốn ra cũng tốn rất nhiều công sức, lại còn mới khóc lâu như vậy, tôi thật sự rất đói bụng.

"Em chờ một chút." Tô Quân đi tới phòng bếp, bắt đầu bận rộn.

"Rắc rắc" một tiếng, là âm thanh mở bếp gas, sau đó là âm thanh rang thức ăn, còn có tiếng rửa chén, tiếng vòi nước chảy...

Chương 168: Tự mình xuống bếp

"Rắc rắc" một tiếng, là âm thanh mở bếp gas, sau đó là âm thanh rang thức ăn, còn có tiếng rửa chén, tiếng vòi nước chảy...

Khoảng hai mươi phút sau, mùi thức ăn bay ra, trên bàn ăn bày mấy món ăn tinh xảo.

"Qua ăn cơm đi." Tô Quân nói với tôi, dẫn tôi tới cạnh bàn ăn, kéo ghế ra cho tôi.

Anh ta đưa một chén cơm cho tôi: "Ăn đi."

Tôi nhận lấy chén cơm, nhìn mấy món ăn trên bàn, hơi ngạc nhiên.

Không ngờ Tô Quân vậy mà lại biết nấu ăn! Anh ta là đại thiếu gia, làm sao sẽ tự mình xuống bếp chứ, hơn nữa, nhìn qua rất là chuyên nghiệp.

Ba món mặn một món canh, ớt xanh xào thịt bò, cà chua chiên trứng gà, sườn xào chua ngọt, canh rong biển.

"Không ngờ anh biết nấu ăn...." Nếu như tôi không tận mắt nhìn thấy, tôi nhất định không tin mấy món ăn này là do anh ta làm.

Tô Quân ngượng ngùng cười: "Chỉ là vài món ăn gia đình thôi, anh không thích ăn ở ngoài, quá nhiều bột ngọt, nên thường tự nấu ăn, lúc đầu nấu rất dở, nhưng làm nhiều cũng quen, em ăn thử xem mùi vị như thế nào?"

Tôi cầm đũa lên, gấp miếng thịt bò ăn.

"Như thế nào?" Ánh mắt Tô Quân nhìn tôi có chút khẩn trương.

"Rất ngon." Tôi chân thành nói, món ăn anh ta làm rất ngon, tay nghề so với tôi còn chuyên nghiệp hơn.

"Thật sao." Tô Quân cười vui vẻ: "Vậy thì tốt, em thích là được rồi, ăn nhiều một chút..."

Anh ta không ngừng gấp thức ăn cho tôi, thức ăn trong chén nhanh chóng biến thành một ngọn núi nhỏ.

Tôi nghĩ anh ta hẳn là rất ít khi xuống bếp, nếu không tôi chỉ mới khen có một câu, sao anh ta lại vui như vậy. Đối với ý tốt của người khác, tôi cũng không cự tuyệt, vì vậy lặng lẽ ăn.

"Em là người đầu tiên ăn món ăn do anh làm, còn là một cô gái nữa chứ." Anh ta nhìn tôi cười ngây ngốc.

"Em là người đầu tiên sao?" Một hồi lâu sau tôi mới phản ứng được: "Hẳn là anh rất ít khi xuống bếp."

"Ừ, rất ít. Trong nhà có đầu bếp chuyên nghiệp, anh mới chuyển nhà ra ở riêng một năm nay thôi, cho nên mới có cơ hội tự nấu ăn." Lúc anh ta nói những lời này, nụ cười trên mặt tươi rói, giống như biết nấu ăn là một chuyện rất tự hào.

"Ba mẹ anh cũng chưa từng ăn đồ ăn anh làm sao?" Tôi hỏi.

"Họ bận rất nhiều việc, anh có làm họ cũng không có thời gian ăn." Ánh mắt sáng ngời của Tô Quân lập tức có chút ảm đạm.

Chương 169: Phong sát

"Ba mẹ anh cũng chưa từng ăn món ăn do anh làm sao?" Theo bản năng tôi hỏi.

"Họ bận rất nhiều việc, anh có làm họ cũng không có thời gian ăn." Ánh mắt sáng ngời của Tô Quân lập tức có chút ảm đạm.

"Ồ..." Thấy anh ta dường như có chút mất mát, tôi cũng không hỏi nhiều.

Thấy anh ta không nói lời nào, tôi chủ động chọn một đề tài: "Anh là đàn ông mà lại đi nấu cơm, lần đầu tiên em thấy đó."

"Vậy sao?" Anh ta cũng cười: "Anh cảm thấy nấu ăn là một chuyện rất thú vị, có thể cùng nửa kia của mình làm thức ăn, nấu cơm, cũng là một loại hưởng thụ của cuộc sống đó, không phải sao?"

"Ừ." Tôi gật đầu.

Tôi phát hiện Tô Quân là một người rất tự lập, ngay cả chuyện như nấu cơm anh ta cũng tự làm, hơn nữa còn rất thích, được sinh ra trong gia đình giàu có như vậy, vẫn có thể giữ được thói quen tốt, có được một người con trai như vậy, thật là may mắn!

Tôi sống cùng ông ngoại từ nhỏ nên đã tự nấu ăn từ khi còn rất bé, tôi vẫn luôn hy vọng mình mau mau lớn nhanh để có thể chăm sóc ông ngoại, cho nên ngay từ nhỏ đã giúp ông ngoại làm tất cả những việc tôi có thể làm, so với những đứa trẻ khác thì có vẻ trưởng thành sớm hơn một chút, giặt quần áo nấu cơm đều là chuyện bình

thường, nhưng những đứa trẻ được ăn sung mặc sướng, sẽ không biết làm những chuyện này.

Giống như Diệp Phong và Lăng Hi Nhược, bọn họ đều là con một, được ba mẹ hết mực thương yêu, không cần phải động đến việc nhà, ba mẹ đều đã làm hết vì bọn họ, mấy chuyện như giặt quần áo nấu cơm, bọn họ căn bản không cần làm, ba mẹ cũng không để bọn họ làm.

Mà Tô Quân thì không giống như vậy, mặc dù cũng được sống sung sướng, nhưng lại biết tự làm mọi thứ, lại còn rất thích thú, điểm này tôi rất ngưỡng mộ anh ta.

"Đang suy nghĩ cái gì vậy?" Tô Quân đưa tay quơ quơ trước mặt tôi, tôi mới hoàn hồn lại.

"Không có gì..." Tôi cúi đầu, tiếp tục ăn.

Sau khi ăn xong, tôi định rửa chén, nhưng Tô Quân không chịu, kiên trì tự mình làm, để tôi ngồi trên ghế salon.

Một đại thiếu gia tự tay giặt giữ nấu nướng, thật hiếm thấy.

Tôi ngồi trên ghế salon xem ti vi, Tô Quân rửa chén xong, đi tới ngồi bên cạnh tôi.

Anh ta trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng mở miệng:

"Em hy vọng anh sẽ giúp em bằng cách nào?"

Tôi suy nghĩ một chút, nhìn phía trước: "Anh có sợ đắc tội Lục Minh Hiên không?"

"Không sợ." Anh ta không chút do dự nói.

"Nhưng nếu như đắ tội anh ta, sau này anh sẽ rất khó tồn tại trong giới giải trí." Tôi nhìn anh ta, với thực lực của Lục Minh Hiên, Tô Quân có thể bị phong sát.

Chương 170: Sớm muộn gì cũng phải đối mặt

"Nhưng nếu như đắc tội anh ta, sau này anh sẽ rất khó tồn tại trong giới giải trí." Tôi nhìn anh ta, với thực lực của Lục Minh Hiên, Tô Quân có thể bị phong sát.

Tô Quân lại thích đóng phim như vậy, tôi không muốn hại anh ta, nhưng người có thể đối chọi với Lục Minh Hiên bây giờ chỉ có mình Tô Quân.

Tô Quân cười cười: "Muốn phong sát anh cũng không có dễ dàng như vậy, nhưng nếu anh ta làm vậy, anh cũng không sợ, cùng lắm thì không làm nghề này nữa, dù gì thì anh cũng phải rời đi thôi."

Nói tới đây, nụ cười trên mặt Tô Quân biến mất, vẻ mặt đầy tâm sự nặng nề.

"Thế nào?"

Anh ta trầm mặc một hồi, thở dài: "Trong nhà xảy ra chút chuyện, có thể rất nhanh anh sẽ phải tiếp nhận công ty."

"Nói như vậy, anh muốn rút lui khỏi giới giải trí luôn sao?"

"Anh không muốn dùng hai chữ 'rút lui', bởi vì anh không muốn rời đi." Anh ta ngừng một chút, nói tiếp: "Có thể sẽ có một khoảng thời gian anh không đóng phim, nhưng cái này là sở trường của anh, nếu một ngày nào đó có cơ hội, anh sẽ còn quay lại."

"Vậy còn bộ phim này, anh có định tiếp tục quay cho xong không?"

"Có chứ." Anh ta nhìn tôi, cong khóe miệng: "Dù sao anh cũng phải rời khỏi làng giải trí, cho nên, anh không sợ đắc tội Lục Minh Hiên đâu."

"Cám ơn anh." Bất kể như thế nào, Tô Quân cũng đồng ý giúp tôi, tôi rất cảm động.

"Vậy em muốn anh phải giúp gì?"

"Đến lúc đó sẽ nói cho anh biết." Tôi để cái ly thủy tinh cầm trong tay lên bàn: "Em cần phải về."

"Em muốn đi đâu? Trở lại bên cạnh anh ta sao?" Tô Quân kinh ngạc, khó hiểu nhìn tôi.

"Ừ."

"Không phải em muốn rời khỏi anh ta sao? Sao còn quay lại tìm anh ta làm gì?"

"Muốn rời khỏi anh ta cũng không dễ dàng gì. Ít nhất là bây giờ, em cần phải trở lại đó." Nếu như bị anh ta bắt về, hậu quả còn thảm hơn.

"Em sợ anh ta phái người đến bắt em đi sao?" Dường như Tô Quân nhìn thấu lo lắng của tôi, nói với tôi: "Ở chỗ này của anh rất an toàn, em không cần phải lo."

"Cũng không thể trốn cả đời ở đây được." Tôi đứng lên, nói với Tô Quân: "Chuyện cần đối mặt, sớm hay muộn gì cũng phải đối mặt thôi."

Thay vì tránh né, còn không bằng dũng cảm đối mặt.

Tô Quân do dự: "Có cần anh đi cùng em không?"

Tôi lắc đầu: "Không cần, em đi một mình là được rồi, bây giờ anh còn chưa giúp được đâu, nếu để cho anh ta nhìn thấy chúng ta đi chung, mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn."

Chương 171: Em chưa bao giờ thấy cảm động sao?

Tôi lắc đầu: "Không cần, em đi một mình là được rồi, bây giờ anh còn chưa giúp được đâu, nếu để cho anh ta nhìn thấy chúng ta đi chung, mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn."

Tô Quân không đành lòng nhìn tôi, dặn dò: "Em nên cẩn thận một chút, nếu có chuyện gì thì gọi cho anh, biết không?"

"Ừ, em biết rồi, cảm ơn anh."

Sau khi nói lời tạm biệt cùng Tô Quân, tôi lại lần nữa trở về Lục gia.

Bảo vệ vừa nhìn thấy tôi vừa mừng vừa sợ, vội vàng đưa tôi vào nhà.

Vừa bước vào đại sảnh đã nhìn thấy Lục Minh Hiên nhàn nhã ngồi trên ghế sofa hút xì gà, không khí tràn ngập khói thuốc.

"Em quay lại rồi à?" Anh ta nhìn thấy tôi cũng không có gì kinh ngạc, ngược lại rất tự nhiên, giống như đã sớm dự đoán tôi sẽ trở lại.

Tôi không nói gì, chỉ lạnh lùng đứng đó.

Anh ta hừ lạnh một tiếng: "Em cho rằng muốn đi là đi sao? Em theo anh lâu như vậy, chắc hẳn cũng hiểu anh là loại người gì rồi! Đối phó với loại phụ nữ không nghe lời như em, anh có rất nhiều cách! Chỉ

là..." Anh ta ngừng một chút, vút điếu xì gà vào cái gạt tàn thuốc trước mặt, tiếp tục nói: "Coi như em thông minh, nhân lúc anh còn chưa có bộc phát cơn thịnh nộ, đã chủ động quay về!"

Tôi nhìn anh ta, giọng nói lạnh lùng: "Tôi luôn phải diễn vai diễn mà anh mong muốn, không biết Lục tiên sinh còn chưa hài lòng về tôi ở điểm nào?"

"Đúng vậy, từ đầu tới cuối em đều là diễn kịch! Nhưng em lại chưa từng làm cho tôi hài lòng!"

Anh ta đột nhiên phẫn nộ, dùng sức vỗ mặt bàn:

"Em có để tôi ở trong lòng em không? Tôi đối xử tốt với em như vậy, những lời này phải là tôi nên hỏi em mới đúng, rốt cuộc tôi còn điểm nào khiến em không hài lòng hả?"

"Làm sao tôi dám không hài lòng về Lục tiên sinh chứ?"

"Em không dám à? Hừ, không có chuyện gì mà em không dám làm cả! Mạc Oánh, em đừng tưởng bề ngoài em tỏ ra ngoan ngoãn thì người khác không biết em đang nghĩ gì trong đầu! Ngay từ ngày đầu tiên gặp mặt, tôi đã biết em là hạng người gì rồi! Có loại phụ nữ nào mà tôi chưa từng gặp qua chứ! Em thích tiền, tôi cho em, em muốn nổi tiếng, tôi cũng giúp em! Tôi vì em làm nhiều chuyện như vậy, em chưa bao giờ thấy cảm động sao? Tất cả những chuyện này đối với em đều là nghĩa vụ của tôi, có phải không!"

Đúng vậy! Tôi thầm trả lời trong lòng, nhưng không dám nói ra khỏi miệng.

Anh giúp tôi không đúng sao? Anh cho tôi tiền cũng không đúng sao? Đều là tôi dùng thân thể để đổi lấy! Không đúng sao? Nếu như tôi

chưa từng leo lên giường của anh, anh có giúp tôi không?

Chương 172: Rốt cuộc anh muốn cái gì?

Anh giúp tôi không đúng sao? Anh cho tôi tiền cũng không đúng sao? Đều là tôi dùng thân thể để đổi lấy! Không đúng sao? Nếu như tôi chưa từng leo lên giường của anh, anh có giúp tôi không?

Nếu chỉ là một cuộc giao dịch, thì vì sao tôi phải cảm kích anh chứ?

Mặc dù trong lòng có nhiều bất mãn, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không nói ra! Loại đàn ông giống như Lục Minh Hiên, có nói ra anh ta cũng không hiểu, sẽ chỉ cảm thấy tôi được voi đòi tiên, không biết điều!

Anh ta thấy tôi không nói lời nào, tức giận hơn: "Mạc Oánh à Mạc Oánh, tôi thật sự rất muốn hỏi em, rốt cuộc em có tình cảm hay không? Rốt cuộc là em có từng rung động trước người khác một lần nào chưa?"

Tôi rất muốn nói với anh ta, người đàn ông nào đối xử tốt với tôi, tôi cũng đều sẽ cảm kích họ, chỉ có mình anh... là ngoại lệ!

Diệp Phong đối xử với tôi rất tốt, tình yêu đó thật thuần khiết, còn anh thì không ngừng đòi hỏi, chà đạp thân thể của tôi, đàn ông như vậy, làm sao tôi có cảm tình được?

Tôi cũng không phải là người phụ nữ cuồng dâm, cho dù công phu trên giường của anh có tốt hơn nữa, tôi cũng sẽ không vì vậy mà mê luyến anh, yêu anh!

"Tôi đang nói chuyện với em đó!" Anh ta tức giận rống to với tôi.

Làm cho Lục tiên sinh bất mãn như vậy, tôi thật xin lỗi." Tôi cung kính trả lời anh ta.

"Câm miệng!" Anh ta hung tợn đạ nhìn chăm chăm tôi: "Tôi không muốn nghe những lời này!"

"Tôi sẽ tận lực cải thiện mình, để làm Lục tiên sinh hài lòng." Tôi dùng giọng điệu hết sức tôn trọng, giống như người làm nói chuyện với chủ nhân.

Anh ta thật sự tức giận vọt tới, ép tôi sát vách tường.

Lại muốn cưỡng bạo tôi sao? Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi bước tiếp theo của anh ta.

Bên tai truyền đến âm thanh răng rắc, tôi cảm nhận được tiếng gió xẹt qua, mở mắt ra, tôi nhìn thấy khuôn mặt tức giận nghiêng răng nghiêng lợi của Lục Minh Hiên, quả đấm đánh vào trên vách tường.

Vách tường trắng muốt xuất hiện một vết nứt, trông thật đáng sợ.

"Rốt cuộc anh muốn cái gì?" Mặt dù nội tâm đang hết sức hoảng loạn, nhưng tôi vẫn cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh.

"Những lời này là tôi nên hỏi em mới đúng!"

"Tôi muốn đóng phim! Hy vọng chúng ta có thể trở về như trước, tôi không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng có thể được làm chuyện mình muốn làm, đóng phim là lý tưởng của tôi, là sự nghiệp của tôi, mục tiêu của tôi, anh không thể ngăn cản tôi."

"Tôi không ngăn cản em đóng phim, nhưng bộ phim này, em nhất

định phải rút lui cho tôi!"

"Không được!" Tôi kiên quyết cự tuyệt: "Bộ phim này rất quan trọng đối với tôi!"

Chương 173: Tôi muốn kết hôn với em

"Tôi không ngăn cản em đóng phim, nhưng bộ phim này, em nhất định phải rút lui cho tôi!"

"Không được!" Tôi kiên quyết cự tuyệt: "Bộ phim này đối với em rất quan trọng!"

Nếu như bây giờ rút lui, đạo diễn sẽ phải tìm diễn viên khác, như vậy đối với tổ kịch mà nói tổn thất rất lớn, cũng sẽ lưu lại ấn tượng xấu với đạo diễn về hình tượng của tôi. Hơn nữa, kịch bản bộ phim này tôi đã xem kỹ rồi, nội dung rất hay, nhân vật cũng rất phù hợp với tôi, tôi có lòng tin, bộ phim này nhất định rất ăn khách!

"Hắn là người đàn ông đó rất quan trọng với em!" Anh ta vẫn không chịu buông tha cho Tô Quân!

"Nếu như anh cứ muốn nghĩ như vậy thì tôi cũng không còn cách nào khác!" Tôi hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Bộ phim này, tôi nhất định phải đóng! Cùng lắm thì tôi hứa với anh, lần sau ký hợp đồng đóng phim sẽ hỏi qua ý kiến của anh trước, hơn nữa tận lực tránh hợp tác với Tô Quân."

Dù sao Tô Quân cũng muốn tạm thời rời khỏi làng giải trí, có đáp ứng chuyện này cũng không có gì.

Bây giờ Tô Quân đang là nam diễn viên rất được ưa chuộng, tôi muốn mượn danh tiếng của anh ta để được nổi tiếng, bộ phim truyền hình này, nếu không có Tô Quân, sẽ rất ít được chú ý tới.

Qua một bộ phim, tôi đã được hưởng lợi từ sự nổi tiếng của anh ta không ít, thêm bộ phim truyền hình này nữa, có thể tên tuổi của tôi sẽ càng được nhiều người biết đến.

"Bộ phim này em không đóng thì không được sao?"

"Đúng vậy! Không đóng không được!" Thái độ của tôi cực kỳ kiên quyết.

Anh ta cắn môi, trầm mặc, không biết đang nghĩ cái gì, chợt nói:

"Được, chúng ta mỗi người lui một bước, nhưng em phải đồng ý với anh một yêu cầu!"

"Trừ bộ phim này ra, chuyện gì tôi cũng đồng ý với anh!"

"Tốt!" Ánh mắt anh ta vụt qua một tia sáng: "Anh muốn kết hôn với em!"

"Kết hôn?" Tôi hoài nghi mình nghe nhầm.

"Đúng vậy!"

"Với anh? Kết hôn?"

"Đúng vậy!"

"Không được!" Tôi cự tuyệt, hình như mình đang bị gài bẫy.

Người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy chứ?

Anh ta nhìn vẻ mặt hoảng hốt của tôi, nở nụ cười âm hiểm giảo hoạt:

"Anh quyết định rồi, anh muốn kết hôn với em!"

"Anh bị điên rồi sao! Sao anh lại muốn kết hôn với tôi? Anh cho rằng chuyện kết hôn có thể đem ra đùa giỡn hay sao?" Tôi rất ghét loại đàn ông thích đem hôn nhân ra làm trò đùa!

"Anh quyết định, muốn kết hôn với em!" Anh ta lặp lại một lần nữa, nụ cười tà mị bên môi càng sâu hơn.

Tôi nhìn nụ cười của anh ta, sợ hãi trong lòng, người đàn ông này thật đáng sợ, không biết anh ta lại nghĩ ra biện pháp gì để hành hạ tôi nữa đây.

"Được! Tôi không đóng phim nữa!" Tôi quyết định.

Muốn tôi gả cho người đàn ông này sao? Mơ đi! Tôi tình nguyện không cần đóng bộ phim này!

Chương 174: Anh không thể ngang ngược như vậy!

"Được! Tôi không đóng phim nữa!" Tôi quyết định.

Muốn tôi gả cho người đàn ông này sao? Mơ đi! Tôi tình nguyện không cần đóng bộ phim này!

Không có sự giúp đỡ của Tô Quân, có thể con đường trở thành diễn viên nổi tiếng của tôi có thể chậm hơn một chút, nhưng không sao cả, có chỗ dựa lớn như Lục Minh Hiên, chuyện tôi nổi tiếng cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi! Chỉ sợ phải đắc tội đạo diễn, sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ sau này của tôi.

Nhưng bây giờ không lo được nhiều như vậy, hôn nhân không phải chuyện giỡn chơi, đó là một cái nhà tù, tôi không muốn bị tên cầm thú Lục Minh Hiên giam giữ trong đó!

"Anh đã quyết định cho em rồi, em phải kết hôn với anh!" Anh ta cười âm hiểm, ánh mắt quý dị làm người ta phát sợ, khuôn mặt tà mị điển trai dần tới gần tôi, giọng nói tà ác vang lên: "Bây giờ nói không muốn đóng phim nữa, đã muộn rồi!"

"Anh, ý anh là gì?" Tôi tức giận chân, không thể giữ bình tĩnh nổi nữa.

"Ý của anh là, em muốn đóng phim, thì phải kết hôn với anh! Em không muốn đóng phim, cũng phải kết hôn với anh! Chuyện này đã quyết định!" Anh ta giống như vị vua đang ra lệnh, còn tôi nhất định phải làm theo, không được phản kháng!

"Anh không thể ngang ngược như vậy!" Tôi tức giận hét lên.

Tên đàn ông đáng chết này, còn dám ép tôi vào thế tiến thoái lưỡng nan!

"Anh ngang ngược vậy đó, em làm gì được anh?" Anh ta đặc ý nhìn tôi, giống như rất hài lòng về bản thân sau khi ra quyết định này, suy nghĩ một chút lại nói: "Chúng ta nên tính toán kỹ một chút, em có muốn kết hôn trước rồi quay phim không? Hay là chờ em quay phim xong rồi chúng ta kết hôn?"

"Tôi sẽ không kết hôn với anh!" Tôi kiên quyết nói với anh ta, gương mặt tỏ vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục.

"Em nhất định phải kết hôn với anh, nếu không, anh sẽ lấy lại tất cả mọi thứ mà em đang có!" Giọng nói của anh ta giống như ác ma ở địa ngục, lạnh lẽo, âm u.

Tôi giật mình, khuôn mặt tái mét hoảng sợ.

Anh ta thấy tôi bị giật mình, hài lòng cong khóe môi, đưa tay sờ lên mặt tôi: "Em quá hiểu tính tình của anh rồi đó, anh cũng không biết mình sẽ làm ra những chuyện gì đâu, em còn nhớ Đỗ Phi Phi không? Kết cục của cô ta, có thể em không rõ lắm, nhưng anh có thể nói cho em biết, tuyệt đối không có cái gì tốt lành đâu, nếu như em không muốn bị giống cô ta, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời anh, không nên chọc anh tức giận. Bằng không..."

"Răng rắc", sợi dây chuyền ngọc trai trên cổ tôi bị giật đứt, mấy viên ngọc trai rơi đầy đất, từng viên từng viên trắng muốt lăn trên sàn nhà.

Tôi nhìn ngọc trai lăn trên sàn, hiểu ý của anh ta, lặng lẽ không nói gì.

Chương 175: Tôi nên làm thế nào mới phải?

Tôi nhìn ngọc trai trên sàn, hiểu ý của anh ta, lặng lẽ không nói gì.

"Nếu như em thông minh, thì nên biết mình phải làm gì." Giọng nói của anh ta bình tĩnh, nhưng lại thật áp lực. Giống như sự bình tĩnh đó là dự báo của cơn bão sắp tới.

Tôi hít sâu một hơi, không dám nói gì nữa.

"Anh đã ra quyết định rồi, sẽ không thay đổi nữa, em tự mà lo liệu!" Anh ta nói một câu cuối cùng, sau đó xoay người rời đi.

Cánh cửa "ầm" một tiếng đóng lại, tôi vô lực ngồi xuống đất, hoảng sợ đưa tay che lồng ngực, trong lòng vô cùng hoảng loạn, tôi không biết mình phải làm gì tiếp theo nữa.

CHuyện này tới quá đột ngột, tôi nên làm thế nào mới phải?

Hôm sau, tôi đến đoàn làm phim rất sớm, đạo diễn vừa thấy tôi thì vô cùng cao hứng.

"Mấy ngày nay cô đã đi đâu vậy chứ? Tôi không thể nào liên lạc được với cô, gọi điện thoại thì tắt máy, cô không có người quản lý, cũng không có công ty ký hợp đồng, muốn tìm cô thật là khó quá đi!"

"Thật xin lỗi, ở nhà xảy ra chút chuyện, di động bị mất, cho nên..." Tôi

cúi đầu áy náy xin lỗi.

"Vậy chuyện ở nhà cô đã giải quyết ổn thỏa chưa? Không có chuyện gì lớn chứ?" Đạo diễn quan tâm hỏi.

"Ừ, đã không sao."

"Vậy cô có tiếp tục đóng bộ phim này không?" Dường như đạo diễn hơi lo lắng tôi sẽ rút lui.

"Nếu đạo diễn có thể bỏ qua cho tôi lần này, tôi rất hy vọng chúng ta có thể tiếp tục hợp tác."

Đạo diễn vừa nghe xong, yên lòng cười to: "Hahaha, không sao không sao, trong nhà phát sinh chuyện không hay có thể hiểu được, không sao là tốt rồi, tôi luôn luôn chờ cô ở đây, bộ phim này không thể không có cô được đâu!"

"Cảm ơn đạo diễn đã ưu ái cho tôi, tôi sẽ cố gắng đóng phim thật tốt, sẽ không làm anh thất vọng."

Đạo diễn luôn miệng tán thưởng, cao hứng tuyên bố: Vậy thì cứ quyết định như vậy đi, ngày may cử hành nghi thức mở máy, ngày mốt chính thức khai mạc, cô có ý kiến gì không?"

Tôi lắc đầu, tỏ thái độ đồng ý.

"Còn cậu thì sao Tô Quân?" Đạo diễn nhìn ra sau lưng tôi.

Bây giờ tôi mới phát hiện, không biết Tô Quân đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào, anh ta nhìn tôi chằm chằm, một hồi lâu sau mới nói với đạo diễn: "Tôi cũng không có ý kiến."

"Hahaha, vậy thì tốt, để tôi đi thông báo với mọi người, không có chuyện gì nữa, hai người có thể về nhà, nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai làm xong nghi thức mở máy sẽ phải bắt đầu làm việc rồi!"

Chương 176: Bất chấp tất cả giúp em

"Hahaha, vậy thì tốt, để tôi đi thông báo với mọi người, không có chuyện gì nữa, hai người có thể về nhà, nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai làm xong nghỉ thức mở máy sẽ phải bắt đầu làm việc rồi!"

Tôi và Tô Quân cùng nhau ra khỏi phòng làm việc của đạo diễn, Tô Quân nói với tôi: "Chúng ta tìm một chỗ tán gẫu đi."

"Ừ." Tôi gật đầu, cùng anh ta đi ra bãi đậu xe.

Anh ta lái xe đến đỉnh núi lần trước, phong cảnh ở đây thật đẹp, so với cảnh ban đêm lần trước còn đẹp hơn.

Gió lạnh nhẹ nhàng lướt qua mặt tôi.

"Anh còn chưa nói chuyện với đạo diễn sao?" Tôi hỏi.

"Nói chuyện gì?"

"Không phải anh muốn tiếp quản công ty à?"

"Ừ." Tô Quân dừng một chút, nói tiếp: "Anh đã nói chuyện với ba anh, anh muốn quay xong bộ phim này rồi mới về công ty làm việc, đây là nguyện vọng cuối cùng của anh, ba anh đã đồng ý." Tô Quân chân thành nhìn tôi.

"Vậy thì tốt."

Tô Quân chợt quay đầu, nhìn tôi: "Vậy còn em? Chuyện với Lục Minh Hiên đã giải quyết xong chưa?"

Nhắc tới Lục Minh Hiên, tôi cười khổ, thở dài một hơi: "Chuyện phức tạp hơn rồi."

"Sao lại như vậy?" Anh ta nhíu mày, lo lắng nhìn tôi.

"Một lời khó nói hết." Tôi không muốn để Tô Quân biết quá nhiều chuyện giữa tôi và Lục Minh Hiên, dù sao chuyện này cũng không có gì tốt hết, nói ra rất mất mặt, tôi không muốn xấu hổ trước mặt Tô Quân.

"Có việc gì thì cứ nói thẳng ra, đừng đè nén trong lòng, chuyện gì có thể giúp, anh nhất định sẽ giúp em. Em có cần gì cứ việc nói cho anh biết." Tô Quân chân thành nhìn tôi.

Em biết anh sẽ giúp em, nhưng có một số chuyện anh không thể giúp được, ví như, chuyện Lục Minh Hiên muốn kết hôn với em!

Chuyện này cũng không liên quan gì đến vấn đề có đóng phim hay không, hôn sự so với đóng phim quan trọng hơn, tôi căn bản cũng không biết phải làm thế nào bây giờ.

"Mấy chuyện khác tạm thời cứ để sang một bên đi, chúng ta phải đóng phim cho thật tốt rồi tính tiếp." Tạm thời tôi không nghĩ ra biện pháp gì hay, kết hôn cứ để sau này tính.

Chỉ có điều với năng lực của tôi, cũng không biết có thể kéo dài chuyện này được bao lâu nữa! Hy vọng Lục Minh Hiên chẳng qua chỉ là nói giỡn nói một chút thôi. Nếu quả thật muốn kết hôn, vậy thì tôi...

Haizzz, chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi, tôi không muốn đem hôn

nhân và nửa đời sau của mình ra để đổi đầu! Chuyện này trước đây tôi hoàn toàn không dự đoán được.

Có trời mới biết, đầu óc người này bị cái gì mà lại muốn kết hôn với tôi?

"Anh ta muốn em phải làm cái gì sao?" Dường như Tô Quân đã nhận ra tâm trạng phiền não của tôi.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, anh ta thấy tôi không muốn nói, cũng không hỏi nữa, nói với tôi: "Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, nếu em cần giúp đỡ, chỉ cần nói với anh, anh sẽ bất chấp tất cả để giúp em."

Chương 177: Anh thích em

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, anh ta thấy tôi không muốn nói, cũng không hỏi nữa, nói với tôi: "Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, nếu em cần giúp đỡ, chỉ cần nói với anh, anh sẽ bất chấp tất cả để giúp em."

Những lời của anh ta như một tảng đá rơi xuống mặt hồ nước tĩnh lặng, làm nên một trận sóng ồ ạt trong lòng tôi.

Dường như tôi cảm nhận được tình cảm của Tô Quân dành cho tôi, đã vượt qua mức bạn bè, giống như có xen lẫn một loại tình cảm khác, nhưng tôi không muốn thừa nhận chuyện này.

"Mạc Oánh..." Tô Quân nhẹ nhàng gọi tên tôi.

"Hả?" Tôi hoàn hồn lại, thấy ánh mắt anh ta đang nhìn tôi, có chút phức tạp, giống như có lời muốn nói, nhưng lại không có mở miệng.

Đột nhiên tôi cảm thấy hoảng hốt, né tránh ánh mắt của anh ta: "Lái xe đi, em cần phải về rồi."

Xe vẫn đứng yên như cũ, Tô Quân cũng không có hành động gì muốn lái xe đi.

Tôi quay đầu lại, anh ta vẫn đang nhìn tôi, bốn mắt nhìn nhau, tôi cảm thấy như có một dòng điện giữa chúng tôi, ánh mắt trong suốt hơi buồn buồn của anh ta như muốn nhắn nhủ với tôi điều gì.

Tôi giật mình, vội xoay mặt: "Sao còn không lái xe đi?"

Bàn tay lạnh ngắt của tôi đột nhiên bị bao trùm trong một lòng bàn tay ấm áp khác.

Tôi kinh ngạc, vô thức ngẩng đầu lên, lại đối mặt với ánh mắt của Tô Quân, ánh mắt ấy rất quen thuộc, giống như của Diệp Phong, ẩn chứa một loại cưng chiều, yêu thương ở trong đó...

Tim tôi đập "bùm bùm" thật nhanh, muốn rút tay lại, nhưng lại bị anh ta nắm chặt.

"Tô Quân, anh... sao lại..."

"Mạc Oánh." Anh ta thâm tình nhìn tôi: "Anh thích em."

Tôi hoảng loạn: "Anh..."

"Nếu như không có Lục Minh Hiên, em có nguyện ý ở bên anh không?"

"Hả? Em..." Tôi bị vấn đề đột ngột này dọa sợ rồi, không biết phải trả lời cái gì.

Không khí lập tức trở nên lúng túng, tôi xấu hổ cúi đầu, không biết phải trả lời vấn đề của anh ta thế nào bây giờ, màn tỏ tình này tới thật là bất ngờ quá. Mặc dù tôi đã sớm cảm nhận được anh ta có tình cảm khác với tôi, nhưng vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý để đối mặt với chuyện này.

Tôi phải làm sao để hai người không phải xấu hổ đây?

Nếu cự tuyệt thẳng thừng, tôi tuyệt đối không thể làm như vậy được, sau này tôi còn phải nhờ Tô Quân giúp đỡ, nhưng nếu nhận lời cũng không được, dù sao chuyện của Lục Minh Hiên còn chưa có giải

quyết xong, tôi không muốn có thêm phiền phức nữa, chuyện tình cảm tạm thời tôi không muốn nhắc tới, nhưng mà...

Trong lúc tôi vô cùng buồn bực, đột nhiên Tô Quân cười to: "Ha ha ha, em nhìn biểu tình của em kìa, thật là buồn cười.... "

Chương 178: Vượt ra ngoài dự đoán

Trong lúc tôi vô cùng buồn bực, đột nhiên Tô Quân cười to: "Ha ha ha, em nhìn biểu tình của em kìa, thật là buồn cười.... "

"Hả?" Tôi không kịp phản ứng, sững sờ nhìn anh ta.

Anh ta khẽ nhéo chóp mũi của tôi, cười nói: "Thế nào, diễn xuất của anh tiến bộ chứ? Vừa rồi anh giống với em một chút, nhìn xem bộ dạng nghiêm túc của em kìa, rất đáng yêu."

"Vậy hả... Ha ha." Tôi xấu hổ gượng lên khóe miệng.

"Chúng ta trở về sớm một chút, sáng mai sẽ tham dự nghi thức mở máy!" Anh ta nói xong, khởi động ô tô, nghênh ngang rời đi.

Thật vất vả mới về tới nhà, tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, vô lực ngồi trên sofa.

Trong đầu không ngừng lặp lại lời nói vừa rồi.

Mạc Oánh, anh thích em.....

Nếu như không có Lục Minh Hiên, em có ở bên anh không?.....

Mặc dù Tô Quân đã nói là giống, chỉ trêu tôi thôi, nhưng đó là thật sao? Thật sự chỉ là diễn thôi sao? Ánh mắt anh ta chân thành như vậy, cầm chặt tay tôi, thổ lộ với tôi, thật sự chỉ là đang giả vờ thôi sao?

Đầu óc tôi hỗn loạn, cũng may vừa rồi anh ta nói như vậy, xem như giải vây cho tôi, không để tôi khó xử.

Chuyện cho tới bây giờ, tôi nên làm thế nào mới đúng? Chuyện phát triển, đã vượt ra ngoài dự đoán của tôi.

Chuyện của Lục Minh Hiên còn chưa có giải quyết xong, bây giờ lại thêm Tô Quân, thật là đau đầu! Tôi khó chịu nhắm mắt lại, dùng sức xoa huyết thái dương của mình, đột nhiên, một giọng nói giống như ác ma từ sau lưng truyền đến:

"Về sớm vậy?"

Tôi giật mình, mở to mắt, nhìn thấy Lục Minh Hiên đã ngồi trước mặt tôi, trên miệng ngậm một miếng xì gà, nhàn nhạt nhìn tôi.

Tôi không muốn đối mặt với người đàn ông này, vừa định đứng lên, đã nghe anh ta nói:

"Lại đây ngồi!"

"Tôi muốn lên lầu tắm rửa một chút."

"Em hẳn là không muốn nhìn thấy anh!" Anh ta mở miệng đã châm chọc, nụ cười tà ác vờn bên môi.

"Anh muốn nói cái gì!" Tôi thẳng thừng hỏi lại, có muốn chế nhạo tôi cái gì thì mau nói đi, dù sao tôi cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

"Diễn viên nổi tiếng, bắt đầu có giá rồi! Anh chỉ muốn nói với em mấy câu cũng khó vậy sao?" Anh ta nheo đôi mắt nguy hiểm, nhìn chằm chằm tôi, "Cánh mọc cứng cáp nên tự bay được rồi, có chút tên tuổi

thì không cần nhờ anh giúp đỡ, cũng có đạo diễn tìm tới cửa! Anh đã không còn giá trị lợi dụng nữa có đúng không?"

Chương 179: Người đàn ông nào có thể thỏa mãn em

"Diễn viên nổi tiếng, bắt đầu có giá rồi! Anh chỉ muốn nói với em mấy câu cũng khó vậy sao?" Anh ta nheo đôi mắt nguy hiểm, nhìn chăm chăm tôi, "Cánh mọc cứng cáp nên tự bay được rồi, có chút tên tuổi thì không cần nhờ anh giúp đỡ, cũng có đạo diễn tìm tới cửa! Anh đã không còn giá trị lợi dụng nữa có đúng không?"

"Đó đều là suy nghĩ của anh, tôi chưa bao giờ nói như vậy."

"Chắc chắn là trong lòng em nghĩ như vậy!" Anh phun ra một ngụm khói, liếc tôi một cái: "Xem ra thân phận của anh bây giờ, đã không thể giữ chặt được em rồi, có lẽ trở thành vợ chồng sớm một chút sẽ cải thiện được mối quan hệ hiện giờ của chúng ta."

Lời này của anh ta là có ý gì? Tôi cố nén bất mãn trong lòng, không nói gì.

Dường như anh ta rất đặc ý, tiếp tục nói: "Chờ đến khi em đóng phim, chúng ta kết hôn đi, trước tiên mở một cuộc họp báo chiêu đãi ký giả, công bố chuyện này, cũng có thể thuận tiện quảng bá cho bộ phim sắp tới của em, một công đôi việc."

"Không được!" Tôi không nhịn được trừng mắt nhìn anh ta, hít sâu một hơi, đè nén cơn tức giận trong lòng, cố gắng để cho cảm xúc của mình bình tĩnh hơn: "Kết hôn là chuyện quan trọng, tôi cần có thời gian để thích ứng, chuyện này quá bất ngờ, ít nhất cũng phải để tôi quay xong bộ phim này rồi tính sau."

"Bất ngờ sao?" Khóe môi anh cong lên, "Anh cảm thấy em thay đổi còn bất ngờ hơn."

Đó cũng là vì bị anh ép. Trong lòng tôi nghĩ như vậy, nhưng cũng không dám nói ra, chỉ nhàn nhạt nói: "Ép buộc người khác, cũng không phải là phong cách đối nhân xử thế của Lục tiên sinh."

"Còn không phải là tại vì em sao? Chưa từng có người phụ nữ nào ở trước mặt anh lại không biết tốt xấu như vậy, em chính là người đầu tiên!" Ánh mắt sắc bén của anh ta nhìn thẳng vào tôi, tôi không muốn nói chuyện với anh ta nữa nên đứng lên.

"Em muốn đi đâu?"

"Đồ mồ hôi nên người hơi bẩn, muốn đi tắm."

Anh ta đi đến trước mặt tôi, vươn tay nâng cằm tôi, trong mắt ẩn chứa dự vọng: "Người phụ nữ của anh, từ trước đến giờ vẫn chưa bao giờ bẩn....."

Đêm hôm đó, anh ta rất thô bạo, dường như cố ý muốn lưu lại dấu ấn trên người tôi, hung hăng gặm cắn thân thể của tôi, hơn nữa còn nói rất nhiều lời khó nghe:

"Anh có làm em thoải mái không? Nhìn bộ dạng phóng đảng của em kìa, thật là làm cho người khác phát điên! Có bao nhiêu đàn ông có thể thỏa mãn người phụ nữ như em chứ....."

"Em nói xem, có người đàn ông nào có thể thỏa mãn em....."

"Ngoại trừ anh ra, còn có người đàn ông nào có thể thỏa mãn em....."

"Có phải đạo diễn tới tìm em để đóng phim cấp 3 không? Những cô gái như em nhìn bề ngoài trong sáng, nhưng bên trong lại là một người phụ nữ phóng đãng, rất thích hợp để đóng phim cấp 3, nhìn xem bộ dạng lúc lên cao triều của em, không người đàn ông nào có thể nhịn được....."

Chương 180: Trùng hợp hay là cố ý?

"Có phải đạo diễn tới tìm em để đóng phim cấp 3 không? Những cô gái như em nhìn bề ngoài trong sáng, nhưng bên trong lại là một người phụ nữ phóng đãng, rất thích hợp để đóng phim cấp 3, nhìn xem bộ dạng lúc lên cao triều của em, không người đàn ông nào có thể nhìn được....."

Anh ta vẫn cứ thì thầm như vậy, động tác mạnh mẽ thô lỗ, tôi cắn chặt răng chịu đựng, thậm chí cũng không muốn nhìn thấy mặt anh ta, dứt khoát xoay mặt sang một bên, anh ta lại dùng sức xoay mặt tôi trở về.

"Em nhìn đi, mở to mắt nhìn cho rõ, người đàn ông đang nằm trên người em là ai!"

"Nhìn rõ không? Là anh, Lục Minh Hiên đây... Người đàn ông của em là anh, bây giờ là anh, tương lai cũng là anh, vĩnh viễn cũng chỉ có một mình anh..."

Tôi nghe những lời này, trong lòng cảm thấy thật khuất nhục. Tôi rất kiên cường, rõ ràng là tôi không khóc, nhưng cũng không biết tại sao lại có dòng chất lỏng ấm áp chảy ra từ khóe mắt.

Đau, không chỉ có thân thể, còn có lòng của tôi...

Sáng sớm lúc tỉnh lại, anh ta đã không còn ở đây.

Tôi nặng nề kéo thân thể đau đớn tới phòng tắm, nhìn vào gương,

trên cái cổ trắng nõn có đầy những dấu hôn bầm tím.

Những dấu vết này không khỏi làm tôi nhớ đến chuyện nhục nhã ngày hôm qua, còn có những câu nói đáng hổ thẹn của anh ta...

Cảm giác trong tim đau quá, khiến tôi không thở nổi.

Còn tiếp tục ở bên người đàn ông này, tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi, có ai có thể cứu tôi ra khỏi đây?

Nghi thức mở máy được tiến hành thuận lợi, đạo diễn rất vui vẻ, có rất nhiều phóng viên có mặt tại trường quay.

Tôi ăn mặc kín đáo, mặc một cái quần dài rộng thùng thình, trên cổ quấn cái khăn lụa màu hồng, đeo một cặp kính mát che gần hết nửa khuôn mặt.

Có nhiều người nghi ngờ tôi làm phẫu thuật thẩm mỹ nên mới mang mắt kính, thật ra thì tôi cũng có chuẩn bị nhiều trang sức, chẳng qua là hôm nay sắc mặt không được tốt lắm, tâm tình cũng không được vui nên mới không muốn mọi người thấy được đôi mắt, tôi sợ họ nhìn thấy vẻ yếu ớt của mình.

Sau khi mấy người ký giả đã phỏng vấn đạo diễn xong, vội vàng như ong vỡ tổ ùa đến trước mặt tôi và Tô Quân, bao vây chúng tôi lại, hỏi hết câu này đến câu khác:

Ký giả: "Lần này hai người hợp tác là trùng hợp hay là cố ý sắp đặt?"

Tôi: "Khán giả muốn nhìn thấy chúng tôi đóng vai người yêu một lần nữa, nên đạo diễn đã cố ý mời hai chúng tôi, đương nhiên cũng trùng hợp là Tô Quân có thời gian, nên mới lại có cơ hội được hợp tác."

Ký giả: "Trước đây có tin đồn hai người đang hẹn hò, có phải là thật không?"

Tô Quân cười: "Đây chỉ là tin đồn thôi, tạm thời chúng tôi vẫn chưa phát sinh quan hệ gì."

Chương 181: Về mặt mặt mới

Tô Quân cười: "Đây chỉ là tin đồn thôi, tạm thời chúng tôi vẫn chưa phát sinh quan hệ gì."

Một giây sau, toàn bộ microphone của các phóng viên đều hướng về Tô Quân.

"Tạm thời chưa phát sinh chuyện gì sao? Hai chữ "tạm thời" này còn có ý nghĩa khác đó nha! Có phải anh đang ám chỉ rằng sau này sẽ có phát sinh cái gì đúng không?"

Tô Quân: "Cái này cũng là do suy đoán của mọi người thôi, tôi vẫn chưa nói gì hết!" Nói xong khẽ mỉm cười nhìn tôi.

Microphone lại chuyển hướng sang phía tôi.

"Vậy Mạc tiểu thư thích kiểu bạn trai như thế nào?"

Tôi: "Tôi thích loại người chín chắn, thông minh, dịu dàng, một người đàn ông có thể cho tôi cảm giác an toàn."

Ký giả: "Còn ngoại hình thì như thế nào? Loại cao lớn đẹp trai như Tô Quân cô có thích không?"

Tôi cười: "Đối với đàn ông, tôi cũng không quan tâm lắm về ngoại hình, tuy nhiên về ngoại đẹp trai thì vẫn là tốt nhất, đẹp trai như Tô Quân thì có cô gái nào có thể kháng cự được sức hút của anh ta chứ!"

Ký giả: "Woah, nói như vậy, Tô Quân hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô luôn đó! Vậy hai người có định tiến thêm một bước nữa làm người yêu của nhau không?"

Tôi: "Bây giờ chúng tôi là bạn bè, còn về sau này tôi cũng không rõ, chuyện tình cảm rất khó nói, chúng tôi cũng không dám chắc điều gì."

Tô Quân: "Nếu mọi chuyện thật sự tiến triển giống như suy đoán của mọi người, tôi sẽ nói cho mọi người biết đầu tiên, được chứ?"

Mấy ký giả còn muốn hỏi thêm, nhưng đạo diễn đã nhanh chóng chạy đến giải vây cho chúng tôi.

"Cuộc phỏng vấn hôm nay đến đây là kết thúc rồi, xin mời các vị ký giả đến trước sân khấu, tôi còn có chuyện muốn thông báo, nào nào nào, mời theo tôi..."

Tôi và Tô Quân trở lại phòng hóa trang.

Tôi ngồi trước gương, tháo mắt kính xuống, gương mặt đã trang điểm nhưng vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi.

Mở túi xách ra, tôi lấy hộp phấn ra dặm lại lớp trang điểm, Tô Quân cũng nhìn thấy tôi tiều tụy, hỏi tôi: "Sao sắc mặt của em lại kém như vậy? Hôm qua ngủ không ngon sao?"

"Ừ, mấy hôm nay bị mất ngủ." Tôi nhàn nhạt nói.

Tối nào cũng bị tên cầm thú hành hạ, làm sao mà ngủ được? Ngay cả mắt còn không nhắm lại được, còn phải nghe mấy lời nhục nhã ghê tởm kia của anh ta, tôi đã bị thương tích đầy người rồi, không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Gần đây phát sinh nhiều chuyện như vậy, tôi cảm thấy không còn mặt mũi nào trở về nhìn ông ngoại nữa, đã lâu lắm rồi không được gặp ông.

"Mạc Oánh." Đột nhiên Tô Quân gọi tên tôi, giọng nói êm ái kia, phảng phất có chút bi thương.

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, cúi đầu: "Em không sao."

Bất kể như thế nào, tôi cũng sẽ hoàn thành bộ phim này cho thật tốt, nổi tiếng là con đường duy nhất của tôi!

Chương 182: Chúng ta hẹn hò đi

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, cúi đầu: "Em không sao."

Bất kể như thế nào, tôi cũng sẽ hoàn thành bộ phim này cho thật tốt, nổi tiếng là con đường duy nhất của tôi!

"Đừng cố gắng chịu đựng nữa, em sẽ rất mệt mỏi, anh hy vọng, khi nào em thấy mệt có thể nói cho anh biết, bờ vai của anh là để cho em dựa vào." Giọng nói của anh ta thật ôn nhu, đầy quan tâm, làm tôi không khỏi cảm thấy thật cảm động.

Nếu như Lục Minh Hiên có thể dịu dàng được một nửa như vậy, thì thật là tốt biết bao!

Suy nghĩ một chút lại cảm thấy buồn cười, Lục Minh Hiên chính là Lục Minh Hiên, làm sao anh ta có thể dịu dàng như Tô Quân được? Tính cách của anh ta như vậy, không thô bạo đã là tốt lắm rồi, làm sao có thể hy vọng xa vời anh ta sẽ dịu dàng chứ?

"Cảm ơn anh, Tô Quân..." Ngoài cảm ơn, tôi không biết phải nói gì.

Tô Quân nhìn tôi, dường như muốn nói thêm điều gì, lại không có nói ra, ánh mắt nhìn vào cổ tôi.

"Khăn quàng cổ của em bị lệch rồi, để anh giúp em..." Anh ta vừa nói, bàn tay đã đưa lại gần.

"Đừng..."

Tôi sợ hết hồn, theo bản năng lùi về sau một bước, liền cảm thấy trên cổ lạnh lạnh, chiếc khăn đã rơi xuống đất.

Trong gương, tôi có thể nhìn thấy mấy vết hôn bầm tím trên cổ mình, một màn của tối hôm qua lại lần nữa hiện lên trước mắt, còn có những lời nói giễu cợt đáng ghê tởm kia.

Tôi luống cuống đưa tay muốn che lại mấy dấu vết trên cổ, nhưng làm thế nào cũng không che hết được, giống như bị người ta bắt gặp lúc không có mặc quần áo vậy, liệu mạng muốn che kín thân thể của mình.

"Em..." Tô Quân cũng nhìn thấy được, anh ta kinh ngạc nhìn tôi, ánh mắt phức tạp kia, giống như là đồng cảm, cũng giống như thương hại, nhưng lại có phần nhiều là sự tức giận.

"Anh ta lại đối xử với em... Đáng chết."

Tôi không biết Tô Quân đang nghĩ cái gì, dù sao cũng không phải chuyện gì tốt, mọi chuyện xảy ra đúng là như vậy, tôi còn phải giải thích cái gì nữa chứ?

Tâm tình từ từ bình tĩnh lại.

Tôi không hết hoảng nữa, từ từ khom lưng nhặt cái khăn rơi dưới đất, quấn lên cổ.

"Mạc Oánh, rời khỏi anh ta đi, anh ta không xứng có được em!"
Dường như Tô Quân đã ra quyết định, nắm lấy tay tôi: "Bất kể phát sinh chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên cạnh em, bảo vệ em thật tốt, sẽ chăm sóc em, không để cho bất kỳ ai bắt nạt em! Em muốn anh phải làm sao mới đồng ý rời khỏi anh ta?"

"..."

"Mạc Oánh, anh đang nói chuyện với em đó!" Anh ta khẩn trương rống lên.

Tôi trầm mặc một lát, ngẩng đầu lên, nhìn vào cặp mắt trong suốt của anh ta: "Chúng ta đi chơi đi!"

Chương 183: Em cũng muốn uống nước

Việc quay bộ phim truyền hình "Nam Man Vương Phi" đã tiến vào giai đoạn ổn định, tôi đóng vai nữ chính Thượng Quan Sơ Tuyết, còn Tô Quân thì giữ vai nam chính Mộ Dung Liệt.

Bởi vì quay phim cổ trang, bộ phim được quay ở phim trường Hoàn Kiếm.

Lần này quay phim, tôi ít nhất phải ở Hoàn Kiếm suốt một tháng, chuyện duy nhất khiến tôi vui là, tôi không cần phải gặp Lục Minh Hiên mỗi buổi tối.

Hôm nay quay cảnh đầu tiên, đêm tân hôn của Mộ Dung Liệt, Thượng Quan Sơ Tuyết tiến lên mời rượu sau đó bị trúng độc, té vào trong lòng nam chính, cảnh quay này lời thoại không nhiều lắm, diễn xuất cũng rất thuận lợi, quay một lần là qua, đạo diễn rất hài lòng.

"Mọi người nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo."
Đạo diễn nói xong, mọi người liền nghỉ tay, ai chưa xong việc thì vẫn tiếp tục làm cho xong.

Tôi lau tương cà dính trên khóe miệng, nhú mào.

Sao mùi vị tương cà lại kỳ lạ như vậy, hình như là hết hạn sử dụng rồi? Trong miệng cứ là lạ làm sao.

Lúc này, một chai nước suối xuất hiện trước mặt tôi: "Súc miệng đi."

Là Tô Quân, anh ta đóng vai nhà vua, hôm nay quay cảnh đám cưới nên anh ta mặc một cái áo tân lang màu đỏ, vương giả phong độ, khí thế bất phàm, gương mặt tuấn tú xuất chúng.

"Cảm ơn." Tôi nhận lấy chai nước suối, súc miệng, cảm thấy đỡ hơn nhiều.

"Anh Tô Quân!" Một giọng nói ngọt ngào yêu kiều truyền đến.

Một người mặc quần áo tân nương màu đỏ đi tới, hét lên với Tô Quân: "Em cũng muốn uống nước."

Cô ta tên là Lý Y Y, là nữ thứ chính, đóng vai Huyền Hà công chúa, trong phim, tôi với cô ta là đối thủ, nghe nói cô ta đi đóng phim đã nhiều năm, nhưng vẫn không có nổi tiếng, toàn diễn mấy vai nhỏ, lần này có thể diễn vai thứ chính trong phim đã là cơ hội rất tốt rồi.

Tô Quân nhìn chai nước suối duy nhất trong tay mình, nhún vai: "Tôi chỉ có một chai ở đây, hơn nữa, chai này tôi đã uống rồi, cô qua bên kia lấy chai khác đi."

"Bên kia hết rồi." Lòng mày xinh đẹp của cô ta chau lại, đôi môi đỏ tươi chu lên: "Em khát nước quá đi! Em uống chai nước này được không?"

"Nhưng cô..." Không đợi Tô Quân nói xong, Lý Y Y đã cầm lấy chai nước trong tay Tô Quân, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó hào phóng nhét lại vào tay Tô Quân, nghịch ngợm nhìn anh ta: "Cảm ơn nha!"

Cô ta nói xong, xoay người rời đi, để lại tôi và Tô Quân trợn mắt há mồm.

Chương 184: Đi xem phim

Cô ta nói xong, xoay người rời đi, để lại tôi và Tô Quân trợn mắt há mồm.

Chai nước lớn như vậy mà có thể uống một hơi cạn sạch sao?

Tô Quân phục hồi tinh thần lại, cười với tôi: "Phụ nữ bây giờ thật là... Haha."

Tôi cũng cười: "Thật đáng yêu, rất là thẳng thắn."

Lần đầu tiên Lý Y Y nhìn thấy Tô Quân đã thích anh ta, cả đoàn làm phim đều biết chuyện Lý Y Y thích Tô Quân, ăn cơm cũng dành chỗ ngồi bên cạnh anh ta, không có việc gì cũng tìm Tô Quân hỏi cái này cái nọ, rõ ràng là có ý tứ với anh ta.

Tô Quân cười bất đắc dĩ: "Thật sự rất thẳng thắn, nhưng lại làm anh có chút không quen."

"Không quen sao? Người đẹp trai thu hút như anh hẳn là có rất nhiều cô gái theo đuổi rồi chứ, sao lại còn thấy không quen nữa?" Tôi nhin không được chọc anh ta.

"Bị mấy cô gái mình không thích theo đuổi, thật sự rất không quen, nhưng ngược lại cô gái mà anh thích lại không chịu lấy lòng anh, làm cho anh rất khó xử." Lúc nói những lời này, anh ta nhìn chăm chăm tôi.

Lần này đến lượt tôi xấu hổ.

Càng ngày anh ta càng to gan, thường xuyên nói những lời mờ ám với tôi một cách vô cùng tự nhiên.

Thấy tôi không nói gì, anh ta dờ dề tài, hỏi tôi: "Lát nữa quay phim xong, chúng ta đi đâu hẹn hò bây giờ?"

Tôi cười: "Anh quyết định đi."

"Được, anh đã đặt một phòng ăn ở nhà hàng gần đây rồi, lát nữa xong việc chúng ta có thể qua đó." Anh ta nói.

"Thì ra anh đã sớm sắp xếp xong xuôi, vậy còn hỏi em làm gì?" Tôi cố tình làm ra vẻ bất mãn, nhưng trên miệng lại tươi cười.

"Nếu như em có đề nghị tốt hơn, anh sẽ nghe theo em." Anh ta chớp chớp mắt lấy lòng tôi.

Sau một ngày quay phim, tôi tẩy đi lớp trang điểm, thay bộ quần áo cổ trang ra, Tô Quân gọi tới.

"Anh chờ em ở ngoài cửa, em còn chưa xong sao?"

"Ừ, em ra liền."

Cúp điện thoại, tôi nhanh chóng chạy ra ngoài, thấy xe Tô Quân đang đậu ở đằng kia.

Không biết tại sao, tôi chợt nhớ tới Lục Minh Hiên.

Anh ta cũng từng làm những chuyện giống như vậy, mỗi ngày chờ tôi tan việc, tặng cho tôi hoa và sô cô la, bây giờ nhớ lại, trong lòng tôi thật chua xót.

Mới gần ngủ có mấy ngày, vậy mà cảnh còn người mất.

"Còn ngây ngốc đứng ở đó làm gì? Mau lên xe đi!" Tô Quân xuống xe, mở cửa xe cho tôi, mỉm cười nhìn tôi.

Tôi cong khóe miệng, ngồi lên xe.

"Bây giờ vẫn còn sớm, ăn cơm xong có muốn đi xem phim không?" Anh ta đề nghị.

Chương 185: Đáng về tôi xấu xí sao?

"Bây giờ vẫn còn sớm, ăn cơm xong có muốn đi xem phim không?" Anh ta đề nghị.

"Anh dám đi xem phim sao?" Tôi nhú mày, buồn cười nhìn anh ta: "Anh là nhân vật của công chúng đó nha, nổi tiếng như vậy mà dám đến rạp xem phim sao?"

Anh ta cười: "Đội nón đeo khẩu trang vào, đeo thêm một cặp kính râm, ai mà biết anh là Tô Quân được, lần nào anh đi xem phim cũng cải trang như vậy, mọi người cũng cố gắng tránh xa anh, cho là anh có bệnh!"

Tôi phì cười.

"Bây giờ em cũng là người của công chúng rồi đó, phải thích ứng với thân phận của mình nhanh một chút! Em vẫn chưa xem phim chúng ta đóng phải không?"

"Chưa có xem qua." Tôi cảm thấy tự mình vô rạp xem phim mình đóng thật là kỳ quái, khuôn mặt của mình trên màn ảnh lớn lúc ẩn lúc hiện, ngồi cạnh người khác xem phim, cảm thấy rất không tự nhiên, nếu bị nhận ra không phải là rất phiền toái sao?

"Em cũng nên thử đi." Anh ta tà mị cười một tiếng, chiếc xe vòng lại đi một hướng khác.

Tôi mơ hồ cảm giác được cái gì, hỏi anh ta: "Đi đâu vậy?"

"Rạp chiếu phim..."

"Không phải nói đi ăn cơm trước sao?"

"Dù sao thời gian vẫn còn sớm, xem phim trước đi, thừa dịp bộ phim còn chưa có chiếu, vừa vặn nửa tiếng nửa sẽ có một suất, bây giờ tới đó vẫn còn kịp..."

Hai mươi phút sau, trước cửa rạp chiếu phim. Hai người đội mũ lưỡi trai, trên mặt mang khẩu trang, đang xếp hàng mua vé. Hai người mờ mờ ám ám, thỉnh thoảng chỉnh lại cổ áo, bộ dạng thấp thỏm chột dạ.

"Chúng ta có hơi huênh hoang quá hay không?" Tô hỏi nhỏ Tô Quân.

"Trùm kín mít như vậy rồi còn huênh hoang cái gì chứ?" Anh ta liếc tôi, kéo cổ áo xuống: "Em đừng khẩn trương như vậy có được hay không, chúng ta cũng không phải là không thể ra ngoài, làm gì mà giống tên trộm vậy."

Tô Quân vừa mới dứt lời, bên cạnh đã truyền tới giọng nói của mấy cô gái.

Cô A: "Xem phim gì bây giờ?"

Cô B: "Xem 'Ông xã tôi vô cùng giàu có đi', tớ muốn xem Tô Quân!"

Cô A: "Ừ, Tô Quân thật là đẹp trai quá đi! Nhưng tớ không thích nhân vật nữ chính, dáng vẻ thật xấu xí, làm sao xứng được với Tô Quân nhà chúng ta chứ!"

Trong nháy mắt khuôn mặt tôi đen lại, cả người toát ra hơi thở lạnh

lẽo.

Dáng vẻ tôi xấu xí sao?

Tô Quân vỗ vỗ vai tôi, giống như đang an ủi: Đừng quan tâm, đừng quan tâm...

Cô B: "Không hẳn như vậy đâu, nữ chính rất thuần khiết khả ái! Ngược lại tớ rất ghét cái cô Đỗ Phi Phi kia..."

Chương 186: Nhiệt huyết sôi trào

Tô Quân vỗ vỗ vai tôi, giống như đang an ủi: Đừng quan tâm, đừng quan tâm...

Cô B: "Không hẳn như vậy đâu, nữ chính rất thuần khiết khả ái! Ngược lại tớ rất ghét cái cô Đỗ Phi Phi kia..."

Ừ, cô gái B vẫn còn biết phân biệt hàng tốt xấu!

Mua vé xong, chúng tôi vào phòng xem phim, bộ phim bắt đầu chiếu nên tắt đèn, trừ màn hình ra, xung quanh đều tối đen.

Tô Quân kề sát vào lỗ tai tôi nói: "Bây giờ có thể tháo khẩu trang được rồi, chỗ này tối như vậy, sẽ không có người nhận ra chúng ta."

"Có thật không?" Tôi vẫn hơi lo lắng mình sẽ bị nhận ra, nhưng mà đeo khẩu trang rất không thoải mái, vì vậy dè dặt tháo xuống. Vừa vặn mọi người xung quanh cũng lo nhìn lên màn hình, đâu có để ý đến chúng tôi.

Trong phòng chiếu phim, hầu hết mọi người đến đây đều đi chung một cặp, hai người ngồi ôm nhau, chàng chàng thiếp thiếp, nhỏ giọng tâm tình với nhau, thi thoảng còn phát ra tiếng cười.

Trong hoàn cảnh như vậy, sẽ càng không có người chú ý tới chúng tôi.

Tôi từ từ thả lỏng, không thấp thỏm lo sợ nữa.

"Anh thường xuyên đi xem phim một mình sao? Đến đây "vụng trộm" với bạn gái à?" Tôi nói chuyện với anh ta cũng càng ngày càng không khách khí.

Anh ta cười cười: "Anh chỉ đi xem phim có một mình thôi, anh rất thích xem tác phẩm của mình, bộ phim điện ảnh nào có anh tham gia diễn xuất, anh sẽ đi xem suất đầu tiên ra rạp, lần nào cũng lén đi vào, chưa có ai phát hiện cả."

"Lá gan của anh cũng thật không nhỏ!" Tôi nghĩ nếu như để cho mấy người đi xem phim thấy được, đại minh tinh đẹp trai như anh ta chắc sẽ bị mọi người đè chết mất.

Dường như anh ta cũng hiểu suy nghĩ trong lòng tôi, khẽ mỉm cười: "Không có dễ bị phát hiện đâu, tỏ ra bình thường một chút là được rồi."

Cá tính của Tô Quân quả thực rất bình dị!

Thấy anh ta nghiêm túc xem phim, tôi cũng không nói gì nữa, nhìn chăm chú lên màn hình. Đối với khả năng diễn xuất của mình, tôi vẫn chưa hài lòng, thầm nghĩ lần sau phải làm tốt hơn.

Phim chiếu tới cảnh nữ chính bị tát, lúc đó Đỗ Phi Phi đang giáng xuống một cái tát thật hung ác, mọi người xem thấy đều bị giật mình, có cô gái nép vào trong lòng chàng trai bên cạnh, không biết đang làm nũng hay là đang sợ.

Lúc đang xem phim, tôi cũng chú ý tới mấy cặp tình nhân bên cạnh đang hôn nhau nóng bỏng, mơ hồ còn truyền tới âm thanh mút môi, bọn họ hôn nhau thật sự rất cuồng nhiệt, cả tiếng hít thở nặng nề cũng có thể nghe được.

Tôi mất tự nhiên ngồi thẳng lưng.

Làm ơn đi, đây là phim tình cảm nhẹ nhàng, cũng không có cảnh nóng, sao họ có thể nhiệt huyết sôi trào như vậy chứ?

Chương 187: Thật sự không chịu nổi

Tôi mất tự nhiên ngồi thẳng lưng.

Làm ơn đi, đây là phim tình cảm nhẹ nhàng, cũng không có cảnh nóng, sao họ có thể nhiệt huyết sôi trào như vậy chứ?

"Ừm... Đừng..." Cô gái thấp giọng làm nũng.

"Đừng sợ... Lại đây, bảo bối, cho anh sờ một chút..." Giọng nói tà mị của người đàn ông vang lên.

"Ừm... Sẽ bị nhìn thấy..."

"Không thấy đâu... Nhanh lên..."

Mặc dù giọng nói của bọn họ đã bị đè nén đến mức thấp nhất, nhưng tôi ngồi cách bọn họ tương đối gần, hoàn toàn có thể nghe được rất rõ ràng, thật sự là không chịu nổi rồi!

Tôi đổi tư thế ngồi, nhúu mày, khiến cho Tô Quân ngồi bên cạnh cũng chú ý tới.

Anh ta xem phim rất chăm chú, hai người kia nói cái gì hẳn là anh ta không có nghe rõ, nhưng nhìn sắc mặt của tôi, lại nhìn đến hai người kia, cũng đại khái biết được chuyện gì đang xảy ra.

"Khụ khụ!" Tô Quân cố ý ho một tiếng, dường như hai người kia cũng ý thức được, không tiếp tục làm cái gì nhưng vẫn dính chặt

cùng một chỗ, không có ý định tách ra.

Yên ổn được một lúc, phía trước tôi lại có một đôi nam nữ bắt đầu rục rịch.

Hai người này còn kỳ quái hơn, họ hôn nhau cuồng nhiệt, sau đó người đàn ông còn cởi áo khoác của mình ra trùm lên đầu cô gái, sau đó, sau đó, tôi thật sự hoảng sợ rồi!

Cô gái cúi người xuống ép sát vào phía dưới thắt lưng của người đàn ông, có áo khoác trùm lên nên không thấy rõ cô gái đang làm gì, nhưng cái đầu ngọ nguậy lên xuống có quy luật, cộng với khuôn mặt thỏa mãn thiếu chút nữa không nhận được mà rên lên của người đàn ông kia...

Có lẽ là trí tưởng tượng của tôi quá phong phú, hoặc là tư tưởng không lành mạnh mà trong đầu tôi lại nghĩ bọn họ đang làm chuyện đó...

Thế giới này thật là rối loạn, quá rối loạn!

Trên trán tôi đổ mồ hôi, mọi người xung quanh đều không chú ý tới, hoặc là không thèm quan tâm, ai cũng chăm chú xem phim, tôi cũng buộc mình nhìn lên màn hình, tự thôi miên bản thân, nghiêm túc xem phim, không nên suy nghĩ bậy bạ, không nên suy nghĩ lung tung...

“Ah...” Tiếng thấp giọng rên rỉ của người đàn ông truyền đến.

Ông trời ơi! Thật là không chịu nổi mà!

Đột nhiên có một đôi tay che mắt tôi lại, ôm tôi vào lòng. Tôi vừa kịp phản ứng lại, đang định đẩy ra thì nghe thấy giọng nói dịu dàng của Tô Quân: “Đừng nhìn, nhắm mắt lại.”

Tôi ngẩn người, cứ như vậy nằm trong lòng Tô Quân, mặt tôi dán sát ngực anh ta, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập mạnh mẽ của anh ta, tôi dần dần không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, không nghe được cái gì, cũng không nhìn thấy, chỉ có thể cảm nhận được tiếng tim đập “thình thịch” của Tô Quân...

Chương 188: Nụ cười yêu kiều

Mặt tôi từ từ nóng lên, thật là nóng quá đi, nóng như là sắp đốt cháy lồng ngực anh ta luôn, nhưng tôi không dám đẩy anh ta ra, cũng không dám động đậy, không biết qua bao lâu, anh ta mới buông tôi ra.

Mọi thứ xung quanh đều đã khôi phục lại như cũ, đôi nam nữ kia giống như nãy giờ không có xảy ra chuyện gì vậy, áo khoác của người đàn ông vẫn đang mặc trên người, còn cô gái đang bình tĩnh ngồi nhìn lên màn hình.

Cả thế giới đã trở lại như cũ...

Ra khỏi phòng xem phim, mọi người ùa ra, thảo luận về bộ phim mới vừa xem.

"Bộ phim này cũng không tệ, vai nam chính rất mạnh mẽ, tớ thích!"

"Đúng vậy, Tô Quân đóng phim hay quá, đẹp trai mê người..."

"Nữ chính chắc là diễn viên mới lên, gương mặt thật thanh thuần..."

"Nghe nói hai người họ bây giờ đang cùng nhau quay một bộ phim mới, cũng giữ vai nam nữ chính, tớ nôn nóng quá đi..."

Nghe thấy bình luận tốt của khán giả, tôi rất vui, nhưng ngay lúc này lại nghe thấy một giọng nói sau lưng:

"Này, cậu nhìn xem, vóc dáng người đàn ông đội mũ lưỡi trai đó

trông thật giống Tô Quân!"

"Không thể nào? Đâu đâu..."

"Chính là người đứng bên cạnh cô gái cũng đội mũ lưỡi trai đó... Ở kia, bọn họ đi đâu..."

Tôi giật mình, còn chưa kịp phản ứng, Tô Quân đã kéo tay tôi bước nhanh vào trong góc.

"Mau đeo khẩu trang lên."

"Ừm!" Tôi vội vàng đeo khẩu trang, haizz, xem có một bộ phim thôi mà giống như đi làm việc xấu vậy, phức tạp ghê!

"May là mấy người đó không có đuổi theo lại đây, nếu không là phiền phức rồi." Tôi nhỏ giọng nói.

Tô Quân cười cười: "Đói bụng chưa, chúng ta đi ăn thôi!"

"Ừ..." Tôi gật đầu, đi theo bên cạnh Tô Quân, chợt cảm thấy đằng trước có một bóng dáng quen thuộc hấp dẫn tầm mắt tôi, tôi nhìn theo bóng người đó.

Ngay bàn bán vé xem phim, người phục vụ đưa tấm thẻ cho người đàn ông: "Tiên sinh, hai người đặt phòng VIP, xin mời đi theo tôi, hướng này..."

Dưới sự hướng dẫn của người phục vụ, một người đàn ông cao lớn, ôm mỹ nữ gợi cảm trong lòng, đi ngang qua bên cạnh tôi.

Mỹ nữ vóc người quyến rũ, mái tóc xoăn gợn sóng, trên gương mặt là nụ cười yêu kiều, dán chặt lên lồng ngực của người đàn ông, ôm

anh ta cứng ngắt.

Người đàn ông kia, tôi không có nhìn nhầm, chính là Lục Minh Hiên!

Còn cô gái kia, tôi cũng không có nhìn nhầm, là Dương Tử Huyền...

Chương 189: Lập tức ra ngoài gặp anh

Lại một lần nữa gặp thoáng qua anh ta, chỉ có điều lần này, anh ta không có chú ý tới tôi, còn tôi, lại rõ ràng nhìn thấy bọn họ đi lướt qua trước mặt, theo người phục vụ tiến vào phòng khách quý...

Thật là trùng hợp, ở Hoàn Điểm cũng có thể gặp hai người họ sao? Lục Minh Hiên đến đây từ khi nào? Anh ta không báo cho tôi biết, cũng không thèm liên lạc với tôi, chắc là do có hẹn với Dương Tử Huyền.

"Mạc Oánh..." Tô Quân khẽ lên tiếng gọi tôi.

Tôi hoàn hồn lại, nhìn về phía Tô Quân, thấy anh ta đang cau mày, lo lắng nhìn tôi.

"Em không sao đâu, đi thôi." Tôi nói xong dẫn đầu bước đi.

Tô Quân nhanh chóng đi theo, vượt lên phía trước, nắm tay tôi.

Tôi hơi sửng sốt, đến khi phản ứng được, anh ta đã cầm tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau thật chặt, anh ta cũng không có nhìn tôi, mà nhìn về phía trước, đi thẳng.

"Anh..." Tôi muốn nói chuyện, nhưng không biết phải mở miệng như thế nào, Tô Quân cũng không nói gì, cứ như vậy dắt tay tôi, một đường đi thẳng phía trước...

Trước đây, cũng từng có một người dắt tay tôi đi như vậy, đó là Diệp

Phong, người đã sớm bước ra khỏi cuộc đời tôi.

Tuy Lục Minh Hiên là người đàn ông có tiếp xúc thân mật với thân thể của tôi nhất, nhưng lại chưa từng dịu dàng nắm tay tôi như vậy.

Mà Tô Quân lại làm được chuyện này. Nắm tay, chẳng qua chỉ là một cử chỉ thân mật bình thường, nhưng lại mang đến cho tôi một cảm giác rất an toàn.

Tôi vẫn luôn hy vọng, có thể tìm được một người đàn ông nắm tay tôi đi cả đời...

Tôi không hất tay anh ta ra, có lẽ cảm giác an toàn này đã làm tôi lưu luyến, anh ta vẫn cứ dắt tôi đi như vậy, không đi xuống bãi đậu xe, mà dẫn tôi băng qua đường, đi qua một con đường lớn sầm uất, sau đó quẹo vào một khu chợ đêm náo nhiệt.

"Chúng ta như vậy.... Có lộ liễu quá hay không?" Tôi quay đầu nhìn anh ta.

Anh ta cũng nhìn tôi: "Anh không thấy vậy."

Mặc dù chúng tôi có đội mũ và đeo khẩu trang, sẽ không bị nhận ra, nhưng ở đây là Hoàn Kiếm, có rất nhiều minh tinh đến đây, nên cánh nhà báo đi săn tin cũng đặc biệt nhiều. Chỉ có điều, Lục Minh Hiên còn dám quan minh chính đại ôm Dương Tử Huyền đi vào rạp xem phim như vậy, tôi đã cải trang rồi, còn sợ cái gì chứ?

Không biết tại sao, cứ nghĩ đến Lục Minh Hiên và Dương Tử Huyền, trong lòng tôi lại có một cảm giác nói không nên lời.

Ngày ngày quay phim, bận rộn vô số chuyện.

Đến khi tôi, nhận được điện thoại của Lục Minh Hiên, đã là chuyện của ba ngày sau.

Anh ta ra lệnh với tôi trong điện thoại: "Lập tức ra ngoài gặp anh!"

Chương 190: Bị cưỡng hôn

Đến khi tôi, nhận được điện thoại của Lục Minh Hiên, đã là chuyện của ba ngày sau.

Anh ta ra lệnh với tôi trong điện thoại: "Lập tức ra ngoài gặp anh!"

"Bây giờ tôi đang quay phim, xong việc sẽ gọi lại cho anh." Sắp đến cảnh quay của tôi rồi.

"Không được! Nhất định phải đi ngay bây giờ."

"Tôi thật sự không đi được..."

"Muốn anh tới đón em hả?"

"Còn khoảng hai tiếng nữa tôi mới có thể kết thúc công việc, anh..."
Tôi còn chưa kịp nói xong, anh ta đã "bụp" một tiếng cúp máy.

Người đàn ông này thật là...

Lúc này, giọng nói của nhân viên công tác truyền đến: "Mạc Oánh, đạo diễn kêu cô chuẩn bị, nhanh lên một chút!"

"Ừ, tới liền!" Tôi không có thời gian suy nghĩ nhiều, cắt điện thoại xong nhanh chóng đi ra.

Cảnh quay này có đoạn hôn nhau, hơn nữa còn phải hôn lưỡi!

Tôi hơi khẩn trương, dù sao, đây cũng là lần đầu tiên tôi hôn người

khác trên màn ảnh. Bộ phim trước có thân mật tiếp xúc nhưng cũng chỉ là hôn nhẹ trên mặt thôi, còn không có chạm vào môi!

Dường như Tô Quân cũng thấy tôi đang khẩn trương, vổ vổ vai tôi: "Thả lỏng đi, đừng khẩn trương, chỉ hôn một cái thôi, diễn vài lần sẽ quen thôi mà."

Từ những lời này có thể rút ra, phương diện này Tô Quân cũng có không ít kinh nghiệm!

"Nói vậy thì, anh quen rồi chứ gì!"

Anh ta cười xấu xa, tiến lại gần bên tai tôi, nói: "Anh sẽ rất dịu dàng..."

"Đi chết đi!" Tôi đỏ mặt, cho anh ta một chưởng.

Bắt đầu diễn!

Nhân vật: Thượng Quan Sơ Tuyết, Mộ Dung Liệt.

Địa điểm: Trước cửa sông bạc.

Nội dung: Thượng Quan Sơ Tuyết bị Mộ Dung Liệt bắt được, sau đó cưỡng hôn!

"Action!" Đạo diễn hô to một tiếng, tất cả mọi người tiến vào trạng thái tập trung.

"Người mau buông ta ra!" Tôi bị Tô Quân ôm vào trong lòng, liều mạng giãy giụa, muốn đẩy tay anh ta ra, nhưng anh ta lại ôm chặt hơn nữa.

"Nàng có biết hành động đào hôn của mình ngu ngốc thế nào không?" Tô Quân nhỏ giọng nói, trong giọng nói lộ rõ sự tức giận.

Cơ thể tôi cứng đờ, sắc mặt hết hoảng, đôi tay anh ta ôm hông tôi càng chặt hơn, nụ cười tà ác vươn trên môi, bàn tay ấm áp cách lớp quần áo của tôi bắt đầu vuốt ve bên hông.

Có lẽ cơ thể tôi quá nhạy cảm, chỗ bị bàn tay anh ta mơn trớn giống như có dòng điện xẹt qua, vô thức phản kháng: "Người, người muốn cái gì..."

"Nàng cảm thấy ta muốn cái gì đây?" Bàn tay anh ta trượt từ cổ lên khuôn mặt, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mịn màng của tôi, đôi môi dường như muốn dán lên mặt tôi: "Một ngày nào đó, nàng sẽ phải vì hành động ngu xuẩn của mình mà trả giá thật lớn!"

Chương 191: Nụ hôn đầu trên màn ảnh

"Nàng cảm thấy ta muốn cái gì đây?" Bàn tay anh ta trượt từ cổ lên khuôn mặt, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mịn màng của tôi, đôi môi dường như muốn dán lên mặt tôi: "Một ngày nào đó, nàng sẽ phải vì hành động ngu xuẩn của mình mà trả giá thật lớn!"

Cơ thể tôi run lên: "Ngươi, ngươi đừng có làm ta sợ! Ta, ta trở về sẽ nói với phụ thân của ta! Nói là ngươi khi dễ ta! Ông ấy sẽ không gả ta cho ngươi đâu! Sẽ không đâu!"

"Nàng tin là như vậy sao?" Anh ta cười, nụ cười sáng khoái làm kinh thiên động địa: "Nếu là như nàng nói, sợ rằng nàng sẽ phải thất vọng thôi! Cha của nàng Thượng Quan Thành cho dù gan lớn bằng trời, cũng sẽ không dám cãi lời Nam Man vương ta ra lệnh đâu. Đối với chuyện hôn sự này, cho dù Thượng Quan Thành có không muốn đi nữa, cũng sẽ không dám nói một câu!"

"Hừ! Ta lười phải nói nhảm với ngươi! Ngươi mau buông ta ra, nếu còn không chịu buông ra, ta, ta sẽ..."

Tôi còn chưa kịp nói xong, Tô Quân đã cúi mặt xuống, khi môi anh ta chạm đến mặt tôi, tôi luống cuống, vội vàng quay mặt sang chỗ khác, né tránh nụ hôn của anh ta, tay anh ta nhanh chóng giữ lấy mặt tôi, dờn mục tiêu, hướng đến đôi môi mềm mại của tôi...

Đây là nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh của tôi!

Nụ hôn này, là làm theo kịch bản, theo yêu cầu, cũng là lần đầu tiên

tôi và Tô Quân hôn nhau.

Trừ Lục Minh Hiên, Tô Quân là người đàn ông thứ hai có tiếp xúc thân mật với tôi, mặc dù chỉ là một nụ hôn, nhưng lại làm cho lòng tôi khẩn trương liên tục.

Nụ hôn của anh ta có chút mới lạ, cũng rất ôn nhu, làm cho người ta mê luyến.

Tim tôi đập thình thịch, không nghe được âm thanh gì xung quanh nữa, cả thế giới này chỉ còn lại hai người chúng tôi.

"Cut!" Đạo diễn hô to.

Lúc này tôi và Tô Quân mới phục hồi tinh thần lại, hơi bối rối tách ra.

"Ok, cảnh này diễn rất tốt, chuẩn bị cảnh tiếp theo!" Đạo diễn nói xong, nhân viên công tác lại tiếp tục bận rộn làm việc.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, tôi và Tô Quân hai người liếc mắt nhìn nhau cười, nụ cười của tôi có hơi lúng túng, nhưng anh ta lại có vẻ rất tự nhiên, nụ cười bên môi của anh ta thật dịu dàng, giống như làn gió mùa xuân.

Không biết tại sao, mặt tôi hơi nóng lên, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh ta, nhanh chóng nhìn chỗ khác, nhưng trong lúc đó, tôi chợt lướt qua cái gì, mới nhìn lại...

Tôi khiếp sợ rồi!

Tôi nhìn thấy cái gì vậy?

Lại là Lục Minh Hiên ư? Anh ta đứng ở chỗ mấy nhân viên công tác

đang làm việc, thẳng tắp đứng ở đó, trong mắt thoáng qua một tia sáng lạnh lẽo âm u, mấy nhân viên hậu cần xung quanh đều đang lom khom bận bịu dựng cảnh quay.

Chương 192: Anh ở chỗ này chờ

Lại là Lục Minh Hiên ư? Anh ta đứng ở chỗ mấy nhân viên công tác đang làm việc, thẳng tắp đứng ở đó, trong mắt thoáng qua một tia sáng lạnh lẽo âm u, mấy nhân viên hậu cần xung quanh đều đang lom khom bận bịu dựng cảnh quay.

Sao anh ta lại ở đây? Đến từ lúc nào vậy chứ?

Đột nhiên, tôi nhớ ra rồi, lúc nãy đạo diễn hô lên bắt đầu diễn, dường như tôi đã cảm nhận được trong đám người đằng kia, có một ánh mắt sắc bén đang chăm chú nhìn tôi, nhưng lúc đó tôi đang tập trung diễn, không có chú ý mấy chuyện khác.

Chẳng lẽ, anh ta đã sớm xuất hiện rồi sao?

Mới vừa rồi anh ta còn nói trong điện thoại "Muốn anh tới đón em hả?" Thì ra chính là ý này!

Anh ta thực sự tới đây đón tôi sao?

Lúc quay "Ông xã tôi vô cùng giàu có", anh ta là nhà đầu tư, không có tới thăm đoàn làm phim, cũng không đến trường quay xem tôi diễn, lần này lại đột nhiên xuất hiện, tôi hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý cho chuyện này.

Tô Quân cũng chú ý thấy sắc mặt tôi biến hóa, hỏi tôi: "Em làm sao vậy?" Anh ta theo tầm mắt của tôi nhìn sang, mày nhíu lại.

Một giây sau, tôi vọt đến trước mặt Lục Minh Hiên: "Sao anh lại tới đây?"

"Không phải em muốn anh tới đón em sao?" Giọng nói của anh ta lạnh lẽo chưa từng thấy, giống như tảng nước đá đang tỏa hơi lạnh ngắt.

Tôi không nhịn được rùng mình một cái.

"Tôi còn một cảnh nữa cần phải quay xong, có thể phải chờ rất lâu, anh ra ngoài tìm một chỗ chờ tôi đi!"

"Không cần! Anh ở chỗ này chờ em!" Lúc nói chuyện, anh ta cũng không thèm nhìn tôi, ánh mắt nhìn về phía trước, giống như đang chăm chú nhìn cái gì.

Tôi nhìn theo tầm mắt của anh ta, phát hiện anh ta đang nhìn Tô Quân, mà Tô Quân cũng đang nhìn anh ta.

Ánh mắt hai người giao nhau, hàm chứa một tia thù địch, trong nháy mắt không khí trở nên ngưng trọng.

"Cảnh kế tiếp sắp bắt đầu, diễn viên chuẩn bị!" Giọng nói của nhân viên hậu cần vang lên.

Tôi vội vàng nói với anh ta: "Anh chờ tôi ở đây đi, tôi qua kia đóng phim."

Đây là cảnh quay cuối cùng của hôm nay, có tôi với Tô Quân, còn có nữ phụ Lý Y Y.

Lục Minh Hiên đứng cách không xa ở sau lưng đạo diễn nhìn tôi, tôi không có cách nào tập trung tinh thần được, cứ luôn chú ý sự tồn tại

của anh ta, anh ta cứ nhìn tôi, làm tôi nói sai lời thoại, hoặc là nhớ nhầm lời thoại, bị đạo diễn cắt nhiều lần, ngay cả Lý Y Y cũng không nhìn được mà tức giận! Nói rằng tôi nói sai lời thoại, hại cô ta phải diễn lại.

Tôi ngưng ngưng nói xin lỗi, mãi đến lần thứ tám, rốt cuộc cũng được cho qua.

Đạo diễn cũng cảm thấy trạng thái của tôi hôm nay không được tốt, nói với tôi: "Mệt cho cô rồi, hôm nay tới đây thôi, tối nay trở về nghỉ ngơi cho thật tốt, biết không!"

"Tôi biết rồi, cảm ơn đạo diễn."

Chương 193: Em có ý gì?

"Mệt cho cô rồi, hôm nay tới đây thôi, tối nay trở về nghỉ ngơi cho thật tốt, biết không!"

"Tôi biết rồi, cảm ơn đạo diễn."

Đạo diễn đi rồi, Tô Quân tới trước mặt tôi, không nói gì, chỉ yên lặng nhìn tôi, ánh mắt lưu chuyển như vậy, không cần nói tôi cũng biết anh ta đang nghĩ cái gì.

"Em đi trước đây..." Tôi cúi đầu, lướt qua bên cạnh anh ta.

Đột nhiên, anh ta bắt được cổ tay tôi.

Tôi sửng người, có thể nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lục Minh Hiên, giống như tia laser bắn một đường thẳng lại đây, nếu như ánh mắt có thể giết người, chắc tôi đã chết mấy lần rồi!

"Bất kể có chuyện gì xảy ra, anh cũng đều sẽ ở bên cạnh em, nhớ, em còn có anh." Anh ta nói nhỏ bên tai tôi, buông lỏng tay tôi ra.

Lòng tôi rung lên, khẽ cắn môi, đi về phía Lục Minh Hiên.

Trên đường đi, Lục Minh Hiên trầm mặc, anh ta không nói gì, tôi cũng không nói.

Anh ta dẫn tôi đến một khách sạn năm sao, vào phòng Tổng thống của anh ta.

Vừa vào cửa, anh ta liền ngồi lên ghế sofa hút thuốc lá, nhất thời trong phòng khách tràn ngập khói thuốc.

"Tìm tôi gấp như vậy có chuyện gì không?" Thấy anh ta không có ý định mở miệng, tôi hỏi.

"Em còn hỏi anh sao?" Anh ta hừ lạnh một tiếng, ánh mắt không vui nhìn chằm chằm tôi.

"Thật xin lỗi, tôi nghe không hiểu ý của anh." Tôi lạnh lùng nhìn anh ta. Giọng nói và thái độ này của anh ta, chính là tới tìm tôi để cãi nhau đây mà!

"Không hiểu ý anh à?" Không biết từ đâu anh ta rút ra một tờ báo, ném trước mặt tôi.

Là tin tức giải trí! Trên bìa báo có in hình tôi và Tô Quân nắm tay nhau băng qua đường, mặc dù chúng tôi đều che mặt như siêu nhân, nhưng vẫn là bị cánh nhà báo tinh mắt nhận ra, theo dõi chụp ảnh chúng tôi!

Thợ săn ảnh thật sự là chỗ nào cũng có mặt!

Chỉ có điều lần này tôi không có gì quá ngạc nhiên cả, tất cả mọi thứ đều nằm trong dự đoán của tôi, tôi muốn hiệu quả chính là như thế này.

"Bây giờ có hiểu ý anh chưa?" Giọng nói của anh ta càng lúc càng lạnh như băng, nhưng tôi lại không sợ hãi chút nào.

Tôi không nhanh không chậm rút một quyển tạp chí từ trong túi xách ra, bắt chước ném ở trước mặt anh ta!

Trên tạp chí là hình ảnh anh ta cùng Dương Tử Huyền đang ngồi ăn cơm, vào khách sạn, thậm chí còn ngồi trong xe hôn nhau triền miên! Ở phía dưới là hình của tôi và Tô Quân, trông có vẻ trong sáng hơn nhiều!

Mặt anh ta tối sầm: "Em có ý gì?"

"Tôi chỉ là muốn nói cho anh biết, chúng ta cũng đều giống nhau thôi! Hơn nữa tin tức của anh có vẻ còn quá đáng hơn tôi nữa kìa, chính anh còn chưa làm xong bốn phận của mình, lấy tư cách gì mà yêu cầu tôi? Mặc dù tôi chỉ là tình nhân của anh, nhưng tôi cũng có quyền được đối xử công bằng."

Chương 194: Tôi muốn được bình đẳng

"Tôi chỉ là muốn nói cho anh biết, chúng ta cũng đều giống nhau thôi! Hơn nữa tin tức của anh có vẻ còn quá đáng hơn tôi nữa kìa, chính anh còn chưa làm xong bốn phận, lấy tư cách gì mà yêu cầu tôi? Mặc dù tôi chỉ là tình nhân của anh, nhưng tôi cũng có quyền được đối xử công bằng."

Ngụ ý của tôi, không biết anh ta nghe có hiểu không!

"Em muốn công bằng sao?" Anh ta nheo cặp mắt nguy hiểm: "Ý của em là, anh ở bên ngoài có người phụ nữ khác, thì em cũng có thể tìm người đàn ông khác sao?"

Quả nhiên là người thông minh, vừa nghe đã hiểu.

"Láo xược!" Anh ta đột nhiên vỗ bàn, tức giận đứng lên: "Mạc Oánh, em đừng có không biết điều, những gì tôi đã nói với em, em quên rồi sao? Lại còn dám cãi lời tôi?"

"Tôi chưa từng muốn đối nghịch với anh, tôi chỉ là muốn cầu xin được ngang hàng với anh mà thôi!" Tôi bình tĩnh nói với anh ta: "Nếu như tôi làm tình nhân, anh có thể có nhiều phụ nữ, tôi không quan tâm, cũng sẽ không xen vào, nhưng nếu là làm vợ chồng, tôi tuyệt đối không cho phép chồng mình có người phụ nữ nào khác trừ tôi!"

"Cho nên em cố tình làm ra những tin tức này để chọc giận tôi?" Anh ta nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt nhanh chóng lóe lên một tia tàn ác.

Tôi không nói gì, cố giữ bình tĩnh trên mặt, khuôn mặt lạnh ngắt, nhìn thẳng về phía trước.

"Em nhất định chống đối tôi đến cùng sao?"

"..."

"Em không sợ trong lúc tôi tức giận sẽ vứt bỏ em sao?"

"..."

Nếu đã làm được, tôi cũng đã dự tính đến mọi hậu quả, kết quả mà tôi mong muốn nhất chính là, vứt bỏ tôi đi, sau đó vĩnh viễn không muốn gặp lại tôi nữa!

"Em hy vọng tôi sẽ ném em đi? Vội vã muốn rời khỏi tôi như vậy, để lao vào vòng tay của người đàn ông khác hay sao?"

"..."

"Mạc Oánh, người đàn ông kia có cái gì tốt mà làm cho em không thèm quan tâm tới cái gì nữa, vì anh ta mà dám chọc giận tôi!"

"..."

"Em đúng là người phụ nữ đứng núi này trông núi nọ mà!" Anh ta tức giận chỉ vào cửa: "Cút cho tôi!"

Nghe thấy cái chữ "cút", tôi thật bất ngờ, mỗi lần cãi nhau với anh ta, anh ta sẽ đem hết tất cả phần nợ trút lên người tôi, hôm nay lại kêu tôi cút? Không định hành hạ tôi à?

"Vậy thì Lục tiên sinh, tôi đi trước đây." Tôi cung kính chào anh ta, rồi

rời khỏi phòng.

Trong nháy mắt cửa phòng khép lại, tôi thở phào nhẹ nhõm, có một loại cảm giác có được tự do.

Theo như tình huống vừa rồi, anh ta thực sự rất tức giận, rất là tức giận, cũng là hiệu quả mà tôi mong muốn. Theo như tôi dự đoán, anh ta sẽ liệt tôi vào danh sách đen, sau đó không thèm đếm xỉa đến tôi nữa.

Không có sự giúp đỡ của anh ta, có lẽ con đường nổi tiếng của tôi sẽ gặp chút khó khăn, nhưng bất kể là như thế nào, cũng là được thoát khỏi tên ác ma này, trong tương lai, cho dù tôi có phải vất vả mấy cũng không bằng khổ sở đi theo anh ta!

Ra khỏi khách sạn, tôi nhìn thấy xe của Tô Quân đang đậu ở trước cửa.

Chương 195: Đột nhiên xuất hiện tin vui

Ra khỏi khách sạn, tôi nhìn thấy xe của Tô Quân đang đậu ở trước cửa.

Anh ta đứng bên cạnh, dựa vào cửa xe, nhìn lên tầng cao của khách sạn, giữa hai hàng lông mày mang theo sự ưu thương nhàn nhạt, giống như đang suy nghĩ cái gì.

Lúc nhìn thấy tôi, ánh mắt u buồn thoáng qua một tia sáng.

Tôi do dự một hồi, đi tới trước mặt anh ta: "Sao anh lại ở đây?"

Anh ta nói: "Anh đang đợi một người."

"Vậy người đó đến chưa?"

Anh ta cong khóe miệng, mở cửa xe ra.

Tôi hiểu ý anh ta, nở nụ cười vui vẻ trên môi, trong lòng thật ngọt, nhưng không biết có một đôi mắt, ở trước cửa sổ trên lầu, đang lạnh lẽo nhìn tôi.

Tôi cho rằng đây là một khởi đầu tốt, nhưng không biết, đây chỉ mới là bắt đầu của cơn ác mộng.

Ba ngày sau!

Sáng hôm đó, tôi đến phim trường rất sớm, bởi vì tối hôm qua ngủ

ngon nên tinh thần của tôi cũng rất phấn chấn, vừa đến trường quay đã chuẩn bị lời thoại, thầm nghĩ, lát nữa quay phim phải phát huy thật tốt.

Lúc vừa tiến vào phim trường đã cảm thấy không được bình thường, mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt có hơi chút kỳ quái, thậm chí còn cười tủm tỉm, xung quanh có một loại cảm giác vui vẻ.

Mỗi một người đi ngang qua đều cao hứng gật đầu với tôi: "Chào buổi sáng, Mạc tiểu thư!"

"Chào buổi sáng!"

"Chúc mừng cô nha!"

"Hả?"

"Chúc mừng chúc mừng!"

"..." Tôi cảm thấy hơi lạ, mơ hồ nghĩ hẳn là đã xảy ra chuyện gì rồi, liền tiện tay giữ một nhân viên hậu cần đang đi qua từ bên cạnh tôi: "Đã xảy ra chuyện gì à?"

"Cô không có đọc báo sao?" Cô ta kinh ngạc nhìn tôi.

"Báo? Báo gì chứ?" Ánh mắt của tôi chuyển tới trên tay cô ta, phát hiện cô ta đang cầm một tờ báo, không nói hai lời, tôi dứt khoát cầm lấy.

Trên bìa báo in một cái tựa đề thật to đập vào mắt.

Tổng giám đốc tập đoàn Á Đông cùng ngôi sao mới nổi Mạc Oánh công khai tình yêu bí mật, Lục Minh Hiên tự mình triệu tập ký giả

chứng thực mối quan hệ của hai người, đồng thời chia sẻ chuyện hai người sẽ kết hôn...

Tôi sửng sờ!

Nhân viên làm việc cũng vây xung quanh!

"Cô thật là may mắn quá đi, chúc mừng chúc mừng nha..."

"Thì ra người đàn ông lần trước tới đón cô chính là tổng giám đốc của tập đoàn Á Đông Lục Minh Hiên! Anh ấy là người đàn ông kim cương đó nha, Mạc Oánh, chúc mừng cô được gả vào nhà giàu..."

"Đúng vậy, bây giờ sắp trở thành phu nhân nhà giàu có rồi, sau này có định rút lui khỏi phim ảnh không vậy?"

"Cô định đi hưởng tuần trăng mật ở đâu vậy?"

Chương 196: Anh cưỡng ép tôi kết hôn sao?

"Cô định đi hưởng tuần trăng mật ở đâu vậy?"

Ngay lúc này, đạo diễn cười ha ha đi tới, cầm tay tôi nói: "Chúc mừng cô, kết hôn là chuyện vui, tuy nhiên bộ phim trước mắt cũng rất quan trọng, cố gắng diễn xuất cho thật tốt, lưu lại cho mình một tuổi thanh xuân đáng nhớ để sau này còn nhớ lại, kết hôn sinh con rồi, sẽ không còn nhiều thời gian đi đóng phim nữa, cuộc sống sẽ bước vào một giai đoạn mới, phải biết quý trọng hiện tại cho thật tốt!"

Tôi nóng nảy, không biết phải giải thích như thế nào, nói với đạo diễn: "Hôm nay tôi muốn xin nghỉ nửa ngày."

Đạo diễn cười nói: "Được rồi, hôm nay cô có chuyện vui nên cho cô nghỉ nửa ngày, cảnh của cô buổi chiều quay, nhớ về cho đúng giờ nha!"

"Ừ, cảm ơn đạo diễn." Tôi cầm túi lên đi, lại chạm mặt Tô Quân.

"Mạc Oánh, em đi đâu vậy?" Anh ta kinh ngạc nhìn tôi, nhìn dáng vẻ của anh ta, khẳng định là vẫn chưa biết chuyện gì, tôi cũng không có thời gian giải thích với anh ta, vội vàng nói: "Em có một số việc phải đi trước."

Sau lưng, một đám nhân viên tiến lên vây quanh Tô Quân: "Mạc Oánh có chuyện vui, anh mau xem tin tức..."

Tôi sợ phải nghe mấy lời như vậy, che lỗ tai xông ra ngoài.

Đi tới khách sạn năm sao lần trước, tôi tìm được Lục Minh Hiên.

Dường như anh ta đã sớm biết tôi sẽ đến, ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nhàn nhã hút xì gà.

"Lục Minh Hiên, anh có ý gì!" Tôi cầm tờ báo hôm nay nặng nề đập xuống trước mặt anh ta.

Anh ta cầm tờ báo lên, nhìn lướt qua mấy lần, hài lòng gật đầu: "Ừ, hiệu suất thật là nhanh, hình chụp cũng không tệ."

"Tôi hỏi anh chuyện gì đang xảy ra! Anh hợp ký giả cái gì chứ! Còn công bố tin tức này, ai ghi danh kết hôn với anh chứ hả!" Tôi tức giận rống to với anh ta.

Vốn tưởng rằng sau chuyện lần trước, anh ta đã chán ghét tôi rồi, sẽ không thèm để ý đến tôi nữa, nhưng thật không nghĩ tới, anh ta lại đột nhiên tung ra chiêu này!

"Em nói ai ghi danh kết hôn với anh?" Anh ta không nhanh không chậm nhả khói thuốc, vút điếu xì gà vào trong cái gạt tàn, ánh mắt bén nhọn nhìn tôi, khóe miệng cong lên: "Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em, lúc đầu khi quyết định làm người phụ nữ của tôi, em nên biết, nếu không có lệnh của tôi, thì em đừng hòng chạy thoát khỏi tay tôi!"

"Anh cưỡng ép tôi kết hôn sao?" Tôi tức giận nhìn chằm chằm anh ta.

"Tôi muốn có cái gì, thì nhất định phải có được cái đó. Em cũng

không ngoại lệ." Giọng nói khí phách của anh ta giống như đang tuyên bố, vận mệnh trong tương lai của tôi, là do anh ta làm chủ.

Chương 197: Tôi sẽ không để anh được như ý

"Tôi muốn có cái gì, thì nhất định phải có được cái đó. Em cũng không ngoại lệ." Giọng nói khí phách của anh ta giống như đang tuyên bố, vận mệnh trong tương lai của tôi, là do anh ta làm chủ.

"Tôi sẽ không để anh được như ý!" Tôi nghiêng rặng nghiêng lợi, xoay người định rời đi, giọng nói tà ác của anh ta lại từ phía sau truyền đến: "Chuyện này tôi đã công bố ra ngoài rồi, kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn thôi, em muốn phản kháng thì cứ thử xem."

Bước chân tôi dừng lại một chút, cố gắng nhịn không xoay đầu lại, tức giận rời khỏi phòng.

Ra khỏi khách sạn, lòng tôi thật rối loạn, bất kể như thế nào, tôi cũng không muốn phải quay lại sống cùng với tên ác ma này, kết hôn với anh ta chính là nhà tù đáng sợ đối với tôi, cuộc đời này tôi cũng đừng hòng nhìn thấy mặt trời nữa.

Nhưng nếu như chống cự lại những lời của anh ta, thì tôi không dám tưởng tượng đến hậu quả sau này.

Tôi rất do dự, không biết nên làm cái gì bây giờ? Tôi bước đi không mục đích trên đường, chợt nhớ tới người thân nhất của tôi --- ông ngoại.

Không biết qua bao lâu rồi không có gặp lại ông! Đột nhiên thấy nhớ ông quá.

Tôi tắt điện thoại, chạy thẳng đến sân bay, bay về thành phố A.

Mở cánh cửa quen thuộc ra, tôi nhìn thấy bóng dáng ông ngoại đang ngồi trên cái ghế ở ban công tắm nắng, khung cảnh này làm cho tâm tình phiền não của tôi đột nhiên bình tĩnh lại.

Bên môi vô thức nâng lên một nụ cười, tôi thay dép, đi ra ban công, lại nghe thấy tiếng của ông ngoại, hình như ông đang nói chuyện với người khác, bây giờ tôi mới chú ý, ở bên cạnh ông có một người đang ngồi, lúc này cửa kính ngoài ban công che khuất nên tôi không nhìn thấy, bây giờ mới thấy được!

Là một người phụ nữ, bóng dáng người phụ nữ kia rất quen thuộc, dáng người đó, giọng nói đó, tôi còn nghe rõ ràng người phụ nữ đó đang nói:

"Ba, hơn mười hai giờ rồi, ăn cơm thôi."

"Được, ăn cơm đi!"

Người phụ nữ đỡ ông ngoại đứng lên, hai người đồng thời xoay người, nhìn thấy tôi!

Người phụ nữ ngạc nhiên.

Đến khi tôi thấy rõ khuôn mặt người phụ nữ, nụ cười bên môi trong nháy mắt cũng biến mất!

Người đàn bà này, có hóa thành tro tôi cũng nhận ra được!

"Oánh Oánh, con về rồi đó hả?" Ông ngoại nhìn thấy tôi thì hơi sừng sốt, sau đó cao hứng cười: "Không phải con đi Hoàn Điểm quay phim rồi sao? Một tháng mới về mà? Sao đột nhiên lại quay về rồi,

cũng không gọi điện báo trước với ông một tiếng, ông sẽ mua thêm nhiều thức ăn..."

"Sao bà ấy lại ở đây?" Tôi lạnh lùng nhìn người đàn bà đứng bên cạnh.

Người đàn bà không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, cúi đầu, bầu không khí xung quanh nặng nề làm người ta hít thở không thông.

Chương 198: Bà còn mặt mũi gặp chúng tôi sao?

Người đàn bà không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, cúi đầu, bầu không khí xung quanh nặng nề làm người ta hít thở không thông.

"Oánh Oánh, nó là mẹ của con..."

"Con không có người mẹ như vậy!" Tôi cắt ngang lời ông ngoại, tức giận nhìn chằm chằm người đàn bà kia!

Mạc Văn Phượng, mẹ tôi, sinh tôi ra được ba ngày thì ném cho ông ngoại nuôi, bản thân không có hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ đối với tôi dù chỉ một ngày, chưa bao giờ nấu cho tôi được một bữa cơm! Cũng không thèm quan tâm đến chuyện tôi sống như thế nào chứ đừng nói là chuyện học hành.

Đừng nói là tôi, ngay cả ông ngoại, bà ấy cũng chưa bao giờ hoàn thành trách nhiệm của một người con.

Đối với tôi, bà ấy không xứng làm mẹ, đối với ông ngoại, bà ấy không xứng làm con!

"Oánh Oánh, mẹ con trở về là để tìm chúng ta, nó trước giờ vẫn luôn đi tìm chúng ta, chỉ có điều chúng ta đã chuyển nhà, nó không biết hiện tại chúng ta đang ở đâu, cho nên lâu nay không có tìm được." Ông ngoại giúp bà ấy nói chuyện, nhưng tôi vẫn không nghe lọt.

"Ai cho bà tới đây? Bà còn mặt mũi gặp chúng tôi sao?" Tôi lạnh lùng nói, một chút cũng không coi bà ấy là người lớn trong nhà, càng

không coi bà là mẹ!

Người đàn bà này không có tư cách làm mẹ tôi!

"Oánh Oánh! Không được nói chuyện với mẹ con như vậy!" Ông ngoại la rầy tôi.

"Mẹ sao? Bà ấy có coi con là con gái không?" Tôi cười lạnh: "Mạc Văn Phụng, bà còn dám tới đây sao, tôi thật là không ngờ tới, bà đã làm ra những chuyện như vậy mà còn có mặt mũi tới gặp ông ngoại!"

Đáy mắt bà ấy thoáng qua một tia bối rối, vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn tôi bằng đôi mắt khẩn cầu: "A Oánh, mẹ... mẹ..."

"Thế nào? Bà sợ sao? Nếu như bà không muốn tôi nói ra tất cả những chuyện xấu bà đã làm, thì ngay lập tức rút ra khỏi đây, tôi không muốn nhìn thấy bà..."

"Hỗn láo!" Ông ngoại nổi giận, rống to với tôi! Tôi lớn chùng này, mà còn chưa bao giờ thấy ông ngoại lớn tiếng với tôi như vậy: "Dù sao nó cũng là mẹ con, sao con lại dám nói với mẹ như vậy, sao lại dám kêu nó rút?"

"Bà ấy căn bản không có coi con là con gái mình, cũng không có coi ông ngoại là ba! Người đàn bà này, đối với bà ấy, tiền và đàn ông mới là quan trọng nhất, vì tiền và đàn ông, chuyện gì bà ấy cũng có thể làm được, hoàn toàn không có suy nghĩ chúng ta sẽ cảm thấy như thế nào!"

"Được lắm, hai người đừng cãi nhau nữa, tôi đi là được chứ gì, ba, ba nhớ bảo trọng, lần sau con sẽ trở lại thăm ba..." Bà ấy vội vàng nói xong, định rời đi, ông ngoại kéo bà ấy lại: "Không được đi! Con là

con gái của ba, nó không nhận con là mẹ, nhưng ba còn nhận con là con gái! Có ba ở đây, thì chỗ này chính là nhà con!" Nói xong nhìn chăm chăm tôi: "Con còn muốn nó cút nữa không! Nếu vậy thì lão già này sẽ cùng nó cút khỏi đây!"

Chương 199: Nói như vậy mà bà cũng tin sao?

"Con còn muốn nó cút nữa không! Nếu vậy thì lão già này sẽ cùng nó cút khỏi đây!"

Lời của ông ngoại làm tôi thật khổ sở, lỗ mũi chua xót, nước mắt liền rớt xuống.

"Ông ngoại, bà ấy rất quá đáng, ông không biết bà đã làm những gì đâu! Nếu ông mà biết, chắc chắn ông sẽ khó mà chấp nhận được, con không muốn nói cho ông biết, không muốn làm ông đau lòng, nhưng bây giờ ông lại đi bênh vực bà ấy!" Trong lòng tôi thật khó chịu, có một cảm giác nói không nên lời.

"Coi như nó đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, nhưng nó vẫn là con gái của ông, cũng là mẹ con mà, máu mủ tình thâm, dù sao cũng đều là người một nhà, có chuyện gì mà không thể tha thứ chứ?" Ông ngoại thấy tôi chảy nước mắt, tâm tình không khỏi dịu lại, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng.

"Tha thứ sao?" Tôi nắm chặt lòng bàn tay: "Người đàn bà này bán luôn căn nhà duy nhất của ông! Sau đó bỏ trốn cùng người đàn ông kia! Đây mà cũng gọi là người một nhà sao? Lúc bà ấy bán nhà, có nghĩ đến chúng ta không?"

Ông ngoại tuổi đã cao không có ai ở bên cạnh chăm sóc, còn tôi, chỉ là một học sinh còn đi học, lúc bà ấy bán nhà, có suy nghĩ đến chúng tôi không? Người đàn bà này làm ra một chuyện quá đáng như vậy, kêu tôi làm sao mà tha thứ cho được?

Tôi không phải là thánh nhân, tôi không có lòng dạ thiện lương như vậy, tôi là một người có yêu hận rõ ràng! Người đối tốt với tôi, tôi sẽ đối xử tốt lại gấp bội, người không tốt với tôi, tôi cũng sẽ không đối tốt lại, cho dù là mẹ của tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy!

"Cái gì?" Ông ngoại hết sức kinh ngạc, chột nghĩ đến cái gì, quay đầu lại chất vấn Mạc Văn Phượng: "Nó nói có phải là thật không? Con bán nhà của ba..."

Bà ấy luống cuống, ánh mắt không che dấu nỗi nội tâm đang hốt hoảng, "bụp" một cái quỳ xuống đất!

"Ba, con xin lỗi..."

"Con thật là... Tức chết ta..." Ông ngoại giận đến nỗi nói không nên lời.

"Ba, ba, con có lỗi với ba... Ba đừng nóng giận... Đều là con không tốt, con biết sai rồi... Người đàn ông kia thật đáng chết... Hấn lừa gạt con. Hấn gạt con cầm giấy tờ nhà đem ra ngân hàng thế chấp, hấn nói hấn đang làm ăn lớn, cần gấp một khoản tiền để xoay vốn, chỉ cần qua được cửa ải này, hấn có thể kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền, đến lúc đó ngay lập tức có thể trả lại tiền thế chấp cho ngân hàng, có thể lấy lại giấy tờ nhà, hấn còn nói sẽ mua nhà cho con, mua xe hơi... Con nhất thời động lòng, nên... Nên trộm giấy tờ nhà của ba..."

"Nói như vậy mà bà cũng tin sao?" Tôi lạnh lùng nhìn bà, thật hoài nghi có phải đầu óc bà có vấn đề rồi hay không? Mua nhà mua xe cho bà? Những lời như vậy ai mà không nói được!

Chương 200: Cầu xin ba hãy tha thứ cho con

"Nói như vậy mà bà cũng tin sao?" Tôi lạnh lùng nhìn bà, thật hoài nghi có phải đầu óc bà có vấn đề rồi hay không? Mua nhà mua xe cho bà? Những lời như vậy ai mà không nói được!

Đời này, chuyện bà bị đàn ông lừa cũng không phải chuyện một hai lần, còn ba lần bốn lượt phạm phải sai lầm giống nhau! Xem chừng ngay cả chính bà cũng không biết bản thân mình đã bị bao nhiêu người đàn ông lừa gạt rồi đi!

Từ khi tôi sinh ra tới bây giờ, ngay cả khuôn mặt của ba mình như thế nào cũng chưa từng gặp qua! Nghe hàng xóm nói, mẹ tôi bị một người đàn ông làm cho mang thai, đến khi tôi vừa sinh ra thì ông ta mất tích!

Sau này tôi nghe được người đàn ông kia đến thành phố khác, kết hôn với người phụ nữ khác!

Còn mẹ tôi, liên tục tìm đàn ông, mấy năm nay, bị không biết bao nhiêu người đàn ông lừa gạt! Nhưng vẫn cứ ngu ngốc như vậy, mỗi lần bị lừa sẽ lại đi tìm ông ngoại khóc lóc, đau lòng một thời gian, lại tìm một người đàn ông khác.

Bà chưa từng quan tâm đến tôi, chưa một lần đưa tôi đến trường, cũng không một lần đi họp phụ huynh cho tôi!

Thầy cô đều cho rằng tôi không có cha mẹ, cùng ông ngoại sống nương tựa lẫn nhau, tôi cũng không thèm giải thích, nên thường

xuyên bị bạn bè cười nhạo là đứa không cha không mẹ, chuyện này tôi đều nhin, không sao cả, nghe nhiều rồi cũng quen thôi!

Thật vất vả tôi mới trưởng thành được như ngày hôm nay, tôi có nhà riêng, bà mới quay lại nhìn nhận tôi hả? Ngay cả quyền cự tuyệt tôi cũng không có sao? Cũng bởi vì bà là mẹ tôi, mà bà có thể có được tất cả những gì thuộc quyền sở hữu của tôi sao?

"Ba, con sai rồi, con thật sự sai rồi... Ba hãy tha thứ cho con... Cầu xin ba hãy tha thứ cho con..." Bà ôm chân ông ngoại, khổ sở khóc lớn, giống như lúc trước, làm bộ đáng thương giống như cả thế giới đều đối xử tệ với bà.

Ông ngoại thở dài, trong lòng cũng dụi đi không ít, nhìn tôi nói: "Coi như hết, mọi chuyện đều đã qua, bây giờ chúng ta đã có nhà mới, mẹ con cũng đã biết sai, không tái phạm là tốt rồi, về sau người một nhà chúng ta cùng nhau sống thật tốt."

"Không phải lúc nào bà ấy cũng khóc lóc nhận sai giống như bây giờ sao? Sau đó lại đi vào vết xe đổ! Mà ông ngoại cứ một lần lại một lần tha thứ cho bà ta!" Tình cảm của tôi đã chết lặng với người đàn bà đứng trước mặt này, nước mắt của bà chỉ làm cho tôi cảm thấy ghê tởm, tôi không có một chút đồng tình nào với bà! Đây đều là xứng đáng! Xứng đáng!

Ông ngoại nhìn tôi, thành khẩn nói: "Dù mẹ con có làm chuyện gì không đúng, thì cũng là mẹ của con, là con gái của ông ngoại, chúng ta có cùng huyết thống, chỉ cần còn sống một ngày, chúng ta cũng là người thân của nhau. Bây giờ mẹ con không có việc làm lại không chỗ ở, con đuổi mẹ ra ngoài, mẹ con biết đi đâu bây giờ?"

Chương 201: Con vẫn là nên đi thôi

"Lúc bà ấy bán nhà, có nghĩ tới chúng ta sẽ không có chỗ ở không? Có nghĩ tới chúng ta sẽ đi đâu mà sống không?" Tôi không chút nào lo lắng người đàn bà này sẽ không có chỗ ở: "Ngay cả nhà mà bà ấy cũng bán, đương nhiên là phải có chỗ ở rồi!"

"Nó thật sự không có chỗ ở!" Ông ngoại đau lòng nói: "Nó trú ngoài mái hiên căn nhà cũ ở đầu đường, mấy người hàng xóm thấy nó đáng thương nên mới giúp nó tìm tới chỗ này đó."

Hàng xóm nào lại xen vào chuyện của người khác vậy?

"Bà bỏ trốn với người đàn ông kia rồi, còn về đây làm cái gì!"

"Mẹ chưa có bỏ trốn cùng người đó, mẹ đi tìm anh ấy để đòi lại tiền thế chấp căn nhà, kết quả không tìm được, tiền mang theo trong người cũng xài hết, nên mới trở lại..." Bà ấy nói một cách đáng thương, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mặt tôi.

Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Tôi mới không thèm tin!

"Lần này bà trở về là có mục đích gì?" Tôi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi bà ấy.

Đối với người đàn bà này, tôi hiểu rất rõ bà ấy! Lời bà ấy nói có 70% đều là giả! Lần này bà ấy trở về, nhất định là có mục đích!

"Mẹ chỉ là muốn trở về thăm ông ngoại một chút, với lại chăm sóc

cho con! Nhiều năm như vậy, mẹ biết mẹ nợ con rất nhiều, đều là mẹ không tốt, sau này mẹ sẽ..."

"Đừng bao giờ nói những lời buồn nôn như vậy!" Tôi không nhịn được cắt ngang lời bà ấy: "Tôi đã trưởng thành rồi, đã qua cái tuổi cần có mẹ chăm sóc! Bây giờ bà nhận lại tôi, không biết là ai sẽ chăm sóc ai đây! Tôi nói cho bà biết, người thân của tôi chỉ có một thôi, đó chính là ông ngoại!"

"Mạc Oánh! Không được nói như vậy với mẹ con!" Ông ngoại lại nghiêm túc la rầy tôi!

"Hừ!" Tôi tức giận giậm chân, tức một bụng, không có chỗ phát tiết.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng, thái độ của tôi vẫn cứng rắn, ông ngoại chỉ có thể không ngừng than thở.

"Được rồi, con vẫn là nên đi thôi." Bà ấy đứng lên, lau nước mắt định rời đi, ông ngoại dĩ nhiên là giữ bà ấy lại: "Con định đi đâu? Bây giờ con ra ngoài, làm gì có chỗ ở?"

Bà ấy nhìn tôi, nức nở nói: "Con sẽ nghĩ cách, ba, ba đừng lo lắng, ba chịu tha thứ cho con là con vui lắm rồi, ở lại đây sẽ chỉ làm Oánh Oánh không vui thôi, con không muốn nhìn thấy hai người gây gổ chỉ vì con, không đáng..."

Người đàn bà này thật là giả tạo! Tôi rất cuộc cũng biết tại sao tôi lại có năng khiếu diễn kịch rồi, đều là di truyền mà có!

"Không được, con không thể đi!" Ông ngoại vội vàng nói, nhìn tôi khẩn cầu: "Oánh Oánh, coi như ông ngoại xin con, để cho nó ở lại có được không?"

Chương 202: Tại sao lại muốn trốn tránh anh

"Không được, con không thể đi!" Ông ngoại vội vàng nói, nhìn tôi khẩn cầu: "Oánh Oánh, coi như ông ngoại xin con, để cho nó ở lại có được không?"

"..." Tôi không nói lời nào, giữ vững thái độ lạnh lùng.

"Ông ngoại tuổi cũng cao rồi, chẳng lẽ con còn muốn ông ngoại quỳ xuống cầu xin con sao?" Ông ngoại vừa nói, đầu gối khụy xuống, xém chút nữa là quỳ xuống rồi, thật may là Mạc Văn Phượng đã kịp thời đỡ ông.

"Ba, ba đang làm gì vậy... Ba không thể quỳ được... Con không xứng đáng để ba phải làm như vậy, ba..." Bà ấy vừa nói, nước mắt vừa rơi xuống, bộ dạng tự trách hối lỗi: "Đều là con không tốt, đều là con không tốt... Thật xin lỗi ba, thật xin lỗi... Oánh Oánh... Mẹ có lỗi với hai người... Hu hu hu..."

Bà ấy diễn cái tuồng này, tôi xem nhiều cũng chán rồi! Tôi không muốn để ý tới, nhưng mà còn ông ngoại, tôi không thể không nghĩ cho ông, ánh mắt cầu xin ấy của ông làm tôi không thể nào cự tuyệt được, thấy ông xém chút nữa là quỳ xuống, lòng tôi cũng rất đau!

"Bà muốn làm như thế nào thì làm, tôi không quan tâm!" Tôi bỏ lại một câu, xoay người bỏ ra ngoài.

Trở lại đoàn làm phim, tôi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục đóng phim.

Cho dù có nhiều chuyện buồn phiền hơn nữa, dù có đóng phim hay không, thì cuộc sống vẫn tiếp tục trôi qua.

Tô Quân luôn muốn tìm cơ hội nói chuyện với tôi, nhưng tôi lại làm như đang phải đóng phim rất bận rộn, cố tình không ở riêng với anh ta, anh ta cũng nhận ra tôi không muốn nói chuyện, nên cũng không hỏi tôi.

Quay phim coi như thuận lợi, một ngày làm việc cũng kết thúc.

Tôi kéo thân thể mệt mỏi vào phòng thay quần áo, nhìn thấy Tô Quân đang đi tới: "Cùng đi ăn tối đi."

"Không đi đâu, em đang giảm cân." Tôi lướt qua bên cạnh anh ta, tiếp tục đi về phía trước, anh ta ngăn tôi lại: "Anh muốn nói chuyện với em."

"Em mệt chết đi, không muốn nói cái gì hết." Tôi muốn đi, nhưng anh ta không để tôi đi.

"Tại sao lại muốn trốn tránh anh!"

Lời của anh ta làm tôi ngẩn ra, quả thật là tôi đang trốn tránh anh ta, nhưng vì sao tôi lại muốn tránh mặt?

Tôi nhìn xung quanh, xác nhận không có ai ở xung quanh, liền nói với anh ta: "Vậy thì anh nói đi! Có gì thì nói ở đây luôn đi." Tôi dựa vào tường, chờ anh ta đặt câu hỏi.

"Theo như trên báo đăng thì chuyện gì đã xảy ra? Lục Minh Hiên nói

như vậy có thật không? Em thật sự muốn kết hôn cùng anh ta sao?" Anh ta hỏi dồn dập.

Tôi đột nhiên cảm thấy anh ta giống như đang chất vấn tôi, tâm tình trở nên phiền não: "Sao anh lại chất vấn em? Quan hệ giữa anh với em là cái gì chứ? Chuyện của em thì có liên quan gì tới anh? Em với anh ta muốn kết hôn thì mắc mớ gì anh lo!"

Chương 203: Anh đừng nên xen vào

Tôi đột nhiên cảm thấy anh ta giống như đang chất vấn tôi, tâm tình trở nên phiền não: "Sao anh lại chất vấn em? Quan hệ giữa anh với em là cái gì chứ? Chuyện của em thì có liên quan gì tới anh? Em với anh ta muốn kết hôn thì mắc mớ gì anh lo!"

Anh ta thấy tôi tức giận, vội vàng giải thích: "Thật xin lỗi, anh không có ý muốn chất vấn em, anh chỉ là muốn biết chuyện này rốt cuộc có phải là sự thật không, anh chỉ là quan tâm em mà thôi... Anh có tình cảm gì đối với em, em cũng biết mà... Mạc Oánh, anh thật lòng muốn giúp đỡ em, có chuyện gì em cứ nói cho anh biết có được hay không?"

Giọng nói dịu dàng đầy lo lắng của anh ta làm cho tâm trạng phiền não của tôi cũng từ từ dịu xuống.

"Thật xin lỗi, em không nên tức giận với anh, tâm trạng của em hôm nay không được tốt... rất xin lỗi..." Tôi không muốn như vậy, nhưng mà không khống chế được tâm tình của mình, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, lòng tôi rất loạn, rất buồn bực.

Tô Quân thấy tôi nói như vậy, cũng thở phào một hơi: "Không sao, anh không trách em đâu, nếu như phát giận với anh có thể làm em đỡ bực bội thì em cứ việc mắng anh đi, mắng đến khi nào em hết buồn thì thôi, có được không?"

Tôi miễn cưỡng cong khóe miệng, cố nặn ra vẻ tươi cười: "Cảm ơn anh, Tô Quân."

Mỗi lần tâm trạng tôi không vui, đều dựa vào Tô Quân, anh ta luôn ở bên tôi những lúc tôi buồn bực, mặc dù không có tác dụng gì nhiều đối với tôi, nhưng tôi vẫn rất biết ơn anh ta.

"Không cần nói cảm ơn với anh, những lời này em đã nói rất nhiều lần rồi." Anh ta không nhin được nhắc nhở.

"Cái kia... Thật xin lỗi." Tôi day day huyết thái dương, nói với anh ta: "Chuyện trên báo, em không biết phải giải thích với anh thế nào nữa, chuyện này, em sẽ xử lý."

"Em thật sự... Sẽ kết hôn với anh ta sao?"

"Không biết nữa." Tôi thở dài một hơi: "Nếu như có thể, em cũng không muốn đi tới bước này..."

"Có phải anh ta ép buộc em không?" Tô Quân lập tức trở nên kích động: "Nếu như anh ta có thủ đoạn gì muốn cưỡng ép em làm theo, em nhất định phải nói cho anh biết, anh sẽ giúp em."

Tôi cong khóe miệng, nâng lên một nụ cười khổ, coi như bị cưỡng ép thì thế nào? Tôi vẫn luôn là bị ép buộc, ngay từ lúc sinh ra đã là bị ép buộc, tôi bị cuộc sống bức bách, bị sự nghiệp bức bách, cuối cùng leo lên giường của Lục Minh Hiên, dẫn đến hiện tại bị tên ác ma cuốn lấy, muốn trốn cũng không trốn được!

Tất cả mọi thứ đều là do tôi tự rước lấy, có thể trách ai bây giờ?

"Tô Quân, rất cảm ơn sự quan tâm của anh, chuyện này em muốn tự mình giải quyết, anh đừng nên xen vào." Tôi hít sâu một hơi, lấy lại tinh thần: "Không phải anh đã nói rồi sao? Em rất kiên cường, sẽ không bị vận mệnh đánh bại đâu! Bất kể gặp phải khó khăn gì, em

cũng sẽ dửng cảm đối mặt, sẽ không khuất phục, chỉ biết càng chiến đấu càng hăng say, không người nào có thể ép buộc em làm bất cứ chuyện gì!"

Chương 204: Anh ta đang chờ đợi cái gì?

"Không phải anh đã nói rồi sao? Em rất kiên cường, sẽ không bị vận mệnh đánh bại đâu! Bất kể gặp phải khó khăn gì, em cũng sẽ dũng cảm đối mặt, sẽ không khuất phục, chỉ biết càng chiến đấu càng hăng say, không người nào có thể ép buộc em làm bất cứ chuyện gì!"

Trở thành người phụ nữ của Lục Minh Hiên là quyết định của tôi, cũng giống như vậy, tôi muốn rời đi, anh ta cũng không ngăn cản được, tôi nhất định sẽ không để anh ta được như ý!

"Vậy được rồi." Mặc dù Tô Quân rất lo lắng, nhưng anh ta tôn trọng quyết định của tôi: "Nếu như có gì cần anh, nhớ tới anh, thì phải tìm anh, biết không?"

"Ừ." Tôi nặng nề gật đầu một cái.

Mấy ngày tiếp theo, tôi đều bận rộn quay phim.

Mỗi ngày tôi đều phải học thuộc rất nhiều lời thoại, căn bản không có thời gian để phân tâm suy nghĩ đến mấy thứ khác, chuyện này đối với tôi mà nói, cũng xem như là chuyện tốt, như vậy thì tôi sẽ không có thời gian để nghĩ tới chuyện của Lục Minh Hiên, còn có chuyện ở nhà nữa.

Qua mấy ngày, mọi người cũng không còn nhắc đến chuyện kết hôn

của tôi nữa, Tô Quân cũng không có hỏi tôi về vấn đề này nữa, mọi thứ đều khôi phục lại như cũ, nhưng càng bình thường như vậy, lại càng làm cho tôi thêm lo lắng.

Mỗi ngày lúc tan làm, tôi sẽ không nhịn được mà suy nghĩ, rốt cuộc Lục Minh Hiên muốn như thế nào? Tôi phải nên làm như thế nào? Kể từ sau ngày hôm đó, anh ta không có tìm tôi, mà tôi cũng không thêm đi tìm anh ta.

Tôi không nghĩ anh ta sẽ bỏ qua cho tôi, tôi có cảm giác giống như anh ta đang đợi cái gì đó, người đàn ông này thật khó hiểu, tôi không tài nào đoán ra được suy nghĩ của anh ta!

Mỗi lần tôi cho rằng anh ta sẽ dừng lại, thì anh ta sẽ lại làm nhiều hơn, lần này, anh ta đang chờ đợi cái gì đây?

Tôi mơ hồ cảm thấy, bão táp lần sau ập đến sẽ rất dữ dội!

Trừ chuyện của Lục Minh Hiên thì không nói, còn có một chuyện khác làm cho tôi còn phải phiền lòng hơn! Chính là chuyện ở nhà!

Mạc Văn Phụng, mẹ của tôi, đã chuyển đến nhà tôi sống, ở cùng với ông ngoại, bây giờ tôi không muốn về nhà, bởi vì tôi không muốn nhìn thấy người đàn bà đó! Lần này bà ấy trở về, tuyệt đối là không phải đơn giản như vậy!

Cuối cùng tôi vẫn cảm thấy người đàn bà này chắc chắn đang che giấu cái gì, nếu không làm sao sẽ tốt bụng như vậy mà ở nhà chăm sóc ông ngoại, không đi ra ngoài lêu lổng? Đổi lại như bình thường, làm sao bà ta sẽ chịu ở một chỗ tịch mịch như vậy chứ? Một ngày mà không có đàn ông sẽ không sống nổi!

Ngày nào ông ngoại cũng gọi điện cho tôi, nói với tôi, mẹ tôi đối với

tôi rất tốt, còn mua đồ nấu canh cho tôi, chờ tôi trở về sẽ cho tôi uống
bồi bổ, tôi nghe nhiều cũng chán!

Canh của người đàn bà đó nấu, tôi mới không thèm uống!

Chương 205: Ai đến tìm tôi?

Canh của người đàn bà đó nấu, tôi mới không thèm uống!

Tôi đang hóa trang trong phòng trang điểm, đột nhiên một nhân viên tới nói với tôi:

"Mạc tiểu thư, có người tìm cô ở bên ngoài."

"Ừ, tôi biết rồi." Tôi ngạc nhiên, ai sẽ đến tìm tôi chứ?

Nhanh chóng chỉnh trang lại, tôi đi ra ngoài, xa xa đã nhìn thấy bóng dáng Lục Minh Hiên đứng ở đằng kia, vẻ mặt đạo diễn tươi cười đang đứng nói chuyện với anh ta, mấy nữ nhân viên đang làm việc ở xung quanh len lén liếc nhìn anh ta, thỉnh thoảng chụm lại bàn tán, hưng phấn kêu lên:

"Woah, đó chính là Lục Minh Hiên, chủ tịch tập đoàn Đông Á đó nha!"

"Anh ta thật sự rất đẹp trai! Người đàn ông kim cương vừa đẹp trai vừa có khí chất như vậy, Mạc Oánh thật là hạnh phúc quá đi!"

"Nghe nói tài sản của anh ta rất nhiều..."

"Đúng vậy!"

"Hôn lễ trong tương lai khẳng định là rất long trọng, thật là đáng mong đợi..."

Tôi đen mặt im lặng đi tới, đạo diễn vừa thấy tôi đã vội vàng cười nói:

"Ôi chào, Mạc Oánh tới rồi, tôi không quấy rầy hai người nữa, chuyện liên quan đến việc đầu tư, lần sau chúng ta lại nói tiếp!" Trao đổi danh thiếp với anh ta xong, đạo diễn đi ra ngoài.

"Anh đi theo tôi!" Tôi trợn mắt nhìn anh ta, dẫn anh ta đến một góc không có người.

"Anh tới đây làm gì?"

"Em đoán đi?" Anh ta nhíu mày, lấy hộp thuốc lá trong túi, rút một điếu thuốc ra, không thềm để ý cái gì, đốt điếu thuốc lên hút một hơi: "Đã đến lúc chúng ta nên bàn về chuyện kết hôn rồi."

Ai thềm bàn chuyện kết hôn với anh chứ! Tôi la hét trong lòng, nhưng bây giờ đang ở phim trường, tôi không muốn để người khác biết quá nhiều.

"Anh muốn bàn thì có thể gọi điện thoại cho tôi mà, không cần tự mình đến đây!"

"Anh thích!" Anh ta ngang ngược nhìn tôi: "Dù sao anh cũng rảnh rồi. Bây giờ chúng ta đã là vị hôn phu vị hôn thê của nhau rồi, bày tỏ tình cảm yêu đương ngọt ngào trước mặt mọi người là chuyện đương nhiên thôi."

Ai thềm yêu đương ngọt ngào với anh!

Tôi thật tình muốn mắng cho anh ta một trận, nhìn thấy khuôn mặt phách lối kia của anh ta, nổi tức giận của tôi liền sẽ dâng lên. Làm thế nào cũng không nguôi được, chỉ có thể nhịn!

"Tôi còn có một cảnh cuối cần phải quay, nếu như anh muốn nhanh một chút, thì ra ngoài chờ tôi đi."

"Chỉ đứng nhìn thôi cũng làm ảnh hưởng tới em sao?"

"Đúng vậy! Sự xuất hiện của anh làm ảnh hưởng tới tâm trạng tôi, anh mà còn đứng nhìn, tôi sẽ rất mất tự nhiên, nếu diễn không đạt sẽ phải diễn lại, hẳn là anh không muốn phải chờ lâu đâu!"

"Ok!" Lần này thế nhưng anh ta không có chống đối lại tôi, thoải mái đáp ứng yêu cầu của tôi.

Nhân viên công tác tới thúc giục tôi, tôi nhanh chóng đến trước ống kính để chuẩn bị, cũng không quên nhìn chăm chăm anh ta.

Chương 206: Bàn chuyện tổ chức lễ cưới

Nhân viên công tác tới thúc giục tôi, tôi nhanh chóng đến trước ống kính để chuẩn bị, cũng không quên nhìn chăm chăm anh ta.

Anh ta liếc nhìn về phía tôi, sau đó đi ra ngoài, thấy anh ta đi ra khỏi cửa, tôi bắt đầu chuyên tâm đóng phim.

Cảnh quay này chỉ có mình tôi, không có Tô Quân, cũng không có nữ phụ, chỉ có tôi đứng đó buồn rầu suy nghĩ, khóc vài giọt nước mắt, đạo diễn rất hài lòng, mười mấy phút đồng hồ sau hô cắt, kết thúc công việc!

Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy xe của Lục Minh Hiên đậu ở chỗ đó.

Tôi không nhịn được đi tới, gõ gõ lên cửa sổ.

Cửa xe chậm rãi hạ xuống, tôi nói: "Tìm tôi có chuyện gì, nói thẳng ở đây đi!"

"Lên xe!" Anh ta ngang ngược nhả ra hai chữ, không cho tôi cự tuyệt.

"Buổi chiều tôi còn phải quay phim!"

"Lên xe!" Anh ta lập lại một lần nữa, giọng nói rất không vui, tôi có thể cảm nhận được, nếu tôi mà còn không chịu lên xe, đoán chừng anh ta sẽ lại làm ra chuyện gì không tưởng nữa đây.

Được rồi! Tôi không thể chống lại anh ta được! Không còn cách nào

khác là phải lên xe, dùng sức đóng sầm cửa xe, cho thỏa tâm tình đang bất mãn của tôi!

Xe chạy đến trước cửa một nhà hàng thì dừng lại.

Anh ta dẫn tôi vào bên trong, đặt một phòng VIP, chỉ có hai người chúng tôi.

Trong phòng ăn rộng lớn, chỉ có hai người, trông có vẻ rất lạnh lẽo, không khí cũng rất cứng ngắt.

Dường như anh ta đã sắp xếp hết mọi thứ, chúng tôi vừa mới ngồi xuống không lâu thì người phục vụ đã dọn thức ăn lên, trên bàn đủ các món ăn, giống như là toàn bộ ẩm thực Trung Quốc đang hội tụ hết lại đây.

"Ăn chút gì trước đi!" Đường như tâm trạng hôm nay của anh ta rất tốt, còn gắp vào chén của tôi một miếng cá.

Biết anh ta lâu như vậy, hình như anh ta còn chưa bao giờ gắp thức ăn cho tôi nữa! Hẳn là tôi sẽ cảm động chứ? Đối với tâm trạng của tôi bây giờ, một chút cảm giác cũng không có! Chỉ có không vui và bất mãn!

"Rốt cuộc anh muốn như thế nào?"

"Ăn trước rồi nói." Anh ta cầm đôi đũa nghiêm túc ăn, động tác gắp thức ăn rất ưu nhã, từ từ đưa vào trong miệng, tinh tế nhai, giống như đang thưởng thức mỗi một món ăn, chứ không giống như một người cuồng ăn.

Tôi vẫn không động đũa, cứ như vậy nhìn chăm chăm anh ta!

Mặc dù tôi cũng đã rất cố gắng, nhưng ở trước mặt anh ta, một chút cảm giác thèm ăn tôi cũng không có, cho dù món ăn có hấp dẫn mấy cũng không kích thích được vị giác của tôi.

Ngược lại anh ta rất ung dung, nhàn nhã thưởng thức từng món ăn, sau đó cầm khăn ăn lên, ưu nhã lau lau môi.

"Ăn no chưa?" Tôi khinh bỉ anh ta, bị người khác nhìn như vậy mà vẫn có thể ngồi ăn được!

"Chúng ta bàn bạc một chút về chuyện tổ chức lễ cưới đi! Em muốn lễ cưới kiểu Trung Quốc hay là kiểu phương Tây?"

Chương 207: Giới hạn cuối cùng

"Chúng ta bàn bạc một chút về chuyện tổ chức lễ cưới đi! Em muốn lễ cưới kiểu Trung Quốc hay là kiểu phương Tây?" Anh ta chậm rãi hỏi, còn tự rót cho mình một ly rượu, khẽ nhấp một ngụm.

"Tôi sẽ không kết hôn với anh!" Tôi kiên quyết nói.

"Bản thân anh thì rất thích hôn lễ theo phong cách phương Tây, em thấy thế nào?" Dường như anh ta không nghe thấy những gì tôi nói.

"Tôi nói, tôi không muốn kết hôn với anh!"

"Mấy ngày nữa em xin nghỉ một ngày quay phim, chúng ta phải đi làm giấy đăng ký kết hôn trước." Anh ta lại tiếp tục làm bầm: "Trước khi kết hôn, chúng ta phải bàn bạc một chút về những vấn đề có thể sẽ phát sinh trong tương lai, vì để tránh sau này sẽ xảy ra tranh cãi, anh nghĩ chúng ta cần phải ký một hiệp nghị hôn nhân."

"Anh không có nghe tôi nói những gì sao!" Tôi tức giận vỗ bàn: "Tôi sẽ không kết hôn với anh, anh có nghe hay không, có nghe không!"

Anh ta vẫn giữ vững biểu tình lạnh nhạt: "Đây là chuyện nhất định, em không có quyền chọn lựa."

"Tại sao tôi lại không có quyền được lựa chọn chứ?" Tôi nắm chặt nắm tay, lửa giận trong lòng như đang thiêu đốt: "Lúc đầu là tôi cầu xin được làm người phụ nữ của anh, là tôi tự nguyện, bây giờ tôi không muốn làm nữa, tôi cũng có quyền được lựa chọn rút lui!"

"Em coi anh là cái gì? Muốn tới là tới, muốn đi là đi sao?" Anh ta cong khóe miệng, nâng lên một nụ cười lạnh.

"Vậy anh muốn tôi phải làm thế nào!"

"Anh nói rồi, nếu như em muốn rời khỏi anh, thì em sẽ mất đi tất cả những gì em đang có!"

"Ý anh nói là nhà và xe sao? Được, tôi trả lại cho anh toàn bộ! Những thứ tôi đã lấy của anh, tôi sẽ mang toàn bộ đều trả hết lại cho anh, không thiếu một thứ gì!" Tôi nghiêng rằng, tôi tin tưởng bằng nỗ lực của mình, tôi cũng có thể tự mua lại nhà và xe!

Muốn tôi kết hôn cùng anh ta, thì tôi tình nguyện mình chỉ có hai bàn tay trắng!

"Em cảm thấy anh muốn đòi lại những thứ đó sao? Đồ đã tặng đi rồi, anh còn muốn lấy lại ư? Anh không phải loại người như vậy, những thứ đã ném đi, anh sẽ không nhặt về! Hơn nữa chút tiền này đối với anh, thì có là cái đinh gì đâu chứ!"

"Vậy rốt cuộc anh muốn tôi phải làm sao mới chịu bằng lòng bỏ qua cho tôi đây! Hôn nhân là giới hạn cuối cùng của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để anh xúc phạm! Muốn tôi kết hôn với anh sao, không thể nào!"

Anh ta suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay, chất lỏng trong suốt lung linh dưới ánh đèn, chậm rãi mở miệng: "Vậy thì, nếu như... Anh muốn em tự động rút lui khỏi làng giải trí thì sao? Em cũng sẽ không chút do dự mà làm như vậy sao?"

Lời của anh ta như tiếng sấm nổ giữa trời quang, nổ "oành" một tiếng

trong đầu tôi.

Chương 208: Nước đổ khó hốt

Lời của anh ta như tiếng sấm nổ giữa trời quang, nổ "oành" một tiếng trong đầu tôi.

Muốn tôi tự động rút khỏi làng giải trí sao? Vấn đề này, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nghĩ qua, tôi chưa bao giờ muốn rời khỏi làng giải trí. Đắc tội Lục Minh Hiên, hậu quả xấu nhất mà tôi có thể nghĩ tới là sẽ bị anh ta phong sát, chuyện này rất có thể sẽ xảy ra, cũng bởi vì sợ như vậy, cho nên tôi mới luôn cố gắng mở rộng mối quan hệ của mình với nhiều người, để trong tương lai tôi lăn lộn ở làng giải trí còn có đường sống.

Nhưng bị phong sát và tự động rút lui thì không giống nhau! Tôi sẽ không rút khỏi làng giải trí, chỉ cần còn có một con đường sống, tôi cũng sẽ cố gắng vớt lấy, đem tất cả sinh mạng của mình dành cho sự nghiệp diễn xuất!

Chỉ có công việc này, tôi mới có thể kiếm được nhiều tiền chỉ trong một thời gian ngắn! Cũng chỉ có nghề này mới thích hợp với tôi! Bây giờ tôi mà ra ngoài đi làm, làm mấy công việc mỗi tháng kiếm được vài ngàn đồng kia, làm sao mà đủ nuôi ông ngoại? Làm ăn mua bán tôi cũng không có kinh nghiệm, cũng không có nhiều tiền nên không dám tùy tiện hợp tác với người khác.

Nói tóm lại, chỉ có nghề diễn viên mới phù hợp với tôi, tôi sẽ không từ bỏ công việc này!

Nhưng mà, nếu phải lựa chọn giữa hôn nhân và sự nghiệp, thì tôi nên chọn cái nào bây giờ? Hơn nữa, cuộc hôn nhân này là cùng với

Lục Minh Hiên, đây quả thực là...

Tôi do dự, nội tâm đang lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan!

"Sao không nói chuyện?" Anh ta cong môi, rất hài lòng nhìn tôi: "Xem ra làng giải trí thật sự rất quan trọng đối với em, thậm chí còn quan trọng hơn cả anh nữa sao?"

Tôi không nói gì, chỉ âm thầm nắm chặt nắm tay.

"Em là người thông minh, anh biết em sẽ chọn lựa như thế nào! Cái nào có lợi đối với em, em cũng hiểu rõ, rời bỏ anh đối với em mà nói một chút lợi ích cũng không có, ở cùng với anh, ít nhất, em còn có được tiền tài danh lợi!"

Tôi đã hy sinh sự trong sạch của mình, để đổi lấy thành tích của ngày hôm nay, chẳng lẽ còn muốn hy sinh luôn cuộc hôn nhân của mình để đổi lấy được thêm nhiều lợi ích hơn nữa hay sao?

Tôi chỉ muốn thoát khỏi cuộc giao dịch bẩn thỉu này, tôi không muốn tiếp tục nữa, nhưng chuyện cũng đã làm rồi, bát nước đổ rồi khó hốt lại.

"Kết hôn với anh, tự nhiên em sẽ có được đền đáp hậu hĩnh, cho dù em có đi đóng phim cả đời cũng không thể nào có được! Em còn do dự cái gì nữa? Vậy thì em muốn trở lại như trước, từ bỏ tất cả sự nghiệp và danh tiếng mà em đang có, làm một người bình thường, vì tiền sinh hoạt hàng tháng mà phải bôn ba đi làm việc hay sao?"

"Có mấy cơ hội, không phải ai cũng có được, cho nên em cần phải nắm bắt thật tốt, giống như bây giờ!"

Anh ta vừa nhàn nhạt nói, vừa thưởng thức ly rượu trong tay, khí

chất tôn quý kia, giống như của một vị vua, chỉ cần ngoắc ngoắc đầu ngón tay là có thể quyết định sự sống chết của người khác.

Chương 209: Đã xảy ra chuyện gì?

Sinh tử tồn vong của tôi, hiện giờ đang nằm trong tay anh ta, anh ta đang cố tình tạo cơ hội cho tôi, nếu không cũng sẽ không nói nhiều như vậy.

"Còn cần phải suy nghĩ sao?"

Mỗi một câu nói của anh ta đều làm cho tôi phải lo sợ, tôi không quyết định được...

Đột nhiên, điện thoại trong túi xách của tôi vang lên, tôi liếc mắt nhìn màn hình, là số của ông ngoại, tôi nghĩ chắc là không có chuyện gì gấp, trường hợp bây giờ cũng không tiện nghe điện thoại, vì vậy từ chối cuộc gọi.

Vừa để điện thoại xuống, tiếng chuông lại vang lên, giống như đang đòi mạng người ta vậy! Lần này, tôi cầm điện thoại đi đến bên cửa sổ mới bắt máy, còn chưa kịp mở miệng, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói hốt hoảng của ông ngoại:

"Oánh Oánh... Đã xảy ra chuyện rồi... Con mau quay về nhà đi..."

"Ông nói cái gì? Xảy ra chuyện gì vậy? Ông nói lại cho con biết..." Tôi cũng gấp gáp, lần đầu tiên nghe thấy giọng nói ông ngoại hốt hoảng như vậy, lòng tôi cũng nhảy dựng lên.

"Mau về nhà, có người muốn... tút tút tút..." Còn chưa kịp nói xong, điện thoại đã bị ngắt!

Một dự cảm bất thường nảy lên trong lòng tôi, tôi hơi luống cuống, lòng bàn tay run lên, xoay người cầm túi xách lên nói với Lục Minh Hiên: "Tôi có việc gấp cần phải đi trước, có chuyện gì lần sau nói tiếp."

Tôi đi tới trước cửa, chuẩn bị mở cửa, giọng nói của anh ta lại vang lên từ phía sau: "Anh cho em ba ngày, trong vòng ba ngày nữa em nhất định phải cho anh câu trả lời chắc chắn, tốt nhất là em nên suy nghĩ cho kỹ."

Bàn tay đang nắm tay vịn cánh cửa của tôi hơi dừng lại một chút, tôi khẽ cắn răng, mở cửa rời đi.

Tôi lên chuyến bay nhanh nhất bay đến thành phố A, nhanh chóng trở về nhà.

Vừa mở cửa ra, tôi thật sự không thể tin vào hai mắt mình.

Tôi vào nhầm nhà rồi sao? Trước mắt là một mớ hỗn độn, đồ đạc dưới đất vỡ vụn, bàn trà và bộ ghế salon đều bị lật ngược lại, ti vi cũng bị đập nát, cái cửa kính ngoài ban công bị đập vỡ thủng một lỗ to.

Ông ngoại ngồi trên ghế thờ hỗn hển, rõ ràng là đang hoảng sợ, Mạc Văn Phượng cũng ngồi bên cạnh, vừa vỗ vỗ vai ông vừa khóc nức nở.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Một hồi lâu sau tôi mới phản ứng được, vội tới trước mặt ông ngoại, vội vàng hỏi: "Ông ngoại, ông bị làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Ông có bị sao không? Có người vào nhà cướp của hay sao? Ông có

bị thương ở đâu không?"

Ông ngoại lắc đầu, thở hổn hển một hồi mới nói: "Ông, ông không sao, không có sao..."

Nhìn bề ngoài ông cũng không có bị thương chỗ nào, tôi thở dài nhẹ nhõm, chỉ cần ông không sao là tốt rồi!

"Sao trong nhà lại biến thành như vậy?" Tôi hỏi, ông ngoại hoảng sợ lắc đầu, còn chưa có ổn định nhịp thở, ánh mắt chuyển từ tôi sang Mạc Văn Phụng, bà ta nhìn tôi, hơi sợ hãi, nhanh chóng cúi đầu, không dám lên tiếng.

Chương 210: Rốt cuộc bà đã gây ra chuyện gì?

"Sao trong nhà lại biến thành như vậy?" Tôi hỏi, ông ngoại hoảng sợ lắc đầu, còn chưa có ổn định nhịp thở, ánh mắt chuyển từ tôi sang Mạc Văn Phượng, bà ta nhìn tôi, hơi sợ hãi, nhanh chóng cúi đầu, không dám lên tiếng.

Tôi cảm giác có cái gì không đúng, mơ hồ cảm thấy chuyện xảy ra ngày hôm nay chắc chắn là có liên quan đến người đàn bà này!

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bà nói đi!" Tôi hét lớn với bà ấy!

Bà ấy hoảng sợ lùi về sau mấy bước: "Mẹ... Mẹ..." Áp úng nửa ngày cũng không nói được một câu đầy đủ.

Tôi thấy bà ấy không có ý định mở miệng nói chuyện, trực tiếp hỏi ông ngoại: "Ông nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Ông ngoại do dự nhìn bà ấy một cái, thở dài: "Ông cũng không biết nữa, mấy người đó vừa tới đây đã giở trò quấy rối, trong nhà có đồ đạc gì cũng đều đập vỡ, còn nói muốn bắt mẹ con đi, lúc đó ông đang trốn ở trong phòng, vội vã gọi điện thoại cho con, còn chưa kịp nói xong đã bị bọn chúng phát hiện, điện thoại di động cũng bị đập bể..."

Ánh mắt phẫn nộ của tôi nhìn chằm chằm Mạc Văn Phượng: "Đó là những người nào! Rốt cuộc bà đã gây ra chuyện gì!"

"Cái đó... Là bọn cho vay nặng lãi..."

"Cái gì!" Tôi chợt đứng lên, xem chút nữa không nhìn được mà nắm cổ áo người đàn bà này: "Bà vậy mà lại dám đi vay nặng lãi của bọn côn đồ!"

Bà ấy vội vàng lắc đầu: "Không không không... Không phải mẹ... Là Dương Văn Hoa mượn, không phải mẹ, thật sự không phải mẹ đâu... Chuyện này không có liên quan đến mẹ..."

Dương Văn Hoa chính là người đàn ông lúc trước của bà ấy, người đã lừa bà cầm giấy tờ nhà đem bán!

"Ông ta mượn tiền, làm sao bọn họ lại tới tìm bà!"

"Mẹ, mẹ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra... Anh ấy dẫn mẹ đi sòng bạc, sau đó nói là ai vào sòng bạc này cũng phải ký tên, vì vậy nên mẹ mới ký... Sau này mẹ mới biết, đó là hợp đồng vay tiền..."

"Cho nên sau đó bà trở thành người vay tiền sao?"

Bà ấy gật đầu một cái, nhìn tôi, sau đó vội vàng cúi đầu.

Trên thế giới này, còn có người đàn bà nào ngốc hơn như vậy nữa không chứ? Heo còn thông minh hơn bà ấy nữa là!

"Bà đi sòng bạc cùng ông ta từ khi nào!"

"Hồi... Tháng trước..." Bà ấy run sợ nói.

"Tháng trước!" Tôi hung hăng trừng mắt: "Nói như vậy, mới tháng trước bà còn ở cùng ông ta! Hừ, vậy mà bà còn nói bà đi tìm ông ta để đòi lại tiền mà không tìm thấy người! Quả nhiên là bà nói láo không chớp mắt!"

Quả nhiên là tôi không có đoán sai, người đàn bà này nói chuyện thật không thể tin được! Mỗi một câu nói ra đều là lừa gạt! Nếu như không làm ra chuyện gì phiền toái, làm sao bà ấy sẽ trở về tìm chúng tôi chứ? Lần nào người đàn bà này xuất hiện cũng không có chuyện gì tốt hết!

Chương 211: Tôi sẽ không chứa chấp bà nữa

Quả nhiên là tôi không có đoán sai, người đàn bà này nói chuyện thật không thể tin được! Mỗi một câu nói ra đều là lừa gạt! Nếu như không làm ra chuyện gì phiền toái, làm sao bà ấy sẽ trở về tìm chúng tôi chứ? Lần nào người đàn bà này xuất hiện cũng không có chuyện gì tốt hết!

"Không phải như vậy... Mẹ thật sự có đi tìm anh ấy đòi tiền, mặc dù đã tìm được anh ấy... Nhưng mà anh ấy không có tiền... Anh ấy nói trong người chỉ còn có ba vạn, không đủ chuộc lại căn nhà cho mẹ, ngay cả cục gạch cũng không mua đủ! Không bằng đi thử vận may, dẫn mẹ đi sòng bạc đánh cược một lần, nếu thắng thì sẽ cho mẹ lấy hết tiền, còn nếu thua thì anh ấy sẽ gánh nợ... Vì vậy cho nên mẹ..."

"Đồng ý đúng không!" Tôi cười lạnh: "Tôi không nên mắng bà ngu ngốc hay sao? Bà bị lừa gạt vô số lần, cũng không rút ra được một chút xiu kinh nghiệm nào sao? Năm lần bảy lượt bị mấy người đàn ông lừa gạt còn chưa tính, lại còn bị một người đàn ông lừa gạt đến mấy lần, rốt cuộc là bà có đầu óc hay không vậy!"

"Mẹ... Thật xin lỗi..."

"Không cần phải nói xin lỗi với tôi!" Tôi rống to với bà ấy.

Bà ấy khóc thút thít, khóc một cách thương tâm khổ sở: "Đều là mẹ không tốt, mẹ có lỗi với hai người, là mẹ ngu ngốc... Đời này của mẹ, đã định sẵn là sẽ chết trong tay đàn ông rồi... Thật xin lỗi... Là mẹ làm liên lụy đến hai người... Thật xin lỗi..."

Ông ngoại lắc đầu than thở, muốn giúp bà ấy nói cái gì, nhưng mà không biết nói làm sao.

"Vậy lần này bà trở về là muốn chúng tôi thay bà trả nợ chứ gì!" Hừ, người đàn bà này, biết ngay là bà ta không tốt lành gì, quay về tìm chúng tôi, thì ra là muốn chúng tôi giúp bà trả nợ! Nếu không thì về đây làm gì?

"Mẹ... Không phải như vậy... Anh ấy lại biến mất rồi, mẹ không tìm được anh ấy, trên người cũng không còn tiền, cho nên mới quay về..."

Nhìn xem, lúc bà hết tiền, cùng đường sẽ quay về! Nợ tiền lãi suất cao bị truy đuổi, cũng sẽ trở về, dù sao cái nhà này chính là nơi trú ẩn tốt nhất của bà, có chuyện túng quẫn thì mới quay về đây để trốn tránh! Lúc không có chuyện gì, thì căn bản cũng không thêm nhớ tới sự tồn tại của tôi và ông ngoại!

Mạc Văn Phượng ơi là Mạc Văn Phượng, bà còn có lương tâm không hả? Tôi chỉ là một đứa con gái sống cùng với ông già đơn chiếc, vậy mà bà cũng không buông tha sao? Nhất định phải làm liên lụy chúng tôi đến chết mới thôi sao?

"Bà tự gây phiền phức, thì bà cũng tự mà giải quyết đi, đừng làm liên lụy đến tôi và ông ngoại! Bây giờ bà đi mà nói với bọn cho vay nặng lãi cho rõ ràng, tất cả những chuyện này đều không có liên quan đến tôi và ông ngoại, bảo bọn họ đừng tới đây quấy rầy chúng tôi nữa, còn về phần bà, bà muốn làm như thế nào thì làm! Tôi không muốn quản chuyện của bà nữa! Bây giờ bà ra khỏi đây đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ không chứa chấp bà nữa!"

Chương 212: Tiền bạc và dục vọng

Có lẽ tôi nói những lời này rất là quá đáng, nhưng tôi chính là như vậy, tôi đã chịu đựng người đàn bà này đủ lắm rồi!

Bà ta vừa nghe, hốt hoảng, nước mắt rơi lã chã: "Không được, con không thể đuổi mẹ đi, mấy người cho vay nặng lãi hung hăng như vậy, bọn họ sẽ đánh mẹ chết mất, Oánh Oánh, con không thể thấy chết mà không cứu được... Ba... Ba... Ba cứu con với... Con không muốn chết đâu... Hu hu hu..."

Bà ấy thấy tôi không nhút nhích, lại đi khóc lóc cầu xin ông ngoại.

Ông ngoại lại mềm lòng, thở dài nói với tôi: "Đều là người một nhà thôi mà, con giúp nó đi, Oánh Oánh, nó cũng là mẹ con... Nhìn mấy tên côn đồ đó chém chết mẹ con, con nhẫn tâm vậy sao? Làm con cái thì không thể như vậy được đâu..."

"Vậy ông ngoại muốn con phải làm sao bây giờ? Trả nợ giùm bà ấy sao?" Tôi phẫn hận nhìn chằm chằm người đàn bà này, nếu không phải là vì nể mặt ông ngoại, tôi đã sớm đuổi bà ấy ra ngoài, nếu lúc đầu kiên quyết đuổi bà ấy đi, thì đâu có xảy ra chuyện như ngày hôm nay!

Ông ngoại không nhìn tôi, hỏi Mạc Văn Phượng: "Con thiếu bọn cho vay nặng lãi bao nhiêu tiền?"

Bà ấy xấu hổ, cúi đầu, khó khăn đưa ra ba ngón tay...

"Ba vạn đồng?"

Bà ấy lắc đầu.

"Ba mươi vạn?"

Bà ấy cũng lắc đầu.

Tôi không nhịn được: "Bà thiếu ba trăm vạn ư!"

Bà ấy cắn môi, líu ríu nói: "Là... Là ba ngàn vạn..." (Ừi ui khoảng 100 tỉ VND)

"Cái gì? Ba ngàn vạn..." Ông ngoại đưa tay che ngực, xem chút nữa xùi vì kinh ngạc.

Tôi cũng giận đến nói không nên lời: "Được rồi, bà mau rút khỏi đây đi, số tiền lớn như vậy, tôi thật sự không thể giúp được bà đâu!" Có bán tôi đi cũng còn chưa kiếm đủ ba ngàn vạn nữa! Tôi đi theo Lục Minh Hiên lâu như vậy, cộng hết nhà cửa xe cộ anh ta cho tôi còn chưa tới ba ngàn vạn!

Bà ấy hay thật, đi cùng người đàn ông kia tới sòng bạc một chuyến mà đã tốn hết ba ngàn vạn!

Nếu như bà ấy còn có lương tâm, thì cũng không cần trở lại đây nữa, cho dù có bị mấy tên giang hồ kia chém giết, thì cũng đừng nên làm liên lụy tới tôi và ông ngoại!

Mạc Văn Phượng vừa nghe xong, "bụp" một tiếng lại quỳ xuống, ôm bắp đùi ông ngoại khóc kêu: "Ba... Con biết sai rồi... Giúp con với... Con không muốn chết... Con thật sự không muốn chết đâu... Hu hu..."

"Giúp? Làm sao mà giúp được? Bán cái nhà này đi cũng không đủ ba ngàn vạn! Bà tưởng kiếm được ba ngàn vạn là dễ lắm hay sao?"

"Không phải bây giờ con đã là diễn viên nổi tiếng rồi hay sao? Quay một bộ phim có thể kiếm được rất nhiều tiền... Hơn nữa, trên báo cũng nói... Con sắp kết hôn với chủ tịch tập đoàn Đông Á đó... Người đàn ông đó có nhiều tiền như vậy... Con cũng..." Bà ấy nước mắt lưng tròng nhìn tôi, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng trong đó sự tham lam tiền bạc và dục vọng.

Chương 213: Muốn cũng không giúp được

Bà ấy nước mắt lưng tròng nhìn tôi, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng trong đó sự tham lam tiền bạc và dục vọng.

Mặt tôi trầm xuống: "Thì ra bà biết cũng không ít chuyện, tính toán thật là tỉ mỉ! Chẳng lẽ cũng bởi vì bà nhìn thấy tin tức trên báo, cho nên mới trở về đây tìm tôi?"

"Dĩ nhiên là không phải như vậy..." Đáy mắt bà ấy thật nhanh thoáng qua một tia bối rối, vội vàng né tránh ánh mắt của tôi.

"Kết hôn, kết hôn gì? Ai muốn kết hôn?" Ông ngoại sững sờ hỏi.

"Ông ngoại, ông đừng nghe bà ấy nói bậy, mấy chuyện đăng trên báo làm sao có thể tin được? Đó đều là tin đồn thôi!" Tôi nói với ông ngoại xong, lại trợn mắt nhìn Mạc Văn Phụng: "Tôi với người đàn ông kia không có một chút xíu quan hệ gì hết, nếu như bà nghĩ có thể dựa vào anh ta, muốn tôi lấy được tiền về cho bà, thì bà cũng đừng mơ tưởng!"

"Oánh Oánh, sao con thấy chết mà không cứu, mẹ là mẹ của con..."

"Loại người như bà, chết cũng không có gì đáng tiếc... Sống trên đời này, chỉ sẽ trở thành gánh nặng của người khác, không bằng bà chết đi còn tốt hơn!"

"Con..." Bà ấy mở to hai mắt nhìn tôi, giống như không tin nổi, hoàn toàn không tưởng tượng được rằng tôi sẽ nói những lời ác độc như

vậy!

Từ ngày bà ấy rời đi, tôi đã tự nhủ với lòng mình, phải kiên cường, phải tự mình đương đầu với mọi thứ, không thể hèn yếu như lúc trước nữa! Qua những tháng ngày lặn lội ở làng giải trí, tôi đã không còn là Mạc Oánh của lúc trước!

Ít nhất, tôi sẽ không giống như trước kia, nhìn bà ấy lê lững cùng với người đàn ông khác, bị lừa gạt, mà tôi vẫn phải chịu đựng một câu cũng không dám nói!

"Số tiền kia, tôi sẽ không trả giúp bà! Tôi không có nhiều tiền như vậy để giúp bà đâu! Nên làm như thế nào, thì tự bà giải quyết đi!" Tôi dứt khoát nói một câu cuối cùng, lạnh mặt không định mở miệng nữa.

Ông ngoại nhìn tôi, rồi lại nhìn sang Mạc Văn Phượng, nặng nề thở dài.

"Ba... Ba... Làm sao bây giờ..." Mạc Văn Phượng thấy tôi đã quyết định, cũng không cầu xin tôi nữa, tiếp tục cầu xin ông ngoại.

"Con thiếu nhiều tiền như vậy, biết làm sao bây giờ, chúng ta có muốn giúp con cũng không giúp được!" Ông ngoại hết cách lắc đầu than thở.

"Con..." Mạc Văn Phượng ủ rũ ngồi dưới đất, khóc không ra nước mắt.

Ông ngoại nhìn bộ dạng này, trong lòng cũng thật khó chịu: "Thừa dịp bây giờ, con nhanh chóng bỏ trốn đi!"

"Vô ích thôi, con trốn ở đâu, bọn họ cũng có thể tìm được..."

Tôi cong khóe miệng: "Xem ra bà đã trốn tránh bọn họ một thời gian dài rồi! Lúc này sao bọn họ còn chưa có chặt tay bà vậy?"

"Đó là bởi vì..." Bà ấy nói được phân nửa, chợt ngừng lại, lên nhìn tôi một cái rồi nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, đem tất cả những lời vừa định thốt ra nuốt vô bụng.

Chương 214: Tôi chịu thua

"Đó là bởi vì..." Bà ấy nói được phân nửa, chợt ngừng lại, lén nhìn tôi một cái rồi nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, đem tất cả những lời vừa định thốt ra nuốt vô bụng.

"Bởi vì sao?" Cuối cùng tôi vẫn cảm thấy người đàn bà này đang giấu tôi cái gì!

"Không có... Không có gì..." Bà ấy liều mạng lắc đầu, có chết cũng không chịu nói.

"Bà rút khỏi đây đi! Rút ngay bây giờ đi!" Tôi sợ bà ấy còn ở đây thêm một giây nào nữa, thì bọn cho vay nặng lãi sẽ lại đuổi đến đây.

"Không..." Bà ấy luống cuống, khổ sở nhìn tôi bằng ánh mắt cầu khẩn: "Con để cho mẹ ở đây thêm một buổi chiều nữa đi, ngày mai, sáng sớm ngày mai mẹ sẽ đi... Thật đó..."

Bà ấy rung rung nước mắt, tôi nhìn ông ngoại, thấy ánh mắt già nua của ông ngoại cũng phiếm hồng, nếu như bây giờ tôi còn đuổi Mạc Văn Phụng ra ngoài nữa, ông ngoại nhất định sẽ rất buồn.

"Được rồi, một đêm cuối cùng nữa, sáng sớm ngày mai, bà nhất định phải đi!"

Đây coi như là một lần cuối cùng tôi giúp bà ấy! Trong lòng tôi nghĩ như vậy, nhưng qua ngày hôm sau mới phát hiện, tôi chịu thua!

Mới sáng sớm, một đám người mặc áo đen đã trực tiếp phá cửa

xông vào nhà!

Tôi bị tiếng vang bất ngờ làm tỉnh dậy, ra khỏi phòng nhìn, đã thấy cánh cửa bị dỡ xuống, ném thẳng vào ngay giữa phòng khách, ông ngoại và Mạc Văn Phượng từ trong phòng đi ra.

"Đã xảy ra chuyện gì!" Ông ngoại vội vàng hấp tấp, tay chân cũng phát run, thấy mấy người mặc áo đen kia thì giống như gặp quỷ, bàn tay chống cây gậy càng run lợi hại hơn.

Mạc Văn Phượng lập tức trở nên tái nhợt, theo bản năng trốn ra sau lưng ông ngoại.

Tên áo đen cầm đầu, thân hình cao lớn, hơi mập mạp, trên mặt còn có một vết sẹo rất dài, từ trên trán dọc xuống má bên phải, giống như bị người ta chém rất sâu, ánh mắt vô cùng hung ác, khuôn mặt thoát nhìn như một tên hung thần ác quỷ.

Hắn ta thấy Mạc Văn Phượng, liếc mắt ra hiệu với tên thủ hạ, người nọ lập tức xông lên trước mặt bà ấy, một tay xách bà đến trước mặt tên lão đại, còn dùng sức đập lên đùi bà một cái, Mạc Văn Phượng hét thảm lên một tiếng, trực tiếp quỳ xuống đất.

"Tiền đâu? Chuẩn bị xong chưa? Mà đã nói hôm nay sẽ trả tiền mà!" Giọng nói của tên mặt sẹo rất thô lỗ, ngữ điệu không nhanh không chậm làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

"Tôi... Tôi..." Bà ấy hoảng sợ liếc nhìn về phía tôi, lại nhanh chóng cúi đầu.

Tên mặt sẹo kia giống như ý thức được cái gì, cong cong khoe miệng, ánh mắt chuyển đến trên người tôi: "Cô chính là con gái của ả, là Mạc Oánh đúng không!"

"..." Gương mặt tôi lạnh lùng, không nói gì.

Chương 215: Để tao trở về tay không sao?

"..." Gương mặt tôi lạnh lùng, không nói gì.

"Nghe nói cô là đại minh tinh! Dáng dấp cũng không tệ!" Hấn ta thô lỗ quan sát tôi từ trên xuống dưới: "Nghe mẹ cô nói, cô đi đóng phim kiếm được rất nhiều tiền, cô nhất định sẽ giúp ả trả nợ, bây giờ tôi tới đây để đòi tiền, cô đã chuẩn bị xong ba ngàn vạn chưa?"

Người đàn bà này, thì ra ngày hôm qua lấy tôi làm bia đỡ đạn, khó trách hôm qua bọn họ bỏ qua cho bà ấy, thì ra bà ấy đã kêu với bọn họ sáng sớm hôm nay lại lấy tiền, cho nên tối qua có chết bà cũng không chịu đi, muốn ở lại đây thêm một buổi tối nữa!

Tôi lại một lần nữa hận bản thân mình không đủ dứt khoát, ngày hôm qua đuổi bà ấy đi là tốt rồi! Dù bà ấy có chết cũng không liên quan tới tôi!

"Tôi không định trả nợ giúp bà ấy!" Giọng nói của tôi lạnh lùng không mang theo một chút tình cảm, giống như không quen biết người đàn bà đang đứng trước mặt.

"Hà?" Tên mặt sẹo thấy thái độ của tôi, đại khái cũng biết chuyện gì đang xảy ra, cong khóe miệng, nói với Mạc Văn Phượng: "Xem ra con gái mày không định đem tiền ra cứu mày rồi! Mày nói tao phải làm sao bây giờ?"

"Tôi... Không biết..." Mạc Văn Phượng cũng không biết phải làm sao bây giờ, cúi đầu cắn môi, cơ thể run lên.

"Hôm qua tao đã về không một lần rồi, chẳng lẽ lần này mày cũng để tao trở về tay không sao?" Người đàn ông suy nghĩ một chút, đột nhiên rút ra một cây mã tấu từ sau lưng, lưỡi dao sắc bén làm cho người ta phát sợ, hắn ta tiện tay cầm tờ báo lau lau lưỡi dao, chậm rãi nói: "Mày muốn tao lấy đi chỗ nào của mày đây? Không mang theo cái gì trở về, tao cũng thật khó mà ăn nói với đại ca."

"A!" Lần này Mạc Văn Phượng thật sự luống cuống, bà ấy nhìn xung quanh, nhìn thấy tôi thì giống như đang trôi dạt giữa biển mà vớ được một tấm bè, kêu tôi: "Oánh Oánh... Mau cứu mẹ... Mau cứu mẹ đi..."

Tôi không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn, ông ngoại ở một bên cũng luống cuống, hai tay run rẩy kịch liệt, nhưng không biết phải nói cái gì, chỉ có thể khẩn trương nhìn.

Tên mặt sẹo thấy tôi bình tĩnh như vậy, cũng không nhịn được, đột nhiên nắm tóc Mạc Văn Phượng, đè đầu bà ấy lên bàn, dường như mấy thủ hạ đứng xung quanh cũng hiểu ý đồ của hắn ta, hai người tiến lên một trái một phải giữ Mạc Văn Phượng lại.

"Chúng mày nói, tao nên chém chỗ nào thì tốt đây? Chém đầu rồi, nó chết tao cũng không đòi được tiền, vậy cũng không được, trước tiên chém trước một cánh tay để tao đem về báo cáo với đại ca đi!" Tên mặt sẹo vừa nói xong, hai gã thủ hạ đã giữ chặt tay của Mạc Văn Phượng, chuẩn bị sẵn sàng để chém.

"Không được..." Tiếng hét hoảng sợ của Mạc Văn Phượng cùng với tiếng kêu kinh hoàng của ông ngoại đồng thời vang lên.

Chương 216: Tôi sẽ báo cảnh sát

"Không được..." Tiếng hét hoảng sợ của Mạc Văn Phượng cùng với tiếng kêu kinh hoàng của ông ngoại đồng thời vang lên.

"Có lời gì thì từ từ nói, đừng làm loạn, kẻo làm người khác bị thương..." Ông ngoại run rẩy muốn xông lên, nhưng bị tôi cản lại.

"Oánh Oánh, van cầu con cứu mẹ... Van xin con... Làm ơn... Hu hu... Cứu mẹ với..." Mạc Văn Phượng vừa khóc vừa la giùng giã, nhưng cũng không làm được gì, chỉ có thể kêu lung tung: Ba... Cứu mạng... Ba ơi..."

Thật ra thì trong lòng tôi cũng rất sợ hãi, nhưng bên trong càng sợ, thì bên ngoài càng cố làm ra vẻ trấn định, ngay cả chính bản thân tôi cũng không biết tại sao!

"Ba ngàn vạn nhiều như vậy, tôi thật sự là không có! Người đàn bà này, các người muốn chém muốn giết gì thì tùy!" Lúc nói những lời này, tôi cảm thấy mấy người này chẳng qua chỉ là hù dọa tôi thôi, tôi không tin là bọn họ sẽ dám chặt tay.

Giết người là phạm pháp, bọn họ sẽ không ngu xuẩn như vậy! Hơn nữa, người đã chết, bọn họ cũng không lấy lại được tiền, đối với bọn họ một chút lợi ích cũng không có, tôi tin tưởng bọn họ sẽ không dám động thủ.

Nhưng mà, tôi sai rồi...

Tên mặt sọ nheo ánh mắt nguy hiểm lại, trong mắt lóe lên một tia tàn ác, một giây sau liền giơ cây mã tấu lên, không chút do dự chém xuống...

Tiếng hét thảm thiết cũng đồng thời vang lên, làm người ta đau xót, kinh hoàng...

Máu văng ra, trên bàn một mảng đỏ tươi, mùi máu tươi nhanh chóng lan ra khắp phòng khách.

Ông ngoại sợ đến hai chân cũng mềm nhũn, xém chút nữa là ngã ngồi xuống đất, may là tôi đã kịp thời giữ lại.

"Văn Phụng... Đừng giết nó... Đừng làm nó bị thương... Muốn cái gì thì các người cứ lấy đi, đừng làm nó bị thương..." Toàn thân ông ngoại phát run, trên đôi mắt già nua bất lực, từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống.

Tôi chưa bao giờ thấy ông ngoại khóc thương tâm như vậy, bất lực, khổ sở như vậy...

Tên mặt sọ hài lòng nhìn chúng tôi, trong mắt thoáng qua vẻ đắc ý, lại cầm tờ báo lên, chùi chùi lưỡii dao dính máu, vừa lau vừa nói:

"Chỉ là chém đứt một đầu ngón tay thôi mà chúng mày đã hoảng sợ như vậy rồi, đao tiếp theo, tao sẽ chặt luôn toàn bộ cánh tay!"

Ánh mắt hắn ta lại lóe lên một cảm giác hung tợn muốn giết người, lại vung đao lên định chém xuống...

"Đừng mà..." Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên.

"Dừng tay!" Rốt cuộc tôi cũng không nệm được mà kêu to!

Bàn tay cầm đao đang giơ cao giữa không trung chợt dừng lại, ánh mắt tên mặt sẹo chuyển sang trên người tôi, khóe miệng hài lòng giơ cao.

"Các người làm như vậy là phạm pháp! Chỗ này là nhà riêng, các người mà còn làm loạn nữa, tôi sẽ báo cảnh sát!"

Chương 217: Âm thanh xe cứu thương

"Các người làm như vậy là phạm pháp! Chỗ này là nhà riêng, các người mà còn làm loạn nữa, tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Tiểu muội muội, mày nghĩ mày đang hù dọa ai đó? Tao bôn ba trong giới gian hồ nhiều năm như vậy, hắc đạo bạch đạo đều có mặt bọn tao! Mấy chuyện phạm pháp có cái nào mà bọn tao chưa làm chứ? Mấy lời nói nhảm này sẽ hữu dụng đối với tao sao? Nếu như mày muốn cứu ả, thì ngoan ngoãn giao ra ba ngàn vạn để chuộc người! Mấy thứ khác không cần nhiều lời, tao chỉ nhận tiền thôi!"

Hắn ta nói rất rõ ràng, chính là nhận tiền chứ không nhận người! Không có tiền, thì sẵn sàng giết chết! Còn nếu giao đủ tiền thì sẽ lập tức thả người!

Từ hành động mới vừa rồi của hắn ta, tôi đã nhìn ra, tên này nói được là làm được, mấy chuyện giết người phóng hỏa hoàn toàn đều có thể làm!

"Oánh Oánh à... Cứu mẹ... Van cầu con hãy cứu mẹ... Mẹ cầu xin con đó... Trước đây đều là mẹ không tốt, mẹ biết sai rồi mà... Con cứu, cứu mẹ với..." Mạc Văn Phượng cầu cứu tôi, máu và nước mắt dính đầy trên mặt bà, có vẻ vô cùng kinh hãi.

Tôi không dám nhìn mặt bà ấy, cắn răng, trầm mặt.

Tên mặt sẹo không nhịn được: "Mày có định trả tiền hay không, nếu không thì bọn tao tiếp tục chém!"

"Khoảng tiền lớn như vậy, tôi cần thời gian..." Suy nghĩ hai chữ, tôi không dám nói ra, sợ bọn họ sẽ cho rằng tôi không muốn cứu người, sẽ lại tiếp tục tra tấn.

Tên mặt sẹo do dự một chút: "Được, tao cho mày ba ngày chuẩn bị tiền chuộc người! Nếu ba ngày sau tao không thu được tiền, thì mày cứ chờ mà đi nhật xác đi! À không, đoán chừng thi thể cũng không nhật được, chỉ có điều, mỗi ngày tao sẽ cắt đi một bộ phận trên người à rồi gửi tới đây, có lẽ sẽ là cái đầu lâu, hoặc là một trái tim..."

Hắn ta nói xong, dẫn theo một nhóm thủ hạ, dứt khoát kéo Mạc Văn Phượng đi.

Mạc Văn Phượng thê thảm kêu tên tôi: "Oánh Oánh cứu mẹ... Nhất định phải cứu mẹ... Mẹ không muốn chết, ba... Ba... Cứu con..."

Cho đến khi tiếng kêu của bà đã hoàn toàn biến mất, tôi mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn đang rất khẩn trương.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, khẳng định ông ngoại sẽ rất sợ hãi!

"Ông ngoại, ông sao rồi?" Tôi lo lắng hỏi ông ngoại, muốn đỡ tay ông để cho ông đứng thẳng lên, lại phát hiện tay của ông lạnh như băng đến dọa người, nhìn mặt ông, trắng bệch như tờ giấy trắng!

"Ông ngoại, ông ngoại..." Tôi kêu hai tiếng thấy ông không có phản ứng, lay lay thân thể của ông, đột nhiên ông ngoại giống như cái tượng gỗ bị mất thăng bằng, thẳng tắp ngã về phía sau...

Sau đó, tôi cũng không biết làm sao mà mình cầm điện thoại lên gọi 120 được nữa, kế tiếp là âm thanh xe cứu thương...

Chương 218: Bệnh cũ tái phát

Sau đó, tôi cũng không biết làm sao mà mình cầm điện thoại lên gọi 120 được nữa, kế tiếp là âm thanh xe cứu thương...

"Ông ngoại, ông không sao hết, ông không được xảy ra chuyện gì..." Tôi nắm tay ông ngoại thật chặt, nước mắt tuôn xối xả, chỉ sợ buông lỏng bàn tay ra, ông ngoại sẽ vĩnh viễn ra đi...

Ông ngoại đeo ống thở oxy, hai mắt trắng dã, ý thức đã mơ hồ, trong miệng lầm bầm cái gì, tôi không nghe rõ.

"Ông ngoại, con là Oánh Oánh, ông mở mắt ra nhìn con đi, con không muốn ông ngủ... Ông tỉnh dậy đi..." Tôi khóc kêu.

Dường như ông ngoại đã nghe thấy tiếng gọi của tôi, trong chốc lát mở mắt ra, giương miệng lên giống như muốn nói cái gì.

"Ông ngoại, ông ngoại... Ông nói gì... Ông muốn nói cái gì?" Tôi kè sát tai vào lắng nghe, mơ hồ nghe ông khó khăn nói: "Văn Phượng... Đừng giết nó... Cứu cứu... Văn... Phượng..."

Lúc này, cánh cửa xe cứu thương mở ra, mấy nhân viên y tế nhanh chóng khiêng băng ca xuống, vội vàng đẩy ông ngoại vào trong bệnh viện.

Trơ mắt nhìn ông ngoại bị đẩy vào phòng cấp cứu, tôi bị y tá ngăn lại ở ngoài cửa: "Xin lỗi, xin chờ ở ngoài, cô không thể vào bên trong..."

Tôi đứng tại chỗ, che miệng bật khóc.

Không biết qua bao lâu, đèn ngoài phòng cấp cứu tắt, y tá đẩy ông ngoại sang phòng hồi sức cấp cứu.

"Bác sĩ, ông ngoại tôi thế nào rồi?" Tôi ngăn bác sĩ lại, khẩn trương hỏi.

"Cô là người nhà của bệnh nhân sao?" Bác sĩ hỏi.

"Tôi là cháu ngoại của ông."

"Ừ!" Bác sĩ nhìn giấy chẩn đoán bệnh trong tay, nói với tôi: "Bệnh nhân bị kích thích quá lớn, dẫn đến bệnh cũ tái phát, may là cấp cứu kịp thời, tạm thời giữ được tính mạng, hôm nay còn cần phải theo dõi thêm một đêm nữa, nếu như đến ngày mai mà vẫn không có chuyện gì thì có thể chuyển sang phòng bệnh bình thường."

Tôi nghe mấy lời của bác sĩ, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, nắm lại thật chặt.

"Cơ thể bệnh nhân hiện tại vẫn còn rất yếu, nếu bệnh nhân tỉnh lại, không nên để ông ấy bị thêm kích thích nào nữa, một khi tâm trạng quá xúc động, cũng có thể dẫn đến tử vong..."

"Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ..."

Bác sĩ gật đầu, rời đi.

Tôi nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh thật dày, thấy ông ngoại đang nằm trong phòng hồi sức, trong lòng mơ hồ cảm thấy đau nhói, là tôi không tốt có phải không?

Những lời bác sĩ đã nói liên tục lặp lại trong đầu tôi.

Bệnh nhân bị kích thích quá lớn, dẫn đến bệnh cũ tái phát, may là cấp cứu kịp thời, tạm thời giữ được tính mạng...

Chương 219: Hợp đồng kết hôn

Những lời bác sĩ đã nói liên tục lặp lại trong đầu tôi.

Bệnh nhân bị kích thích quá lớn, dẫn đến bệnh cũ tái phát, may là cấp cứu kịp thời, tạm thời giữ được tính mạng...

Nếu bệnh nhân tỉnh lại, không nên để ông ấy bị thêm kích thích nào nữa, một khi tâm trạng quá xúc động, cũng có thể dẫn đến tử vong...

Còn có giọng nói của ông ngoại:

Văn Phượng... Đừng giết nó... Cứu cứu... Văn... Phượng...

Tôi đưa tay đặt lên cửa sổ thủy tinh, lặng lẽ cầu nguyện trong lòng: Trời cao phù hộ, ông ngoại nhất định phải bình an vô sự, nhất định phải tỉnh lại! Ông ngoại, chỉ cần ông tỉnh lại, ông nói cái gì con cũng đồng ý, bất cứ cái gì... cũng đáp ứng...

Ông có nghe không? Nghe được đúng không, nhất định phải tỉnh lại, nhất định...

Tôi vẫn cứ đứng yên như vậy coi chừng ông ngoại, cho đến chín giờ sáng ngày hôm sau, ông ngoại mới tỉnh lại, nhưng cơ thể rất suy yếu, ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có, mới chớp mắt được hai cái, lại ngủ tiếp.

Bác sĩ nói tạm thời ông ngoại không có nguy hiểm đến tính mạng, có thể chuyển sang phòng bệnh bình thường, tôi mới an tâm rời khỏi

bệnh viện.

Trở lại đoàn làm phim, xin nghỉ nửa ngày xong, tôi lấy điện thoại gọi cho Lục Minh Hiên, không chờ anh ta mở miệng, tôi đã nói trước:

"Ra ngoài gặp đi, tôi có chuyện muốn nói với anh!"

"Nghĩ thông suốt rồi sao?"

"Ba mươi phút sau, ở nhà hàng lần trước!" Không chờ anh ta trả lời, tôi trực tiếp cúp máy.

Đến nhà hàng lần trước, nhân viên phục vụ dẫn tôi đến phòng VIP, Lục Minh Hiên đã sớm ngồi sẵn ở đó.

"Em đến thật đúng giờ!" Bộ dạng anh ta thật ngạo mạn, ngồi trên ghế salon hút xì gà, ánh mắt nhàn nhạt nhìn tôi.

"Chúng ta tiếp tục đề tài lần trước đi!" Tôi đi thẳng vào vấn đề.

"Nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt rồi sao?" Anh ta tà mi cong khóe môi: "Mới một buổi tối mà em đã thông suốt rồi, so với dự đoán của anh còn nhanh hơn rất nhiều, em quả thật là một người thông minh!"

Tôi không muốn nói nhảm với anh ta, thẳng thừng nói: "Nếu như tôi kết hôn với anh, sẽ được bao nhiêu tiền?"

"Rất trực tiếp!" Anh ta vỗ vỗ tay, nâng lên một nụ cười: "Em muốn bao nhiêu tiền?"

"Ba ngàn vạn!"

"Đô la?"

"Nhân dân tệ!"

"Ok, không thành vấn đề!" Anh ta sáng khoái đáp ứng, giống như ba ngàn vạn đối với anh ta chỉ là ba đồng tiền.

"Trong vòng hai ngày phải chuyển vào tài khoản của tôi!"

"Ngay bây giờ anh cũng có thể chuyển vào tài khoản của em, chỉ có điều, em phải ký vào hợp đồng hôn nhân trước!"

"Hợp đồng gì chứ?"

"Hợp đồng kết hôn!"

Chương 220: Điều khoản ngang ngược

"Hợp đồng gì chứ?"

"Hợp đồng kết hôn!" Anh ta để hai phần hợp đồng đã sớm chuẩn bị sẵn lên bàn: "Đây chỉ là phần khái quát thôi, còn về chi tiết, chúng ta còn cần phải bàn bạc thêm một chút, em có yêu cầu gì thì có thể nói, sau khi được anh đồng ý, em có thể thêm vào."

Tôi cầm bản hợp đồng lên, lướt sơ qua một lần, cũng đã hiểu ra! Cong cong khóe miệng: "Nói cho dễ nghe một chút, là hợp đồng kết hôn, nhưng nói thẳng ra thì phải gọi là hợp đồng ly hôn mới đúng!"

"Em có thể hiểu là như vậy!" Anh ta nhẹ nhàng phun khói thuốc, nở nụ cười kiêu ngạo bên môi: "Nhìn cho kỹ xong thì em có thể nói những điều kiện mà em muốn."

Tôi đọc kỹ, mấy điều khoản ngang ngược thật không ít! Trong đó có một điều, sau khi kết hôn, tôi không có quyền đòi ly hôn! Nếu như tôi dám nói muốn ly hôn, thì phải bồi thường phí tổn thất danh dự và tổn thương tinh thần các thứ cho anh ta, còn về bao nhiêu tiền, thì do anh ta quyết định, hơn nữa sau khi ly hôn, một đồng tôi cũng không được chia!

Còn có một điều nữa, nếu như trong tương lai mà có ly hôn, thì đứa con nhất định phải thuộc về anh ta! Tôi phải bồi thường một tỷ đô la! Nhưng điều kiện tiên quyết là, nhất định phải có con thì mới có hiệu lực, hơn nữa, phải là anh ta đòi ly hôn.

Tương đối thái quá chính là điều thứ sáu, sau khi hai bên đã đồng ý ly hôn, bên nhà gái nhất định trong vòng ba năm không được tái hôn!

"Tại sao sau khi ly hôn, tôi nhất định trong ba năm không được tái hôn? Mà anh thì không cần phải như vậy?" Tôi bất mãn chỉ vào điều thứ sáu hỏi anh ta.

Anh ta giờ khòe miệng: "Nếu như anh với em vừa ly hôn xong, qua ngày hôm sau em lập tức kết hôn cùng người đàn ông khác, lúc đó anh sẽ thật mất mặt không phải sao?"

Hay cho câu thật mất mặt! Tôi thật sự muốn cầm cái bản hợp đồng này đập vô mặt anh ta!

Bản hợp đồng này, khách quan mà nói, chính là một văn bản gồm những điều khoản vô cùng ngang ngược, nội dung đại khái là trong tương lai nếu có ly hôn, thì nhất định phải trải qua sự đồng ý của anh ta, nếu không một đồng cũng không được chia, mà coi như được anh ta đồng ý, cũng chưa chắc được phân chia tài sản!

Hẳn là mấy người có tiền nào cũng sẽ làm như vậy, chỉ sợ sau khi ly hôn với vợ phải bị chia một nửa tài sản, cho nên trước khi kết hôn phải ký vào một bản hợp đồng! Mặc dù luật hôn nhân mới ra sau này cũng đã chỉ rõ, tài sản trước khi cưới của hai người là tài sản riêng, tiền kiếm được sau khi kết hôn mới là tài sản chung thuộc về hai vợ chồng, nhưng mà người đàn ông giàu có như anh ta, trước hay sau khi cưới gì cũng có rất nhiều tiền, nếu được chia một nửa tài sản của anh ta, chắc cũng khoảng vài tỉ nhân dân tệ!

Chương 221: Em rất cần tiền sao?

Người đàn ông giàu có như anh ta, trước hay sau khi cưới gì cũng có rất nhiều tiền, nếu được chia một nửa tài sản của anh ta, chắc cũng khoảng vài tỉ nhân dân tệ!

Dĩ nhiên là anh ta sẽ không có tiền như vậy, không đâu tự nhiên mà cho một người phụ nữ phân nửa gia tài!

Dù sao thì tôi cũng không thêm tiền của anh ta, mấy điều khoản này đối với tôi cũng không có tác dụng gì!

Cầm lấy cây bút trên bàn, tôi ký tên lên hai bản hợp đồng, sau đó đưa tới trước mặt anh ta.

"Quả thực rất thẳng thắn." Anh ta hài lòng nhận lấy hợp đồng.

"Nhớ chuyển tiền qua cho tôi!" Tôi không quên nhắc nhở anh ta.

"Em rất cần tiền sao?" Anh ta nhìn tôi: "Lần trước cho em một trăm vạn, đã xài hết rồi sao?"

"Những thứ này hẳn là tôi không cần phải giải thích với anh, dù sao chỉ cần anh nhớ chuyển tiền qua cho tôi là được!"

"Bây giờ anh viết cho em tờ chi phiếu là được rồi, cần gì phải chuyển tiền vào tài khoản cho phức tạp vậy?" Anh ta vừa nói, vừa rút xấp chi phiếu trong túi ra, chữ viết rồng bay phượng múa ghi lên một dãy số.

Cũng đúng, cầm chi phiếu không phải tiện hơn sao? Ngay cả cái này mà tôi cũng quên mất, người có tiền rất thích viết chi phiếu!

Tôi nhận chi phiếu anh ta đưa tới, đếm mấy con số, xác định không có thiếu, tôi xoay người rời đi, giọng nói của anh ta lại vang lên từ sau lưng tôi: "Hai ngày sau, anh sẽ triệu tập ký giả mở một cuộc họp báo, tuyên bố chuyện đính hôn! Em nhất định phải tham dự, chúng ta sẽ nhanh chóng đi làm giấy hôn thú, còn về đoàn làm phim, em hãy sắp xếp thời gian cho tốt, nếu như đạo diễn không cho nghỉ, anh sẽ tự mình nói với ông ta."

Lục Minh Hiên đính hôn, đạo diễn có thể không cho nghỉ sao? Tôi khinh bỉ anh ta trong lòng.

"Anh xác định thời gian xong rồi gọi cho tôi là được."

Cầm chi phiếu của Lục Minh Hiên, tôi đi tìm tên mặt sẹo.

Lúc hắn ta thấy chữ ký trên chi phiếu, có vẻ hơi kinh ngạc, nhìn tôi một cái, cũng không nói gì, cất chi phiếu xong lập tức thả người.

Mạc Văn Phượng vừa thấy tôi đến chuộc bà ấy, mừng rớt nước mắt.

"Oánh Oánh, cảm ơn con đã tới cứu mẹ, mẹ thật sự rất cảm ơn con, thật..."

"Bà không cần phải cảm ơn tôi, một chút tôi cũng không muốn cứu bà! Bà có chết cũng không liên quan tới tôi! Chỉ có điều, nếu bà thật sự chết, ông ngoại sẽ rất khổ sở, tôi chỉ là không muốn ông ngoại phải đau buồn mà thôi, ngoài ra không còn nguyên nhân nào khác!" Giọng nói của tôi lạnh lùng, không mang theo một chút tình cảm: "Bà

cũng nên cảm ơn ông ngoại đi, nếu không có ông, tôi tuyệt đối sẽ không cứu bà!"

Bà ấy ngay lập tức bị nghẹn, lời định nói cũng nuốt trở vào, cẩn thận hỏi: "Vậy, ông ngoại có khỏe không?"

"Ở bệnh viện!"

Chương 222: Đính hôn

"Ở bệnh viện!"

"Hả, ông ngoại không sao chứ?" Bộ dạng bà ấy rất khẩn trương.

"Nếu như ông có chuyện gì, bây giờ tôi sẽ ở đây cứu bà sao?" Tôi trợn mắt nhìn bà ấy.

Nếu như hôm qua ông ngoại vì bệnh cũ tái phát mà chết, tôi sẽ hận người đàn bà này thấu xương, chính là bà đã hại chết ông ngoại, tôi tuyệt đối sẽ không cứu bà ấy, còn hận không đâm cho bà mấy nhát dao!

"Thật xin lỗi, đều là mẹ không tốt..." Bà ấy đau lòng cúi đầu.

"Mạng của bà là nhờ ông ngoại nhặt về, nếu như bà nghĩ muốn cảm ơn, thì phải đối xử với ông ngoại cho thật tốt, nói cho bà biết, đây là lần cuối cùng tôi giúp bà, tuyệt đối sẽ không còn một lần nào nữa! Nhất định là như vậy!" Tôi nhìn chăm chăm bà ấy, thật kiên quyết.

Bà ấy bị tôi trừng mắt nên hơi sợ hãi, rụt cổ lại: "Mẹ... Mẹ biết rồi..."

Tôi đưa Mạc Văn Phượng tới bệnh viện, ngón tay bà ấy bị chém, thật may chỉ là một ngón út, mất đi cũng không có ảnh hưởng gì lớn đối với sinh hoạt hằng ngày, cái này cũng xem như là một bài học cho bà ấy!

Bài học như vậy mà tôi lại tốn tới ba ngàn vạn để mua về cho bà, thật là mắc quá đi! Nếu như đã tốn ba ngàn vạn để dạy dỗ, mà bà ấy vẫn

không thể thông minh hơn được, thì người đàn bà này coi như hết thuốc chữa!

Bằng bó ngón tay xong, tôi để Mạc Văn Phượng ở lại để chăm sóc cho ông ngoại, bà ấy mới vừa tìm được đường sống từ chỗ chết, cũng coi như mới đi một chuyến từ địa ngục trở về, đặc biệt nghe lời, đối xử với ông ngoại cũng rất tốt.

Không biết sau này sẽ như thế nào, ít nhất trong khoảng thời gian này, bà ấy sẽ rất nghe lời! Ông ngoại thấy bà ấy bình an vô sự, cũng không còn buồn rầu nữa, bệnh cũng nhanh chóng tốt lên.

Chuyện trong nhà coi như đã xử lý xong xuôi, tôi tiếp tục trở lại đoàn làm phim để làm việc, chuyện tiếp theo phải đối mặt, chính là cuộc sống của chính mình.

Hôn nhân trong tương lai của tôi, chính là một cuộc giao dịch, mà cuộc giao dịch này, có thể sẽ phá hủy cả cuộc đời của tôi, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý để đối mặt với cuộc hôn nhân giao dịch này.

Đường đi là do chính tôi lựa chọn, có quý cũng phải đi cho hết!

Ba ngày sau, Lục Minh Hiên mở hội nghị triệu khai ký giả, tuyên bố chuyện đính hôn.

Tôi và anh ta ở trước mặt báo giới, ký tên, lấy giấy hôn thú, vô số máy chụp hình hướng về phía chúng tôi chụp hình lia lịa, ánh đèn chớp nháy liên tục cơ hồ muốn làm hỏng mắt tôi.

Nội tâm có không vui cỡ nào đi nữa, thì trên mặt vẫn phải giữ vững nụ cười, nở nụ cười hạnh phúc, dựa vào trong ngực Lục Minh Hiên, đứng trên sân khấu, nhận lời chúc phúc của mọi người.

Nghi thức đơn giản như vậy tốn hết một buổi sáng, kế tiếp là bữa tiệc
đính hôn...

Chương 223: Vị hôn thê của tổng giám đốc

Nghi thức đơn giản như vậy tốn hết một buổi sáng, kế tiếp là bữa tiệc đính hôn...

Trình tự và nghi thức cụ thể, tôi cũng không rõ lắm, mà cũng không có thời gian để chú ý, dù sao đến khi nào cần có mặt tôi, thì tôi xuất hiện là được chứ gì! Tinh lực chủ yếu vẫn là đặt vào việc đi đóng phim!

Hôn sự của tôi và Lục Minh Hiên, đến ngày thứ hai được ký giả công bố ra, cơ hồ chiếm lĩnh ở vị trí nổi bật trên trang bìa tất cả các tờ báo giải trí và tạp chí! Ngay cả báo kinh tế cũng có!

Dường như chỉ trong một đêm, tôi trở nên phi thường nổi tiếng, ấn tượng đầu tiên của mọi người đối với tôi, trước tiên phải là vị hôn thê của tổng giám đốc tập đoàn Đông Á! Đi sâu hơn nữa thì mới biết tới tôi là một nữ diễn viên!

Ngay cả lúc đạo diễn giới thiệu tôi với người khác, cũng đều sẽ nói, vị này chính là vị hôn thê của tổng giám đốc tập đoàn Đông Á, cũng chính là nữ chính trong bộ phim mới nhất của ông ta...

Tôi là nổi tiếng nhờ tên tuổi của Lục Minh Hiên, chứ cũng không phải nhờ đóng phim mà nổi tiếng! Cảm thấy giống như tôi là ký sinh trùng của Lục Minh Hiên, nhờ có anh ta mà tôi mới có thể sống sót! Tôi không thích như vậy.

Vì thoát khỏi ba chữ "Lục Minh Hiên", tôi nhất định phải cố gắng đóng

phim cho thật tốt, làm ra nhiều tác phẩm hay hơn, để mọi người có thể nhận thức được năng lực của tôi, nhận ra khả năng diễn xuất của tôi, mới khẳng định được sự tồn tại của tôi!

Đại khái còn khoảng nửa tháng nữa, bộ phim này mới có thể được công chiếu! Lục Minh Hiên đã đồng ý với tôi, chờ bộ phim này chính thức được công chiếu rồi mới cử hành hôn lễ! Đối với tôi hay bộ phim mới của tôi cũng đều có thể giúp ích.

Mượn danh tiếng của Lục Minh Hiên và hôn sự làm oanh động cả nước này, cũng có thể sẵn tiện làm quảng bá luôn cho bộ phim truyền hình mới quay! Cái này so với bất kỳ hình thức quảng cáo nào đều mang lại hiệu quả tốt hơn!

Lấy mức độ nổi tiếng của tôi hiện nay, đã hoàn toàn vượt qua khỏi Tô Quân!

Nhắc tới Tô Quân, trong lòng tôi không khỏi có chút khó chịu.

Hôn sự giữa tôi và Lục Minh Hiên, mọi người đều đã biết, lúc anh ta nhìn thấy tin tức, không biết anh ta nghĩ thế nào đây?

Bây giờ nghĩ lại một chút, lúc đầu tôi không nên lợi dụng anh ta.

Ban đầu là muốn lợi dụng Tô Quân để chọc giận Lục Minh Hiên, nguyên lai là để thoát khỏi cuộc giao dịch bản thù giữa tôi và Lục Minh Hiên, nhưng thật không nghĩ tới, mọi thứ đều đi ngược lại. Người đàn ông cao ngạo khí phách giống như Lục Minh Hiên, làm sao sẽ cho phép bản thân thất bại bởi kẻ khác đây? Một khi không có được, sẽ lại càng muốn chiếm giữ lấy, lúc ấy tôi không nên dùng chiêu này để chọc giận anh ta.

Lát nữa sẽ có cảnh quay, cảnh này phải diễn cùng với đối thủ của

Lục Minh Hiên, bây giờ đối mặt với anh ta, tôi hơi khẩn trương một chút.

"Mặc tiểu thư, cô chuẩn bị xong chưa!" Ngoài phòng hóa trang, nhân viên công tác đang kêu lên.

"Tới ngay!" Tôi nhanh chóng đứng lên.

Chương 224: Bởi vì ta yêu nàng

"Tới ngay!" Tôi nhanh chóng đứng lên.

Bên trong trường quay, đạo diễn đang thảo luận với kỹ sư ánh sáng, trong tình huống này, hẳn là một hồi nữa mới bắt đầu quay, tôi liền ngồi ở bên cạnh chờ, thuận tay lấy kịch bản đọc lại lời thoại.

Đột nhiên, một bóng dáng cao lớn ngồi vào chỗ bên cạnh tôi, theo bản năng tôi quay đầu lại, chỉ thấy gò má của Tô Quân đang ở ngay trước mắt tôi, anh ta cảm nhận được ánh mắt của tôi, nhưng cũng không có quay qua nhìn tôi, chỉ từ tốn nói ba chữ: "Chúc mừng em."

"Cảm ơn." Tôi không dám nhìn mặt anh ta, giả bộ cúi đầu nghiêm túc đọc kịch bản, mãi cho đến khi đạo diễn phân công mọi người vào vị trí, tôi mới để kịch bản xuống.

Cảnh này là cảnh quay tình cảm, Mộ Dung Liệt thổ lộ với Thượng Quan Sơ Tuyết, nói những lời rất cảm động.

Tôi hét to: "Chàng không thể đối xử với ta như vậy!"

Tô Quân bắt được cổ tay của tôi: "Ta đối xử với nàng thế nào! Ta làm như vậy, cũng là vì muốn tốt cho nàng!"

"Vì tốt cho ta sao? Vì tốt cho ta mà chàng có thể tổn thương chàng ấy như vậy sao?"

"Nàng biết đau lòng vì hẳn ta, vậy nàng có nghĩ tới ta không!"

"Có! Mỗi lần ta nghĩ tới chàng, đều là những hành động thô bạo, chàng luôn ra lệnh ngang ngược muốn ta phải làm theo, chàng có bao giờ bận tâm tới cảm thụ của ta chưa?"

"Đó cũng là bởi vì ta yêu nàng! Nàng có biết ta rất yêu nàng không! Mà lòng của nàng, vẫn chưa bao giờ thuộc về ta! Ta đau lòng, ta khổ sở, nàng có biết không! Nàng biết không!" Lúc nói những lời này, khuôn mặt Tô Quân giận giữ, trong mắt lại thoáng qua một vẻ đau lòng.

Tôi ngần ngừ, kịch bản đâu có ghi như vậy đâu, tôi nhất thời không theo kịp rồi, chỉ có thể tiếp tục nhìn anh ta, đạo diễn cũng không có hô cắt, cả đoàn làm phim hoàn toàn yên tĩnh.

"Ta làm tất cả mọi chuyện, cũng là bởi vì nàng, bởi vì muốn tốt cho nàng, muốn nàng được vui vẻ, để nàng có thể tiếp nhận ta, nhưng còn nàng, cứ một lần lại một lần cự tuyệt ta, ghét bỏ ta, nàng có bao giờ bận tâm tới cảm nhận của ta chưa!"

"Ta..." Câu này không giống trong kịch bản!

"Nếu như nàng muốn ta cứu hấn, vậy thì phải xem biểu hiện của nàng, ngoan ngoãn nghe lời, ta tự nhiên sẽ không đá thương hấn! Nếu như nàng mà còn làm loạn nữa, việc đầu tiên ta làm, là giết chết hấn!" Nói xong, đẩy tôi té xuống đất, tức giận xoay người rời đi!

"Tốt!" Đạo diễn hô to, ánh đèn tắt, nhân viên hậu cần xung quanh cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đạo diễn đi tới, vỗ vỗ vai Tô Quân, cười nói: "Cậu phát huy lời thoại thật là xuất sắc, hiệu quả còn tốt hơn nhiều so với lời thoại trong kịch bản nữa, hai người đúng là một cặp đôi màn ảnh hoàn hảo, diễn mấy

cảnh tình cảm đặc biệt giàu cảm xúc! Không tệ, làm rất tốt! Đi thay quần áo đi, chuẩn bị quay cảnh tiếp theo!"

Chương 225: Anh ta thật sự đã thay đổi

Đạo diễn đi tới, vỗ vỗ vai Tô Quân, cười nói: "Cậu phát huy lời thoại thật là xuất sắc, hiệu quả còn tốt hơn nhiều so với lời thoại trong kịch bản nữa, hai người đúng là một cặp đôi màn ảnh hoàn hảo, diễn mấy cảnh tình cảm đặc biệt giàu cảm xúc! Không tệ, làm rất tốt! Đi thay quần áo đi, chuẩn bị quay cảnh tiếp theo!"

"Vâng, đạo diễn."

Đạo diễn đi xong, tôi và Tô Quân nhìn nhau, tôi cong khóe miệng, nở nụ cười mất tự nhiên, ngược lại anh ta lại xem như không có phát sinh chuyện gì, giống như mọi thứ vừa xảy ra chỉ là do diễn xuất yêu cầu, gật đầu một cái, liền đi vào phòng hóa trang.

Thật sự chỉ là do diễn xuất yêu cầu thôi sao? Sao tôi lại cảm thấy giống như thổ lộ tấm chân tình vậy?

Có lẽ tôi thật sự đã suy nghĩ hơi nhiều rồi! Tôi lắc lắc đầu cho đầu óc tỉnh táo lại một chút, cũng bận rộn đi thay quần áo.

Một ngày quay phim vô cùng thuận lợi, hôm nay được tan việc sớm.

Tôi đi ra khỏi cửa, vừa đúng lúc gặp Tô Quân, theo bản năng định chào hỏi, nhưng chợt nghĩ đến mình đã là vị hôn thê của người khác, không nên gần gũi quá như vậy, vì vậy gơ tay lên, rồi lại từ từ hạ xuống.

Nhưng ngay lúc này, anh ta lại xoay đầu lại, anh ta thấy tôi, khoảng

cách quá xa, tôi không nhìn rõ ánh mắt của anh ta, nhưng anh ta cũng không có mở miệng gọi tôi, mà chỉ gật đầu với tôi một cái, liền lên xe.

Tôi trơ mắt nhìn xe của anh ta dần dần đi xa, trong lòng có một cảm giác nói không nên lời.

Giữa chúng tôi đã thực sự thay đổi rồi, đổi lại là lúc trước, anh ta nhất định sẽ kêu tôi lên xe, chở tôi đi ăn cơm, nếu tôi có cự tuyệt, anh ta cũng sẽ năn nỉ tôi, nhưng bây giờ, chỉ là gật đầu một cái để chào hỏi.

Qua một thời gian nữa, có phải ngay cả một cái gật đầu chào hỏi cũng không còn hay không?

Đàn ông quả nhiên là sống thực tế, không làm người yêu được, thì ngay cả làm bạn bè cũng không thể!

Nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, tôi quyết định trở về thành phố A thăm ông ngoại, sáng mai đáp một chuyến máy bay quay trở lại để quay phim.

Trong bệnh viện, ông ngoại đã chuyển sang phòng bệnh bình thường, thân thể đã khá hơn nhiều, sắc mặt cũng dần hồng hào trở lại.

Tôi vừa bước vào phòng bệnh, ông ngoại nhìn thấy tôi tới, có chút kinh ngạc, bên môi treo lên một nụ cười: "Hôm nay không quay phim sao?"

"Quay xong rồi, thừa dịp có thời gian nên ghé thăm ông ngoại một chút." Tôi lấy nước trái cây mới mua để lên bàn: "Hôm nay sức khỏe có tốt lên được chút nào không?"

"Khỏe hơn nhiều, có thể xuất viện rồi! Chờng nào mới làm thủ tục xuất viện cho ông ngoại vậy?" Ông ngoại lại bắt đầu oán trách, lần nào nằm viện, ông cũng ước gì mau được xuất viện, tôi biết ông đang lo lắng về chi phí chữa bệnh.

"Ông khỏe lên rồi hãy nói, tiền nằm ở bệnh viện, ông không cần phải lo." Tôi rót nước trái cây, nhàn nhạt nói.

Chương 226: Xém chút nữa đem bán tôi đi

"Ông khỏe lên rồi hãy nói, tiền nằm ở bệnh viện, ông không cần phải lo." Tôi rót nước trái cây, nhàn nhạt nói.

Ba ngàn vạn tôi còn kiếm được, chút tiền chữa bệnh này thì có là cái gì?

Nói đến chuyện tiền bạc, ông ngoại trầm mặc, chân mày nhíu lại, đột nhiên không vui.

"Sao vậy?" Tôi hỏi.

"Mẹ con nói với ông, con cầm ba ngàn vạn đi chuộc nó về... Ba ngàn vạn đó, con lấy đâu ra mà nhiều tiền như vậy?" Ông ngoại đau lòng nhìn tôi, mang theo sự áy náy sâu sắc, giống như khổ sở vì sự bất lực của mình.

Bàn tay tôi đang gọt quả táo hơi dừng lại một chút: "Con mượn của công ty."

"Công ty cho con mượn nhiều tiền như vậy sao?"

"Đương nhiên rồi! Bây giờ con đi đóng phim được rất nhiều tiền, ba ngàn vạn này sẽ trừ vào tiền cát xê trong tương lai con kiếm được, ông ngoại yên tâm, bây giờ con đang đóng phim truyền hình, còn làm phát ngôn viên cho mấy quảng cáo, mỗi tháng kiếm được rất nhiều tiền, sẽ nhanh chóng kiếm đủ ba ngàn vạn thôi, công ty biết năng lực làm việc của con, cho nên mới cho con mượn nhiều tiền như vậy."

Thật ra thì số tiền kiếm được của tôi hiện nay cũng không nhiều như vậy, trước kia đóng phim điện ảnh, bởi vì là người mới, cho nên chỉ nhận được cát xê khoảng mấy vạn thôi, lần này đóng phim truyền hình, mặc dù có chút danh tiếng, nhưng cũng mới nhận được có mười mấy vạn tiền thù lao, cho dù vậy cũng là tăng gấp mấy lần trước kia rồi! Chỉ cần tôi càng ngày càng nổi tiếng, thì tiền thù lao trong tương lai cũng sẽ càng ngày càng cao.

"Có thật không?" Ông ngoại lo lắng nhìn tôi.

"Ừ!" Tôi gật đầu, vỗ vai ông ngoại: "Cho nên ông không cần lo lắng, ở đây dưỡng bệnh cho tốt."

"Haizz, cho dù thế nào thì, đều là tại ông không tốt, trước kia không có dạy dỗ mẹ con cho tốt, bây giờ muốn quản cũng không quản được nữa rồi, hôm nay nó gây ra họa, cũng là lỗi của ông, còn làm liên lụy đến con, haizzzz, làm hại con tuổi còn nhỏ như vậy, đã phải gánh một món nợ quá lớn, ông ngoại rất đau lòng vì con..."

Ông ngoại vừa nói, hốc mắt lại đỏ lên, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Mỗi một giọt nước mắt của ông ngoại, cũng là vì tôi mà rơi xuống, ông ngoại thật tình rất thương tôi, tôi biết. Ông ngoại là người hiểu rõ tôi nhất trên thế giới này, trong tương lai, cũng sẽ không có người nào sẽ thương yêu tôi giống như ông ngoại nữa, tình yêu thương của ông đối với tôi, tôi không biết phải biểu đạt như thế nào nữa, tình yêu thương vô bờ bến đó, nếu như có thể, ông ngoại sẽ dùng tất cả sinh mạng của mình để bảo vệ tôi.

Nhớ hồi còn nhỏ, dì hàng xóm nói với tôi, năm đó mẹ tôi vì tiền, xem chút nữa đem bán tôi đi, là ông ngoại đã hết sức che chở cho tôi,

không để bà ấy làm như vậy. Còn nói, nếu như bà ấy dám bán tôi đi, thì ông ngoại sẽ đoạn tuyệt quan hệ với bà, sau đó chết cho bà xem! Mẹ tôi sợ ông ngoại nghĩ quẩn, cho nên mới không có đem tôi đi bán.

Chương 227: Tuyên bố chuyện vui

Cho nên, mạng sống của tôi chính là mạng của ông ngoại, mà mạng sống của ông ngoại cũng chính là của tôi, nếu như không có ông ngoại, thì cũng chưa chắc gì mà có tôi.

"Tại sao lại khóc!" Một giọng nói vui vẻ truyền đến từ ngoài cửa, tôi quay đầu lại, chỉ thấy Mạc Văn Phượng xách cái hộp giữ nhiệt đi vào, nở nụ cười tươi rói, giống như có chuyện gì rất vui.

Ông ngoại vội vàng lau nước mắt, hít hít mũi nói: "Con đi đâu vậy, cả buổi sáng không thấy con đâu hết."

"Con về nhà nấu cháo cho ba! Nấu cháo thịt gà mất mấy tiếng đồng hồ, còn nóng ba mau ăn đi, Oánh Oánh, thiệt thòi cho con, nếu sớm biết con tới đây, mẹ đã đem nhiều hơn cho con ăn rồi, nhưng mà không sao, con ăn không đủ no thì một hồi nữa về nhà ăn, ở nhà còn một nồi lớn..." Bà ấy hưng phấn cười, vừa nói vừa đổ cháo ra chén từ trong hộp giữ nhiệt.

"Tôi ăn rồi, không đói bụng, bà cho ông ngoại ăn đi là được rồi." Vừa nhìn thấy bà ấy, giọng nói của tôi trở nên lạnh lùng.

Không còn cách nào khác, đối mặt với người đàn bà này, tôi không sao vui vẻ được, mặc dù bà ấy là mẹ tôi! Nhìn thấy bà ấy, tôi lại nhớ tới những chuyện mà bà đã làm, trong lòng lại cảm thấy thật chán ghét!

"À, vậy sao, vậy con uống thêm nước trái cây đi, lần nào tới đây con

cũng mua theo nhiều nước trái cây quá, hây a, uống không hết thì thật là lãng phí! Mặc dù bây giờ có nhiều tiền rồi, nhưng cũng không thể phung phí như vậy được..." Nụ cười trên mặt bà ấy rục rĩ như xuân về, cuối cùng tôi cũng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Bà ấy lại biết chuyện gì rồi sao? Tôi suy nghĩ trong lòng.

"Oánh Oánh, lần này con tới đây, có phải muốn tuyên bố chuyện vui gì với chúng ta hay không?" Bà ấy mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt sáng rực.

"Chuyện vui? Chuyện vui gì vậy?" Ông ngoại sững sờ hỏi, nhìn tôi, lại nhìn Mạc Văn Phượng.

"Bà lại biết chuyện gì rồi?" Tôi lạnh lùng nhìn bà ấy.

Bà ấy cười ha ha, lấy từ trong túi xách ra một tờ báo, đưa tới trước mặt ông ngoại: "Ba, ba nhìn đi, Oánh Oánh kết hôn với đại gia!" Sau đó đặc ý nhìn tôi: "Lần này hẳn là mẹ không có nói sai cái gì rồi, trên báo còn có hình con đứng chụp ảnh cùng Lục Minh Hiên, sẽ không phải lại là tin đồn nữa đâu nhỉ?"

Tôi không nói gì, trầm mặt không biết phải công khai như thế nào đây! Hôm nay trở về gặp ông ngoại, cũng là muốn nói với ông ngoại chuyện này, nhưng vẫn còn chưa biết phải mở miệng như thế nào! Chuyện kết hôn lớn như vậy, tôi cũng phải nên công khai thôi, mặt dù đây chỉ là một cuộc hôn nhân giao dịch.

Chương 228: Cậu ấy đối xử với con có tốt không?

Chuyện kết hôn lớn như vậy, tôi cũng phải nên công khai thôi, mặt dù đây chỉ là một cuộc hôn nhân giao dịch.

Mạc Văn Phượng thấy tôi không nói lời nào, đắc ý hơn: "Con không nói gì chính là thừa nhận rồi! Ba, ba, ba mau nhìn đi, đây chính là tổng giám đốc Lục Minh Hiên của tập đoàn Đông Á đó, rất có tiền nha, nghe nói tổng giá trị tài sản lên đến mấy chục tỉ lận đó! Oánh Oánh gả cho cậu ta, nửa đời sau cũng không cần lo lắng gì nữa..."

Làm gì mà tới mấy chục tỉ lận chứ! Khoa trương như vậy! Tôi thầm nghĩ trong lòng.

"Cái gì? Oánh Oánh muốn kết hôn sao? Thật hay giả vậy, kết hôn với ai? Đây là ai vậy? Sao không có nghe con nói tới? Cũng chưa từng thấy con dẫn cậu ấy về nhà ra mắt ông..." Ông ngoại khó hiểu nhìn tôi, sững sờ chớp chớp mắt.

"Là thật, con sắp kết hôn." Tôi vô cùng bình tĩnh nói ra tin tức này, một chút cảm giác vui sướng cũng không có.

"Đây là ai vậy? Con quen cậu ta từ khi nào? Quen nhau bao lâu rồi? Diệp Phong đâu? Diệp Phong đi đâu rồi? Không phải con và Diệp Phong quen nhau sao? Sao lại đột nhiên kết hôn với người khác?" Ông ngoại nhíu mày hỏi, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Con với Diệp Phong, đã sớm chia tay rồi."

"Chia tay sao? Chuyện khi nào? Sao lại đột nhiên chia tay?"

Tôi không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào, do dự một hồi:
"Chia tay lâu rồi."

"Hây a, ba, sao ba lại còn nhắc tới Diệp Phong, tiểu tử kia có cái gì tốt chứ, trong nhà lại không có tiền, thu nhập cũng không nhiều bằng Oánh Oánh, thật may là Oánh Oánh đã chia tay với cậu ta!" Mạc Văn Phượng cũng biết Diệp Phong, bà ấy đã sớm biết Diệp Phong có tình cảm với tôi, nhưng bà vẫn luôn khinh thường Diệp Phong, bởi vì gia cảnh anh ấy không tốt, đối với bà mà nói, phải có xe BMW, ở biệt thự thì mới gọi là người có tiền, giống như Lục Minh Hiên!

"Ba, ba nhìn xem, Oánh Oánh bây giờ được gả cho người đàn ông giàu có, là tổng giám đốc của công ty lớn, vung tay ra một cái là mấy ngàn vạn! Đại gia giàu có như vậy, con cũng chưa bao giờ nhìn thấy!" Mạc Văn Phượng hưng phấn nói, lại hỏi tôi: "Chừng nào thì con định dẫn cậu ấy về nhà ra mắt chúng ta đây, cùng nhau ăn một bữa cơm đi, cũng đã đính hôn rồi, cần phải gặp mặt người lớn nữa chứ!"

Trong lòng bà ấy vội vã muốn gặp Lục Minh Hiên, ông ngoại lại trầm mặc không nói gì.

Tôi nói với ông ngoại: "Hôm nay con tới đây chính là muốn nói với ông ngoại chuyện này, để cho ông chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, tìm một thời gian thích hợp, con dẫn ông đi gặp anh ấy."

Ông ngoại không nói gì, trầm mặc một hồi, hỏi tôi: "Cậu ấy đối xử với con có tốt không?"

Chương 229: Thiếu phu nhân

Ông ngoại không nói gì, trầm mặc một hồi, hỏi tôi: "Cậu ấy đối xử với con có tốt không?"

"Ba, câu hỏi của ba không phải là dư thừa rồi sao? Có tiền thì đương nhiên là được rồi, tự nhiên sẽ thương yêu Oánh Oánh của chúng ta thôi!" Mạc Văn Oánh ở một bên xen vào, cười không khép miệng, còn chưa từng thấy qua Lục Minh Hiên mà đã nói tốt cho anh ta.

Tôi gật đầu với ông ngoại: "Dạ, anh ấy đối xử với con rất tốt, tụi con đã nhận giấy hôn thú rồi, bây giờ đang sắp xếp chuyện kết hôn."

Chuyện kết hôn, toàn là giao cho Lục Minh Hiên đi an bài, tôi cũng không rõ lắm, gần đây công việc quay phim bận rộn nhiều việc, tôi cũng không có thời gian để mà chú ý.

"Hôn thú cũng nhận rồi..." Ông ngoại từ từ tiếp nhận sự thật này: "Vậy thì mau chóng dẫn cậu ấy tới đây cho ông ngoại gặp mặt, chuyện kết hôn lớn như vậy, mà cũng không nói cho ông ngoại biết trước..."

"Thật xin lỗi." Tôi cúi đầu, nếu như có thể, cuộc hôn nhân này, dù một chút xíu tôi cũng không muốn nói cho ông ngoại biết, dù sao, tôi cảm thấy mình sớm muộn gì cũng sẽ ly hôn, đến lúc đó sẽ chỉ làm ông ngoại lo lắng mà thôi.

"Không sao, con thích là tốt rồi, cậu ấy đối xử tốt với con là được." Ông ngoại thở dài: "Diệp Phong là một người tốt, không làm vợ chồng được, thì cũng có thể làm bạn, đừng làm tổn thương nó."

"Dạ!" Nhắc tới Diệp Phong, tôi mới nhớ chuyện Nhược Hi nhờ tôi lần trước.

Gần đây bận rộn, cho nên quên mất chuyện này! Nhược Hi cũng không có tới tìm tôi, rốt cuộc chuyện này là thế nào đây? Lần sau phải hỏi Lục Minh Hiên mới được.

Ra khỏi bệnh viện, tôi gọi điện thoại cho Lục Minh Hiên.

"Anh ở đâu?" Tôi đặt câu hỏi trước.

"Ở công ty, em tìm anh có chuyện gì sao?"

"Một hồi anh còn có việc."

"Vậy tôi chờ anh."

"Em về nhà chờ anh đi."

Tôi do dự một chút: "Được." Cúp điện thoại, tôi lên taxi.

Tiến vào biệt thự Lục gia, cảm thấy giống như đã thật lâu rồi tôi không quay lại nơi này, một đám người giúp việc cúi chào tôi, đổi giọng gọi tôi: "Thiếu phu nhân khỏe."

Tôi bị khiếp sợ, lần đầu tiên bị người khác xưng hô như vậy, thật không quen.

"Cứ gọi tôi là Mạc tiểu thư đi, tôi còn chưa có gả vào đây mà!"

Người giúp việc lớn tuổi nhất ở đây là quản gia Trần, ông ta cung kính nói với tôi: "Là thiếu gia phân phó chúng tôi phải sửa cách gọi lại thành thiếu phu nhân."

Lại là Lục Minh Hiên phân phó sao?

"Dù sao tôi vẫn còn chưa có gả vào đây, không được gọi tôi là thiếu phu nhân!" Tôi kiên quyết nói, vô cùng bài xích cái thân phận này.

Chương 230: Em tìm người đàn ông kia làm gì?

"Dù sao tôi vẫn còn chưa có gả vào đây, không được gọi tôi là thiếu phu nhân!" Tôi kiên quyết nói, vô cùng bài xích cái thân phận này, mặc dù sớm muộn gì cũng phải gả vào đây, nhưng chỉ là tôi không muốn nhanh như vậy đã bị gọi là thiếu phu nhân, có thể kéo dài được một ngày thì hay một ngày, tôi ghét cái thân phận này!

"Dạ, thiếu phu nhân!" Quán gia cung kính cúi người.

"Ông..."

Được rồi, quả nhiên là tên Lục Minh Hiên đáng ghét, tôi đối lại không được, vậy thì thôi!

Ngồi trên ghế salon đợi hai tiếng đồng hồ, Lục Minh Hiên vẫn còn chưa trở về, tôi không muốn đợi thêm nữa, xoay người định rời đi, vừa đúng lúc này anh ta về nhà.

Trong nháy mắt cánh cửa mở ra, mấy người hầu tiến lên tiếp đón, anh ta đổi dép, đi tới trước mặt tôi: "Chờ lâu lắm rồi hả?"

"Ừ!" Trong lòng tôi bực bội mắng anh ta, nói nhảm, đợi hai tiếng đồng hồ rồi chứ ít!

"Sao không lên phòng chờ?"

"Chờ ở đây là được rồi." Tôi không muốn vào căn phòng đó, sẽ làm tôi nhớ lại lúc trước, nhất là...

"Lên đi!" Anh ta nói xong, không đợi tôi phản đối, trực tiếp lên lầu.

Tôi cần môi, đi theo anh ta.

Phòng ngủ chính vẫn sạch sẽ như lúc trước, mỗi ngày đều có người vào quét dọn phòng, nhưng vừa vào cửa, tôi cảm giác được hơi thở mập mờ đang tăng lên, mùi vị hoan ái lúc trước làm tôi nhớ lại.

"Tìm anh có chuyện gì?" Anh ta cởi áo khoác xuống, thả lỏng cà vạt trên cổ.

"Lần trước nhờ anh tìm người, anh có tìm được không?" Lần này tôi đến đây chủ yếu là để hỏi chuyện của Diệp Phong.

Bàn tay kéo cà vạt hơi dừng lại một chút, nhìn về phía tôi: "Em tới đây là để hỏi chuyện này sao?"

"Đúng vậy!" Hình như tôi cảm thấy anh ta đang giấu giếm tôi chuyện gì?

Chẳng lẽ anh ta đã sớm điều tra ra rồi, chỉ là không có nói cho tôi biết? Chờ tôi tới hỏi hay sao?

Anh ta không nói gì, chỉ nhíu mày: "Người đàn ông này, hẳn là người đàn ông lần trước anh nhìn thấy chứ gì? Người đàn ông đó cứ quẩn lấy em."

"Anh ấy là ai không quan trọng, anh có tìm giúp tôi không?"

"Em tìm người đàn ông đó làm gì?" Anh ta trầm mặc hỏi.

Hỏi nhiều như vậy làm cái gì chứ? Tôi không muốn trả lời anh ta về

vấn đề này.

"Anh đã đồng ý tìm giúp tôi rồi!"

"Em trả lời anh trước!" Giọng nói anh ta ngang ngược, không cho tôi cự tuyệt.

Tôi giận nghiến răng: "Anh ấy bị mất tích, người nhà rất khẩn trương, tôi giúp một tay hỏi thăm tung tích của anh ta không được sao?"

"Hắn là em còn muốn anh ta!" Anh ta nheo cặp mắt nguy hiểm, giống như muốn nhìn thấu nội tâm của tôi.

Chương 231: Em thích vòng đeo tay như thế nào?

"Hắn là em còn muốn anh ta!" Anh ta nheo cặp mắt nguy hiểm, giống như muốn nhìn thấu nội tâm của tôi.

"Không có!" Trong lòng tôi "bùm" một cái nhảy dựng lên, nhưng trên mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, tuyệt đối không thể để cho anh ta nhận ra tôi với Diệp Phong có bất kỳ tình cảm yêu đương gì.

Người đàn ông này có ham muốn sở hữu mạnh như vậy, nếu để anh ta biết tôi có chút xíu tình cảm gì với Diệp Phong, chẳng những sẽ không giúp tôi, nói không chừng còn có thể làm hại cả Diệp Phong, tôi không muốn bất kỳ ai bởi vì tôi mà phải chịu những tổn thương không đáng có.

Ánh mắt sắc bén của anh ta nhìn tôi không chớp mắt, một hồi sau mới dời đi, chuyển xuống cần cổ tôi, dần dần đi xuống dưới, tôi cho là anh ta đang suy nghĩ đến cái gì khác rồi, đang định thở phào một hơi, chợt phát hiện, ánh mắt anh ta đang nhìn chăm chú vào chiếc vòng tay pha lê màu hồng của tôi.

Đầu ngón tay thon dài của anh ta, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc vòng pha lê màu hồng trên tay tôi, giọng nói không nặng không nhẹ: "Chiếc vòng pha lê này có ý nghĩa gì đối với em vậy? Anh phát hiện, mỗi lần em làm chuyện yêu với anh, đều sẽ nhìn vào chiếc vòng pha lê này..."

"..." Tôi nuốt ngụm nước miếng, không nói gì.

"Ai tặng em?" Anh ta từng bước từng bước hỏi, ép tôi không thể không trả lời.

"Tự mua, không có ý nghĩa gì." Dường như anh ta không tin lời của tôi, tôi lại nói: "Không tin tôi tháo xuống..."

Tôi đang muốn tháo chiếc vòng pha lê trên tay xuống, anh ta lại giữ tay tôi lại, giọng nói ác ma truyền đến: "Anh giúp em!" Nói xong, một sức lực mạnh mẽ giật chiếc vòng trên tay tôi xuống...

"Tí tách..." Pha lê màu hồng văng tung tóe, âm thanh tí tách từ trên sàn nhà vang lên, từng viên một văng ra xa, lăn đi mất...

Lòng tôi như bị xé rách, mơ hồ đau.

"Thế nào?" Ánh mắt tìm tòi của anh ta nhìn chăm chăm tôi.

"Không có gì." Tôi cố gắng che giấu nội tâm đau đớn, không để cho anh ta nhìn ra, trên mặt vẫn là bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này anh ta mới chịu bỏ qua cho tôi, đầu ngón tay mơn trớn trên mặt tôi, nhẹ nhàng nói: "Hôm nào anh tặng cho em một cái, em thích vòng đeo tay như thế nào?"

"Tùy anh, tôi cũng không thích đeo, nghe nói pha lê có thể đổi vận, nên tôi chỉ mua đeo chơi thôi." Tôi nhàn nhạt nói, trong lòng đau như bị gai đâm.

Đó là năm tôi mười tám tuổi, Diệp Phong tặng quà sinh nhật cho tôi, đích thân anh ấy đeo lên cho tôi, tôi vẫn tiếc không muốn tháo xuống, ngay cả khi bắt gặp anh ấy và Nhược Hi ở chung, tôi cũng không có tháo xuống, bây giờ thì...

Cũng tốt, cái gì cần bỏ, thì phải bỏ đi.

Chương 232: Muốn làm gì thì làm

Cũng tốt, cái gì cần bỏ, thì phải bỏ đi.

Anh ta không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mặt tôi, đầu ngón tay tỉ mỉ vuốt ve, giống như rất hưởng thụ cảm giác này.

"Người nhà anh ấy rất lo lắng, anh có thể nói cho tôi biết hành tung của anh ấy không?" Tôi không muốn từ bỏ, cẩn thận hỏi anh ta.

"Không tra được." Anh ta nói.

"Ngay cả người cũng không tìm được sao?" Tôi nhíu mày.

"Ghi chép xuất cảnh không có tên anh ta, anh ta vẫn còn ở trong nước."

Vậy anh ấy đi đâu vậy chứ? Tôi lo lắng suy nghĩ.

"Có lẽ là anh ta cố ý muốn trốn đi, không để cho bọn họ tìm được! Chờ khi anh ta muốn xuất hiện thì tự nhiên sẽ quay về thôi. Chỉ có điều, có thể biến mất mà ngay cả anh cũng không tìm được, ngược lại làm cho anh hơi bất ngờ." Ánh mắt anh ta trở nên thâm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Không tìm được thì thôi, tôi sẽ nói chuyện với người nhà anh ta, cố hết sức là được rồi, không tìm được thì cũng không còn cách nào khác." Trong lòng tôi không khỏi cảm thấy hơi mất mát, rốt cuộc Diệp Phong đã đi đâu vậy chứ?

Dường như anh ta cũng thấy tôi mất mát: "Anh sẽ tiếp tục phải người đi tìm."

"Ừ!" Tôi gật đầu, trong lòng nghĩ, nên nói với Nhược Hi như thế nào đây?

Đột nhiên, một bàn tay to lớn mò vào trong quần áo của tôi, tôi sợ hết hồn, ngẩng đầu lên, chống lại khuôn mặt anh tuấn của Lục Minh Hiên đang phóng đại trước mắt, không biết từ lúc nào ánh mắt của anh ta đã trở nên nóng bỏng, ngọn lửa ham muốn từ chỗ sâu nhất trong cơ thể tràn ngập trong đôi mắt anh ta.

"Anh muốn làm gì... Ừm..." Lời của tôi còn chưa nói hết, môi đã bị chặn lại.

Tôi liều mạng giãy giụa, nhưng cũng không làm được gì, cuối cùng dứt khoát không vùng vẫy nữa, để mặc anh ta muốn làm gì thì làm...

Lúc đi theo anh ta vào phòng, tôi cũng đã nghĩ đến kết quả này sẽ xảy ra, tên cầm thú như anh ta, làm sao sẽ chịu bỏ qua cho tôi chứ? Tiến vào địa bàn của anh ta rồi, còn có thể nguyên vẹn lui trở ra sao?

Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, hơn nữa cũng sắp kết hôn rồi, coi như thích ứng sớm một chút.

Trong phòng ngủ chính, tràn đầy hơi thở kích tình, càng lúc càng nồng đậm.

Lục Minh Hiên đè tôi dưới ghế sofa, vung tay lên, áo sơ mi của tôi đã bị xé rách, tôi giật mình kêu lên, rất nhanh, môi của anh ta đã chạm lên, ngăn chặn tất cả âm thanh của tôi.

Nụ hôn nóng bỏng, môi lưỡi chặt chẽ day dưa, tôi giống như bị anh ta hòa tan, đầu óc mơ mơ màng màng, thân thể cũng ngày càng mềm nhũn.

"Không cần phải sợ..." Rốt cuộc anh ta cũng bỏ qua đôi môi của tôi, cánh môi nóng bỏng, bắt đầu đi từ gương mặt của tôi đến những chỗ khác.

Chương 233: Em luôn làm anh điên cuồng

"Không cần phải sợ..." Rốt cuộc anh ta cũng bỏ qua đôi môi của tôi, cánh môi nóng bỏng, bắt đầu đi từ gương mặt của tôi đến những chỗ khác.

Vành tai, cổ, hôn đến trước ngực...

Những chỗ được môi anh ta lướt qua, giống như châm một ngòi lửa lên người tôi.

"Ừ..." Tôi đỏ mặt, cắn môi, nhưng vẫn không cẩn thận phát ra âm thanh làm người ta đỏ mặt.

Lục Minh Hiên ngẩng đầu nhìn tôi, dục vọng nhuộm đầy trong mắt, nụ cười giống như mang theo chút cứng chiều.

"Không chịu nổi thì cứ kêu lên, anh sẽ rất thoải mái."

Tôi quay đầu đi, không thèm nhìn mặt anh ta.

Anh ta nằm đè lên eo tôi, tôi dán sát lên người anh ta, bộ phận cứng rắn nóng hổi nào đó chĩa vào phía dưới của tôi, mặt tôi đỏ lên, anh ta cười tà mị: "Có cảm nhận được không? Nó đang rất khát vọng em."

Lục Minh Hiên nhẹ nhàng động đậy mấy cái, sau đó cởi quần ra, dục vọng nóng bỏng được phóng thích, anh ta tách hai chân tôi ra, hôn lên môi tôi một cái, sau đó từ từ, từng chút từng chút chen vào...

Có hơi đau... Tôi nhú mào, mặc dù không phải là lần đầu tiên, nhưng lần nào đi vào, tôi cũng sẽ mơ hồ cảm thấy hơi đau, chỉ có điều thích ứng một chút là tốt rồi.

Anh ta hôn tôi, động tác chậm rãi, con ngươi màu đen khế nheo lại, một tầng hơi nước phủ lên lộ ra dục vọng tà mị.

Dường như anh ta đã nhẫn nại rất lâu rồi, tinh lực thật dồi dào dư thừa, mỗi một lần va chạm giống như xé nát thân thể tôi, vào thật sâu bên trong, thô bạo khiến tôi đau kêu ra tiếng.

"Anh... Nhẹ một chút... Đừng mà... Ưm..."

Vào giờ phút này, anh ta có còn nghe thấy gì nữa đâu chứ? Càng kêu anh ta nhẹ một chút, ngược lại càng làm cho anh ta mãnh liệt muốn nhiều hơn, tôi cắn răng, không để mình phát ra âm thanh...

Anh ta liều mạng va chạm trong cơ thể tôi, khoái cảm quá mức mãnh liệt, làm cho tôi có một loại cảm giác sợ hãi, đầu óc dần trở nên mơ hồ, khoảng mấy phút sau, trước mắt tôi tối đen, cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Lúc tôi tỉnh dậy, anh ta đã dừng lại, kích tình đã trôi qua.

Anh ta nghiêng cơ thể, một tay chống lên đầu, con ngươi thâm thúy lóe ra một tia thỏa mãn.

"Em luôn làm cho anh phải điên cuồng, lâu rồi không được thưởng thức mùi vị tuyệt vời của em, thật là làm cho anh muốn ngừng mà ngừng không được."

Tôi không muốn nghe anh ta nói mấy lời này, dứt khoát nhắm mắt lại, giả bộ ngủ say.

Chóp mũi đột nhiên cảm thấy nhột nhột, tôi nhăn mũi, cọ cọ lên, nhưng chỉ một lát sau lại nhột nữa, giống như có cái gì đang cố ý gãi ngứa.

Chương 234: Công chiếu phim!

Chóp mũi đột nhiên cảm thấy nhột nhột, tôi nhăn mũi, cọ cọ lên, nhưng chỉ một lát sau lại nhột nữa, giống như có cái gì đang cố ý gãi ngứa.

Tôi mở mắt, chỉ thấy khuôn mặt gian manh kia của Lục Minh Hiên, khóe miệng đang treo nụ cười xấu xa, không biết lấy đâu ra một cái lông chim trắng nõn, chính là cái lông này đang cọ lên mũi tôi.

"Anh đang làm gì!" Tôi nhìn chằm chằm anh ta, hành hạ xong rồi còn không cho tôi ngủ sao?

"Không thấy à? Anh đang trêu chọc em..." Nụ cười tà ác vui vẻ bên môi anh ta càng đậm hơn, giống như đang trêu chọc thú cưng của mình, trông vô cùng thích thú.

"Đủ rồi! Tôi muốn ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm quay phim!" Mặt tôi đen lại, bảy giờ sáng mai phải lên máy bay, tôi còn phải chạy về Hoàn Điểm để quay phim đó!

"Anh xin nghỉ giúp em." Anh ta thoải mái nói.

"Không được!" Tôi cự tuyệt, không muốn bởi vì mình mà làm trễ tiến độ của cả đoàn làm phim!

Anh ta cong khóe miệng, thờ ơ cười, nói sang chuyện khác: "Lễ cưới của chúng ta, là ngày tám tháng sau."

Tôi suy nghĩ một chút, ngày ba mươi tháng này, bộ phim truyền hình

chính thức được công chiếu, ngày tám tháng sau, cũng được, chỉ cần quay cho xong bộ phim này là tốt rồi, mấy vấn đề khác không sao!

"Ừ!" Tôi trả lời, bày tỏ không có ý kiến, chợt nhớ tới cái gì, nói với anh ta: "Có phải anh nên gặp người nhà của tôi rồi hay không?"

Anh ta nhìn tôi: "Ba mẹ em muốn gặp anh sao?"

"Ông ngoại tôi muốn gặp anh!"

"Ừm!" Anh ta suy nghĩ một chút: "Vậy thì gặp một lần đi! Ngày mai anh để thư ký sắp xếp thời gian!"

"Anh nhớ, trừ ông ngoại tôi ra, ai cũng không quan trọng!" Tôi nói xong câu đó, cũng không thèm quan tâm anh ta có nghe hiểu được hay không, trực tiếp nhắm mắt lại ngủ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới chớp mắt một cái, nửa tháng đã trôi qua, tiến độ thực hiện bộ phim truyền hình vô cùng thuận lợi, hai ngày trước mới chính thức được công chiếu! Rốt cuộc tôi cũng có thể thả lỏng.

Trong buổi lễ ăn mừng, rất nhiều nhân viên đoàn phim chúc tôi tâm hồn vui vẻ linh tinh, tôi cười không nói gì, cả đêm Tô Quân cũng rất trầm mặc, dáng vẻ buồn buồn không vui, càng không ngừng uống rượu, mỗi lần có ai đến mời rượu anh ta, anh ta cũng trực tiếp uống một hơi cạn sạch, giống như mượn rượu giải sầu, cố ý mua say.

Dường như mọi người cũng nhận ra vẻ mất hứng của anh ta, không ai dám tiến lên nói chuyện cùng.

Những điều này, tôi đều nhìn thấy, thật ra thì từ mấy ngày trước tôi đã chú ý thấy, tâm trạng của Tô Quân không được tốt, lúc quay phim rất nghiêm túc, nhưng thường thất thần, hơn nữa còn hay đọc sai lời thoại.

Chương 235: Anh ta cũng uống say

Những điều này, tôi đều nhìn thấy, thật ra thì từ mấy ngày trước tôi đã chú ý thấy, tâm trạng của Tô Quân không được tốt, lúc quay phim rất nghiêm túc, nhưng thường thất thần, hơn nữa còn hay đọc sai lời thoại.

Đạo diễn rất hài lòng khen ngợi chúng tôi, còn chúc cho tôi và Tô Quân sớm đạt được giải nữ chính và nam chính xuất sắc nhất!

"Cảm ơn đạo diễn." Tôi cạn ly với đạo diễn, khẽ nhấp một ngụm rượu.

Còn Tô Quân thì trực tiếp ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch! Đây chính là rượu tây đó, nồng độ rất mạnh, uống như vậy sẽ say mất!

"Tốt, tốt!" Đạo diễn cao hứng, cười ha ha, cũng uống cạn ly rượu.

Chờ đạo diễn rời đi, Tô Quân xoay người, lại muốn cầm một ly rượu nữa từ trong khay của người phục vụ, nhưng bị tôi ngăn lại!

"Đừng uống, uống nữa anh sẽ say!" Tôi lo lắng nhìn anh ta.

"Em đừng xen vào chuyện của anh." Anh ta đưa tay muốn lấy, tôi cản lại, anh ta dứt khoát không uống rượu nữa, xoay người đi ra cửa sau của sảnh tiệc.

Tôi do dự một lúc, cũng đi theo ra ngoài.

Đi ra cửa sau, đó là vườn hoa của khách sạn, có trồng các loại hoa cỏ, mấy bông hoa nở rộ, gió đêm khẽ thổi tới, mang theo hương thơm nồng nặc, xông vào trong mũi, rất thơm, rất mê hoặc.

Tô Quân đi một hồi cũng thấy mệt, đi vào trong cái đình giữa vườn hoa, tìm một băng ghế ngồi xuống, đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, giống như rất mệt mỏi.

Tôi nghĩ, anh ta say rồi!

"Đau đầu lắm hả?" Tôi đi tới bên cạnh, nói với anh ta: "Em tìm một đồng nghiệp đưa anh về!"

"Không cần em quan tâm!" Giọng nói trầm tĩnh của anh ta đột nhiên rống lên, đây là lần đầu tiên anh ta nói chuyện hung dữ như vậy với tôi. Từ trước tới nay, giọng nói của anh ta lúc nào cũng trầm ấm ôn nhu, tuyệt đối không giống như lúc này.

Tôi sợ hết hồn, biết là anh ta uống say, nên cũng không trách anh ta.

Xung quanh rất tối, trong sảnh tiệc ánh đèn sáng trưng, tất cả mọi người đều đang vui vẻ ở bữa tiệc, ngoài vườn lại vắng ngắt, không có ai đi ngang, cho nên, coi như anh ta đang say khướt, cũng không có ai thấy, cũng tương đối an toàn.

Tôi cứ lẳng lặng như vậy đứng bên cạnh anh ta, nhìn anh ta, thầm nghĩ, chờ anh ta say đến hoàn toàn bất tỉnh, tôi sẽ tìm thêm mấy đồng nghiệp nữa đưa anh ta về nhà!

"Thật xin lỗi." Đột nhiên anh ta nói, giọng nói dường như đã thanh tỉnh không ít: "Anh không nên nổi giận với em, rất xin lỗi."

Chương 236: Em có nổi khổ tâm đúng không?

"Thật xin lỗi." Đột nhiên anh ta nói, giọng nói dường như đã thanh tỉnh không ít: "Anh không nên nổi giận với em, rất xin lỗi."

"Không sao đâu." Tôi nhàn nhạt trả lời, lại khuyên anh ta: "Anh uống rất nhiều rượu, nên về sớm một chút đi!"

Thừa dịp bây giờ anh ta chưa say lắm, tìm một đồng nghiệp đưa anh ta về là tốt rồi, để một hồi say mềm ra, chắc phải cần hai người mới đưa về nhà được!

"Anh không có say." Giọng nói yếu ớt, mang theo hơi chút buồn bã: "Anh rất muốn say, nhưng càng uống lại càng tỉnh táo, thật mà, không có say..."

"Được rồi, anh không có say, em tìm người đưa anh về được không?"

"Mạc Oánh." Đột nhiên anh ta nhẹ nhàng kêu tên tôi.

"Hả?" Tôi trả lời.

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn tôi say đắm, ánh mắt say rượu có chút mê hoặc: "Tại sao em lại muốn kết hôn cùng anh ta?"

Không ngờ đột nhiên anh ta lại hỏi vấn đề này, tôi hơi giật mình.

"Rõ ràng em không thích anh ta, tại sao lại muốn kết hôn với anh ta?"

Không phải em muốn anh đưa em đi sao? Không phải em muốn cách xa anh ta sao? Tại sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý? Có phải anh ta ép em không?"

"Ô Quân, anh đừng hỏi." Tôi biết anh ta có rất nhiều điều không hiểu, nhưng mấy chuyện này, tôi không muốn giải thích, thờ dài: "Đến lúc nên kết hôn thì kết hôn thôi, chỉ là đơn giản như vậy."

"Nhất định là em có nỗi khổ tâm đúng không?" Ánh mắt khẩn trương của anh ta nhìn chăm chăm vào tôi, giống như nếu không có được đáp án mà anh ta muốn, anh ta quyết không bỏ qua.

"..." Tôi không nói gì.

"Có phải không?"

"Em không muốn trả lời vấn đề này, anh đừng hỏi nữa." Tôi hơi mất hứng, giọng nói cũng xa cách thêm vài phần.

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt ẩn chứa một tia bi thương, mắt mác, đột nhiên cúi đầu ủ rũ nói: "Đều là tại anh không tốt, không bảo vệ cho em được... Anh thật là... Rất vô dụng..."

"Ô Quân, chuyện này không liên quan đến anh, anh... Đừng như vậy." Tôi nhìn bộ dạng này của anh ta, trong lòng cũng thất lại.

Chuyện này căn bản là không liên quan đến anh ta, anh ta không nên tự trách. Ngay từ lúc bắt đầu đã là tôi không tốt, tôi không nên lợi dụng tình cảm của anh ta dành cho tôi, đi chọc giận Lục Minh Hiên, cuối cùng, mục đích không có đạt được, ngược lại còn làm tổn thương Tô Quân, cũng hoàn toàn đi ngược lại, làm hại luôn chính bản thân mình.

Haizzz, đúng là thế sự khôn lường.

Vẻ mặt Tô Quân như đưa đám một hồi, đột nhiên lấy lại tinh thần, bắt lấy cổ tay tôi!

"Hả?" Tôi hơi bất ngờ, muốn tránh khỏi tay anh ta, anh ta lại càng nắm chặt hơn.

Chương 237: Đã sớm sắp đặt

"Hả?" Tôi hơi bất ngờ, muốn tránh khỏi tay anh ta, anh ta lại càng nắm chặt hơn.

"Mạc Oánh, anh sẽ trở nên mạnh mẽ, em hãy chờ anh..." Anh ta nói xong câu đó, "ầm" một cái, ngã xuống!

Tôi sợ hết hồn: "Tô Quân, Tô Quân..."

Cho dù tôi kêu như thế nào, vổ như thế nào nên mặt anh ta, anh ta cũng không có phản ứng, tiếng hít thở đều đều, lồng ngực hơi phập phồng, một hồi lâu sau tôi mới nhận ra... anh ta ngủ thiếp đi rồi!

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn dung nhan lúc ngủ say của anh ta, gương mặt phiểm hồng vì say rượu.

Hắn là anh ta đã say lắm rồi.

Thật may là, anh ta đã uống say rồi mới nói mấy lời đó với tôi, nếu không tôi cũng không biết phải đối mặt với anh ta như thế nào nữa.

Tô Quân, anh là người đàn ông tốt, trong tương lai sẽ gặp được một cô gái còn tốt hơn em gấp trăm lần, gấp vạn lần, đó mới là người anh muốn tìm, em không xứng làm người phụ nữ của anh, em thật sự, không xứng với anh.

Quay phim cũng quay xong, hôn lễ cũng diễn ra, tôi cũng coi như

rảnh rồi.

Hôm nay là ngày năm, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của ông ngoại, cuối cùng bác sĩ cũng cho ông ngoại xuất viện.

Ông ngoại nói, ngày tám là ngày hôn lễ trong đại của tôi, cho dù bất cứ chuyện gì cũng phải xuất viện, hơn nữa còn muốn xuất viện trước, không muốn lúc tôi đang làm lễ kết hôn mà chạy từ bệnh viện tới, đó là điềm xấu!

Thật ra thì tôi cũng không muốn ông ngoại xuất hiện trong buổi lễ kết hôn của tôi, bởi vì, không biết mấy người đó sẽ nghĩ như thế nào về ông, dù sao Lục Minh Hiên cũng là người có tiền, mấy người bạn hay người quen của anh ta, ai cũng là người giàu có, khẳng định sẽ xem thường người nghèo như chúng tôi!

Tôi không muốn ông ngoại bị bọn họ xem thường! Nhưng mà ông ngoại muốn tham dự hôn lễ của tôi, dù sao tôi cũng là cháu ngoại mà ông thương yêu nhất, cho nên tôi sẽ không để ông thất vọng, vậy nên tôi đã sớm nói với Lục Minh Hiên, trong tiệc cưới, ông ngoại tôi sẽ đích thân đến đó.

Tôi xách hành lý của ông ngoại, cùng Mạc Văn Phượng đi ra khỏi bệnh viện, nhìn thấy thư ký của Lục Minh Hiên.

Cô ta cũng thấy tôi, tiến lên cung kính nói với tôi: "Mạc tiểu thư, cô khỏe, tôi là thư ký của Lục Minh Hiên, Lục tiên sinh phái tôi tới đón cô, bây giờ đang ở nhà hàng chờ mọi người!"

Tôi hơi bất ngờ, anh ta đã đáp ứng trước khi kết hôn sẽ gặp mặt ông ngoại một lần, nhưng cũng không có nói cho tôi biết chính xác thời gian, thật không ngờ lại đột nhiên đến đón chúng tôi đi.

Chỉ có điều hôm nay thì cũng được, hôm nay ông ngoại xuất viện, chắc là đã sớm sắp đặt rồi nhỉ?

Chương 238: Lần đầu gặp mặt

Chỉ có điều hôm nay thì cũng được, hôm nay ông ngoại xuất viện, chắc là đã sớm sắp đặt rồi nhỉ?

Xe chạy đến một nhà hàng năm sao cao cấp thì dừng lại ngay trước cửa, mười mấy người giữ cửa nhanh chóng tiến lên, mở cửa cho chúng tôi, đúng là phong cách phục vụ năm sao, còn chuẩn bị cả xe lăn cho người già.

Ông ngoại thoải mái ngồi vào xe lăn, người phục vụ đẩy đi ở phía trước, tôi và thư ký đi theo ở phía sau, Mạc Văn Phụng hết nhìn đông lại nhìn tây, giống như hai lúa lần đầu tiên lên thành phố, nhìn xung quanh, ngạc nhiên kêu lên: "Woah, nhà hàng này thật là cao cấp quá đi! Trước đây mẹ còn chưa bao giờ biết ở đây lại có nhà hàng cao cấp như vậy!"

Nói nhảm, thường ngày bà rong ruổi theo mấy người đàn ông kia, bà ngoại trừ nghĩ tới mấy người đàn ông, còn chú ý tới cái gì nữa đâu chứ? Chỉ có điều là hoàn cảnh gia đình chúng tôi cũng không tốt, muốn vào mấy nhà hàng cao cấp, cũng không có tiền để mà vào!

Nhà hàng này cũng thật là xa hoa, vách tường giống như là được dát vàng lên, xung quanh vàng rực rỡ, trên trần nhà treo mấy cái đèn chùm, giống như mấy xâu chuỗi kim cương, lóe ra tia sáng chói mắt, ánh đèn nhu hòa màu vàng kim, trên sàn nhà trải thảm màu đỏ thẫm một đường dài vào trong!

Đại sảnh của nhà hàng, rộng thênh thang, còn có một cái đài phun nước, giống như đang đi vào một cung điện Châu Âu, vô cùng hoa

lệ, cao sang quyền quý! Tất cả mọi thứ ở đây đều toát lên phong cách quý tộc!

Kỳ quái là, nhà hàng lớn như vậy, nhưng sao không có ai hết? Trong đại sảnh, cũng chỉ có mình Lục Minh Hiên đang ngồi ở cái bàn ăn ở chính giữa, mấy cái bàn bên cạnh đều trống không, một người khách cũng không có!

"Sao ở đây không có ai hết vậy?" Tôi nhỏ giọng hỏi.

Thư ký nghe vậy, nói nhỏ vào tai tôi: "Hôm nay Lục tiên sinh đã bao hết cả nhà hàng này rồi."

Khi chúng tôi đi đến chỗ Lục Minh Hiên, Mạc Văn Phượng ngay lập tức vọt đến trước mặt anh ta, một phát nắm chặt tay của Lục Minh Hiên, kích động nói: "Ôi chao, cậu hẳn là Lục tổng giám đốc đây có phải không! Thật là vinh dự được gặp mặt!"

"Bà là?" Lục Minh Hiên nhíu mày.

"Tôi là mẹ của Mạc Oánh! Tôi tên là Mạc Văn Phượng, lần đầu gặp mặt, cậu khỏe cậu khỏe!"

Lục Minh Hiên nhìn tôi, tôi quay đầu qua chỗ khác giả bộ không thấy, làm mặt lạnh.

Người đàn bà này thật là mất thể diện! Vừa nhìn thấy người có tiền, ngay cả mình tên gì cũng quên mất! Tôi hối hận đã dẫn bà ấy theo đến đây!

"Bác mạnh khỏe." Lục Minh Hiên nhàn nhạt nói, không dấu vết rút tay về.

Chương 239: Giao dịch bản thủ

"Bác mạnh khỏe." Lục Minh Hiên nhàn nhạt nói, không dấu vết rút tay về.

Mạc Văn Phượng cười toe toét, hiển nhiên là vô cùng hài lòng với vị con rể này, nịnh hót: "Tướng mạo Lục tổng giám đốc thật là tuấn tú, còn trẻ nhưng rất có khí chất!"

Lục Minh Hiên không thèm để ý tới bà ấy nữa, mà là đi tới trước mặt ông ngoại, rất lễ phép chào hỏi ông ngoại, sau đó dịu dàng dìu ông ngoại ngồi lên ghế, chỉ là một hành động vô cùng bình thường như vậy, nhưng đến phiên Lục Minh Hiên làm, cũng thật không bình thường, rất hiếm thấy.

Anh ta kêu chọn món ăn trước, có mười mấy loại món ăn, mỗi một loại thành phần, mỗi một món ăn nào cũng dựa theo ý muốn của ông ngoại, gồm mấy món cá, mấy món đậu, thịt thì toàn là thịt băm, hoặc là hầm nấu thật lâu, thức ăn tương đối mềm, rất thích hợp để ông ngoại ăn.

Đột nhiên tôi phát hiện, Lục Minh Hiên là một người rất cẩn thận tỉ mỉ, hoặc có lẽ là, tất cả những thứ này, đều là do thư ký an bài cho anh ta?

Bất kể như thế nào, đây cũng là lần đầu tiên anh ta tiếp đón ông ngoại, ấn tượng của tôi về anh ta lại tốt thêm một phần, đây là điểm tôi hoàn toàn không ngờ tới.

"Cậu tên là... Lục Minh Hiên phải không?" Ông ngoại suy nghĩ kỹ một hồi, mới nhớ tới tên anh ta.

Ông ngoại đã lớn tuổi, trí nhớ không tốt, trong thời gian ngắn ông khó mà nhớ được tên của đối phương, lần này có thể nói ra được đầy đủ họ tên của anh ta, đã là rất hiếm thấy.

"Dạ."

Ông ngoại gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói: "Oánh Oánh nhà ông, sau này nhờ cậu chiếu cố, từ khi nó vừa sinh ra, cũng không được may mắn gì, ba thì không cần, mẹ thì không quan tâm, đều là một tay ông chăm sóc, ông không có học hành gì, dạy nó không được tốt, cậu đừng nổi giận với nó, từ từ mà nói cho nó biết... Nó là đứa con gái tốt... Sau này ông mất đi, cậu phải chăm sóc nó cho thật tốt..."

Ông ngoại vừa nói, mắt ứa nước mắt, lỗ mũi cũng hồng hồng, chỉ là mấy câu nói ngắn ngủi thôi, mà tôi cũng chảy nước mắt.

Tôi biết ông ngoại đang rất xúc động, mấy năm này, càng ngày tôi càng lớn lên, ông ngoại lại càng ngày càng già đi. Ông ngoại lúc nào cũng lo lắng, sau này khi ông chết đi, không ai thay ông chăm sóc cho tôi, đây là chuyện ông vẫn luôn không yên tâm, mặt dù có mẹ tôi, nhưng người mẹ này, tuyệt đối sẽ không chăm sóc cho tôi! Bà ấy không làm liên lụy chuyện tiền bạc với tôi đã là tốt lắm rồi!

Bây giờ, tôi sắp kết hôn, ông ngoại cũng xem như trút được mối lo âu, tìm được người sẽ chăm sóc cho tôi.

Nếu để cho ông ngoại biết, đằng sau cuộc hôn nhân này là một giao dịch bản thù, nhất định sẽ rất khó chấp nhận.

Chương 240: Tiền mừng

Nếu để cho ông ngoại biết, đằng sau cuộc hôn nhân này là một giao dịch bản thiêu, nhất định sẽ rất khó chấp nhận.

Diễn kịch phải diễn cho trót, ở trước mặt ông ngoại, tôi nhất định phải làm ra vẻ mình rất hạnh phúc, tôi muốn để cho ông an tâm, muốn ông được vui vẻ, chỉ cần nhìn thấy tôi vui, ông cũng sẽ vui.

"Ông ngoại, ông đừng như vậy." Tôi vỗ vỗ vai ông ngoại, cầm khăn giấy lau nước mắt cho ông: "Không phải bây giờ con đang sống rất tốt hay sao? Công việc và tình yêu, con đều có! Ông còn khóc cái gì chứ?"

Ông ngoại vội vã lau nước mắt, đỏ mắt nhìn tôi: "Oánh Oánh, con phải thật hạnh phúc, biết không?"

"Con rất hạnh phúc, thật mà." Vừa nói chuyện, tôi vừa ôm cánh tay Lục Minh Hiên, nhìn vào mắt anh ta, mang theo một tia thỉnh cầu: "Anh sẽ đối xử với em rất tốt, có đúng không?"

Lục Minh Hiên hơi ngần ta, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, một hồi lâu mới quay đầu, nhìn ông ngoại, trịnh trọng nói: "Con đáp ứng với ông, sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt!"

Hốc mắt ông ngoại lại đỏ lên: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt..."

"Hây a, sao lại khóc rồi chứ!" Giọng nói của Mạc Văn Phượng đánh vỡ không khí đang yên lành, bà ấy vừa mở miệng ra, mùi tiền đã bay đầy xung quanh!

"Ba, ba cũng thật là, Oánh Oánh bây giờ được gả cho người tốt như vậy, làm sao mà không hạnh phúc được? Lục tổng giám đốc làm sao sẽ làm Oánh Oánh của chúng ta phải chịu thiệt thòi chứ! Đúng không Lục tổng giám đốc!" Bà ấy nói xong quay đầu cười ha ha với Lục Minh Hiên.

Chúng tôi cũng rất ăn ý, không nói gì, cứ để mặc bà ấy độc thoại!

Bà ấy tự nói chuyện một mình, còn có vẻ rất vui vẻ, chợt chuyển đề tài: "Đúng rồi, nếu hôn lễ cũng đã định rồi, vậy còn về chuyện tiền mừng.. ."

"Văn Phượng!" Ông ngoại thấp giọng la bà ấy, nghiêm nghị trợn mắt nhìn bà, mà bà ấy vẫn còn không biết hối cãi: "Ôi chao, tiền mừng cũng nằm trong trình tự kết hôn đó chứ, Lục tổng giám đốc biết là tốt rồi, Oánh Oánh nhà chúng ta có thể được gả vào nhà giàu, cũng là phúc phần đã tu luyện được mấy đời, cũng không trông mong được bao nhiêu tiền mừng, con gái gả ra ngoài, chỉ mong..."

"Con còn nói nữa!" Ông ngoại nổi giận! Lúc này bà ấy mới ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tôi trầm mặt, không nói gì, cũng biết người đàn bà này vừa mở miệng ra nói chuyện, khẳng định sẽ không thể không liên quan tới tiền! Đối với bà ấy mà nói, Lục Minh Hiên chính là cái núi vàng, muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu tiền, khẳng định là bà ấy cảm thấy, cái núi vàng lớn như vậy, chắc chắn cũng có thể đào được chút ít tiền!

Thật may là tôi đã sớm nói chuyện với Lục Minh Hiên, ba ngàn vạn kia đã là tiền mừng rồi, không cần đưa thêm nữa!

Chương 241: Có tiền mới có cảm giác an toàn

Thật may là tôi đã sớm nói chuyện với Lục Minh Hiên, ba ngàn vạn kia đã là tiền mừng rồi, không cần đưa thêm nữa!

Hừ, có tôi ở đây, bà ấy đừng hòng chiếm tiện nghi! Thay vì cho bà ấy tiền để bà ấy đi nuôi đàn ông, còn không bằng đem đi quyên góp!

"Nên cho, con cũng sẽ cho." Lục Minh Hiên nhàn nhạt nói, sắc mặt không nhìn ra được tâm tình.

Ông ngoại chân thành nói với anh ta: "Tiền mừng cũng không cần phải cho, cậu chăm sóc tốt cho Oánh Oánh là được, nhà chúng tôi nghèo, không có tiền làm của hồi môn cho Oánh Oánh, cậu chỉ cần cho Oánh Oánh ăn ngon, chăm sóc nó cho tốt, nửa đời sau của nó, đều trông cậy vào cậu."

"Con biết rồi..."

Ăn một bữa cơm, trừ Mạc Văn Phượng nói mấy chuyện huyền ảo làm không khí có chút lúng túng, còn lại cũng vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Lục Minh Hiên có việc nên đi trước, trước khi đi, anh ta đưa cho ông ngoại một bao lì xì đỏ.

"Ba, mau mở ra xem xem được bao nhiêu tiền?"

Lục Minh Hiên vừa đi xong, Mạc Văn Phượng đã vội vã nói.

Ông ngoại do dự một chút, vẫn là mở bao lì xì ra, bên trong bao lì xì, là một tờ giấy.

Mạc Văn Phượng nhanh chân nhanh tay, một phát đoạt đi mất, vừa rút ra nhìn, cặp mắt trừng to như cái chuông cỡ lớn, đưa ngón trỏ ra đếm: "Một hai ba bốn năm sáu bảy..."

"Woah, ba, là chi phiếu năm trăm vạn! Thật sự là năm trăm vạn, bảy con số, sáu số không, thật không sai! Năm trăm vạn lận đó..." Bà ấy hưng phấn la to, giống như kẻ điên.

Tôi đoạt lại chi phiếu trong tay bà ấy: "Bà vui mừng cái gì? Cũng không phải là đưa cho bà!"

"Oánh Oánh, mẹ là mẹ của con, số tiền đó mẹ cũng có phần chứ!"

"Ai nói bà có phần? Bà là mẹ tôi thì thế nào? Ba ngàn vạn lần trước đâu? Bà có trả cho tôi không? Bà trả tôi ba ngàn vạn thì tôi sẽ cho bà năm trăm vạn này!"

"Con..."

Nhắc tới ba ngàn vạn kia, bà ấy giống như kinh khí cầu bị xẹp, không dám tranh luận với tôi nữa.

"Oánh Oánh, đem tiền này trả lại đi!" Ông ngoại nói.

"Trả lại làm gì? Anh ấy tặng cho ông, ông cầm đi!" Tôi đem bao lì xì nhét lại vào túi ông ngoại.

"Không không không, số tiền lớn như vậy, ông giữ làm gì? Hay là con cứ cất đi."

"Kêu ông giữ thì ông cứ giữ đi, có tiền mới có cảm giác an toàn, lúc nào con cũng bận rộn, không có thời gian ở bên cạnh ông, ông giữ cái này mà phòng thân, có vậy ông mới cảm thấy an tâm!"

Mạc Văn Phượng đứng một bên thềm thường, tôi mặc kệ bà ấy, trợn mắt cảnh cáo bà: "Số tiền này là của ông ngoại, nếu bà dám động đến, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho bà."

Bà ấy bất mãn cắn răng, không nói gì.

Chương 242: Đại hôn lễ

Bất tri bất giác, ngày cử hành hôn lễ của tôi cũng tới.

Đó là một hôn lễ long trọng, trước cửa khách sạn tập hợp một nhóm lớn ký giả đi đưa tin tức, bởi vì bảo vệ nghiêm ngặt, người ngoài không thể tiến vào bên trong, rất nhiều phóng viên tìm cách đột nhập vào, tìm hết mấy chỗ sơ hở có thể, nhưng kết quả vẫn không vào được.

Trong phòng tổng thống của khách sạn, thợ trang điểm và nhân viên hóa trang đang chuẩn bị cho tôi.

Tôi mặc áo cưới lộng lẫy đứng trước gương, đẹp đến nỗi tôi không thể tin vào hai mắt mình.

Thì ra lúc tôi mặc áo cưới, cũng có thể xinh đẹp tới như vậy, mặc dù trên mặt tôi không có nụ cười hạnh phúc, nhưng trong bộ áo cưới này, vào ngày hôn lễ của tôi, cũng có thể toát lên thần thái thu hút và tỏa sáng.

Áo cưới tượng trưng cho hạnh phúc, đại biểu cho niềm mơ ước của mọi cô gái.

Tôi được gả cho người đàn ông mà tất cả mọi cô gái đều tha thiết ước mơ, nhưng mà, hôn nhân này chỉ là một cuộc giao dịch, có bao nhiêu người có thể nhìn ra, tôi đang ngụy trang vẻ mặt hạnh phúc, cất giấu trong lòng bao nhiêu chua cay và nước mắt?

Bên ngoài hiện trường hôn lễ, giống như một nơi mộng ảo tuyệt đẹp!

Tơ lụa màu trắng phủ kín cả hội trường, khắp nơi đều là hoa hồng đỏ mềm mại, lãng mạn, cao quý, nở rộ trong không khí náo nhiệt, mấy quả cầu lụa ngũ sắc treo phía trên, xung quanh đều là không khí vui vẻ.

Đường đi vào sảnh tiệc được bố trí mấy bó hoa bọc trong lớp vải lụa màu trắng, cứ cách mỗi năm bước là lại có một quả cầu hoa hồng, hương thơm ngát xông vào mũi. Vào mùa này, tuyệt đối không thể có nhiều hoa tươi như vậy, chỉ có thể nhập về bằng đường hàng không, hoặc là hoa trồng trong nhà kính, cho dù là loại nào, cũng sẽ tốn kém rất nhiều tiền và công sức vận chuyển, đúng là xa hoa lãng phí.

Trên quảng trường rộng rãi, sân cỏ xanh biếc, vô cùng rộng lớn, có một chiếc trục thẳng đang đổ ở đằng xa, mà dưới con sông trong veo màu lục, có vài chiếc du thuyền xa hoa đậu ở gần bờ.

Trên bàn ăn màu trắng, trải ngang một cái khăn trải bàn màu hồng, rượu là loại cao cấp, rượu ngoại, giá trị không rẻ, thể hiện đẳng cấp của người tổ chức hôn lễ cũng như khách mời đến tham dự.

Mà ở chính giữa mấy cái bàn ăn, là một tấm thảm đỏ trải dài từ đầu tới cuối.

Hôn lễ bắt đầu!

Âm nhạc vang lên, cả hội trường nhiệt liệt vỗ tay hoan hô.

Tôi nắm tay Lục Minh Hiên, đi trên thảm đỏ, đi tới trước mặt cha xứ.

Chương 243: Hiện trường hôn lễ

Tôi nắm tay Lục Minh Hiên, đi trên thảm đỏ, đi tới trước mặt cha xứ.

Cha xứ: "Lục Minh Hiên tiên sinh, ngài có nguyện ý cưới Mạc Oánh tiểu thư làm vợ hay không? Cho dù nghèo khó bệnh tật, cho dù khó khăn vất vả, cũng sẽ ở bên cạnh cô ấy, yêu thương, bảo vệ cô ấy không?"

Lục Minh Hiên: "Con đồng ý!"

Cha xứ: "Mạc Oánh tiểu thư, cô có nguyện ý cưới Lục Minh Hiên tiên sinh làm chồng hay không? Cho dù nghèo khó phú quý, sinh lão bệnh tử, cô cũng vĩnh viễn nguyện ý ở lại bên cạnh đối phương, không phản bội, thay lòng đổi ý với ngài ấy không?"

"Con đồng ý..."

Tất cả mọi thứ đều vô cùng thuận lợi, tôi cho rằng, mọi thứ cũng sẽ thuận lợi như vậy cho đến khi kết thúc, nhưng không nghĩ tới, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra, hơn nữa, lại còn là chuyện không tưởng!

Đang lúc cha xứ chuẩn bị tuyên bố hai người chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp thì, một giọng nói bén nhọn phá vỡ hiện trường!

"Lục Minh Hiên..."

Mọi người đều quay đầu về phía giọng nói vừa vang lên!

Một cô gái mặt quần trắng đang đứng chỗ cây cột kiểu La Mã ở trước cửa, tóc đen thật dài tung bay trong gió, giống như cái hồn ma, sắc mặt cô ta trắng bệch như tờ giấy, từng bước từng bước đi trên thảm đỏ, đi về phía chúng tôi.

Rốt cuộc tôi cũng nhìn thấy rõ mặt cô ta.

Lại là Dương Tử Huyền?

Tôi nhú mày, người phụ nữ này đến đây để phá hỏng hôn lễ sao? Lại nhìn về phía Lục Minh Hiên, ánh mắt anh ta hơi nheo lại, rõ ràng có chút không vui.

Tóc tai Dương Tử Huyền bù xù, hai mắt âm đạm giống như đốm tro tàn, đứng trước mặt Lục Minh Hiên.

"Em không cho phép anh cưới cô ta!" Cô ta vừa thốt lên, toàn hội trường trở nên ồn ào, tất cả mọi người đều nhìn cô ta, cúi đầu riu rít nghị luận.

Chân mày Lục Minh Hiên càng nhú chặt, giọng nói lãnh khốc giống như tảng băng: "Hôm nay là ngày vui của tôi, không cần đến đây quấy rối!"

"Rõ ràng là anh thích em, tại sao lại đi cưới cô ta!" Cô ta tức giận chỉ vào mặt tôi!

"Đây là quyết định của tôi, không có liên quan gì đến cô!" Sắc mặt Lục Minh Hiên càng khó coi: "Nếu như hôm nay cô muốn tới đây làm loạn, vậy thì xin lỗi, chỗ này không hoan nghênh cô! Mời rời đi!"

"Em không đi!" Cô ta kích động la to: "Nếu như anh nhất định phải kết

hôn cùng cô ta, em sẽ chết trước mặt anh!"

Cả hội trường ồn ào.

"Nếu như cô mà còn không chịu rời đi, tôi sẽ gọi bảo vệ "mời" cô ra ngoài!" Giọng nói trầm của Lục Minh Hiên giống như đang kiềm nén tức giận.

"Hiên Hiên, đừng kết hôn cùng cô ta có được không..." Giọng nói của Dương Tử Huyền rõ ràng mềm nhũn ra, ánh mắt đau thương khẩn cầu nhìn Lục Minh Hiên, cặp mắt xinh đẹp rưng rưng nước mắt.

Chương 244: Cả người đầy mùi rượu

"Hiên Hiên, đừng kết hôn cùng cô ta có được không..." Giọng nói của Dương Tử Huyền rõ ràng mềm nhũn ra, ánh mắt đau thương khẩn cầu nhìn Lục Minh Hiên, cặp mắt xinh đẹp rưng rưng nước mắt.

Lúc này, một đám bảo vệ vội vàng chạy đến hiện trường, mọi người nhìn thấy Lục Minh Hiên, không biết phải làm sao.

"Đưa Dương tiểu thư ra ngoài đi!" Lục Minh Hiên nói xong, xoay người đối mặt với cha xứ, không thèm để ý đến cô ta nữa.

Bảo vệ vừa định tới gần, Dương Tử Huyền rống to: "Không được tới gần tôi!" Nói xong, không biết từ lúc nào cầm trong tay một con dao, nhắm ngay cổ tay: "Anh không tin em sẽ chết trước mặt anh sao?"

"A..." Tất cả mọi người có mặt ở đây đều khiếp sợ.

Lục Minh Hiên cũng không thèm quay đầu lại, nói với cha xứ: "Tiếp tục!"

"Hả..." Cha xứ ngẩn người tại chỗ, không biết phải làm thế nào mới phải!

"Anh..." Dương Tử Huyền cắn răng, trong mắt nhanh chóng thoáng qua một tia kiên quyết, sau đó vung con dao...

Máu văng ra, mùi máu tươi lan tràn trong không khí.

"Ôi trời ơi..." Mọi người hoảng sợ la lên, che mắt lại, không dám nhìn cảnh máu phun lên.

Tôi cũng hoảng sợ, trời ạ, cô gái này thật sự là không muốn sống nữa rồi!

Sau đó cả hội trường hỗn loạn, xe cứu thương chạy tới, đưa Dương Tử Huyền vào bệnh viện...

Hôn lễ làm âm ỉ thành ra như vậy, đương nhiên là cũng không có tiếp tục nữa, tiệc cưới cũng bị hủy bỏ!

Tôi trở lại biệt thự Lục gia, tắm rửa sạch sẽ, tẩy đi lớp trang điểm xong, ngồi ở trên ghế sofa xem ti vi, thầm nghĩ, ngày mai lại được lên bìa báo!

Lần này độ nổi tiếng của tôi lại được tăng lên!

Đi theo Lục Minh Hiên, quả nhiên có thể làm tăng độ nổi tiếng của tôi, kể từ ngày công khai mối quan hệ, độ phủ sóng của tôi càng ngày càng cao! Vốn là gả cho Lục Minh Hiên, đã là một chuyện rất oanh động rồi! Bây giờ còn có chuyện tiểu tam đi quấy rối rồi tự sát nữa, lần này không muốn nổi tiếng cũng khó!

Không chừng người ta còn tưởng tôi là tiểu tam nữa!

Chỉ có điều, trong thế giới của loại đàn ông như Lục Minh Hiên, căn bản là không tồn tại tiểu tam, à không, phải là, toàn bộ đều là tiểu tam, không có một người nào là vợ chính thức! Ở ngoài tôi chính là người vợ được gả vào nhà giàu có, nhưng căn bản chỉ là cái danh hiệu thôi, anh ta có phụ nữ bên ngoài rất nhiều, tôi có thể quản được

sao?

"Rắc rắc!" Cửa mở ra!

Lục Minh Hiên kéo thân thể mệt mỏi đi tới, tôi ngửi thấy cả người anh ta toàn là mùi rượu.

Người đàn ông này, bây giờ là lúc nào rồi mà còn có tâm trạng đi uống rượu nữa?

Chương 245: Mau đi tắm

Người đàn ông này, bây giờ là lúc nào rồi mà còn có tâm trạng đi uống rượu nữa?

"Về rồi hả? Đi tắm đi." Tôi đang định vào phòng tắm pha nước ấm cho anh ta, giọng nói trầm thấp của anh ta đột nhiên kêu tên tôi: "Mạc Oánh."

"Hả?" Tôi nhìn anh ta, anh ta đưa tay, ý bảo tôi tới đó.

Tôi ngoan ngoãn tới gần, anh ta chợt đưa tay ôm tôi vào trong ngực, hôn mãnh liệt.

"Đừng!" Tôi đẩy anh ta ra, không để anh ta hôn.

"Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, chẳng lẽ em không để cho anh chạm vào em sao?" Dường như anh ta uống rất nhiều rượu, ánh mắt mê hoặc nhiều thêm mấy phần hấp dẫn, đầu ngón tay xẹt qua môi tôi, nhẹ nhàng vuốt ve.

Anh ta còn nói là đêm tân hôn sao? Hôn lẽ cũng bị phá hỏng rồi!

"Anh còn chưa có tắm." Mặt tôi không có biểu tình gì, tôi cũng không muốn ngửi được từ trên người anh ta mùi máu của cô gái kia!

"Em chê anh?" Anh ta nhú mày, ánh mắt mê say tỏa sáng.

"Cô gái kia thế nào rồi?" Đột nhiên tôi hỏi.

"Đừng nhắc tới cô gái đó!" Giọng nói của anh ta lập tức lại chìm xuống, hăng hái cũng biến mất.

"Đã chết rồi sao?" Tôi cẩn thận hỏi.

"Cô ta sẽ dễ chết như vậy sao?" Thoạt nhìn bộ dạng anh ta có vẻ rất phần nộ.

Gặp phải loại phụ nữ như vậy, anh cũng coi như là được dạy dỗ! Xem anh sau này còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi hay không? Tôi thật muốn nói với anh ta, anh cho rằng mọi người đều có thể dễ bỏ rơi giống như tôi hay sao?

Nếu một ngày nào đó Lục Minh Hiên bảo tôi cút, tôi sẽ ngay lập tức cút đi, tuyệt đối sẽ không đến quấy rối hôn lễ của anh ta, tôi còn ước gì anh ta sẽ lập tức bỏ tôi, đi cưới người phụ nữ khác nữa đây!

"Xem ra em có vẻ rất cao hứng?" Ánh mắt hẹp dài của anh ta nheo lại thành một đường nguy hiểm, giống như muốn nhìn thấu nội tâm của tôi.

"Hôn lễ xảy ra chuyện thảm kịch như vậy, tôi sẽ vui sao?" Tôi không vui nhìn anh ta.

Thật may là ông ngoại không có tới, nếu không khẳng định sẽ dọa sợ ông ngoại rồi. Bởi vì thân thể ông ngoại không được tốt nên không thích hợp chịu đựng mệt mỏi, vì thế tôi không có sắp xếp cho ông ngoại đến hôn lễ, chẳng qua chỉ là để chỗ ngồi trên bàn tiệc cho ông, đến ăn bữa cơm là tốt rồi.

"Hôn lễ hôm nay, thật xin lỗi, lần sau anh sẽ bù đắp cho em." Đột nhiên anh ta lại nói như vậy, ngược lại làm cho tôi hơi bất ngờ.

Bù đắp? Bù đắp thế nào? Cử hành lại một lần nữa sao? Hay là thôi đi, tôi sợ lại có thêm một Dương Tử Huyền thứ hai.

"Hôn lễ chẳng qua chỉ là hình thức thôi, có hay không cũng không sao, tôi không quan tâm." Dù sao hôn thú cũng nhận rồi, loại lễ tiệc hình thức này, không cần thiết!

Thấy tôi không có hứng thú, anh ta cũng không nói nữa, ánh mắt nhìn tôi lại trở nên nóng rực.

Tôi biết anh ta muốn làm cái gì, nhìn chằm chằm anh ta: "Mau đi tắm, nếu không, cái gì cũng đừng làm!"

Chương 246: Anh muốn để em mang thai sao?

Tôi biết anh ta muốn làm cái gì, nhìn chăm chăm anh ta: "Nhanh đi tắm, nếu không, cái gì cũng đừng làm!"

"Ừ, làm xong rồi tắm..."

Cuối cùng, tôi cũng không thể nào chống cự anh ta, sau khi hoan ái xong, anh ta đi tắm, tôi nghe thấy phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy "ào ào", lúc này mới mở mắt, nằm một hồi lâu, tôi mới chống đỡ thân thể mệt mỏi dậy, mở ngăn kéo tủ đầu giường ra, từ trong đó lấy ra một lọ thuốc, lấy một viên để trong lòng bàn tay, đang định nuốt vào...

"Em định uống cái gì vậy?"

Đột nhiên xuất hiện một giọng nói truyền đến từ sau lưng, dọa tôi sợ run tay, viên thuốc rớt xuống đất, lăn xuống gầm giường.

Không đợi tôi quay đầu lại, lọ thuốc trong tay đã bị đoạt đi.

"Anh muốn hù chết người hay sao!" Tôi trợn mắt nhìn anh ta.

"Em uống thuốc tránh thai?" Gương mặt âm trầm của anh ta có chút không vui, cơ thể mới vừa tắm xong tản ra hương thơm nhàn nhạt, tóc ướt vẫn còn nhỏ nước, nắm thật chặt lọ thuốc trong tay.

"Trả lại cho tôi." Tôi muốn đưa tay đoạt lại, anh ta không cho, cầm thuốc của tôi, đi vào nhà tắm.

"Này, anh làm gì vậy!" Tôi chạy theo vào nhà tắm, trơ mắt nhìn anh ta đổ thuốc vào bồn cầu, nhấn nút xả nước, ném cái lọ vào thùng rác.

"Anh làm gì vậy!" Tôi khiếp sợ nhìn anh ta.

"Sau này không cho uống thuốc này nữa!" Anh ta lạnh lùng nhìn tôi.

"Tại sao?" Tôi giận đến thở dốc: "Anh không chịu đeo bao, cũng không cho tôi uống thuốc tránh thai, chẳng lẽ anh muốn tôi mang thai sao!"

"Đúng vậy!"

"..." Tôi lại bị khiếp sợ.

"Em nên sớm mang thai." Anh ta lại nói thêm một câu.

"Tại sao?" Tôi không nghĩ ra, khó trách trước đây anh ta không chịu mang bao, là vì muốn tôi mang thai sao? Vừa mới kết hôn đã ép mang thai? Anh ta rất gấp muốn có con sao?

Sao tôi lại không nghĩ ra anh ta lại thích có con như vậy chứ? Hay là nhanh như vậy mà anh ta đã muốn có người thừa kế rồi?

"Em lấy đâu ra nhiều câu hỏi vậy chứ? Sinh con không phải nghĩa vụ của phụ nữ sao?"

"Nếu anh muốn có con như vậy, thì đi tìm người phụ khác mà sinh cho anh."

Anh ta nghe xong, tức giận, nhìn chăm chăm tôi: "Sinh con là nghĩa vụ của người vợ! Nếu không, anh cưới em làm cái gì?"

"Thì ra anh cưới tôi chỉ vì muốn tôi sinh con cho anh thôi sao?"

"Tùy em muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ, tóm lại, không cho uống loại thuốc này nữa!" Anh ta không muốn nói chuyện với tôi nữa, đẩy tôi ra, đi ra khỏi nhà tắm.

Chương 247: Người đàn bà này lại nói hư nói vượn

"Tùy em muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ, tóm lại, không cho uống loại thuốc này nữa!" Anh ta không muốn nói chuyện với tôi nữa, đẩy tôi ra, đi ra khỏi nhà tắm.

Tôi cắn môi, âm thầm nắm chặt tay.

Tên Lục Minh Hiên đáng chết, cưới tôi chỉ vì để tôi sinh con cho anh ta thôi sao? Nếu như tôi mang thai, sự nghiệp diễn viên của tôi phải làm sao bây giờ? Ít nhất phải mất thời gian hơn một năm không được quay phim.

Bây giờ tôi chỉ mới có một chút xíu danh tiếng, nhưng cũng đã mất một năm rồi mới có được! Mấy tháng không có tác phẩm mới, fan của tôi sẽ biến mất hết không còn một người, khoảng hai năm sau quay lại đóng phim, lại phải trở thành người mới! Không biết có còn đạo diễn nào mời tôi quay phim không nữa!

Chẳng lẽ tôi phải dựa vào người đàn ông này cả đời hay sao? Không, tôi không được như vậy! Tôi nhất định phải dựa vào chính mình...

Sau hôn lễ một ngày, tôi trở về thăm ông ngoại.

Ông ngoại vừa thấy tôi liền hỏi: "Ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Nghe mẹ con xem báo nói, trong hôn lễ có người chết là có chuyện gì đã xảy ra?"

Người đàn bà Mạc Văn Phượng này lại nói hư nói vượn rồi!

"Ông đừng lo lắng, không có người chết, trên báo đưa tin đồn nhảm thôi, ông đừng nghe bà ấy nói bậy." Tôi an ủi ông ngoại.

Ông ngoại vừa nghe thấy không có người chết, cũng yên tâm nhiều: "Không có người chết là tốt rồi, có người chết là điềm xấu! Haizzz, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ, thật là..."

Lúc này, Mạc Văn Phượng từ trong bếp đi ra, vừa nhìn thấy tôi cũng rất kinh ngạc: "Sao con tới đây sớm quá vậy!"

Muốn tới thì tới thôi! Tôi nhìn bà ấy, không nói gì, tôi không muốn nói chuyện với bà ấy.

"Trên báo đưa tin có phải là thật không? Người phụ nữ đó chưa chết sao? Nghe nói chảy nhiều máu lắm... Cũng thật là, làm sao lại đi chọc vào người phụ nữ như vậy chứ..."

"Đừng nói chuyện này nữa có được không?" Tôi trợn mắt nhìn bà ấy, ý bảo bà ấy câm miệng!

Dường như bà ấy cũng nhận thức được không nên nói chuyện này trước mặt ông ngoại, vì vậy chuyển đề tài.

Bà ấy vội vàng chạy đến bên cạnh tôi, miệng nói không ngừng: "Vậy sáng nay con có châm trà cho bà thông gia chưa, làm vợ rồi, phải biết hiếu thảo lấy lòng cha mẹ bên chồng, cái này rất quan trọng, có nhiều thời gian nhớ để ý chăm sóc hai vị kia, đừng có chạy về bên này nhiều, ông ngoại cứ để mẹ chăm sóc là được..."

"Chuyện của tôi không cần bà quan tâm." Tôi trợn mắt nhìn bà ấy.

Lại còn bà thông gia cái gì chứ! Nói mới nhớ, tôi còn chưa bao giờ nghe qua Lục Minh Hiên đề cập đến ba mẹ anh ta, cũng chưa từng được gặp họ, có lẽ, anh ta căn bản không thừa nhận tôi là một người vợ, nếu không thì làm sao ngay cả ba mẹ anh ta mà tôi cũng chưa từng được gặp?

Chương 248: Chuyện ngoài ý muốn

Lại còn bà thông gia cái gì chứ! Nói mới nhớ, tôi còn chưa bao giờ nghe qua Lục Minh Hiên đề cập đến ba mẹ anh ta, cũng chưa từng được gặp họ, có lẽ, anh ta căn bản không thừa nhận tôi là một người vợ, nếu không thì làm sao ngay cả ba mẹ anh ta mà tôi cũng chưa từng được gặp?

"Mẹ là đang lo lắng cho con!" Mạc Văn Phượng lấy lòng nhìn tôi.

"Oánh Oánh, mẹ con nói đúng." Ông ngoại cầm tay tôi, vỗ nhẹ một cái: "Làm một người vợ tốt, phải biết chăm sóc cha mẹ cậu ấy, chúng ta vẫn còn chưa được gặp mặt với bên thông gia, sao lần trước không thấy cha mẹ cậu ấy cùng đi?"

"Ba mẹ anh ấy ở nước ngoài, chắc là rất bận rộn, cho nên còn chưa về."

"Vậy sao..." Ông ngoại hơi nhíu mày, giống như lo lắng cho tôi.

"Không sao đâu, người có tiền cũng tương đối bận rộn, không có thời gian về nước cũng là chuyện bình thường mà!" Mạc Văn Phượng lại nói giúp cho người nhà Lục Minh Hiên.

"Cho dù có bận rộn, con trai kết hôn cũng nên về xem sao chứ!" Ông ngoại lo lắng nói với tôi: "Nếu như có chuyện gì không vui thì nhớ về nhà nói cho ông biết! Mặc dù ông không giúp được cái gì, nhưng nói ra thì trong lòng sẽ được thoải mái hơn một chút."

Ông ngoại lo sợ sau này tôi bị ủy khuất.

"Ông đừng lo lắng, con không sao, mọi thứ đều rất tốt, không có chuyện gì không vui hết."

Tôi ở đó hàn huyên với ông ngoại, đến giờ ăn cơm trưa, tôi còn muốn ở lại thêm chút nữa, chơi với ông ngoại, người đàn bà Mạc Văn Phượng kia lại thúc giục tôi về, nói cái gì mà dành nhiều thời gian ở bên chông linh tinh, chính là muốn tôi đi lấy lòng Lục Minh Hiên, sợ tên đại gia này sẽ chạy mất!

Ông ngoại cũng kêu tôi về sớm một chút, không còn cách nào khác, tôi đành phải rời đi.

Trở lại Lục gia, lại một chuyện ngoài ý muốn xảy ra!

Vừa vào cửa, tôi đã cảm thấy có chút kỳ quái, người giúp việc nhìn tôi, có một loại quái dị nói không nên lời trong ánh mắt cô ta, thấp giọng kêu một tiếng: "Thiếu phu nhân, cô đã về..."

"Ừ." Tôi gật đầu, đang chuẩn bị lên lầu, lại phát hiện có một người đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách.

Tôi nhú mày, kỳ lạ, nơi này rất ít khi có khách đến, sao lại có người? Chẳng lẽ là Lục Minh Hiên? Nhưng mà người giúp việc không có nói với tôi Lục Minh Hiên đã về mà!

Tôi tò mò đi tới.

Đó là một người đàn ông trung niên, nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhưng mái tóc hơi bạc, số tuổi thực tế của ông ta khẳng định là đã ngoài bốn mươi rồi. Trên tay đang kẹp một điếu xì gà, bộ dạng hút thuốc có mấy phần tương tự với Lục Minh Hiên.

Chương 249: Cô không có tư cách gả vào Lục gia

Đó là một người đàn ông trung niên, nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhưng mái tóc hơi bạc, số tuổi thực tế của ông ta khẳng định là đã ngoài bốn mươi rồi. Trên tay đang kẹp một điếu xì gà, bộ dạng hút thuốc có mấy phần tương tự với Lục Minh Hiên.

Ngũ quan ông ta rất sắc sảo, hai hàng lông mày kiếm dày rậm, một đôi con ngươi sâu không thấy đáy, ánh mắt nhìn tôi vô cùng sắc bén, có thể làm cho bất cứ ai nhìn vào cũng phải run sợ, môi mỏng mím lại, cho thấy ông ta là một người vô cùng nghiêm khắc.

Trên người ông ta có một loại uy nghiêm không thể giải thích được, toát ra từ bên trong, cảm giác áp bức này khiến người ta không rét mà run.

"Cô chính là cô gái mà Lục Minh Hiên cưới về sao?" Ánh mắt ông ta híp lại thành một đường thẳng tắp, giống như muốn nhìn thấu tôi.

Tôi hơi hoảng sợ, nhưng ngoài mặt vẫn giữ bình tĩnh.

"Ông là?"

"Lục Chấn Hải!"

Lục Chấn Hải là ai? Sao trước giờ tôi chưa từng nghe qua? Đang lúc tôi vô cùng nghi hoặc, sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Ba! Sao ba lại quay về?"

Tôi quay đầu, thấy Lục Minh Hiên kinh ngạc nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế salon, nhớ tới lời ông ta vừa nói, giật mình.

Thì ra đây chính là ba của Lục Minh Hiên sao?

Ánh mắt nghiêm nghị của Lục Chấn Hải chuyển sang trên mặt Lục Minh Hiên, hừ lạnh một tiếng: "Con còn nhớ ba là ba của con sao? Chuyện kết hôn lớn như vậy, lại dám gạt ba!"

"..." Lục Minh Hiên không nói gì, gương mặt lãnh khốc không đoán ra được tâm tình anh ta.

Tôi lại một lần nữa khiếp sợ, thì ra chuyện tôi và anh ta kết hôn, anh ta vẫn luôn gạt ba anh ta sao? Tại sao lại muốn giấu giếm?

"Thật xin lỗi, con..." Tôi vừa muốn mở miệng nói chuyện, giọng nói nghiêm nghị lập tức quát tôi: "Câm miệng, chỗ này không tới lượt cô nói chuyện!"

Tôi bị tiếng quát đột ngột làm hoảng sợ, vô thức lùi về sau một bước, tôi có thể cảm nhận một cách rõ ràng, người ba chồng này vô cùng bất mãn đối với tôi!

Mà một giây sau, cũng xác nhận suy đoán của tôi.

"Ba không đồng ý con kết hôn cùng người phụ nữ này!" Ông ta nghiêm túc nói: "Loại phụ nữ này, không có tư cách gả vào Lục gia chúng ta! Không có tư cách làm dâu nhà họ Lục!"

"Nhưng tụi con đã kết hôn rồi!" Giọng nói của Lục Minh Hiên cũng nghiêm túc, giống như đang đối đầu cùng với ba anh ta!

"Vậy thì ly hôn!"

"Không được!" Lục Minh Hiên kiên quyết phản đối: "Con sẽ không ly hôn."

"Con đang chống đối ba sao?" Lục Chấn Hải tức giận vỗ bàn.

Lục Minh Hiên không sợ chút nào: "Từ nhỏ đến lớn, cái gì ba cũng sắp đặt cho con, cái gì con cũng nghe theo ba, bây giờ ngay cả cưới vợ mà ba cũng không cho con có quyền tự lựa chọn hay sao? Ba không thể để con được tự quyền quyết định một lần hay sao?"

Chương 250: Cái cô ta muốn chính là tiền của con!

Lục Minh Hiên không sợ chút nào: "Từ nhỏ đến lớn, cái gì ba cũng sắp đặt cho con, cái gì con cũng nghe theo ba, bây giờ ngay cả cưới vợ mà ba cũng không cho con có quyền tự lựa chọn hay sao? Ba không thể để con được tự quyền quyết định một lần hay sao?"

"Ba cũng vì là muốn tốt cho con! Ba làm mọi chuyện vì con là sai sao?"

"Nhưng ba tước đoạt quyền tự do của con!"

"Tự do sao? Tự do là cái gì chứ? Con bây giờ không có tự do sao?"

"Ngay cả chọn vợ mà con cũng cần phải trải qua sự đồng ý của ba, cái này mà gọi là tự do sao?"

"Hỗn láo!" Lục Chấn Hải tức giận đứng lên: "Ba là ba của con, con cưới vợ, đương nhiên là phải trải qua sự đồng ý của ba rồi, chuyện này là nhất định! Trước đây ba đã nói với con rồi, môn đăng hộ đối rất quan trọng, phụ nữ không có thân phận địa vị, đừng mơ tưởng được gả vào nhà họ Lục chúng ta! Mà người phụ nữ này, chẳng những không có thân phận địa vị, lại còn là một con nhỏ diễn viên quèn! Loại phụ nữ bản thủ như vậy, làm sao có thể gả vào nhà họ Lục chúng ta được!"

"Nhưng mà con thích cô ấy..."

"Câm miệng! Đừng có ở trước mặt ba mà nói thích hay không thích!"

Loại tình yêu như này thì đáng giá bao nhiêu tiền! Loại phụ nữ như cô ta, muốn gả cho con còn không phải là vì tiền của con sao? Con dám nói không có không?"

"Con..." Lục Minh Hiên không nói nên lời, bàn tay nắm chặt thành quả đấm.

"Thế nào? Ba nói đúng rồi phải không?" Lục Chấn Hải ngoắc ngoắc khóe miệng, khuôn mặt âm hiểm, cực kỳ giống Lục Minh Hiên: "Nói đi, cưới người phụ nữ này, tốn bao nhiêu tiền? Con cho cô ta bao nhiêu tiền?"

"Đúng vậy! Người phụ nữ này là do con bỏ tiền cưới về! Vậy thì sao chứ! Thứ con thích, cho dù là dùng tiền mua về, con cũng thích! Con chính là thích như vậy đó! Tại sao ba lại muốn tước đoạt thứ con thích chứ! Trước kia như vậy, bây giờ cũng là như vậy! Mộng Na chính là như vậy mà bị ba ép đi! Tới lúc nào ba mới chịu bằng lòng dừng tay hả?" Anh ta dùng hết sức rống to, tức giận cơ hồ muốn gầm thét.

Mộng Na là ai?

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lục Minh Hiên kích động như vậy, xem ra Mộng Na rất quan trọng với anh ta?

"Đó là bởi vì con ngu ngốc!" Lục Chấn Hải cũng nổi giận: "Ba là ba của con, chẳng lẽ con muốn ba trơ mắt đứng nhìn con bị mấy người phụ nữ kia lừa gạt sao? Mấy người phụ nữ đó căn bản không đáng giá để con thích, bọn họ chỉ muốn tiền của con thôi!"

"Không! Đều là ba ép cô ấy! Là ba dùng tiền ép cô ấy!"

"Nếu như cô ta không phải vì tiền, ba có thể dùng tiền để ép cô ta

sao?" Khí thế uy nghiêm của Lục Chấn Hải lấn át: "Ba làm như vậy, cũng là vì để cho con nhìn rõ sự thật này!"

Chương 251: Ép vào trong cơ thể anh ta

"Nếu như cô ta không phải vì tiền, ba có thể dùng tiền để ép cô ta sao?" Khí thế uy nghiêm của Lục Chấn Hải lấn át: "Ba làm như vậy, cũng là vì để cho con nhìn rõ sự thật này! Máy người phụ nữ này chỉ toàn là lừa gạt con thôi! Vì tiền của con mà lừa gạt con, tìm một người phụ nữ môn đăng hộ đối sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề này nữa, hơn nữa, còn sẽ giúp ích cho sự nghiệp của con."

"Con không muốn!" Lục Minh Hiên hét to: "Con không cần phụ nữ giúp đỡ, con chỉ muốn ở cùng người phụ nữ mình thích, không hơn..."

"Chát" một tiếng, tiếng tát tai vang vọng trong phòng khách.

Tôi cả kinh trong lòng, nhìn gương mặt Lục Minh Hiên nhanh chóng bị sưng đỏ, còn có hai tay Lục Chấn Hải đang giơ lên cao, kinh ngạc nói không nên lời...

"Ba đánh đi, đánh đi, có gan thì đánh chết con đi!" Lục Minh Hiên không sợ chết nhìn chằm chằm Lục Chấn Hải.

"Con..." Lục Chấn Hải tức điên người, run run giơ tay cao lên, lại sắp giáng xuống một bạt tai nữa.

"Không được..." Tôi vô thức la lên, quá đáng sợ, tôi không muốn nhìn thấy bọn họ lại tiếp tục như vậy, tôi không muốn.

Bàn tay Lục Chấn Hải dừng lại, không có đánh xuống, cứ giữ yên

như vậy trên không trung, không có ý định bỏ xuống.

"Cho dù ba có phản đối như thế nào, lần này con đã quyết định, con sẽ không thay đổi! Tuyệt đối sẽ không!" Lục Minh Hiên nói xong, nắm tay tôi đi thẳng lên lầu.

Sau lưng là tiếng rống giận của Lục Chấn Hải: "Đứa con hư đốn, súc sinh... Thật là tức chết tôi..."

"Ầm" một tiếng, cửa phòng nặng nề đóng lại, khóa lại!

Lục Minh Hiên cởi áo khoác ra, quăng xuống đất! Ngồi xuống ghế salon rút điếu xì gà ra hút, hút không được vài hơi, lại nặng nề dập xuống đất, anh ta rất tức giận, nhưng lại không biết làm sao để phát tiết những bất mãn trong lòng.

Tôi đứng đằng xa nhìn anh ta, không dám đến gần, biết anh ta lâu như vậy, nhưng còn chưa bao giờ thấy dáng vẻ phát điên này của anh ta.

Mới vừa rồi còn cãi nhau huyên náo với ba mình, bây giờ khẳng định trong lòng anh ta đang rất không thoải mái, tôi sợ mình lại làm sai cái gì chọc giận anh ta.

Ánh mắt của anh ta chợt chuyển lên người tôi, đôi mắt hẹp dài thành một đường thẳng: "Em, lại đây!"

Tôi căng thẳng, nuốt ngụm nước miếng, đi tới.

Anh ta đưa một tay ôm tôi vào lòng, ép tôi ngồi lên đùi anh ta, ôm tôi thật chặt, chôn đầu sát vào trong ngực tôi, hít thở thật sâu, hai tay trói chặt thắt lưng tôi, giống như muốn bóp nát tôi, ép vào trong cơ thể anh ta.

Chương 252: Cảm giác ê ẩm

Anh ta đưa một tay ôm tôi vào lòng, ép tôi ngồi lên đùi anh ta, ôm tôi thật chặt, chôn đầu sát vào trong ngực tôi, hít thở thật sâu, hai tay trói chặt thắt lưng tôi, giống như muốn bóp nát tôi, ép vào trong cơ thể anh ta.

Tôi hơi nhú mào, không dám đẩy anh ta ra, chỉ có thể để mặc cho anh ta ôm.

Qua một hồi lâu, anh ta mới từ từ buông thắt lưng tôi ra, tôi hít thở hỗn hển.

"Mặc Oánh..." Giọng nói trầm thấp của anh ta mang theo nhàn nhạt ưu thương, giống như cái âm hồn.

"Ừ?" Tôi trả lời, cũng không dám thở mạnh.

"Em sẽ vì tiền mà rời bỏ anh sao?"

"..."

"Giống như cô ấy, vì tiền mà rời bỏ anh..."

"Cô ấy là ai? Mộng Na sao?" Tôi không nhận được tính tò mò trong lòng, cẩn thận hỏi.

Anh ta không nói gì, trầm mặc một hồi lâu, mới lại mở miệng: "Em có thể vì tiền mà đến với anh, nhưng không thể vì tiền mà rời bỏ anh."

"..." Tôi không biết phải nên trả lời anh ta thế nào.

Vì tiền mà rời bỏ anh ta? Thì ra người đó là Mộng Na, chính là vì tiền mà rời bỏ anh ta sao? Mộng Na là ai?

Đột nhiên tôi thật tò mò về người phụ nữ này, một người có thể khiến cho Lục Minh Hiên yêu sâu đậm như vậy, rốt cuộc là người như thế nào? Cô ta nhất định là rất ưu tú! Suy nghĩ một hồi, trong lòng tôi không khỏi có một cảm giác ê ẩm...

Sau ngày hôm đó cãi nhau một trận, Lục Minh Hiên và Lục Chấn Hải làm mặt lạnh.

Mỗi lần chạm mặt, không khí giống như bị ngừng lại, như muốn cuốn người ta vào trong đó, thật đáng sợ, ban ngày tôi không dám một mình ở nhà, chỉ sợ đụng phải Lục Chấn Hải, dứt khoát trở về nhà ông ngoại, chăm sóc ông.

Vốn là tôi muốn nhận quay mấy cái quảng cáo, nhưng mà Lục Minh Hiên không cho, anh ta nói trong khoảng thời gian này không nên lộ diện trên truyền thông, cũng không cần nhận lời mời quảng cáo hay hợp tác gì.

Tôi nghĩ, chắc chuyện này có liên quan đến Lục Chấn Hải

Tôi có thể cảm nhận được, Lục Chấn Hải vô cùng ghét mấy người phụ nữ làm việc trong làng giải trí, ông ta nhất định cảm thấy phụ nữ đi đóng phim rất là bản thủ, nói vậy lúc trước ông ta cũng thực hiện quy tắc ngầm với phụ nữ cũng không ít!

Ông ta ngược lại lại là một người thông minh, chơi thì chơi, nhưng

tuyệt đối không cưới về nhà, nhưng Lục Minh Hiên lại đi cưới một người phụ nữ không nên cưới về nhà, ông ta không tức giận mới là lạ!

Mà tôi, cũng không sao, dù sao Lục Minh Hiên cũng không thích tôi, bây giờ ba anh ta cũng ghét tôi, không phải là hợp lý rồi sao?

Chương 253: Lại đi ra ngoài lêu lổng?

Mà tôi, cũng không sao, dù sao Lục Minh Hiên cũng không thích tôi, bây giờ ba anh ta cũng ghét tôi, không phải là hợp lý rồi sao?

Nhắc tới Lục Minh Hiên, anh ta thật sự không thích tôi sao?

Ngày đó trước mặt ba anh ta, anh ta nắm tay tôi kéo đi, tôi có một loại cảm giác rung động, giống như cảm giác bị anh ta dẫn đi bỏ trốn, liều lĩnh cũng phải che chở cho tôi, cảm giác đó làm tôi phải nhớ lại, tim cũng không khỏi đập "thình thịch".

Chẳng lẽ, anh ta cũng có một chút thích tôi sao? Hoặc thật ra thì, anh ta thích tôi?

Không thể nào đâu, người anh ta thích phải là người phụ nữ tên Mộng Na kia! Cho nên mới gây lộn với ba mình, cũng tại vì năm đó ba anh ta ép Mộng Na bỏ đi, bây giờ lại muốn ép tôi, làm cho anh ta kích động muốn bảo vệ tôi.

Dù sao, anh ta cũng không thể nào thích tôi được, không thể nào không thể nào...

"Đang nghĩ cái gì đó?" Giọng nói của ông ngoại chột vang lên, kéo tôi trở về thực tại.

"À, không có gì." Tôi hoàn hồn, lúc này mới phát hiện trên tay đang gọt được nửa quả táo, đã ngừng lại thật lâu không động đậy, vì vậy tiếp tục gọt.

"Mấy ngày nay không có xảy ra chuyện gì chứ?" Dường như ông ngoại đã phát hiện ra cái gì.

"Không có!"

"Người phụ nữ tự sát ở hôn lễ, có quay lại tìm con không?"

"Không có." Cũng nằm bệnh viện rồi, làm sao tìm tới gây phiền phức được chứ? Chờ đến khi cô ta khỏe lại, đoán không chừng lại tới quấy rối đây!

"Vậy sao mấy ngày nay trông con có vẻ như người mất hồn vậy" Ông ngoại cau mày nhìn tôi.

"Đâu có, con rất khỏe mà!" Tôi ngồi thẳng lưng, giả bộ làm bộ dạng "tôi rất khỏe".

"Có tâm sự gì cũng phải nói cho ông biết, đừng có cái gì cũng giữ trong lòng." Ông ngoại ý vị sâu xa nói với tôi, giống như cảm nhận được tôi đang bị úy khuất.

Tôi không muốn ông ngoại hỏi thêm nữa, chuyển đề tài: "Mạc Văn Phượng lại đi đâu rồi?"

Nhìn đồng hồ treo tường, cũng sắp mười hai giờ rồi, sao bà ấy còn chưa về nấu cơm?

"Mấy ngày nay mẹ con đi sớm về trễ, không biết làm cái gì!"

Tôi nhú mày, người đàn bà này, chẳng lẽ lại đi ra ngoài lêu lổng? Mấy ngày nay không có để ý tới bà, bà ấy lại bắt đầu chạy loạn rồi?

"Ông có cho bà ấy tiền không?" Tôi hỏi ông ngoại.

"Không có, chỉ đưa cho nó năm ngàn mỗi tháng để mua thức ăn."
Ông ngoại nói.

"Năm trăm vạn kia, ông cất đi, đừng để bà ấy cầm đi." Tôi dặn dò ông ngoại, năm trăm vạn kia đối với Mạc Văn Phụng mà nói, chỉ như một miếng thịt ngon thôi, mà không đúng, miếng thịt ngon đó có giá trị lên tới năm trăm vạn lận đó!

Chương 254: Tỉ phú chủ tịch

"Năm trăm vạn kia, ông cất đi, đừng để bà ấy cầm đi." Tôi dặn dò ông ngoại, năm trăm vạn kia đối với Mạc Văn Phụng mà nói, chỉ như một miếng thịt ngon thôi, mà không đúng, miếng thịt ngon đó có giá trị lên tới năm trăm vạn lận đó!

Dù sao bà ấy cũng sẽ trăm phương ngàn kế muốn lấy được năm trăm vạn kia từ tay ông ngoại.

"Ông cất rồi, sẽ không để mẹ con tìm được, năm trăm vạn đó, ông ngoại giữ lại cho con, sau này con sinh con, ông ngoại sẽ cho nó một bao lì xì." Ông ngoại cười ha hả.

Con? Quá xa vời rồi, tôi không muốn sinh.

Nếu như có sinh con, tôi và Lục Minh Hiên lại có thêm một phần trách nhiệm! Hiện tại tôi không có tinh thần và sức lực để đi chăm sóc một đứa bé, quan trọng nhất là, tôi cảm thấy trong tương lai tôi sẽ ly hôn cùng Lục Minh Hiên, đoạn hôn nhân này khẳng định sẽ không kéo dài được lâu, sinh con cũng là gánh nặng, sau này nếu để Lục Minh Hiên cướp đi, tôi sẽ không chịu nổi.

Hợp đồng ly hôn cũng ghi rõ, ly hôn, đứa con thuộc về anh ta! Mặc dù tôi có thể lấy được một tỉ, nhưng tôi vẫn muốn lấy con hơn! Nếu như không giữ được con, tôi cũng tình nguyện không muốn một tỉ kia, vậy thì không sinh con là được rồi!

Tôi tự mình nấu cơm cho ông ngoại ăn, lâu rồi không có xuống bếp, hơi lạ tay lạ chân, nhưng nấu ra mùi vị cũng không tệ, ông ngoại ăn

rất vui vẻ.

Ăn cơm rất no, tôi thuận tay cầm một tờ báo đọc lướt qua, đột nhiên, tầm mắt bị thu hút bởi một cái tựa đề!

Diễn viên nổi tiếng Tô Quân tiết lộ bí mật, tuyên bố tạm thời rút lui khỏi làng giải trí, tiếp quản gia sản giá trị nghìn tỉ, nhậm chức chủ tịch tập đoàn Hoa Phong...

Tin tức này làm cho tôi kinh hãi, trên ảnh là hình ảnh của Tô Quân ở cuộc họp báo, mấy trăm ký giả cầm máy chụp hình cùng lúc hướng về anh ta điên cuồng chụp ảnh, trước mặt là vô số microphone phồng vãn, vẻ mặt anh ta lạnh lùng hơn lúc trước.

Trên báo ghi, ba của Tô Quân bị bệnh ung thư, cho nên Tô Quân phải nhanh chóng trở về, cũng ngay lập tức tiếp nhận vị trí chủ tịch, đại minh tinh lập tức trở thành tỉ phú chủ tịch, ở làng giải trí thật là hiếm thấy!

Tôi đã từng nghe qua tập đoàn Hoa Phong, không ngờ gia thế của Tô Quân lại hiển hách như vậy!

Tô Quân thích đóng phim như vậy, anh ta còn có cơ hội quay lại làng giải trí không? Tiếp nhận vị trí chủ tịch, sẽ phải bận rộn rất nhiều việc, tôi nghĩ, chúng tôi sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh mở khóa.

Mạc Văn Phượng trở lại, tâm trạng bà ấy dường như rất tốt, giống như ăn kẹo, trên miệng treo nụ cười nhàn nhạt, lúc thấy tôi, khuôn mặt cười tươi rói.

"Chà, Oánh Oánh đã về rồi sao!"

Chương 255: Anh ấy không có gạt mẹ

"Chà, Oánh Oánh đã về rồi sao!"

"Ừ." Tôi không thèm nhìn bà ấy một cái, lạnh lùng trả lời.

Đối với người đàn bà này, làm sao tôi cũng không có hảo cảm được.

"Vừa hay tất cả mọi người đều ở đây, tôi muốn nói cho mọi người một chuyện tốt! Chuyện vô cùng quan trọng." Mạc Văn Phượng vừa mỉm cười vừa nói, đột nhiên lấy từ trong túi xách ra một phần văn kiện đưa đến trước mặt ông ngoại: "Ba, ba mở ra nhìn đi xem đây là cái gì?"

Ông ngoại cảm thấy khó hiểu, tò mò nhận lấy, rút ra bên trong mấy tờ giấy.

"Cái này... Là giấy tờ nhà cũ hay sao?" Ông ngoại đột nhiên vui mừng kêu lên: "Oánh Oánh, con mau nhìn xem, có phải ông nhìn nhầm rồi hay không, là giấy tờ nhà cũ sao? Phải không?"

Tôi nhận lấy văn kiện, cẩn thận nhìn, quả nhiên là giấy tờ nhà cũ.

Người đàn bà này làm sao làm được?

"Bà lấy ở đâu ra? Lấy tiền ở đâu?" Tôi nghi ngờ nhìn bà ấy, nhìn tình trạng hiện nay của bà, làm gì có tiền đi chuộc nhà về?

"Đương nhiên là mẹ không có tiền rồi!" Mạc Văn Phượng cười ngọt

ngào, đắc ý nói: "Là Dương Văn Hoa chuộc nhà về cho mẹ, cái này là của anh ấy cho mẹ."

Dương Văn Hoa? Đó là người đàn ông lừa gạt căn nhà sao? Tôi vừa nghe đến tên ông ta, lừa giận ngay lập tức xông lên, vỗ bàn một cái: "Người đàn ông đó lại quay về tìm bà sao? Bây giờ ông ta đang ở đâu? Bà lại liên lạc cùng ông ta sao?"

Mạc Văn Phượng hết hồn, rụt cổ lại: "Mẹ, mẹ cũng mới gần đây mới liên lạc lại với anh ấy, anh ấy quay về tìm mẹ..."

"Ông ta tìm bà? Ông ta tìm bà làm cái gì? Tìm bà để mượn tiền sao?"

"Mẹ, mẹ đâu có tiền mà cho mượn..."

"Bà sẽ không ngu ngốc đến mức lại đi theo ông ta nữa chứ! Người đàn bà ngu ngốc này, bị ông ta lừa nhiều như vậy rồi còn muốn quay lại, còn không sợ chết?"

"Anh ấy không có gạt mẹ... Thật ra thì, lúc đó anh ấy cũng là cùng đường rồi, anh ấy nghĩ làm vậy là sẽ tốt cho mẹ, nhưng không ngờ mấy tên cho vay tiền nặng lãi lại đến tìm mẹ..."

"Sau đó thì sao? Ông ta còn nói cái gì với bà?" Tôi lạnh lùng nhìn bà ấy.

"Không có nói gì hết, lần này anh ấy trở về, thật sự không có mục đích gì, con đừng nghĩ xấu về anh ấy... Chuyện anh ấy đã hứa với mẹ, cũng đã làm được rồi đó! Anh ấy vừa có tiền là đến ngân hàng, chuộc lại căn nhà... Con nhìn đi, giấy tờ nhà này chính là anh ấy đưa cho mẹ..." Bà ấy cẩn thận nhìn tôi, nhanh chóng cúi đầu.

Chương 256: Sớm muộn gì cũng đem con bán đi

Bà ấy cẩn thận nhìn tôi, nhanh chóng cúi đầu.

"Giấy tờ nhà này thì có là cái gì? Là ông ta lừa gạt lấy đi, bây giờ chuộc trả lại cũng là đúng thôi! Tôi còn phải vô duyên vô cớ trả giúp ông ta ba ngàn vạn nữa đó! Bà mau nhắc ông ta trả tôi ba ngàn vạn đi!"

"Anh ấy nói, khi nào anh ấy có tiền sẽ trả lại cho con, nhưng mà bây giờ, anh ấy thực sự không có tiền, tất cả tiền đều đem đi chuộc căn nhà..." Lúc bà ấy nói mấy lời này, gương mặt đau lòng, chính là đang đau lòng cho tên kia.

"Ông ta hại bà bị chém mất một ngón tay, vậy mà bà lại dễ dàng tha thứ cho ông ta như vậy sao? Bà không có não à? Nghe người ta dụ dỗ mấy câu thì cái gì cũng không cần thiết nữa có phải không?" Tôi giận đến nổi muốn đánh người đàn ông kia một trận.

"Anh ấy không phải cố ý, anh ấy biết mẹ bị chém đứt một ngón tay, cũng đau lòng khóc rất nhiều... Khóc xin mẹ tha thứ cho anh ấy... Anh ấy yêu mẹ... Mẹ có thể cảm nhận được..."

Yêu? Cái chữ này phát ra từ trong miệng bà ấy nghe thật buồn cười! Tôi lớn như vậy, còn chưa từng nghe qua cái gì nực cười như vậy.

"Văn Phượng, loại đàn ông mê cờ bạc như vậy không tốt, đừng qua lại với cậu ta, sớm muộn gì cậu ta cũng đem con bán đi mất!" Ông ngoại thở dài, ý vị sâu xa: "Đã bị dạy dỗ một lần rồi mà con lại còn tin

tưởng lời của nó."

"Bán đi?" Tôi hừ lạnh một tiếng: "Bà ấy đã sớm bị bán đi rồi, còn giúp người ta đếm tiền, đếm một cách rất vui vẻ!"

Vành mắt Mạc Văn Phượng lại đỏ lên: "Ba, ba hãy tha thứ cho Văn Hoa đi, anh ấy không phải cố ý, vì chuộc lại giấy tờ nhà, anh ấy đã thiếu nợ rất nhiều, bây giờ, anh ấy đang làm ăn với bạn bè, buôn bán cũng tương đối ổn định, rất nhanh sẽ thu được tiền lời, đến lúc đó, anh ấy sẽ trả chúng ta tiền..."

Thấy bà ấy khóc, ông ngoại cũng mềm lòng: "Haizz, chỉ cần không cờ bạc là tốt rồi, chỉ có điều cậu ta đã gạt con, cũng nên có chút phòng bị, đừng có lại ngu ngốc, bị cậu ta lừa."

"Anh ấy sẽ không gạt con..."

"Tôi nhổ vào! Ông ta không lừa bà thì lừa ai!" Tôi tức giận nhìn bà ấy chăm chăm: "Nói cho bà biết, người đàn ông này, nếu như bà còn đi theo ông ta, thì cũng đừng trở lại nữa, cùng ông ta cút cho thật xa! Tôi sẽ chăm sóc ông ngoại thật tốt, sau này bà cũng đừng trở về nữa! Đừng cho là tôi được gả vào nhà giàu thì có rất nhiều tiền, tôi không có bản lĩnh lớn như vậy, một lần nữa trả ba ngàn vạn tiền nợ cho các người!"

Tôi nói xong, không muốn nhìn bà ấy thêm một chút nào nữa, cầm túi xách xông ra ngoài.

Chương 257: Ba anh sẽ nói cái gì với tôi?

Tôi nói xong, không muốn nhìn bà ấy thêm một chút nào nữa, cầm túi xách xông ra ngoài.

Đến lúc tôi nổi giận bùng bùng trở lại Lục gia, Lục Minh Hiên đã sớm ở nhà.

Dường như anh ta cũng nhận ra tâm trạng tôi không tốt, nhíu mày hỏi: "Thế nào? Trông em có vẻ rất tức giận."

"Tôi không sao." Tôi bỏ túi xách xuống, ngồi ngắn người trên ghế salon.

Nhớ tới Mạc Văn Phượng, còn có tên Dương Văn Hoa kia, trong lòng tôi giống như bị một tảng đá lớn chèn ép, hai người này mà ở cùng nhau, chắc chắn sẽ lại mang đến cho tôi nhiều phiền phức, một mình Mạc Văn Phượng đã làm tôi không chịu nổi rồi, bây giờ lại còn thêm Dương Văn Hoa!

Người đàn ông này, tôi đã thấy ông ta mấy lần, tôi không có cảm tình gì với ông ta, đáng kiếp bị ối, vừa nhìn đã biết không phải người tốt lành gì, thật không biết Mạc Văn Phượng thích ông ta ở điểm nào!

Chẳng lẽ là do công phu trên giường của ông ta, thời gian rất dài?

Nhìn bộ dạng như tên trộm của ông ta, chắc chắn là đã lừa gạt rất nhiều phụ nữ rồi, chắc Mạc Văn Phượng là người dễ dụ dỗ nhất, cho nên mới bị ông ta lừa gạt hết lần này tới lần khác! Còn giúp ông ta trả

nợ ba ngàn vạn!

Tôi cảm thấy bọn họ là cái hố sâu không đáy, tôi có lấp thế nào cũng không đầy, cục phiền phức này sẽ càng lúc càng lớn, tôi phải làm sao bây giờ? Suy nghĩ một chút đã cảm thấy nhứt đầu.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Anh ta đứng trước mặt tôi, chân mày nhíu chặt: "Không phải ba anh đã nói gì với em rồi chứ?"

Tôi sừng sốt, ngẩng đầu lên nhìn anh ta: "Ba anh sẽ nói cái gì với tôi chứ? Sao anh lại hỏi như vậy?"

Kỳ lạ, sao anh ta lại nghĩ về ba anh ta như vậy? Mặc dù ba anh ta không có thiện cảm với tôi, nhưng cũng không đến nỗi luôn nhắm vào tôi chứ? Mấy ngày nay, tôi cũng cố gắng tránh xa ông ta, không có chạm mặt ông ta, mà ông ta cũng không tìm tôi, ban ngày tôi luôn trở về nhà ông ngoại, không dám ở lại Lục gia.

Căn nhà này quá lạnh lẽo! Tôi càng ngày càng không thích hợp với căn nhà lớn như vậy!

"Không có gì, chỉ hỏi vậy thôi." Anh ta né tránh ánh mắt của tôi, tháo cà vạt trên cổ, liền vào phòng tắm, rất nhanh, tiếng nước chảy "ào ào" đã vang lên.

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, dựa lên lưng ghế, nhìn trần nhà trống rỗng...

Mấy ngày sau, Lục Minh Hiên giống như rất bận rộn công việc, bận đến nỗi buổi tối cũng không về nhà, có lúc trở lại, vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi, tôi cũng coi như được bình an vô sự.

Ngược lại ở nhà ông ngoại, lần nào tôi qua, cũng sẽ được nghe Mạc

Văn Phượng tẩy não, trước mặt tôi, sẽ cùng ông ngoại nói chuyện
Dương Văn Hoa mua cho bà cái gì cái gì, lại mua cho ông ngoại cái
gì cái gì...

Chương 258: Ông ta coi tôi là cái gì?

Ngược lại ở nhà ông ngoại, lần nào tôi qua, cũng sẽ được nghe Mạc Văn Phụng tấy não, trước mặt tôi, sẽ cùng ông ngoại nói chuyện Dương Văn Hoa mua cho bà cái gì cái gì, lại mua cho ông ngoại cái gì cái gì...

Cũng không biết bà ấy đã nói cái gì với ông ngoại, mà đột nhiên ông ngoại cũng bắt đầu có cảm tình với tên Dương Văn Hoa đó! Tôi nghĩ, những người làm cha mẹ giống như ông ngoại, khi thấy con mình vui vẻ, thì mình cũng sẽ vui theo.

Cuối cùng cũng có một ngày, ông ngoại bị người đàn bà đó xúi giục, nói chuyện với tôi.

"Oánh Oánh, cậu Dương Văn Hoa này, cũng coi như đã biết hồi cãi rồi, không bằng, chúng ta mời cậu ta tới đây ăn một bữa cơm đi."

"Không được!" Tôi để đôi đũa xuống, kiên quyết nói: "Con tuyệt đối không muốn ngồi ăn chung với loại người như vậy! Trừ phi ông ta trả lại cho con ba ngàn vạn, nếu không, con tuyệt đối không cho phép ông ta xuất hiện trước mặt con!"

Tôi bỏ lại một câu, tức giận rời đi.

Mấy ngày sau, tôi cũng không thèm quay về, mỗi ngày nằm trên sofa ngủ, chán muốn chết.

Có lẽ là lúc trước đã quen đi quay phim bận rộn, đột nhiên rảnh rỗi

nên có chút không quen.

Mới chớp mắt một cái, đã đến giờ ăn cơm trưa, tôi ra khỏi phòng, đi xuống lầu, đụng phải Lục Chấn Hải, ông ta đang ngồi an vị trên ghế salon ngoài phòng khách hút xì gà, ánh mắt thâm trầm giống như đang suy nghĩ cái gì.

Tôi không dám làm kinh động đến ông ta, xoay người muốn trở về phòng, đột nhiên một giọng nói vang lên từ sau lưng: "Đứng lại!"

Thân thể tôi cứng đờ, đứng im một chỗ.

"Tôi có chuyện muốn nói với cô." Giọng nói uy nghiêm của ông ta giống như có ma lực, khống chế bước chân của tôi.

Tôi không tự chủ được xoay người, khó khăn đứng trước mặt ông ta. Trên người ông ta có một loại khí chất vô cùng nghiêm nghị, mặc dù trong lòng tôi đang bị khí thế uy nghiêm này làm cho sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn giả bộ như đang rất bình tĩnh.

"Xin hỏi có chuyện gì không?" Tôi nhàn nhạt mở miệng, lòng bàn tay để sau lưng khẽ run lên.

Ông ta hút một hơi xì gà, liếc tôi một cái, nói: "Lục Minh Hiên cho cô bao nhiêu tiền?"

Câu hỏi trực tiếp như vậy, làm tôi vừa sợ vừa giật mình.

"..." Tôi không nói gì, cũng không biết nên nói cái gì.

Ông ta thấy tôi không nói gì, khóe miệng cong lên thành một vòng cung, lại hút một hơi xì gà: "Chỉ cần cô chịu rời khỏi Lục Minh Hiên, tôi sẽ cho cô nhiều gấp đôi, như thế nào?"

Cho tôi tiền? Đuổi tôi đi sao? Ông ta coi tôi là cái gì?

"Thật xin lỗi, tôi sẽ không làm như vậy."

Mặc dù tôi nghèo, nhưng tôi có nhân cách, nhận tiền của Lục Minh Hiên rồi, tôi sẽ làm vợ anh ta đảng hoàng, nếu như bây giờ mà lấy tiền của Lục Chấn Hải rồi rời đi, tôi cảm thấy mình làm vậy quá thất đức!

Chương 259: Suy nghĩ cho kỹ

Mặc dù tôi nghèo, nhưng tôi có nhân cách, nhận tiền của Lục Minh Hiên rồi, tôi sẽ làm vợ anh ta đàng hoàng, nếu như bây giờ mà lấy tiền của Lục Chấn Hải rồi rời đi, tôi cảm thấy mình làm vậy quá thất đức!

Tôi không phải là loại phụ nữ thấy tiền là hoa mắt, mặc dù, tôi quả thật rất thích, rất là thích tiền!

"Sao?" Ông ta nheo cặp mắt nguy hiểm, ánh mắt bén nhọn giống như dao găm bắn vào mặt tôi: "Nếu như cô lưu lại, là vì muốn thả sợi dây dài câu con cá lớn, lấy được nhiều lợi ích hơn, thì tôi cho cô biết, cô sẽ sẽ không thành công! Dễ dàng cự tuyệt như vậy, sau này đến lúc một đồng cũng không lấy được, thì đừng có mà hối hận."

"Tôi chưa từng làm ra quyết định gì khiến mình hối hận cả!" Tôi kiên quyết nói, từ nhỏ đến lớn, cái gì cũng là tôi tự mình làm ra quyết định, đi được tới ngày hôm nay, cũng là tôi tự mình đi, nào sợ cái gì là nguy hiểm, cũng không sợ làm ra quyết định sai lầm, tôi sẽ không hối hận, cũng sẽ không cho phép mình hối hận.

Kể từ lần đầu tiên bước chân vào phòng của Lục Minh Hiên, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý về mọi mặt, bất kể trong tương lai xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ dũng cảm đối mặt, hợp đồng ly hôn tôi cũng dám ký rồi, còn sợ cái gì nữa chứ?

"Nếu như không có chuyện gì khác, tôi về phòng trước!" Tôi lễ phép nói xong, xoay người định rời đi, giọng nói trầm thấp như ác quỷ lại vang lên từ sau lưng.

"Tôi cho cô một thời gian để suy nghĩ cho kỹ, tôi không yêu cầu cô phải ra quyết định ngay bây giờ, dù sao hai người cũng đã lãnh giấy hôn thú rồi, ly hôn chậm một chút cũng không sao, đoạn hôn nhân này dù gì cũng sẽ sớm tan vỡ thôi, tôi hy vọng thời gian cô cần để suy nghĩ sẽ không quá dài!"

Tôi dừng bước, chờ ông ta nói xong, cũng không thèm quay đầu lại mà đi tiếp.

Trở lại phòng ngủ, một chút cảm giác đói bụng cũng không có, trong đầu toàn là mấy lời Lục Chấn Hải vừa mới nói, ngay cả Lục Minh Hiên về nhà lúc nào, tôi cũng không biết.

"Ầm!" Cánh cửa phòng tắm nặng nề khép lại.

Tôi sợ hết hồn, bây giờ mới phát hiện, Lục Minh Hiên đã về.

Lấy lại tinh thần, tôi mở ti vi lên, ngồi trên ghế sofa xem, một lát sau, anh ta đi ra.

"Anh, ăn cơm chưa?" Tôi cảm thấy tâm trạng anh ta không được tốt, cẩn thận hỏi.

Rất ít khi thấy anh ta về nhà vào buổi trưa, thật là kỳ quái.

Anh ta không nói gì, tắt ti vi, đi tới trước mặt tôi, đè tôi ở phía dưới.

"Anh muốn làm cái gì?" Tôi sửng sốt, bây giờ là ban ngày, không phải anh ta lại muốn làm chuyện đó chứ?

Chương 260: Anh đè lên người tôi thật khó chịu

"Anh muốn làm cái gì?" Tôi sửng sốt, bây giờ là ban ngày, không phải anh ta lại muốn làm chuyện đó chứ?

Ngược lại anh ta lại không giống như bình thường sẽ ngay lập tức hôn lên môi tôi, hơn nữa lại còn dùng ánh mắt trong trẻo nhìn chăm chăm vào mặt tôi, đầu ngón tay thon dài hơi lạnh, xẹt lên môi tôi: "Tình nhân cũ của em, là thiếu gia tập đoàn Hoa Phong..."

Tôi ngẩn ra, anh ta đang nói tới Tô Quân sao? Sao vô duyên vô cớ, lại nhắc đến Tô Quân?

"Tôi và anh ta không phải loại quan hệ như vậy..." Tôi không nhận được theo bản năng giải thích.

"Bất kể em và anh ta trước đây có quan hệ gì, dù sao thì hiện tại, em cũng là của anh!" Lúc anh ta nói những lời này, có một loại cao ngạo nói không nên lời, làm tôi cảm nhận được dường như anh ta cảm thấy rất có thành tựu.

Giống như một đứa bé giành được món đồ chơi mà mình yêu thích, có thể cướp về được, sẽ cảm thấy rất vui vẻ, đắc ý, tôi cảm thấy như mình là chiến lợi phẩm mà anh ta giành được.

"Bây giờ anh ta đã rời khỏi làng giải trí rồi, anh cũng không cần phải lo lắng tôi sẽ lại đóng phim cùng anh ta." Tôi nhàn nhạt nói, lần này hẳn là anh ta cũng sẽ yên tâm để tôi tự do nhận vai diễn rồi chứ?

"Vây cũng không nhất định không nhất định, lỡ như còn có người thứ hai, người thứ ba xuất hiện thì sao?"

Mấy lời này giống như là tôi rất lảng nhãng vậy, làm ơn đi, rõ ràng chính anh mới là người phong lưu đó! Còn cố tình nói tôi sao? Tôi cần môi không nói gì, tức một bụng.

"Thế nào? Không vui sao?" Anh ta ngoắc ngoắc khóe miệng.

"Anh nói xong chưa? Đứng lên đi, anh đè lên người tôi thật khó chịu..." Tôi thử đẩy anh ta ra.

"Anh sẽ nói cho em nghe một chuyện thú vị." Dường như anh ta rất hăng hái.

"Sao?"

"Người đàn ông đó muốn thu mua tập đoàn Đông Á, thật là buồn cười quá đi, xét về thực lực, anh tuyệt đối mạnh hơn tên kia, muốn bằng thực lực của bản thân anh ta đi thu mua tập đoàn của anh sao, suy nghĩ này thật là quá ngu xuẩn.

Bàn tay tôi để trên ngực anh ta chợt cứng lại, kinh ngạc nhìn anh ta.

Tôi không nghe lầm đó chứ, Tô Quân muốn thu mua công ty anh ta? Không phải là muốn nhắm vào Lục Minh Hiên sao?

Mạc Oánh, anh sẽ trở nên mạnh mẽ, em hãy chờ anh... Lời của Tô Quân luẩn quẩn trong đầu tôi, chẳng lẽ anh ta muốn dùng phương thức này để đánh bại Lục Minh Hiên, chứng minh cho tôi thấy sao?

"Về mặt của em, thật thú vị." Giọng nói tà mị của Lục Minh Hiên kéo tôi ra khỏi suy nghĩ, tôi hoàn hồn lại, bây giờ mới phát hiện, anh ta

đang nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt lóe sáng.

Người đàn ông này lại đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?

Chương 261: Ai mới là người quá đáng?

Người đàn ông này lại đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?

"Có phải em đang nghĩ tới cái gì rồi hay không?" Đột nhiên anh ta hỏi, bên môi là nụ cười tà ác.

"Tôi sẽ nghĩ đến cái gì?" Tôi hỏi ngược lại, nhìn qua chỗ khác, không dám nhìn thẳng anh ta.

"Anh ta làm như vậy, hẳn là vì em chứ gì? Muốn đoạt em đi từ trong tay anh sao?" Đầu ngón tay thon dài của anh ta khẽ vuốt ve vành tai tôi: "Mị lực của em đúng là không nhỏ, có thể làm cho một người đàn ông có thể vì em mà làm như vậy... Hẳn là trước đây em cũng không biết gia thế của anh ta có phải không? Nếu như em mà biết, có phải đã sớm bám theo anh ta rồi chứ gì?"

"Tôi không biết anh đang nói cái gì." Tôi có chút tức giận, nói như vậy là có ý gì đây?

"Hối hận đi, nếu như ban đầu em lựa chọn anh ta, đoán không chừng bây giờ đã có cuộc sống tốt hơn rồi có phải không?" Giọng nói của anh ta rõ ràng mang theo mùi vị ghen tuông, cảm giác nói không nên lời.

"Cho dù như thế nào, bây giờ tôi cũng đã gả cho anh rồi, đừng nhắc lại chuyện lúc trước nữa có được không?" Tôi ghét nghe anh ta nhắc tới Tô Quân, Tô Quân ưu tú như vậy, không đáng để anh ta sỉ nhục.

Cho dù tôi có phóng dăng đến thế nào đi nữa, thì tôi và Tô Quân cũng chỉ làm ra chút hành động mập mờ thôi, anh ta có nhiều người phụ nữ như vậy, còn dám mang về nhà, thân thiết với người phụ nữ khác ngay trước mặt tôi!

Ai mới là người quá đáng hơn đây?

"Đúng vậy, em đã giả cho anh rồi, em là người phụ nữ của anh, có anh là đủ rồi, anh sẽ thỏa mãn em, bất kể là trong lòng, hay là thân thể..."

Anh ta ngang ngược chặn môi tôi lại, hôn lên một nụ hôn nóng bỏng...

Những ngày tháng sống ở Lục gia thật là gian nan, tôi không chịu nổi, còn trở về nhà ông ngoại, thì tôi lại không ngờ lại gặp phải người mà tôi không muốn gặp nhất!

Tôi gõ cửa, lúc ông ngoại nhìn thấy tôi, rất kinh ngạc: "Oánh Oánh, con về rồi sao! Sao không gọi về báo trước một tiếng?"

Không phải vẫn thường hay về nhà sao? Còn cần phải gọi điện thoại làm gì?

Tôi đang kỳ quái không hiểu tại sao ông ngoại lại hỏi như vậy, lại nghe được một giọng đàn ông đang nói chuyện, sau đó, bóng dáng một người đàn ông từ trong nhà bếp đi ra.

"Con đã sửa ống nước xong rồi, không có vấn đề gì..." Người đàn ông kia nói với ông ngoại, đột nhiên quay đầu lại nhìn thấy tôi, kinh ngạc: "A, đây chính là Mạc Oánh đó sao, xinh đẹp hơn nhiều rồi!"

Ánh mắt thâm đăng của ông ta quan sát tôi từ trên xuống dưới, không chút nào che dấu sự kinh ngạc về tôi.

Chương 262: Nụ cười đậm đắng

Ánh mắt đậm đắng của ông ta quan sát tôi từ trên xuống dưới, không chút nào che dấu sự kinh ngạc về tôi.

Người đàn ông xấu xa này, có hóa thành tro tôi cũng nhận ra, không phải là Dương Văn Hoa, người đàn ông trước đây của Mạc Văn Phượng sao? Đúng là ông ta vẫn không có thay đổi một chút nào, lại còn bỉ ổi như vậy, hơn nữa tóc cũng sắp rụng hết rồi, đỉnh đầu trọc lóc, thật không hiểu tại sao mắt nhìn của Mạc Văn Phượng lại kém thắm mĩ như vậy, nhìn trúng người đàn ông này!

Mặt tôi tối sầm, giọng nói trầm thấp đến đáng sợ: "Sao ông lại ở đây? Ai cho ông vào đây?"

"Cái này..." Ông ta sừng sốt, giống như không nghĩ rằng tôi sẽ vô lễ như vậy.

Mạc Văn Phượng từ trong nhà bếp đi ra, thấy cảnh này, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Hây a, Oánh Oánh, con về rồi à, cái đó... Anh Văn Hoa tới đây là để sửa ống nước cho chúng ta, ống nước trong nhà bếp bị hư, vòi nước cũng luôn bị rỉ nước, nhờ có anh Văn Hoa mà..."

"Câm miệng!" Tôi trợn mắt nhìn bà ấy: "Ống nước bị hư bà không biết kêu thợ tới sửa sao? Chẳng lẽ chút tiền này tôi cũng không trả nổi à?"

"Nếu như tự mình sửa, không phải sẽ tiết kiệm tiền được hay sao, cái nào tiết kiệm được thì tiết kiệm thôi..." Giọng nói bà ấy càng ngày càng nhỏ, không dám ngẩng đầu nhìn tôi.

"Vậy bây giờ sửa xong rồi, ông có thể đi." Tôi lạnh mặt nói.

"Oánh Oánh, không thể nói như vậy." Ông ngoại không bằng lòng: "Cho dù ai đến nhà mình thì cũng đều là khách, người ta cũng tới sửa ống nước cho chúng ta, làm sao có thể đuổi người ta đi như vậy được chứ? Ở lại ăn bữa cơm đi."

Nếu ông ngoại cũng đã nói như vậy, tôi còn có thể nói cái gì bây giờ? Tôi không muốn làm ông ngoại nổi giận, dù sao ông cũng là người có bệnh, tôi không muốn chọc tức làm bệnh của ông tái phát.

Tôi làm mặt lạnh không nói gì, Mạc Văn Phượng vô cùng cao hứng: "Vậy thì cứ quyết định như vậy đi, ở lại ăn bữa cơm, con đi mua thức ăn..."

Mạc Văn Phượng vội vội vàng vàng chạy đi mua thức ăn, tôi tức một bụng, muốn đi lại đi không được, bây giờ mà trở về Lục gia lại càng không được, dứt khoát đi tới ban công hóng mát một chút.

Từ độ cao mười bốn tầng, có thể nhìn ngắm biển rộng màu lam, gió biển từ từ thổi tới, mang theo mùi mặn mặn, làm lòng tôi thả lỏng hơn rất nhiều.

Đột nhiên có một bàn tay mơn trớn sau lưng tôi, tôi sợ hết hồn, xoay người lại.

"Dạ em sợ rồi phải không?" Nụ cười đậm đặng của Dương Văn Hoa treo trên mặt, cái đầu trụ lũi dưới ánh mặt trời còn phát ra tia sáng, giống như có thoa lớp dầu dừa, ghê muốn chết.

"Ông lại đây làm gì!" Tôi cảnh giác nhìn chăm chăm ông ta, nhớ tới lúc nãy bàn tay ông ta sờ lên lưng tôi, nhất thời tóc gáy dựng đứng lên.

Chương 263: Không cho phép bàn tay bẩn thỉu của ông chạm vào người tôi

"Ông lại đây làm gì!" Tôi cảnh giác nhìn chăm chăm ông ta, nhớ tới lúc nãy bàn tay ông ta sờ lên lưng tôi, nhất thời tóc gáy dựng đứng lên.

"Không có gì, anh thấy em đứng đây hóng gió một mình, nên muốn gọi em vào cùng xem ti vi..." Lúc ông ta nói chuyện, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào ngực tôi.

Đáng chết! Tôi hung hăng trợn mắt nhìn ông ta: "Không cho phép bàn tay bẩn thỉu của ông chạm vào người tôi!"

Ông ta cười dâm ô, hai tay xoa xoa lòng bàn tay, nhìn chăm chăm mặt tôi: "Bây giờ em đã trở thành diễn viên nổi tiếng rồi, ăn mặc thật xinh đẹp, vóc dáng này, so với lúc mẹ em hồi trẻ còn đẹp hơn, thật là..."

"Ông, ông đang suy nghĩ tới thứ bẩn thỉu gì vậy!" Đột nhiên tôi cảm thấy người đàn ông này thật là buồn nôn, thật là đáng sợ, hận không thể một cước đá chết ông ta, nhưng tôi cũng rất sợ, sợ ông ta sẽ nhào tới..."

Tôi cũng không tin ông ta có lá gan này, nhưng loại động vật nửa người dưới giống như người đàn ông này, nếu nhào tới cũng không có gì kỳ quái.

"Em cảm thấy anh đang suy nghĩ cái gì?" Ông ta càng lúc càng can rõ, thậm chí còn không sợ tôi nhận ra ý đồ của ông ta, cặp mắt dâm đãng híp lại thành một đường, bước từng bước đến gần tôi...

"Ông, ông muốn làm cái gì, ông... Ông đừng qua đây..." Tôi lui về sau từng bước một, đột nhiên đập trúng cái gì, té về phía sau, không đợi tôi kịp phản ứng, ông ta thật sự đã nhào tới!

"Ông ta đưa tay muốn kéo quần áo của tôi, tôi liều mạng giữ cổ áo lại, không cho ông ta được như ý."

"Đồ khốn khiếp, mau buông tôi ra!"

"Em cứ la lên đi, nếu em dám thì thử la lên đi, ông ngoại em đang ở trong nhà đó! Muốn ông ta tới đây xem sao?" Ông ta lại còn dám uy hiếp tôi! Hơn nữa còn là dùng mấy lời như vậy để uy hiếp tôi!

"Ông!" Tôi cắn răng, bây giờ trong nhà chỉ có mình ông ngoại, nếu tôi hô ta để ông ngoại nghe được thì phải làm sao đây? Một người già tới đây, cũng sẽ giúp tôi được cái gì chứ, thậm chí, tên cầm thú này còn có thể làm ông ngoại bị thương.

"Thế nào? Không dám la lên sao? Tới đây, ngoan ngoãn để anh sờ một cái, sờ một cái thôi..." Ánh mắt dâm đãng của ông ta phát sáng, kích động giữ chặt tay tôi, tay còn lại mò xuống váy tôi...

Không được... Tôi hò hét trong lòng, không dám kêu lên, nước mắt ủy khuất của tôi tràn trong hốc mắt.

Từ chỗ này, có thể nghe thấy giọng nói của Mạc Văn Phượng:

"Ba, hôm nay con mua rất nhiều thức ăn, ha ha, tối nay chúng ta sẽ ăn một bữa thật ngon, đúng rồi, Văn Hoa đi đâu rồi..."

Một giây sau, người đàn ông đang đè trên người tôi giống như viên đạn nhảy ra ngoài.

Chương 264: Bàn tay ghê tởm

Một giây sau, người đàn ông đang đè trên người tôi giống như viên đạn nhảy ra ngoài.

"Văn Phượng, em mua thức ăn về rồi sao, để anh xem em mua món gì, a, có món cá anh thích ăn nè, lâu rồi không được thưởng thức tài nấu nướng của em, tối nay phải ăn thật nhiều mới được..."

Tôi vội vàng lau khô nước mắt dính trên khóe mắt, sửa sang lại quần áo trên người, cho dù chỉnh sửa như thế nào, trong lòng tôi vẫn loạn cả lên, tôi thật sự không thể làm được như tên cầm thú đáng chết kia, giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra.

Ra phòng khách, tôi nói với ông ngoại: "Con có chuyện cần phải đi trước!"

"Sao lại không ăn cơm vậy?" Mạc Văn Phượng kêu.

"Oánh Oánh..." Giọng nói của ông ngoại cũng vang lên, tôi không thèm quan tâm cái gì hết, trực tiếp vọt ra khỏi cửa.

Trở lại Lục gia, việc đầu tiên tôi làm là chạy vào phòng tắm, điên cuồng tắm sạch sẽ cơ thể mình, nhớ tới lúc nãy bị bàn tay tên dê tiện kia chạm vào, tôi lại hận không lột da mình ra được.

Tên đàn ông ghê tởm, bàn tay ghê tởm... Càng nghĩ càng ủy khuất, nước mắt lại không ngừng được mà rơi xuống.

Tôi bị tên đàn ông ghê tởm bỉ ổi kia chạm vào! Thật con mẹ nó ghê

tởm! Đáng chết!

Tôi nhanh chóng lau khô nước mắt, mặc áo choàng tắm vào rồi đi ra khỏi phòng tắm.

"Hôm nay em đã đi đâu?" Đột nhiên anh ta hỏi tôi.

Tôi không ngẩng đầu, trả lời có hai chữ: "Về nhà."

Tôi vừa nói vừa đi đến chỗ tủ quần áo, mở hộc tủ ra, tìm bộ đồ ngủ, đột nhiên hai bàn tay ôm tôi từ phía sau.

Tôi giật mình một cái, cứng đờ người.

"Sao vậy?" Anh ta dừng lại, giống như nhận ra cái gì.

Đột nhiên tôi có cảm giác nói không nên lời: "Không có, không có gì..."

Anh ta nghe tôi nói như vậy, lại tiếp tục ôm chặt tôi, bắt đầu hôn lên gò má tôi, vành tai, lên mặt... Tay từ chỗ hông, dần di chuyển lên cao...

"Đừng..." Tôi hít sâu một hơi, một màn ghê tởm vừa rồi lại hiện lên trước mắt, làm tôi vô thức muốn chạy trốn, muốn tránh né.

Tôi giãy giụa, anh ta lại càng hưng phấn hơn, nghĩ là tôi đã nổi lên cảm giác, chợt cởi áo choàng tắm của tôi ra...

"Đừng mà!" Tôi hoảng sợ kêu lên, đẩy anh ta ra, lại không đứng vững, té lăn trên mặt đất.

"Sao vậy?" Anh ta bị phản ứng của tôi dọa sợ, vội vàng khom lưng

đỡ tôi dậy, yên lặng nhìn tôi.

Chương 265: Em không chịu nói phải không?

"Sao vậy?" Anh ta bị phản ứng của tôi dọa sợ, vội vàng khom lưng đỡ tôi dậy, yên lặng nhìn tôi.

"Tôi, tôi không sao." Tôi nhặt áo choàng tẩm dưới đất lên, cố gắng mặc lên người, đột nhiên, chiếc áo trong tay tôi bị cướp đi, một bàn tay thô bạo đè tôi lên tường.

"Ừm..." Đè đau đến nỗi làm tôi cau mày.

"Chuyện gì đã xảy ra!" Anh ta khẩn trương nhíu mày, ánh mắt khóa chặt trên ngực tôi, tôi cúi đầu xuống nhìn, bây giờ mới phát hiện, trên ngực tôi có một dấu màu hồng, nhìn qua giống như có bàn tay bóp chặt, lại giống như lúc đang giã giụa nên bị xẹt qua.

Tôi chợt nhớ tới khuôn mặt của tên bị ổi lúc nãy, sinh lòng chán ghét, vô thức nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói!" Lục Minh Hiên đè thấp giọng nói mang theo hơi thở nguy hiểm.

"Không có... Không có chuyện gì, lúc nãy đi tắm, cọ mạnh quá." Tôi nhắm mắt nói đại.

Ánh mắt nguy hiểm của anh ta nheo lại thành một đường thẳng: "Tự mình làm lại có thể làm thành ra như vậy sao? Em cho rằng anh là đứa trẻ ba tuổi à?" Anh ta nắm chặt cổ tay tôi, làm tôi đau đến nhíu mày.

"Nói, là ai làm!"

"..." Tôi cắn răng không nói, muốn tôi phải mở miệng như thế nào đây? Ông ta là người đàn ông của mẹ tôi, cũng coi như là cha ghẻ của tôi, chẳng lẽ bây giờ tôi phải nói là do người cha ghẻ bỉ ổi của tôi làm?

Chuyện mất mặt như vậy, tôi mới không thèm nói!

"Nói mau..."

"... Buông tôi ra." Tôi giùng giảng.

"Em không chịu nói phải không?" Anh ta nổi giận, một tay đẩy tôi ngã trên ghế sofa: "Rốt cuộc là người nào, mà em lại dám bảo vệ hắn ta? Mau nói cho anh biết, nói, nói mau..."

"Không muốn..." Tôi khóc, nước mắt thi nhau lăn xuống, đột nhiên tôi cảm thấy rất ủy khuất, rất nhục nhã.

Tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm chân khóc thút thít, trong trí nhớ của tôi, đây là lần đầu tiên tôi khóc như vậy trước mặt anh ta. Nhớ ngày đó, bị anh ta làm nhục trên giường giống như vậy, tôi cũng cố nhịn không khóc ra thành tiếng.

Anh ta cũng ngây ngẩn cả người, khiếp sợ nhìn tôi, một hồi lâu sau, anh ta đột nhiên đưa tay kéo tôi lên, ôm vào trong lòng.

Nước mắt của tôi, cũng ngừng chảy trong khoảnh khắc đó, tôi quên cả khóc.

Anh ta vỗ nhẹ lưng tôi, nói bên tai tôi: "Được rồi, không muốn nói thì

đừng nói, sau này không cho xảy ra chuyện như vậy nữa, nếu như để cho anh tìm ra người đàn ông đó, anh nhất định sẽ không tha, cho, hấn!"

Ba chữ cuối cùng, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi, tôi thậm chí còn có thể nghe được âm thanh ma sát "cành cạch" giữa hai hàm răng của anh ta, một cảm giác lạnh lẽo từ đáy lòng chọt nổi lên.

Chương 266: Ông tránh xa tôi ra

Ba chữ cuối cùng, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi, tôi thậm chí còn có thể nghe được âm thanh ma sát "cành cạch" giữa hai hàm răng của anh ta, một cảm giác lạnh lẽo từ đáy lòng chọt nổi lên.

Đêm hôm đó, lần đầu tiên anh ta không có hành hạ tôi, mà chỉ là nhẹ nhàng ôm tôi ngủ, săn sóc như vậy, làm cho tôi được cưng chiều mà hoảng sợ.

Nếu như lúc nào anh ta cũng dịu dàng như bây giờ, thì tốt biết mấy! Nhưng làm người không thể quá tham lam, giờ phút này anh ta đối xử với tôi như vậy, tôi rất thỏa mãn, trái tim cũng thật ấm áp.

Tựa vào trong ngực anh ta, tôi cảm thấy rất an toàn, nhưng loại cảm giác an toàn này, chẳng qua chỉ là tạm thời mà thôi, qua đêm nay, tôi không thể cứ hèn yếu như vậy được.

Một lần nữa trở về nhà ông ngoại, tên Dương Văn Hoa kia đang ngồi trên ghế salon ở phòng khách tán gẫu, nhìn bộ dạng an nhàn tự nhiên kia của ông ta, giống như xem nơi này là nhà riêng của mình vậy, thấy tôi trở lại, còn nhiệt tình chào hỏi.

"Ôi chao, Oánh Oánh, em về rồi đó à, tới tới tới, ngồi đây." Ông ta chỉ chỉ chỗ bên cạnh, vẻ mặt cười dâm dăng.

Tôi lại nghĩ đến hành động hèn hạ của ông ta ngày hôm qua, một cảm giác ghê tởm lại xông lên đầu, tôi trầm mặc hỏi: "Mạc Văn Phượng đâu?"

"À, mẹ em đi mua thức ăn rồi." Ông ta mỉm cười nói.

"Ông ngoại tôi đâu?"

"Ông ấy đang nghỉ ngơi trong phòng!" Ánh mắt dâm dăng của ông ta lại bắt đầu quan sát tôi.

"Tôi có chuyện muốn nói với ông, ông đi theo tôi ra ngoài một chút!"

"Được!" Dường như ông ta vô cùng vui vẻ khi được ở riêng với tôi, thậm chí còn rất hưng phấn.

Tên đàn ông ghê tởm, xem tôi làm thế nào trừng trị ông! Tôi hung hăng trợn mắt nhìn ông ta một cái, xoay người rời đi. Tên buồn nôn kia dĩ nhiên là đi theo.

Trong bãi đậu xe rộng rãi dưới đất, một chiếc xe cũng không có, xung quanh trống rỗng.

Một nam một nữ đứng trong góc, giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Lần này ông quay lại, là có mục đích gì?"

"Em dẫn anh đến chỗ vắng vẻ này, là có mục đích gì?" Vẻ mặt ông ta cười thật bỉ ổi, trong mắt toàn là sự dâm dăng, thật giống như là tôi đang rất thèm muốn làm chuyện đó cùng ông ta.

"Đừng có dùng loại ánh mắt ghê tởm đó nhìn tôi, có tin tôi móc hai mắt ông ra không!" Tôi lạnh giọng cảnh cáo ông ta, ánh mắt ác độc giống như muốn xé xác tên ghê tởm đó.

"Dáng dấp cưng xinh đẹp như vậy, sao anh lại không được nhìn cơ

chứ?" Ông ta vừa nói chuyện, vừa bước đến, từng bước từng bước đến gần tôi.

"Đứng lại!" Tôi hét to: "Đứng ở đó không được động đây! Không được đi tới."

"Em đứng xa như vậy, anh không nghe em nói gì hết!"

Chương 267: Để cho anh thương thức em

"Em đứng xa như vậy, anh không nghe em nói gì hết!" Ông ta dừng bước, nhưng ánh mắt đậm ứ của ông ta vẫn không hề rời khỏi mặt tôi, hai bàn tay kia càng không ngừng xoa xoa, tôi vừa nhìn động tác này của ông ta thôi cũng đủ hiểu ông ta đang suy nghĩ cái gì.

Thật là một người đàn ông ghê tởm!

"Tôi muốn ông ngay lập tức rời đi, không cho phép xuất hiện trước mặt tôi nữa, nếu không, tôi sẽ không khách khí với ông!"

"Rời đi?" Ông ta cười hắc hắc: "Anh phải đi đâu đây?"

"Tôi không quan tâm ông đi đâu, chỉ cần đừng xuất hiện trước mặt tôi!"

"Như vậy sao được? Không được gặp em, anh rất khổ sở đó!" Ánh mắt bỉ ổi của ông ta chớp chớp với tôi, lại đi về phía trước hai bước!

"Dừng lại! Không cho bước lên phía trước, ông có nghe không!" Tôi cảnh giác lui về phía sau, một giây sau nhanh chóng rút một con dao từ sau lưng ra!

Ánh sáng từ con dao chọt lóe lên, rõ ràng trong mắt ông ta hiện lên một tia kinh ngạc, nhanh chóng lùi về phía sau.

"Cầm dao rất nguy hiểm đó, nếu làm mặt em bị thương thì phải làm sao bây giờ?"

"Ông đi mà lo cho mình đi! Còn dám bước lên phía trước, tôi sẽ chém ông ngay lập tức!" Tôi hung hăng trợn mắt nhìn chằm chằm ông ta.

Ông ta âm hiểm cười: "Muốn chém anh sao? Nếu anh mà còn chưa được thưởng thức hương vị tuyệt vời trên cơ thể em, anh sẽ không để cho em chém anh đâu..."

"Câm miệng!" Tôi không muốn lại nghe mấy lời hèn hạ này của ông ta: "Ông nói đi, rốt cuộc ông có chịu rút hay không!"

"Cho anh năm trăm vạn, anh sẽ ngay lập tức biến mất!" Ông ta ngược lại rất thẳng thắn.

"Đồ đáng chết! Tôi đã trả nợ cho ông ba ngàn vạn rồi, bây giờ ông lại còn muốn tôi cho ông ba trăm ngàn sao? Ông lấy quyền gì?"

"Chỉ bằng... Anh là ba của em!" Ông ta không biết liêm sỉ mà nói ra mấy lời này.

"Tôi nhờ vào! Ông còn biết xấu hổ hay không vậy? Ông bắt quả chỉ là một trong số những người đàn ông của mẹ tôi mà thôi!"

"Anh đã lãnh giấy hôn thú với cô ta rồi." Ông ta đắc ý nói.

"Cái gì?" Tôi kinh hãi, người đàn bà Mạc Văn Phượng kia vậy mà đã làm giấy chứng nhận kết hôn với ông ta rồi sao?

Người đàn bà này đúng là hết thuốc chữa mà! Lúc đầu tôi thật không nên cứu bà ấy, trực tiếp gọi bọn cho vay nặng lãi chém chết bà ấy cho xong!

"Ông kết hôn với bà ấy cũng không có liên quan gì đến tôi! Đừng mơ tưởng sẽ được nhờ cậy vào tôi, tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu!" Tôi kiên quyết nói.

Ông ta làm ra vẻ không sao cả nhún nhún vai: "Vậy thì em cứ thử xem, anh nghĩ, ông ngoại em cũng không muốn nhìn thấy cảnh mẹ em lưu lạc đầu đường xó chợ đâu, mà đúng rồi, ông ngoại em hình như có bệnh trong người, không chịu được đả kích có phải không? Nếu như em muốn đốt giấy tiền vàng bạc trong tang lễ, vậy thì anh nghĩ nên phát ra chút tin tức gì đó đi, thí dụ như, nữ diễn viên nổi tiếng bị cưỡng gian... ."

Chương 268: Cho anh năm trăm vạn

"Nếu như em muốn đốt giấy tiền vàng bạc trong tang lễ, vậy thì anh nghĩ nên phát ra chút tin tức gì đó đi, thí dụ như, nữ diễn viên nổi tiếng bị cưỡng gian..."

"Khốn kiếp! Ông câm miệng lại cho tôi!"

"Ngoan ngoãn cho anh năm trăm vạn, anh sẽ lập tức đi ngay, anh sẽ không quấn quít lấy em nữa, hơn nữa..." Ánh mắt dâm dăng của ông ta híp lại thành một đường thẳng tắp, nhìn thẳng vào bộ ngực của tôi: "Cơ thể em đẹp như vậy, nhất định đã có không ít người đàn ông thường thức qua rồi, không ngại để cho anh nếm thử một chút..."

"Ông đi chết đi! Loại người đê tiện như ông, chỉ nhìn tôi thôi cũng không xứng đáng! Đừng hòng mơ tưởng chạm vào người tôi! Tôi sẽ không để cho ông được như ý!" Bàn tay cầm dao của tôi nắm chặt hơn, một ý nghĩ đáng sợ lóe lên trong đầu tôi, tôi ngoắc ngoắc khoe miệng.

"Muốn năm trăm vạn sao? Năm trăm vạn mà rơi vào tay ông, thì cũng giống như thả hổ về rừng vậy, bất cứ lúc nào ông cũng có thể quay trở lại, còn không bằng tôi cầm số tiền kia đi mướn mấy tên giết người, không phải là tốt hơn sao? Ông suy nghĩ thử xem, năm trăm vạn có thể mướn được bao nhiêu tên sát thủ nhỉ? Lấy cái mạng chó của ông, căn bản cũng không cần dùng hết số tiền năm trăm vạn nhiều như vậy!"

Trong mắt ông ta thật nhanh thoáng qua một tia quý dị: "Cô dám?"

"Tôi có cái gì mà không dám chứ?" Buồn cười, ông ta coi tôi là cái gì? Cái mạng chó của ông ta, tôi sẽ để vào mắt sao? Giết ông ta cũng tương đương với vì dân mà trừ hại!

"Thật không ngờ, con tiện nhân như cô cũng rất độc ác!"

"Đối phó với loại người hạ tiện như ông, nhất định phải làm như vậy!"

"Là sao?" Ánh mắt ông ta chột trầm xuống, âm hiểm giống như đã quyết định chuyện gì: "Đã vậy thì, trước lúc anh bị người giết chết, anh cũng phải làm một chuyện tốt mới được! Nếu không, cuộc sống của anh không phải rất vô nghĩa sao?"

Mắt thấy ông ta đang tự cởi quần áo của mình, trong lòng tôi cả kinh, một dự cảm bất thường nảy lên trong đầu.

"Ông muốn làm cái gì..." Tôi còn chưa nói hết, ông ta đã xông tới, động tác rất nhanh bắt được cổ tay tôi nhéo một cái, tôi đau kêu lên, con dao trong tay rơi xuống đất.

"A..." Tôi bị thô lỗ đẩy một cái té xuống đất, còn chưa kịp bò dậy, đã bị đè lên người.

"Khốn kiếp, ông muốn làm cái gì, mau buông tôi ra, buông tôi ra..."

"Muốn anh làm cái gì? Hừ, làm được cứng cũng coi như anh sống không uổng phí cuộc đời! Dám phách lối trước mặt anh sao? Ha, để anh xem một chút dáng vẻ dâm dăng của cứng là như thế nào, giống như lúc đi lấy lòng người đàn ông kia vậy..."

"Ông... Không được... Buông tôi ra..." Tôi luống cuống, tên khốn này mạnh quá!

"Roẹt..." Tiếng quần áo bị xé rách...

"Không..." Tôi tuyệt vọng thét chói tai.

Chương 269: Tôi không bao giờ dám chạm vào nữa

"Không..." Tôi tuyệt vọng thét chói tai.

Tôi hối hận, không nên dẫn ông ta một mình tới chỗ này, tôi đã đánh giá quá cao khả năng của mình rồi, người đàn ông bạo lực như vậy, tôi chỉ là một cô gái yếu ớt làm sao chống lại được?

Đáng chết, tôi không muốn bị ông ta chạm vào, tôi không muốn...

Tôi tình nguyện chết, cũng không muốn bị ông ta chạm vào...

Ai đó tới cứu tôi... Cứu tôi với...

"Ầm" một tiếng.

"A..."

Đột nhiên gười đàn ông đang đè trên người tôi kêu lên thảm thiết, cả người bị một sức lực mãnh mẽ đá một phát văng ra mấy mét.

Đôi mắt đẫm lệ của tôi đã mờ hồ, không nhìn rõ được cái gì hết, chỉ cảm thấy có thứ gì nhẹ nhàng phủ lên người tôi, sau đó, tôi rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Tôi vô thức giãy giụa, nhưng quanh mũi lại ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc, đầu óc tôi ngay lập tức tỉnh táo lại.

Đột nhiên ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy gương mặt cương nghị lạnh

lùng của Lục Minh Hiên, hơi thở lạnh lẽo làm cho người ta kinh hãi tràn ngập trong không khí.

Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Tôi cúi đầu, bây giờ mới nhìn thấy trên người mình đang đắp chiếc áo khoác của anh ta, anh ta không nhìn tôi, khuôn mặt âm trầm kia làm tôi không dám nói cái gì nữa, mà tôi cũng không biết nên nói cái gì.

"Kéo hẳn ta lại đây!" Lục Minh Hiên lạnh lùng hạ lệnh, bây giờ tôi mới phát hiện, xung quanh có tới mấy trăm người vệ sĩ mặc áo đen, mỗi một người đều giống như diễn viên trong phim hành động, lại còn đeo kính đen, bên tai có gắn máy bộ đàm.

Hai người vệ sĩ trong đó tiến lên, kéo Dương Văn Hoa lệch bệch đến trước mặt tôi, giống như ném một cục rác xuống đất.

"Ôi trời ơi, chân của tôi..." Ông ta đau kêu lên, không biết từ lúc nào đã có một vết thương chảy máu trên đùi, trên mặt đất dính đầy máu của ông ta, kéo thành một đường thật dài.

"Người phụ nữ của tôi mà ông cũng dám đụng vào sao?" Lục Minh Hiên nheo mắt, giống như vị vua của bóng đêm, không biết từ lúc nào đã cầm trong tay một vật, để lên đầu ông ta.

Đến khi tôi nhìn thấy rõ thứ trong tay anh ta, tôi sợ hết hồn --- là súng!

"Tha mạng... Đừng giết tôi... Cầu xin anh đừng giết tôi..." Dương Văn Hoa luống cuống, mồ hôi lạnh trên trán rớt xuống đất từng giọt từng giọt, cả người phát run lên: "Cầu xin anh đừng có giết tôi, tôi không dám làm như vậy nữa, không dám..."

"Bây giờ mới nói những lời này có quá muộn rồi hay không?" Giọng nói của Lục Minh Hiên giống như dưới địa ngục, lạnh lẽo làm người ta run lên, đột nhiên để họng súng nhắm ngay tay ông ta: "Bàn tay nào của ông ngày hôm qua chạm vào cô ấy? Bên này? Hay là bên này? Hay là cả hai luôn?"

"Không không không... Cầu xin anh hãy bỏ qua cho tôi... Tôi không bao giờ dám chạm vào nữa..."

Chương 270: Tại sao lại muốn giết anh ấy

"Bàn tay nào của ông ngày hôm qua chạm vào cô ấy? Bên này? Hay là bên này? Hay là cả hai luôn?"

"Không không không... Cầu xin anh hãy bỏ qua cho tôi... Tôi không bao giờ dám chạm vào nữa..."

"Tôi nghĩ, hẳn là tay phải." Giọng nói lạnh lùng vừa vang lên, đã nghe "pằng" một tiếng.

Dương Văn Hoa hét thảm thiết, bàn tay phải bị trúng đạn, nhất thời máu chảy lênh láng, sắp ngất đi.

Lục Minh Hiên ra dấu tay, một vệ sĩ lập tức nhận mệnh lệnh, không biết lấy từ đâu ra một xô nước, dội từ trên đỉnh đầu ông ta xuống.

Dương Văn Hoa tỉnh táo lại chút ít, ánh mắt hoảng sợ, không nhìn rõ phương hướng nữa, trong miệng lầm bầm kêu lên: "Đừng mà, đừng giết tôi... Đừng giết tôi mà..."

"Muốn năm trăm vạn sao?"

"Không, không... Tôi không cần... Tôi không cần cái gì hết... Cầu xin anh bỏ qua cho tôi..."

"Tôi cho ông đủ một trăm triệu... tiền âm phủ, chờ khi nào ông chết đi, sẽ đốt cho ông!"

"Không, không..." Dương Văn Hoa kêu to: "Cứu mạng, cứu tôi với...Có người muốn giết người... Muốn giết người kia... Cứu tôi với..."

Cả bãi đậu xe vang vọng tiếng hét thê lương của ông ta, một loại cảm giác chết chóc ngưng tụ trong không khí.

"Mạc Oánh... Cứu, cứu tôi... Tôi không dám làm như vậy nữa... Mạc Oánh... Mau cứu tôi..." Ông ta khẩn cầu nhìn tôi, giống như đang cận kề cái chết rồi, thấy được một cọng rơm, cũng muốn liềm mạng nắm lấy, không bò được mấy bước, lại bị đá văng ra xa.

Thật là tàn nhẫn! Tôi phát run nhìn người đàn ông máu chảy đầm đìa nằm đằng kia, lui về phía sau một bước.

Lục Minh Hiên nhìn tôi một cái, quay qua nói với thủ hạ: "Đem ông ta đi giải quyết!" Nói xong, ôm thắt lưng tôi định rời đi.

"A, Văn Hoa..."

Đột nhiên, một giọng nói bén nhọn kêu lên thảm thiết.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy bóng dáng một người phụ nữ đang nhào tới, ôm lấy đầu tên Dương Văn Hoa đang bị chảy máu đầm đìa.

"Văn Hoa, Văn Hoa, anh bị sao vậy, trời... Sao lại như vậy... Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra..."

"Văn Phượng, cứu anh... Cứu anh với..."

Mạc Văn Phượng kinh hoàng nhìn mấy vệ sĩ áo đen đứng xung quanh, sắc mặt trắng bệch đến dọa người, đột nhiên chú ý đến tôi và Lục Minh Hiên.

"Oánh Oánh, đã xảy ra chuyện gì vậy, rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại muốn giết anh ấy, tại sao giết anh ấy..." Mạc Văn Phượng khóc to lên nhìn tôi.

Tôi cắn môi không nói gì.

"Ông ta làm phải chuyện không nên làm." Lục Minh Hiên nhìn tôi một cái, trả lời thay tôi.

Chương 271: Tôi cho bà một lựa chọn

"Ông ta làm phải chuyện không nên làm." Lục Minh Hiên nhìn tôi một cái, trả lời thay tôi.

"Anh ấy đã làm sai điều gì? Sao các người lại làm vậy với anh ấy... Hu hu hu... Lục tiên sinh, cầu xin cậu đừng giết anh ấy, xin cậu hãy bỏ qua cho anh ấy đi... Van xin cậu..."

Lục Minh Hiên không nói gì, gương mặt lạnh lùng không mang theo một tia biểu cảm.

"Mạc Oánh, con nói một câu đi, con hãy cầu xin thay Văn Hoa... Đừng giết anh ấy... Đừng có giết anh ấy mà... Mạc Oánh..."

"Người đàn ông này không đáng để bà cầu xin buông tha cho ông ấy, ông ấy đáng chết." Nhớ tới mấy hành động vừa rồi ông ta mới làm với tôi, tôi nắm chặt tay, mặc dù Lục Minh Hiên đã hành hạ ông ta rất tàn nhẫn, nhưng mà, ông ta quả thật rất đáng chết!

Loại người như vậy, không nên sống trên thế giới này.

Mạc Văn Phượng cũng bị tôi dọa sợ, giống như đã đoán ra chuyện gì không thể tha thứ được, "oa" một tiếng khóc lớn:

"Mạc Oánh... Con cứu anh ấy đi... Nói như thế nào thì anh ấy cũng là người đàn ông mẹ yêu... Mẹ rất yêu anh ấy... Cầu xin các người đừng giết anh ấy mà... Bỏ qua cho anh ấy đi... Bỏ qua cho anh ấy có được không... Tôi cầu xin các người..."

Rốt cuộc tôi cũng không nhịn nổi nữa, rống to lên với bà ấy:

"Yêu? Loại đàn ông như vậy, nên chết đi chứ không nên sống trên đời này, vậy mà bà còn nói với tôi bà yêu ông ta sao? Còn tôi? Tôi là con gái của bà đó! Bà có quan tâm đến sự sống chết của tôi không? Người đàn ông này, xem chút nữa đã cưỡng gian tôi, vậy mà bà còn cầu xin tha cho ông ta sao? Tôi thậm chí còn trả giúp ông ta ba ngàn vạn tiền nợ xã hội đen nữa chứ... Đây là vì cái gì! Tại sao tôi phải thay các người trả nợ chứ!"

Bà ấy kinh ngạc nhìn tôi, giống như bị hai chữ "cưỡng gian" làm cho sợ hãi, nhưng rất nhanh, bà ấy lại làm ra vẻ mặt đưa đám: "Mặc dù anh ấy, anh ấy đáng chết, anh ấy rất đáng chết, mẹ cũng đáng chết... Mẹ để cho con phải gánh món nợ lớn như vậy, tất cả cũng là tại vì mẹ... Đều là mẹ không tốt... Nhưng mà... Mẹ không bỏ được người đàn ông này... Mẹ thật lòng yêu anh ấy, có lẽ con không hiểu, nhưng không sao... Mẹ không mong con sẽ tha thứ, nhưng xin con hãy tha thứ cho anh ấy một lần này... Nể mặt mẹ là mẹ con, mẹ là người đã sinh con ra, con thả anh ấy ra đi... Cầu xin con, van xin con..."

"Bà biết người đàn ông này làm ta những chuyện như vậy đối với tôi, vậy mà còn xin tôi tha thứ sao? Bà lại còn che chở cho người đàn ông này sao?" Bây giờ tôi mới phát hiện, trong lòng bà ấy, chân chính chỉ có đàn ông, tôi và ông ngoại trong lòng bà ấy, một chút địa vị cũng không có, bà ấy chưa bao giờ coi chúng tôi là người trong nhà sao?

Đàn ông, đàn ông quan trọng tới như vậy sao?

"Được! Tôi cho bà một lựa chọn, bây giờ bà mang theo ông ta rời đi, vĩnh viễn đừng bao giờ quay trở lại nữa! Đừng lại xuất hiện trước mặt tôi!"

Chương 272: Đừng hối hận

"Được! Tôi cho bà một lựa chọn, bây giờ bà mang theo ông ta rời đi, vĩnh viễn đừng bao giờ quay trở lại nữa! Đừng lại xuất hiện trước mặt tôi! Cũng không cần trở về tìm ông ngoại nữa, tôi coi như không có người mẹ này, ông ngoại không có người con này! Bà lựa chọn chúng tôi hay là chọn người đàn ông kia!"

Bà ấy do dự một hồi, cuối cùng lựa chọn: "Mẹ... Dẫn anh ấy đi..."

Tôi cảm thấy như trong lòng tôi bị xé rách, mặc dù đáp án này, tôi cũng đã sớm nghĩ tới, nhưng khi chính miệng bà ấy nói ra, tôi vẫn cảm thấy đau lòng.

Con gái ruột và cha ruột, lại không bằng một người đàn ông trong lòng bà ấy!

Đây chính là yêu sao? Thật sự là tình yêu sao?

"Được, vậy thì bà dẫn ông ta đi đi! Vĩnh viễn cũng đừng quay trở về nữa, hãy nhớ cho kỹ quyết định của bà ngày hôm nay, đừng hối hận!" Tôi âm thầm nắm chặt tay, lạnh lùng nói.

Bà ấy cắn môi, nắm tay ông ta quàng lên vai mình, đỡ ông ta đứng lên.

Vệ sĩ do dự nhìn Lục Minh Hiên, không biết có nên để hai người đó đi hay không.

Lục Minh Hiên nhìn tôi một cái, khuôn mặt không có biểu cảm gì, ra

dấu tay, vệ sĩ đứng một bên toàn bộ đều tránh qua, nhường ra một con đường!

Mạc Văn Phượng đi được vài bước, quay đầu lại, giọng nói khàn khàn nói với tôi: "Thật xin lỗi, sau này phải nhờ vào con chăm sóc ông ngoại cho thật tốt, con nói với ông ấy, mẹ..."

"Tôi biết phải làm thế nào, ông ngoại tôi sẽ chăm sóc, mọi chuyện tôi sẽ lo liệu thật tốt! Bà không cần phải lo lắng, chỉ cần bà đừng quay trở về quấy rầy chúng tôi nữa là được!"

Bà ấy cắn môi, không nói gì nữa, quay đầu lại, đỡ người đàn ông kia, cố gắng kéo ông ta rời khỏi bãi đậu xe.

Vết máu dưới đất đỏ tươi, trong không khí vẫn còn lưu lại mùi máu tanh, mọi thứ đều là sự thật.

Nhưng trong lòng tôi trống rỗng, không suy nghĩ được cái gì nữa hết, giống như những gì mới vừa xảy ra chỉ là đang diễn kịch, chỉ là diễn kịch thôi, có phải không?

"Chúng ta về nhà thôi." Giọng nói Lục Minh Hiên vang lên.

Giọng nói của anh ta như muốn nhắc nhở, tất cả mọi thứ bây giờ, đều là sự thật, không cần phải nghi ngờ gì nữa.

Đúng vậy, là sự thật, tất cả mọi thứ đều là sự thật...

Lúc trở lại Lục gia, trời đã tối rồi.

Tôi tắm xong, đứng ngăn người trước cửa sổ.

Phong cảnh đêm nay thật là đẹp, sao bây giờ tôi mới phát hiện, thì ra đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, lại đẹp như vậy chứ? Nhưng cả bầu trời đều là bóng đêm.

Chương 273: Anh có ghét bỏ tôi không?

Cũng giống như lòng tôi bây giờ, trống rỗng, tối tăm âm u, không thấy được ánh sáng, không biết trước tương lai.

"Hành động của em ngày hôm nay, thật ngu xuẩn." Một giọng nói trầm thấp vang bên tai tôi.

Không biết từ lúc nào Lục Minh Hiên đã đi đến bên cạnh tôi, cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt thâm trầm, nghiêm túc, không thấy rõ ánh sáng trong mắt anh ta, đôi môi mỏng mím chặt, hơi thở lạnh lẽo toát ra từ bên trong.

Tôi không nói gì, ánh mắt giống như đốm tro tàn lẳng lẳng nhìn phía trước.

Anh ta thấy tôi không nói lời nào, giọng nói tức giận lại vang lên: "Em có biết hôm nay em làm như vậy là rất nguy hiểm không? Nếu như anh không chạy tới, em cũng đã bị..."

"Anh sẽ ghét bỏ tôi sao?" Đột nhiên tôi mở miệng cắt đứt lời anh ta, ánh mắt chuyển sang khuôn mặt anh ta: "Nếu như tôi bị ông ta cưỡng hiếp, anh sẽ ghét bỏ tôi, có đúng không?"

"..." Anh ta không nói gì, tròng mắt đen lạnh như băng, không nhìn ra suy nghĩ của anh ta.

Tôi cong khóe miệng: "Quả nhiên, anh cũng sẽ ghét bỏ tôi." Dời ánh mắt, tiếp tục nhìn về phía trước, giọng nói sâu kín của tôi mang theo

chút mất mát: "Tại sao không có ai thích tôi vậy chứ?"

"Từ nhỏ đến lớn, không có ai thích tôi... Bọn họ cũng không muốn ở gần tôi... Trừ ông ngoại ra, không có ai thích tôi, không có người nào để ý đến tôi... Tôi làm cho người khác chán ghét đến như vậy sao?"

"Bà ấy tình nguyện đi theo đàn ông, cũng không muốn ở lại, người đàn ông kia đáng giá để bà ấy từ bỏ tất cả sao? Tôi thật sự là con gái ruột của bà ấy có phải không? Sao tôi lại có người mẹ như vậy chứ..."

"Tôi quá tự cao rồi mà... Tôi cứ cho rằng mọi chuyện rất đơn giản, nhưng thật ra, rất nhiều chuyện, tôi không thể nào khống chế được. Tôi cứ nghĩ rằng mình cầm một con dao, thì ông ta sẽ không dám làm loạn, kết quả lại dễ dàng bị chế trụ... Tôi thật ngu xuẩn, tôi thật sự rất ngu ngốc... Người phụ nữ ngu ngốc như tôi, đúng là làm cho người ta chán ghét mà..."

Một mình tôi làm bầm lâu bầu, ánh mắt dần dần trở nên mơ hồ, giống như có cái gì xẹt qua khóe môi tôi, nhỏ giọt xuống bàn chân tôi, có hơi chút lạnh, có chút... mặn...

Đột nhiên có một bàn tay từ phía sau ôm tôi.

"Em thật sự rất ngu ngốc." Bên tai lại truyền đến giọng nói trầm thấp ấm áp: "Nếu như em đã biết mình ngu ngốc, thì phải cố học hỏi cho thông minh lên một chút, sau này đừng lại ngu ngốc như vậy nữa!"

"Nhưng mà bà ấy... Đã đi rồi..." Thật sự sẽ vĩnh viễn không quay trở lại nữa hay sao?

"Loại người như vậy, không xứng để em nhớ tới. Cho dù bà ta là mẹ của em." Giọng nói của anh ta lạnh băng.

Chương 274: Vậy anh yêu ai

"Loại người như vậy, không xứng để em nhớ tới. Cho dù bà ta là mẹ của em." Giọng nói của anh ta lạnh băng.

Quả thật, bà ấy không đáng để tôi nhớ lại, lưu luyến, nhưng dù sao bà ấy cũng là mẹ của tôi, bà ấy rời đi, là tôi tự mình đuổi bà đi, vậy thì sao? Bao nhiêu lần tôi mơ ước bà ấy rời đi, lần này thật sự đã đi rồi, trong lòng tôi lại thấy thật khổ sở.

Tôi vẫn không thể nào hiểu được, tình yêu, rốt cuộc là cái gì? Bà ấy bởi vì một người đàn ông như vậy mà bỏ chúng tôi đi, đây chính là tình yêu sao? Có thể ngay cả người thân của mình mà cũng không cần sao?

"Đừng nghĩ tới bà ta nữa."

"Tôi không nghĩ tới bà ấy, chỉ là không nghĩ thông suốt một chuyện."

"Chuyện gì?"

Tôi xoay người, yên lặng nhìn ánh mắt anh ta: "Anh biết cái gì gọi là tình yêu không?"

Trong mắt anh ta nhanh chóng thoáng qua một tia sáng mơ hồ.

"Anh có yêu tôi không?"

Anh ta hơi ngần ra, giống như đang nghĩ tới cái gì, nhìn cảnh đêm sau lưng tôi, trầm mặc như cũ.

"Xem ra, anh không có yêu tôi, vậy anh yêu ai?"

Anh ta nhíu mày: "Vấn đề này của em hơi quá đáng rồi đó."

"Không muốn nói sao?" Tôi cong khóe miệng, có chút mất mát, một lần nữa nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, lẳng lặng ngắm người, trống rỗng...

"Không nên suy nghĩ bậy bạ." Anh ta nhẹ nhàng nói bên tai tôi: "Em không cần phải lúc nào cũng sống vì người khác như vậy."

Tôi có thể cảm nhận được, ánh mắt ấm áp của anh ta đang nhìn vào tôi, cánh tay ôm hông tôi chặt hơn, giống như muốn an ủi tôi, mang đến sự ấm áp cho tôi, cho tôi cảm giác an toàn.

Người khác? Là ai? Mạc Văn Phượng? Hay là ông ngoại?

"Đó là người thân của tôi, tôi không thể không quan tâm."

"Cho nên em mới đồng ý lấy anh? Chính là vì ba ngàn vạn kia để trả nợ sao?"

"Đúng vậy." Tôi thẳng thắn thừa nhận. Nếu như không phải vì ba ngàn vạn kia, tôi nghĩ, tôi tình nguyện rời khỏi làng giải trí, cũng không muốn gả cho anh ta.

"Em thật là khờ."

"Đúng vậy, tôi thật ngu ngốc, nếu như mà tôi thông minh hơn một chút, thì làm sao lại rơi vào tay anh được?"

Anh ta trầm mặc một lúc: "Em làm anh hơi bất ngờ đó là, mặc dù bề

ngoài em hơi ngu ngốc, nhưng bên trong vẫn còn một chút lương thiện."

"Tôi không có lương thiện! Tôi là ác ma, là một người phụ nữ ham tiền." Tôi biết anh ta vẫn luôn nghĩ tôi là người như vậy, ở trong lòng anh ta, tôi chính là người phụ nữ vì tiền mà làm tất cả, tôi cũng không ngại anh ta nghĩ như vậy.

"Cô gái cố chấp này..." Đột nhiên trong mắt anh ta hiện lên một tia sáng quý dị, một giây sau, bờ môi liền chạm xuống môi tôi.

Chương 275: Phương thức khác làm em dục tiên dục tử

"Cô gái cố chấp này..." Đột nhiên trong mắt anh ta hiện lên một tia sáng quý dị, một giây sau, bờ môi liền chạm xuống môi tôi.

Nụ hôn của anh ta rất nhẹ, rất ôn nhu, không thô bạo như mấy lần trước.

Dịu dàng hôn tôi như vậy, làm tôi quên cả phản kháng lại, thậm chí... còn có chút mê luyến...

Răng môi quẩn quít, tôi dần dần tiến vào trạng thái quên bản thân mình, anh ta ôm tôi đến sô pha, nhẹ nhàng đặt tôi xuống, hôn khắp người tôi, động tác thật dịu dàng.

Một loại cảm giác trước giờ chưa từng có lan khắp cơ thể tôi, cảm giác tê tê dại dại, khó mà cưỡng lại được, làm tôi vô lực phản kháng, hoặc nói cách khác, tôi cũng không muốn phản kháng.

Khi anh ta khẽ vuốt ve người tôi, tôi nhanh chóng tiến vào mộng cảnh, cơ thể phản ứng rất mãnh liệt, không tự chủ được mà cong thắt lưng, kiều mị ưỡn người lên, vô thức né tránh nụ hôn của anh ta.

"Ừm..."

"Đừng động đậy, ngoan, để anh làm em thoải mái..." Anh ta nhẹ nhàng nói, chôn đầu xuống giữa hai chân tôi.

Tôi giật mình, lập tức ý thức được anh ta muốn làm cái gì.

"Đừng... Đừng như vậy... Không được... Không được mà... A... Ưm ưm..."

Một loại cảm giác kỳ diệu từ bên dưới cơ thể truyền đến, tôi cảm thấy như cả người mình đang bay lên, đầu óc trở nên trống rỗng, có thứ gì đó trong cơ thể đang không ngừng bành trướng, không ngừng co rút lại...

Cảm giác đó càng ngày càng mãnh liệt trong người tôi, vượt quá sức chịu đựng của tôi rồi, tôi hết hoảng, giống như có cái gì sắp bùng nổ bên trong, tôi vội vàng muốn đẩy đầu anh ta ra, nhưng anh ta lại càng thêm ra sức.

"Không được mà, năn nỉ anh đó, đừng mà... Ưm không được... Không chịu nổi... Không chịu nổi đâu... A..."

Một khắc kia, giống như núi lửa phun trào, tôi có thể cảm nhận được có một dòng chất lỏng ấm nóng phun ra từ bên dưới cơ thể tôi, thật là nhiều, thật là nóng, một loại cảm giác thoải mái khó tả lan tràn đến mỗi một góc nhỏ trong cơ thể tôi.

Thật là một cảm giác kỳ diệu.

Lần đầu tiên tôi được thể nghiệm đến cảm giác dục tiên dục tử giống như bây giờ, loại cảm giác bùng nổ này làm cho tôi cảm thấy mình giống như được bay lên thiên đường.

"Bảo bối, em lên đỉnh rồi..." Anh ta hôn mặt tôi, nhẹ giọng nói nhỏ vào tai tôi, giọng nói từ tính vô cùng quyến rũ.

Tôi thở hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng: "Anh... Anh đáng ghét..." Tôi không biết mình phải nói cái gì bây giờ nữa, mấy lời này vừa tuôn ra

khỏi miệng, tôi cũng tự mình hoảng sợ.

Làm sao lại thành ra buồn nôn như vậy chứ!

Trong tình huống này mà nói mấy câu như "anh đáng ghét", thì hoàn toàn đúng là trêu chọc người khác mà!

Anh ta cười, gương mặt không đứng đắn: "Còn muốn thử một chút nữa hay không? Anh còn có một phương thức khác có thể làm cho em dục tiên dục tử hơn nữa..."

Chương 276: Không đủ làm tôi thỏa mãn

Anh ta cười, gương mặt không đứng đắn: "Còn muốn thử một chút nữa hay không? Anh còn có một phương thức khác có thể làm cho em dục tiên dục tử hơn nữa..."

Nụ hôn của anh ta lại rơi xuống, nhanh chóng chặn môi tôi lại.

Anh ta thuần thục cắn mút đôi môi tôi, tôi muốn né tránh nụ hôn của anh ta, anh ta lại vuốt ve khắp người tôi làm tôi không kiềm được mà run rẩy.

"Không muốn nữa... Tôi mệt quá, để tôi nghỉ ngơi một chút đi..."

"Nhưng anh vẫn còn muốn, cho anh có được không?" Đây là lần đầu tiên anh ta hỏi ý kiến tôi, mà lại không mạnh mẽ đi vào ngay, đổi lại là lúc trước, anh ta còn không cần tới sự đồng ý của tôi mà trực tiếp tiến vào.

Nhìn vào con người màu đen sâu thẳm của anh ta, trong đó có một ngọn lửa nóng hực hực, đó chính là ngọn lửa mà tôi thấp lùn, thì ra tôi lại có sức hấp dẫn mãnh liệt đến như vậy, có thể làm cho anh ta khát vọng.

"Tôi... Ừ..." Tôi đáp ứng anh ta, có lẽ là do cảm giác mê luyến vừa rồi làm đầu óc tôi trở nên mê muội.

Anh ta cực kỳ hưng phấn, nắm chặt thắt lưng tôi, từ từ tiến vào.

Bên dưới ngay lập tức được lấp đầy, tôi không nhịn được nhỏ giọng rên rỉ.

"Đừng cố nhịn, kêu lên cho anh nghe..." Hô hấp nặng nề của anh ta rơi vào tai tôi, giống như đang rất cố gắng đè nén dục vọng của mình, nhẹ nhàng ra vào, không dám dùng sức quá mạnh, chỉ sợ làm tôi bị đau.

Sao lúc lần đầu tiên làm chuyện này với tôi, anh ta lại không dịu dàng như vậy chứ?

Nếu như lần đó mà anh ta dịu dàng như vậy, tôi nghĩ mình cũng sẽ không ghét bỏ anh ta.

Luật động nhẹ nhàng làm tôi nhanh chóng thích ứng, cảm giác thoải mái khiến tôi nhanh chóng nổi lên phản ứng.

Tôi cảm nhận được anh ta đang đè nén rất khó chịu, mà động tác êm ái như thế này cũng đã không đủ để làm tôi thỏa mãn nữa rồi, tôi cần thêm cảm giác kích thích.

"Anh... Dùng sức một chút đi..."

"Thật sự có thể sao?"

"Ừ..."

Dưới sự đồng ý của tôi, anh ta giống như được cổ vũ, đâm mạnh vào bên trong, mỗi lần va chạm đều giống như xé rách cơ thể tôi.

"A... Ừm... Ừm..." Tôi cắn chặt môi, không dám phát ra âm thanh, không có cảm giác ghét bỏ như lúc trước, cảm giác lần này rất thoải mái, rất mãnh liệt, vô cùng kích thích, tôi nhanh chóng đắm chìm vào

tình triều mà anh ta mang lại, hai người đồng thời lên mây...

Đêm đó, tôi không nhớ rõ đã làm bao nhiêu lần, chân cũng tê cứng, anh ta vẫn còn muốn, muốn như thế nào cũng không đủ.

Mặc dù tôi mệt chết đi, nhưng tôi vẫn rất phối hợp với anh ta.

"Em mệt thì cứ ngủ đi, để anh làm là được rồi." Anh ta đè trên người tôi, bộ phận phía dưới vẫn chưa từng rời khỏi người tôi.

"Không... Ừm... A..."

Khi anh ta vận động bên dưới, tôi lại một lần nữa lên cao trào...

Chương 277: Anh muốn giết tôi sao?

Buổi sáng tỉnh lại, tôi vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt phóng đại của Lục Minh Hiên đang nhìn tôi chăm chăm.

"Sao anh còn chưa đến công ty?" Kỳ quái, trước đây mỗi khi tôi tỉnh lại thì anh ta đã sớm không còn ở đây, hôm nay sao giờ này vẫn còn nằm đây?

"Anh xin nghỉ." Anh ta tà mị cong khóe miệng, mập mờ nói: "Tối hôm qua "mệt nhọc" quá, nên xin nghỉ mấy ngày để nghỉ ngơi phục hồi lại thể lực..."

"Anh..." Mặt tôi lập tức đỏ bừng, mắc cỡ không dám nhìn anh ta.

Lần đầu tiên làm chuyện này tôi còn không có mắc cỡ vậy, sao lần này lại đặc biệt thẹn thùng như vậy chứ? Nhớ lại tối hôm qua điên cuồng hoan ái cùng anh ta, tôi lại không nhịn được mà đỏ mặt tới mang tai.

"Chúng ta nên rời giường thôi." Tôi nói, đang muốn đứng dậy, vừa cử động thân thể mới phát hiện, cả người đau xót muốn chết, chỉ cần động một chút cũng đau đến trong xương, nhất là cặp chân, giống như không phải của tôi vậy, căn bản không có cách nào động đậy.

"Nằm thêm một chút nữa đi!" Anh ta ôm tôi thật chặt, cả cơ thể dán chặt lên người tôi, tôi thậm chí còn cảm giác được có vật gì cứng rắn đang chĩa vào giữa hai chân tôi.

Không cần nghĩ cũng biết vật cứng rắn kia là cái gì, mặt tôi đỏ lên, tôi mắc cỡ muốn chui xuống đất.

"Anh... Lại đang suy nghĩ chuyện xấu xa gì nữa vậy?"

"Buổi sáng bị cương cứng, em chưa từng nghe nói qua sao? Đây là hiện tượng sinh lý bình thường của đàn ông, biểu thị chức năng sinh lý và sức khỏe ổn định của người đàn ông khỏe mạnh!" Anh ta làm ra bộ dạng giáo dục sức khỏe sinh lý với tôi

"Anh cho rằng tôi không biết sao? Anh đừng có mà lừa tôi, bây giờ cũng là tám chín giờ sáng rồi! Làm gì còn có chuyện cương cứng lúc buổi sáng nữa!" Tôi đỏ mặt cãi lại anh ta.

Nhớ lúc trước nhất thời tò mò, tôi cũng từng tìm hiểu qua: Cương cứng, là hiện tượng sinh lý tự nhiên bình thường, thường xảy ra ở đàn ông trong khoảng từ bốn đến bảy giờ sáng, không chịu tác động bởi suy nghĩ, hoàn cảnh hay hành động mà xảy ra trong vô thức.

Anh ta cười: "Điều đó chứng minh sức khỏe của anh rất tốt về mặt sinh lý!"

"Anh... Tránh xa một chút!" Tôi ngượng ngùng muốn đẩy anh ta ra, nhưng tay chân không có sức lực, cơ thể cũng mềm nhũn, ngay cả sức lực để xô anh ta một cái cũng không có, tay để ở lồng ngực anh ta, nhưng không làm anh ta lung lay một chút nào.

Anh ta nhẹ nhàng kéo một cái, cả người tôi lại ngoan ngoãn nằm rúc trong ngực anh ta.

"Bảo bối, chúng ta làm thêm một lần nữa có được không?"

Anh ta lại đi hỏi vấn đề này nữa? Thật là xấu hổ.

"Không được!" Tôi thẹn thùng cự tuyệt, hai chân bây giờ thật chua xót, muốn nhúc nhích một chút cũng không được, còn phải...

Anh là muốn giết tôi sao?

"Chỉ một lần thôi có được không?"

Chương 278: Anh có thể tự sướng

Anh là muốn giết tôi sao?

"Chỉ một lần thôi có được không?"

"..."

"Em xem, bây giờ anh bị như vậy, làm sao rời giường được..." Anh ta vô tội nhìn tôi.

"Anh có thể tự sướng..." Tôi chỉ vào nhà tắm, ý nói anh ta có thể tự mình vào nhà tắm để "giải quyết", đừng để tôi nhìn thấy là tốt rồi.

Anh ta liếc tôi một cái, sau đó lại làm ra dáng vẻ vô tội: "Đừng đối xử với anh như vậy có được không? Nghe nói tự sướng nhiều rất dễ bị vô sinh, hẳn là em cũng không muốn sau này mình không được hưởng tính phúc nữa, có phải không?"

"Không sao, tôi không ngại đâu!" Tôi tình nguyện là anh ta bị vô sinh còn hơn mạnh mẽ như bây giờ!

"Em đối xử với anh như vậy..." Bộ dạng anh ta rất đáng thương, vừa lắc đầu vừa than thở, nhưng cũng không có nhào tới.

Đổi lại là lúc trước, anh ta mà thèm hỏi ý kiến của tôi à? Kỳ quái, sao tự nhiên anh ta lại tôn trọng tôi như vậy chứ?

Nếu anh ta tôn trọng tôi, vậy thì làm sao mà tôi có thể nhẫn tâm cự

tuyệt được đây?

"Vậy thì... Một lần nữa đi." Tôi đỏ mặt líu ríu nói.

Anh ta vừa nghe xong, cực kỳ hưng phấn nhanh chóng xông lên, lật người một cái đè tôi xuống phía dưới!

Kế tiếp là một trận mây mưa cuồng nhiệt, mãnh liệt kích tình hoan ái...

N tiếng đồng hồ sau...

"Anh gạt tôi!" Tôi kiêu mị thờ hỏn hển, mắc cỡ đỏ mặt nhìn anh ta.

"Hừm?" Anh ta thỏa mãn nhìn tôi, thậm chí còn liếm liếm môi, bộ dạng như vừa mới được ăn no xong.

"Anh đã nói là làm một lần!"

"Ừ, sau đó thì sao?"

"Vậy mà anh... Nhiều lần như vậy..." Tôi xấu hổ, vô lực đánh lên lồng ngực anh ta.

Anh ta dễ dàng bắt được tay tôi, nở nụ cười yêu nghiệt: "Một lần và mười lần cũng có gì khác nhau đâu, nếu đã làm thì làm phải hết mình, một lần không giải quyết hết được, nhịn lại không phải càng khó chịu hơn sao?"

"Anh..." Tôi giận nói không nên lời, đúng là nguy biện mà!

"Bảo bối, chúng ta rời giường đi, nếu không, anh sẽ lại không nhịn được..."

"Khốn kiếp..." Tôi đẩy anh ta ra, cố gắng kéo hai chân ê ẩm muốn đứng dậy, nhưng vừa đứng lên, chân đau xót, xém chút nữa là ngã xuống, thật may là có một cánh tay mạnh mẽ ôm thắt lưng tôi lại.

"Bảo bối, em yếu quá..." Anh ta cười như không cười nhìn tôi.

Tôi trừng mắt, rõ ràng là do anh quá mạnh mẽ mà! Mấy lời này có đánh chết tôi cũng sẽ không nói ra khỏi miệng, nếu để cho anh ta nghe được, khẳng định sẽ rất đắc ý. Đối với đàn ông mà nói, những lời này không thể nghi ngờ chính là lời khen ngợi tốt nhất!

Chờ chúng tôi tắm rửa xong, cũng đã là buổi trưa!

Chương 279: Phục hồi thể lực

Chờ chúng tôi tắm rửa xong, cũng đã là buổi trưa!

Ăn xong bữa trưa, Lục Minh Hiên ôm tôi hỏi: "Hôm nay muốn đi đâu chơi?"

"Mệt quá, tôi muốn nghỉ ngơi, không muốn đi đâu hết." Tối hôm qua mệt nhọc suốt một buổi tối, bây giờ hai chân mềm nhũn, còn có thể đi đâu được đây?

"Nhưng anh cảm thấy, nếu cứ ở ngốc trong phòng thì có lẽ em sẽ còn mệt hơn nữa đó!" Anh ta nở nụ cười vui vẻ, trong mắt hiện lên ý nghĩ xấu xa.

Tôi đương nhiên là hiểu ý của anh ta! Tôi trợn mắt nhìn anh ta, nói: "Vậy anh đi làm đi! Xem ra tinh thần anh rất phấn chấn, không cần phải nghỉ ngơi nữa!"

Cho anh ta thêm nhiều thời gian để phục hồi thể lực, dùng để đối phó lên người tôi, thì tôi cũng xong đời! Nên đuổi anh ta đi làm sớm một chút là tốt nhất.

"Nhưng anh muốn ở với em!" Anh ta hiếm khi dịu dàng nói với tôi như vậy, ánh mắt nhìn tôi tràn đầy sự cưng chiều.

Tôi run lên trong lòng, giống như bị xúc động, mặt hơi nóng lên.

Hôm nay có chuyện gì xảy ra với anh ta vậy chứ, giống như biến thành một người khác vậy, tôi cũng không biết phải làm thế nào bây

giờ, động một chút là lại đỏ mặt, mắc cỡ muốn chết.

"Bảo bối, chúng ta kết hôn lâu như vậy, nhưng mà vẫn chưa hưởng tuần trăng mật." Anh ta thân mật nhẹ giọng nói bên tai tôi.

Bây giờ tôi mới nhớ, chúng tôi đúng là không có đi hưởng tuần trăng mật, sau khi kết hôn xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi còn tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện hưởng tuần trăng mật nữa chứ?

"Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi, em muốn đi du lịch ở đâu? Paris? Tây Ban Nha? Biển Aegean? Hay là..."

"Không muốn đi đâu hết." Tôi cắt đứt lời anh ta.

"Tại sao?" Anh ta khó hiểu nhìn tôi.

Nên giải thích với anh ta như thế nào đây? Cuộc hôn nhân giao dịch này, tôi không muốn lưu lại nhiều kỷ niệm về nó, sau này khi đã ly hôn, những ký ức này sẽ làm tôi rất luyến tiếc.

"Hôm nay trời rất đẹp." Tôi lảng sang chuyện khác, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ.

"Vậy chúng ta đi ra ngoài chơi đi!"

Sau khi quyết định, chúng tôi lên xe.

Anh ta chăm chú lái xe, không giống như là chỉ đơn thuần đi dạo xung quanh, hình như anh ta muốn đi đâu đó.

"Anh đưa tôi đi đâu vậy?" Tôi không nhịn được mà hỏi.

"Đến đó em sẽ biết." Anh ta nhìn cũng không thèm nhìn tôi, tiếp tục

lái xe.

Nhìn dáng vẻ của anh ta, tôi biết mình có hỏi nữa cũng không được gì.

Phong cảnh xung quanh từ nhà cao tầng biến thành nông thôn ở ngoại ô, hình như xe đang chạy đến một nơi hẻo lánh, đột nhiên tôi ý thức được cái gì.

"Không phải anh đến chỗ lần trước đó chứ?"

Không phải là chỗ huyện thành nhỏ mà lần trước chúng tôi đã đến rồi hay sao? Lúc trước tôi còn ở chỗ này mua cho anh ta cái quần đùi giá mười đồng nữa!

Chương 280: Anh ta tới là để tặng tiền

Không phải huyện thành nhỏ mà lần trước chúng tôi đã đến rồi hay sao? Lúc trước tôi còn ở chỗ này mua cho anh ta cái quần đùi giá mười đồng nữa!

Lục Minh Hiên cong khóe miệng, mỉm cười với tôi: "Em nhớ ra rồi sao?"

"Sao anh lại tới đây làm gì?"

"Một hồi nữa em sẽ biết." Anh ta cười thần bí.

Xe ngừng lại, Lục Minh Hiên mở cửa xe cho tôi, nắm tay tôi, đi đến con đường lần trước.

Chỗ bán hàng rong lần trước, vẫn là người bán hàng đó, đang rao to: "Quần đùi vừa tiện lợi vừa đẹp mắt, mau đến xem thử, không mua cũng đến xem qua một chút..."

Lục Minh Hiên nhìn tôi một cái, khóe miệng cong lên, đi về chỗ người bán hàng rong.

"Này, anh làm gì thế." Tôi kéo anh ta, cảm thấy nụ cười của anh ta có chút kỳ quái.

"Lát nữa rồi biết."

Anh ta đi tới trước mặt người bán hàng rong, chỉ vào mấy cái quần đi

biển đủ màu hỏi: "Cái này bao nhiêu tiền?"

Người bán hàng rong ngẩng đầu lên, quan sát anh ta một lúc, sau đó nói: "Năm mươi đồng!"

Tôi âm thầm cười trộm, xem đi, mặc một thân quần áo tây trang hàng hiệu mà đến đây muốn mua quần áo vỉa hè, người ta không chém anh thì chém ai?

Tôi vốn tưởng rằng Lục Minh Hiên sẽ nhú mày, kết quả lại không có, ngược lại anh ta lại bình tĩnh nói: "Tám đồng!"

"Tám đồng sao? Không được không được, làm gì có cái quần nào mà tám đồng tiền một cái chứ!" Người bán hàng lắc đầu liên tục: "Lúc này làm ăn buôn bán rất khó khăn."

"Tám đồng, tôi mua mười cái!"

Người bán hàng vừa nghe xong, hơi do dự một chút: "Còn chưa được, tôi buôn bán kiếm được rất ít tiền lời, tám đồng cũng thật sự rất là..."

"Tôi mua một trăm cái!" Lần này Lục Minh Hiên vừa nói xong, người bán hàng ngây ngẩn cả người.

Tôi cũng sửng sốt, vội vàng kéo góc áo anh ta: "Anh bị điên rồi sao, mua nhiều quần như vậy về làm gì chứ, anh có mặc hết không?"

Người bán hàng rong kia cũng vội vàng hỏi: "Anh nói có thật không? Một trăm cái sao? Vậy là tám trăm đồng đó!"

"Đương nhiên rồi!" Lục Minh Hiên sáng khoái rút ra một xấp tiền mặt, đếm cũng không thèm đếm, trực tiếp đưa qua: "Chỗ này có đủ

không, bà đếm thử xem, có còn dư thì tặng cho bà!"

Cái gì? Anh ta tới đây là để tặng tiền sao? Tôi nhìn anh ta chăm chăm.

Người bán hàng mừng muốn chết, ôm xấp tiền mặt, đếm tiền, trong mắt hiện lên hai dấu "\$", hiển nhiên là rất hài lòng về số tiền kia!

Làm ơn đi, xấp tiền dày như vậy, nhìn qua ước chừng cũng khoảng năm ngàn đồng!

Người bán hàng chỉ sợ Lục Minh Hiên sẽ đổi ý, nhanh chóng bỏ tiền vô túi, từ trong một đồng lớn hàng hóa ở phía sau, rút ra một cái bao đen thật to: "Trong này có một trăm cái quần, cậu kiểm tra lại thử xem!"

Chương 281: Cô ấy là vợ tôi

"Trong này có một trăm cái quần, cậu kiểm tra lại thử xem!"

"Ừ!" Lục Minh Hiên trả lời, nhìn cũng không thèm nhìn, xách cái bao đen rời đi!

Tôi nhanh chóng đuổi theo!

"Này, sao anh không kiểm tra lại?"

"Cái này có gì hay đâu mà nhìn?" Bên môi anh ta treo một nụ cười đắc ý.

"Anh mua nhiều như vậy để làm gì chứ?" Tôi liếc anh ta một cái, mấy loại quần hàng may công nghiệp rẻ tiền này, mua nhiều như vậy làm gì? Anh ta có mặc không? Lại còn trả cho người ta nhiều tiền như vậy, giống như là đi làm từ thiện!

"Anh thích!" Anh ta cười cười, còn đưa cái bao đen đó đến trước mặt tôi: "Thấy không, anh chỉ cần tám đồng là mua được một cái quần, trình độ trả giá có lợi hại hơn em không? Lúc đó em mua tới mười đồng lận! Anh chỉ cần có tám đồng, lợi hại hơn em rồi có đúng không?"

"..." Tôi cạn lời, thật sự cạn lời, đột nhiên lại cảm thấy, anh ta thật là trẻ con!

Chỉ vì muốn hơn thua với tôi, tốn tiền mua một cái quần tám đồng còn chưa tính, lại còn mua tới một trăm cái! Hơn nữa còn không chỉ

là tiêu hết tám trăm đồng uống phí, mà là tiêu hết mấy ngàn đồng, đúng là đầu óc bị vô nước rồi!

Tôi cảm thấy lần này rõ ràng là anh ta đã có chuẩn bị trước.

Quả nhiên, mục tiêu kế tiếp chính là... Quán mì lần trước!

Vẫn là bà chủ quán lần trước, bà ta vừa nhìn thấy Lục Minh Hiên, ngay lập tức liền nhận ra!

"Ái chà, anh chàng đẹp trai, cậu lại tới rồi!" Bà chủ quán nhiệt tình chào hỏi với anh ta.

"Đúng vậy!" Lục Minh Hiên hiếm khi nở nụ cười ấm áp như vậy.

"Lại cùng em gái tới đây ăn mì sao!" Bà chủ lúc này mới chú ý tới tôi đang đứng sau lưng anh ta, mỉm cười nói.

"Không phải!" Lục Minh Hiên đột nhiên đưa tay ôm tôi vào trong ngực: "Đây là vợ tôi! Tôi dẫn vợ tôi đến đây ăn mì!"

Bà chủ quán sững sốt một lúc: "Hả, kết hôn rồi sao?"

"Đúng vậy, vừa mới kết hôn!" Anh ta đặc ý tuyên bố, tôi âm thầm đẩy anh ta ra, lại bị anh ta ôm chặt hơn.

Aaaa, thật là mất mặt mà! Tôi mắc cỡ rúc vào trong ngực anh ta.

"Hây a, vậy thì chúc mừng chúc mừng, tôi còn tưởng đây là em gái cậu nữa chứ... Ha ha, tới tới, vào đây ăn mì đi, muốn ăn mì gì đây?"

"Hai tô mì thịt bò!"

Trên cái bàn vuông, tôi và Lục Minh Hiên ngồi đối diện nhau, hai tô mì thịt bò nhanh chóng được bung lên.

"Mau ăn đi!" Tâm trạng anh ta rất tốt, lại không ngừng gấp hết thịt bò trong tô của mình qua cho tôi: "Hôm nay anh có mang đủ tiền, em muốn ăn bao nhiêu thì ăn, ăn hết có thể gọi thêm một tô khác cũng không vấn đề gì!"

Tôi nhìn chăm chăm anh ta, rất nhanh cũng cảm thấy đói bụng, quanh chóp mũi đều là hương vị thịt bò thơm lừng.

Chương 282: Phải làm cái gì em mới chịu cười?

Tôi nhìn chăm chăm anh ta, rất nhanh cũng cảm thấy đói bụng, quanh chóp mũi đều là hương vị thịt bò thơm lừng.

Cái bụng cũng không khách khí mà kêu lên rột rột.

Không thể nhịn được nữa, cũng không cần phải nhịn nữa, tôi cầm đôi đũa lên, từng ngậm từng ngậm ăn thịt bò.

Cũng không biết tại sao, mùi vị mì thịt bò lần này ăn vào không có mùi vị giống như lần trước, không có ăn ngon như vậy, nhai được vài miếng, tôi ăn không vô nữa.

"Sao lại không ăn?" Anh ta dừng lại nhìn tôi.

Tôi lắc đầu một cái: "Ăn no rồi."

Có lẽ lúc không có tiền, ăn cái gì vào cũng thấy đặc biệt ngon! Có tiền rồi, ngược lại ăn cái gì vào, cũng không thấy có mùi vị gì.

Lúc đó năm đồng là quý giá đến cỡ nào, bây giờ, năm ngàn đồng bất quá cũng chỉ là một bao quần đi biển thôi, tô mì này, cũng mất đi mùi vị của nó.

"Nhanh như vậy mà đã ăn no rồi sao?" Anh ta khó hiểu nhìn tôi.

"Ừ!" Thấy tôi không muốn ăn, anh ta cũng không miễn cưỡng.

Lúc tính tiền, anh ta rất hào phóng bỏ lại một xấp tiền mặt thật dày, cũng không thèm nhìn về mặt trợn mắt há hốc mồm kia của bà chủ, mà nắm tay tôi, thoải mái rời đi.

Người có tiền hẳn là thích loại cảm giác này, vừa đi vừa vung tiền, sẽ cảm thấy rất tự hào có phải không?

Lúc đi trên con đường nhỏ thừa thớt người, tôi cúi đầu, lẳng lặng bước đi.

Anh ta vẫn nắm tay tôi, chưa từng buông ra, giọng nói trầm thấp chọt vang lên: "Sao trông em có vẻ không vui vậy?"

"Không có." Tôi nhàn nhạt nhìn anh ta một cái.

Anh ta nhìn tôi, trong mắt tựa hồ có chút buồn bực, lại trầm mặc, đoán không ra anh ta đang suy nghĩ cái gì.

"Anh đang suy nghĩ cái gì vậy?" Tôi không nhịn được mà hỏi anh ta.

"Anh đang suy nghĩ, phải làm cái gì em mới chịu cười đây?"

Lời của anh ta làm tôi rung động, thì ra anh ta làm nhiều chuyện như vậy, cũng là vì để cho tôi cười sao?

"Em chưa từng cười vui vẻ trước mặt anh, anh muốn nhìn thấy nụ cười của em, nụ cười thật vui vẻ." Ánh mắt sâu kín của anh ta nhìn tôi, con ngươi đen như mực, sâu không thấy đáy, lại phảng phất dạt dào tình ý bên trong.

Là tôi hiểu sai ý rồi sao? Tôi nhìn nhầm rồi có đúng không? Sao tôi lại nhìn thấy tình ý từ trong mắt anh ta chứ.

Tôi nhanh chóng quay đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta nữa.

"Có thể nói cho anh biết, chuyện gì mới làm em cười được không? Em thích cái gì? Kim cương xinh đẹp? Trang sức sang trọng?"

"Không phải là cứ bỏ tiền ra thì sẽ cảm thấy vui vẻ đâu!" Tôi không biết phải nói gì với suy nghĩ này của anh ta, đột nhiên nhìn về phía bên cạnh có một khu nhà đơn sơ, ánh mắt tôi sáng lên.

Chương 283: Cô nhi viện

"Không phải là cứ bỏ tiền ra thì sẽ cảm thấy vui vẻ đâu!" Tôi không biết phải nói gì với suy nghĩ này của anh ta, đột nhiên nhìn về phía bên cạnh có một khu nhà đơn sơ, ánh mắt tôi sáng lên.

"Đi theo tôi!" Tôi kéo tay anh ta, đi về một phía.

Đó là một khu cô nhi viện, trẻ em ở đây không nhiều lắm, viện trưởng biết chúng tôi đến đây thăm mấy đứa trẻ, rất nhiệt tình chào đón chúng tôi, theo như lời viện trưởng giới thiệu, nơi này có khoảng hai trăm cô nhi, nhưng tiền bạc rất khan hiếm, cho nên phải từ trong nội thành dời đến nơi ngoại thành vắng vẻ này, còn phải mượn khu nhà đơn sơ như vậy.

Ngoài cửa chỉ treo một tấm bảng ghi ba chữ: Cô nhi viện!

Ngay cả tên của cô nhi viện là gì cũng không có!

Tôi kéo tay Lục Minh Hiên, cùng bọn nhỏ chơi trò chơi, dạy mấy đứa bé đọc sách, viết chữ, cảm giác giống như được trở lại tuổi thơ.

Trong lúc chơi trò chơi, tôi cười lên, bị bọn nhỏ chọc cười nên liền cười to, giống như ném tất cả mọi buồn phiền ra sau đầu.

Cuộc sống có rất nhiều niềm vui, mấy đứa trẻ sống trong cô nhi viện tuy rằng không có một tuổi thơ đầy đủ hạnh phúc, nhưng dù gì bọn trẻ vẫn còn rất nhỏ, cái gì cũng không hiểu, chỉ cần được vui vẻ sẽ cười lên, rất dễ dàng làm bọn trẻ vui vẻ.

Thừa dịp bọn trẻ còn nhỏ tuổi, nên lưu lại cho bọn trẻ nhiều ký ức tốt đẹp.

Chơi một hồi mệt mỏi, bọn trẻ đi nghỉ ngơi, tôi ngồi dưới tàng cây trong viện, uống nước suối.

"Lúc này em cười rất vui vẻ." Anh ta yên lặng nhìn tôi.

"Đúng vậy!" Tôi biết anh ta vẫn luôn dõi theo tôi.

"Em thích con nít sao?" Đột nhiên anh ta hỏi một câu như vậy.

"Đúng vậy, không ghét." Tôi lau khóe miệng dính nước: "Anh không cảm thấy khi ở cùng bọn trẻ, cảm giác rất tốt sao?"

"..." Anh ta không nói gì.

Nhìn bộ dạng của anh ta, cũng biết là anh ta không hiểu gì hết! Cũng đúng, người có nhiều tiền như anh ta vậy, làm sao sẽ hiểu được chứ?

"Lúc tôi còn nhỏ, bị mẹ đưa vào cô nhi viện ở một tuần, sau ông ngoại tìm được tôi, nhận tôi về nhà."

"..." Anh ta nhìn tôi, rõ ràng thoáng qua một tia kinh ngạc.

Tôi mấp má khóe miệng, tiếp tục nói: "Lúc đó, tôi khoảng ba tuổi, bà ấy gạt tôi, nói đây là ấu nhi viện, cho nên đưa tôi tới đây, sau này tôi mới biết ở đây là cô nhi viện, chỉ có những đứa trẻ không ai thừa nhận mới bị đưa tới nơi này, tôi cho rằng, không có ai muốn tôi, nhưng thật may là một tuần sau, ông ngoại xuất hiện, đón tôi về nhà."

"Vậy em phải rất ghét cô nhi viện mới đúng chứ."

Chương 284: Rất ngốc rất ngây thơ!

"Vậy em phải rất ghét cô nhi viện mới đúng chứ."

"Đúng vậy, có một đoạn thời gian, tôi rất sợ, rất ghét, chỉ là bây giờ trưởng thành rồi, lại có một cảm giác khác đối với cô nhi viện." Tôi nhìn bầu trời, nhớ lại lúc trước: "Nhớ lúc đó, trong cô nhi viện có một bé gái đối xử rất tốt với tôi, nhờ có cô ấy mà suốt một tuần lễ đó, tôi mới không cảm thấy quá khó khăn, sau này khi tôi đã có đủ dũng khí để quay lại, thì cô nhi viện kia đã bị dỡ bỏ."

"Cô nhi viện đó tên gọi là gì?" Anh ta đột nhiên hỏi.

"Không nhớ rõ, chuyện cũng lâu như vậy rồi..." Tôi thở dài: "Nếu như không có ông ngoại, tôi cũng sẽ là một thành viên của cô nhi viện rồi, tôi cảm thấy mấy đứa trẻ ở cô nhi viện rất đáng thương, ngay từ nhỏ đã không có ba mẹ ở bên cạnh, còn tôi, có mẹ nhưng không có cha, cho nên tôi cũng cảm thấy mình là một cô nhi, gặp mấy đứa trẻ ở đây, giống như được thấy người có cùng cảnh ngộ với mình, cảm giác rất đặc biệt."

Ánh mắt thâm thúy mang theo chút xa lạ của anh ta nhìn tôi, giống như không quen biết tôi.

"Sao lại nhìn tôi như vậy?"

"Bây giờ anh mới phát hiện, anh không hiểu em một chút nào." Anh ta sâu kín nói.

Tôi cười: "Cho tới bây giờ anh cũng không hiểu tôi. Anh làm sao sẽ tìm hiểu về tôi chứ? Tôi nghĩ, không có người phụ nữ nào có thể làm cho anh bỏ tâm tư đi tìm hiểu về cô ta đâu nhỉ?"

Anh ta lại trầm mặc.

Tôi nhìn lên trời, lại tiếp tục làm bầm: "Khi còn nhỏ tôi thật sự rất ngu ngốc, tôi muốn trưởng thành, kiếm thật nhiều thật là nhiều tiền, xây một cô nhi viện thuộc về mình, để cho tất cả những đứa trẻ không có nhà được có một căn nhà chung! Nhưng sau này lớn lên mới phát hiện, kiếm tiền cũng không phải là một chuyện dễ dàng, coi như có mở được cô nhi viện, cũng chưa chắc có thể làm cho tất cả những đứa bé vô gia cư có nhà ở, cái thế giới này, căn bản không giống như tôi từng tưởng tượng..."

"Thật ra thì em không ngốc, chỉ là có chút ngây thơ thôi." Anh ta cong khóe miệng nhìn tôi.

"Đúng vậy, tôi thật là... Quá ngây thơ rồi..."

Lúc rời khỏi cô nhi viện, trời đã tối.

Xung quanh ngay cả một cái đèn đường cũng không có, chỉ dựa vào ánh trăng mờ tối mà đi về phía trước.

Mặt đường không bằng phẳng, thi thoảng sẽ vấp phải mấy cục đá nhỏ, tôi mang đôi giày cao gót mười centimet, khập khiễng bước đi, bàn tay nắm tay Lục Minh Hiên ướt đẫm mồ hôi.

Giày cao gót đúng là làm cho tôi vừa yêu vừa hận mà! Phụ nữ thật là đáng thương!

"Anh cố em!" Anh ta trực tiếp ngồi xổm trước mặt tôi, không cho tôi

cự tuyệt.

Chương 285: Tôi yêu cảm giác đó

"Anh công em!" Anh ta trực tiếp ngồi xổm trước mặt tôi, không cho tôi cự tuyệt.

Tôi do dự một chút, cuối cùng cũng nằm sấp lên lưng anh ta, mùi nước hoa nhàn nhạt bay vào mũi tôi, mùi hương rất quen thuộc, làm tôi nhớ lại lần trước, anh ta cũng công tôi giống như vậy, đi trên con đường mòn này.

Chỉ khác biệt ở chỗ, lần trước là ban ngày, còn lần này là ban đêm.

"Thật xin lỗi, lại làm phiền đến anh rồi." Mặc dù không quen nói mấy lời khách khí này với anh ta, nhưng vì lý do lễ phép nên mới nói!

"Đối với anh cần phải khách khí như vậy sao?" Anh ta trầm mặc một lát, đột nhiên nói: "Nếu như em nguyện ý, anh sẽ làm chân của em, công em cả đời."

Một khắc kia, trong lòng tôi chợt rung động thật mãnh liệt.

Tôi nghe lầm rồi sao? Anh ta mà cũng nói mấy lời như vậy?

Không thể nào, đây tuyệt đối không phải là Lục Minh Hiên nói, nhất định là tôi nghe lầm rồi.

Bầu trời đêm nay đầy sao, lóe lên tia sáng chói mắt, cả một vùng giống như được chiếu sáng, tôi có thể nhìn được rõ ràng mấy cục đá nhỏ dưới chân.

"Để tôi xuống đây đi, tôi có thể tự đi được."

Anh ta vẫn cống tôi như cũ, giống như không nghe thấy tôi nói gì hết.

Thật không hổ là Lục Minh Hiên, cho dù làm chuyện gì cũng ngang ngược cố chấp, người như vậy, làm sao sẽ nói là muốn cống tôi cả đời chứ, tôi thật đúng là đã nghe lầm, bị ảo giác rồi!

"Vết thương ở chân lần trước có còn đau không?"

"Sớm tốt rồi." Mặc dù không có đến bệnh viện, nhưng kể từ lần đó cũng không đau nữa, sau một thời gian là tốt thôi.

"Ừ, vậy thì tốt."

Kỳ quái, sao tôi lại cảm thấy, anh ta lại đột nhiên trở nên rất quan tâm đến tôi vậy chứ?

Đối với sự quan tâm đột ngột của anh ta, tôi không khỏi cảm thấy kỳ diệu, thật không thể tin được, đúng là được cưng chiều mà sinh ra sợ hãi! Không nghĩ ra được từ ngữ nào để hình dung, tôi nghĩ, anh ta nhất định là đang có suy nghĩ nông nổi nhất thời thôi! Qua mấy ngày nữa chắc chắn sẽ lại đổi sắc mặt cho mà xem!

Càng làm cho tôi không thể ngờ tới là, mấy ngày sau, anh ta đối xử với tôi càng ngày càng tốt hơn, thậm chí làm tôi cảm thấy không chân thật, giống như đang nằm mơ vậy.

Không lẽ cuộc sống hôn nhân của tôi về sau, tình cảm vợ chồng sẽ ngày càng khăng khít hay sao?

Tôi phát hiện, kể từ lần hoan ái đó, giữa chúng tôi vô hình có một sự

ăn ý. Anh ta không ngang ngược giống như trước nữa, sẽ làm đủ các bước phía trước, làm tôi rất thoải mái.

Tôi dần dần yêu cảm giác đó, cảm giác khi anh ta hôn tôi.

Chương 286: Ý nghĩ nông nổi

Tôi dần dần yêu cảm giác đó, cảm giác khi anh ta hôn tôi, anh ta khống chế cảm giác của tôi, làm cho tôi cao hứng và thoải mái, thậm chí mê luyến mùi hương trên người anh ta.

Vào giờ phút này, tôi đang giống như một con mèo rúc trong ngực anh ta, nhẹ giọng hỏi: "Sao hai tuần nay anh lại rảnh rỗi ở bên cạnh tôi như vậy chứ? Công ty không có việc gì làm sao?"

Nửa tháng nay, dường như mỗi ngày mỗi giờ anh ta đều ở bên cạnh theo sát tôi.

Có lúc đột nhiên lại nảy ra ý nghĩ nông nổi, mang theo tôi bay đến Paris, chỉ vì muốn xem quảng trường chim bồ câu ở đó.

Có lúc chỉ vì một câu nói lơ đãng của tôi, dẫn tôi bay đến Hàn Quốc, chỉ để cho tôi được ăn mì tương đen mà tôi vẫn hằng mong ước...

Anh ta biết tôi thích nghe bài "Quảng trường Prague" của Thái Y Lâm, trực tiếp mang theo tôi bay đến quảng trường ở Cộng Hòa Séc, đứng bên bờ hồ ước nguyện đầy chim bồ câu bay trên bầu trời, để cho tôi ước một điều ước...

Tất cả những điều này làm tôi rất cảm động, có một loại cảm giác rung động nói không nên lời.

Là động lòng sao? Không, nhất định không phải như vậy, làm sao mà tôi lại động lòng vì anh ta được? Yêu anh ta chắc chắn sẽ không có kết quả gì tốt hết, sớm muộn gì cũng phải ly hôn thôi, làm sao tôi lại

để cho bản thân mình yêu anh ta được?

Từng thời từng khắc tôi đều nhắc nhở mình, phải giữ khoảng cách với anh ta, không thể để trái tim mình dựa vào anh ta quá gần, nhưng sau đó lại xảy ra một sự kiện, khiến lòng tôi hoàn toàn đắm chìm vào trong đó.

Sáng sớm ngày hôm đó, anh ta dẫn tôi đến một chỗ, nói là muốn tặng tôi một món quà, làm tôi bất ngờ. Lúc xuống xe, anh ta còn cố làm ra vẻ thần bí, che mắt tôi lại.

"Làm gì vậy?"

"Không cho nhìn lên." Anh ta vừa nói vừa nắm tay tôi dẫn đi về một phía.

Tôi bị bịt mắt, không nhìn thấy gì hết, cứ như vậy mà đi theo anh ta, cho đến khi anh ta kêu tôi dừng, tôi mới dừng lại.

"Chuẩn bị tâm lý thật tốt nha, sẽ làm em giật mình đó." Anh ta thấp giọng nói bên tai tôi, sau đó nhẹ nhàng buông tay tôi ra.

Ánh mặt trời chói mắt làm tôi nhất thời không mở mắt ra được, chớp mắt một hồi lâu, thích ứng với ánh sáng, sau đó mới từ từ mở mắt ra.

"Chào chị..." Giọng nói vui mừng của bọn trẻ kêu lên.

Trước mắt tôi là hơn hai trăm đứa bé nhào tới, vây tôi kín mít, tôi cũng còn nhớ mấy đứa trẻ này, không phải là bọn trẻ ở cô nhi viện lần trước sao?

"Ôi trời ơi, sao các em lại ở chỗ này?"

"Chị, chúng em dọn nhà rồi, sau này chúng em sẽ sống ở đây..." Bọn trẻ chỉ vào phía sau lưng, tôi ngẩng đầu lên, nhìn theo phương hướng ngón tay của bọn trẻ, bây giờ mới phát hiện, đằng sau là một khu nhà giống như trường học.

Chương 287: Tặng quà cho em

"Chị, chúng em dọn nhà rồi, sau này chúng em sẽ sống ở đây..." Bọn trẻ chỉ vào phía sau lưng, tôi ngẩng đầu lên, nhìn theo phương hướng ngón tay của bọn trẻ, bây giờ mới phát hiện, đằng sau là một khu nhà giống như trường học.

Nhưng đó không phải là trường học, bởi vì trước cửa, có ghi bảy chữ thật to: Viện Phúc Lợi Nhi Đồng Mạc Oánh.

Tôi ngây ngẩn cả người, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Lúc này, viện trưởng đi tới, cười ha ha nói với tôi: "Mạc tiểu thư, thật là biết ơn cô, nhờ có số tiền quyên góp của cô, tôi và bọn trẻ mới có thể quay trở lại nội thành, được ở trong một tòa nhà tốt như vậy, đủ tiền mời giáo viên tới dạy học, sau này bọn trẻ cũng có thể có được một cuộc sống đầy đủ, còn được tiếp nhận giáo dục hoàn chỉnh, đây đều là công lao của cô đó..."

"Tôi..." Không biết phải nói cái gì nữa, nghe mấy câu nói này của bà, tôi cũng đại khái hiểu được chuyện gì đang xảy ra rồi, quay đầu, Lục Minh Hiên đang đứng cách đó không xa, mỉm cười nhìn tôi, lúc này, tôi cảm thấy anh ta giống như một thiên sứ, chỉ có điều hào quang của anh ta, đã chuyển hết lên người tôi rồi.

Trong viện mồ côi này có hồ bơi, phòng học, còn có sân chơi thể thao, tất cả mọi thiết bị vật tư đều có đầy đủ hết, nơi này có thể chứa được đến hơn một ngàn đứa trẻ, đoán chừng là cô nhi viện tốt nhất ở đây rồi.

Tôi đứng dưới bóng cây ở sân thể thao, nhìn bọn trẻ chơi vui vẻ, từ trên mặt bọn trẻ, có thể thấy bọn chúng đang rất hạnh phúc, trong lòng tôi cũng vô cùng cao hứng.

"Đây chính là món quà mà anh muốn tặng cho tôi sao?"

"Em thích không?" Bên môi anh ta treo nụ cười nhàn nhạt.

Tôi không trả lời, nhưng nụ cười sáng sủa trên mặt cũng đã cho anh ta một câu trả lời chắc chắn.

Phần lễ vật này, tôi rất thích, cũng rất cảm động, mơ ước ngày thơ của tôi ngày đó, bây giờ có thể thực hiện được rồi.

"Cảm ơn anh." Tôi chân thành nhìn anh ta, ba chữ này, phát ra từ tận sâu trong đáy lòng tôi.

Biết anh ta lâu như vậy, tôi còn chưa bao giờ chân thành nói với anh ta ba chữ này!

"Không cần phải nói cảm ơn với anh." Anh ta nhìn lên bầu trời xanh thẳm, dừng một chút, lại nói tiếp: "Nếu như em nhất định phải nói ba chữ đó, không bằng, đổi một câu khác đi, anh sẽ càng vui vẻ hơn."

Hiếm khi thấy anh ta nói giỡn, tôi cũng cười: "Ví dụ như?"

Anh ta làm bộ nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Ừ, ví dụ như, em thích anh, em yêu anh, các thứ."

Tôi "phì" cười một tiếng.

"Không nghĩ tới anh cũng đùa giỡn kiểu này!"

"Anh đang nghiêm túc." Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt thâm tình, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không giống như đang nói giỡn.

Chương 288: Bắt đầu lại với anh lần nữa

"Anh đang nghiêm túc." Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt thâm tình, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không giống như đang nói giỡn.

Không khí lập tức trở nên có chút quái dị, nụ cười của tôi cứng lại, không biết phải làm sao bây giờ.

"Trễ lắm rồi, chúng ta về nhà thôi." Tôi lảng sang chuyện khác, định rời đi.

Tay tôi đột nhiên bị kéo lại, một giây sau, bị túm vào một lồng ngực ấm áp.

"Mạc Oánh." Anh ta hiếm khi mà dịu dàng như vậy kêu tên tôi, một khắc đó, thời gian như ngừng lại, tim tôi đập thật nhanh, thật gấp gáp, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Tình cảm của anh đối với em là nghiêm túc, em không cảm nhận được sao?"

"..." Trái tim tôi không ngừng đập loạn nhịp, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng.

"Những chuyện trước kia, hy vọng em có thể bỏ qua cho anh, anh muốn cùng em bắt đầu lại một lần nữa, có được không?" Cánh tay anh ta ôm tôi càng siết chặt hơn, mặt dính sát vào bên tai tôi, giọng nói hơi run rẩy, tôi có thể cảm nhận được, anh ta đang rất khẩn trương.

Anh ta sợ mình bị cự tuyệt sao?

Người đàn ông cao ngạo, ngang ngược như anh ta, vậy mà lại dịu dàng như vậy nói chuyện với tôi, tôi đúng là được cưng chiều mà hoảng sợ đây mà, làm sao tôi dám cự tuyệt được? Cho dù trong lòng không muốn, tôi cũng không dám từ chối anh ta.

Nhưng chỉ có điều là, trong lòng tôi không có một chút xíu kháng cự nào, thậm chí còn có một loại cảm giác hạnh phúc nói không nên lời.

Cảm giác này, rất quen thuộc, làm tôi nhớ lần đầu tiên Diệp Phong tỏ tình với tôi, lúc anh ấy nói thích tôi, trong lòng tôi chính là cảm giác này, nhịp tim cũng tăng nhanh giống như vậy.

Điều này chứng minh cái gì? Chẳng lẽ, tôi đã yêu anh ta rồi sao?

Đúng vậy, tôi yêu Lục Minh Hiên, người đàn ông mà tôi luôn tự nhắc nhở mình không được động tâm với anh ta, lại không ngờ, tôi đã thật sự động lòng.

Tôi cắn môi, nhắm mắt lại, hít sâu mấy hơi, mới từ từ mở mắt ra.

"Anh... Tại sao... Anh muốn bắt đầu lại lần nữa với tôi?"

"Bởi vì, anh phát hiện, anh thích em."

"Trước đây anh không hiểu em, trong khoảng thời gian này, anh dần dần phát hiện ra, thì ra em cũng không phải loại người như từ trước tới giờ anh vẫn nghĩ, em rất yếu ớt, rất cô đơn, khiến anh rất muốn được bảo vệ em, anh rất đau lòng vì em, anh không muốn nhìn thấy em khổ sở nữa."

"... Anh là đang thương hại tôi sao?" Bởi vì hoàn cảnh gia đình, thân

thế của tôi, nên anh ta cảm thấy tôi đáng thương?

"Không phải như vậy!" Anh ta nâng mặt tôi, để tôi nhìn thẳng vào ánh mắt anh ta: "Anh thật sự rất thích em, cho dù em có tin hay không, anh hy vọng, em có thể cho anh cơ hội, một lần nữa bắt đầu lại với anh, có được không?"

Chương 289: Tối nay em muốn ăn cái gì?

"Không phải như vậy!" Anh ta nâng cằm tôi, để tôi nhìn thẳng vào ánh mắt anh ta: "Anh thật sự rất thích em, cho dù em có tin hay không, anh hy vọng, em có thể cho anh cơ hội, một lần nữa bắt đầu lại với anh, có được không?"

Một lần nữa bắt đầu lại với anh? Có được không?

Tôi khẽ cắn môi, không nói gì, đầu ngón tay thon dài của anh ta nâng cằm tôi lên, nhìn tôi thật sâu, sau đó phủ môi xuống...

Dưới bóng cây, hai thân hình quấn chặt lấy nhau, tạo thành một khung cảnh xinh đẹp...

Người luôn bị coi thường, trong lòng luôn phòng bị một người, lại càng dễ dàng yêu người đó, coi như trong lòng không chịu thừa nhận, nhưng cũng không thể nào phủ nhận được, tôi thật sự yêu người đàn ông này.

Anh ta đối xử với tôi càng ngày càng tốt, thật sự rất tốt, làm rung động trái tim tôi.

Bên cạnh anh ta không còn xuất hiện một người phụ nữ nào nữa, ngày nào đi làm cũng gọi điện về cho tôi, sẽ báo trước cho tôi biết mấy giờ về nhà, còn sẽ hỏi tôi muốn ăn cái gì, quan tâm tôi, thương yêu tôi, thậm chí còn rất cưng chiều tôi.

Loại cứng chiều này làm cho tôi mê luyến, tôi bắt đầu cảm thấy mình giống vợ của anh ta rồi, dường như anh ta cũng đã thật lòng xem tôi là vợ của anh ta, có phải không? Cuối cùng tôi vẫn không thể tin được, không dám thừa nhận, không dám nghĩ mình hạnh phúc, chỉ sợ ông trời sẽ đổ kị, tước hết tất cả những thứ tốt đẹp mà tôi đang có.

Điện thoại di động để ở đầu giường vang lên, lúc này tôi mới hoàn hồn lại, lười biếng cầm điện thoại lên nghe, giọng nói từ tính của anh ta liền vang lên.

"Bảo bối, tối nay em muốn ăn cái gì?"

"Gì cũng được." Tôi suy nghĩ một lát, lại nói: "Hôm nay không có khẩu vị, không muốn ra ngoài ăn."

Mấy ngày nay ngày nào tan làm về anh ta cũng dẫn tôi ra nhà hàng ăn uống linh đình, nào là hải sản, nấm cựa, gan ngỗng các thứ, ăn nhiều đến nỗi muốn ói ra! Bây giờ hể nghĩ đến thức ăn đã cảm thấy ngán, khẩu vị cũng không có.

"Vậy tối nay chúng ta ăn ở nhà đi, em muốn ăn cái gì, anh kêu quản gia làm."

"Anh về đi rồi tính, bây giờ em không có khẩu vị gì hết." Tôi vừa mới dứt lời, đột nhiên có hai bàn tay ôm lấy tôi, làm tôi sợ hết hồn.

"Có vui không?" Anh ta xấu xa cười, ánh mắt dịu dàng cứng chiều nhìn tôi.

"Anh về lúc nào vậy?" Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, lại nhìn chiếc điện thoại đang cầm trong tay, có cảm giác mình bị lừa, vỗ vỗ ngực nói:

"Anh về nhà rồi sao lại còn gọi điện thoại cho em làm gì!"

Chương 290: Trong nhà bếp không thể làm chuyện đó

"Anh về lúc nào vậy?" Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, lại nhìn chiếc điện thoại đang cầm trong tay, có cảm giác mình bị lừa, vỗ vỗ ngực nói: "Anh về nhà rồi sao lại còn gọi điện thoại cho em làm gì!"

"Còn không phải là vì muốn làm em bất ngờ sao?"

"Bất ngờ con khi ấy, làm em sợ muốn chết!" Tôi bất mãn tròn mắt nhìn anh ta, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

"Được rồi đừng nóng giận, tối nay em muốn ăn món gì?" Giọng nói nhu hòa của anh ta giống như đang dỗ dành tôi.

Đột nhiên tôi muốn làm khó anh ta!

"Em muốn ăn món gì mà chưa có người nào được ăn!" Tôi đắc ý mấp má môi.

"Ví dụ như?" Anh ta nhíu mày.

"Không nói cho anh biết, anh tự suy nghĩ đi, không nghĩ ra được, vậy thì em sẽ không ăn." Tôi nói xong, trực tiếp nằm lên giường ngủ!

Thật ra thì tôi không có khẩu vị, không muốn ăn cái gì hết, nhưng mỗi lần ăn cơm cùng anh ta, anh ta đều ép tôi phải ăn rất nhiều thứ, cái gì mà gan ngỗng, nấm cục, mùi vị là lạ, nghe nói rất đắt tiền, nhưng tôi ăn vào không thấy ngon miệng gì cả, cũng thấy không quen.

Nhưng anh ta lại rất thích gan ngỗng, nắm cục, anh ta cảm thấy rất ngon miệng, cho nên ép tôi ăn thật là nhiều, làm tôi bây giờ không thèm ăn cái gì hết!

"Anh nghĩ ra rồi!" Anh ta đột nhiên ôm lấy tôi, đi ra khỏi phòng.

"Này này, anh muốn mang em đi đâu, em còn mặc áo ngủ..."

Tôi còn tưởng rằng anh ta muốn dẫn tôi đi đâu, thật may là chỉ đến nhà bếp thôi, tôi buồn bực.

"Anh dẫn em tới nhà bếp làm gì?" Tôi khó hiểu hỏi.

Anh ta mấp máy môi, không nói gì, ra dấu tay với mấy người giúp việc ở nhà bếp, mọi người lập tức hiểu ý, lui ra khỏi nhà bếp.

"Không phải em muốn ăn món ăn chưa từng có người được ăn sao?" Lúc anh ta nói chuyện, bước từng bước đến gần tôi, lỗ mũi cũng dán lên mặt tôi rồi.

Một dự cảm bất thường xông lên đầu, bầu không khí trở nên có chút ám muội.

Trời ạ, không lẽ anh ta muốn làm chuyện đó ở đây sao?

Quả nhiên, bàn tay của anh ta đưa vào trong áo ngủ của tôi...

"Không được!" Tôi sợ hết hồn, hốt hoảng bắt được tay anh ta: "Anh, anh đừng có mà làm loạn, muốn làm thì vô phòng mà làm, ở chỗ này... Không được..."

"Chỗ này mới kích thích, em không cảm thấy như vậy sao?" Bàn tay anh ta bắt đầu sờ soạng lung tung trên người tôi...

"Không..." Tôi mắc cỡ không dám nhìn anh ta, khuôn mặt hồng hồng, ủy khuất cầu xin tha thứ: "Không thích như vậy... Anh đừng làm vậy mà... Đừng mà..."

Chương 291: Em không thích như vậy!

"Không..." Tôi mắc cỡ không dám nhìn anh ta, khuôn mặt hồng hồng, ủy khuất cầu xin tha thứ: "Không thích như vậy... Anh đừng làm vậy mà... Đừng mà..."

Nhìn bộ dạng của tôi, đột nhiên anh ta "phì" cười một tiếng.

Anh ta cứng chiều đưa tay khẽ xoa đầu tôi: "Cô gái ngọc, anh trêu chọc em thôi, xem em biến thành bộ dạng này, chẳng lẽ anh giống người biến thái tới như vậy sao?"

Anh không có giống như, anh chính là như vậy! Chính xác là như vậy! Trong lòng tôi nghĩ vậy, nhưng cũng không dám nói ra, chỉ tức giận nhìn chăm chăm anh ta.

Tên đáng ghét này lại còn dám trêu chọc tôi!

"Đùa như vậy rất vui sao?" Tôi đánh anh ta một cái, anh ta lại dễ dàng bắt được tay tôi, để lên môi nhẹ nhàng hôn.

"Không phải em muốn ăn món ăn chưa từng có người ăn sao? Vậy thì anh tự mình xuống bếp, cũng coi như là món ăn chưa có người ăn rồi! Anh vì em mà tự mình xuống bếp..."

Anh ta lấy tạp dề, cột lại ở bên hông, tôi nhìn anh ta mà phì cười, lần đầu tiên tôi thấy có người mặc tây trang mà lại đeo tạp dề, cái tạp dề này quần trên người anh ta, trông có vẻ rất buồn cười.

"Không cho cười!" Anh ta cố làm ra dáng vẻ tức giận trợn mắt nhìn tôi, bắt đầu tìm kiếm trong tủ lạnh.

"Anh định làm món gì vậy?" Tôi tò mò hỏi.

"Vậy em muốn ăn món gì?" Anh ta cũng nghiêm túc hỏi tôi.

"Vậy anh làm món trứng chiên cà chua đi! Món này rất dễ làm, rất nhiều người lần đầu tiên nấu ăn đều làm món trứng chiên cà chua..."

"Được!" Anh ta lấy trứng gà ra, rất nghiêm túc đập trứng...

Mặc dù động tác xắt thức ăn còn có chút vụng về, nhưng trong quá trình chiên trứng, nhìn qua cũng rất chuyên nghiệp.

Một giờ sau, ba món mặn một món canh hoàn thành.

Trong ba món ăn, trừ món trứng chiên cà chua là màu đỏ, hai món còn lại đều đen thui, nhìn không ra hình dáng như thế nào, nếu không tận mắt chứng kiến quá trình xào thức ăn của anh ta, tôi thật không tin đó là món sườn xào chua ngọt mà tôi thích nhất, đen thui hệt như mấy cục đá.

Ba món ăn này có thể nói là thất bại thảm hại, nhưng trên mặt anh ta ngược lại rất tự hào, vô cùng hài lòng về thành quả của mình! Còn đưa đôi đũa qua cho tôi, thúc giục: "Mau nếm thử đi."

Tôi nhìn món sườn xào chua ngọt đen thui kia, không thể nào đưa đũa xuống gấp nổi, vì vậy đổi mục tiêu sang món trứng chiên cà chua, mặt dưới bị khét dính lại cứng ngắc, trứng và cà lẫn lộn vào nhau không phân biệt được, gấp gấp mấy cái nhưng không gấp được cái gì, toàn bộ đều dính lại.

"Cái này phải dùng muỗng mới được!" Anh ta đưa cái muỗng qua cho tôi.

Chương 292: Em không nên miễn cưỡng

"Cái này phải dùng muỗng mới được!" Anh ta đưa cái muỗng qua cho tôi.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, nhận lấy cái muỗng, thầm nghĩ, chết thì chết thôi! Hiếm lắm mới được tổng giám đốc Lục tự mình xuống bếp, dù gì cũng phải cho anh ta chút mặt mũi! Vì vậy --- tôi há miệng, nhắm mắt lại ăn một ngụm!

"Thế nào? Mùi vị có ngon không?" Anh ta khẩn trương nhìn tôi chăm chăm.

"Ngon, ăn rất ngon, thật đó." Tôi cứng nhắc gật đầu một cái.

Những lời này nửa thật nửa giả, mặc dù nhìn bề ngoài rất tẻ, nhưng ăn vào cũng không thấy khó ăn giống như trong tưởng tượng, chỉ có điều... mặn quá! Muối quá nhiều.

"Anh nếm thử xem." Anh ta muỗng lấy cái muỗng trong tay tôi, tôi nhanh chóng né tránh.

"Ăn ngon như vậy, để một mình em ăn là được rồi!" Tôi cong khóe miệng, giả bộ nở nụ cười.

Tôi không muốn làm anh ta thất vọng, nếu anh ta biết mình làm đồ ăn mặn như vậy, nhất định sẽ cảm thấy rất thất bại, chuyện này mà nói là một đả kích đối với anh ta! Hiếm khi anh ta mới xuống bếp một lần, tôi hy vọng anh ta được vui vẻ.

"Có ngon thật không? Vậy em ăn nhiều một chút đi!" Anh ta đắc ý cười, đưa cả bàn đồ ăn đến trước mặt tôi, giống như muốn tận mắt nhìn thấy tôi ăn.

Nguy rồi, cái miệng này mang họa cho tôi rồi!

Tôi hít sâu một hơi, nhìn ánh mắt mong đợi của anh ta, cũng không nở cự tuyệt, vì vậy từng miếng từng miếng ăn vào miệng.

Thật ra thì ăn một lúc cũng thấy quen thôi, không còn thấy mặn như vậy nữa, nhưng đột nhiên trong dạ dày lại có thứ gì sôi trào...

"Oe!" Tôi chợt đứng lên, vọt đến bồn rửa tay nôn ra.

"Em bị làm sao vậy?" Một người luôn bình tĩnh như anh ta, vậy mà bây giờ cũng có lúc gấp gáp, vỗ vỗ lưng tôi, cuống quít không biết phải làm sao: "Anh, anh sẽ gọi xe cấp cứu..."

Tôi vội vàng kéo anh ta lại: "Đừng..."

Nôn một chút thôi mà, không cần phải gọi xe cấp cứu khoa trương như vậy chứ!

"Anh nấu ăn dở như vậy, em không nên miễn cưỡng ăn đâu." Giọng nói của anh ta có chút mất mát, đau lòng vuốt ve gương mặt tôi, ánh mắt phảng phất chứa một tia đau lòng.

"Không khó ăn, chỉ là... Có chút mặn thôi---- ----" Còn chưa kịp nói xong, tôi lại nôn.

Tôi không biết mình bị cái gì nữa, cứ nôn rồi lại nôn, anh ta rất đau lòng, muốn đưa tôi đi gặp bác sĩ, tôi kiên quyết không chịu, lắc đầu

nói: "Mấy ngày nay có thể là do ăn nhiều, để em ngủ một giấc, ngày mai sẽ không sao đâu."

Anh ta thấy tôi không muốn, cũng không miễn cưỡng tôi.

Đêm hôm đó, anh ta ôm tôi vào trong ngực giống như ôm món đồ gì quý giá lắm, tôi cứ như vậy mà vùi vào trong ngực anh ta, ngủ một giấc thật an ổn, tôi cảm nhận được, giấc ngủ này rất sâu, rất sâu...

Nếu như ngày nào anh ta cũng dịu dàng như vậy với tôi, vậy thì thật tốt, hy vọng cuộc sống này cứ mãi mãi kéo dài như vậy, tiếp tục duy trì là tốt rồi...

Tôi bắt đầu cảm nhận được, anh ta thật sự rất yêu tôi, nhưng khi tôi có ý nghĩ này, thì đột nhiên một người không nên xuất hiện, lại xuất hiện.

Chương 293: Liệu anh ta có tìm bạn gái khác hay không?

Tôi bắt đầu cảm nhận được, anh ta thật sự rất yêu tôi, nhưng khi tôi có ý nghĩ này, thì đột nhiên một người không nên xuất hiện, lại xuất hiện.

Hôm đó, tôi thức dậy rất sớm, đứng trên ban công hóng gió biển.

Anh ta ôm thắt lưng tôi từ phía sau, giọng nói trầm thấp mang theo sự cương chiều: "Hôm nay có đỡ hơn được chút nào hay không?"

"Ổn rồi! Không sao nữa." Tôi mỉm cười.

"Ừ." Anh ta ôm chặt tôi, không nói gì.

"Anh đừng buồn, chuyện này không liên quan đến anh đâu, lúc trước ăn quá nhiều nấm cựa nên chắc là cơ thể không chịu nổi, em không quen ăn mấy món đó."

"Sao em không chịu nói sớm?" Anh ta nhẹ nhàng điếm lên chóp mũi tôi một cái: "Không thích ăn thì cứ nói cho anh biết, đừng tự ép buộc bản thân mình, có biết không? Em không nói ra, làm sao anh biết được?"

Tôi biết là anh ta có ý tốt, anh ta thích cái gì, sẽ chia sẻ với tôi, chỉ là tôi không thích hợp với mấy món ăn như vậy, mà ý tốt của anh ta, tôi không đành lòng cự tuyệt.

"Ừ, em biết rồi." Tôi ngoan ngoãn gật đầu, nằm trong lòng anh ta, ngửi được mùi thơm của anh ta, lại cảm thấy hơi buồn ngủ.

"Đúng rồi, tối nay có một bữa tiệc, em có muốn đi cùng với anh không?" Đột nhiên anh ta hỏi.

"Đi dự tiệc sao?" Đoán chừng lại là tiệc sinh nhật mấy người bạn giàu có của anh ta chứ gì, người có tiền đúng là thích làm mấy chuyện này mà, tập hợp một đám người có danh tiếng lại một chỗ, đề cao địa vị lẫn nhau.

Tôi cảm thấy là như vậy!

"Nếu như em không muốn đi, vậy thì thôi."

"Đi đi, ở nhà cũng rất buồn chán!"

Mặc dù tôi không thích đi đến mấy chỗ như vậy, nhưng dù sao tôi cũng là vợ anh ta, trường hợp này mà ra ngoài không có bạn gái đi cùng thì không hay lắm, nếu tôi không đi theo anh ta, vậy anh ta có tìm bạn gái khác không?

Tôi lại suy nghĩ lung tung.

Lục Minh Hiên thấy tôi đồng ý đi dự tiệc, trong mắt tràn đầy sung ái cùng vui vẻ: "Sau khi bữa tiệc kết thúc, anh sẽ dẫn em đến một chỗ tốt, bảo đảm em sẽ rất thích."

Lại muốn cho tôi bất ngờ gì nữa đây? Mặc dù trong lòng tôi rất tò mò, nhưng tôi cũng không có hỏi nhiều, bởi vì tôi biết, có hỏi anh ta cũng sẽ không nói.

Tôi mặc một bộ váy lộng lẫy màu hồng, lúc cùng Lục Minh Hiên đi vào bữa tiệc, tôi nhanh chóng hối hận.

Chỗ này toàn là những người có danh tiếng, dường như đều là những nhân vật lớn mang tầm cỡ quốc tế, doanh nhân, chính trị gia, đều là những nhân vật có địa vị cao! Loại diễn viên nhỏ nhoi như tôi, trong mắt bọn họ đều sẽ cảm thấy tôi trèo cao dựa dẫm vào người khác.

Có lẽ là tôi suy nghĩ hơi nhiều, đứng thẳng người, có chút mất tự nhiên.

Chương 294: Lại là mỹ nữ con lai!

Có lẽ là tôi suy nghĩ hơi nhiều, đứng thẳng người, có chút mất tự nhiên.

Lục Minh Hiên vừa xuất hiện, mọi người nhanh chóng tiến lên chào hỏi bắt tay cùng anh ta, trong những lúc như vậy, anh ta luôn có một loại phong thái rất đặc biệt, giống như tất cả mọi người đều đang nịnh bợ anh ta. Mọi người nói chuyện với anh ta rất cung kính, bộ dạng vô cùng khiêm tốn, thao thao bất tuyệt khen ngợi anh ta đủ thứ, tôi nghe thấy mà ù cả hai tai.

Thật là không quen đối mặt với những người giả tạo như vậy!

Đột nhiên một giọng nói đặc biệt yêu kiều truyền đến: "Lục Minh Hiên."

Tôi quay đầu, đập vào mắt của tôi là một mái tóc xoăn vàng hoe, hấp dẫn mê hoặc lòng người, đôi mắt to câu hồn làm người khác đã gặp qua là không thể nào quên được, vừa thấy tôi đã nhận ra ngay lập tức, không phải là mỹ nữ con lai lần trước đã gặp rồi sao?

Đó là mỹ nữ chạy chiếc xe Aston Martin đây mà!

"Cô cũng tới sao?"

Lúc Lục Minh Hiên nhìn thấy cô ta, trong mắt thật nhanh thoáng qua một tia kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ lại gặp phải cô ta ở đây.

"Đúng vậy, không muốn nhìn thấy em sao?" Cô ta đùa giỡn nói, đôi mắt to tròn mê hoặc lòng người nhẹ nhàng chớp chớp mấy cái, làm tôi cũng động lòng.

Hôm nay cô ta trang điểm cực kỳ tinh xảo, lông mi giả vô cùng khoa trương, không chút nào thu liễm mà phô ra cho mọi người thấy sắc đẹp của mình, bộ ngực đầy đà ở trước mặt, trắng nõn mịn màng như vậy, ngay cả bản thân tôi là phụ nữ mà cũng không thể nào dời mắt được.

"Làm sao sẽ như vậy chứ?" Lục Minh Hiên cười nhạt.

"Lần trước đã hứa mời em đi ăn cơm rồi mà, sao đến giờ vẫn chưa thấy anh gọi cho em nữa! Thật hối hận lúc đó không có xin số điện thoại riêng của anh." Mỹ nữ con lai chu môi, làm ra vẻ rất bất mãn, nhưng trong mắt tràn đầy sự vui vẻ.

Dáng dấp cô ta thật xinh đẹp, động tác chu môi thôi cũng quyến rũ như vậy rồi. Tôi không nhìn được mà tán thưởng.

"Thật xin lỗi, gần đây quá bận rộn, cho nên..."

"Em biết rồi." Cô ta cắt ngang, cong môi nhìn anh ta: "Nghe nói anh kết hôn rồi."

"Đúng vậy." Lục Minh Hiên ôm thắt lưng tôi, giới thiệu với cô ta: "Đây là vợ của tôi, Mạc Oánh."

Có lẽ là ảo giác, hình như tôi thấy trong mắt cô ta thoáng hiện một tia mắt mát, nhưng lại nhanh chóng khôi phục bình thường.

"Không phải cô ấy là cô gái lần trước hay sao? Thật không ngờ, cuối cùng người phụ nữ anh cưới lại là cô nàng này! Đàn ông quả là rất

thích mấy cô gái thanh thuần!"

Chương 295: Người phụ nữ anh từng yêu

"Không phải cô ấy là cô gái lần trước hay sao? Thật không ngờ, cuối cùng người phụ nữ anh cưới lại là cô nàng này! Đàn ông quả là rất thích mấy cô gái thanh thuần!"

Lục Minh Hiên cong khóe miệng, không nói gì.

"Sao không giới thiệu em với vợ anh vậy chứ?" Cô ta cười nói, cũng không chờ Lục Minh Hiên giới thiệu, vươn tay ra với tôi: "Xin chào, tôi tên là Mộng Na, là người phụ nữ Lục Minh Hiên đã từng yêu."

Trong khoảnh khắc đó, hai chữ "Mộng Na" nổ tung trong đầu tôi.

Thì ra cô ta chính là Mộng Na sao?

Cô ta nói xong lại trừng mắt nhìn Lục Minh Hiên: "Em có thể tự giới thiệu như vậy có được không?"

Thần sắc Lục Minh Hiên không rõ ràng lắm, cũng không tỏ vẻ tức giận.

Người phụ nữ Lục Minh Hiên đã từng yêu? Chính là cô gái Mộng Na này sao? Thì ra, anh ta cũng từng có cô gái mình yêu, vậy mà tôi còn tưởng rằng loại đàn ông như anh ta sẽ không biết yêu, là tôi đoán sai rồi.

Nhớ ngày đó Lục Minh Hiên gào lên với Lục Chấn Hải: Mộng Na chính là như vậy mà bị ba ép đi! Tới lúc nào ba mới chịu bằng lòng

dừng tay chứ!

Xem ra anh ta thật sự rất yêu cô ta! Vậy còn bây giờ thì sao?

Tôi vô thức ngẩng đầu lên nhìn Lục Minh Hiên, trên mặt anh ta vẫn bình tĩnh như cũ, không nhìn thấy có sự biến hóa nào hết.

Mộng Na thấy tôi nhìn chăm chăm Lục Minh Hiên, cười: "Lục phu nhân, những lời tôi vừa nói cô đừng để ý, chuyện cũng đã qua rồi. Lục tiên sinh là một người đàn ông tốt, cô nên quý trọng!"

Lúc này, có người tới mời rượu cô ta, cô ta lễ phép gật đầu với chúng tôi một cái, sau đó quay sang nói chuyện với người khác.

Tôi nhìn bóng dáng cô ta ở đằng xa, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời.

"Sao vậy?" Lục Minh Hiên nói nhỏ bên tai tôi.

"Không có gì." Tôi lắc đầu.

Anh ta trầm mặc một lát, lại nói: "Những lời cô ấy mới nói, em đừng quan tâm, chuyện của anh và cô ấy đã là quá khứ rồi, tính cách cô ấy tương đối thẳng thắn, cách nói chuyện chính là như vậy, em không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì, anh thật sự không có gì với cô ấy hết."

Đây là lần đầu tiên anh ta giải thích với tôi về quan hệ giữa mình với người phụ nữ khác, còn kêu tôi không nên suy nghĩ nhiều, là sợ tôi hiểu lầm hay sao? Xem ra anh ta rất quan tâm tôi, lúc trước dẫn mấy người phụ nữ về nhà, còn ở trước mặt tôi làm ra những chuyện rất quá đáng, bây giờ lại giải thích với tôi vì sợ tôi hiểu lầm.

Trong lòng tôi cũng coi như được an ủi chút ít.

"Em không có nghĩ nhiều! Em vào nhà vệ sinh một chút." Tôi nói.

Dường như anh ta có chút không yên lòng, nhưng vẫn gật đầu.

Trong phòng vệ sinh ở bữa tiệc, còn có một phòng hóa trang nữa, tôi đứng trước gương chỉnh trang lại, thoa lại son môi, lúc đang chuẩn bị ra ngoài thì có người tiến vào...

Chương 296: Môi của cô ta rất đẹp

Trong phòng vệ sinh ở bữa tiệc, còn có một phòng hóa trang nữa, tôi đứng trước gương chỉnh trang lại, thoa lại son môi, lúc đang chuẩn bị ra ngoài thì có người tiến vào...

Một mái tóc màu vàng hoe chói mắt, lúc cô ta ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi, cũng rất kinh ngạc, sau đó mỉm cười: "Thật là trùng hợp!"

Dường như cô ta uống hơi nhiều rượu, gương mặt phỉm say đỏ bừng, thoạt nhìn càng thêm mê người.

"Ừ." Tôi trả lời, cảm thấy lớp trang điểm trên mặt hơi nhạt nên lấy hộp phấn ra dặm lại một chút.

"Có thể cho tôi mượn thỏi son môi được không?" Cô ta đứng bên cạnh nói với tôi.

Tôi đưa thỏi son qua, cô ta nói cảm ơn, sau đó tôi lên.

Môi của cô ta rất đẹp, rất mỏng, sau khi thoa son xong, đôi môi đỏ rực càng thêm quyến rũ. Có lẽ do cô ta là con lai nên có một sự thu hút rất đặc biệt, vóc người rất thon thả, dụ hoặc lòng người, phong thái vô cùng hấp dẫn.

Loại phụ nữ như vậy, thật phù hợp với Lục Minh Hiên, hai người này mà đứng chung một chỗ thì rất bắt mắt.

Tôi đã từng gặp qua rất nhiều người phụ nữ của Lục Minh Hiên,

nhưng tôi cảm thấy cô ta mới là người đẹp nhất, Dương Tử Huyền và Đỗ Phi Phi, căn bản không cách nào sánh được cùng cô ta, bao gồm cả tôi, cũng không sánh bằng.

"Sao lại nhìn tôi như vậy?" Cô ta nhìn vào gương thoa son môi, không quay đầu lại nhưng vẫn biết tôi đang nhìn cô ta.

Tôi giật mình, vội vã dời tầm mắt sang chỗ khác, giống như có tật giật mình.

"Trả cho cô." Cô ta đưa thỏi son đến trước mặt tôi, đôi môi khêu gợi cong thành một vòng cung: "Cảm ơn."

"Không cần..." Tôi rũ mắt, nhận lấy thỏi son, không dám nhìn thẳng mặt cô ta, gương mặt quá xinh đẹp làm tôi rất áp lực.

Đột nhiên cô ta cười lên, tiếng cười sáng khoái dễ nghe giống như tiếng chuông gió đong đưa.

Tôi cảm thấy kỳ lạ, không nhịn được ngẩng đầu lên, đôi mắt to xinh đẹp của cô ta giống như vàng trắng sáng lung linh soi bóng xuống mặt hồ.

"Cô đang cười gì vậy?" Tôi kỳ quái hỏi.

"Cười sự đáng yêu của cô!" Cô ta vươn tay, nhéo nhẹ lên mặt tôi một cái: "Tôi thật không ngờ rằng Lục Minh Hiên sẽ thích mẫu người phụ nữ ngây thơ trong sáng, tôi cho rằng, chỉ có những người phụ nữ quyến rũ mới có thể chiếm được tình yêu của anh ta."

"Đúng là đàn ông, quả nhiên vẫn là thích những người phụ nữ thanh thuần, giống như cô vậy, rất thích hợp cưới về làm vợ, còn phụ nữ quyến rũ, chỉ thích hợp làm tình nhân thôi!"

Cô ta lắm bả, nhìn tôi, cười cười...

Chương 297: So với đàn ông, tôi yêu tiền hơn

Cô ta lẩm bẩm, nhìn tôi, cười cười...

"Hà..." Tôi nghiền ngẫm nhìn cô ta, trong lòng nghi ngờ đủ thứ chuyện.

"Đang nghĩ cái gì đó?" Dường như cô ta nhìn ra sự nghi ngờ của tôi, cười nhạt: "Có cái gì muốn hỏi thì cứ hỏi thẳng."

Tôi do dự một lát, cuối cùng vẫn hỏi: "Sao lúc đầu cô lại muốn rời khỏi anh ta?"

Biểu cảm trong ánh mắt cô ta hơi khó hiểu, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như cũ, mấp máy môi: "Bởi vì tiền, tôi rời bỏ anh ấy."

"Bởi vì tiền ư?"

"Đúng vậy!" Cô ta tựa hồ đang nhớ lại, chậm rãi nói: "Tôi bởi vì tiền mà đến với anh ấy, sau khi yêu nhau, cũng lại bởi vì tiền mà rời bỏ anh ấy đi, thật mỉa mai!"

"Tôi có thể cảm nhận được, lúc đó anh ấy thật sự rất yêu tôi, anh ấy biết rõ tôi vì tiền nên mới ở lại bên cạnh anh ấy, anh ấy cũng không ngại, nhưng cuối cùng tôi vẫn không nhận được mà bị hấp dẫn bởi đồng tiền, rời bỏ anh ấy, đây là chuyện mà anh ấy không thể nào tha thứ được..."

Ánh mắt xinh đẹp của cô ta dần dần trở nên ướn ắt, giống như bị

nhuộm bởi một tầng hơi nước, ánh mắt lấp lánh chớp chớp làm người khác không khỏi đau lòng.

Tôi chợt nghĩ tới cái gì, thốt lên: "Là bởi vì Lục Chấn Hải có phải không? Ông ta cho cô nhiều tiền hơn để ép cô đi đúng không?"

Cô ta hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn tôi, sau đó cong môi cười một tiếng: "Cô cũng biết không ít chuyện."

"Tôi... Tôi đoán, bởi vì lúc anh ta và ba anh ta cãi nhau, đã nhắc đến tên của cô, cho nên..."

"À, như vậy sao." Dường như cô ta nghĩ đến cái gì, nụ cười có chút thâm lương: "Ông ta còn nhớ rõ tôi sao..."

Hai người trầm mặc, không ai nói gì.

"Cô cũng đã yêu anh ta rồi, tại sao lại còn đồng ý rời đi?" Tôi mở miệng đánh vỡ không khí trầm mặc, nếu cũng yêu rồi, sao còn bỏ đi?

"Có lẽ là do tôi ích kỷ, so với đàn ông, tôi yêu tiền hơn." Cô ta rất thẳng thắn nói mấy lời này với tôi, nhìn tôi cười: "Gia cảnh nhà tôi cũng không phải tốt, tôi cần nhiều tiền để cải thiện cuộc sống của tôi."

Tôi ngẩn ra, sao mấy lời này nghe quen quá vậy? Tôi cảm thấy như được gặp một bản sao của mình.

Tôi cũng cần tiền để cải thiện cuộc sống của tôi! Vì tiền, tôi ở bên cạnh Lục Minh Hiên, nhưng trong tương lai, tôi cũng sẽ vì tiền mà rời bỏ anh ta sao?

Tôi không biết liệu mình có làm như vậy không nữa...

Chương 298: Quý trọng người đàn ông này cho thật tốt

Tôi không biết liệu mình có làm như vậy không nữa...

Cô ta thờ dài, tiếp tục nói: "Mặc dù anh ấy có rất nhiều tiền, nhưng ở bên cạnh anh ấy tôi không có cảm giác an toàn, cuối cùng tôi vẫn cảm thấy, người đàn ông như vậy, một ngày nào đó cũng sẽ rời bỏ tôi mà thôi... Tôi cần nhiều tiền hơn mới có thể cho tôi cảm giác an toàn, làm tôi hài lòng."

"Vậy cô... Có hối hận không?" Tôi cẩn thận ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cô ta.

Cô ta suy nghĩ một lúc: "Lúc đó không hối hận, nhưng bây giờ, thấy anh ấy kết hôn... Hình như, cũng có hối hận một chút..." Cô ta nói xong, cười với tôi: "Cô yên tâm, bây giờ chúng tôi thật sự chỉ là bạn bè thôi, anh ta không còn thích tôi nữa, nếu như cho tôi được lựa chọn một lần nữa, tôi nghĩ, tôi vẫn sẽ chọn tiền!"

"Ông ta... Cho cô bao nhiêu tiền?" Tôi chỉ ông ta, chính là Lục Chấn Hải, tôi rất hiếu kỳ, không biết ông ta đã bỏ ra bao nhiêu tiền mà khiến cô ta buông tha cho người đàn ông ưu tú như Lục Minh Hiên.

"Mười tỉ!" Cô ta nhẹ nhàng nói ra con số khủng khiếp này, giống như con số này trong mắt cô ta chẳng là bao nhiêu cả.

Mười tỉ, rời khỏi một người đàn ông, tôi nghĩ, rất nhiều người phụ nữ đều sẽ không cưỡng lại được con số này!

Nếu số tiền hấp dẫn này cũng nằm ngay trước mặt tôi, liệu tôi cũng sẽ làm ra lựa chọn như vậy không?

Dường như cô ta cũng nhìn ra ý tưởng của tôi, vồ vồ lên vai tôi: "Lục Minh Hiên thật sự là một người đàn ông tốt, có lẽ cô sẽ cảm thấy anh ấy lãng nhãng, thích đùa bỡn tình cảm, thật ra thì anh ấy cũng rất chung tình, chẳng qua là... Người đã từng bị thương rồi sẽ thích làm một điều gì đó để che giấu nội tâm bị thương của mình, nhớ năm đó khi anh ấy ở cùng với tôi, đã đoạn tuyệt quan hệ với tất cả những người phụ nữ khác, vậy mà tôi còn làm tổn thương anh ấy..."

"Cô đừng ngốc giống như tôi, hãy quý trọng người đàn ông này cho thật tốt, nếu không sau này cô sẽ rất hối hận đó!" Lúc cô ta nói những lời này, biểu cảm trong con ngươi xinh đẹp làm tôi nhìn không thấu.

Cô ta nói xong liền rời đi.

Tôi đứng một mình trong phòng hóa trang, suy nghĩ bay đến nơi xa xăm...

Lúc tôi quay trở lại bữa tiệc, từ đằng xa đã nhìn thấy Lục Minh Hiên và Mộng Na đang nói chuyện với nhau, hai người cầm ly rượu trong tay, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười, giống như đang trò chuyện rất vui vẻ, sau đó hai người còn lấy điện thoại di động ra, hình như là đang trao đổi số điện thoại.

Tôi do dự một chút, từ từ đi tới.

"Vợ anh đã quay trở lại rồi, em không quấy rầy hai người nữa, hôm nào lại liên lạc, anh vẫn còn nợ em một bữa cơm đó!" Cô ta vẫy vẫy tay, rời đi..

Chương 299: Mùi hoóc-môn

"Vợ anh đã quay trở lại rồi, em không quấy rầy hai người nữa, hôm nào lại liên lạc, anh vẫn còn nợ em một bữa cơm đó!" Cô ta vẫy vẫy tay, rời đi...

Lục Minh Hiên nhẹ nhàng ôm thắt lưng tôi: "Sao sắc mặt của em kém quá vậy? Không thoải mái sao?"

"Không có." Tôi lắc đầu: "Em hơi mệt, muốn về nhà."

"Vậy chúng ta trở về thôi."

Lại một đêm dài đằng đẵng.

Mùi hoóc-môn lan tràn khắp cả căn phòng.

Có tiếng thở dốc của người đàn ông, tiếng thân thể va chạm, còn có tiếng người phụ nữ không kiềm nén được mà rên lên.

Khi người đàn ông nằm sấp bất động đè lên cơ thể người phụ nữ, cuộc hoan ái cuối cùng cũng kết thúc.

"Tâm trạng của em hôm nay hình như không được tốt." Anh ta nhẹ nhàng hôn lên mặt tôi, ngón tay thon dài vén tóc trên trán tôi ra sau hai tai: "Có phải anh còn làm chưa đủ tốt hay không? Làm em không thoải mái sao?"

Tôi không trả lời anh ta, chỉ lắc đầu một cái, sau đó chôn đầu vào trong ngực anh ta.

Tôi không biết phải trả lời vấn đề của anh ta như thế nào nữa, anh ta đã làm rất tốt rồi, là tâm trạng tôi hôm nay không được tốt, nên dù anh ta có cố gắng đến thế nào đi nữa, cũng không thể nào làm tôi thỏa mãn được.

Phụ nữ và đàn ông căn bản là không giống nhau, lúc tâm trạng phụ nữ không tốt, thì không có chút hăng hái nào, đặc biệt là trong ham muốn, nhưng còn đàn ông thì bất kỳ lúc nào cũng có thể nổi thú tính lên, dễ dàng làm bọn họ nảy sinh ham muốn.

"Em có tâm sự sao?" Anh ta hoài nghi, bàn tay ấm áp khẽ vuốt ve mái tóc tôi.

Tôi vẫn không nói chuyện, nhắm mắt lại, ngửi mùi hương trên cơ thể anh ta.

"Là bởi vì Mộng Na sao?"

Nhắc tới cái tên này, tôi vô thức mở mắt ra.

Anh ta cúi đầu, không chớp mắt nhìn tôi: "Anh và cô ấy đã trở thành quá khứ rồi, em đừng để ý, nếu như em vẫn còn không yên lòng thì anh sẽ không qua lại với cô ấy nữa."

"Em không có ý đó." Cô gái Mộng Na này trong ấn tượng của tôi, cũng không xấu lắm, không giống với mấy người phụ nữ âm hiểm ác độc trước kia của Lục Minh Hiên, tôi thấy Mộng Na là người rất yêu Lục Minh Hiên, mà cô ta cũng là người phụ nữ khiến cho Lục Minh Hiên động lòng.

Bọn họ cũng đã từng là một đôi thật lòng yêu nhau, chỉ là Mộng Na không thể cưỡng lại sức hút của đồng tiền mà thôi!

"Có phải cô ấy làm anh rất khổ sở hay không?" Tôi hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

Thật ra thì là người yêu, không nên hỏi chuyện trước đây của bạn trai hoặc bạn gái mình, nhưng tôi không thể nào nhịn được.

Chương 300: Em muốn cái gì anh cũng có thể cho em

Thật ra thì là người yêu, không nên hỏi chuyện trước đây của bạn trai hoặc bạn gái mình, nhưng tôi không thể nào nhịn được, tôi cho rằng mình rất rộng rãi, tôi cứ nghĩ tôi có thể chấp nhận được, nhưng sự thật đã chứng minh, tôi vẫn sẽ ghen!

Lúc nghe Lục Minh Hiên nói "đúng vậy", lòng tôi như nhói lên, giống như có thứ gì đâm vào.

"Anh rất yêu cô ấy sao?" Tôi cố nén đau đớn, hỏi thêm một câu.

"Đã từng, rất yêu, bây giờ thì không còn cảm giác gì nữa rồi." Giọng nói của anh ta nghe qua thật bình thản, nhưng cũng mơ hồ chứa một loại cảm xúc không rõ.

"Anh có hận cô ấy không?" Tôi ngẩng đầu lên hỏi anh ta.

Anh ta cong khóe miệng: "Sao em giống cô ấy quá vậy, cũng hỏi anh vấn đề này?"

Tôi nhớ lần đó ở trên xe, Mộng Na đã hỏi anh ta vấn đề này, lúc đó anh ta đã trả lời là không có hận.

Thật sự không hận sao? Tôi vẫn là không nhịn được mà hỏi thêm một lần nữa, lỡ như nhận được đáp án khác thì sao?

"Thay vì hận cô ấy, không bằng hận ba anh!"

Nhắc tới ba mình, ánh mắt anh ta lập tức trở nên âm trầm, đầy hận ý: "Nếu không phải do ông ta làm như vậy, làm sao Mộng Na bỏ đi được?"

Tâm tình của anh ta lập tức trở nên kích động, lồng ngực hơi phập phồng: "Từ nhỏ đến lớn, cái gì anh cũng phải nghe theo ông ta, ngay cả cưới vợ mà ông ta cũng muốn ngăn cản anh! Cô ấy yêu tiền thì sao chứ, đây đều là bản tính của con người, ai mà lại không thích tiền? Không phải ông ta cũng vì tiền nên lúc anh còn nhỏ mới không có ở bên cạnh chăm sóc cho anh sao? Luôn cho là tiền có thể giải quyết tất cả mọi chuyện! Anh ghét suy nghĩ đó của ông ta."

Nghe vậy, tôi đột nhiên cảm thấy Lục Minh Hiên và Lục Chấn Hải thật giống nhau!

Không phải Lục Minh Hiên cũng cho rằng tiền có thể làm được mọi thứ sao? Lúc nào anh ta cũng cao ngạo như vậy mà? Quả nhiên là bị ảnh hưởng bởi ba anh ta! Đúng là cha nào con nấy!

Nhưng cũng không trách anh ta được, ai bảo gia cảnh nhà anh ta từ nhỏ đã tốt như vậy rồi chứ!

"Phụ nữ không phải thích kim cương hàng hiệu, thích những thứ đắt tiền sao, những thứ này anh đều có thể cho được, chỉ cần cô ấy đối xử tốt với anh, mê tiền cũng không sao, anh có thể nuôi được! Nhưng ba anh, trời sinh đã muốn đối đầu với anh! Cái gì anh cũng có thể dễ dàng tha thứ, chỉ có cái này, là anh không thể nào tha thứ được!"

Đây là lần đầu tiên anh ta nói lên cảm nhận về ba mình trước mặt tôi, tôi cũng rất thấu hiểu anh ta, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực anh ta, ý nói anh ta không nên tức giận.

Lòng ngực phập phồng của anh ta cũng dần dần ổn định lại, anh ta bắt được tay tôi, giọng nói hơi khàn khàn: "Em đừng giống như cô ấy mà bỏ anh đi. Em muốn cái gì, anh cũng có thể cho em, chỉ cần em đừng rời bỏ anh."

Chương 301: Đàn ông giữ mình trong sạch

Lồng ngực phập phồng của anh ta cũng dần dần ổn định lại, anh ta bắt được tay tôi, giọng nói hơi khàn khàn: "Em đừng giống như cô ấy mà bỏ anh đi. Em muốn cái gì, anh cũng có thể cho em, chỉ cần em đừng rời bỏ anh."

Trong lòng tôi lập tức xúc động.

Nhưng anh có biết điều em muốn là cái gì không?

Hắn là anh ta cho rằng tôi thích tiền, anh ta có thể cho tôi rất nhiều tiền sao? Nhưng cái tôi muốn, không phải tiền, không phải là tiền đâu.

Không biết tại sao, vào giờ phút này, trong lòng tôi thật sự không muốn có nhiều tiền một chút nào, tôi chỉ muốn trái tim của anh ta, con người anh ta.

Tôi muốn anh ta hoàn hảo chỉ thuộc về một mình tôi, không muốn chia sẻ với bất kỳ người phụ nữ nào khác! Tôi không thể nào chấp nhận được chuyện một giây trước anh ta đang ân ái với tôi, mà một giây sau lại nằm trên giường với người phụ nữ khác, làm những chuyện giống như đã làm với tôi.

Tôi ích kỷ, tôi thích sạch sẽ, tôi không thích loại đàn ông không biết giữ mình trong sạch.

Phụ nữ có thể vì đàn ông mà thủ thân như ngọc, tại sao đàn ông

không thể vì người phụ nữ của mình mà giữ bản thân trong sạch chứ?

Tôi muốn được công bằng, địa vị nam nữ phải ngang hàng lẫn nhau, phụ nữ có thể hy sinh vì đàn ông. Vậy thì đàn ông cũng phải hy sinh vì người phụ nữ! Vợ chồng nào cũng sẽ làm như vậy có phải không? Hôn nhân một vợ một chồng chính là phải như vậy!

Những lời này, tôi không nói với anh ta, tôi cảm thấy anh ta sẽ không tiếp thu đâu, không biết sau khi nghe xong anh ta sẽ nghĩ cái gì nữa đây. Tôi không muốn nói ra, tôi hy vọng một ngày nào đó anh ta có thể hiểu.

Nếu như anh ta thật sự yêu tôi, vậy thì sẽ không qua lại với những người phụ nữ khác.

Cũng giống như Mộng Na đã nói, năm đó, anh ta vì Mộng Na mà cự tuyệt tất cả những người phụ nữ khác, vậy nếu hôm nay, anh ta thật sự yêu tôi, cũng sẽ làm được những chuyện này!

Nếu như anh ta mà không làm được, thì đó chính là vấn đề của tôi, chứng minh anh ta yêu tôi không đủ sâu đậm, hoặc là căn bản anh ta không hề yêu tôi!

Nếu quả thật như vậy, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng!

"Anh cũng bởi vì cô ấy mà không tin tưởng vào phụ nữ nữa hay sao?" Tôi cảm thấy anh ta có lòng phòng bị đối với phụ nữ rất mạnh mẽ, không phải ở phương diện tiền bạc, mà là ở phương diện tình cảm!

"Đúng vậy." Anh ta thẳng thắn thừa nhận, không chớp mắt nhìn tôi, tròng mắt đen sâu thẳm dần dần sáng lên, một hồi lâu, mới chuyển

tầm mắt nhìn lên tay tôi: "Em đã khiến anh thay đổi cái nhìn về phụ nữ một lần nữa, chỉ mong em sẽ không làm anh thất vọng."

"Nếu như em làm anh thất vọng thì sao?"

"Vậy thì anh sẽ không bao giờ... tin tưởng phụ nữ một lần nào nữa!" Ánh mắt của anh ta lập tức trở nên hung ác, nhưng rất nhanh đã nhu hòa trở lại: "Em nhất định sẽ không làm như vậy mà, có đúng không?"

Chương 302: Anh sẽ làm em hạnh phúc

"Vậy thì anh sẽ không bao giờ... tin tưởng phụ nữ một lần nào nữa!" Ánh mắt của anh ta lập tức trở nên hung ác, nhưng rất nhanh đã nhu hòa trở lại: "Em nhất định sẽ không làm như vậy mà, có đúng không?"

Tôi không trả lời lại câu hỏi của anh ta, chỉ nằm sấp trong ngực anh ta, nhẹ nhàng nói: "Chỉ cần anh không bỏ em, em sẽ không rời khỏi anh, nhưng nếu anh làm chuyện có lỗi với em, vậy thì đừng trách em vô tình."

"Cái gì gọi là chuyện có lỗi với em?"

"Anh nên tự hiểu."

"Nếu như anh làm thì sao? Em sẽ đối xử với anh như thế nào?"

"Không biết... Anh có muốn thử hay không?"

"Không dám..." Anh ta khẽ cười.

Tôi nghĩ thầm, có chuyện gì mà Lục Minh Hiên không dám làm sao? Chỉ cần chuyện anh muốn làm thì không có người nào ngăn cản được!

"Anh sẽ rất yêu em, em hãy tin anh." Anh ta nghiêm túc nói với tôi.

Tôi cười: "Anh cũng biết nói mấy lời ngon tiếng ngọt sao?"

"Đây không phải là nói ngon nói ngọt, mà là cam kết!"

"Nếu cam kết mà không thực hiện được thì nó sẽ trở thành lời ngon tiếng ngọt, bây giờ anh chỉ mới nói chứ chưa thực hiện, vậy thì nó vẫn còn là lời ngon tiếng ngọt, nhưng nghe vào, cảm giác cũng không tệ." Tôi nâng lên một nụ cười trên môi, trong lòng thật ngọt ngào.

"Sẽ thực hiện được!" Anh ta ôm tôi càng chặt hơn, đột nhiên tà mị cười một tiếng: "Anh chẳng những sẽ làm cho em hạnh phúc, mà còn sẽ cho em tính phúc nữa, không cần phải là sau này, ngay bây giờ cũng có thể làm được ngay lập tức..."

Tôi có thể cảm nhận được một cách vô cùng rõ ràng, phía dưới của anh ta ngay lập tức cương cứng, chống lên đùi tôi.

"Anh..." Rốt cuộc có phải là người không, làm sao có thể vừa nói cứng là cứng liền được như vậy!

Tôi còn chưa kịp nói xong suy nghĩ trong lòng, đôi môi đã bị anh ta ngậm chặt, triền miên hôn, cuốn tôi vào biển tình cuồng nhiệt...

Đêm còn rất dài, rất rất dài...

Tình của tôi đối với Lục Minh Hiên càng ngày càng ấm dần lên, trong khoảng thời gian sống chung này, chúng tôi rất hòa hợp, nhưng kể từ khi nhìn thấy Mộng Na, trong lòng tôi như có một cái gai, tạo thành một tầng ngăn cách giữa chúng tôi, có lẽ là do lòng dạ của tôi quá hẹp hòi!

Mỗi lần nghĩ đến người anh ta yêu, trong đầu sẽ lại nháy ra hai chữ "Mộng Na".

Hơn nữa trùng hợp chính là, kể từ sau bữa tiệc lần đó, công việc của Lục Minh Hiên trở nên bận bịu lu bù.

Lúc nào cũng phải bận rộn làm việc, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, thời gian ở bên cạnh tôi càng ngày càng ít, một ngày gọi năm cuộc điện thoại từ từ biến thành một cuộc, dần dần, một ngày một cú điện thoại cũng không có.

Mỗi lần về nhà, sẽ ngay lập tức lên giường ngủ, giống như rất phiền não.

Chương 303: Nguy cơ phá sản

Mỗi lần về nhà, sẽ ngay lập tức lên giường ngủ, giống như rất phiền não.

Đêm hôm đó, tôi không nhin được mà hỏi anh ta.

"Có phải công việc của anh gặp phải khó khăn không? Sao em thấy anh không được vui?"

Anh ta ôm tôi, hôn lên trán tôi: "Gần đây gặp phải một chút phiền toái, nhưng sẽ không có chuyện gì đâu, tin tưởng anh, trong khoảng thời gian này, anh không ở bên cạnh em được, chờ xử lý xong chuyện này, chúng ta sẽ đi châu Âu hưởng tuần trăng mật, hôn lễ xảy ra sơ suất, anh sẽ dùng tuần trăng mật để bù đắp lại cho em, chúng ta sẽ đi đến thật nhiều nơi, anh sẽ dành ra ba tháng để đi chơi với em, có chịu không?"

Tôi nhẹ gật đầu một cái, sau đó tựa vào trong ngực anh ta, để mặc anh ta ôm...

Hôm sau tỉnh lại, trời vừa mới sáng, Lục Minh Hiên đã không còn ở bên cạnh tôi.

Tôi sờ soạng vị trí của anh ta, lạnh ngắt, anh ta đi lâu rồi.

Sao mới sáng sớm mà đã đi làm rồi? Nhìn đồng hồ, mới sáu giờ rưỡi, bình thường không phải hơn chín giờ anh ta mới đi làm sao? Sáng nhất cũng là bảy giờ rưỡi, không đến nỗi mới sáu giờ rưỡi mà đã đi rồi.

Không có anh ta ôm, tôi cũng không ngủ được, dút khoác rời giường, khoác thêm áo xuống lầu ăn sáng.

Cũng lâu rồi không nhìn thấy Lục Chấn Hải, chắc là về Mỹ rồi, Lục Minh Hiên không nói gì về ông ta, tôi cũng ít khi hỏi về chuyện đó.

Ông ta không có ở đây là tốt rồi, mỗi lần nhìn thấy ông ta, khẳng định là lại không có chuyện gì tốt!

Có lẽ là do ngồi ăn một mình, một chút khẩu vị cũng không có, thật là nhàm chán, tôi muốn xem báo, nhưng lại phát hiện, lúc nào trên bàn ăn cũng có để sẵn báo, sao bây giờ lại không có?

Tôi hỏi người giúp việc đứng bên cạnh: "Báo hôm nay đâu?"

Người giúp việc ngập ngừng trả lời: "Ờ báo kia đem vứt rồi, Lục tiên sinh nói, trong mấy ngày này không được để báo trong nhà."

Tại sao muốn giấu mấy tờ báo đi? Tôi nghi ngờ, nhướng mày: "Mau lấy tờ báo đó đến đây cho tôi."

"Nhưng mà..."

"Nhanh đi!" Tôi lấy khẩu khí thiếu phu nhân ra lệnh.

"Dạ!" Cô ta không dám cãi lời tôi, rất nhanh đã đưa tờ báo tới.

Tôi vừa nhìn vào tựa đề trên trang đầu, liền bị khiếp sợ...

Tập đoàn Đông Á có nguy cơ bị phá sản, giá cổ phiếu xuống đến mức thấp nhất!

Tại sao có thể như vậy? Chuyện lớn như vậy, sao anh ta không nói gì với tôi? Ngay lập, tôi cầm điện thoại di động lên gọi anh ta:

"Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau..."

Chương 304: Đó cũng là tại vì cô!

"Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau..."

Gọi mấy lần, lần nào cũng báo máy bận, đến lần thứ năm thì điện thoại anh ta đã tắt máy rồi.

Tôi rất lo lắng không biết phải làm sao bây giờ.

Lúc này, cánh cửa mở ra, dáng người cao lớn của Lục Chấn Hải xuất hiện, cả người tỏa ra hơi thở tức giận.

Ông ta vừa vào cửa nhìn thấy tôi đã giận dữ hỏi: "Lục Minh Hiên đâu!"

"Tôi, không biết... Anh ấy đi làm từ sớm rồi."

"Đi làm sao? Hừ! Tên tiểu tử hư hỏng, khiến công ty trở thành như vậy, bây giờ cái bóng cũng không thấy đâu! Xảy ra chuyện lớn như vậy mà cũng không nói cho tôi biết! Đã lừa gạt tôi làm đám cưới, bây giờ công ty phát sinh chuyện không hay mà cũng dám lừa gạt tôi, thật là đần độn! Tôi vất vả thành lập cơ nghiệp bao nhiêu năm nay, lại sắp bị nó phá tan tành rồi!" Lục Chấn Hải tức giận nói, hai tròng mắt muốn phun ra lửa.

Tôi bị khí thế tức giận của ông ta dọa sợ, nhưng ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ trấn định.

Đột nhiên ánh mắt ông ta bắn về phía tôi: "Đó cũng là tại vì cô!"

Tôi hết hồn, nhưng vẫn bình tĩnh: "Chuyện này liên quan gì tới tôi chứ?"

"Cô còn không biết chuyện gì sao?" Ông ta nheo cặp mắt nguy hiểm: "Không phải tại cô, thì làm sao nó đắc tội Dương Thừa Trung được! Nếu không bây giờ cũng không phải lâm vào cảnh như vậy!"

"Dương Thừa Trung?" Cái tên này nghe rất quen, hình như tôi đã gặp ở đâu rồi, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

"Chờ nó quay lại thì cô hỏi nó cho kỹ đi!" Ông ta nói thêm một câu nữa, sau đó nghênh ngang bỏ đi.

Tôi lẳng lặng ngồi trên bàn ăn, nắm tờ báo trong tay, rứt cuộc Dương Thừa Trung là ai?

Từ trưa ngồi đến nửa đêm, hơn mười hai giờ, một bóng dáng cao gầy trông có vẻ rất mệt mỏi đi vào phòng khách.

Tôi ngẩng đầu, thấy Lục Minh Hiên đưa cặp công văn cho người giúp việc, khuôn mặt đầy mệt mỏi, anh ta nhìn thấy tôi, có chút kinh ngạc.

"Sao em còn chưa ngủ?" Anh ta đi tới trước mặt tôi, vén sợi tóc tôi:

"Sao lại ngồi ở chỗ này, không ở trong phòng đợi anh? Sau này không cần phải chờ anh về đâu, em cứ đi ngủ sớm đi."

"Sao xảy ra chuyện lớn như vậy mà anh không nói cho em biết?" Tôi nhìn anh ta.

Đáy mắt anh ta nhanh chóng thoáng qua một tia ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như cũ.

"Em cũng biết rồi sao?"

"Anh cho rằng đem vút mấy tờ báo đi là em không biết gì sao?" Tôi hơi tức giận.

Anh ta trầm mặc một hồi, khẽ vuốt mặt tôi: "Anh chỉ là không muốn em lo lắng thôi, chút chuyện nhỏ này, anh có thể xử lý được, tin tưởng anh."

Chương 305: Biết đau lòng vì anh ta

Anh ta trầm mặc một hồi, khẽ vuốt mặt tôi: "Chỉ là anh không muốn em lo lắng thôi, chút chuyện nhỏ này, anh có thể xử lý được, tin tưởng anh."

"Chuyện nhỏ sao? Chuyện lớn như vậy mà anh còn nói là chuyện nhỏ sao?" Tôi cắn môi: "Những chuyện này là do Dương Thừa Trung làm phải không?"

Rốt cuộc tôi cũng nhớ ra Dương Thừa Trung là ai rồi, chính là ba của Dương Tử Huyền, lần trước đi leo núi có gặp rồi! Thân phận của người đàn ông kia là gì tôi cũng không rõ lắm, nhưng nhìn khí thế của ông ta, cũng biết là người không dễ đối phó!

"Ai nói cho em biết?" Anh ta bất ngờ.

"Buổi trưa, ba anh có về nhà tìm anh, là ông ta nói." Tôi thành thật trả lời, đột nhiên cảm thấy đau lòng, cầm tay anh ta: "Thật xin lỗi, đều là do em làm liên lụy đến anh..."

"Cô gái ngốc, em có liên quan gì đến chuyện này chứ?" Anh ta nhẹ nhàng hôn lên trán tôi.

"Bởi vì chúng ta kết hôn cho nên Dương Tử Huyền mới tự sát, vì vậy ba cô ta mới trách tội anh..." Tôi nhận hết trách nhiệm lên người mình, không biết tại sao, tôi trở nên rất bảo vệ anh ta.

Chắc đây chính là tình yêu! Tôi bắt đầu biết đau lòng vì anh ta rồi.

"Là do anh ra ngoài trêu chọc phụ nữ, không có liên quan đến em, đừng tự trách bản thân nữa, có biết không?" Anh ta ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng nói: "Anh đã có phương án giải quyết rồi, em không cần phải lo lắng, mấy ngày nữa sẽ tương đối bận rộn, không ở bên cạnh em được, chờ anh giải quyết xong chuyện này, anh sẽ bù đắp lại tất cả cho em."

Xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi còn sẽ trách anh ta sao?

"Anh đừng lo cho em, xử lý công việc cho thật tốt để còn giải thích mọi chuyện với ba anh! Ông ta biết chuyện này rồi, hôm nay lúc về nhà nhìn ông ta rất tức giận, cũng may là anh không có ở đây..."

Nhớ bộ dạng đáng sợ của Lục Chấn Hải hồi trưa, nếu Lục Minh Hiên mà có ở đây, chắc chắn sẽ bị ông ta mắng chết.

"Ừ, anh sẽ nói chuyện với ba anh, em đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu..."

Mặc dù anh ta an ủi tôi, kêu tôi tin vào năng lực của anh ta, nhưng tôi vẫn rất lo lắng cho anh ta.

Có lẽ là do suy nghĩ quá nhiều, gần đây tôi bị mất ngủ, động một chút là lại cảm thấy choáng váng, rất khó chịu trong người.

Kể từ sau ngày hôm đó, tôi rất ít khi nhìn thấy Lục Minh Hiên.

Anh ta luôn đi sớm về trễ, tôi chỉ có thể nhìn thấy anh ta khi xem tin tức trên tivi hoặc xem báo thôi, nhưng tình hình cụ thể hiện tại của anh ta tôi cũng không biết rõ, còn Lục Chấn Hải cũng không có về nhà lần nào.

Độc bản tin trên báo, tình hình công ty anh ta hiện tại không mấy khả quan, cũng không có chuyển biến gì tốt, tôi càng xem càng lo lắng.

Chương 306: Bọn họ sẽ nối lại tình xưa sao?

Đọc bản tin trên báo, tình hình công ty anh ta hiện tại không mấy khả quan, cũng không có chuyển biến gì tốt, tôi càng xem càng lo lắng.

Một ngày nọ, tựa đề trên trang nhất tờ báo giải trí hấp dẫn tầm mắt của tôi.

Đó là hình ảnh của Lục Minh Hiên, anh ta đang ôm một cô gái tóc vàng đi bên cạnh, mái tóc xoăn màu vàng kim đỏ, làm sao mà tôi không nhận ra được? Không phải là Mộng Na sao?

Trên báo viết: Tổng giám đốc tập đoàn Đông Á Lục Minh Hiên cùng mỹ nữ tổng giám đốc ngoại quốc Mộng Na đến khách sạn mượn phòng!

Từ nội dung trên báo, tôi đại khái có thể hiểu được, Mộng Na đã di cư ra nước ngoài, cô ta ở nước ngoài mở một công ty tài chính rất lớn, lại còn là một nữ tổng giám đốc vô cùng xinh đẹp!

Thực lực của cô ta mạnh mẽ như vậy, lần này tập đoàn Đông Á gặp phải nguy cơ phá sản, nếu như có cô ta giúp đỡ, tuyệt đối có thể vực dậy tình hình không mấy khả quan hiện nay của tập đoàn Đông Á!

Chẳng lẽ Lục Minh Hiên muốn nhờ vả cô ta để giúp khôi phục tập đoàn Đông Á sao?

Không, không thể nào, Lục Minh Hiên không phải là người như vậy! Hai người họ đi cùng nhau, chắc chỉ là do trùng hợp mà thôi, nhất

định là trùng hợp thôi.

Nhưng nhìn mấy bức ảnh chụp hai người họ đi chung, hình như không phải là cùng một ngày, trang phục không giống nhau, có nhiều lần trùng hợp như vậy sao?

Sau mấy ngày, trên tất cả các tờ báo đều đưa tin hai người bọn họ, mấy tin đồn cùng nghi vấn xuất hiện ở khắp nơi, cộng thêm mấy tin tức do cánh nhà báo giật tít, chuyện này càng huyền não xôn xao.

Trong lòng tôi bắt đầu không bình tĩnh được nữa rồi, càng ngày càng rối loạn!

Hai người họ đã từng yêu nhau, bây giờ Lục Minh Hiên gặp khó khăn, tôi lại không giúp được anh ta...

Nếu như Mộng Na giúp anh ta một tay, Lục Minh Hiên có cảm động mà hồi tâm chuyển ý với cô ta không? Bọn họ sẽ nối lại tình xưa sao?

Nếu quả thật là như vậy, vậy tôi phải làm thế nào bây giờ?

Không, Lục Minh Hiên sẽ không làm như vậy, anh ta không phải người như vậy, tôi tin tưởng anh ta, anh ta đã nói là yêu tôi rồi, tôi phải tin tưởng vào anh ta, không được suy nghĩ lung tung.

Tôi dùng sức lắc đầu, cố loại bỏ mấy ý tưởng lộn xộn lung tung trong đầu, quyết định cho dù như thế nào thì tối nay cũng phải chờ Lục Minh Hiên về, không phải là tôi muốn chất vấn anh ta, chỉ là lâu rồi không được thấy anh ta, tôi muốn nhìn anh ta ở bên cạnh tôi, mới có cảm giác an toàn.

Đèn ngủ mờ mờ ở đầu giường vẫn sáng, đêm đã khuya, xung quanh

vô cùng im lặng, cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Một chút buồn ngủ tôi cũng không có, trời sắp sáng rồi, anh ta có về nhà không?

Đang lúc tôi vô cùng thất vọng, âm thanh mở cửa "rắc rắc" vang lên.

Một thân hình cao lớn đi vào, Lục Minh Hiên đã về nhà.

Chương 307: Mùi nước hoa của phụ nữ

Một thân hình cao lớn đi vào, Lục Minh Hiên đã về nhà.

Lòng tôi trở nên thật vui mừng, cảm thấy giống như tìm được thứ gì đã đánh mất, nhanh chóng xuống giường, lao vào trong lòng ngực của anh ta, ôm anh ta thật chặt.

Dường như anh ta bị tôi làm cho giật mình, khẽ vuốt đầu tôi, nhíu mày: "Sao em còn chưa ngủ? Lại đang chờ anh về sao? Không phải đã dặn em không cần chờ anh rồi mà?"

"Nhưng đột nhiên tối nay em rất muốn nhìn thấy anh." Tôi dịu dàng như con mèo nhỏ, chôn cái đầu thật sâu trong lòng anh ta, nhắm mắt lại hít thở mùi hương thuộc về anh ta.

Nhưng hít sâu một hơi, tôi chợt mở mắt.

Bởi vì, tôi có thể nghe được trên người anh ta mùi nước hoa của phụ nữ!

Tuyệt đối không sai, đó là mùi nước hoa của phụ nữ, xen lẫn vào mùi của anh ta, mặc dù mùi thơm kia rất nhạt, nhưng tôi vẫn có thể ngửi thấy một cách rõ ràng.

Phụ nữ rất nhạy cảm với mùi hương, không có ai rõ ràng mùi trên người anh ta hơn tôi!

"Sao vậy?" Dường như anh ta cảm thấy cái gì bất thường, nhẹ

nhàng đẩy tôi ra.

"Không có gì." Tôi lắc đầu.

Tôi nghĩ là mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi cố gắng khống chế bản thân không được suy nghĩ bậy bạ, phải tin tưởng anh ta, tin nhiệm anh ta!

"Anh mệt lắm rồi phải không, em pha nước cho anh tắm." Tôi cố gắng nâng lên một nụ cười nhàn nhạt, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, đi tới phòng tắm mở nước.

Nước ấm bay lên hơi nước mờ mờ, tỏa ra khắp phòng tắm, sương mù tràn ngập làm không khí có vẻ thêm phần dịu hoặc, trong không khí có một loại hơi thở mập mờ đang không ngừng gia tăng.

Tôi đứng trước gương, nhìn sương mù từ từ làm mờ hình ảnh phản chiếu, hơi nước dần phủ kín, đột nhiên một đôi tay ấm áp từ sau lưng ôm lấy thắt lưng của tôi, mái tóc đen ngắn tựa lên vai tôi, nhẹ nhàng gặm cắn.

Tôi không cự tuyệt, để mặc cho bàn tay càn rỡ của anh ta đang luồn vào trong váy tôi, khẽ vuốt lên mỗi một tấc da thịt trên người tôi, cuối cùng dừng lại ở đôi gò bồng mềm mại trước ngực.

Anh ta giống như đang vuốt ve món đồ chơi mình yêu thích, phủ bàn tay lên khe xoa nắn, đôi môi mỏng in những vết dấu tây lên da thịt trắng như tuyết của tôi, tinh tế cắn mút, từ cổ đến bả vai, dần dần đi xuống...

Có lẽ là do lâu rồi anh ta không có chạm vào người tôi, cơ thể tôi ngay lập tức nổi lên phản ứng.

Bàn tay nóng bỏng của anh ta xẹt qua nơi nào thì nơi đó giống như có dòng điện chạy qua, tôi không nhịn được run rẩy, cơ thể nóng dần lên, càng lúc càng nóng, từ từ, cả khuôn mặt cũng trở nên đỏ ửng mê người.

Chương 308

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bàn tay nóng bỏng của anh ta xẹt qua nơi nào thì nơi đó giống như có dòng điện chạy qua, tôi không nhịn được run rẩy, cơ thể nóng dần lên, càng lúc càng nóng, từ từ, cả khuôn mặt cũng trở nên đỏ ửng mê người.

"Đừng làm chuyện đó ở chỗ này... Anh... Tắm trước đi..." Tôi cố nén rung động trong cơ thể, trên tấm gương mờ mờ trước mặt, phản

[Click để xem ảnh](#)

Chương 309

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

[Click để xem ảnh](#)

Chương 310

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chẳng lẽ... Đây là... Dấu son môi của Mộng Na?

Đúng vậy, nhất định là dấu son môi của Mộng Na, tại sao lại dính trên cổ áo anh ta?

Bọn họ, thật sự đã nối lại tình xưa rồi sao?

Trái tim đột nhiên thật đau, trong đầu bắt đầu hiện ra hình ảnh bọn họ cuồn cuộn hôn nhau, làm những

[Click để xem ảnh](#)

Chương 311

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

[Click để xem ảnh](#)

Chương 312

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Những gì anh ta đã nói không ngừng lặp lại trong đầu tôi...

Anh sẽ rất yêu em, tin tưởng anh...

Cái này mà gọi là yêu sao? Ôm người phụ nữ khác, lại còn nói những lời như vậy với tôi được!

Đúng là đàn ông, không thể tin tưởng được... Tại sao lại muốn lừa gạt tôi, nếu lúc đầu đừng cho tôi hy vọng, thì bây giờ tôi cũng sẽ không thất vọng như vậy...

Tôi thật sự không nên tin tưởng anh ta, tôi không nên động lòng với anh ta... Tôi đáng đời, rất đáng đời...

Lúc tôi ra khỏi phòng tắm, Lục Minh Hiên còn chưa ngủ, anh ta nhanh chóng đi lại gần, hỏi tôi bị như thế nào.

Tôi lắc đầu nói: "Chắc là hôm nay ăn phải thức ăn không

[Click để xem ảnh](#)

Chương 313

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

[Click để xem ảnh](#)

Chương 314: Có phải tôi mắc bệnh nan y rồi không?

Tôi cũng nghĩ tinh thần hiện giờ của mình không được tốt, cần có người giúp đỡ mới được, tôi lấy lại tinh thần.

"Tôi có chút không thoải mái..."

"Không thoải mái chỗ nào?"

"Chỗ này không thoải mái... Đau quá..." Đầu ngón tay tôi chỉ vào vị trí trái tim, chỗ đó vẫn còn rất đau, thật là đau, đau đến nỗi làm tôi hít thở không thông...

Tôi thật sự không thở nổi, trước mắt tối sầm, sau đó hôn mê.

Lúc té xỉu, tôi mơ hồ nghe được giọng nói của khẩn trương của y tá kêu tôi: "Tiểu thư, tiểu thư... Cô làm sao vậy, mau tỉnh lại... Mọi người ơi..."

Lúc tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trong phòng bệnh ở bệnh viện, trên tay cắm kim truyền dịch, cô y tá đang bận rộn bên cạnh, cô ta thấy tôi tỉnh lại, mỉm cười nhìn tôi: "Cô tỉnh rồi sao!"

"Ừ." Nụ cười của cô ta rất thân thiện, làm tôi cảm thấy thật ấm áp, tôi thích nụ cười của cô ta.

"Lúc này, là cô đã cứu tôi sao?" Tôi nhớ lúc này mình ngất xỉu, cô ta

chính là cô y tá đã hỏi thăm tôi.

Nụ cười bên môi cô ta vẫn thân thiện như cũ: "Cô bị kiệt sức quá độ cho nên té xỉu, bác sĩ đã kiểm tra qua cho cô rồi, kết quả còn chưa có, tình huống cụ thể lát nữa bác sĩ sẽ tự mình nói cho cô biết."

"Được rồi, cảm ơn cô."

"Không cần." Cô ta thấy không có ai chăm sóc cho tôi, lại nói: "Tôi tên là Tiểu Vi, cô có chuyện gì thì có thể gọi tôi."

Trong lòng tôi ấm áp, có một loại cảm giác ra đường gặp được quý nhân.

"Cảm ơn..." Tôi chân thành nói với cô ta.

Cô ta mỉm cười nhìn tôi, sau đó đi ra khỏi phòng bệnh.

Truyền nước xong, Tiểu Vi dẫn tôi vào phòng làm việc của bác sĩ, trong lòng tôi thấp thỏm bất an.

Tôi vừa nôn lại còn bị ngất xỉu nữa, sẽ không phải là bị bệnh nan y chứ?

Dường như Tiểu Vi cũng nhận ra tôi đang bất an trong lòng, mỉm cười vỗ vỗ vai tôi: "Không có chuyện gì đâu, cô đừng quá lo lắng, có lẽ cô sẽ có chuyện vui bất ngờ đó nha!"

Ánh mắt xinh đẹp của Tiểu Vi cong lên như vầng trăng khuyết, trong con ngươi lóe lên sự vui mừng.

Chuyện vui? Tôi cảm thấy hình như cô ta đã biết chuyện gì, lại cố ý không nói với tôi.

Bên ngoài cửa phòng làm việc, Tiểu Vi gõ cửa, nhận được sự đồng ý, mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nói với tôi: "Vào đi, tôi chờ cô ở bên ngoài."

"Ừ." Vào trong phòng làm việc, bác sĩ là một người đàn ông trung niên, trên mặt đeo một cặp mắt kính, chỉ vào cái ghế ở phía trước nói: "Ngồi đi!"

Chương 315: Đứa bé có thể là quái thai

"Ừ." Vào trong phòng làm việc, bác sĩ là một người đàn ông trung niên, trên mặt đeo một cặp mắt kiếng, chỉ vào cái ghế ở phía trước nói: "Ngồi đi!"

Tôi ngồi xuống, bác sĩ xem qua bệnh án của tôi, tôi có một dự cảm bất thường trong lòng.

"Bác sĩ, rốt cuộc tôi bị bệnh gì vậy?" Tôi thấp thỏm bất an hỏi.

Bác sĩ chống chống cái mắt kiếng trên sống mũi: "Tôi đã đưa kết quả xét nghiệm của cô đến khoa phụ sản, kết quả cho thấy, cô mang thai! Chúc mừng cô, Mạc tiểu thư..."

"Cái gì?" Tôi chợt đứng lên: "Không thể nào, tôi vẫn luôn uống thuốc tránh thai mà, làm sao lại mang thai được!"

Bác sĩ vừa nghe xong, trên mặt cũng trở nên ngưng trọng: "Uống thuốc tránh thai cũng có thể mang thai, nhưng nếu như vậy, đứa bé khi sinh ra có thể là quái thai, cô phải làm kiểm tra cho thật kỹ lưỡng, để bảo đảm đứa trẻ sinh ra được khỏe mạnh."

Ông ta vừa nói như vậy, trong lòng tôi càng khẩn trương hơn.

Mang thai thì thôi, đứa bé là quái thai, vậy không phải càng thảm hại hơn sao?

Tôi cắn môi, không biết nên nói cái gì, trong lòng thật rối loạn.

"Bây giờ tôi sẽ sắp xếp để cô làm kiểm tra cho đứa bé!" Bác sĩ có lòng tốt đề nghị.

"Chờ một chút." Tôi do dự, mở miệng nói: "Tôi muốn... Suy nghĩ thêm một chút."

Tôi sợ sau khi có kết quả kiểm tra, đứa bé đã thành hình rồi, nếu phá thai, không phải là rất tàn nhẫn sao? Tôi sợ mình không tiếp thu nổi sự thật này, tôi cần có thời gian để yên tĩnh lại, suy nghĩ thật kỹ tiếp theo mình phải làm cái gì bây giờ.

Đầu óc tôi thật là loạn, loạn cả lên...

"Ừ, trở về thương lượng với chồng cô một chút đi, làm kiểm tra thai nhi sớm một chút, nếu như đứa bé không bình thường, sẽ cần phải phá thai gấp, bây giờ cô mang thai hai tháng, thích hợp để phá thai bằng cách uống thuốc, nếu như để quá ba tháng sẽ rất nguy hiểm, phải làm phẫu thuật phá thai, gây ảnh hưởng rất lớn đối với sức khỏe của cô."

Mấy lời của bác sĩ làm tôi vô cùng lo lắng bất an.

Tôi gật đầu, trong lòng đảo lộn, suy nghĩ ngổn ngang.

Đi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, Tiểu Vi vẫn còn đứng trước cửa chờ tôi, lúc thấy tôi, mặt mày rạng rỡ: "Thế nào, là tin tốt có phải không! Bác sĩ có nói là cô mang thai đúng không!"

Thì ra là Tiểu Vi đã sớm biết rồi! Cũng đúng, cô ta là y tá, phương diện này cũng tương đối có kinh nghiệm, đại khái cũng đoán ra được rồi!

Chẳng qua là tôi vẫn luôn có thói quen uống thuốc tránh thai, cho nên không tin chuyện mình mang thai.

Quả nhiên, thuốc tránh thai cũng không phải là trăm phần trăm an toàn.

Chương 316: Một đêm bảy lần

Quả nhiên, thuốc tránh thai cũng không phải là trăm phần trăm an toàn.

Lục Minh Hiên có thể lực vô cùng mạnh mẽ, một đêm bảy lần cũng không đủ để hình dung anh ta, đến thuốc tránh thai mà cũng không thể chịu nổi "tinh tử" của anh ta nữa!

Tâm trạng tôi nặng nề, một chút vui mừng trên mặt cũng không có.

Dường như Tiểu Vi cũng nhìn ra tâm trạng của tôi, nụ cười bên môi phai nhạt: "Sao vậy?"

"Tôi..." Haizz, một lời khó nói hết, tôi không biết phải nói như thế nào nữa.

"Có tâm sự gì thì cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ lắng nghe cô, trông cô có vẻ có rất nhiều tâm sự, tôi làm y tá lâu rồi, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy người nào giống như cô, nhìn vẻ bi thương của cô làm người khác rất đau lòng..."

Lời của Tiểu Vi làm tôi cảm động, đúng là y tá có tấm lòng nhân ái, tôi chỉ là một bệnh nhân bình thường thôi mà cô ta cũng quan tâm tôi như vậy, cái mũi tôi chua xót, xem chút nữa là khóc lên.

Tôi cố gắng trợn mắt lên nuốt hết nước mắt trong hốc mắt vào lòng.

"Cô làm sao vậy?" Tiểu Vi lo lắng nhìn tôi.

Mặc dù tôi đã rất cố gắng, nhưng vẫn bị Tiểu Vi phát hiện.

"Tôi, không sao." Tôi hít mũi.

"Không muốn nói thì thôi vậy." Tiểu Vi khẽ vuốt lên lưng tôi.

"Tôi thật sự mang thai rồi." Tôi trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn nói chuyện này cho Tiểu Vi, mặc dù cô ta không phải là bạn tôi, nhưng mà, cô ta lại là người đầu tiên mà tôi chia sẻ chuyện này.

Một mình đối mặt với áp lực lớn như vậy, quá nặng nề, tôi muốn tìm một người để bày tỏ tâm sự.

"Đó là một tin tốt!" Tiểu Vi suy nghĩ một chút: "Chẳng lẽ cô không muốn đứa bé này sao?"

Tôi cắn môi: "Tôi uống thuốc tránh thai."

Tôi quả thật là không muốn có con, nhưng đã có đứa bé rồi, tôi nở lòng nào lại nhẫn tâm giết chết nó? Nhưng không may là, đứa bé này có thể không được khỏe mạnh, nếu như kết quả kiểm tra là đúng như vậy, thì tôi có muốn giữ nó cũng không được.

"Hả, uống thuốc tránh thai khẩn cấp nhưng vẫn mang thai, vậy thì không được đâu, đứa trẻ có thể sẽ bị dị dạng..." Tiểu Vi cũng thật hết hoảng: "Làm kiểm tra nhanh lên, kiểm tra thử xem đứa bé có bình thường hay không, nếu như không bình thường thì phải sớm phá thai, nếu để qua ba tháng, cơ thể của cô sẽ bị tổn thương rất lớn."

Tiểu Vi và bác sĩ nói rất giống nhau, điều này làm cho tôi càng thấp thỏm bất an hơn.

"Tôi biết."

Tiểu Vi nhìn sắc mặt của tôi, cũng biết được đại khái là tôi đang lo lắng chuyện gì, cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ là kêu tôi đừng quá lo lắng, lần sau kêu chồng cùng đi.

Chương 317: Có nên phá thai không?

Tiểu Vi nhìn sắc mặt của tôi, cũng biết được đại khái là tôi đang lo lắng chuyện gì, cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ là kêu tôi đừng quá lo lắng, lần sau kêu chồng cùng đi.

Chồng? Tôi không định nói chuyện này cho Lục Minh Hiên, tôi không muốn anh ta biết chuyện tôi mang thai, tôi không muốn nhìn thấy anh ta, bây giờ vừa nghĩ tới anh ta, tôi sẽ lại nghĩ tới Mộng Na, nghĩ đến dấu son môi màu đỏ kia, trong lòng sẽ rất khó chịu.

Hoang mang trong lòng, tôi cũng không biết mình trở về Lục gia như thế nào nữa.

Vào phòng ngủ, đóng cửa lại, tôi cầm lọ thuốc tránh thai giấu trong ngăn kéo, nắm chặt trong lòng bàn tay thật lâu, thật lâu.

Sao uống thuốc tránh thai rồi vẫn còn có thể mang thai chứ? Thuốc tránh thai đáng chết, tại sao lại không có tác dụng với tôi chứ!

Làm sao bây giờ, đứa bé này, có nên phá thai không?

Nếu như không phá thai, chẳng lẽ muốn sinh nó ra sao? Lỡ sinh ra một quái thai thì phải làm sao bây giờ? Lúc đó không phải là tự mình hại con mình sao?

Nghĩ đến con, trong lòng tôi đau như cắt.

Tôi, nên làm cái gì bây giờ...

"Rắc rắc", là tiếng mở cửa.

Chẳng lẽ Lục Minh Hiên đã về? Phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ đến chuyện này! Sợ hết hồn, tôi nhanh chóng ném lọ thuốc vào trong ngăn kéo khóa lại.

Quả nhiên là Lục Minh Hiên về.

Anh ta thấy tôi ngồi ở mép giường, đi tới trước mặt tôi, khẽ vuốt lên gương mặt tôi: "Hôm nay em đi đâu vậy? Gọi điện thoại mà em không nhận, anh rất lo lắng cho em, gọi về nhà thì quản gia nói em đi ra ngoài."

"Ừ, em về thăm ông ngoại." Đây là cái cớ duy nhất mà tôi có: "Sao anh về sớm vậy?"

Tôi lại nhớ đến cảnh anh ta ở cùng với Mộng Na trên xe, làm động tác thân mật, còn nhìn nhau cười, trong lòng tôi chột căng thẳng, đau đến nỗi làm tôi không cách nào hít thở được.

"Hôm qua em không thoải mái nên anh muốn về nhà với em sớm một chút, bây giờ đã khá hơn chút nào chưa? Anh đưa em đến bệnh viện có được không?" Đầu ngón tay thon dài của anh ta mơn trớn trên mặt tôi, rất tự nhiên vén tóc trên trán tôi ra sau vành tai...

Động tác thân mật này, rất quen thuộc, mới vừa rồi còn làm với người phụ nữ khác, bây giờ lại làm như vậy với tôi...

Trong ngực lại nổi lên một trận buồn nôn, tôi lại muốn nôn nữa rồi, nhưng vẫn cố nén, tuyệt đối không thể để anh ta phát hiện ra cái gì, càng không thể để anh ta biết chuyện tôi mang thai.

Nếu để anh ta biết tôi lên uống thuốc tránh thai, dẫn đến đứa bé bị dị dạng, nhất định anh ta sẽ hận chết tôi!

Lần trước anh ta đã đổ hết thuốc tránh thai xuống bồn cầu rồi, có thể hiểu, hẳn là anh ta rất ghét thuốc tránh thai.

Tôi không dấu vết đẩy tay anh ta ra: "Em thật sự không có chuyện gì hết, anh cứ lo làm việc cho xong, trở lại công ty đi, em mới vừa đến bệnh viện một chuyến rồi, bác sĩ nói em không sao, chỉ là bị thiếu máu nhẹ thôi."

Chương 318: Loại phụ nữ nào có thể đùa giỡn

Tôi không dấu vết đẩy tay anh ta ra: "Em thật sự không có chuyện gì hết, anh cứ lo làm việc cho xong, trở lại công ty đi, em mới vừa đến bệnh viện một chuyến rồi, bác sĩ nói em không sao, chỉ là bị thiếu máu nhẹ thôi."

"Em đến bệnh viện sao?"

"Ừ, lúc nãy đi thăm ông ngoại, thuận tiện đến bệnh viện một chuyến." Tôi nhàn nhạt nói.

Ánh mắt anh ta hơi thoáng qua một tia mắt mát, nhưng rất nhanh khôi phục lại như cũ: "Thật xin lỗi, ngay cả đưa em đi bệnh viện mà anh cũng không làm được, lần sau nhất định phải nói cho anh biết, có biết không?"

"Ừ!" Tôi cảm nhận được, dường như anh ta rất coi trọng chuyện này, điều này chứng minh cái gì chứ? Chứng minh anh ta quan tâm tôi sao?

Đừng ngu ngốc, nếu anh ta thật sự quan tâm tôi, lo lắng cho tôi, tại sao lại còn ở chung với người phụ nữ khác!

"Đói bụng không? Chúng ta đi ăn chút gì đi."

Tôi gật đầu, cùng anh ta đi ra khỏi phòng.

Đi xuống lầu, vừa đúng lúc gặp phải Lục Chấn Hải!

Ông ta vừa vặn đang bước vào cửa, khí thế uy nghiêm, vừa nhìn thấy Lục Minh Hiên, hàng lông mày khí phách dựng đứng lên.

"Thằng con hư hỏng này, còn định tránh né ba tới khi nào nữa!"

Gương mặt Lục Minh Hiên trầm xuống, anh ta quay đầu lại nói với tôi: "Em lên lầu trước đi, vào phòng chờ anh."

Tôi biết là anh ta muốn tách tôi ra, là không muốn để tôi nhìn thấy anh ta và ba anh ta gây gổ sao?

"Ừ." Tôi gật đầu, đi lên lầu, nhưng không có vào phòng, mà là đứng ngoài cửa, nghe lén bọn họ nói chuyện. Cuối cùng tôi vẫn cảm thấy, Lục Minh Hiên đang che giấu tôi rất nhiều chuyện.

Tôi muốn biết mọi chuyện, lòng hiếu kỳ khiến tôi không thể không vênh tai lên chăm chú lắng nghe.

"Cổ phiếu công ty xuống giá thành ra như vậy, con không định làm cái gì để thay đổi tình hình sao? Có phải con muốn nhìn thấy cơ nghiệp ba vất vả xây dựng nên sụp đổ trong tay con không!" Giọng nói của Lục Chấn Hải đầy tức giận.

"Con đang nghĩ biện pháp để xoay chuyển tình hình."

"Nghĩ cách sao! Làm thế nào để xoay chuyển tình hình được đây! Lần này là do Dương Thừa Trung giở trò quỷ, mục đích chính là muốn trả thù con đó! Cũng là tại vì con! Con chọc vào cái gì không chọc, hết chuyện lại tìm đến con gái của Dương Thừa Trung! Lần này tốt lắm, đắc tội với người ta rồi đó! Trước kia ba đã từng cảnh cáo con rồi, loại phụ nữ nào có thể đùa giỡn, loại phụ nữ nào không nên đùa giỡn, phải biết phân biệt cho rõ! Kết quả thì sao! Người nên

cưới thì con không cưới, còn người không nên cưới, con ngược lại lại đi cưới cô ta! Lần này thì hay rồi! Nháo thành một đống rắc rối lớn!"

"Con chưa từng trêu chọc cô ta, cũng không có đùa giỡn cô ta, cô ta tự thích con, con chỉ là không có từ chối mà thôi!" Giọng nói của Lục Minh Hiên trầm thấp mà ngạo mạn.

Chương 319: Cúi đầu thỏa hiệp thì như thế nào

"Con chưa từng trêu chọc cô ta, cũng không có đùa giỡn cô ta, cô ta tự thích con, con chỉ là không có từ chối mà thôi!" Giọng nói của Lục Minh Hiên trầm thấp mà ngạo mạn.

Cái câu con không có từ chối kia, vang vọng trong lòng tôi.

Cái gì gọi là không có từ chối? Cái bánh đưa tới ngay miệng rồi, cho nên miễn cưỡng cắn một cái sao? Là ý này sao?

"Con..." Lục Chấn Hải tức giận nói không nên lời: "Bất kể như thế nào, họa này là do con mang tới, con nhất định phải giải quyết tốt cho ba!"

"Con sẽ giải quyết!"

"Con thật lòng muốn giải quyết sao? Nếu như con có nghĩ tới chuyện này, thì bây giờ sẽ không đứng ở đây! Chuyện thứ nhất mà con nên làm chính là xông lên lầu, ký vào đơn ly hôn với người phụ nữ kia, rồi công bố chuyện ly hôn ra bên ngoài! Chỉ có như vậy mới có thể triệt tiêu khẩu khí của đối phương! Vấn đề chính là do hai người kết hôn, mới dẫn đến chuyện tự sát của con gái người ta! Con mà không chịu từ bỏ người phụ nữ này, bọn họ sẽ không dừng tay đâu!"

"Con sẽ không làm như vậy!" Giọng nói của Lục Minh Hiên rất kiên quyết.

"Nhưng con nhất định phải làm như vậy!" Giọng nói của Lục Chấn

Hải càng kiên quyết hơn!

"Ba đừng ép con phải cúi đầu thỏa hiệp với bọn họ! Con sẽ không chấp nhận loại phương thức giải quyết vấn đề này!"

"Cúi đầu thỏa hiệp thì như thế nào!" Lục Chấn Hải hừ lạnh một tiếng: "Chỉ cần có cách giải quyết vấn đề, thì dù đó là cách gì cũng phải làm cho bằng được, nhiều lắm cũng chỉ là một người phụ nữ thôi! Con cảm thấy rất mất mặt sao?"

"Dù sao con cũng sẽ không làm như vậy! Con sẽ có cách khác để giải quyết chuyện này, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian thôi!"

"Thời gian! Con có biết thời gian quý báu lắm hay không! Giá cổ phiếu đang không ngừng xuống thấp, chúng ta còn có bao nhiêu thời gian để chống đỡ nữa đâu chứ, còn xuống thêm một chút nữa thì chuẩn bị đệ đơn xin phá sản luôn đi là vừa! Chúng ta còn chống đỡ được bao nhiêu ngày nữa chứ! Ba không quan tâm con làm như thế nào, con phải mau chóng đưa ra quyết định! Nếu không, ba sẽ đích thân quyết định giúp con!"

Tôi giật mình, ông ta định quyết định như thế nào đây? Lấy thân phận chủ nhân của nhà họ Lục đá tôi ra khỏi cửa sao?

Trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, tôi không biết là ai đang đi tới, chột dạ nhanh chóng chạy vào phòng đóng cửa lại.

Một lúc sau, Lục Minh Hiên đi vào.

Tôi giả bộ như không có chuyện gì xảy ra cầm điều khiển từ xa ngồi xem ti vi., quay đầu hỏi anh ta: "Không có sao chứ?"

Anh ta không nói gì, chỉ đi tới bên cạnh tôi, khẽ vuốt tóc tôi: "Đói bụng

không?"

"Em vẫn chưa đói! Lát nữa rồi ăn được không?" Tôi không muốn xuống lầu ngay bây giờ, tránh phải đụng mặt Lục Chấn Hải, rất khó chịu, ánh mắt ông ta nhìn tôi rất đáng sợ.

Chương 320: Điện thoại di động của anh vang

"Em vẫn chưa đói! Lát nữa rồi ăn được không?" Tôi không muốn xuống lầu ngay bây giờ, tránh phải đụng mặt Lục Chấn Hải, rất khó chịu, ánh mắt ông ta nhìn tôi rất đáng sợ.

"Được, chờ anh tắm xong, chúng ta sẽ đi ra ngoài ăn chút gì." Anh ta vừa nói vừa cởi áo khoác, để điện thoại di động và ví tiền lên bàn, sau đó đi vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước chảy "ào ào" tôi thở phào nhẹ nhõm, cầm điều khiển ti vi vút qua một bên.

Chợt, một âm thanh rất nhỏ vang lên, màn hình điện thoại di động nằm trên bàn lóe sáng, có người gọi tới.

Tôi vô thức tới gần, định cầm điện thoại đến phòng tắm cho anh ta nghe máy, tôi nghĩ chắc là cuộc gọi này rất quan trọng, nếu bỏ lỡ chuyện gì quan trọng của công ty thì rất phiền toái.

Nhưng khi tôi cầm điện thoại lên, nhìn thấy khuôn mặt trên màn hình, tôi sửng sờ.

Đó là tên của Mộ Na, còn có ảnh chân dung của cô ta, ánh mắt câu hồn, đôi môi đỏ tươi, khung cảnh quen thuộc như vậy, vừa nhìn tôi đã nhận ra ngay, bức ảnh này được chụp trong xe của Lục Minh Hiên.

Có nên đưa cho anh ta không? Không biết tại sao, tôi do dự, cần

môi, sau đó để điện thoại xuống, rất nhanh lại có một tin nhắn gửi tới, tôi không có dũng khí mở ra xem, cũng không dám xem, chỉ sợ sẽ nhìn thấy thứ không nên thấy, quan trọng nhất là, nếu tôi xem rồi, anh ta sẽ phát hiện!

Tôi thật là tò mò, rốt cuộc tin nhắn kia có cái gì trong đó? Quan hệ của hai người hiện tại rốt cuộc là cái gì, nối lại tình xưa rồi sao? Thật sự quay lại rồi sao?

Tiếng nước chảy trong phòng tắm dừng lại, tôi biết anh ta đã tắm xong, sắp đi ra rồi, tôi vội vàng để điện thoại lại chỗ cũ, sau đó lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cầm điều khiển tiếp tục xem ti vi.

Cửa phòng tắm mở ra, anh ta vừa tắm xong, trên người có mùi bạc hà thơm ngát, khoác áo choàng tắm, mơ hồ còn có thể nhìn thấy cơ ngực rắn chắc, không hề khoa trương, đường cong rất nam tính.

Tôi do dự một lát, cuối cùng vẫn nhắc nhở anh ta: "Hình như vừa rồi điện thoại của anh có vang lên."

Anh ta nghe như vậy, cầm điện thoại di động lên, tôi giả bộ đang xem ti vi, nhưng vẫn nghiêng khóe mắt chú ý nhất cử nhất động của anh ta.

Anh ta đọc tin nhắn, biểu tình trên mặt không rõ ràng lắm, sau đó nói với tôi: "Công ty có chút chuyện gấp, anh phải đi ra ngoài một chuyến, lát nữa anh về với em có được không?"

Trong lòng tôi đau đớn, nhưng trên mặt vẫn giữ bình tĩnh như cũ, nhàn nhạt nói: "Ừm, vậy anh nhớ về sớm, em chờ anh..."

Chương 321: Tôi ghét mình yếu ớt

Trong lòng tôi đau đớn, nhưng trên mặt vẫn giữ bình tĩnh như cũ, nhàn nhạt nói: "Ừm, vậy anh nhớ về sớm, em chờ anh..."

"Ừ!" Anh ta nhìn tôi, sau đó đi tới phòng thay quần áo.

Cái mũi tôi chua xót, nắm chặt bàn tay, hít sâu một hơi, ép tất cả những ủy khuất và khổ sở vào bên trong.

Đến khi cửa phòng thay quần áo một lần nữa mở ra, Lục Minh Hiên đã thay quần áo xong, anh ta đi tới trước mặt tôi, nhẹ nhàng hôn lên trán một cái, sau đó nói với tôi: "Anh sẽ về sớm."

"Được." Tôi trả lời, anh ta đi ra ngoài.

Lúc cửa phòng vừa đóng lại, nước mắt tôi trào ra.

Tôi ủy khuất một bụng, đau lòng không chịu được, trái tim thật đau đớn, giống như có thứ gì đang bóp chặt trái tim tôi, đau quá, tôi không ngừng hít thở thật sâu, giống như người bệnh sắp trút hơi thở cuối cùng, giãy giụa để được sống sót.

Loại đau khổ như vậy, so với chết còn khó chịu hơn, nước mắt tôi không ngừng rơi xuống.

Tôi biết sau khi yêu một người, sẽ phải chịu rất nhiều tổn thương, nhưng lòng của tôi đã bị người đàn ông này nắm giữ rồi! Anh ta chỉ cần động đây một chút, ngoắc ngoắc đầu ngón tay một chút, cũng có

thể làm cho tôi đau đến không muốn sống nữa.

Tôi ghét cái cảm giác này, giống như cảm giác đau của bà mẹ nằm trong phòng sinh thất thanh la lên tôi không sinh, tôi không sinh...

Tôi không yêu, tôi không yêu... Tôi hét lên trong lòng, nước mắt càng tuôn rơi mãnh liệt hơn.

Nhưng tôi không khống chế được nữa rồi!

Yêu chính là yêu, đã không còn cách nào để quay đầu!

Chỉ có thể cố chịu đựng, sau khi đã đau đến chết lặng, sẽ không còn thấy đau nhiều như vậy nữa...

Tôi phải dùng thời gian bao lâu mới có thể đau đến chết lặng đây? Ngày nào cũng ở bên cạnh người đàn ông này, nhìn anh ta qua lại với người yêu cũ, đây không phải là đang hành hạ tôi sao?

Mặc dù tôi rất kiên cường, nhưng khi đối mặt với tình yêu, tôi không kiên cường một chút nào, tôi trở nên rất yếu ớt, tôi ghét mình yếu ớt, tôi ghét cảm giác đau lòng này, tôi không muốn bị đau nữa, tôi không muốn...

"Cốc cốc cốc!" Ngoài cửa truyền đến âm thanh gõ cửa.

"Ai vậy!" Tôi vội vàng lau nước mắt, chỉ sợ Lục Minh Hiên sẽ đột ngột trở về, nếu để anh ta thấy tôi khóc như vậy, tôi biết giải thích thế nào đây?

Ngoài cửa vang lên giọng nói cung kính của người giúp việc: "Lục lão gia đang chờ cô dưới lầu, cô hãy đi xuống dưới, ông chủ có chuyện muốn nói với cô."

Lục lão gia, đó không phải là Lục Chấn Hải sao?

Sao ông ta còn chưa đi? Chẳng lẽ vẫn luôn chờ tôi từ nãy đến giờ?
Bây giờ Lục Minh Hiên không có ở đây, ông ta muốn nói chuyện riêng với tôi sao?

Tôi mơ hồ đoán được một chút gì trong lòng, nhưng cũng không cảm thấy sợ hãi.

Chương 322: Đơn ly hôn

Tôi mơ hồ đoán được một chút gì trong lòng, nhưng cũng không cảm thấy sợ hãi.

Chuyện gì cần đối mặt thì phải đối mặt! Bây giờ là thời điểm nên đối mặt của tôi.

Tôi âm thầm nắm chặt lòng bàn tay, nói vọng ra ngoài cửa: "Tôi biết rồi, sẽ xuống ngay."

Tôi rửa mặt, may là chỉ mới khóc một lát, mắt không có bị sưng nhiều, tôi thoa ít phấn lên để che đi đôi mắt hơi sưng đỏ, nhìn qua có vẻ tự nhiên hơn rất nhiều, không giống như vừa mới khóc.

Ngoài phòng khách rộng rãi xa hoa, trên ghế salon bằng da thật, Lục Chấn Hải ngồi hút xì gà, tựa hồ đang suy tư cái gì.

Vẫn giống như lần đầu tiên gặp mặt, ông ta làm tôi cảm nhận được khí thế uy nghiêm bức người.

Tôi nhìn ông ta một hồi lâu không nói gì, ho khan một cái, nói: "Xin hỏi ông tìm tôi có chuyện gì?"

"Cô là người phụ nữ thông minh, cũng nên đoán được tôi tìm cô làm cái gì." Ánh mắt khôn khéo của ông ta thoáng qua một tia sắc bén.

Đúng, tôi đã sớm có chuẩn bị, biết ông ta muốn nói cái gì với tôi, nhưng vẫn giả bộ ngu.

"Tôi không muốn đoán sai để bị mất thể diện, Lục lão gia muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi! Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Ông ta nhìn tôi một cái, ánh mắt thâm trầm hung ác, ném ra một câu: "Cô nhất định phải rời khỏi Lục Minh Hiên!"

Rất thẳng thắn! Mặc dù tôi đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi nghe đến ba chữ Lục Minh Hiên, vẫn không tránh được mà cảm thấy đau nhói trong lòng.

Ông ta đưa qua cho tôi một tờ chi phiếu đã ký sẵn và một phần văn kiện: "Chỉ cần cô ký vào tờ đơn ly hôn này, thì tờ chi phiếu sẽ là của cô! Nếu cô vẫn còn chê ít, tôi sẽ cho cô thêm!"

Tờ chi phiếu kia, tôi nhìn cũng không thèm nhìn một cái, chỉ cầm tờ đơn ly hôn lên, trong lòng giống như bị hàng vạn con dao đâm vào, đau đến rỉ máu, nhưng trên mặt vẫn luôn duy trì sự bình tĩnh.

"Coi như tôi ký vào, liệu Lục Minh Hiên có ký không?" Tôi bắt đầu suy nghĩ, nếu anh ta thấy tôi đã ký vào đơn ly hôn, lúc đó anh ta sẽ cảm thấy như thế nào? Có khổ sở không? Có ký vào không?"

"Cô không cần phải lo lắng, chỉ cần cô ký, tôi tự có biện pháp để nó ký!"

"Tôi không đi được bao xa hết, anh ta nhất định sẽ tìm được tôi." Bằng năng lực của anh ta, sẽ dễ dàng tìm được tôi thôi. Tôi không muốn bỏ đi rồi còn bị bắt trở lại.

Lúc đó, không biết anh ta sẽ phát điên lên thành cái bộ dạng gì nữa, tôi không biết phải đối mặt như thế nào!

Hơn nữa, tôi đang mang thai, cũng không thể chạy trốn khắp nơi!

Trong khoảng thời gian ngắn, tôi thật sự không biết phải đi đâu bây giờ, con đường trước mắt rất mờ mịt, nhưng tôi muốn rời đi, tôi muốn đi khỏi nơi này.

Chương 323: Không muốn dây dưa nữa

Người đàn ông này đã không còn thuộc về tôi, tôi còn ở lại đây làm cái gì?

"Chuyện này tôi có thể giúp cô, bảo đảm nó sẽ không tìm được cô! Chỉ cần cô không trở lại, thì coi như nó có xốc toàn bộ thế giới lên, cũng sẽ không tìm được tung tích của cô!"

Ông ta tự tin giương môi lên, có thể nhìn ra, ông ta đã sớm chuẩn bị.

"Được!" Tôi đáp ứng, bàn tay cầm lá đơn phát run, đến khi tôi cầm bút ký hai chữ "Mạc Oánh", nước mắt trong suốt từ gương mặt xẹt qua, vừa vắn rơi lên ngay chỗ chữ ký.

Nước mắt làm cho nét chữ hơi bị nhòe ra, chữ ký lại càng thêm nổi bật, rõ ràng.

Tôi cắn môi, đưa tờ đơn qua.

"Rất tốt!" Ông ta nhận tờ đơn ly hôn, hài lòng gật đầu, nói với tôi: "Không ngờ cô lại dứt khoát như vậy, xem ra, cô đã nghĩ thông suốt rồi!"

Không phải là sớm nghĩ thông suốt, mà là vừa mới nhớ ra nên thông suốt! Đã xảy ra quá nhiều, quá nhiều chuyện rồi.

"Cô định khi nào sẽ rời đi?" Ông ta hỏi.

"Ba ngày, cho tôi ba ngày, để tôi chuẩn bị một chút."

"Được!" Ông ta đáp ứng.

Lòng của tôi, đã đau đến chết lặng.

Có lẽ rời đi, cũng là một loại giải thoát! Tôi không muốn dây dưa nữa, cũng không còn sức lực để dây dưa nữa rồi.

Nếu cũng đã đến bước này rồi, thì phải nên kết thúc thôi! Còn tiếp tục như vậy nữa, thì người bị thương cũng là tôi.

Tôi đã bị thương tích khắp người rồi, nhất là trái tim.

Tôi phải nhanh chóng thoát khỏi chỗ này, để trái tim bị thương có thể sớm ngày hồi phục, mặc dù sẽ để lại sẹo, nhưng tôi sẽ nhớ nỗi đau lần này, về sau không bao giờ phạm phải sai lầm như vậy nữa.

Bây giờ mà rời khỏi anh ta, đối với tôi mà nói, đều là chuyện tốt cả. Nếu không có tôi, đương nhiên Dương Thừa Trung sẽ bỏ qua cho anh ta, còn tôi, cũng sẽ không là vật cản đường giữa anh ta và Mộ Na nữa.

Người mình đã từng yêu thương rồi sẽ không có cách nào quên được, tôi sẽ tự động rút lui, mọi việc đều là theo thứ tự trước sau mà an bài, tôi là người đến sau, hơn nữa, người Lục Minh Hiên yêu là cô ta, chứ không phải tôi...

Tôi quyết định, còn ba ngày ở lại đây, tôi muốn để lại cho anh ta một đoạn ký ức tốt đẹp.

Trong ba ngày này, tôi muốn ôn thuận như là một con mèo, anh ta muốn tôi làm cái gì, tôi cũng sẽ không cự tuyệt.

Anh ta luôn về nhà lúc rất khuya, tôi vẫn cứ ngồi chờ như vậy, đợi đến hơn một giờ sáng, rốt cuộc anh ta cũng về nhà, gương mặt mệt mỏi, tôi phát hiện, dường như mấy ngày nay tâm trạng anh ta càng thêm phiền não, là do chuyện của công ty, hay là chuyện của Mộng Na?

Chương 324: Bữa tối cuối cùng

Anh ta luôn về nhà lúc rất khuya, tôi vẫn cứ ngồi chờ như vậy, đợi đến hơn một giờ sáng, rốt cuộc anh ta cũng về nhà, gương mặt mệt mỏi, tôi phát hiện, dường như mấy ngày nay tâm trạng anh ta càng thêm phiền não, là do chuyện của công ty, hay là chuyện của Mộng Na?

Không được, tôi không nên nghĩ tới người phụ nữ đó nữa, trong ba ngày này, tôi chỉ có thể được nghĩ đến anh ta, và tôi nữa, chỉ hai người chúng tôi thôi, không có người thứ ba xen vào, tạm thời tôi sẽ quên đi sự tồn tại của cô ta.

Tôi nằm trong ngực anh ta, hỏi: "Ngày mai anh có thể về nhà sớm một chút để ăn cơm với em không?"

"Ngày mai anh bận rất nhiều việc, còn có mấy hội nghị trực tuyến cần phải họp gấp, mấy ngày nữa đi!" Anh ta mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tôi hơi thất vọng: "Vậy sáng sớm mai anh có thể ăn sáng với em được không?"

"Mấy ngày nay ngay cả thời gian ăn sáng anh cũng không có." Anh ta mở mắt, vuốt ve mặt tôi: "Hôm nay em làm sao vậy? Rất muốn anh ở bên cạnh em sao?"

"Ừ, nhưng nếu anh bận rồi thì thôi, không sao..." Tôi nhẹ nhàng thờ dãi.

Anh ta trầm mặt một chút rồi nói: "Ngày mai anh sẽ cố gắng về nhà sớm với em."

"Được." Ngoài chữ này ra, tôi còn có thể nói cái gì bây giờ?

Ngày thứ nhất, tôi hiu quạnh một mình chờ đợi anh ta.

Ngày thứ hai, tôi trở lại nhà ông ngoại, hôm nay, tôi vốn là muốn nói chuyện rồi đi với ông ngoại, nhưng không muốn để ông phải lo lắng, chẳng qua chỉ là nói cho ông biết, sắp tới sẽ có một thời gian rất dài tôi sẽ không trở lại, dặn dò ông phải tự chăm sóc bản thân cho thật tốt.

Tôi tính toán, chờ tôi ổn định cuộc sống xong xuôi, sẽ đón ông ngoại theo!

Ngày thứ ba, tôi vẫn lặng lẽ cô đơn chờ đợi anh ta.

Tại sao trước đây tôi không thấy cảm giác chờ đợi là trống vắng, cô quạnh như vậy chứ? Thời gian trôi qua chậm giống như kéo dài vô tận vậy.

Tôi không muốn lại bị động chờ đợi anh ta, cầm điện thoại di động lên, gọi vào số máy của anh ta.

Điện thoại được kết nối, giọng nói trầm thấp của anh ta truyền đến, vô cùng ấm áp ôn nhu: "Sao vậy?"

"Về nhà ăn tối với em có được không? Em đang chờ anh."

"Tối nay sao?"

"Ừ!" Chỉ còn tối nay nữa thôi, sau này không còn cơ hội nữa rồi.

"Được rồi, còn khoảng một tiếng nữa anh mới hết bận."

"Ừ, được."

Sau khi cúp điện thoại, tôi đi xuống lầu, cho tất cả người giúp việc trong biệt thự về nhà nghỉ một ngày!

Sau đó vào phòng bếp, đeo tạp dề, nấu một bữa cơm.

Tài nghệ nấu nướng của tôi không thể nào so sánh với đầu bếp chuyên nghiệp được, nhưng dù sao tôi đã nấu ăn từ khi còn nhỏ rồi, tương đối tự lập, mấy chuyện như rang thức ăn đối với tôi chỉ là chuyện rất nhỏ thôi, không có chút khó khăn nào, hơn nữa mùi vị cũng không tệ.

Chương 325: Tối nay chỉ có anh và em

Tài nghệ nấu nướng của tôi không thể nào so sánh với đầu bếp chuyên nghiệp được, nhưng dù sao tôi đã nấu ăn từ khi còn nhỏ rồi, tương đối tự lập, mấy chuyện như rang thức ăn đối với tôi chỉ là chuyện rất nhỏ thôi, không có chút khó khăn nào, hơn nữa mùi vị cũng không tệ.

Biết Lục Minh Hiên lâu như vậy, nhưng tôi vẫn chưa bao giờ nấu cho anh ta một bữa cơm.

Trước khi đi, tôi muốn để anh ta nếm thử tài nấu nướng của tôi, đây là lần đầu tiên, cũng sẽ là lần cuối cùng...

Mười lăm phút sau, tôi nấu xong, sắp xếp mọi thứ lên bàn ăn, đặt nắp lại, tôi ngồi trước bàn ăn, lẳng lặng chờ đợi, đồng hồ treo tường "tích tắc" vang lên, cả biệt thự trống rỗng, không có một chút hơi người ở đây, vắng lạnh đến đáng sợ.

Bình thường đã rất lạnh lẽo rồi, nhưng ít nhất còn có người giúp việc đi qua đi lại, bây giờ, tôi cho người giúp việc nghỉ hết rồi, chỗ này càng trở nên trống vắng hơn.

Một người phụ nữ, ngồi chờ một người đàn ông trong hoàn cảnh như vậy, thê lương đến cỡ nào kia chứ! Cứ chờ như vậy, chờ đến cả đời, khi thanh xuân không còn nữa, trong trí nhớ chỉ toàn lưu lại những ngày tháng đợi chờ hay sao?

Suy nghĩ thôi cũng đã cảm thấy đáng sợ.

Bất tri bất giác, kim đồng hồ đã chỉ tám giờ, anh ta còn chưa về nhà.

Chẳng lẽ anh ta lại muốn thất hẹn sao? Mấy lần trước nhiều lần đã nói sẽ về nhà với tôi, nhưng lần nào cũng thất hẹn!

Một lần cuối cùng này, chẳng lẽ cũng lại thất hẹn nữa hay sao?

Đang lúc tôi vô cùng mất mát, cánh cửa lớn bị đẩy ra.

Một bóng dáng cao gầy đi vào, tiếng bước chân trầm ổn, thân hình cao lớn kia, còn có sườn mặt hoàn mỹ dưới ánh đèn tạo thành một độ cong đẹp mắt, không phải Lục Minh Hiên thì còn ai vào đây?

Anh ta vừa vào cửa đã cảm thấy không được bình thường, hơi nhíu mày.

"Anh đã về rồi!" Tôi vui mừng như một con chim nhỏ nhảy tung tăng, chạy như bay đến trước mặt anh ta, nhận lấy cặp công văn trong tay anh ta.

Vào giờ phút này, tôi cảm thấy như mình là một người phụ nữ hạnh phúc, chờ đợi người chồng yêu quý của mình về nhà, nếu như ngày nào cũng được như vậy, thì hạnh phúc biết bao!

"Sao không có người giúp việc nào vậy?" Anh ta nheo mắt, nhìn quanh bốn phía, trừ tôi ra, không thấy một người nào cả, giống như không quen với chuyện này.

"Em cho họ về nhà hết rồi! Hôm nay, chỉ có anh và em thôi." Tôi nắm tay anh ta, kéo anh ta đi tới trước bàn ăn, hưng phấn nói: "Hôm nay em tự mình xuống bếp, anh còn chưa được thưởng thức qua tài nấu nướng của em, anh đoán đi, hôm nay em nấu món gì?"

"Em cũng nấu ăn sao?" Anh ta có chút kinh ngạc.

"Đương nhiên rồi!" Tôi khẽ mỉm cười, thần bí nói: "Anh cho rằng em giống với mấy thiên kim tiểu thư mà trước đây anh từng quen biết sao? Từ nhỏ em đã tự giặt quần áo nấu cơm rồi đó."

Chương 326: Sao em còn không ăn đi?

"Đương nhiên rồi!" Tôi khẽ mỉm cười, thần bí nói: "Anh cho rằng em giống với mấy thiên kim tiểu thư mà trước đây anh từng quen biết sao? Từ nhỏ em đã tự giặt quần áo nấu cơm rồi đó."

"Vậy em nấu ăn rất ngon có phải không?" Anh ta cười, đôi môi mỏng tạo thành hình vòng cung đẹp mắt.

"Tạm được!" Tôi vội vàng lôi kéo anh ta ngồi xuống: "Đoán xem em làm món gì?"

Tôi đã dùng nắp đậy thức ăn trên bàn lại rồi, anh ta không nhìn thấy được.

"Sao phụ nữ lại thích để cho đàn ông đoán mò như vậy chứ?" Anh ta nhìn chằm chằm mấy món ăn, dường như rất muốn ăn thử, đưa tay định mở nắp ra, lại bị tôi dùng chiếc đũa gỗ một cái.

"Không được nhúc nhích, đoán đúng mới được ăn."

"Gan ngỗng và nấm cục?" Trong đầu anh ta chỉ có hai món này thôi, tôi biết là anh ta thích ăn gan ngỗng và nấm cục, nhưng tôi không làm món ăn tây.

Tôi trợn mắt nhìn anh ta, anh ta cười xấu xa: "Giỡn thôi, đừng giận."

Còn biết nói giỡn nữa chứ, không mắc cười chút nào, nhưng thấy anh ta không đoán ra, tôi cũng không ép buộc nữa.

"Anh mở nắp ra xem thử đi."

Được sự đồng ý của tôi, anh ta lần lượt mở từng cái nắp ra.

Món ăn thứ nhất, là trứng chiên cà chua, món thứ hai, sườn xào chua ngọt, món thứ ba, ớt chuông xào thịt bò. Ba món ăn này lần trước là anh ta đã làm cho tôi ăn, lần này, tôi tự mình làm cho anh ta nếm thử một chút.

"Em làm hết mọi thứ sao?" Anh ta có chút khó tin, bởi vì ba món ăn này tôi làm rất tỉ mỉ, trang trí đẹp mắt, cầu kỳ kiểu cách, rất giống món ăn ở nhà hàng.

"Đúng vậy!" Tôi hài lòng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của anh ta, nở nụ cười vui vẻ.

"Không phải là đầu bếp chuyên nghiệp làm sao?" Dường như anh ta cố ý khen tôi, muốn làm tôi cao hứng.

"Còn không mau nếm thử đi?" Tôi đưa đôi đũa cho anh ta.

Anh ta cũng nôn nóng, gấp một miếng trứng, từ từ bỏ vô miệng, hai mắt sáng lên: "Ngon quá!"

"Thật sao?" Tôi nâng cằm, nghiêng đầu nhìn anh ta.

Anh ta không trả lời, mà dùng hành động để chứng minh, không ngừng gấp thức ăn, món nào cũng nếm thử qua một lần, gật đầu liên tục: "Ngon thật, sao em còn không ăn đi?"

"Nhìn anh ăn thôi cũng thỏa mãn rồi, anh ăn đi! Nếu thật sự ngon như vậy, thì ăn hết cho em xem đi!"

"Anh nhất định sẽ ăn hết, nhưng mà em không thể đói bụng được, cùng nhau ăn." Anh ta gấp miếng thịt bò đưa lên miệng tôi, tôi sửng sốt một chút, sau đó từ từ há miệng, ăn vào.

Chương 327: Tôi không nở rời bỏ anh ta

"Anh nhất định sẽ ăn hết, nhưng mà em không thể đói bụng được, cùng nhau ăn." Anh ta gấp miếng thịt bò đưa lên miệng tôi, tôi sửng sốt một chút, sau đó từ từ há miệng, ăn vào.

Trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy thật ngọt ngào, như có một dòng nước ấm xẹt qua.

Nếu như chúng tôi cứ mãi hạnh phúc như vậy, thì thật là tốt biết bao?

"Em ăn nhiều một chút, mấy ngày nay sắc mặt em rất kém, còn bị thiếu máu nữa, ăn nhiều cà chua đi." Anh ta lại gấp một miếng cà chua đưa vào miệng tôi, tôi ngoan ngoãn ăn.

Anh ta rất hài lòng nhìn tôi, gấp một miếng trứng bỏ vô miệng, tự ăn một miếng, rồi lại đút cho tôi ăn một miếng.

Căn phòng tràn ngập không khí ngọt ngào ấm cúng.

Tôi nhìn anh ta vui vẻ gấp thức ăn, đút cơm cho tôi, lại nghĩ đến việc mình sắp phải rời khỏi đây, trong lòng dâng lên một cảm giác đau đớn mãnh liệt.

Tôi không nở rời bỏ người đàn ông này, không nở rời bỏ anh ta...

Cái mũi ê ẩm, hốc mắt dần trở nên ướm át, nước mắt rơi xuống từ lúc nào mà tôi cũng không biết.

Lúc anh ta ngẩng đầu nhìn tôi, liền giật mình.

"Sao lại khóc?" Đầu ngón tay anh ta xẹt qua gò má tôi, vè mặt khăn thương: "Có phải lại cảm thấy không thoải mái nữa hay không? Có đau bụng không? Lại buồn nôn rồi sao..."

Tôi lắc đầu, lau nước mắt trên mặt, hít mũi một cái: "Đột nhiên em cảm thấy mình thật hạnh phúc, nhất thời cảm động quá nên không tự chủ được mà chảy nước mắt."

Tôi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Anh ta sửng sốt, khóe môi cong lên: "Em khờ quá, nếu như em thích thì sau này, ngày nào anh cũng sẽ đút cho em ăn, sẽ coi em như báu vật mà nuông chiều, nâng niu trong lòng bàn tay, có được không?"

"Anh nói xạo, anh mới sẽ không đối xử tốt với em như vậy." Tôi bĩu môi, đôi mắt hơi sưng đỏ còn đọng lại nước mắt.

Dường như anh ta rung động, chợt ôm tôi ngồi lên đùi anh ta.

"Anh làm gì vậy?" Tôi sợ hết hồn, có thể cảm nhận một cách rõ ràng có vật gì cứng rắn chống giữa hai đùi tôi.

Nhìn lại tư thế của hai người lúc này, tôi đang khoác hai chân ngồi trên người anh ta, gương mặt tôi lập tức nóng lên.

"Mau buông em ra... Anh còn chưa ăn cơm xong nữa đó... Đừng, đừng suy nghĩ lung tung..." Tôi ngượng ngùng vịn vịn thắt lưng, giùng giàng muốn đứng lên, hai bàn tay to lại càng dùng sức đè tôi lại, không cho tôi đứng dậy.

Anh ta không nói gì, chỉ dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào

tôi, dần dần nổi lên ham muốn, cả người cũng bắt đầu nóng lên

Chương 328: Làm chuyện mà anh muốn làm

Anh ta không nói gì, chỉ dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào tôi, dần dần nổi lên ham muốn, cả người cũng bắt đầu nóng lên.

Bầu không khí mập mờ vây quanh chúng tôi.

"Anh đừng như vậy... Chúng ta ăn cơm trước có được không?" Tôi mắc cỡ cúi đầu, không dám nhìn anh ta.

"Nhưng anh rất muốn em..." Anh ta hôn một cái lên môi tôi, không cuồng nhiệt hôn, mà chỉ nhẹ nhàng ma sát, sau đó buông ra, hít một hơi sâu, giống như đang đè nén dục vọng của mình.

Thân thể của anh ta khát vọng như vậy, nhưng không cưỡng ép tôi, mà nhẹ nhàng nói: "Chúng ta ăn cơm trước đi." Anh ta buông bàn tay đang ôm eo tôi ra.

Chợt tôi bất ngờ ôm cổ anh ta, thâm tình nhìn anh ta: "Nếu như anh muốn, vậy thì... Làm chuyện anh muốn làm đi."

Anh ta sửng sò: "Ở chỗ này sao? Có thể không?"

Tôi không trả lời câu hỏi của anh ta, mà dùng hành động nói rõ hết thái độ, chủ động hôn anh ta.

Môi lưỡi dây dưa, lượn lờ, hô hấp của anh ta càng lúc càng dồn dập, bàn tay lập tức chui vào trong váy tôi, tìm tới chỗ rậm rạp mềm mại kia.

"Ừm..." Cơ thể nhạy cảm của tôi run lên khi đầu ngón tay anh ta chạm vào.

"Tiểu yêu tinh." Anh ta tà mị cong khoe môi, bàn tay chạy dọc theo thắt lưng mảnh khảnh của tôi, từ từ đi lên trên, cầm hai khối mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve.

"A..." Tôi không nhịn được mà phát ra âm thanh, anh ta giống như được kích lệ, sức lực trên tay càng mạnh hơn, chôn đầu vào trước ngực tôi, giống như đứa bé đang bú sữa mẹ.

"Ừm..." Cơ thể tôi càng lúc càng trở nên nhạy cảm, cong người uốn cao lên, anh ta ôm chặt thắt lưng tôi, một bàn tay chuyển xuống đùi tôi, xoa nhẹ mấy cái.

Từ từ tôi cảm nhận được có vật cứng rắn để ngay phía dưới của tôi, không hề có vật cản ở giữa, vận sức chờ phát động.

"Chuẩn bị xong chưa?" Anh ta khẽ cắn lên môi tôi, giọng nói trầm thấp thủ thỉ vào tai tôi, hô hấp dồn dập, hiển nhiên là đang rất vội, đã nhẫn nại lâu lắm rồi.

"Ừ..." Được sự đồng ý của tôi, hai bàn tay nắm bên hông tôi nhấn mạnh xuống một cái!

"A..."

Phía dưới đột nhiên bị lấp đầy, cảm giác căng trướng ôm trọn lấy làm tôi không nhịn được mà kêu ra tiếng, cảm giác tê dại khó hiểu lan tràn khắp toàn thân, theo quy luật vận động của anh ta, cảm giác tê dại đó càng tăng lên.

Tiếng thở dốc kiều mị càng lúc càng nặng.

Tôi không nhịn được mà rên rỉ, vẻ mặt giống như rất đau khổ, nhưng lại giống như rất hưởng thụ, tôi có thể nhận thấy dường như anh ta không dám dùng sức quá mạnh, chỉ sợ làm tôi đau.

Chương 329: Em hấp dẫn hơn so với bình thường

Tôi không nhịn được mà rên rỉ, vẻ mặt giống như rất đau khổ, nhưng lại giống như rất hưởng thụ, tôi có thể nhận thấy dường như anh ta không dám dùng sức quá mạnh, chỉ sợ làm tôi đau.

Anh ta nhẹ nhàng di chuyển bên trong, hô hấp càng nặng nề hơn, tôi rất hưởng thụ tốc độ như vậy, nhưng dường như anh ta rất khó chịu, tôi vuốt mặt anh ta, nhẹ nhàng hôn một cái.

"Anh yêu, dùng lực thêm một chút, giống như... Lúc trước anh hay làm ấy..."

"Không phải em không thích quá nhanh sao?" Cái trán anh ta đổ một tầng mồ hôi mỏng, thở hồng hộc, đôi môi mỏng đỏ tươi giống như được nhuộm đỏ, vô cùng quyến rũ.

"Thích... Anh thích... Em cũng thích..." Vừa nói, tôi vừa chuyển động cái eo, nghênh hợp với động tác của anh ta.

Cơ thể anh ta càng căng trướng, giống như con thú săn mồi, từ từ tăng nhanh tốc độ, va chạm thật sâu bên trong...

Mỗi một lần đi vào thật sâu làm tôi không chịu nổi, nhưng cũng không ngăn cản anh ta, ngược lại còn khích lệ: "Đúng vậy, chính là như vậy... Nhanh hơn chút nữa... Anh yêu... A... Ưm ưm..."

Anh ta nghe vậy, tốc độ co rút càng nhanh hơn, đầu óc tôi trống rỗng, cả người như bay trên mây...

Tôi không thờ nổi, cắn cắn môi, ngửa cổ ra sau, mái tóc xõa dài buông thõng xuống.

"A... Đừng ngừng lại... Cứ như vậy... Ưm ưm..."

"Thích không?" Anh ta càng thêm ra sức va chạm.

"Ưm... Thích lắm... Ưm... A... A..." Tôi ngưng ngừng trả lời anh ta, khoái cảm trong người tôi giống như có ngọn lửa đang bùng cháy, càng không ngừng tăng lên, giống như muốn nhấn chìm tôi vào ngọn lửa cuồng nhiệt.

Khi anh ta phát ra một tiếng gầm nhẹ, đâm thật sâu vào trong cơ thể tôi một lần cuối cùng, khoái cảm xông thẳng lên đỉnh đầu tôi, nhưng trong bụng lại từ từ truyền đến một cảm giác đau nhỏ, làm tôi chột ý thức được...

Đưa bé trong bụng...

"A!" Tôi mở mắt, theo bản năng đưa tay phủ lên bụng, gương mặt vẫn còn đỏ ửng, nhẹ cắn môi, lo lắng suy nghĩ.

"Sao vậy?" Anh ta cảm thấy khó hiểu vì phản ứng bất ngờ của tôi.

"Không có, không có gì." Tôi tiếp tục vòng lên cổ anh ta, hôn lên cái trán.

"Có phải anh dùng sức quá mạnh rồi phải không? Làm em đau sao?" Anh ta nâng mặt tôi, dịu dàng hỏi.

"Không có, anh làm em... rất thoải mái... Em rất thích." Tôi cong khóe miệng lên thành một vòng cung, ngón tay trỏ đưa xẹt qua môi anh

ta: "Còn muốn nữa không? Tối nay, em để cho anh muốn làm cái gì thì làm, chỉ cần anh thích là được..."

Chương 330: Cảm giác này quá kỳ diệu

"Không có, anh làm em... rất thoải mái... Em rất thích." Tôi cong khoe miệng lên thành một vòng cung, ngón tay trêu đùa xẹt qua môi anh ta: "Còn muốn nữa không? Tối nay, em để cho anh muốn làm cái gì thì làm, chỉ cần anh thích là được..."

"Có thật không?" Anh ta kích động ôm tôi, hung hăng mút hôn lên môi tôi: "Bảo bối, hôm nay em không giống với mọi ngày, em hấp dẫn hơn bình thường nhiều."

"Vậy anh, còn muốn nữa không?"

"Đương nhiên..." Anh ta cười tà mị: "Chúng ta đổi chỗ khác."

Ngay sau đó, anh ta ôm tôi đến ghế salon trong phòng khách, nhẹ nhàng đặt xuống, lại bắt đầu hôn lên môi tôi...

"Chờ một chút." Tôi chợt nhớ đến cái gì, chặn môi anh ta lại: "Ở chỗ này không tốt lắm đâu, lỡ như ba anh đột nhiên trở lại thì phải làm sao bây giờ..."

"Hôm nay ông ấy sẽ không trở lại đâu..." Anh ta nắm hai tay tôi, cố định lên đỉnh đầu, điên cuồng gặm cắn cổ và vành tai tôi.

Mặc dù tôi rất sợ sẽ làm tổn thương đến đứa bé trong bụng, nhưng tôi không đành lòng cự tuyệt anh ta.

Có lẽ là tôi quá ích kỷ, chỉ coi trọng cảm thụ của anh ta mà bỏ mặc

con mình.

Nhưng lần này là lần cuối cùng rồi, tôi muốn để cho mình thỏa mãn, cũng coi như là, thỏa mãn anh ta.

Anh ta không vội vàng muốn tôi, mà luồn một bàn tay vào trong váy tôi, ngón tay xông vào trong.

"Ừm..." Tôi không nhận được nhú mào, một giây sau, nhanh chóng giữ tay anh ta lại: "Đừng, đừng dùng tay..."

"Không thoải mái sao?"

"Ngón tay... Bắn..." Tôi ngưng ngưng cắn môi, kẹp chặt hai chân lại.

"Không bắn đâu, bảo bối, nó sẽ làm em rất thoải mái..." Anh ta nhẹ nhàng nói, giọng nói giống như có ma lực, từ từ tách hai chân tôi ra, đầu ngón tay lại một lần nữa chui vào.

"A..." Tôi khẽ run rẩy, tất cả các giác quan trên cơ thể đều tập trung lại vào một chỗ, một cảm giác sung sướng không nói nên lời lan tràn khắp toàn thân, cơ thể càng trở nên nóng rực.

"Thoải mái không?" Anh ta nhỏ giọng nói bên tai tôi.

"Ừ..."

"Anh sẽ cho em hưởng thụ một cảm giác còn thoải mái hơn nữa, em chuẩn bị nha!" Lúc anh ta nói chuyện, ngón tay bên trong cong lại, thuận thực nhanh chóng ra vào, sau đó là một trận bùng nổ!

"Ừ a..."

Cơ thể giống như núi lửa bộc phát, rất nhiều nham thạch nóng bỏng tuôn ra từ trong cơ thể tôi, trước mắt tôi trở nên mờ hồ.

Trời ạ, loại cảm giác này, thật quá kỳ diệu!

Tôi nằm trong lòng anh ta, lồng ngực phập phồng thở dốc, toàn thân tê dại, cả người mềm nhũn.

Chương 331: Em đừng mơ tưởng quên anh

Tôi nằm trong lòng anh ta, lồng ngực phập phồng thờ dốc, toàn thân tê dại, cả người mềm nhũn.

Anh ta hài lòng cong môi cười: "Bảo bối, em lên đỉnh rồi, có thích không?"

"Thích..." Tôi thẳng thắn thừa nhận, khoái cảm này thật sự quá đã.

"Còn muốn nữa không..."

"Ừ..."

Anh ta lại hôn lên môi tôi, lần này, anh ta để tôi nửa quỳ trên ghế salon, tiến vào từ phía sau...

Lại một trận kích thích vô cùng sáng khoái, làm cho đầu óc tôi mơ hồ...

Một đêm này, tôi không nhớ rõ đã làm bao nhiêu lần nữa, chỉ biết mình đã rất cố gắng nghênh hợp anh ta, kêu đến cổ họng cũng khàn khàn. Đến khi anh ta kiệt sức nằm trên người tôi, tôi mới từ từ hồi phục tinh thần lại, suy nghĩ vốn nãy giờ vẫn luôn bay bổng, bây giờ mới được trở về với thực tại.

"Bảo bối, tối hôm nay em thật tuyệt vời." Anh ta khẽ cắn lên đôi môi đỏ mọng của tôi, vô cùng hài lòng với biểu hiện của tôi hôm nay: "Nếu như ngày nào em cũng đều như vậy, chắc anh sẽ không chịu

nổi mà bị em ép khô mắt."

"Anh thích em như vậy sao?" Tôi vuốt ve gương mặt tuần tú của anh ta, lật người đè lên trên người anh ta.

"Đương nhiên, rất là thích." Anh ta mút lên môi tôi một cái, ánh mắt cứng chiều, hận không thể ép tôi vào trong cơ thể anh ta.

"Vậy anh, sau này có quên em không?" Tôi yếu ớt nói, nằm trên ngực anh ta, lắng nghe nhịp tim đập.

"Dĩ nhiên là không." Anh ta nâng mặt tôi lên, hôn lên đôi môi: "Sao em lại hỏi câu hỏi ngu xuẩn này chứ?"

"Bởi vì em, sợ anh sẽ quên em." Tôi nhẹ nhàng chớp mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt anh ta.

Ngày mai tôi rời khỏi đây rồi, hẳn là rất nhanh anh ta sẽ lại vùi đầu vào trong ngực của người phụ nữ khác, làm mấy chuyện giống như vậy, sau đó, sẽ dần dần quên tôi sao?

Tôi hy vọng anh ta có thể lưu lại một chút ấn tượng về tôi, anh ta thích làm chuyện yêu, vậy thì tôi để lại cho anh ta một đêm kích tình khó quên, coi như là buổi tối này, có được không?

"Cô gái ngốc, làm sao anh sẽ quên em được." Anh ta cứng chiều ôm tôi vào trong ngực, hôn lên tóc tôi: "Cho dù anh có quên người nào, cũng sẽ không quên em."

"Có thật không?" Có lẽ người phụ nữ nào rơi vào bể tình rồi cũng sẽ thích hỏi mấy câu hỏi ngu xuẩn như "có thật không".

"Đừng nghi ngờ anh chứ." Anh ta bất mãn nhìn tôi chăm chăm, hung

hấn cắn tôi một cái, sau đó nói: "Em cũng đừng mơ tưởng quên anh, có biết không?"

Tôi không nói gì, trong lòng cũng đang nói với anh ta: "Thật xin lỗi, anh yêu, em nhất định sẽ quên anh, nhưng mà em biết, em nhất định sẽ không làm được."

Nếu như không thể quên được anh, vết thương trong lòng cũng sẽ không lành lại, em sẽ rất khổ sở, anh có biết trong lòng em đau đến thế nào không? Anh không hiểu, vĩnh viễn anh cũng sẽ không hiểu được, bởi vì, anh không có yêu em...

Chương 332: Đến lúc phải đi rồi

Lúc tôi tỉnh dậy thì, trời đã sáng rồi.

Lục Minh Hiên không có ở bên cạnh tôi, chỗ anh ta nằm đã lạnh ngắt. Tôi vuốt ve cái gối lạnh lẽo kia, thầm nghĩ, đã đến lúc phải đi rồi.

Lúc tôi kéo hành lý xuống lầu, Lục Chấn Hải đang ngồi trên ghế salon chờ tôi.

Ông ta tới thật là đúng lúc, sợ tôi không chịu đi hay sao?

"Vé máy bay của cô!" Ông ta đưa tấm vé đến trước mặt tôi.

"Cảm ơn." Tôi nhận lấy tấm vé máy bay, xoay người định rời đi, ông ta gọi tôi lại: "Chờ một chút."

Tôi quay đầu, ông ta đưa một tờ chi phiếu cho tôi: "Lần trước cô quên cầm."

Tôi cong khóe miệng: "Tôi không muốn tiền của ông." Đây không phải là quên cầm, là tôi cố ý không cầm đi, tôi căn bản là không muốn nhận số tiền này, không biết tại sao, tôi không muốn nhận nó, nếu nhận tiền, tôi sẽ không yên lòng, sẽ cảm thấy rất có lỗi với Lục Minh Hiên.

Anh ta đã từng nói qua, anh ta không muốn tôi vì tiền mà rời bỏ anh ta, tôi làm sao sẽ nhẫn tâm mà nhận số tiền này được, huống chi, tôi thật sự không phải vì tiền mà rời khỏi anh ta.

"Cô không muốn nhận sao?" Lục Chấn Hải khó hiểu, ánh mắt thoáng qua sự kinh ngạc.

"Tôi không phải vì tiền của ông mà rời khỏi anh ấy, cho nên số tiền này, tôi sẽ không nhận." Tôi dừng một chút, nói tiếp: "Ông không cần lo tôi sẽ lại quay về quán lấy con trai ông, tôi đã đồng ý với ông là sẽ rời đi rồi, nên sẽ không trở về nữa, cho dù chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không trở về..."

Tôi nói xong một câu cuối cùng, không thèm quay đầu lại đi tiếp.

Lúc cánh cửa khép lại, lòng tôi cũng tan nát theo, nhắm mắt lại, nước mắt lãnh dài trên mặt...

Vĩnh biệt, Lục Minh Hiên, chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.

Có lẽ thời gian sẽ dạy tôi lớn lên, dạy tôi cách kiên cường, dạy tôi yêu, rồi một ngày nào đó, tôi có thể nói với anh ta: Đã lâu không gặp, nhưng lúc đó trong lòng không còn chút cảm tình nào nữa.

Năm tháng sau...

Paris, nước Pháp.

Tới Paris đã năm tháng rồi, hoàn cảnh chỗ này hoàn toàn xa lạ, nhưng tôi cũng không có chút sợ hãi.

Trong khoảng thời gian này cuộc sống của tôi rất yên tĩnh, những phiền não, đau đớn, thương tâm trong lòng cũng không còn nhiều như lúc trước. Nhưng mỗi lần nghĩ đến Lục Minh Hiên, cũng sẽ không tránh khỏi cảm giác thất vọng trong lòng.

Tôi vô thức đưa tay xoa cái bụng tròn vo của mình, khóe môi nâng lên một nụ cười, đứa bé này, vẫn còn sống sót.

Chương 333: Yêu thích Paris

Tôi vô thức đưa tay xoa cái bụng tròn vo của mình, khóe môi nâng lên một nụ cười, đứa bé này, vẫn còn sống sót.

Thật ra thì, tôi vẫn chưa làm kiểm tra cho đứa bé, cũng không đi khám thai, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Sinh đứa bé này ra, cho dù có thiếu chân thiếu tay, tôi cũng sẽ không ghét bỏ, tôi sẽ nuôi nó cả đời, chăm sóc cho nó cả đời. Chỉ cần nó không rời bỏ tôi, tôi sẽ không chê.

Tôi nhìn lên bầu trời, thở dài một hơi, sau đó đi tới một quán cà phê gần đó, đẩy cửa kính ra, tôi không chú ý nhìn, liền đụng vào trong ngực một người đàn ông.

"A, thật xin lỗi." Người đàn ông kia hốt hoảng, liên tục xin lỗi tôi.

"Không sao. Là tôi không cẩn thận thôi." Lúc ấy tôi cũng không nghĩ nhiều, vô thức ngẩng đầu lên nhìn, liền kinh ngạc.

Ngũ quan tuấn dật, tròng mắt đen trong suốt, vóc người cao to, mặc dù không đứng trên sân khấu, nhưng vẫn luôn chói lọi hấp dẫn tầm mắt của người khác, người này, không phải là Tô Quân thì còn ai vào đây!

Anh ta cũng ngạc nhiên nhìn tôi, ánh mắt vô cùng sững sờ nhìn tôi chăm chăm, như muốn nhìn cho thật kỹ.

"Em là... Mạc Oánh sao?"

"Thật là xấu hổ, Tô Quân." Tôi cười cười, ở đất nước xa lạ này lại gặp phải người quen, cảm giác thật là tốt, suốt năm tháng ở đây, lần đầu tiên mới gặp được một người quen!

"Thật đúng là em rồi!" Anh ta khó tin nhìn tôi, tầm mắt chuyển xuống bụng tôi, hai mắt mở to thêm gấp mấy lần: "Em đang..."

Tôi nhìn theo ánh mắt anh ta, cũng nhìn xuống bụng mình, khẽ mỉm cười: "Thật là ngại, làm anh sợ rồi có phải không."

Anh ta quả thật là bị giật mình, trong mắt thoáng qua một cảm xúc không thấy rõ: "Em rãnh không? Chúng ta ngồi xuống tán gẫu một lát đi."

"Anh xem bộ dạng bây giờ của em, cũng biết là em có nhiều thời gian rồi! Chỉ sợ anh quá bận rộn, quấy rầy đến anh!"

"Không quấy rầy, anh tới Paris là để nghỉ phép mà." Anh ta mỉm cười, vẫn phong độ như trước, tự mình kéo ghế ra cho tôi.

"Cảm ơn." Tôi ngồi xuống, lâu rồi chưa được ngồi chung tán gẫu với trai đẹp.

Năm tháng nay, tôi ở một mình không có người bạn nào hết, tiếng anh của tôi cũng không tốt, lúc trao đổi với người khác không dễ dàng gì, rất tốn sức, cho nên lười thui có một mình.

"Sao em lại tới Paris?" Anh ta lo lắng nhìn tôi.

"Bởi vì em thích nơi này, cho nên muốn tới đây." Tôi nhàn nhạt nở nụ cười.

Chương 334: Một mình cũng có thể sống rất tốt

"Sao em lại tới Paris?" Anh ta lo lắng nhìn tôi.

"Bởi vì em thích nơi này, cho nên muốn tới đây." Tôi nhàn nhạt nở nụ cười, trước kia đã từng xem nhiều bộ phim, mấy mối tình lãng mạn đều là phát sinh ở Paris, nên tôi có cảm giác rất đặc biệt với nơi này.

Lúc đó tôi nghĩ, sau này tôi cũng muốn đến Paris, hy vọng có thể gặp được bạch mã hoàng tử của mình, nhưng bây giờ lớn rồi, lại cảm thấy, bạch mã hoàng tử chỉ có trong chuyện cổ tích thôi, hiện thực luôn rất tàn khốc, nhưng tôi vẫn không nhịn được mà ảo tưởng một ngày nào đó mình cũng có thể trở thành công chúa, cho nên khi Lục Chấn Hải muốn tôi rời đi, tôi đã xin ông ta làm giấy tờ cho tôi được định cư ở Paris.

"Em tới đây bao lâu rồi?"

"Vừa đúng năm tháng."

"Một mình sao?"

"Ừ."

"Sống ở đâu?"

"Mướn một căn phòng ở đầu con phố đằng kia."

"Em như vậy... Có thể tự chăm sóc cho bản thân mình sao? Không

có người chăm sóc cho em sao được?" Ánh mắt của anh ta lần nữa chuyển sang cái bụng tròn vo của tôi.

Tôi cười cười, vuốt ve cái bụng căng tròn: "Vẫn tốt, đã quen rồi, một mình cũng có thể sống rất tốt."

Ánh mắt anh ta trở nên ám đạm, một hồi lâu mới hỏi: "Đứa bé này bao lớn rồi?"

"Hơn bảy tháng." Nhắc tới con, gương mặt tôi tràn đầy tình cảm của người mẹ.

"Em và anh ta... Ly hôn rồi sao?" Lúc nói những lời này, anh ta đau lòng nhìn tôi.

Hai chữ ly hôn làm trái tim tôi đau nhói.

"Làm sao anh biết?" Tôi ngây ngốc hỏi lại anh ta.

"Trên báo đăng..."

Thì ra chuyện tôi và anh ta ly hôn cũng đã được đưa lên báo rồi!

Từ khi đến Paris, tôi không có chú ý tin tức trong nước, không có xem báo, cũng rất ít khi lên mạng, mỗi ngày đều là ngủ, tản bộ, hoặc đọc sách, tôi không muốn nhìn thấy những tin tức có liên quan đến anh ta, may là tôi không nhìn thấy, nếu không chắc chắn sẽ rất khó chịu.

"Ừ." Mặc dù rất đau lòng, nhưng anh ta vẫn cố ngụy trang bộ mặt thờ ơ, giả bộ không thèm để ý.

"Em có dự định gì sắp tới không?" Anh ta hỏi tôi.

"Sinh con trước rồi sẽ tính sau." Bây giờ đối với tôi, đứa bé mới là quan trọng nhất, quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

"Người đàn ông vô trách nhiệm đó, ngay cả con mình mà cũng không cần sao?"

Chương 335: Đừng né tránh anh

"Người đàn ông vô trách nhiệm đó, ngay cả con mình mà cũng không cần sao?"

"Chuyện này không thể trách anh ấy." Tôi không nhịn được mà nói tốt cho Lục Minh Hiên, tôi không hy vọng có người chửi Lục Minh Hiên là vô trách nhiệm, khế vượt cái bụng, nhàn nhạt nói: "Anh ấy không biết chuyện đứa bé."

"Anh ta không biết em mang thai sao?" Tô Quân có chút kinh ngạc.

"Ừ, anh ấy không biết."

"VẬY em... chắc là rất khổ sở." Ánh mắt trong suốt của Tô Quân chấn động, giống như đang rất đau lòng vì tôi.

Tôi cong khóe miệng, không nói gì.

Cho dù phải chịu nhiều cực khổ hơn nữa, tôi cũng chịu được, chỉ có cảm giác đau lòng khi ở bên cạnh anh ta, tôi mới không chịu đựng nổi, cho nên mới lựa chọn rời đi.

Tô Quân trầm mặc một hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: "Lúc anh xem báo thấy tin em ly hôn, anh có đi tìm em, nhưng không tìm được, ngay cả trong ghi chép xuất cảnh cũng không tra thấy tên em."

Tôi ngẩn ra, anh ta đi tìm tôi sao?

"Cảm ơn sự quan tâm của anh, em không sao, ngày nay chuyện sớm cưới sớm ly hôn cũng nhiều, em đã chuẩn bị tâm lý từ trước, chuyện này đối với em mà nói, cũng không là cái gì."

Tôi cho là anh ta lo lắng cho tôi, nên nói như vậy để anh ta yên tâm, kết quả, anh ta lại nói những lời làm tôi khiếp sợ.

"Mạc Oánh, có thể cho anh một cơ hội, để anh được chăm sóc em không?"

"Hả?" Tôi hoài nghi lỗ tai mình, chẳng lẽ là tôi nghe lầm?

Anh ta đột nhiên nắm tay tôi, chân thành nhìn tôi bằng ánh mắt thâm tình: "Lần trước anh đã bỏ qua em một lần rồi, lần này, anh không muốn bỏ lỡ nữa, Mạc Oánh, cho anh một cơ hội có được không? Anh biết lúc này, anh không nên nói những lời như vậy. Anh có thể cho em thời gian, để em từ từ tiếp nhận anh, nhưng mà, xin đừng lập tức cự tuyệt anh có được không?"

"Ô Quân, anh đừng như vậy..." Tôi luống cuống, bây giờ tôi là phụ nữ mang thai, tôi đang mang đứa con của người đàn ông khác, mà anh ta còn có thể nói những lời như vậy với tôi sao? Chẳng lẽ anh ta không ngại sao?

"Anh chỉ muốn chăm sóc thật tốt cho em, cả con của em nữa, anh sẽ coi nó như con ruột của mình, cho anh một cơ hội để chăm sóc em có được không?"

Anh ta khẩn thiết nhìn tôi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không giống như đang nói giỡn.

Trời ạ, sao lại biến thành như vậy cơ chứ.

"Em... Em nhớ ra còn chút chuyện phải làm, đi trước." Tôi giùng giằng muốn rút tay về, anh ta lại càng nắm chặt hơn.

"Mạc Oánh, đừng né tránh anh, bây giờ em rất cần có người chăm sóc, anh muốn được chăm sóc cho em! Em cho anh cơ hội có được không? Em không thích anh cũng không sao... Anh vẫn muốn được chăm sóc cho em..."

Chương 336: Sắc mặt của em thật kém

"Còn anh ta thì sao? Anh ta đáng giá có được em sao?" Tô Quân kích động: "Anh ta đã kết hôn với người phụ nữ khác rồi!"

Tôi chột ngẩn người, nhìn anh ta chăm chăm: "Anh... Nói cái gì?"

"Em con chưa biết gì sao?" Tô Quân cắn môi: "Tháng trước anh ta đã kết hôn rồi!"

"Không thể nào!" Tôi không tin!

Tô Quân lấy điện thoại ra, ấn vào cái gì đó, sau đó đưa tới trước mặt tôi: "Em tự xem đi!"

Ánh mắt tôi chuyển qua màn hình điện thoại di động, bản tin nằm ngay trang đầu, trên tựa đề viết: Tổng giám đốc tập đoàn Đông Á Lục Minh Hiên và mỹ nữ tổng giám đốc ngoại quốc kết hôn!

Nội dung chi tiết bên dưới, tôi không xem nổi nữa, đầu óc trống rỗng.

Mỹ nữ tổng giám đốc ngoại quốc, còn không phải là Mộng Na sao?

Bọn họ kết hôn rồi...

Chúng tôi ly hôn còn chưa tới nửa năm, vậy mà bọn họ đã kết hôn...

Trái tim tôi thất lại từng cơn, giống như có cái gì đâm xuyên qua, đau đến nỗi tôi không thở được.

Trong bụng truyền đến cảm giác đau lâm râm, tôi ấn bụng, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt.

"Mạc Oánh, em sao vậy!" Tô Quân giật mình, vội vàng đỡ tôi.

Tôi không ngừng hít thở sâu, cố gắng ổn định tâm tình, một hồi lâu mới nói: "Em, em không sao..."

"Thật xin lỗi, anh không nên nói mấy lời này với em, làm ảnh hưởng tâm trạng em, thật xin lỗi, Mạc Oánh, em..." Anh ta còn định nói cái gì, nhưng bị tôi cắt ngang.

"Không cần nói gì hết, chuyện này không liên quan đến anh, bây giờ em không muốn nghe cái gì nữa, em không trách anh, thật sự không có trách anh..." Kết quả này không phải là tôi đã sớm đoán được rồi sao?

Tôi rời đi không phải là vì muốn thành toàn cho hai người bọn họ sao?

Bây giờ bọn họ có đôi có cặp rồi, tôi phải nên vui mừng cho bọn họ chứ? Tại sao khi biết được chuyện này, tôi lại không chịu nổi kích thích, trong lòng đau đớn đến như vậy.

Tôi muốn ổn định tâm trạng của mình, bây giờ tôi đang mang thai, không được quá khổ sở, tôi phải kiên cường.

"Mạc Oánh, sắc mặt em thật là kém, anh đưa em đi bệnh viện có được không?" Tô Quân lo lắng nhìn tôi, chỉ sợ tôi xảy ra chuyện gì.

"Em không sao, thật sự không sao đâu mà, về nhà nghỉ ngơi một chút là tốt rồi! Hôm nay tới đây thôi, có chuyện gì lần sau lại nói, em

đi trước, tạm biệt."

Tôi vội vã nói xong, không thềm để ý tới lời khuyên của Tô Quân, dứt khoát rời đi.

Trên đường đi về nhà, trong đầu tôi không ngừng hiện lên tin tức vừa rồi tôi nhìn thấy...

Tổng giám đốc tập đoàn Đông Á Lục Minh Hiên và mỹ nữ tổng giám đốc ngoại quốc kết hôn!

Tổng giám đốc tập đoàn Đông Á Lục Minh Hiên và mỹ nữ tổng giám đốc ngoại quốc kết hôn!

Chương 337: Tôi bị thương sao?

Trên đường đi về nhà, trong đầu tôi không ngừng hiện lên tin tức vừa rồi tôi nhìn thấy...

Tổng giám đốc tập đoàn Đông Á Lục Minh Hiên và mỹ nữ tổng giám đốc ngoại quốc kết hôn!

Đáng chết, tôi hung hăng vỗ lên đầu mình một cái.

Không được, tôi không được suy nghĩ nhiều nữa!

Hình ảnh trước mắt càng lúc càng trở nên mơ hồ, không thể nào nhìn rõ con đường phía trước được nữa.

Tôi lau nước mắt, tăng nhanh bước chân, chỉ muốn mau chóng về đến nhà, ngủ một giấc thật sâu để quên sạch tất cả.

Tôi hoảng hốt, không chú ý dưới chân là bậc thang, không cẩn thận bị hụt chân...

"A..."

Tôi kinh hoàng thét lên chói tai, sau đó mất thăng bằng từ trên cao té lăn xuống bậc thang...

Đầu óc tôi quay cuồng, mọi thứ xung quanh đều đảo lộn hết cả lên, tôi lăn thật lâu mới dừng lại được.

Bên tai mơ hồ nghe được một giọng nói quen thuộc vội vàng kêu tên tôi: "Mạc Oánh... Mạc Oánh..."

Là giọng nói của Tô Quân sao?

Tôi không biết, cũng không xác định được, tôi rất muốn nghe rõ lời của anh ta, nhưng lỗ tai không còn nghe được cái gì nữa.

Nằm trên mặt đất lạnh như băng, tôi nhìn bầu trời màu trắng, đầu óc trống rỗng, có thể cảm nhận một cách rõ ràng có một dòng nước ấm đang chậm rãi chảy ra từ phía dưới người tôi...

Mùi máu tanh xộc vào trong mũi, bầu trời màu trắng dần chìm trong bóng tối.

Tất cả mọi thứ đều tối đen, không nhìn thấy gì hết, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ...

Cảm giác đau nhè nhẹ làm tôi nhíu mày, ý thức dần rõ ràng hơn.

Có mùi thuốc sát trùng trong không khí.

Tôi chậm rãi mở mắt, thấy một y tá đang rút máu cho tôi, cô ta thấy tôi tỉnh lại.

"Tiểu thư, cô tỉnh rồi sao! Tôi sẽ gọi bác sĩ đến để kiểm tra cho cô, cô cứ nằm yên đó đừng động đậy." Y tá nói xong, vội vã rời khỏi phòng.

Tôi vô lực nhìn xung quanh, tầm mắt có thể nhìn rõ ràng hơn rồi, hoàn cảnh bốn phía, là một căn phòng khá thoải mái, ánh mặt trời nhu hòa từ ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, bầu trời trong xanh.

Sao tôi lại ở chỗ này? Chỗ này là chỗ nào?

Tôi muốn ngồi dậy, lại phát hiện mình không có chút sức lực nào, chỉ mới động dậy một chút mà phía dưới đã truyền đến một trận đau đớn kịch liệt.

Đáng chết, tại sao lại đau như vậy? Tôi bị thương sao?

Đang lúc tôi vô cùng nghi hoặc, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì một người đàn ông đi vào.

"Mạc Oánh, em tỉnh rồi sao, cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi..." Anh ta run rẩy nắm tay tôi, có thể nhận ra anh ta đang rất lo lắng cho tôi, hốc mắt cũng hơi phẫm hồng.

"Anh... Là ai?" Tôi nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Chương 338: Không nhớ cái gì hết

"Anh... Là ai?" Tôi nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Rốt cuộc anh ta là ai? Sao lại quan tâm tôi như vậy?

Người đàn ông trước mặt hơi hoảng sợ, khuôn mặt đẹp trai cũng cứng ngắt.

"Mạc Oánh, em..." Gương mặt anh ta hết sức kinh ngạc, khó tin nhìn tôi.

"Mạc Oánh là đang gọi tôi sao?" Tôi chớp mắt nhìn anh ta, chân mày nhíu lại.

"Em không nhận ra anh sao?" Anh ta tự chỉ vào mình, ngón tay run run.

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu một cái, giống như bầu trời trong xanh bên ngoài, tinh khiết, trống rỗng.

"Vậy em có nhớ... Em là ai không?"

"Là Mạc Oánh sao?" Tôi nhớ anh ta vừa mới gọi tôi như vậy, thì ra tôi tên là Mạc Oánh sao? Kỳ quái, sao tôi không nhớ cái gì hết vậy? Ngay cả mình là ai mà cũng quên mất.

Sắc mặt anh ta không ngừng biến hóa, sợ hãi, bất ngờ, đến chấn

động không cách nào hình dung được.

"Em có nhớ lúc trước đã xảy ra chuyện gì không?" Anh ta lại hỏi tôi.

Tôi cố gắng nhớ lại, nhưng hoàn toàn trống không, giống như tờ giấy trắng, muốn tìm một chỗ màu đen cũng không tìm thấy.

"Tôi không nhớ rõ, không nhớ cái gì hết... Anh có thể nói cho tôi biết không? Trước đây đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi lại ở chỗ này? Mạc Oánh là tên của tôi sao? Vậy anh là ai?"

Tôi hỏi liên tiếp, vô cùng tò mò về mọi chuyện.

Anh ta khiếp sợ khẽ run lên, vô thức lùi về phía sau mấy bước.

"Em không nhớ cái gì hết..."

Lúc này, bác sĩ và mấy y tá đi vào: "Chào Tô tiên sinh, bây giờ chúng tôi sẽ làm kiểm tra cho bệnh nhân, phiền anh ra ngoài một chút có được không?"

Anh ta quay lại nhìn chăm chăm bác sĩ: "Cô ấy không nhớ được cái gì hết, chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Bác sĩ cũng hoảng hốt, vội vàng tiến lên, banh mắt tôi ra, rọi đèn pin vào, mấy y tá đứng sau lưng cũng bận rộn.

Người đàn ông xa lạ đứng ở mép giường đi ra ngoài, tôi vô lực nằm trên giường, để mặc cho bác sĩ và mấy y tá khám tới khám lui, vừa lấy máu, vừa đo nhiệt độ, bác sĩ hỏi tôi mấy câu hỏi kỳ quái.

Tôi chỉ biết lắc đầu, lại lắc đầu...

Không biết qua bao lâu, bác sĩ và y tá mới rời khỏi phòng.

Người đàn ông xa lạ kia lại một lần nữa đi vào, tôi nghe được âm thanh đóng cửa, quay đầu nhìn anh ta.

Sắc mặt anh ta tái nhợt, có vẻ khó chịu không nói nên lời, ánh mắt thương hại nhìn tôi, đau lòng, anh ta vươn bàn tay phát run, nhẹ nhàng mơn trớn gò má của tôi.

Chương 339: Anh là chồng em

Sắc mặt anh ta tái nhợt, có vẻ khó chịu không nói nên lời, ánh mắt thương hại nhìn tôi, đau lòng, anh ta vươn bàn tay phát run, nhẹ nhàng mơn trớn gò má của tôi.

Tôi cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không ghét bỏ, chỉ lẳng lặng nhìn anh ta, tôi hỏi: "Bác sĩ nói thế nào?"

"Em... Mất trí nhớ..." Anh ta khó khăn nói ra bốn chữ này.

"Vậy sao!" Tôi đã sớm ngờ tới rồi, quả nhiên là bị mất trí nhớ.

Không biết tại sao, tôi biết mình bị mất trí nhớ, nhưng không hề cảm thấy khổ sở gì hết, không hoảng sợ, ngược lại còn có một loại cảm giác rất nhẹ nhõm. Dường như trong thâm tâm tôi không muốn nhớ lại chuyện cũ.

Nhưng lòng hiếu kỳ khiến tôi không nhịn được mà hỏi anh ta: "Vậy rốt cuộc tôi là ai? Anh là ai? Tại sao tôi phải nằm ở bệnh viện? Tôi bị bệnh gì sao?"

Tôi cảm thấy, ít nhất cũng cần phải làm rõ mấy vấn đề này trước.

Anh ta chợt nhớ tới cái gì, ánh mắt thật nhanh thoáng qua một tia khó nắm bắt.

"Ngay cả đứa bé mà em cũng quên sao?"

"Đứa bé? Đứa bé gì chứ?" Tôi không hiểu, thì ra là tôi có con sao?

"Em trượt chân té xuống cầu thang, đứa bé bị sinh non, may mắn là đưa tới bệnh viện kịp thời, sẽ không có vấn đề gì quá lớn, em không cần phải lo lắng, đứa bé sẽ không có chuyện gì, bất kể tốn bao nhiêu tiền, anh cũng sẽ cố gắng cứu sống nó."

Anh ta nắm chặt tay tôi, giống như đang thực hiện một cam kết.

"Vậy anh là ai? Tại sao lại... Đối xử tốt với tôi như vậy?" Tôi khó hiểu nhìn anh ta, cảm thấy dường như anh ta rất quan tâm tôi, rất lo lắng cho tôi, sao anh ta lại tốt với tôi như vậy chứ? Quan hệ của chúng tôi là như thế nào?

Anh ta trầm mặc một lát, môi mỏng thốt lên năm chữ:

"Anh là chồng của em."

"À." Tôi không chút nghi ngờ nào liền tin lời anh ta.

Thì ra anh ta là chồng của tôi, khó trách tại sao lại đối tốt với tôi như vậy!

"Mạc Oánh, thật xin lỗi, anh khiến em phải chịu khổ rồi, sau này anh sẽ đối xử với em rất tốt, rất tốt..." Anh ta cầm tay tôi, nắm chặt hơn, ánh mắt thâm tình toát lên sự kiên định.

"Ừ." Tôi nhẹ nhàng trả lời, mí mắt bắt đầu nặng trĩu, vô lực chớp chớp mắt: "Em buồn ngủ quá."

"Vậy em ngủ đi, anh ở bên cạnh chăm sóc cho em, sẽ mãi mãi ở bên cạnh em..." Anh ta hôn nhẹ lên tay tôi, ngắm nhìn tôi.

Trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy thật ấm áp, có cảm giác được sủng

ái, thật thoải mái, thật ấm áp.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu một cái, hơi hơi cong môi lên, hai mắt lim dim, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Chương 340: Hậu quả của việc đắc tội tôi

Tôi gặp ác mộng!

Trong mơ, có một người đàn ông níu cánh tay tôi lại, ép tôi lên sát vách tường, lớn tiếng rống giận: "Tại sao em lại đối xử với tôi như vậy, tại sao đối xử với tôi như vậy..."

Tôi cố gắng muốn nhìn rõ mặt anh ta, chỉ thấy một mảng mơ hồ, mọi thứ xung quanh đều rất rõ ràng, rèm cửa sổ trong căn phòng có màu hồng nhạt, trên người anh ta có mùi hương thơm ngát, giống như là vừa mới tắm xong, phía dưới quần một cái khăn tắm, mơ hồ có thể thấy được ham muốn tình dục của anh ta sắp bộc phát.

Tôi ra sức giãy giụa, nhưng không làm gì được: "Buông tôi ra, mau buông tôi ra."

"Tại sao em lại muốn rời khỏi tôi! Tại sao! Tiền đối với em quan trọng đến mức đó hay sao? Có phải không, có phải không..." Anh ta vừa nói vừa lắc người tôi, xương cũng sắp bị anh ta bẻ gãy rời.

"Đau quá, anh mau buông tay..."

"Đau sao? Tôi sẽ làm cho em đau, tôi muốn cho em biết hậu quả của việc đắc tội tôi là như thế nào..." Anh ta tức giận nhìn chăm chăm tôi, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Một giây sau, anh ta tháo cái khăn tắm đang quấn quanh người ra, hung hăng xỏ xuyên trong người tôi.

"Ừm..."

Đau, cơ thể truyền đến cảm giác đau đớn, tôi muốn đẩy anh ta ra, anh ta lại càng dùng thêm sức dính chặt vào trong cơ thể tôi, mỗi một lần đi vào đều vô cùng mạnh mẽ, giống như muốn làm tôi đau đến chết.

"Đừng... Mau buông tôi ra... Buông tôi ra..." Tôi khóc kêu, liều mạng đánh lên lồng ngực anh ta...

Lúc này, tôi lại loáng thoáng nghe được một giọng nói truyền vào bên tai:

"Mạc Oánh, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại..."

Tôi từ từ mở mắt, trên gương mặt ươn ướt lạnh lẽo, gương mặt dịu dàng tuấn tú của Tô Quân khẩn trương nhìn tôi, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi: "Em gặp ác mộng sao?"

"Ừ." Tôi gật đầu, lau nước mắt.

"Nhìn thấy gì vậy?" Ánh mắt anh ta lóe lên, giống như lo lắng cái gì.

Tôi lắc đầu: "Em quên mất rồi."

Cơn ác mộng này quấy rầy tôi lâu lắm rồi, lúc tỉnh lại không nhớ rõ được cái gì hết, lần nào cũng là như vậy, mọi thứ trong giấc mơ dường như rất quen thuộc, nhưng tôi có nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được.

Tô Quân thở phào nhẹ nhõm, vuốt ve mặt tôi: "Không nhớ được thì thôi, em đừng suy nghĩ quá nhiều, bác sĩ nói lần trước em bị té

xuống cầu thang, tạo thành ám ảnh, mới thường xuyên gặp phải ác mộng, một thời gian nữa sẽ tốt thôi, em nghỉ ngơi cho thật tốt, sau này sẽ không sao nữa."

"Ừ!" Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

Tô Quân dịu dàng ôm tôi vào trong ngực.

Chương 341: Yêu cầu to gan

Tô Quân dịu dàng ôm tôi vào trong ngực, nằm trong lòng ngực ấm áp của anh ta, tôi có cảm giác thật an toàn, thật thoải mái, nhưng sâu thẳm trong lòng, tôi vẫn luôn cảm nhận được, giống như có một ánh mắt vẫn luôn dõi theo tôi.

Xuất viện nửa năm.

Đưa bé dưới sự chăm sóc chuyên nghiệp của các bác sĩ và y tá, vô cùng khỏe mạnh lớn lên.

Tô Quân đúng là một người đàn ông tốt, một người chồng tốt, anh ta rất yêu tôi, cả con của chúng tôi nữa.

Bất kể tôi yêu cầu cái gì, anh ta cũng sẽ thỏa mãn tôi, đương nhiên, yêu cầu của tôi cũng không quá mức, đều là những việc nằm trong khả năng của anh ta thôi.

Anh ta cưng chiều tôi, yêu tôi, tôi có thể nhận thấy, được một người đàn ông cưng chiều như vậy, tôi dần dần trở nên càng rõ, lá gan cũng càng ngày càng lớn.

"Ông xã, bây giờ anh biến ra một bó hoa hồng cho em có được không?"

"Được!" Anh ta dịu dàng cười, sáng khoái đáp ứng.

Nhưng xung quanh đây có hoa sao?

Trùng hợp, cách đó không xa có một chàng thanh niên đang cầm một bó hoa hồng cầu hôn với bạn gái, anh ta quỳ gối, mỉm cười chân thành nhìn cô gái: "Trân Trân, cưới anh đi!"

Cô gái ngượng ngùng cúi đầu, còn chưa kịp gật đầu.

Tô Quân đi tới, nói với chàng thanh niên kia: "Có thể bán bó hoa hồng này cho tôi có được không?"

"Cái gì?" Chàng thanh niên nhíu mày.

"Một trăm vạn!" Anh ta nhẹ nhàng ném ra một câu.

"Hả?" Chàng thanh niên khiếp sợ, gương mặt lộ rõ sự khó tin.

Một tờ chi phiếu đưa qua, chàng thanh niên không kiềm được mà đưa tay tiếp nhận, sau đó đưa bó hoa hồng qua cho Tô Quân.

"Anh..." Cô gái đứng bên cạnh tức giận giậm chân.

Tô Quân rất phong độ mỉm cười, từ trong bó hoa rút ra một cành hoa hồng đưa cho cô gái: "Cái này tặng cho cô."

Gương mặt đẹp trai nở lên một nụ cười đầy ôn nhu, làm cô gái hơi sửng sò, lập tức nhớ ra: "Anh, anh là Tô Quân sao? Anh đóng vai nam chính trong "Ông xã tôi cô cùng giàu có" có phải không?"

Tô Quân không phủ nhận, chỉ nhàn nhạt cười, đương nhiên là ngầm thừa nhận.

"Ô, trời ạ, là diễn viên Tô Quân!" Cô gái cực kỳ hưng phấn, nâng niu nhận lấy cành hoa hồng từ trong tay Tô Quân, xin được chụp chung với anh một tấm hình, sau đó hưng phấn rời đi cùng với chàng thanh

niên.

Tô Quân vinh hạnh cầm bó hoa đến trước mặt tôi: "Mặc dù có hơi lâu, nhưng vẫn có thể lấy được bó hoa."

Tôi "phì" cười một tiếng.

Chương 342: Anh đóng vai nam chính?

Tôi "phì" cười một tiếng.

"Một trăm vạn chỉ để mua một bó hoa hồng, cũng mắc quá đi!" Tôi nhận lấy bó hoa, cố tình làm ra vẻ bất mãn: "Cũng chỉ có loại người ngốc như anh mới có thể làm chuyện như vậy!"

"Có thể làm người phụ nữ của anh cười, một trăm vạn này, đáng giá!" Tô Quân nở nụ cười nhàn nhạt.

Trong lòng tôi ngọt ngào, bên môi vẽ lên một nụ cười, chợt nhớ tới mấy lời cô gái kia vừa mới nói, hỏi anh ta:

"Đúng rồi, lúc này cô gái ấy nói cái gì nhỉ? Anh đóng vai nam chính sao?"

Nụ cười trên mặt Tô Quân hơi cứng lại một chút, nhưng rất nhanh khôi phục lại như cũ: "Ừ, đúng vậy, lúc trước anh là diễn viên, có đóng vài bộ phim ở Trung Quốc."

"Wow, anh là diễn viên sao? Anh là nghệ sĩ nha!" Tôi thật không ngờ, Tô Quân lại là diễn viên!

"Không cần kinh ngạc như vậy đâu, em cũng là diễn viên nữa." Lúc Tô Quân nói mấy lời này, có hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

"Cái gì? Em cũng là diễn viên sao?" Tôi chỉ vào cái mũi mình, gương mặt khó tin.

Tô Quân mấp máy môi, vuốt ve gương mặt tôi: "Em là một diễn viên xuất sắc, trong bộ "Ông xã tôi vô cùng giàu có" chúng ta diễn vai nam nữ chính, cũng nhờ bộ phim này mà chúng ta gặp nhau, quen biết sau đó... yêu nhau." Nói hai chữ cuối cùng, ánh mắt Tô Quân thoáng hiện một tia phức tạp.

"Vậy sao!" Tôi kinh ngạc không nói nên lời, kể từ khi xuất viện, Tô Quân chưa từng đề cập mấy chuyện trước kia với tôi, tôi cũng không hỏi anh ta, bởi vì tôi biết, nếu như anh ta muốn nói, sẽ chủ động nói cho tôi biết, nếu như anh ta không muốn nói, vậy nhất định là phải có nguyên nhân!

Anh ta đối xử với tôi tốt như vậy, tôi tin tưởng anh ta làm bất kỳ quyết định gì, cũng là vì muốn tốt cho tôi.

"Tô Quân, em muốn xem phim lúc trước chúng ta diễn, có được không?" Tôi chợt tò mò về bộ phim này.

Không biết tại sao, từ khi tôi mất trí nhớ tới giờ, tôi không thấy tò mò gì về chuyện trước kia hết, cũng không muốn biết, nhưng bộ phim này, lại làm cho tôi thật tò mò.

Lúc tôi còn đóng phim, cùng với tôi của bây giờ, có gì khác nhau không?

Tô Quân ngẩn người, chân mày nhíu lại, giống như hơi bất an, nụ cười bên môi biến mất, ánh mắt trong suốt có chứa một tia bi thương: "Mạc Oánh, nếu như, anh chỉ nói là nếu như thôi, em phát hiện anh có chuyện giấu giếm em, thì em có hận anh không? Có chán ghét anh không?"

Anh ta nói mấy câu này làm tôi sửng sò, nhưng rất nhanh, bên môi

tôi lại nâng lên một nụ cười nhàn nhạt: "Ô Quân, anh đối xử với em tốt như vậy, làm sao em sẽ ghét anh được chứ! Em tin tưởng cho dù anh có làm bất cứ chuyện gì, thì cũng đều là vì muốn tốt cho em thôi, cho nên em sẽ không hận anh, cũng sẽ không ghét bỏ anh."

Chương 343: Người anh muốn tìm

"Ô Quân, anh đối xử với em tốt như vậy, làm sao em sẽ ghét anh được chứ! Em tin tưởng cho dù anh có làm bất cứ chuyện gì, thì cũng đều là vì muốn tốt cho em thôi, cho nên em sẽ không hận anh, cũng sẽ không ghét bỏ anh."

Ánh mắt bi thương của Tô Quân trong nháy mắt trở nên vui vẻ: "Có thật không!"

Tôi gật đầu, nụ cười bên môi càng sâu hơn.

"Cảm ơn em." Tô Quân kích động, chọt ôm lấy tôi, ôm thật chặt vào trong ngực.

Tôi để mặc cho anh ta ôm, ngửi được mùi hương quen thuộc của anh ta quanh chóp mũi, trong đầu mơ hồ có chút ấn tượng, dường như tôi cũng từng nhiều lần nằm trong ngực của anh ta như vậy, nhưng hình như anh ta rất khác, cảm giác không biết phải nói thế nào.

Tôi nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ nhiều.

"Về nhà đi, chúng ta sẽ xem phim lúc trước anh và em từng đóng!" Tô Quân chọt nói.

"Được!" Tôi vui mừng gật đầu: "Vậy chúng ta về sớm một chút, ăn một bữa thật ngon rồi xem phim, thế nào?"

"Ừ, được."

"Vậy thì đi thôi!" Tôi nắm tay Tô Quân, vui vẻ chạy đi.

Cực kỳ hưng phấn, cứ nghĩ đến tối nay xem phim sẽ được nhìn thấy tôi của lúc trước, tôi lại cảm thấy thật vui mừng.

Chúng tôi vui vẻ chạy đi, không chú ý tới, trong một góc, ánh đèn chợt lóe lên...

Trung Quốc.

"Ầm" một tiếng, một đồng hình để lên bàn.

"Lục tổng, đây là cánh nhà báo ở nước ngoài chụp được, người phụ nữ trong ảnh có phải là người anh muốn tìm không?"

Một bàn tay run run cầm tấm hình lên, đầu ngón tay thon dài xẹt qua dung nhan rạng rỡ trong ảnh.

"Cô ấy ở đâu?"

"Paris..."

Ti vi đang phát.

Tôi rúc vào trong ngực Tô Quân, nhìn gương mặt trong ti vi giống hệt gương mặt của tôi, bên môi treo một nụ cười nhàn nhạt.

"Thì ra chúng ta cũng từng đóng phim truyền hình."

"Đương nhiên, chẳng lẽ em cho là anh lừa em sao?"

"Không có." Tôi ngọt ngào cười một tiếng, chui vào trong lòng anh ta. Suy nghĩ một lát lại hỏi: "Vậy tại sao anh không đi đóng phim nữa?"

"Bởi vì anh phải tiếp quản công ty của gia tộc, cho nên dẫn theo em... Cùng nhau rút lui khỏi làng giải trí." Lúc nói những lời này, ánh mắt Tô Quân hơi phức tạp.

"À!" Tôi trả lời, đối với những gì anh ta nói, tôi không có chút nghi ngờ nào.

Một người đàn ông yêu tôi như vậy, anh ta nói cái gì tôi cũng sẽ tin tưởng.

"Em thật là muốn trở về Trung Quốc một chuyến!" Tôi đột nhiên nói một câu như vậy.

"Tại sao?" Biểu tình trên mặt Tô Quân phức tạp.

"Bởi vì chúng ta đã từng ở Trung Quốc gặp nhau, yêu nhau, cho nên xem xong bộ phim này, em muốn quay lại đó." Tôi quay đầu, nhìn anh ta: "Anh cảm thấy không được sao?"

Tô Quân hoảng sợ một hồi: "Được rồi, vậy ngày mai anh sẽ đến công ty sắp xếp, cố gắng dành thời gian trở về Trung Quốc với em một chuyến."

"Cảm ơn, ông xã..." Tôi nhẹ nhàng hôn lên môi anh ta một cái, mặc dù nụ hôn này rất nhẹ, rất hời hợt, nhưng cơ thể Tô Quân chợt run lên một cái, hô hấp dần trở nên dồn dập, lồng ngực phập phồng, có

thể nhận ra cơ thể anh ta đang nổi lên phản ứng.

"Ô Quân..." Tôi nhỏ giọng gọi tên anh ta, hôn lên vành tai anh ta...

Tôi phát hiện, vành tai của anh ta đặc biệt nhạy cảm, chỉ cần liếm nhẹ một cái, anh ta sẽ bị kích thích vô cùng mãnh liệt.

Tôi thè lưỡi, ngậm vành tai anh ta, nhẹ nhàng mút, anh ta thở dốc vì kinh ngạc: "Đừng như vậy..."

Chương 344: Nỗi niềm khó nói

Tôi thè lưỡi, ngậm vành tai anh ta, nhẹ nhàng mút, anh ta thờ dốc vì kinh ngạc: "Đừng như vậy..."

Thấy bộ dạng động tình của anh ta, khóe miệng tôi nâng lên một nụ cười nghịch ngợm, càng dùng thêm sức trêu đùa vành tai anh ta...

"Đừng như vậy... Thật..." Anh ta nhẹ nhàng đẩy tôi ra, nhưng lại ôm tôi thật chặt, rõ ràng là muốn nhiều hơn, nhưng không dám đụng vào tôi...

"Sao anh còn chưa chạm vào em?" Tôi vuốt ve cái cằm cương nghị của anh ta, ánh mắt xinh đẹp nhìn anh ta.

"Cơ thể em... Còn chưa khỏe..." Hô hấp của anh ta càng lúc càng dồn dập.

"Cơ thể em rất tốt, xuất viện cũng nửa năm rồi, làm sao còn chưa khỏe nữa chứ?" Tôi chủ động hôn lên môi anh ta, cầm bàn tay anh ta hướng về phía trước ngực mình...

Bàn tay ấm áp ôm trọn nơi đầy đặn của tôi, anh ta chột ngẩn người, đẩy tôi ra!

"Ô Quân?" Tôi khó hiểu nhìn anh ta.

Anh ta cũng giật mình, hít sâu một hơi, điều chỉnh lại hô hấp của mình: "Thật xin lỗi, hôm nay anh không thoải mái, anh..."

Vẻ mặt anh ta đau lòng, giống như có nỗi niềm gì khó nói.

Tôi nhíu mày nhìn anh ta, rõ ràng có phản ứng rất mãnh liệt với tôi, nhưng vì sao lại không muốn tôi? Chẳng lẽ...

"Xin lỗi, thật xin lỗi, anh..."

"Không sao đâu." Tôi chôn đầu vào trong ngực anh ta, dịu dàng nói:
"Em không trách anh, anh đừng tự trách bản thân mình, mỗi ngày anh phải xử lý nhiều chuyện ở công ty như vậy, khẳng định là rất mệt mỏi có phải không... Anh nghỉ ngơi cho thật tốt đi, em đi nhìn con trai một chút."

Tô Quân nắm tay tôi, không để cho tôi đi, tôi vồ vồ lên mu bàn tay anh ta, khẽ mỉm cười, anh ta do dự một chút, lúc này mới buông lỏng tay tôi ra.

Tôi mở cửa, đi qua phòng trẻ.

Chuông điện thoại di động vang lên, tôi ấn nút trả lời: "A lô."

"Hôm nay phải đưa con trai đến bệnh viện làm kiểm tra."

"Em biết rồi, mới vừa lên xe, em để tài xế đưa đi."

"Hôm nay anh tương đối bận rộn, không thể đi cùng em được..."

"Không sao đâu, anh cứ bận việc của anh đi, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, em sẽ về sớm, anh nhanh chóng kết thúc công việc đi, buổi tối về nhà ăn cơm với em."

"Được."

Cúp điện thoại, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn con trai nằm trong ngực, khoe miệng nâng lên một nụ cười.

Cũng giống như bình thường, tài xế đưa tôi đến trước cửa bệnh viện, bảo mẫu theo tôi đi vào trong.

"Xin chào, cô để tôi ôm đứa bé vào thôi, cô chờ ở đây đi." Một cô y tá đi tới trước mặt tôi, nói với tôi.

"Ừ, được." Tôi không nghĩ gì nhiều, giao con cho cô y tá, lần nào tôi đến đây cũng là cô y tá này tiếp đón, cho nên tôi rất yên tâm về cô ta.

Khoảng mười phút sau, cô y tá lúc nãy vội vàng chạy tới...

"Con tôi đâu rồi?" Tôi thấy bộ dạng cô ta hết hoảng, trong tay không có ôm con tôi, một dự cảm bất thường dâng lên trong lòng tôi.

"Tôi... Tôi không biết... Lúc nãy có người đàn ông nói anh ta là ba của đứa bé, liền ôm con đi, anh ta nói anh ta đang ở dưới lầu chờ cô, kêu cô phải xuống ngay..."

"Cái gì?" Tôi khiếp sợ, ba của đứa bé? Là Tô Quân sao?

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tô Quân.

Điện thoại vừa được kết nối, không đợi anh ta nói chuyện, tôi đã vội vàng hỏi: "Anh đang ở đâu?"

"Anh đang họp ở công ty, sao vậy?"

"Em... Không có, không có gì..."

"Sao nghe giọng nói của em hết hoảng quá vậy?"

Chương 345: Xin hãy trả con cho tôi

"Sao nghe giọng nói của em hết hoảng quá vậy?"

"Không có, em không sao, anh làm việc tiếp đi, lát nữa em gọi lại cho anh sau." Tôi vội vã nói xong, liền cúp điện thoại.

Có lẽ chỉ là ngoài ý muốn thôi, chắc là có người quen giỡn thôi, đứa bé nhất định không có chuyện gì đâu! Tôi không muốn để Tô Quân lo lắng, không muốn làm ảnh hưởng đến công việc của anh ta.

"Mau nói cho tôi biết, người đàn ông ôm đứa bé kia đã đi đâu rồi?"

"Anh nói anh ta đang đứng trước cửa bệnh viện, cô chỉ cần đi xuống là có thể thấy anh ta..."

Trước cửa lớn bệnh viện, có một chiếc Rolls - Royce đang đậu ngoài đó, rất nổi bật, rất khí phách.

Trực giác nói cho tôi biết, con của tôi đang ở chỗ đó.

Tôi không chút do dự xông tới, trong nháy mắt đó cánh cửa xe cũng mở ra, một người đàn ông đi tới, làm một tư thế vô cùng cung kính, ý nói mời tôi lên xe.

Hiện tại tôi cực kỳ khẩn trương, rốt cuộc bọn họ là ai?

Bắt cóc con tôi mục đích là để làm gì?

Bây giờ còn muốn bắt cóc luôn cả tôi sao?

Tôi hối hận lúc nãy nói chuyện trong điện thoại không có dằn dò đằng hoàng với Tô Quân.

Bất luận như thế nào, vì con trai, tôi nhất định phải mang nó trở về bình an.

Tôi lấy hết dũng khí bước lên xe.

"Ầm" một tiếng, cửa xe khép lại.

Đèn trong xe sáng lên.

Tôi thấy một người đàn ông ngồi bên cạnh tôi, gương mặt cương nghị hoàn mỹ, mang theo khí phách vương giả, quan trọng nhất là... Trong lòng anh ta đang ôm con tôi!

"Xin hãy trả con cho tôi..." Tôi đưa tay muốn ôm đi, ánh mắt sắc bén của anh ta trừng tôi, tôi giật mình, tay cũng rút trở về, tôi chỉ sợ anh ta sẽ làm tổn thương đến đứa bé.

"Anh là ai? Anh đừng làm tổn thương con tôi, anh muốn bao nhiêu tiền, tôi sẽ cố gắng đưa tất cả cho anh, chỉ cần anh đừng làm con tôi bị thương.. ."

"Anh là người như thế nào?" Ánh mắt anh ta từ từ chuyển lên mặt tôi, trông mắt thâm thúy giống như có thể nhìn thấu người khác.

Trong khoảnh khắc khi anh ta nhìn tôi, lòng tôi chột đau nhói, thật khó chịu, cảm giác này thật khó hiểu.

"Anh..." Gương mặt này, sao lại cho tôi cảm giác quen thuộc quá vậy

chứ?

"Ngay cả anh là ai mà em cũng không biết sao?" Ánh mắt anh ta càng thêm sắc bén.

"Làm sao tôi biết anh là ai được chứ!" Tôi sợ hãi trong lòng: "Tôi không biết anh..."

"Em không biết anh sao?" Anh ta nắm chặt cổ tay tôi.

Tôi nhú mào, giùng giàng: "Anh làm gì vậy, mau buông tôi ra... Đau quá..."

"Em còn dám nói không biết anh là ai!" Ánh mắt anh ta tràn đầy tức giận: "Ngay cả anh là ai mà em cũng không nhận ra, vậy em nhận ra người nào chứ? Tô Quân sao? Em chỉ biết nhớ tới người đàn ông đó thôi! Anh là ai mà em cũng quên sao?"

"Anh mau buông tôi ra, nếu không, tôi sẽ kêu..."

"Kêu đi, em có gan thì kêu đi!" Anh ta hét lớn một tiếng, tiếng em bé khóc cũng vang lên theo.

"Anh dọa con tôi sợ rồi kìa!" Tôi nóng nảy, muốn đưa tay ôm con, nhưng anh ta không cho.

"Rốt cuộc anh muốn cái gì chứ!"

Anh ta trợn mắt nhìn tôi, không nói gì, liếc nhìn đứa bé nằm trong ngực, nhẹ nhàng đỡ dành đứa bé.

Đứa bé từ từ yên ổn lại, nín khóc, mở to mắt nhìn, lại lim dim buồn ngủ.

Tôi có chút kinh ngạc, đứa bé luôn không thích bị người lạ ôm, bình thường, ngay cả bảo mẫu ôm nó cũng sẽ khóc.

Không khí chợt trở nên lúng túng, tôi không biết nên nói cái gì nữa.

Chương 346: Tôi biết anh sao

Không khí chợt trở nên lúng túng, tôi không biết nên nói cái gì nữa.

"Rốt cuộc anh muốn cái gì mới bằng lòng trả con lại cho tôi?..." Tôi không nhìn nổi nữa, một lần nữa yêu cầu anh ta.

Người đàn ông này nhìn qua cũng không giống kẻ lừa gạt chuyện đi bắt cóc người! Ghế xe Lincoln, dáng dấp cũng đẹp trai, làm sao sẽ làm mấy chuyện như đi bắt cóc con nít chứ?

"Đứa bé này là con của Tô Quân sao?" Giọng nói anh ta trầm thấp, không nghe ra được cảm xúc gì.

"Nói nhảm, anh ấy là chồng tôi, đứa bé không phải con anh ấy, chẳng lẽ là con của anh!" Tôi thuận miệng nói một câu như vậy, thân thể anh ta rõ ràng cứng đờ lại.

"Anh ta là chồng em? Em kết hôn với anh ta sao?" Anh ta âm thầm nắm chặt lòng bàn tay.

"Đương nhiên rồi, nếu không con tôi lấy ở đâu ra? Anh thật là kỳ quái, hỏi mấy câu hỏi cũng kỳ quái nữa, anh quan tâm đến chồng tôi làm gì! Nếu như anh muốn tiền, tôi có thể cho anh!" Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Cho dù phải xài hết bao nhiêu tiền, tôi cũng tin Tô Quân sẽ đưa đủ cho anh ta, chỉ cần con của chúng tôi không bị sao!

"Em, em thật sự không nhớ ra anh là ai sao?" Ánh mắt anh ta trở nên

kỳ lạ.

"Anh là ai?" Tôi nhíu mày nhìn anh ta, một chút ấn tượng trong đầu cũng không có. Chỉ có điều theo như lời anh ta, cảm thấy thật giống như tôi chắc chắn đã biết anh ta từ trước.

Chẳng lẽ, tôi thật sự biết anh ta sao?

"Anh là Lục - Minh - Hiên!" Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra năm chữ.

Lòng tôi chợt đau xót, không biết tại sao, có một cảm giác đau nhói khó hiểu từ sâu trong đáy lòng tràn ra.

"Có ấn tượng gì không?" Anh ta nhìn tôi, ánh mắt thâm thúy muốn chọc thủng người tôi.

"Không có ấn tượng..." Tôi lắc đầu một cái, xoa huyết thái dương, trong nháy mắt đầu óc trở nên hỗn loạn.

Anh ta mím chặt môi không nói gì, chợt có người gõ cửa sổ xe.

"Vào đi."

Một tên vệ sĩ áo đen mở cửa xe, đưa một phần văn kiện cho anh ta:
"Kết quả của bệnh viện đã có."

Anh ta nhận lấy phần văn kiện, giơ giơ tay, vệ sĩ ra ngoài đóng cửa lại.

Không khí lại tiếp tục lúng túng.

"Anh trả con lại đây cho tôi!" Tôi nóng nảy, không muốn lại tiếp tục

ngây ngô ở chỗ này, tôi muốn trốn...

Ánh mắt sắc bén của anh ta trợn mắt nhìn tôi, tôi giật mình, nhất thời không dám nói gì nữa.

Anh ta từ từ mở phần văn kiện ra...

Sắc mặt anh ta không ngừng biến hóa, dường như rất khẩn trương, chột trước mắt sáng lên, như bị khiếp sợ, sau đó nhìn qua tôi.

"Anh... Nhìn tôi làm gì!" Tôi quay mặt qua chỗ khác, ánh mắt của anh ta làm tôi cảm thấy rất kỳ quái...

"Anh mới là ba của đứa bé..." Anh ta chột thốt lên một câu như vậy.

Tôi ngẩn ra, quay đầu lại: "Anh bị điên rồi! Con trai của tôi làm sao có thể là con anh được chứ? Anh đúng là bệnh thần kinh mà!"

"Anh mới là chồng em! Đứa bé là con anh! Không tin thì em tự mình xem đi!" Anh ta đưa phần văn kiện trong tay đến trước mặt tôi.

Tôi cầm văn kiện, bây giờ mới phát hiện đây là báo cáo kết quả kiểm tra ADN, phía trên có ghi đứa bé chính là con trai của Lục Minh Hiên...

"Sao... Tại sao lại có thể như vậy?" Tôi khiếp sợ, chẳng lẽ tôi đã làm chuyện phản bội Tô Quân sao? "Không thể nào, chuyện này là không thể nào..."

"Chúng ta mới thật sự là vợ chồng hợp pháp!" Anh ta ném tờ giấy chứng nhận ra.

Tôi nhìn tấm ảnh trên tờ giấy, trợn tròn mắt!

Là giấy hôn thú! Trong hình là hai chúng tôi chụp chung...

Anh ta thật sự là chồng tôi sao?

Lục Minh Hiên...

Tại sao lại có thể như vậy? Vậy Tô Quân là ai? Tô Quân là ai?...

Chương 347: Anh không phải là một người chồng tốt

Tại sao lại có thể như vậy? Vậy Tô Quân là ai? Tô Quân là ai?...

"Tên khốn Tô Quân đó đã lừa gạt em!" Dường như anh ta nhìn ra nghi ngờ trong lòng tôi, tức giận nói.

"Không, Tô Quân sẽ không gạt tôi, anh ấy sẽ không gạt tôi đâu!" Tôi tin chắc, anh ấy nhất định sẽ không gạt tôi... Nhưng còn báo cáo ADN, giấy hôn thú, là chuyện gì đã xảy ra...

"Em tin tưởng anh ta như vậy, thì em đi về hỏi anh ta đi!" Anh ta nổi giận, tâm trạng lại bắt đầu kích động.

Đầu tôi thật là đau, không biết có cái gì trong đầu mà đau quá đi...

"Em bị sao vậy?" Lúc này anh ta mới chú ý tới sắc mặt tôi biến hóa.

Tôi khó chịu lắc đầu: "Đau quá... Đầu... Đau quá... Tôi..." Còn chưa kịp nói xong, trước mắt đã tối sầm, hôn mê...

Đến khi tôi tỉnh lại, thì thấy mình đang nằm trong phòng bệnh.

"Em tỉnh rồi sao." Bên tai tôi vang lên giọng nói trầm thấp, tôi quay đầu nhìn, lúc này mới phát hiện, người đàn ông lúc nãy vẫn còn ở đây!

Anh ta tên gì nhỉ? Hình như là Lục Minh Hiên đúng không?

"Sao anh còn ở đây?" Tôi vuốt vuốt huyết thái dương, chợt nhớ tới cái gì, khẩn trương hỏi: "Con tôi đâu rồi! Con tôi bây giờ đang ở đâu!"

"Nó rất an toàn!" Lục Minh Hiên nhìn tôi, nhàn nhạt nói: "Em yên tâm, đứa bé là con anh, anh sẽ không làm tổn thương nó."

"Không, đứa bé không phải là con anh, tuyệt đối không phải!" Tôi vô cùng kiên định nhìn chằm chằm anh ta: "Đó là con trai của tôi và Tô Quân, anh đừng nói lung tung!"

"Em..." Anh ta rất tức giận, trợn mắt nhìn tôi, dường như nhớ tới cái gì, vẻ mặt lại hòa hoãn xuống, một hồi lâu mới nói: "Lúc nãy bác sĩ có nói, em bị mất trí nhớ..."

Lòng tôi chợt ngẩn ra, quay mặt qua chỗ khác: "Chuyện này không liên quan đến anh!"

"Cái gì gọi là chuyện không liên quan đến anh chứ! Anh là chồng em! Chuyện của em làm sao sẽ không liên quan đến anh! Tên Tô Quân kia lừa gạt em, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu ta!"

Tôi căng thẳng, chợt quay đầu: "Anh nói như vậy là có ý gì? Anh định làm gì với anh ấy? Anh không cần phải nói nhảm, tôi sẽ không để anh làm tổn thương đến anh ấy!"

Ánh mắt Lục Minh Hiên lại trở nên tức giận: "Em cứ như vậy mà bảo vệ cậu ta sao?"

Tôi cắn môi: "Đối với tôi mà nói, Tô Quân mới là chồng hợp pháp của tôi, tôi không tin lời của anh đâu!"

"Chúng cứ nằm ngay trước mặt em rồi mà em lại còn không tin sao?" Anh ta phách lối nói: "Cho dù em có nói như thế nào, thì anh cũng sẽ nhất định không bỏ qua cho cậu ta, anh sẽ kiện cậu ta! Chắc chắn sẽ để cho cậu ta phải ngồi tù!"

"Anh..." Tôi cũng nổi giận, nhìn chằm chằm anh ta: "Anh nói anh là chồng tôi, vậy lúc tôi sinh con, anh đang ở đâu? Anh là chồng hợp pháp của tôi, vậy sao bây giờ anh mới tới tìm tôi?"

"Anh..." Anh ta nhất thời không trả lời được, ánh mắt phần nộ cũng dần dần hòa hoãn lại, một lúc lâu sau mới nói: "Em mất tích, anh không tìm được tung tích của em, càng không biết... Em mang thai đứa con..."

Tôi lạnh lùng cười một tiếng: "Anh đúng là một người chồng gương mẫu, ngay cả vợ mình mang thai mà cũng không biết, anh cho người làm xét nghiệm ADN, là muốn chứng minh xem đứa bé có thật sự không phải là con anh hay không thôi! Nói như vậy, anh chính là một người chồng không tin tưởng vào vợ mình!"

Mặc dù tôi mất trí nhớ, không nhớ được cái gì hết, nhưng mà chỉ cần dùng đầu óc suy nghĩ một chút thôi cũng biết, tôi mà mất tích, thì khẳng định là đã xảy ra chuyện gì cho nên tôi mới bỏ nhà trốn đi, để cho anh ta không tìm được!

Làm một người chồng, mà ngay cả vợ mình mất tích, mang thai, cũng không biết, dù sao cũng khẳng định không phải là người chồng tốt, không thể nào so sánh với Tô Quân được!

Chương 348: Hành động kích động

Làm một người chồng, mà ngay cả vợ mình mất tích, mang thai, cũng không biết, dù sao cũng khẳng định không phải là người chồng tốt, không thể nào so sánh với Tô Quân được!

Nửa năm qua, đều là Tô Quân ở bên cạnh làm bạn với tôi, chăm sóc tôi, càng ngày càng cưng chiều tôi, tôi tin tưởng anh ấy, cho dù là gạt tôi, cũng là vì muốn tốt cho tôi!

"Rõ ràng là em không chịu trách nhiệm, bỏ nhà trốn đi, làm hại anh phải tìm em lâu như vậy, bây giờ còn đổ hết trách nhiệm lên người anh sao?" Lục Minh Hiên bất mãn nhìn tôi chăm chăm.

"Vậy nguyên nhân tôi bỏ nhà đi là vì cái gì? Anh thử nói cho tôi nghe một chút xem?"

"..." Anh ta lại một lần nữa trầm mặc.

Tôi lạnh lùng cong khóe miệng, nhìn đi, biết ngay là người đàn ông này không nhờ vả được, vừa hỏi tới vấn đề này là đã không nói được gì nữa rồi!

"Có quá nhiều chuyện xảy ra, anh không biết phải giải thích với em như thế nào nữa, em bỏ đi như vậy, không cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm sao?" Anh ta hít sâu một hơi: "Được rồi, do em bị mất trí nhớ, anh sẽ không truy cứu chuyện này nữa, anh nguyện ý tha thứ hành động kích động lần này của em, ngoan ngoãn trở về cùng anh, anh sẽ xem như chuyện này chưa từng phát sinh..."

"Anh muốn tôi đi với anh sao?" Tôi nhú mày, kiên quyết lắc đầu: "Tôi sẽ không đi với anh!"

Đối với tôi mà nói, anh ta chính là một người hoàn toàn xa lạ, tôi mới sẽ không đi cùng anh ta!

"Em..." Dường như anh ta lại tức giận, hít sâu: "Em không chọc anh giận thì không chịu nổi sao?"

"Anh mới thật là buồn cười ấy, tự nhiên không đâu chạy đến nói là chồng tôi, đòi dẫn tôi đi, tôi không có một chút ấn tượng nào với anh hết, làm sao có thể đi theo anh được!"

"Không tới lượt em quyết định, em nhất định phải đi theo anh!" Anh ta ngang ngược nói.

"Không!" Tôi cự tuyệt! Thái độ cực kỳ kiên quyết!

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng kêu vô cùng khẩn trương:

"Mạc Oánh!"

Là giọng nói của Tô Quân!

Tôi nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy một bóng dáng thon dài đang chạy về hướng của tôi.

Tôi nâng lên một nụ cười: "Tô Quân..." Tôi đang vô cùng chờ mong được anh ta ôm lấy, đột nhiên, một thân hình cao to nhanh chóng xông đến, nặng nề đè anh ta trên tường, đấm một quyền...

"Đừng!" Tôi hô to một tiếng, nóng nảy, vội vàng xông tới!

"Em đừng tới đây!" Lục Minh Hiên hét lớn lên một tiếng, tức giận nắm cổ áo Tô Quân: "Đây là chuyện giữa đàn ông bọn anh, em đừng xía vào!"

"Tôi không cho phép anh làm hại đến anh ấy!"

"Mạc Oánh đừng tới đây." Tô Quân nhìn tôi, đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, nhìn Lục Minh Hiên, khóe miệng giương lên: "Anh còn dám tìm tới chỗ này sao?"

"Tại sao tôi lại không dám, chứ?" Lục Minh Hiên nheo tròng mắt nguy hiểm: "Cậu là tên khốn kiếp, dám lừa gạt vợ tôi sao? Dám nói cô ấy là vợ cậu? Cậu có tin tôi sẽ giết cậu không?"

"Vậy thì anh cứ thử đi?" Tô Quân không cam lòng chịu yếu thế, không sợ hãi chút nào: "Paris là địa bàn của tôi, anh dám đả thương đến một sợi tóc của tôi thôi, thì tôi bảo đảm anh sẽ không thể nào sống sót rời khỏi đây đâu!"

"Cậu tự tin như vậy sao?" Bàn tay Lục Minh Hiên càng níu chặt hơn: "Người phụ nữ của tôi mà cậu cũng dám chạm vào, cho dù tôi chết, tôi cũng sẽ chôn theo cậu!"

"Anh còn dám tự xưng cô ấy là người phụ nữ của anh sao?" Tô Quân cười lạnh: "Anh căn bản không có đối xử tốt với cô ấy, món nợ này, tôi còn chưa tính sổ với anh nữa đó!"

"Tôi đối xử với người phụ nữ của tôi thế nào, cậu có quyền quản sao?"

"Nếu như anh thật sự yêu cô ấy, thì sẽ không đối xử với cô ấy như vậy, sẽ không để cho cô ấy một mình vác cái bụng bầu đến Paris

sinh sống!"

"Sau đó thì cậu có thể lừa gạt vợ của người khác sao? Nói mình là chồng của cô ấy?"

Tô Quân cong khóe miệng: "Không phải anh đã kết hôn rồi sao? Tin tức trên ti vi đều nói, anh kết hôn với mỹ nữ tổng giám đốc ngoại quốc mà!"

Chương 349: Cô là vợ của ai?

Tô Quân cong khóe miệng: "Không phải anh đã kết hôn rồi sao? Tin tức trên ti vi đều nói, anh kết hôn với mỹ nữ tổng giám đốc ngoại quốc mà!"

Sắc mặt Lục Minh Hiên biến sắc, nhanh chóng quay qua nhìn tôi: "Chuyện này là có nguyên nhân, sau này anh sẽ giải thích với em!"

"Còn có cái gì để giải thích nữa chứ?" Tô Quân cắt đứt lời anh ta, khóe miệng giương cao hơn: "Anh và Mạc Oánh đã ly hôn rồi, cũng đã đăng tin lên báo, còn giải thích gì nữa? Cô ấy không còn là vợ anh nữa, hiện tại, cô ấy là vợ của Tô Quân tôi!"

Tô Quân nói xong, lật người, đè Lục Minh Hiên lên vách tường, chế trụ anh ta!

"Cậu..." Lục Minh Hiên tránh thoát, hai người đồng thời giơ lên quả đấm...

"Đừng đánh!" Tôi hô to một tiếng, che lỗ tai, đầu lại bắt đầu đau...

"Mạc Oánh, em sao vậy?" Tô Quân chạy đến trước, sau đó Lục Minh Hiên cũng chạy theo.

Hai người một trái một phải, không ngừng nói chuyện bên tai tôi, làm đầu óc tôi loạn cả lên.

"Hai người đừng quấy rầy nữa, để cho tôi yên lặng một chút!"

Hai người đồng thời ngậm miệng lại.

Trong nháy mắt căn phòng trở nên an tĩnh, không ai nói gì.

Cũng không biết qua bao lâu, tôi mới chậm rãi ngẩng đầu lên, hít sâu: "Mấy chuyện lúc trước, tôi nghĩ tôi cũng đã đại khái đoán ra được chút gì rồi. Hai người đừng vì tôi mà đánh nhau nữa, tôi sẽ sống cùng với ai, quyền quyết định thuộc về tôi! Lục Minh Hiên tiên sinh, chúng ta đã ly hôn, xin đừng mở miệng ra là nói tôi là người phụ nữ của anh nữa! Còn nữa, xin hãy trả con trai lại cho tôi!"

"Đứa bé đang ở trong tay anh ta sao?" Tô Quân vừa nghe xong, vươn tay níu cổ áo Lục Minh Hiên: "Cái tên khốn kiếp này!"

"Được rồi Tô Quân, đừng đánh nữa!" Tôi nắm cổ tay Tô Quân: "Nể mặt em, đừng đánh nhau nữa có được không? Em không muốn nhìn thấy hai người đánh nhau trước mặt em nữa."

Tô Quân cắn môi, buông lỏng cổ áo anh ta ra.

Lục Minh Hiên trợn mắt nhìn anh ta một cái, nói với tôi: "Đứa bé là con anh, nó nhất định phải đi theo anh!"

"Đó là con trai tôi mang thai mười tháng mới sinh ra, anh cứ mở miệng ra là muốn cướp đứa bé đi, anh còn có tình người không? Anh có từng suy nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa? Cái người này sao anh lại ích kỷ như vậy chứ!" Tôi không nhịn được mà mắng anh ta, nhìn thấy ánh mắt anh ta vô cùng bi thương, khổ sở.

"Mạc Oánh..." Tô Quân nhìn tôi, đau lòng.

Lục Minh Hiên cắn răng: "Đứa bé đã giao cho bệnh viện trông coi rồi, rất an toàn."

Tôi xoay người đi, giọng nói của Lục Minh Hiên vang lên: "Không cho phép em đưa nó đi."

Tôi dừng lại, nghiêng mặt.

"Ít nhất trong mấy ngày này, anh hy vọng em có thể để con lại bệnh viện, anh muốn nhìn con thêm một chút, chăm sóc cho nó nữa, có được không?" Giọng nói anh ta mềm xuống, giống như đang cầu xin tôi.

"Không được, tôi không thể để con tôi lại bệnh viện được, tôi muốn mang nó về nhà!"

"Mạc Oánh!" Lục Minh Hiên vọt tới trước mặt tôi: "Trước khi em đưa con đi, anh muốn nói chuyện riêng với em một chút!"

Tôi nhìn anh ta, lại nhìn sang Tô Quân.

Tô Quân chờ tôi đáp lại, tôi do dự một lát, sau đó gật đầu.

Trong ánh mắt Tô Quân thoáng qua một tia bi thương, đi ngang qua bên cạnh tôi, nhẹ nhàng nói một câu: "Anh ra ngoài chờ em."

Anh ta ra khỏi phòng.

"Anh muốn nói cái gì thì nói nhanh lên đi." Nể tình anh ta là ba ruột của con tôi, tôi cho anh ta một cơ hội, để anh ta muốn nói cái gì thì nói hết một lần, tốt nhất là sau này đừng đến làm phiền tôi nữa.

Chương 350: Cho anh thêm một cơ hội

"Anh muốn nói cái gì thì nói nhanh lên đi." Nể tình anh ta là ba ruột của con tôi, tôi cho anh ta một cơ hội, để anh ta muốn nói cái gì thì nói hết một lần, tốt nhất là sau này đừng đến làm phiền tôi nữa.

"Chuyện trước kia, em đều đã quên hết rồi, chúng ta... Bắt đầu lại một lần nữa có được không?" Lúc anh ta nói mấy lời này, ánh mắt anh ta ẩn chứa sự ưu thương giống như đang cầu xin tôi, chỉ sợ bị tôi cự tuyệt...

"Anh cảm thấy tôi sẽ đồng ý sao?" Tôi bất đắc dĩ: "Chuyện lúc trước tôi đã quên hết rồi, không còn chút ấn tượng nào với anh hết, bây giờ anh đối với tôi giống như người xa lạ, không yêu cũng không hận, làm sao chúng ta có thể bắt đầu lại chứ? Làm sao tôi có thể quay lại với anh đây? Ngay cả anh là ai mà tôi còn không biết, làm sao có thể cho anh cơ hội được?"

"Vậy thì chúng ta có thể tìm hiểu đối phương một lần nữa!" Anh ta vội vàng nói: "Trước kia anh làm cho em không vui rất nhiều lần, vừa đúng lúc em đã quên hết rồi, vậy thì không cần nhớ lại nữa, cũng không cần nhắc lại làm gì, chúng ta sẽ tìm hiểu nhau lại từ đầu có được không? Anh sẽ làm em yêu anh lần nữa..."

"Không, đối với tôi mà nói, anh chỉ là một người xa lạ, tôi không có lý do gì phải cho anh một cơ hội hết! Tại sao tôi phải cho anh cơ hội chứ?"

"Bởi vì anh là ba của đứa bé, em không thể cho anh cơ hội sao?"

Tôi ngẩn người, đầu óc người này xoay chuyển thật là nhanh.

"Tôi cảm thấy anh không phải là một người cha tốt, cho nên, đứa bé không cần anh."

"Không cần anh? Vậy sau đó em sẽ để cho nó kêu người khác là ba sao? Em có bao giờ nghĩ tới cảm nhận của anh chưa?" Anh ta lại bắt đầu tức giận: "Mạc Oánh, anh đã ăn nói khép nép tới đây van xin em, mà em còn được voi đòi tiên!"

"Ai mới là người được voi đòi tiên chứ?" Tôi trợn mắt nhìn anh ta: "Tôi không có kêu anh đi cầu xin tôi, nếu như anh thấy khó chịu, vậy thì rút! Biến mất khỏi tầm mắt tôi đi, sau này đừng bao giờ tới đây quấy rầy tôi và con trai tôi nữa! Cám ơn!"

"Em..." Lục Minh Hiên tức giận nói không nên lời, hít sâu rồi lại thở ra: "Thật xin lỗi, lúc nãy là anh không đúng, anh không nên nói với em như vậy."

Tôi không khỏi khó hiểu nhìn người đàn ông đứng trước mặt, rốt cuộc anh ta bị cái gì vậy chứ? Chốc lát lại hung dữ với tôi, chốc lát lại xin lỗi tôi!

"Anh đừng tưởng nói xin lỗi là xong! Có mấy lời, đã nói ra rồi thì vĩnh viễn cũng không thu lại được! Tính tình của anh cũng thật là kỳ quái!"

Anh ta mấp máy môi, trầm mặt một hồi lâu mới chậm rãi nói: "Đúng vậy, trước kia anh đã từng nói rất nhiều lời làm em bị tổn thương, anh... Rất hối hận, anh không nên làm tổn thương em, anh bảo đảm sau này sẽ không bao giờ... làm như vậy nữa, Mạc Oánh, em cho anh một cơ hội cuối cùng đi? Có được không?"

"Không thể nào." Tôi không chút do dự mà cự tuyệt: "Tôi sẽ không cho anh cơ hội làm tôi bị tổn thương nữa."

"Anh sẽ không tổn thương em, anh bảo đảm!" Anh ta nắm chặt tay tôi: "Cho anh một cơ hội cuối cùng đi mà? Mạc Oánh..."

"Lục tiên sinh, xin anh tự trọng, buông tôi ra..."

"Anh không buông, anh sẽ không bao giờ buông em ra một lần nào nữa..."

"Anh mà còn không buông tay, tôi sẽ kêu lên..."

"Mạc Oánh..."

"Cứu mạng với..." Tôi hô to một tiếng, cánh cửa "ầm" một tiếng bị đập vỡ, Tô Quân vọt vào, không nói hai lời, trực tiếp đấm một quyền tới!

Động tác rất nhanh, Lục Minh Hiên hoàn toàn không phản ứng kịp, cả người bị đẩy té xuống đất.

"Tô Quân!" Tôi vội vàng kéo anh ta lại, nhìn anh ta lắc đầu một cái, ý nói đừng đánh nữa.

Tô Quân thu hồi quả đấm, từ trên cao nhìn xuống Lục Minh Hiên: "Cảnh cáo anh."

Chương 351: Coi như chính mình sinh ra

Tô Quân thu hồi quả đấm, từ trên cao nhìn xuống Lục Minh Hiên:
"Cảnh cáo anh, tôn trọng Mạc Oánh một chút, bây giờ cô ấy không còn là vợ của anh nữa, không cần động tay động chân với cô ấy, nếu không, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh."

Lục Minh Hiên lau vết máu trên khóe miệng, ánh mắt ưu thương nhìn tôi: "Thật sự không thể cho anh một cơ hội sao?"

Mặc dù tôi không có chút ấn tượng nào với anh ta, nhưng ánh mắt bi thương đó làm cho tôi cảm thấy có chút xiu --- đau lòng?

Là đau lòng sao?

Tôi quay mặt qua chỗ khác: "Rất xin lỗi, bây giờ tôi không có ấn tượng gì với anh hết, không biết phải nói cái gì, để cho tôi yên tĩnh suy nghĩ thật kỹ đi. Tô Quân, chúng ta đi thôi."

Tô Quân dẫn theo tôi rời khỏi phòng.

Mang theo con trai từ bệnh viện về đến nhà, trong lòng tôi vô cùng nặng nề phức tạp, ăn cơm cũng ăn không vô.

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi, tôi nhất thời chưa tiếp thu kịp.

"Mạc Oánh, ăn chút gì đi có được không?" Tô Quân bưng một chén cháo đến trước mặt tôi.

Tôi chỉ chỗ trống trên ghế salon bên cạnh, ý nói anh ta ngồi xuống, chờ anh ta ngồi xong, tôi nhàn nhạt nói: "Có thể kể một chút về những chuyện đã xảy ra cho em nghe được không."

"Em muốn biết chuyện gì?"

"Chuyện gì anh biết thì nói hết cho em nghe."

Tô Quân do dự một chút, cuối cùng vẫn là nói ra hết mọi chuyện, từ lúc chúng tôi gặp nhau, cho đến lần gặp mặt cuối cùng...

"Mạc Oánh, anh thật lòng thích em, em có trách anh lừa gạt em không?" Anh ta thấp thỏm bất an nhìn tôi.

Tôi cong khóe miệng, lắc đầu: "Em không trách anh."

"Thật sao?"

"Ừ." Tôi gật đầu, thật sự là tôi không trách Tô Quân, bởi vì anh ta là một người rất thành thật!

Cũng bởi vì anh ta biết mình không phải là chồng thật sự của tôi, cho nên đến bây giờ anh ta vẫn chưa từng chạm vào tôi, cho dù cơ thể bị kích thích nổi lên ham muốn, cũng không muốn chạm lên người tôi...

"Tô Quân, em vô cùng cảm ơn anh trong khoảng thời gian này đã chăm sóc cho em, thật sự rất cảm ơn anh."

Tô Quân căng thẳng: "Mạc Oánh, em nói những lời này, là muốn rời khỏi anh sao? Em phải đi rồi sao?"

Tôi thở dài: "Nếu em không phải là vợ của anh, thì không cần thiết phải ở lại đây nữa rồi, không phải sao?"

"Không, Mạc Oánh, em là vợ của anh, anh vẫn luôn thừa nhận em là vợ anh, chỉ là anh chưa được sự đồng ý của em, anh mới... Anh tôn trọng em, anh hy vọng em khôi phục trí nhớ, sau khi biết tất cả mọi chuyện, sẽ tự nguyện ở bên cạnh anh, vậy thì anh mới thực sự trở thành chồng em, anh hy vọng em cam tâm tình nguyện đi theo anh, không có chuyện gì lừa gạt giấu giếm lẫn nhau..."

Tô Quân quả là một người đàn ông tốt, tôi cười cười: "Thật là kỳ lạ nhỉ, tại sao anh là người đàn ông tốt như vậy, mà lúc đầu em lại không chọn anh?"

Tô Quân mấp máy môi, không nói gì, một lát sau mới nói: "Bây giờ em chọn anh cũng không muộn..."

"Em dẫn theo con của người khác ở cùng anh, anh không cảm thấy..."

"Anh không quan tâm người khác thấy thế nào, nghĩ thế nào, dù sao anh cũng không ngại, con của em cũng chính là con ruột của anh, anh sẽ coi nó như chính mình sinh ra, nửa năm nay anh đối xử với con trai như thế nào, em cũng thấy rất rõ rồi đó, sau này anh cũng sẽ đối xử tốt với nó như vậy, thật đó, em hãy tin tưởng anh có được không?"

"Tô Quân, em tin tưởng anh, nhưng mà... Em không nở, em thấy làm như vậy rất không công bằng đối với anh, em sẽ cảm thấy rất có lỗi với anh..."

"Mạc Oánh..."

"Anh cho em chút thời gian đi, em muốn suy nghĩ thật kỹ nên làm thế nào tiếp theo..."

Chương 352: Anh muốn giúp em khôi phục trí nhớ

"Anh cho em chút thời gian đi, em muốn suy nghĩ thật kỹ nên làm thế nào tiếp theo..." Tôi vuốt vuốt huyệt thái dương, lại cảm thấy đầu bắt đầu mơ hồ đau.

Tô Quân thấy tôi bị đau, khẩn trương nói: "Em đừng suy nghĩ quá nhiều, anh không ép em, anh cho em thời gian, bất kể bao lâu, anh cũng sẽ chờ."

"Cảm ơn." Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy con đường sau này thật mờ mịt.

Ngày hôm sau, tôi quyết định tạm thời rời khỏi nhà Tô Quân, tôi cần ở một mình để ổn định tâm tình của mình một chút, tạm thời tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ ai.

Tô Quân nhìn tôi chuẩn bị rời đi, rất luyến tiếc, anh ta nói, lúc nào cũng hoan nghênh tôi trở lại, có chuyện gì thì cứ gọi cho anh ta, tôi gật đầu một cái.

Nhà ở mới là Tô Quân chuẩn bị cho tôi, anh ta sợ tôi chăm sóc đứa bé một mình quá cực khổ nên sắp xếp thêm cho tôi hai bảo mẫu.

Sắp xếp xong chỗ ở mới, tôi đến siêu thị gần đó mua một ít đồ dùng, kết quả, lại gặp phải một người không muốn gặp...

"Anh tới chỗ này làm gì?" Tôi nhú mào, nhìn chăm chăm Lục Minh Hiên đang đứng trước mặt.

Hôm nay trông anh ta có vẻ tiều tụy hơn hôm qua rất nhiều, cái cằm mọc râu lúng phúng.

Chỉ mới một buổi tối mà đã biến thành bộ dạng này rồi sao?

"Chuyện ngày hôm qua, thật xin lỗi."

"Không cần phải nói xin lỗi với tôi, tôi không có trách anh." Tôi nói xong định đi, anh ta lại một lần nữa ngăn cản trước mặt tôi.

Tôi nóng nảy: "Rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Hôm qua không phải đã nói xong hết rồi sao? Tôi cần một thời gian để yên tĩnh."

"Anh đã quyết định rồi!" Anh ta chột nói.

Tôi nhìn anh ta, nhíu mày, ý bảo anh ta nói tiếp.

"Anh muốn giúp em khôi phục trí nhớ! Mặc dù ký ức lúc trước không tốt đẹp chút nào, nhưng đều là những hồi ức thuộc về chúng ta, em quên tất cả những thứ đó, thì cũng đồng nghĩa với việc em cũng đã quên luôn anh, anh muốn giúp em tìm lại tất cả..."

Nghe xong mấy lời này, tôi cảm thấy thật khôi hài.

"Anh cho rằng hồi phục trí nhớ dễ dàng như vậy sao? Anh có biện pháp gì giúp tôi nhớ lại đây?"

"Em đi theo anh!" Anh ta nắm tay tôi bước đi...

"Này, anh muốn đưa tôi đi đâu? Mau buông tôi ra!" Tôi hất tay anh ta ra, không vui nhìn anh ta chằm chằm: "Tôi không có thời gian để làm mấy chuyện vô ích với anh, tôi phải về nhà chăm sóc con trai tôi,

không cần lại đến đây quấy rầy tôi!"

Tôi lại đẩy anh ta ra, mới đi được vài bước, anh ta chọt xông lại, khom lưng vác tôi lên vai...

"A!" Tôi hoảng sợ hét ầm lên, liều mạng đâm vào lưng anh ta: "Anh làm gì vậy? Mau bỏ tôi xuống, mau buông ra..."

Anh ta không thèm để ý tới tôi, sai bước đi về phía trước, ném tôi vào ghế ngồi bên cạnh tài xế, tự mình vào chỗ ngồi, không đợi tôi kịp phản ứng, xe đã khởi động...

Dọc theo đường đi, anh ta cũng không thèm để ý tới tôi, cho dù tôi có náo loạn thế nào, anh ta cũng không chịu dừng xe!

"Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu! Tôi đang nói chuyện với anh đó!"

"..."

"Anh mà không nói, tôi sẽ không đi cùng với anh!" Tôi kiên quyết nói!

Lúc này anh ta mới quay đầu, nhìn tôi một cái, sau đó ném ra hai chữ: "Trung Quốc..."

Một chiếc trực thăng tư nhân hạ xuống...

Tôi bị Lục Minh Hiên lôi kéo về phía bãi đậu xe.

Anh ta lại ném tôi lên xe, tiếp tục lái xe đi...

"Cuối cùng là anh muốn dẫn tôi đi đâu!" Tôi nóng nảy hỏi, thật không

ngờ tên này lại có trực thăng riêng! Hơn nữa anh ta còn có thể tự lái trực thăng!

"Tới đó rồi em sẽ biết!" Anh ta không nói thêm gì, rất nghiêm túc lái xe.

Xe càng chạy càng thấy xung quanh vắng vẻ...

Chương 353: Huyện thành nhỏ lạc hậu

Xe càng chạy càng thấy xung quanh vắng vẻ...

Tôi cảm thấy mọi thứ xung quanh như thật xa lạ, mà cũng rất quen thuộc.

Mất đi trí nhớ, một chút ấn tượng gì về Trung Quốc tôi cũng không có, đi tới chỗ này, cảm thấy rất xa lạ, nhưng dù sao tôi cũng là người Trung Quốc, không khỏi cảm thấy mơ hồ quen thuộc.

Nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe, tôi dần dần rơi vào trầm tư...

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại.

Tôi mở cửa xuống xe, nhìn địa phương xa lạ này, trợn tròn mắt.

"Chỗ này là chỗ nào?"

Tôi không biết phải hình dung cảnh vật trước mắt như thế nào nữa, tôi chưa từng nhìn thấy nơi nào nghèo nàn như ở đây.

Thì ra đây là vùng nông thôn mà tôi nhìn thấy trên ti vi, trí nhớ của tôi chỉ dừng lại ở thành phố Paris xinh đẹp, chợt đi tới chỗ này, cảm thấy như từ trên thiên đường mà bị rơi xuống địa ngục.

"Em sẽ thích huyện thành nhỏ này!" Anh ta đi tới, dặt tay tôi nói: "Nơi này có rất nhiều kỷ niệm của hai chúng ta, những điều chỉ thuộc về riêng hai chúng ta mà thôi."

Anh ta nói những lời này vô cùng ôn nhu, làm lòng tôi khẽ run lên, trong khoảnh khắc đó, chợt tôi cảm thấy thật quen thuộc.

Tôi để mặc anh ta nắm tay, dẫn tôi đi vào bên trong huyện thành.

Quả nhiên là một huyện thành nhỏ lạc hậu, trên đường phố có rất nhiều người bán hàng ngoài vỉa hè.

Đột nhiên anh ta dừng lại, chỉ vào sạp hàng phía trước: "Còn nhớ chỗ đó không?"

"Cái gì?"

"Chúng ta đã từng mua đồ ở chỗ đó, em trả giá rất lợi hại, có nhớ không?"

Tôi lắc đầu, một chút ký ức cũng không có.

Anh ta đi đến chỗ sạp hàng bày trên vỉa hè đó, chỉ vào mấy cái quần lửng màu sắc rực rỡ hỏi: "Quần này bao nhiêu một cái vậy?"

Bà chủ bán hàng liếc anh ta một cái, ném ra cái giá: "Năm mươi!"

"Gì mà năm mươi chứ! Lần trước mua không có mắc như vậy!"
Dường như Lục Minh Hiên rất bất ngờ với cái giá tiền này.

"Gần đây vật giá leo thang! Lần trước cậu mua là khi nào rồi!"

"Vậy thì... Tám đồng tiền có bán hay không?"

Tám đồng tiền? Tôi thật kinh hãi về cái giá này, nhìn bề ngoài anh ta cũng không có nhỏ mọn lắm, vậy mà lại trả giá có tám đồng sao?

"Tám đồng? Thật là buồn cười, bây giờ làm gì còn cái quần nào giá tám đồng nữa chứ!" Bà chủ không nhịn cười được.

"Chất lượng như vậy thì giá này là được rồi!" Lục Minh Hiên giả bộ giống như rất lão luyện.

"Không được không được, tám đồng thì lỗ quá!" Bà chủ lắc đầu.

"Mười đồng, bán hay không? Không bán thì thôi!" Lục Minh Hiên nắm tay tôi kéo đi, bà chủ đứng sau lưng liền nóng nảy: "Hai mươi lăm đi, được thì lấy một cái!"

Tôi kinh ngạc nhìn Lục Minh Hiên, anh ta rất bình tĩnh đi về phía trước, giống như không nghe thấy gì hết.

"Hai mươi, hai mươi có được không!"

"Này này, đừng đi, bán cho cậu mười lăm đồng một cái..."

"Haizzz, mười hai đồng, cái giá này là tốt nhất rồi đó, cậu không chịu thì cũng không còn cách nào..."

Lục Minh Hiên dừng bước, do dự một chút, than thở, nói với tôi: "Lần trước bà chủ này ra giá ba mươi lăm đồng, em chỉ cần dùng mười đồng là mua được, xem ra anh còn không lợi hại bằng em!"

"A..." Tôi không biết nói gì.

Cuối cùng, anh ta chấp nhận cái giá mười hai đồng, mua được cái quần rất khó nhìn, tôi cứ nghĩ là anh ta sẽ không mặc, kết quả, anh ta lại thật sự mặc vào!

"Thế nào? Có nhớ được chút gì không?" Lục Minh Hiên mặc một cái quần lửng màu sắc sặc sỡ đứng trước mặt tôi quơ quơ.

Chương 354: Hai tô mì thịt bò

"Thế nào? Có nhớ được chút gì không?" Lục Minh Hiên mặc một cái quần lửng màu sắc sặc sỡ đứng trước mặt tôi quơ quơ.

Tôi chợt rất muốn cười, cái quần này mặc trên người anh ta thật là buồn cười quá đi mất!

"Anh có thể cởi nó ra hay không?" Tôi cười sặc sụa không thở nổi.

"Không được, em phải nhìn mới có thể nhớ lại chuyện trước kia!" Anh ta cố chấp nói, lại dắt tay tôi đi đến một nơi.

"Anh lại muốn dẫn tôi đi đâu nữa?" Tôi thả lỏng hơn nhiều rồi, chắc là lúc nãy mới vừa cười nên không cảm thấy khẩn trương nữa.

"Lát nữa em sẽ biết." Anh ta cười thần bí, không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh, chúng tôi đi đến một tiệm mì.

Anh ta dẫn tôi vào bên trong, bà chủ quán hình như cũng biết Lục Minh Hiên, vừa nhìn thấy anh ta, hai mắt sáng lên, tiến lại gần tiếp đón: "Ai chà, anh đẹp trai, cậu lại tới rồi! Lâu rồi không gặp!"

Lục Minh Hiên cười cười: "Đã lâu không gặp!"

"Còn nhớ đến đây ăn mì của tôi, thật là cảm động quá đi! Tới tới tới, mời ngồi, hôm nay muốn ăn mì gì nào!"

"Hai tô mì thịt bò."

"Được, chờ một chút!" Bà chủ quán phân phó nhà bếp chuẩn bị mì, sau đó tán gẫu một chút với Lục Minh Hiên.

Lục Minh Hiên không muốn nói chuyện với bà ta nữa, vì vậy nói: "Thật là đói quá, có thể làm mì nhanh hơn một chút có được không?"

"Ờ, để tôi đi vô kêu họ làm nhanh lên nha!" Bà chủ cười khà khà xong đi vào nhà bếp.

Bà chủ quán vừa đi xong, Lục Minh Hiên thở phào một hơi.

"Anh rất thân với bà chủ sao?" Tôi tò mò hỏi.

"Không quen, chỉ là tới đây ăn mì thôi, lúc đó là đi cùng với em, khi đó, trên người chúng ta chỉ còn có năm đồng tám, một tô mì cũng mất bảy đồng, nhưng bà chủ quán thấy anh đẹp trai nên chỉ bán cho anh có năm đồng một tô, còn tặng thêm một tô nữa, chúng ta mới được ăn một bữa no nê."

"Trong người chúng ta chỉ có năm đồng tám thôi sao? Làm sao lại thảm như vậy chứ?"

"Bởi vì chúng ta bị rơi xuống sườn núi, sau đó xảy ra rất nhiều chuyện, cho nên phải lưu lạc tới chỗ này, lúc đó chúng ta đã phải rải qua rất nhiều chuyện rắc rối, mấy kỷ niệm này, chỉ có anh và em thôi, em có nhớ chút gì về nơi đây không?" Anh ta tràn đầy mong đợi nhìn tôi, hy vọng đưa tôi đến đây có thể giúp tôi nhớ lại được chút ít gì.

Tôi cẩn thận suy nghĩ một lát, vẫn lắc đầu nói: "Thật xin lỗi, tôi không nhớ được gì hết."

Anh ta thất vọng thở dài một hơi, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần:

"Không sao, cứ từ từ, anh sẽ giúp em nhớ lại."

Mì thịt bò nóng hổi được đưa lên.

Anh ta bung một tô mì đưa tới trước mặt tôi, thúc giục tôi: "Mau nếm thử một chút đi."

Tôi gật đầu, cầm đôi đũa lên, mì thịt bò rất thơm, trông rất ngon miệng, tôi nếm thử một miếng, cảm giác quen thuộc xông lên đầu, nhưng lại không nắm bắt được cảm giác đó.

"Như thế nào? Ngon không?" Anh ta hỏi.

"Ngon."

Anh ta cười: "Thích là tốt rồi, ăn nhiều một chút, lần này có mang đủ tiền, em muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, ăn no rồi thì đóng gói mang về!"

Tôi cong khóe miệng, tiếp tục ăn mì.

Anh ta cứ ngây ngốc nhìn tôi cười, suy nghĩ một hồi, lại cười một cái, giống như đang nhớ lại chuyện gì rất vui vẻ.

Không biết tại sao, tôi nhìn nụ cười của anh ta, trong lòng xẹt qua một dòng nước ấm, cảm giác này giống như tôi đã từng gặp qua ở đâu rồi.

Nụ cười của anh ta làm tôi rất quen thuộc, rất quen thuộc...

"Sao lại nhìn anh như vậy?" Anh ta cũng chú ý tới, thấy tôi đang ngẩn người ngắm anh ta.

"Không có gì... Tôi..." Do dự một hồi, tôi nhìn mặt anh ta.

Chương 355: Chúng ta lạc đường

"Không có gì... Tôi..." Do dự một hồi, tôi nhìn mặt anh ta: "Tôi cảm thấy nụ cười của anh rất quen thuộc..."

"Nụ cười sao?" Lục Minh Hiên sững sốt một chút, chợt rất vui vẻ: "Có phải em nhớ ra cái gì rồi không?"

Tôi lắc đầu: "Không nhớ được, chỉ là thấy nụ cười của anh làm tôi có chút quen thuộc thôi."

Lục Minh Hiên hơi thất vọng, nhưng rất nhanh lại cao hứng nói: "Vậy sao, vậy anh sẽ cười nhiều hơn, em nhìn anh cười nhiều, có lẽ sẽ nhớ ra chút chuyện lúc trước, rất có ích để em khôi phục trí nhớ!"

"Ừ." Tôi gật đầu một cái, tiếp tục ăn mì.

Dường như anh ta rất vui vẻ, vẫn luôn duy trì nụ cười, cho đến khi ăn xong, trả tiền, chúng tôi đi ra khỏi tiệm mì.

"Tiếp theo anh muốn dẫn tôi đi đâu?"

"Tản bộ." Anh ta dắt tay tôi, trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhạt như cũ.

"Chúng ta có thể trở về trong tối nay không? Tôi còn phải chăm sóc con trai!" Tôi biết lúc này không nên nói như vậy, nhưng mà, tôi thật sự rất nhớ con trai tôi, không có tôi ở bên cạnh săn sóc, tôi sợ nó sẽ khóc nhè.

Làm một người mẹ chính là như vậy, thời khắc nào cũng luôn nghĩ tới con mình.

Nụ cười trên mặt Lục Minh Hiên dần dần nhạt đi, dường như anh ta không muốn rời xa tôi, ánh mắt ẩn chứa sự thương cảm.

"Em thật sự không nhớ được chút gì sao?"

"Tôi... Thật xin lỗi." Tôi cúi đầu, đột nhiên cảm thấy thật có lỗi với anh ta.

Anh ta cố gắng giúp tôi khôi phục trí nhớ như vậy, mà tôi cũng không nhớ được gì hết, cảm thấy mình quá có lỗi với anh ta.

"Không cần xin lỗi anh, em không có sai, muốn trách thì phải trách anh, đều là do anh không tốt." Anh ta thở dài, nhìn lên trời: "Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, anh nhất định sẽ không để cho em bỏ đi, sẽ không để em trở thành như bây giờ..."

Mấy lời này quá thương cảm, tôi không thích không khí như vậy.

"Chúng ta trở về thôi!" Tôi nói.

Anh ta chợt ngồi xổm xuống trước mặt tôi.

"Anh làm gì vậy?"

"Anh cõng em."

"Không cần."

"Cần, lần trước anh cũng cõng em như vậy, có lẽ em sẽ nhớ ra cái gì

thì sao?"

"Không được không được..." Tôi cự tuyệt, bị một người đàn ông xa lạ xông đi, thật là ngượng ngùng quá đi! Mặc dù trước kia chúng tôi cũng có quen biết, nhưng bây giờ trong trí nhớ của tôi, anh ta vẫn còn tương đối khá xa lạ.

Anh ta nhìn tôi một cái, nắm cổ tay tôi, kéo lên lưng mình...

Tôi té trên lưng anh ta, sau đó bị anh ta cõng dậy!

"Anh..."

"Không cần làm gì hết, cứ nằm im ở đó." Anh ta quay đầu, từng bước từng bước cõng tôi đi.

Tôi không nói gì nữa, nằm trên lưng anh ta, nghe nhịp tim đập của anh ta, đột nhiên cảm thấy thật yên tĩnh, cơn buồn ngủ ập tới, mí mắt càng lúc càng nặng, tôi nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Đến khi tôi tỉnh lại, anh ta vẫn còn đang đi.

Sắc trời dần dần tối xuống, xung quanh không có đèn đường, mọi thứ mờ dần đi.

"Làm sao bây giờ, trời tối như vậy, làm sao chúng ta trở về được?"

"..." Lục Minh Hiên không nói gì.

"Cũng đã trễ thế này rồi, chúng ta vẫn còn đi vòng vòng chỗ này sao?"

"..."

"Sao anh không nói chuyện vậy?"

"..."

"Này!" Tôi có chút nôn nóng!

"Thật... Xin lỗi, hình như chúng ta... Lạc đường rồi..."

Sấm sét giữa trời quang...

"Có ý gì? Không phải anh đã từng tới đây rồi sao? Sao lại lạc đường?"

"Anh từng tới đây rồi, nhưng mà trời quá tối, anh không tìm được chỗ đậu xe, nhưng không sao đâu."

Chương 356: Mau thả tôi xuống

"Anh từng tới đây rồi, nhưng mà trời quá tối, anh không tìm được chỗ đậu xe, nhưng không sao đâu, ngày mai trời vừa sáng, anh chắc chắn chúng ta sẽ tìm được đường về!"

"Anh..." Tôi hết ý kiến! "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Tối nay phải ngủ ở đâu đây?

"Chắc ở gần đây cũng có người ở, chúng ta tìm một gia đình nào cho ở nhờ." Anh ta nói xong hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, xung quanh tối đen như mực, đưa tay lên không thấy được năm ngón, làm gì có hộ gia đình nào ở đây!

"Anh để tôi xuống đây đi." Tôi nói, trời tối như vậy rồi, chắc chắn là anh ta không nhìn thấy rõ mặt đường đâu, cớ gì tôi đi bộ như vậy, rất không an toàn!

"Không sao, anh có thể cõng, em tiếp tục ngủ đi."

"Không được, mau thả tôi xuống!" Tôi kiên quyết, cuối cùng anh ta cũng thả tôi xuống.

"Mặt đất rất tối, em đi bộ cẩn thận một chút, đừng giẫm lên đá." Anh ta rất cẩn thận đỡ tay tôi.

"Tôi biết." Mặc dù tôi mang đôi giày cao gót mười centimet, nhưng tôi vẫn kiên trì đi một mình, không để cho anh ta đỡ đi.

Hôm nay vận khí thật là đen đui!

Nhưng không nghĩ tới, chuyện đen đui hơn lại sắp xảy ra!

Đột nhiên một âm thanh "xoạch xoạch" vang lên.

Tôi cảm thấy có giọt nước chảy trên đầu tôi, đưa tay sờ sờ, thật sự là nước!

"Chuyện gì vậy?"

Lục Minh Hiên sững sốt: "Không phải trời mưa chứ?"

Quả nhiên ngay sau đó là âm thanh "ào ào" vang lên!

Mưa tầm tã rơi xuống...

"A a a, làm sao bây giờ..." Tôi nóng nảy, đưa hai tay che đầu, mưa lớn như vậy, lại đứng giữa đồng hoang, thật là thảm hại mà!

"Em đừng sợ, đừng hoảng hốt..." Lục Minh Hiên cũng gấp gáp, vội vàng cởi áo che lên đầu tôi.

Chỉ có một cái áo thôi, làm sao chống đỡ được cơn mưa to như vậy chứ!

Tôi không thể nào nhịn nổi mà oán trách anh ta: "Đều là tại anh hết, dẫn tôi đến chỗ quỷ quái này làm gì, anh nhìn đi, bây giờ thì hay rồi, không có chỗ ở, lại còn mắc mưa..."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chúng ta đi lên phía trước xem thử, có lẽ sẽ tìm được chỗ trú lại một đêm..." Anh ta vừa nói vừa cầm áo khoác

lên người tôi, tôi tức một bụng, vội chạy đi.

Có lẽ là đôi giày cao gót của tôi quá cao.

Hoặc cũng có thể lúc đó tôi suy nghĩ quá nhiều nên không có chú ý dưới chân, chợt bị vấp một cái ----

"A!" Tôi té xuống đất, cái đầu vừa vặn đập trúng thứ gì đó, cứng quá...

"Mạc Oánh, em bị sao vậy?" Lục Minh Hiên vội vàng đỡ tôi lên.

"Tôi không sao..." Tôi lắc đầu một cái, cảm thấy thật chóng mặt.

Mưa rất lớn, chúng tôi bị mắc mưa ướt nhẹp, tôi không hơi đâu mà nghĩ tới mấy chuyện dư thừa.

"Em xác định mình không sao chứ?"

Tôi lại lắc đầu một cái, mưa to làm đầu óc tôi càng kém tỉnh táo hơn.

"Lại đây, anh bế em." Anh ta bế tôi lên, chạy giữa cơn mưa.

Tôi dần dần cảm nhận được, đầu tôi thật là đau, mơ hồ còn có thể nghe thấy mùi máu tươi...

Bất tri bất giác, tôi ngủ thiếp đi, ý thức rất mơ hồ, cũng không biết qua bao lâu, hình như tôi thấy được ánh đèn...

Dường như tôi nghe tiếng có người đang nói: "A, đầu cô gái kia đang bị chảy máu kìa..."

"Trời ạ, sao lại chảy nhiều máu như vậy chứ, mau vào đây băng bó

vết thương..."

"Cô ấy nóng rần rần lên rồi... Thật là tội nghiệp..."

"Mạc Oánh, Mạc Oánh, em sao rồi, em đừng bị sao mà, đều là anh không tốt, thật xin lỗi, anh không nên dẫn em tới đây, thật xin lỗi em..." Là giọng nói của Lục Minh Hiên.

Hình như anh ta đang khóc.

Chương 357: Người phụ nữ ham tiền

Hình như anh ta đang khóc.

Một giọt nước mắt rơi xuống trên mặt tôi, chảy vào trong khóe miệng, mặn chát...

Buổi tối hôm đó, tôi nằm mơ thấy rất nhiều chuyện, cũng không biết là mơ hay là ký ức, lần lượt hiện lên trong đầu tôi...

"Tôi rất cần vai diễn này. Chỉ cần có thể bắt được nhân vật này, anh muốn tôi làm cái gì cũng được."

"Tốt lắm, bây giờ diễn thử cho tôi xem một chút, xem cô có khả năng đảm nhiệm vai nữ chính này không..."

"Em đi theo tôi lâu như vậy rồi, sao kỹ thuật trên giường của em không có chút tiến bộ nào hết vậy? Là tôi dạy dỗ không tốt sao? Hay là do năng lực lĩnh hội của em quá kém?"

"Nhờ có anh dạy dỗ, bây giờ tôi rất phóng đãng."

"Xem ra lòng giải trí đối với em mà nói, thật sự rất quan trọng, còn quan trọng hơn cả tôi nữa sao?"

"Em là người thông minh, anh biết em sẽ lựa chọn thế nào mà! Cái nào có lợi hơn cho em, em cũng rất rõ ràng, rời khỏi anh không có ích lợi gì cho em hết, nhưng ở bên cạnh anh, ít nhất, em còn có thể có được tiền tài và danh vọng!"

"Kết hôn với anh, tự nhiên em sẽ đạt được rất nhiều thứ, mà cho dù em có đóng phim cả đời cũng không kiếm được! Em còn do dự cái gì nữa chứ? Vậy thì em muốn trở lại như trước, từ bỏ ánh hào quang cùng danh vọng hiện tại của mình, trở lại làm một người bình thường, hàng tháng phải bôn ba khắp nơi chỉ vì chi phí sinh hoạt thôi sao?"

"Em làm cho anh cảm thấy bất ngờ ở chỗ, nhìn bề ngoài em có vẻ hơi ngốc, nhưng vẫn còn có chút lương thiện trong lòng."

"Tôi không lương thiện! Tôi là ác ma, là người phụ nữ ham tiền..."

Đột nhiên, tôi bừng tỉnh giấc!

Lúc tôi ngồi dậy, tôi mới phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, mọi thứ xung quanh đều xa lạ, chỉ có một thứ duy nhất quen thuộc chính là: Người đàn ông đang ngủ say bên cạnh tôi.

Trông anh ta có vẻ cực kỳ mệt mỏi rồi, nhẹ nhàng phát ra tiếng hít thở đều đều, ngủ rất sâu, rất trầm...

Tôi vô thức sờ sờ lên trán mình mới phát hiện, thì ra trên đầu tôi đang quấn băng gạc, trước trán còn đắp một cái khăn lông.

Tôi nhớ ra rồi, hình như tôi nóng rần lên, trên đầu còn có một vết rách, chắc là lúc bị té, đầu tôi đập lên cục đá.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, một lần nữa tôi nằm xuống giường, hồi tưởng lại hình ảnh vừa rồi nhìn thấy trong giấc mơ, tôi từ từ lâm vào trầm tư...

Trời đã sáng!

Ánh nắng ban mai từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Tôi chậm rãi mở mắt...

"Mạc Oánh, em dậy rồi sao?" Bàn tay tôi bị nắm thật chặt, một gương mặt phóng đại ngay trước mắt tôi.

"Em thấy thế nào rồi? Đầu còn đau không?" Lục Minh Hiên khẩn trương hỏi.

"Tôi không sao." Tôi lắc đầu một cái, xoa huyệt thái dương: "Đỡ hơn nhiều rồi, chỗ này là đâu vậy?"

"Tối hôm qua sau khi em bị té, lúc anh bế em đến chỗ này, em bị chảy rất nhiều máu, nhờ có mấy người ở đây băng bó giúp em... Em còn nóng rần lên, anh sợ muốn chết, không biết phải làm cái gì nữa..." Anh ta nói mấy lời này, vô cùng tự trách bản thân, giống như khổ sở vì đã không chăm sóc tốt cho tôi.

"Tôi không sao, anh đừng buồn nữa." Tôi vô thức vươn tay, vuốt ve gương mặt anh ta, giống như lúc trước vậy, dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt ve...

Tôi cũng không cảm thấy động tác này có gì bất bình thường, nhưng mà Lục Minh Hiên lại ngẩn ra.

"Sao vậy?" Tôi nghi ngờ nhìn anh ta, sao lại nhìn tôi như vậy chứ? Chẳng lẽ trên mặt tôi có dính cái gì sao?

"Mạc Oánh... Em... Có phải em nhớ ra cái gì rồi không?" Anh ta nói mấy lời này, làm tôi bị giật mình, chột rút tay về.

"Không có, không có... Anh... Tại sao lại hỏi như vậy."

Chương 358: Tại sao lại muốn giấu giếm anh

"Không có, không có... Anh... Tại sao lại hỏi như vậy." Tôi chột dạ quay đầu qua chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt anh ta.

"Mới vừa rồi... Em sờ lên mặt anh, giống như lúc trước... Có phải em..."

"Không có!" Tôi nhanh chóng cắt đứt lời anh ta: "Chúng ta rời khỏi đây thôi, tôi muốn trở về."

Lục Minh Hiên trầm mặc một hồi, gật đầu một cái: "Cũng được."

Chúng tôi nói cảm ơn với mấy người chủ nhà, sau đó rời đi.

Dọc theo đường đi, tôi không nói gì, anh ta cũng không nói, nhưng tôi chú ý thấy, thỉnh thoảng anh ta sẽ lén nhìn tôi một cái, không biết đang suy nghĩ cái gì nữa.

Trước mặt là một giao lộ, Lục Minh Hiên dừng bước.

"Sao vậy?" Tôi hỏi.

"Anh quên mất phải đi hướng nào rồi..."

Tôi suy nghĩ một chút, chỉ vào một con đường: "Hình như là bên này!"

"Em chắc chứ?"

"Tôi nhớ là vậy!"

"Em nhớ sao?" Anh ta nhìn chăm chăm vào hai mắt tôi.

"Đúng vậy!" Tôi nhất thời không phản ứng kịp, rất tự nhiên trả lời.

"Mạc Oánh, có phải em nhớ lại rồi không? Nếu không làm sao em sẽ nhớ được chứ?" Anh ta kích động nắm bả vai tôi.

"Tôi... Tôi không có..." Tôi quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn thẳng anh ta: "Tôi không nhớ cái gì hết."

"Vậy sao em nhớ con đường này được!"

"Tôi đoán..."

"Em nói bậy, rõ ràng là em đã nhớ ra rồi, tại sao lại không chịu thừa nhận!" Anh ta càng lúc càng kích động, bàn tay nắm vai tôi xiết chặt thật là đau, tôi sắp không chịu nổi rồi.

"Anh đừng như vậy, anh làm tôi đau quá..." Tôi không nhịn được nhíu mày.

Lúc này anh ta mới bình tĩnh lại, hít sâu, qua một hồi lâu mới bình thường trở lại, từ từ buông bả vai tôi ra.

Hai chúng tôi không nói chuyện nữa.

Dựa vào trí nhớ ngày hôm qua, chúng tôi tìm được xe.

Lên xe, Lục Minh Hiên không lập tức khởi động, mà chỉ ngồi lẳng lẳng, không nói gì.

"Sao không chạy đi?" Tôi không nhịn được mà lên tiếng.

"Bắt đầu từ khi nào?" Anh ta hít sâu.

"Tôi không hiểu ý của anh."

"Anh hỏi em là từ khi nào mà em hồi phục lại trí nhớ! Đừng lừa gạt anh nữa, anh không thích cảm giác bị lừa gạt, coi anh giống như con khỉ mà đùa bỡn, chơi rất vui sao?"

"Em không có đùa với anh!" Tôi nhìn anh ta một cái, thờ dãi: "Em cũng chỉ vừa mới... Nhớ lại chuyện lúc trước thôi."

Lục Minh Hiên vừa nghe xong, vội vàng quay đầu: "Chuyện lúc trước, em đã nhớ ra tất cả rồi sao?"

Tôi do dự một chút, gật đầu.

Anh ta cao hứng cười, nhưng rất nhanh lại nhíu mày: "Vậy tại sao em không nói cho anh biết ngay lập tức! Tại sao lại muốn giấu giếm anh!"

"Chuyện này quá đột ngột, em không biết phải đối mặt với anh như thế nào nữa, em... Muốn yên tĩnh một chút."

"Yên tĩnh một chút sao, em nói như vậy, vậy em còn muốn yên tĩnh đến bao giờ nữa hả? Em có bao giờ bận tâm đến cảm nhận của anh chưa!" Anh ta đột nhiên bùng phát cơn tức giận: "Nếu như lúc đó em không bỏ nhà trốn đi, mọi chuyện cũng sẽ không trở thành như vậy, cũng là bởi vì em do dự thiếu quyết đoán, mềm yếu, cho nên mới dẫn đến cục diện như ngày hôm nay!"

Tôi cũng tức giận: "Sao anh lại đổ hết toàn bộ trách nhiệm lên người em chứ!"

"Nếu không thì sao? Trách anh sao? Anh đã làm sai cái gì? Em không nói tiếng nào đã bỏ đi rồi! Em nói đi?"

"Anh..." Tôi giận đến nổi nhất thời không nói được gì: "Anh đã làm cái gì, thì trong lòng anh tự hiểu đi!"

"Mấy lời này của em là có ý gì? Nghe qua thật giống như là anh làm chuyện có lỗi với em vậy?" Anh ta càng tức giận hơn, hung hăng vỗ một cái lên vô lăng.

Chương 359: Là do anh quá tự tin

"Mấy lời này của em là có ý gì? Nghe qua thật giống như là anh làm chuyện có lỗi với em vậy?" Anh ta càng tức giận hơn, hung hăng vổ một cái lên vô lăng: "Kể từ khi xác định mối quan hệ với em, anh đã đoạn tuyệt quan hệ với tất cả những người phụ nữ khác rồi, anh vì em mà làm như vậy còn chưa đủ sao? Sao em lại còn nghi ngờ anh?"

"Không phải là nghi ngờ! Là sự thật!" Rốt cuộc tôi cũng không nhịn nổi nữa: "Em tận mắt nhìn thấy trên cổ áo anh có vết son môi, dấu son đó em nhớ rất rõ ràng, là màu son của Mộng Na... Anh còn yêu cô ta, vẫn giữ liên lạc với cô ta, còn... còn..." Hai chữ lên giường, tôi không muốn nói ra!

"Còn cái gì? Em cho rằng anh lên giường cùng với cô ta sao?" Anh ta lại nói hai chữ này ra.

Tôi cong khóe miệng: "Cũng đã hôn lên cổ áo rồi, chẳng lẽ còn chưa có ân ái với nhau nữa hay sao?" Đối với loại đàn ông có ham muốn mạnh mẽ như anh ta, làm sao sẽ không làm chuyện đó chứ?

"Thì ra em chính là bởi vì chuyện này mà bỏ đi..." Lục Minh Hiên tức giận nắm bàn tay lại thật chặt, cong môi cười giễu cợt: "Đây là do anh và Mộng Na đánh cược, anh nói, em rất tin tưởng anh! Cô ta nói, vậy thì chúng ta đánh cược một lần, sau đó in một dấu son môi lên cổ áo anh, anh chỉ cười cười, hoàn toàn không nghĩ tới, quả nhiên là em không tin tưởng anh..."

Tôi nhất thời im lặng...

Không khí trong xe, trong nháy mắt trở nên trầm mặc...

"Có lẽ là do anh quá tự tin, căn bản là em chưa từng tin tưởng anh..."
Ánh mắt anh ta thoáng hiện vẻ mất mát, buồn bã.

"Em... Không phải như vậy..." Tôi có chút luống cuống, giống như mình làm chuyện có lỗi với anh ta.

"Không cần phải giải thích gì hết." Anh ta thở dài, khởi động xe.

Dọc theo đường đi, anh ta giữ vững trầm mặc, vẻ mặt không biểu cảm, không nhìn ra được buồn vui tức giận gì, bộ dạng như vậy của anh ta, càng làm cho tôi bất an hơn.

"Thật ra thì lúc đó em rời khỏi anh, còn có nguyên nhân khác, chứ không phải chỉ có chuyện này..."

"Còn có nguyên nhân gì nữa chứ? Em nói đi!" Anh ta lạnh lùng nói.

Tôi do dự một chút, thở dài: "Bởi vì sự tồn tại của em, làm cho công ty anh phải lâm vào nguy cơ phá sản, em cảm thấy... Em chủ động rời đi thì mọi chuyện sẽ tốt hơn..."

"Kít" một tiếng! Xe dừng lại!

"Là ba anh nói với em sao?"

"..." Tôi không nói gì, coi như là chấp nhận.

"Lão già đáng ghét!" Anh ta tức giận đấm một quyền lên vô lăng, còi ô tô "tin" một tiếng vang lớn.

"Anh đừng giận ba anh, ông ta làm tất cả mọi chuyện, cũng là vì muốn tốt cho anh thôi." Tôi muốn trấn an anh ta.

"Ông ta vì tốt cho anh sao? Phụ nữ bên cạnh anh, từng bước từng bước bị ông ta đuổi đi, đây mà gọi là muốn tốt cho anh sao?" Lục Minh Hiên trợn mắt nhìn tôi, tôi bị dọa sợ không dám nói tiếp nữa.

"Đều là do ông ta gây họa, nếu không phải ông ta tùy hứng làm ra quyết định, làm sao anh sẽ vô duyên vô cớ kết hôn với mỹ nữ tổng giám đốc ngoại quốc chứ? Tất cả mọi chuyện đều là từ ông ta mà ra!"

"VẬY... Anh thật sự kết hôn rồi sao?" Trong lòng tôi như có một tảng đá lớn đè nặng.

"Buổi hôn lễ đó, anh căn bản là không có xuất hiện! Hoàn toàn không có sự đồng ý của anh mà đã cử hành hôn lễ rồi, để giải quyết chuyện này, anh đã phải tốn không ít thời gian!"

Những lời này của anh ta là có ý gì? Anh ta chưa từng lên giường cùng người phụ nữ kia sao? Trong lòng tôi không khỏi có chút vui mừng.

"VẬY đơn ly hôn của chúng ta... "Tôi còn chưa kịp nói xong, anh ta đã cắt đứt lời tôi!

"Anh không có ký!" Anh ta nhìn tôi một cái, quay đầu: "Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng đồng ý ly hôn..."

Lòng tôi lại một lần nữa mềm nhũn.

Thì ra tất cả mọi chuyện, đều là tôi trách lầm anh ta sao?

Anh ta không có kết hôn...

Chương 360: Tôi phải cứu con trai tôi (kết cục 1)

Anh ta không kết hôn...

Anh ta không có vương vấn tình cũ với Mộng Na...

Anh ta cũng không có ký vào đơn ly hôn, điều này chứng tỏ, chúng tôi vẫn còn là vợ chồng có phải không?

Lục Minh Hiên không nói gì thêm, chỉ khởi động xe, nghênh ngang rời đi.

PARIS

Lại một lần nữa trở lại thành phố quen thuộc này, nhưng cảm giác quá xa lạ.

Trí nhớ trong đầu tôi đã bị thay thế bởi phần lớn những ký ức lúc trước, cho nên bây giờ Paris với tôi lại trở thành một thành phố khá xa lạ.

Lục Minh Hiên tự mình lái xe đưa tôi về.

Dọc theo đường đi, anh ta không nói chuyện với tôi, cũng không nhắc lại bất cứ chuyện gì.

Ngược lại trong lòng tôi càng thấy bất an hơn.

Có phải anh ta định chia tay với tôi không?

Bởi vì tôi không tin nhiệm anh ta, nên anh ta không thèm để ý tới tôi nữa sao?

Tôi càng nghĩ càng bất an, nhưng không biết phải nói cái gì.

Nếu như bây giờ tôi chủ động nói một chút gì đó, có khi tình hình cũng có thể biến chuyển tốt hơn một chút, nhưng tôi không định nói, bởi vì tôi không biết phải nói gì.

Lúc trước tôi cự tuyệt anh ta kiên quyết như vậy, làm anh ta tổn thương rất nhiều, bây giờ biết phải nói sao với anh ta đây?

Thôi cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên đi, nếu như anh ta cứ như vậy mà bỏ đi, thì đối với tôi hay anh ta, cũng là chuyện tốt.

Có lẽ, tôi có thể bắt đầu lại từ đầu.

Bắt đầu cuộc sống mới của mình, cũng là một chuyện tốt...

Lòng tôi càng ngày càng lạnh, cảm thấy như câu chuyện tình yêu của chúng tôi ngay tại khoảnh khắc anh ta nói câu "Em không tin tưởng anh" đã đặt dấu chấm hết rồi...

Tôi chậm rãi nhắm mắt lại, không muốn nghĩ tới cái gì nữa.

"Em ở đâu." Anh ta chợt nói một câu.

Tôi đọc địa chỉ, anh ta tiếp tục lái xe...

Khoảng hai mươi phút sau, xe ngừng lại, tôi mở mắt, phát hiện phía trước đã bị chặn lại, có rất nhiều người vây xung quanh, còn có cảnh sát duy trì trật tự ở hiện trường.

Tôi nhíu mày: "Đằng trước có chuyện gì vậy?"

"Không lẽ là xảy ra tai nạn?" Lục Minh Hiên xuống xe, tôi cũng xuống xe theo.

Tôi cảm một người phụ nữ trung niên đang đi bên cạnh hỏi: "Cho hỏi đằng trước xảy ra chuyện gì vậy?"

"Chung cư bị cháy!"

Một dự cảm bất thường dâng lên trong lòng.

"Là chung cư nào vậy?"

"Hình như là chung cư Minh Viên!"

Tôi căng thẳng, nhà tôi ở chung cư Minh Viên mà? Trong đó bị cháy rồi sao?

Càng nghĩ càng bất an, tôi nóng nảy, chui vào trong đám người.

"Mạc Oánh!" Lục Minh Hiên đuổi theo.

"Cô gái, cô không thể đi vào, trong đó rất nguy hiểm!" Một người cảnh sát ngăn tôi lại.

"Nhà tôi ở trên đó, xin hãy cho tôi vào xem một chút!"

"Không được, bên trong thật sự rất nguy hiểm, cô không thể đi vào!"

Lúc này, mấy nhân viên chữa cháy đỡ một người phụ nữ đi ra, trên người cô ta đắp cái chăn ứot nhẹp, không thấy rõ mặt cô ta

được.

"Mạc tiểu thư..."

Tôi quay đầu, nhìn thấy nhân viên chữa cháy đỡ người phụ nữ đang đi về phía tôi.

Tôi định thàn lại, đây không phải là bảo mẫu của con trai tôi sao?

Cô ta kéo cái chăn trên người xuống, bây giờ tôi mới thấy, tóc cô ta bị cháy rụi, quần áo trên người cũng có dấu vết cháy xém, tôi nóng nảy: "Con trai tôi đâu? Con trai tôi đang ở đâu rồi!"

"Tôi... Tôi không biết... Vẫn còn ở phía trên... Lửa cháy quá lớn, tôi không cứu nó được, thật xin lỗi..."

Không...

Tôi cảm thấy như cả thế giới đổ sập xuống...

Tôi bắt đầu điên lên: "Các người đừng cản tôi nữa, tôi phải cứu con trai tôi, tôi phải cứu con trai của tôi..."

"Cô gái, cô bình tĩnh lại một chút, lửa cháy bên trong rất lớn, cô không thể vào được đâu, nhân viên chữa cháy của chúng tôi vẫn đang dập lửa ở bên trong, cô kiên nhẫn đi..."

Chương 361: Nếu như anh bị mù (kết cục 2)

"Không, tôi không chờ nổi nữa, con trai tôi không thể nào có chuyện gì được, nó là mạng sống của tôi... Xin hãy để cho tôi vào trong, cứu con tôi.. ."

Tôi khóc nháo, liều mạng muốn chạy vào bên trong, sau lưng vang lên tiếng kêu của nhân viên chữa cháy:

"A, chàng trai, anh không thể đi vào được, chàng trai, chàng trai..."

Tôi quay đầu lại nhìn, một bóng dáng quen thuộc đã xông thẳng vào trong tòa nhà đang bốc cháy...

Là Lục Minh Hiên!

Trời ạ, anh ta xông vào rồi...

"Không..." Nước mắt tôi chảy xuống, tôi cảm thấy tuyệt vọng...

Hai người quan trọng nhất trong đời tôi, muốn rời khỏi tôi...

Làm sao bây giờ...

Trước mắt tôi tối sầm, xém chút nữa đã bất tỉnh.

"Cô gái, cô sao vậy, mau tỉnh lại đi!"

Tôi chậm rãi mở mắt, cố gắng giữ mình tỉnh táo, tôi không thể bất

tình được, tôi muốn đi cứu bọn họ, tôi muốn đi cứu hai người quan trọng nhất trong đời tôi, bọn họ không thể nào chết được!

Không thể chết được!

Nếu như bọn họ mà chết, vậy thì tôi cũng không sống nổi nữa...

"Tôi muốn đi cứu bọn họ..." Tôi cố gắng đứng lên, chạy vào trong chung cư, mấy người cảnh sát xông lại cản tôi.

"Cô gái, cô không vào được đâu, bình tĩnh chút đi..."

"Cầu xin các anh đừng ngăn cản tôi mà... Để cho tôi đi cứu bọn họ... Đó là con trai của tôi... Còn có chồng tôi nữa... Bọn họ không thể chết được... Cầu xin các anh... Tôi van cầu các anh..."

Cho dù có chết, tôi cũng muốn chết cùng một chỗ với bọn họ!

Không có bọn họ, tôi cũng không muốn sống nữa...

"Buông tôi ra, buông tôi ra..." Tôi điên cuồng giãy giụa, mất hết lý trí.

"A, anh ta ra rồi kìa..."

Không biết là người nào kêu lên.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc vọt ra ngoài...

"Lục Minh Hiên..." Tôi ngay lập tức nhận ra bóng hình này, tuyệt đối không thể nào nhìn lầm được.

Anh ta chạy đến trước mặt tôi, ôm con đưa cho tôi.

"Con trai..." Tôi vô cùng vui mừng.

"Con trai không sao hết, lúc anh tìm được nó, nó đang ở trong phòng rất an toàn, cũng không có bị khói làm cho nghẹt thở..."

"Thật là tốt quá..." Tôi nín khóc mỉm cười, con trai ngủ rất ngoan, động tĩnh lớn như vậy mà nó không khóc không nháo, giống như mấy chuyện nguy hiểm vừa rồi không ảnh hưởng chút gì tới giấc ngủ của nó.

"Ừ..." Lục Minh Hiên lùi về sau mấy bước, bây giờ tôi mới phát hiện, trên tay anh ta có vết phỏng, sắc mặt rất khó chịu.

"Tay anh bị thương rồi!"

Lục Minh Hiên lắc đầu một cái: "Anh không sao..."

"Tay anh bị thương như vậy rồi mà còn nói không sao nữa!"

Lúc này, nhân viên y tế đi đến: "Chàng trai, anh bị thương rồi, xin hãy theo chúng tôi để làm kiểm tra..."

Lên xe cứu thương, bác sĩ băng bó vết thương cho anh ta xong, hỏi anh ta: "Anh còn cảm thấy không thoải mái chỗ nào nữa không?"

Lục Minh Hiên dụi dụi mắt: "Tôi cảm thấy... Trước mắt rất mơ hồ... Tôi... Không thấy rõ..."

"Không nhìn được rõ sao?" Lòng tôi căng thẳng, nắm tay anh ta.

Bác sĩ cầm đèn pin kiểm tra mắt cho anh ta, hai mắt anh ta rất đỏ, đầy tia máu...

"Đây là mấy ngón tay?" Bác sĩ giơ hai ngón tay quơ quơ trước mặt anh ta.

"Năm ngón... Bốn ngón..."

"Đó là năm ngón hay bốn ngón?"

"Tôi không thấy rõ..."

"Anh nhìn kỹ lại một chút đi?"

"Tôi không nhìn thấy gì hết, đen thui..."

Trái tim tôi rơi xuống vực thẳm!

"Bác sĩ, mắt anh ấy bị sao vậy?" Tôi khẩn trương nhìn bác sĩ.

Lục Minh Hiên cũng rất khẩn trương, bàn tay nắm tay tôi ướt mồ hôi.

Bác sĩ nói: "Tôi nghi ngờ anh ta đã bị khói dày đặc làm tổn thương giác mạc rồi..."

Chương 362: Nửa năm sau (kết cục 3)

Bác sĩ nói: "Tôi nghi ngờ anh ta đã bị khói dày đặc làm tổn thương giác mạc rồi, tình huống cụ thể phải đến bệnh viện làm kiểm tra kỹ lưỡng thì mới biết được..."

"Tôi sẽ bị mù sao?" Lục Minh Hiên đột nhiên thốt lên.

"Đừng nói nhảm." Tôi căng thẳng, bắt đầu có chút luống cuống, nếu như anh ta mà bị mù, sẽ không thể nào nhìn thấy tôi và con trai được nữa, cũng không nhìn thấy được ánh mặt trời, chuyện này đối với anh ta mà nói, không phải là rất tàn nhẫn sao?

Mù, là một chuyện đáng sợ đến cỡ nào cơ chứ!

Anh ta chính là vì muốn cứu con trai mà bị mù, nội tâm tôi làm sao mà yên ổn được nữa chứ?

"Anh sẽ không sao đâu..." Tôi nắm tay anh ta thật chặt.

"Nếu như anh bị mù, em có rời bỏ anh không?"

"Đừng nói như vậy, anh nhất định sẽ không có chuyện gì hết."

"Anh chỉ nói là nếu như thôi, mau trả lời anh đi..."

"Sẽ không, em sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh..."

"Vậy nếu như, anh không có mù thì sao? Em vẫn sẽ ở bên cạnh anh"

chứ?" Anh ta nắm tay tôi thật chặt.

"Em..." Nước mắt từ trong khóe mắt tôi chảy ra, tôi gật đầu một cái.

"Anh không nghe được giọng nói của em... Trả lời anh đi..."

"Em và con trai sẽ không rời bỏ anh, vĩnh viễn... Cũng sẽ không..."
Tôi ngẩng đầu lên, đôi mắt đẫm lệ mơ hồ nhìn mặt anh ta.

Anh ta cười, nụ cười này so với ánh mặt trời ngoài cửa sổ còn rực rỡ hơn.

"Vậy thì thật là quá tốt, có hai người ở bên cạnh làm bạn, coi như không nhìn thấy gì nữa, anh cũng không sợ, bởi vì hai người chính là ánh mặt trời của anh..."

"Em không cho anh nói như vậy, anh nhất định phải khỏe mạnh!"

Anh ta cười, đưa tay lau mặt tôi, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên trán tôi...

Một năm sau...

"Bà xã, anh về rồi!"

Hai cánh tay thật dài từ sau lưng ôm lấy tôi, má phải bị người khác hung hăng hôn một cái.

"Sao anh về sớm quá vậy!" Tôi xoay người ôm anh ta, chóp mũi nhẹ nhàng chạm lên mặt anh ta.

"Anh nhớ em, cho nên về nhà sớm."

"Anh đừng lấy cái cơ này ra để lười biếng nha!" Tôi nhéo nhẹ lên mặt anh ta một cái.

"Vì dụ dỗ cho bà xã vui vẻ, thỉnh thoảng lén lười biếng một chút, cũng rất cần thiết!" Anh ta nghịch ngợm cong khóe môi.

"Ba ba, ba ba..." Một đứa bé bập bẹ nói không rõ ràng chạy tới, ôm bắp đùi anh ta, bĩu môi la hét: "Con muốn ôm..."

"Ừm, tiểu bảo bối của ba, lại đây, ba ôm con..." Lục Minh Hiên cúi người ôm con trai vào trong ngực, hôn lên cái mặt mũm mĩm của cậu nhóc một cái: "Con trai ngoan, mấy ngày nay có nhớ ba không?"

Tiểu bảo bảo rất nghiêm túc gật đầu, cũng hôn một cái lên mặt anh ta.

Lục Minh Hiên cười tươi như hoa...

Tôi cũng cười...

"Thật không ngờ, con trai cưng của chúng ta lại thông minh lanh lợi như vậy..."

"Đó là đương nhiên, con trai anh mà! Dĩ nhiên là thông minh rồi..."

"Lúc đó em..." Tôi muốn nói lại thôi.

"Lúc đó cái gì?" Anh ta nhìn tôi.

Tôi do dự một chút, nhìn anh ta một cái, nhanh chóng cúi đầu: "Thật ra thì... Lúc đó em vẫn thường xuyên uống thuốc tránh thai..."

"Ừ, anh biết."

"Hả! Anh biết sao!" Tôi cực kỳ kinh ngạc, nhớ lúc lần đầu tiên anh ta phát hiện tôi uống thuốc tránh thai, liền đem thuốc của tôi đi đổ hết! Sau này tôi lên uống, hẳn là anh ta phải không biết chứ?

"Sau đó thì sao?" Anh ta hỏi tiếp.

"Lúc bác sĩ nói với em là em mang thai, em rất lo lắng, bởi vì em uống thuốc tránh thai mà còn phát hiện mang thai, đứa bé có thể bị dị dạng... Em sợ đứa bé sinh ra không được khỏe mạnh, nhưng lại không đành lòng phá thai..."

Chương 363: Mãi mãi không rời (đại kết cục)

"Lúc bác sĩ nói với em là em mang thai, em rất lo lắng, bởi vì em uống thuốc tránh thai mà còn phát hiện mang thai, đứa bé có thể bị dị dạng... Em sợ đứa bé sinh ra không được khỏe mạnh, nhưng lại không đành lòng phá thai..."

"Thật may là em không có làm vậy!" Lục Minh Hiên trách cứ, trợn mắt nhìn tôi: "Sau này bất kể có làm ra quyết định gì thì cũng phải hỏi ý kiến của anh trước, có biết không?"

"Biết rồi, sau này em nhất định sẽ làm vậy! Nhưng lúc đó em thật sự rất sợ đứa bé sẽ bị tật nguyền dị dạng, trước đó em đã uống rất nhiều thuốc tránh thai... Nhưng mà cũng thật kỳ lạ, em uống nhiều thuốc tránh thai như vậy, sao vẫn có thể mang thai được chứ?"

Vấn đề này, tôi vẫn chưa suy nghĩ thông suốt!

Rõ ràng lần nào tôi cũng có uống thuốc tránh thai, sao vẫn có thể trúng thưởng được?

Chẳng lẽ tinh trùng của anh ta thật sự rất lợi hại sao?

"Muốn biết tại sao không?" Lục Minh Hiên cười thần bí với tôi.

"Anh biết nguyên nhân sao?" Tôi tò mò tiến lại gần: "Là tại sao vậy?"

"Em hôn anh một cái, anh sẽ nói cho em biết!"

Tôi không do dự hôn anh ta một cái!

"Nói thêm một câu em yêu anh nữa!"

"Em yêu anh em yêu anh, em yêu anh chết đi mất! Mau nói cho em biết đi!"

Lục Minh Hiên hài lòng gật đầu: "Ừ, nguyên nhân chính là..."

"Sao?"

"Thuốc tránh thai của em, sớm đã bị đổi thành vitamin rồi, chỉ là do em ngu ngốc nên vẫn chưa có phát hiện thôi..."

"..."

"Ha ha!"

"Cái đồ đáng ghét này..."

"Đừng nóng giận mà, nể tình con trai ngoan ngoãn như vậy, em tha cho anh đi!"

"Được, em tha thứ cho anh!"

"Dễ dàng như vậy sao?"

"Ừ!"

"Tại sao?" Anh ta kinh ngạc trừng mắt nhìn.

"Bởi vì... Hiện giờ em không thể tức giận được!"

"Tại sao?"

"Bởi vì... Em... Lại mang thai..."

"Bà xã, anh yêu em... 5201314..."

-----HOÀN-----